

ВЛАДЕТЕЛЯТ

СЯНКАТА НА ГАРВАНА, КНИГА 2

НА КУЛАТА

АНТЪНИ РАЙЪН

„Феновете на мащабните епични фентъзита от рода на „Колелото на Времето“ и „Песен за огън и лед“ със сигурност ще харесат този дебютен роман.“

Лайбръри Джърнъл

АНТЪНИ РАЙЪН ВЛАДЕТЕЛЯТ НА КУЛАТА

Превод: Милена Илиева

chitanka.info

В „Кръвна песен“ Антъни Райън създава свят на религиозни конфликти и безмилостни войни. Сега епичният разказ ни връща към Вейлин Ал Сорна, който е на път да разбере, че от зова на съдбата не можеш да избягаш.

Вейлин Ал Сорна, воин от Шестия орден, е наричан още Мрачния меч и Убиеца на Надеждата. Той е най-великият воин на своето време и свидетел на най-страшното поражение, понесено от неговия народ. Мечтата на крал Янус за разширяване на Обединеното кралство се е удавила в кръвта на храбри мъже, сражавали се за кауза, родена от една лъжа. Вейлин се прибира у дома с натезало сърце и с твърдото намерение повече да не убива. Благодарният наследник на крал Янус го издига до владетел на кулата на Северните предели — място, където Вейлин да намери мир далеч от интригите на столицата.

Ала онези, които притежават дарбата на кръвната песен, не са обречени на спокоен живот. Мнозина са загинали във войните на крал Янус, ала и мнозина са оцелели, и сега Вейлин е мишена не само за търсещите отмъщение, а и за онези, които знаят на какво е способен.

Райън е нов автор на фентъзи, който ще остави своята следа в жанра. Дебютният му роман „Кръвна песен“ определено притежава всичко необходимо — затрогваща история за израстването на едно момче, силни характери и бързо развиващ се сюжет. Ако съдим по първата книга, всички почитатели на фентъзито трябва с трепет да очакват следващите.

Майкъл Дж. Съливан

Просто не можеш да я оставиш... Прочетох я бързо и веднага щом я прочетох, я започнах отначало, защото не можех да се разделя с прекрасната вселена, създадена от автора.

Фентъзи Бук Критик

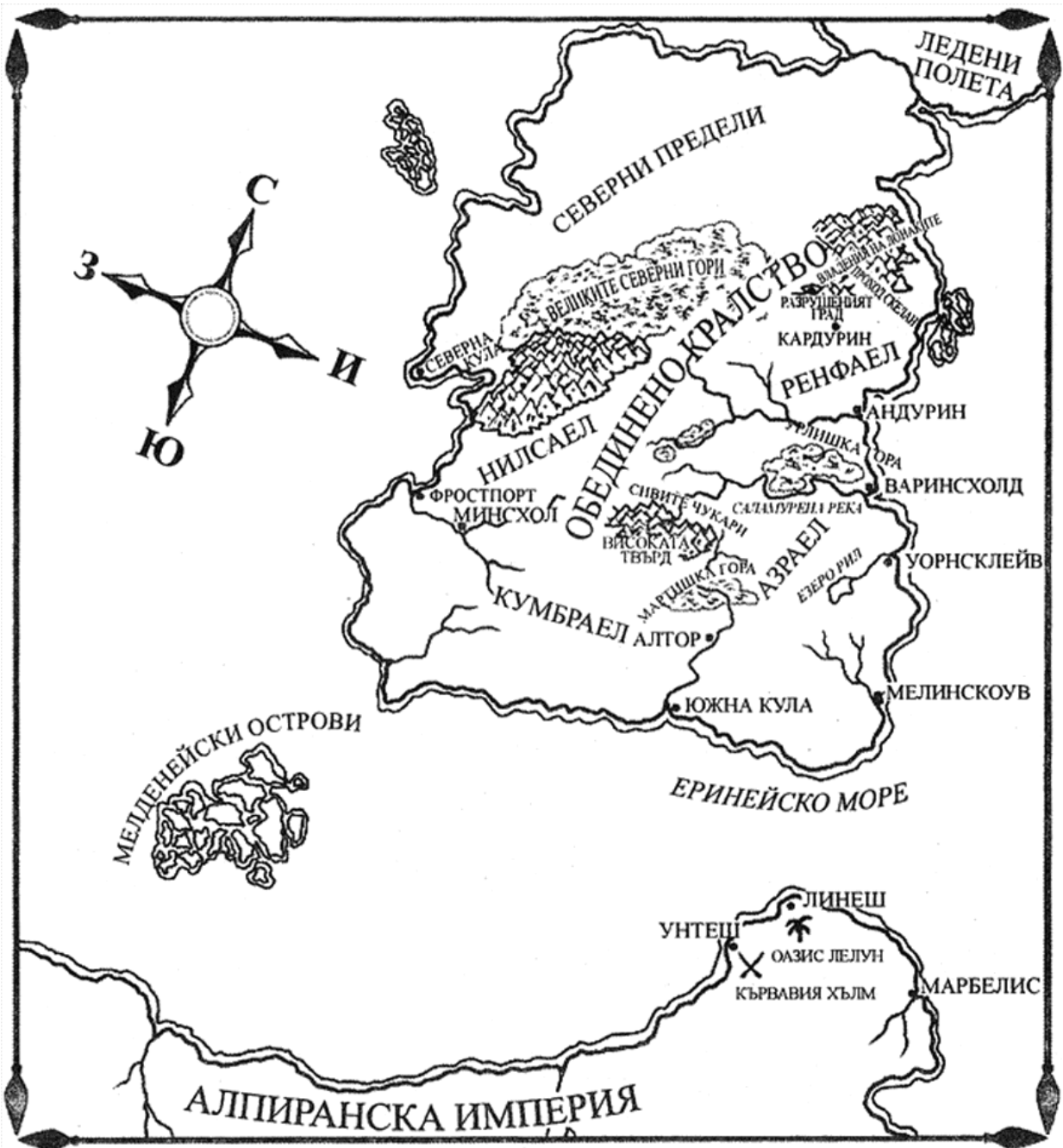
Райън е включил в романа си всички задължителни характеристики на епичното фентъзи — мрачен свят, древни магии, безмилостни интриги, предателства и кървави битки... Обещаващ дебют.

Пъблишърс Уийкли

*На майка ми Катрин,
която повярва много преди мен*

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам още веднъж да благодаря на Сюзън Алисън, моята редакторка в „Ейс“, за подкрепата и съветите, също на Пол Фийлд за всичките коректури. Благодаря на Майкъл Дж. Съливан за непрестанната подкрепа. Но най-вече благодаря на всички онези, които рискуваха с „Кръвна песен“ и харесаха прочетеното достатъчно, за да напиша още една книга.

Кралството

Дванајсетте сестри

ПЪРВА ЧАСТ

*Гарванът полита с огнени криле,
когато пламъци се раждат в
южни ветрове.*

Сеордска
поема, апокриф

Азраел и Кумбраел

Отраснах в лукс. Не се извинявам за това, защото в крайна сметка човек не носи отговорност за произхода си. Нито съжалявам за детството си, което прекарах в охолство, заобиколен от безчет слуги и отлични учители, които обгрижваха моя безкрайно любознателен и надарен ум. Затова не бих могъл да разкажа епични истории за трудната си младост и борбата си с неравенството и несправедливостта на живота. Роден съм в семейство с благороден произход и значително богатство, получих отлично образование, а с помощта на баща си лесно се уредих със служба в императорския двор. И макар лоялните читатели да знаят, че съдбата не ми е спестила нито сърдечни болезки, нито скръб, вярно е, че за трийсет и шестте години, предхождащи събитията в този разказ, аз не съм познал и един ден на физически несгоди. Ако подозирах, разбира се, че пътуването ми до Обединеното кралство, подтикнато от благородната идея да напиша една пълна и безпристрастна история на онази ужасна, но омайна страна, ще сложи край на прежното ми неведение относно природата на тежкия труд, деградацията, унижението и изтезанията, то бъдете сигурни отвъд всяко съмнение, че с радост бих се метнал през борда в опит да доплувам до родния бряг въпреки голямото разстояние и богатите на акули води.

Работата е там, че в навечерието на деня, когато реших да напиша тази история, аз познах болката. Научих урока на бича и тоягата, усетих металния вкус на собствената си кръв, която блика и отнася със себе си зъби и съпротива. Научих какво е да си роб. Така ме наричаха, защото такъв бях, и без значение какви глупости сте чули или прочели оттогава, аз никога, в нито един момент, не съм бил герой.

Воларианският генерал беше по-млад, отколкото очаквах, същото важеше и за съпругата му, моята нова собственица.

— Не ми прилича на учен, сърце мое — разсъждаваше на глас той, докато ме разглеждаше от уюта на канапето си. — Младичък ми се вижда. — Излегнал се бе сред диплите на копринената си роба в червено и черно, дългокрак и атлетичен, както се полага на прочут воин, макар че, за моя изненада, по светлата плът на крайниците му белези липсваха напълно. Дори лицето му беше гладко и съвсем чисто. Виждах бях безчет воители от различни нации, но за пръв път срещам

воин без нито един белег. — Ала нищо не убягва от погледа му сякаш — продължи генералът, забелязал интереса ми. Сведох веднага очи и се стегнах за неизбежното наказание — юмрук или удар с бич от надзирателя. В първия ден на робството си станах свидетел как пребиха от бой и изкормиха един пленен кралски гвардеец, заедно се беше озъбил на младши офицер от Свободната кавалерия. Урок, който усвоих на мига.

— Почитаеми съпруже — каза генералшата. Говореше рязко, но с добре поставен глас и с елегантното произношение на образован човек. — Представям ти Верниерс Алише Сомерен, имперски хроникьор в двора на император Алуран Макстор Селсус.

— Наистина ли е той, сърце мое? — Генералът за пръв път ми се стори искрено заинтригуван, откакто ме бяха довели в луксозната каюта. А тя бе необичайно просторна и богато декорирана с килими и гоблени, масите се огъваха под тежестта на подноси с плодове и гарафи с вино. Ако не беше лекото поклащане на гигантския боен кораб под краката ми, бих решил, че се намираме в дворец. Генералът се изправи и тръгна към мен, вперил поглед в лицето ми. — Авторът на „Песни за злато и прах“? Хроникьорът на Великата война за избавление? — Подуши ме, застанал на крачка от мен, и ноздрите му трепнаха от погнуса. — Мирише като всяко друго алпиранско куче. И гледа прекалено нахално.

Отстъпи назад, даде ленив знак на надзирателя и той без бавене нанесе удара, който очаквах, силен удар с дръжката на бича, нанесен бързо и без излишни движения. Не извиках въпреки болката, удържах вика зад зъбите си. Викането се тълкуваше като реч, а да говориш без позволение се смяташе за фатална простъпка.

— Съпруже, моля те — каза генералшата с нотка на раздразнение в гласа. — Платих скъпо за него.

— О, не се и съмнявам. — Генералът протегна ръка и една робиня притича да му поднесе чаша вино. — Не се тревожи, почитаема съпруго. Умът и ръцете му няма да пострадат, обещавам ти. Без тях би бил безполезен, нали така? Е, писарче, как се озова тук, в тази наша наскоро завладяна провинция? Ммм?

Отговорих бързо, като мигах да разкарам сълзите от болка. Колебанието се наказваше неминуемо.

— Дойдох да правя проучвания за нова история, господарю.

— Браво. Аз съм голям почитател на творбите ти, нали така, сърце мое?

— Несъмнено, съпруже. Самият ти си човек на науката. — Имаше нещо в гласа ѝ, когато произнесе последната дума. Едва доловимо, но реално. Презрение, осъзнах аз. Явно не уважаваше този човек. И въпреки това му правеше подарък, подаряваше му мен.

Кратка пауза, преди генералът да проговори отново, а когато го направи, в гласа му се промъкна острога. Доловил беше обидата, но предпочете да я преглътне. Кой всъщност командва тук, запитах се аз.

— И на каква тема е? — попита той. — Тази твоя нова история?

— Обединеното кралство, господарю.

— О, значи сме ти направили услуга, щом е така! — Засмя се, доволен от остроумието си. — Поднесли сме ти на тепсия края на историята.

Засмя се отново, отпи от виното и вдигна доволно вежди.

— Никак не е зле. Отбележи, секретарю. — Плешивият роб в ъгъла пристъпи напред, вдигнал перо над пергаментата. — Заповеди за отрядите: да не закачат лозовите насаждения, а робската квота във винопроизводителните райони да се намали наполовина. Това умение да бъде запазено на територията на феодално владение... — Погледна ме с очакване.

— Кумбраел, господарю — казах аз.

— Да, Кумбраел. Глупаво име, простовато. Мисля, като се прибера у дома, да предложа на Съвета тази провинция да бъде преименувана.

— Само съветниците правят предложения в Съвета, почитаеми съпруже — каза съпругата. Този път не долових презрение, но забелязах как генералът сведе очи и удави гневния си поглед в чашата с вино.

— Какво бих правил без твоите услужливи коментари, Форнела? — измърмори той. — Е, историко, къде и как ти се удаде възможност да се присъединиш към нашето семейство?

— Пътувах с Кралската гвардия, господарю. Крал Малциус ми бе дал разрешение да придружа войската му в похода ѝ към Кумбраел.

— Значи си бил там? Станал си свидетел на моята победа?

Потиснах с усилие вълната от адски звуци и образи, които измъчваха сънищата ми от онзи ден насам.

— Да, господарю.

— Този подарък май ще се окаже по-ценен, отколкото си предполагала, Форнела. — Щракна с пръсти към секретаря си. — Писалка, пергамент и каюта за историка. Да не е твърде удобна обаче. Не искам да дреме, а да пише своя, без съмнение, сладкодумен и вълнуващ разказ за моята първа голяма победа в тази кампания. — Приблужи се отново до мен с щастлива усмивка на лице. Усмивка на малчуган, който се е сдобил с нова играчка. — До сутринта да си готов. Ако не си, ще ти извадя едното око.

Ръцете ме боляха, гърбът ми се беше схванал да седя наведен над ниската масичка, която ми бяха дали. Робските ми дрипи бяха опръскани с мастило, а очите ми се затваряха от умора. Никога преди не бяха писал толкова много думи за толкова кратко време. Листове пергамент се валяха из каютата, изпълнени с недотам успешните ми опити да измайсторя лъжата, която генералът искаше от мен. Велика победа. Никакво величие нямаше на онова бойно поле. Имаше много страх, болка и кръв сред вонята на смърт и лайна, но величие нямаше. Генералът знаеше това, разбира се, защото именно той бе архитектът на поражението, което Кралската гвардия претърпя в онзи ден, но на мен ми бе заповядано да произведа лъжа и понеже бях послушен роб, се заех със задачата си сериозно и енергично.

По някое време след полунощ сънят ме надви и ме завлече в кошмар, прясно разпален от принудителните ми спомени за онзи ден... Лицето на Военачалника, когато стана ясно, че поражението е неминуемо, суровата решителност, с която той изтегли меча си и тръгна право към воларианския фронт, ала куритаите го посякоха, преди да е нанесъл и един удар...

Силно тропане по вратата на каютата ме изтръгна от съня и аз се изправих със залитане. Домашен роб влезе, понесъл табла с хляб и грозде, плюс малка бутилка вино. Остави ги на масата и си тръгна мълчаливо.

— Реших, че може да си гладен.

Фокусирах с уплашен поглед генералската съпруга, която стоеше на прага ми. Облечена беше с рокля от червена коприна, бродирана със златна нишка, която отлично подчертаваше фигурата ѝ. Побързах да сведа поглед към пода.

— Благодаря ви, господарке.

Тя влезе, затвори вратата и обхвана с поглед листовете пергамент, изписани с трескавия ми почерк.

— Готов си, значи?

— Да, господарке.

Тя се наведе да вземе един от листовете.

— На волариански е.

— Реших, че така би искал господарят, господарке.

— Правилно си решил. — Зачете се и свъси вежди. — Прекрасен стил. Съпругът ми ще ти завиди. Той пише поезия. Ако късметът ти изневери, току-виж решил да ти издекламира нещо свое. Все едно слушаш гъска с особено неприятен глас. Това обаче. — Тя вдигна листа. — Има волариански учени с отлична репутация, които биха се изчервили от срам, ако го прочетат.

— Много сте любезна, господарке.

— Не, откровена съм. Това е моето оръжие. — Замълча, после започна да чете на глас: — „Командирът на Кралската гвардия прояви глупостта да подцени сериозно хитростта на своя противник, като изпробва очевидната и старомодна тактика да удари воларианския център, докато кавалерията му обхожда противниковата войска по фланга. Но не бе включил в сметката си забележителните тактически умения на генерал Реклар Токрев, който предугади всеки негов тронав ход.“ — Погледна ме с вдигната вежда. — Очевидно си човек, който добре разбира публиката си.

— Радвам се, че ви допада, господарке.

— Да ми допада? Едва ли. Но ще допадне на почитаемия ми съпруг, понеже е глупак. Тази бездарна драсканица ще потегли с най-бързия ни кораб още утре сутрин към империята, без съмнение с инструкции да се отпечата в хиляда копия за незабавно разпространение. — Метна пергаментна настрани. — Кажете ми — и ти нареждам да говориш откровено — как и защо Кралската гвардия понесе такова поражение от неговите ръце?

Преглътнах. Искаше да ѝ кажа истината, но каква защита можеше да ми осигури, ако отнесеше казаната от мен истина в брачното си ложе?

— Господарке, може и да съм използвал тук-там по-натруфен стил...

— Истината, казах! — Пак онази острота в гласа, тон, който не търпи противоречие. Тон на жена, която цял живот е притежавала роби.

— Кралската гвардия претърпя поражение заради предателство и заради численото превъзходство на противника. Бяха се храбро, но бяха твърде малко.

— Разбирам. Ти сражава ли се заедно с тях?

Да съм се сражавал? Когато стана ясно накъде отиват нещата, пришпорих коня си до кръв с надежда да избягам към ариергарда, само дете ариергард нямаше, воларианците бяха навсякъде и колежа наред. Открих подходяща купчина трупове, в която да се скрия, а когато се измъкнах, уж под прикритието на мрака, попаднах право в ръцете на ловците на роби. Те бяха професионалисти, държаха да са наясно със стойността на всеки заловен, а моята лъсна веднага щом ме ступаха и си казах истинското име. Тя ме купи още в лагерното заграждение, точно мен от тълпата оковани пленници. Явно ловците на роби имаха инструкции да ѝ водят всеки попаднал им учен. Ако се съдеше по дебелията кесия, която връчи на шефа им, цената ми очевидно е била висока.

— Аз не съм воин, господарке.

— Не бих си го и помислила. Не те купих заради военските ти умения. — Изправи се и ме измери мълчаливо с поглед. — Криеш го добре, но аз все пак го виждам, лорд Верниерс. Мразиш ни. Побоищата са те научили на подчинение, но омразата още е в теб като суха прахан, която чака искра.

Гледах упорито към пода, съсредоточен върху завъртулките по дъските, прясна пот ороси дланите ми. Тя хвана в шепата брадичката ми и я повдигна. Затворих очи и с мъка удържах поредния уплашен стон, но вместо да ме удари, тя ме целуна леко по устните.

— Утре сутрин — каза тя — съпругът ми ще иска да видиш последния шум срещу града. В стените вече има пробойни. Гледай

описанието ти да е достатъчно кърваво. Воларианците обичат да има цвят в разказите за жестокостта им.

— Ще се постарая, господарке.

— Много добре. — Отстъпи назад и отвори вратата. — С малко късмет, работата ни в тази влажна земя скоро ще приключи. Ще се радвам да ти покажа библиотеката си във Волар. Повече от десет хиляди тома, някои толкова стари, че вече няма кой да ги преведе. Как ти се струва това?

— Ще се радвам да видя библиотеката ви, господарке.

Та се засмя тихо, почти като въздишка, после излезе, без да каже нищо повече.

Дълго гледах затворената врата, сляп за храната на масата, макар празният ми стомах да ръмжеше. По някаква причина дланите ми вече не се потяха. „Суха прахан, която чака искра.“

Точно както беше предсказала съпругата му, на следващата сутрин генералът накара да ме изведат на палубата, за да видя как воларианците най-сетне ще превземат град Алтор, който обсаждаха вече над два месеца. Гледката беше впечатляваща — катедралата на Световния отец възправяше своите кули близнаци над скупчените нагъсто зад крепостните стени сгради, полазили повърхността на големия речен остров, свързан с бреговете на реката чрез един-единствен мост, или по-скоро насип от утърпкана пръст. От проучванията си знаех, че този град никога не е бил завладяван, нито от Янус по време на войните за обединение, нито от негов предтеча. Триста години градът бе удържал срещу различни завоеватели, досега, когато на успешната му съпротива щеше да се сложи край благодарение на двете пробойни в крепостните стени, отворени от тежките балисти, монтирани на палубите на кораби, хвърлили котва на има-няма двеста метра от града. Балистите не спираха да обстрелват пробойните с гигантски скали дори сега, макар че за моето непрофесионално око това изглеждаше излишно.

— Великолепни са, нали, историко? — попита генералът. Днес беше облечен в пълна броня, нагръдникът богато украсен с червен емайл, кавалерийски ботуши до средата на бедрото, къс меч на колана, изобщо волариански командир от глава до пети. Забелязах, че

наблизо седи и друг роб, кльощав старец с необикновено будни очи, който рисуваше с въглен образа на господаря си върху голямо платно. Генералът посочи една от балистите, задържа позата и погледна през рамо към стария роб.

— Досега са използвани само на сушата, но аз съзрях потенциала им да ни донесат победа и тук. Успешна женитба на сухоземното и морското военно изкуство. Запиши го. — Записах думите му на листа пергамент, който ми бяха дали.

Старецът завърши скицата си и се поклони на генерала. Той свали ръка и отиде при една маса с карти наблизо.

— Прочетох хрониката ти — каза ми. — Не си прекалил с ласкателствата. Умно решение.

Нов пристъп на страх стисна в юмрук сърцето ми и аз се запитах дали ще ми позволи да избира кое око да ми извади.

— Едно твърде ласкателно описание би породило подозрения у онези мои сънародници, които нямат търпение да прочетат за подвизите ми — продължи той. — Току-виж решили, че съм преувеличил постиженията си. Много умно от твоя страна, че си доловил този риск.

— Благодаря ви, господарю.

— Не беше комплимент, а наблюдение. Виж тук. — Даде ми знак да се приближа и посочи картата на масата. Знаех, че воларианските картографи се славят с акуратността си, но картата, която видях, беше смайваща — подробен план на Алтор, всяка улица на града предадена с прецизност, която би засрамила и най-усърдните членове на Императорската гилдия на картографите. Зачудих се от колко ли време воларианците подготвят тази кампания и колко ли агенти са били включени в подготовката.

— Пробойните в стената са тук и тук. — Посочи с пръст два маркера върху картата, груби драсвания с въглен върху красиво нарисуваните стени. — Ще атакувам едновременно на двете места. Кумбраелците несъмнено са ни подготвили неприятно посрещане, но ще съсредоточат усилията си изцяло върху пробойните и няма да очакват шум от друго място. — Посочи малко кръстче, драснато върху западната стена. — Батальон куритаи ще се покатери по стената и ще се насочи към по-близката пробойна в гръб. Така ще си

осигурим достъп до града. По план до мръкване Алтор ще е в наши ръце.

Записах всичко, като внимавах да не премина на алпирански. Не исках да събудя подозренията му, като пиша на родния си език.

Генералът обърна гръб на масата с картата и продължи с драматичен, почти театрален тон:

— Признавам, че тези боголюбци са сериозен противник и храбър, най-добрите стрелци, които съм срещал на бойното поле. А и онази тяхна вещица, изглежда, ги вдъхновява допълнително. Чул си за нея, без съмнение?

Новините в робските кошари бяха оскъдни, ограничаваха се до прошепнати откъслечни фрази, клюки, дочути от Свободните мечове. Състояха се най-вече от тъжни истории за поредното поражение и клане, дело на воларианските войски, които разораваха пътя си навътре в Кралството, но когато наближихме Кумбраел, историите за алторската вещица изместиха всичко останало, защото бяха единствената искрица надежда в тази обречена земя.

— Някой и друг слух, господарю. Не бих се учудил, ако е само легенда.

— О, не, съвсем истинска е. Знам го от отряда Свободни мечове, които избягаха след последния щурм срещу стените. Била е там, по техните думи, девойка на двайсетина години, в разгара на битката. Убила мнозина. А останалите си загубили ума от страх. Безполезна паплач. — Замълча за миг, потънал в мисли. — Запиши: малодушието е най-лошият начин да предадеш дара на свободата. Защото човек, който бяга от бойното поле, е роб на собствения си страх.

— Много дълбокомислено, почитаеми съпрузе. — Генералията се бе присъединила към нас. Беше облечена семпло тази сутрин, обикновена рокля от муселин и червен вълнен шал вместо великолепната копринена одежда отпреди. Мина край мен, неприлично близо, чак ме закачи с дрехата си. Застана до перилото и се загледа в една от балистите — обслужващият я екип навиваше гигантската макара, която изтегляше назад раменете на машината за поредния изстрел. — Непременно включи тези думи в разказа си за предстоящото кръвопролитие, Верниерс.

— Да, господарке. — Наблюдавах генерала и видях как ръката му трепна върху дръжката на късия му меч. „Тя го дразни при всяка

възможност — помислих си. — А той, който е убил хиляди, съдържа гнева си. Каква е истинската ѝ роля тук?“, запитах се за пореден път.

Форнела отклони погледа си от балистата, защото друго привлече вниманието ѝ — малка лодка, чиито гребла разсичаха спокойната повърхност на реката. Мъж стоеше прав на носа ѝ. Самият аз не различих чертите му, защото разстоянието беше голямо, но видях как Форнела застина.

— Нашият Съюзник ни праща креатурата си, почитаеми съпруге — каза тя.

Генералът проследи погледа ѝ и нещо премина по лицето му, гняв, но и страх също така. Изведнъж ми се прииска да се махна оттук. Който и да идваше с лодката, определено не исках да се озова близо до него, щом появата му предизвикваше страх в сърцата на хора като генерала и неговата съпруга. Но никъде не можех да отида, разбира се. Бях роб и не можех да се оттегля без разрешение. Затова нямах друг избор, освен да стоя и да чакам. Лодката скъси разстоянието до кораба. Воларианските моряци-роби уловиха въжетата, праметнати на палубата през парапета, и ги вързаха с бързина и отработени до съвършенство движения, резултат от дългогодишно робство и работа в постоянен страх.

Мъжът, който се прехвърли на палубата, беше на средна възраст, едър и набит, брадат и олисяващ, с безизразно лице.

— Добре дошъл — каза генералът с премерено неутрален тон. Обърнал се бе към новодошлия без име или титла, осъзнах аз. Кой беше този човек?

— Още разузнавателна информация, която да споделиш, предполагам? — продължи генералът.

Мъжът не обърна внимание на въпроса му.

— Алпиранецът — каза той на волариански с акцент, който се бях научил да разпознавам. Характерен беше за онези, които идват от Севера на Кралството. — Кой е той?

— Какво искаш от него? — попита Форнела с острия си тон. Той сякаш изобщо не я чу, а моят страх откри нови измерения, когато погледът му се плъзна по палубата и се спря върху мен. Новодошлият тръгна напред и се приближи достатъчно, за да усетя вонята на немитото му тяло. Миришеше на смърт и на пълно незачитане към

*всякакви човешки стандарти за чистота и макар че се свих назад,
дъхът му ме блъсна като отровен газ.*

— Къде — попита той — е Вейлин Ал Сорна?

1.

РЕВА

„Нека Световният отец, що вижда всичко и знае всичко в Своята любов, насочва острието ми.“

Тя гледаше как високият мъж слиза по подвижното мостче и тръгва по кея. Облечен беше в обикновени моряшки дрехи, захабени и сивкави на цвят, със здрави, макар и износени ботуши, овехтяло вълнено наметало на раменете и — за нейна изненада — без меч нито на кръста, нито на гърба. Е, през рамо носеше стегнат с въже платнен вързоп, достатъчно голям да крие в себе си меч.

Високият се обърна, чул някой да го вика по име от кораба — едър чернокож мъж с червено шалче на врата, което го бележеше като капитана на плавателния съд, превозил един толкова знатен пътник до това толкова незначително пристанище. Високият поклати глава, усмихна се любезно, но с усилие, махна приятелски, но и без съмнение за сбогом, после обърна гръб на кораба. Продължи с бърза крачка напред и вдигна качулката си. На кея имаше немало амбуланти, трубадури и курви, повечето не обърнаха внимание на новодошлия, а малцината, които направиха изключение, се загледаха в него заради високия му ръст. Групичка курви се опита, не твърде усърдно, да го примамва с предлаганите услуги — в очите им той несъмнено бе поредният моряк с празни джобове, — но той само се засмя и разпери ръце сякаш неохотно да се извини за безпаричието си.

„Тъпи повлекани“, помисли си тя, приклепнала във влажната уличка, която ѝ служеше за дом през последните три дни. Дюкяните от двете страни на уличката продаваха риба и миризмата бе нетърпима. „За кръв е гладен той, не за плът.“

Високият зави зад един ъгъл, отправил се, без съмнение, към северната порта. Тя се надигна от скривалището си да го последва.

— Време е да си платиш, сладурано. — Пак онова дебело момче. Торможеше я, откакто се беше нанесла в уличката, принуждаваше я да му плаща в монети, за да не я издаде на градската стража. В последно време пристанищните власти гонеха скитниците безпощадно, но тя

знаеше, че интересът на дебелото момче е насочен към друг вид заплащане, не в монети. Вероятно бе на шестнайсет, значи две години по-малък от нея, но с два-три сантиметра по-висок и значително по-широк. Ако се съдеше по блясъка в очите му, вече бе успял да похарчи парите ѝ за вино. — Стига си се преструвала — каза той. — Още ден и се махам, все така казваш. Ама още си тука. Време е да си платиш.

— Моля те — каза тя уплашено, с писклив гласец, и отстъпи назад. Ако не беше толкова пиян, сигурно би се зачудил защо жертвата му отстъпва назад, навътре в уличката, към сенките, където със сигурност би била по-уязвима. — Имам още, виж. — И протегна ръка напред. Медник лъщеше мътно на слабата светлина.

— Медник! — Той плесна монетата настрана, точно според очакванията ѝ. — Кумбраелска кучка. Ще ти взема и медниците и...

Уцели го под носа с юмрук, свит частично, така че кокалчетата между втората и третата фаланга на пръстите да сочат напред, ударът прицелен прецизно в точка, където да предизвика максимална болка и объркване. Главата на дебеланкото отхвъркна назад, кръв бликна от носа и смазаната горна устна. Докато той се олюляваше назад, ножът ѝ излетя от скритата на гърба кания, но нужда да нанесе смъртоносен удар така и не възникна. Дебелакът прокара език по разкъравената си устна, ококори се смаяно, после се срина на земята. Тя се наведе, хвана го за глезените и го завлече в сенките. В джобовете му откри остатъка от монетите си, малко шишенце с червен цвят и една нахапана ябълка. Взе медниците, остави червения цвят и си тръгна, като отхапваше от ябълката. Щяха да минат часове преди някой да открие дебелака, а дори и тогава щяха да решат, че е станал жертва на пиянско сбиване.

Само след миг видя високия, който тъкмо влизаше през портата: кимаше любезно на стражарите, но без да сваля качулката си. Тя поспря да дояде ябълката. Гледаше го как поема по северния път. Щеше да му даде поне половин миля преднина, преди да го последва.

„Нека Световният отец, що вижда всичко и знае всичко в Своята любов, насочва острието ми.“

Високият вървя все по пътя през целия ден, като от време на време спираше да се огледа и плъзгаше поглед по хоризонта и гората наоколо. Поведение на предпазлив човек или на опитен воин. Тя се

движеше встрани от пътя, сред дърветата от северната страна на Уорнсклейв, като поддържаше дистанцията помежду им — достатъчно далеч от него, но без да го губи от поглед. Той вървеше с постоянна скорост и дълга крачка, която изяждаше милите неусетно. Имаше и други пътници, най-вече каруци, натоварени със стоки от или към пристанището, по някой и друг самотен ездач, но никой не спря да заговори високия. Горите бяха пълни с разбойници и да разговаряш с непознати не беше препоръчително. Колкото до високия, той не изглеждаше притеснен от бдителната липса на интерес, която демонстрираха останалите пътници.

Когато се стъмни, той свърна от пътя да си потърси място за нощувка сред дърветата. Тя го проследи до малка полянка под клоните на голям тис. Сви се в плитка падина зад гъсталак от прецип, надничаше между стъблата на папратите и го гледаше как си стъкмява бивак. Нямаше нищо излишно в движенията му, част от отработено, почти несъзнателно поведение на човек, който е свикнал да се оправя в пущинака — за нула време събра дърва, запали огън, разчисти си място за спане.

Седна с гръб към дънера на тиса, вечеря със сушено говеждо, прокара го с голяма глътка от манерката си, после се облегна, загледан в догарящия огън. Изражението му беше напрегнато, почти все едно слуша важен разговор. Тя също се напрегна на свой ред, побоя се, че ще я разкрият, и стисна по-здраво дръжката на ножа си. Дали я усещаше? Жрецът я беше предупредил, че той има от Мрачното в себе си, че е сред най-страховитите врагове, които би могла да срещне в живота си. Тя се бе засмяла и бе метнала ножа си по мишената върху стената на плевнята, където той я обучаваше от години. Ножът потрепна в центъра на мишената, която се сцепи и падна на земята. „Отецът ме е благословил, забрави ли?“ — каза тя. А жрецът я наби с камшика заради горделивостта ѝ и задето си въобразява, че знае какви са плановете на Световния отец.

Още час наблюдава от прикритието си високия и напрегнатото му изражение. После той примигна, огледа за последно гората, зави се с наметалото си и затвори очи. Тя си наложи да изчака още час, докато нощното небе не потъмня окончателно, потапяйки гората в катранена чернилка, а рехавото дантелено сияние над жарта от огъня му не избледня почти напълно.

Надигна се на четири крака от прикритието си, стиснала ножа на обратно, острието му притиснато към кожата над китката ѝ, така че да не улавя оскъдната светлина. Прокрадна се към спящия силует на високия с цялото умение, което жрецът ѝ бе набил в главата през всичките тези години — обучението ѝ беше започнало още на шест, — движеше се безшумно като горски хищник. Високият лежеше по гръб, главата му обърната на една страна, вратът — оголен. Би било детска игра да го убие, но инструкциите ѝ бяха изрични. „Мечът — беше ѝ повтарял отново и отново жрецът. — Най-важен е мечът, смъртта му е на второ място.“

Хвана ножа си за атака. „Повечето хора стават словоохотливи, опреш ли нож в гърлото им — казваше жрецът. — Нека Световният отец, що вижда всичко и знае всичко в Своята любов, насочва острието ти.“

Тя скочи към високия, ножът ѝ полетя към оголеното му гърло...

Въздухът излезе от дробовете ѝ, заля я нетърпима болка, гръдният ѝ кош се бе срещнал с нещо твърдо. Ботушите му, осъзна със стон тя. Летеше във въздуха, изстреляна от ритника на високия, прелетя десетина стъпки, ако не и повече, и падна по гръб. Скочи на крака и замахна с ножа си там, където логиката на атаката трябваше да доведе високия... Острието разсече празен въздух. Високият стоеше до тиса и я гледаше по начин, който можеше единствено да я вбеси. Гледаше я с усмивка. Забавно му беше.

Тя изръмжа и се хвърли в атака, забравила за предпазливостта, която жрецът ѝ беше вгълпявал с помощта на сопата си. Направи фалшиво движение наляво, после замахна да пониже рамото на високия... Ножът отново разсече празен въздух. Тя залитна, загубила равновесие. Завъртя се на пета и го видя да стои наблизо, все така усмихнат.

Хвърли се към него, ножът ѝ затанцува в сложна серия от посичащи и пронизващи удари, придружени от също толкова мълниеносна серия удари с крака... Нито един не го уцели.

Наложи си да спре, поемаше си накъсано дъх, опитваше се да овладее гнева и омразата. „Ако една атака се провали, оттегли се. — Думите на жреца звучаха ясно и силно в главата ѝ. — Оттегли се в сенките и чакай друга възможност. Отецът винаги възнагражда търпението.“

Изръмжа за последно на високия и се обърна, готова да хукне и да се изгуби в мрака...

— Имаш очите на баща си.

ТРЪГВАЙ! — кресна гласът на жреца в главата ѝ. Но вместо да хукне, тя се обърна бавно. Изражението на високия се беше променило, тъга бе заела мястото на усмивката.

— Къде е? — попита троснато тя. — Къде е бащиното ми оръжие, Мрачен меч?

Той вдигна вежди.

— Мрачен меч. От години не бях чувал това име. — Върна се при огъня, хвърли няколко клонки върху жарта и щракна с огнивото.

Тя погледна към гората, после към бивака на високия, себеомраза и дълбоко объркване горяха в сърцето ѝ. „Слабачка, страхливка.“

— Ако ще оставаш, остани — каза Мрачния меч. — Ако ще бягаш, бягай.

Тя си пое дълбоко дъх, прибра ножа в канията и седна срещу него край разгарящия се огън.

— Мрачното те спаси — каза му обвинително. — Нечестивите ти магии са обида към любовта на Отеца.

Той изсумтя развеселено, подклаждайки огъня.

— По подметките ти има фъшкии от Уорнскейв. Градските фъшкии имат характерна миризма. Трябваше да се скриеш така, че вятърът да не духа откъм теб.

Тя погледна обувките си и се скрита мислено. Идеше ѝ да изстърже мръсотията от подметките си, но не го направи.

— Виждаш неща с Мрачното си зрение, иначе как би разбрал за баща ми?

— Имаш неговите очи, както казах. — Мрачния меч седна, посегна, взе една кожена торба и я метна към нея над огъня. — Дръж. Изглеждаш ми гладна.

В торбата имаше сушено месо и няколко овесени питки. Тя не обърна внимание нито на храната, нито на звуците, които издаваше празният ѝ стомах.

— Да де, знаеш какви са били очите му, защото ти си го убил — каза тя.

— Всъщност не го убих аз. Колкото до онзи, който го уби... — замълча за миг, изопнал лице в сурово изражение, — той също е

мъртъв.

— Ти си виновен, ти си наредил нападението срещу неговата свещена мисия...

— Хентес Мустор беше луд фанатик, който уби собствения си баща и вкара Кралството в една ненужна война.

— Верния меч е въздал правосъдието на Отеца, наказал е един предател и се е опитал да ни освободи от вашето еретическо господство. Всяко негово действие е било в служба на Отеца и Неговата любов...

— Сериозно? Това той ли ти го каза?

Тя мълчеше, свела глава да скрие гнева си. Баща ѝ не ѝ беше казал нищо, тя никога не го беше виждала, и този заразен от Мрачното еретик очевидно го знаеше.

— Просто ми кажи къде е — изсъска тя през зъби. — Мечът на баща ми. Той е мой по право.

— Това ли е мисията ти? Свещена мисия в търсене на метър наточена стомана? — Посегна към големия платнен вързоп, подпрян на дънера, и ѝ го подаде. — Вземи този, ако искаш. Изработен е с по-голямо умение от меча на баща ти.

— Оръжието на Верния меч е свещена реликва, описана като такава в Единадесетата книга, благословен от Световния отец да донесе обединение на Обичаните и край на еретическото господство.

Това, изглежда, го развесели още повече.

— Всъщност беше най-обикновено оръжие ренфаелска направа, оръжие на беден рицар или наемник. Без злато или скъпоценни камъни по дръжката, които да повишат стойността му.

Въпреки презрението думите му тежаха.

— Бил си там, когато са взели меча от мъченическите останки на баща ми. Кажи ми къде е или се кълна в Отеца, че ще трябва да ме убиеш, защото ще те преследвам до края на дните ти, Мрачен меч.

— Вейлин — каза той и остави вързоп с меча до себе си.

— Какво?

— Така се казвам. Дали ще можеш да се обръщаш към мен с името ми, как мислиш? Може и с лорд Ал Сорна, ако си падаш по официалностите.

— Мислех, че правилното обръщение е „брат“.

— Вече не.

Тя се сепна от изненада. „Напуснал е Ордена?“ Това бе невъзможно, абсурдно... някакъв номер, без съмнение.

— Как разбра къде да ме намериш? — попита той.

— Корабът ти е спрял в Южна кула, преди да отплава към Уорнсклейв. Мразен човек като теб трудно остава незабелязан. А новините пътуват бързо сред Обичаните.

— Значи не си сама в това велико начинание?

Тя стисна зъби, преди да се е впуснала в поредната си гневна тирада. „Защо не му кажеш всичките си тайни, кучко безполезна?“ Стана и му обърна гръб.

— Това не свършва тук...

— Знам къде да го намеря.

Тя се поколеба, после погледна през рамо. Изражението му беше съвсем сериозно.

— Къде? Кажи ми, щом знаеш.

— Ще ти кажа, но имам условия.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, лицето ѝ се смръщи от презрение и погнуса.

— Значи великият Вейлин Ал Сорна се пазари за женска плът като всеки друг мъж?

— Не. Както сама каза, трудно е да остана незабелязан. Трябва ми някаква маскировка.

— Маскировка?

— Да, ти ще си маскировката ми. Ще пътуваме заедно, като... — Замисли се за миг. — Като брат и сестра.

Да пътуват заедно. Да пътува с него? Само от мисълта за това ѝ се пригади. Но мечът... „Мечът е всичко. Дано Отецът ми прости.“

— Закъде ще пътуваме?

— За Варинсхолд.

— Това е на три седмици път оттук.

— Повече, защото трябва да спра на едно място по пътя.

— И като стигнем във Варинсхолд, ще ми кажеш къде да намеря меча?

— Давам ти думата си.

Тя седна отново, но без да го поглежда. Толкова лесно се беше поддала на манипулацията му, мразеше и него, и себе си за това.

— Съгласна съм.

— В такъв случай опитай се да поспиш. — Отдръпна се от огъня, легна и се зави с плаща. — О — каза той. — Как да ти викам?

Как да ти викам. А не как се казваш. Очакваше, че ще го излъже. Реши да го разочарова. Когато високият погледнеше смъртта в очите, тя искаше да знае името на жената, която го е убила.

— Рева — каза тя. „Кръстена съм на майка си.“

Събуди се рязко, стресната от някакъв шум — високият разритваше жаравата на огъня да я угаси по-бързо.

— По-добре хапни — каза той и кимна към кожената торба. — Чака ни много път днес.

Тя изяде две овесени питки и пи вода от манерката му. Гладът ѝ бе стар приятел, не помнеше и ден, когато да е отсъствал от живота ѝ. „Истински Обичаните — беше ѝ казал жрецьт първия път, когато я остави на студено през цялата нощ, — не се нуждаят от друга храна освен от любовта на Отеца.“

Поеха на път още преди слънцето да се е изкатерило над дърветата и Ал Сорна зададе безмилостно темпо с дългите си ритмични крачки.

— Защо не си купи кон в Уорнскейв? — попита тя. — Мислех, че благородниците винаги яздят.

— Парите трудно ми стигат за храна, какво остава за кон — отвърна той. — Освен това пешаците привличат по-малко внимание.

„Защо толкова държи да се крие от собствения си народ? — чудеше се тя. — Само да бе споменал името си в Уорнскейв и щяха да го позлатят, че и най-хубавия кон от градските обори щяха да му дадат.“

Ала той определено се криеше, извърщаше глава и смъкваше още по-ниско качулката си всеки път, когато по пътя се зададеше каруца. „Не знам за какво се е върнал — реши накрая тя, — но със сигурност не се е върнал за слава.“

— Много те бива с ножа — каза той, когато спряха да си починат за кратко.

— Не достатъчно — измърмори тя.

— Умения като твоите са резултат от сериозно обучение.

Тя отхапа от овесената питка и не каза нищо.

— Когато бях на твоите години, не бих се провалил така. — Не я дразнеше, просто изтъкваше факт.

— Това е защото вашият нечестив орден ви бичува като кучета от най-ранна възраст и ви учи да убивате.

За нейна изненада той се засмя.

— Така си е. С какви други оръжия можеш да си служиш?

Тя поклати намусено глава. Нямахше да му даде повече информация от крайно необходимото.

— Със сигурност можеш да стреляш с лък — продължи той. — Всички кумбраелци го могат.

— Е, аз пък не мога! — тросна се тя. Истина беше. Жрецът ѝ беше казал, че не ѝ трябва да борави с друго освен с ножа и че лъкът не бил за жени. Той имаше свой лък, разбира се, всички кумбраелски мъже имаха, без значение дали са жреци, или не. Болката от побоя, който ѝ бе нанесъл, след като откри, че тайно се е опитвала да усвои изкуството на лъка, се доближаваше до болката и унижението, които сама си бе причинила с откритието, че да опънеш тетивата на дълъг лък изисква повече сила, отколкото тя има в ръцете си. Факт, който я вбесяваше и до ден-днешен.

Продължиха мълчаливо по пътя и до мръкване изминаха още двайсетина мили. Той спря да стъкне бивак по-рано от предната вечер, запали огън, заръча и да го поддържа и понечи да хлътне в гората.

— Къде отиваш? — попита тя. Подозираше, че просто ще я зареже.

— Да видя какви дарове може да ни предложи гората.

Нощта вече настъпваше, когато той се върна с дълъг клон от ясен. След вечеря седна край огъня и започна да дялка клона с късия си моряшки нож, отделяше вейките и кората с опитни движения. Не обясни какво прави и скоро тя отстъпи пред любопитството си.

— Какво правиш?

— Лък.

Тя изсумтя, започваше отново да се ядосва.

— Подаръци от теб няма да приема, Мрачен меч.

Той не вдигна очи от работата си.

— За мен е. Скоро ще трябва да тръгна на лов, за да се храним.

Още две вечери работи по лъка, изтъняваше краищата и оформяше средата. Вместо тетива използва резервна връзка за обущата

си, обтегна я между двата жлеба, издялкани в краищата на лъка.

— Никога не съм бил добър стрелец — каза замислено. Дръпна с пръст изпънатата тетива и тя издаде нисък тон. — За разлика от брат ми Дентос. Той сякаш беше роден с лък в ръката.

Рева знаеше историята за брат Дентос, тя беше част от легендата. Прочутият брат стрелец, който го спасил, докато алпиранските обсадни машини горели, и само ден по-късно попаднал на алпиранска засада и загинал. Според легендата Мрачния меч изпаднал в дива ярост и напоил с кръв пясъците, изклял безпощадно нападналите ги из засада алпиранци, макар те да молели за милост. Рева хранеше сериозни съмнения в правдивостта на тази история, на тази и на многото други измишльотини, които мълвата приписваше на Вейлин Ал Сорна, но лекотата, с която бе отблъснал нападението ѝ преди няколко дни, я навеждаше на мисълта, че зад епичните преувеличения може и да се крие зрънце истина.

Той издялка стрели от други ясенови клони. Изостри ги в единия край, защото нямаха метал за истински върхове.

— Би трябвало да свършат работа за птици — каза той. — Виж, глиган с тези няма как да сваля, само метални върхове могат да пробият ребрата.

Нарами лъка и навлезе в гората. Тя изчака цели две минути, после изруга под нос и тръгна след него. Откри го клекнал зад дънера на стар дъб, запънал стрела в тетивата. Чакаше неподвижно, вперил поглед в туфа висока трева на малката полянка отпред. Рева се приближи уж предпазливо, но успя да стъпи на суха съчка и пукотът отекна силно. Три фазана излетяха от тревата и забиха мощно с криле да се издигнат. Тетивата на Ал Сорна звънна и една от птиците падна на земята. Вейлин стрелна Рева с укорителен поглед и отиде да я прибере.

„Не бил добър стрелец — помисли тя. — Пак излъга, проклет да си.“

Когато на сутринта се събуди, беше сама в бивака. Мрачния меч несъмнено бе отишъл отново на лов, макар лъкът му да стоеше опрян на едно повалено дърво. Чувстваше се странно, натежала някак, и си даде сметка, че за пръв път в живота си се събужда с пълен стомах. Ал

Сорна беше опекул фазана на шиш, като преди това го бе натрил обилно с мащерка. Сладка мазнина се стичаше по брадичката ѝ, докато нагъваше. Хвана го, че я гледа с усмивка, и това я накара да му обърне намусено гръб, но не и да спре да се храни.

Погледът ѝ се задържа на лъка. Беше по-малък от дългия лък, който се бе подиграл толкова жестоко с усърдието ѝ, по-тънък и несъмнено по-лесен за опъване. Тя се огледа, после взе лъка и една стрела от импровизирания колчан, който Ал Сорна беше оплел от трева. Усещаше го лек в ръцете си, по мярка. Прицели се в тънкия ствол на една бреза — лесна мишена на десетина метра разстояние. Лъкът се оказа по-труден за опъване от очакваното и събуди спомени за часовете безуспешни упражнения с дългия лък преди години, но поне успя да изтегли тетивата до бузата си, преди да стреля. Стрелата се отплесна в брезата и изчезна в туфа папрати зад нея.

— Не е зле. — Ал Сорна се приближаваше през храсталаците, понесъл в полите на наметалото си прясно набрани гъби.

Рева метна лъка към него, наведе се и извади ножа си.

— Балансът му не е добър — измърмори тя. — Стреля накриво.

Стисна косата си на тила и се зае с ритуалното подстригване, което правеше два пъти в седмицата.

— Недей — каза Ал Сорна. — Трябва да минеш за моя сестра, а азраелските жени носят косата си дълга.

— Азраелските жени са суетни повлекани. — Отряза решително един кичур и го пусна на земята.

Ал Сорна въздъхна.

— Е, сигурно можем да казваме, че си малоумна. И че още от малка имаш навика да си режеш косата. Милата ни майчица така и не успя да те отучи.

— Да не си посмял! — озъби му се тя. Той ѝ отвърна с усмивка. Тя изскърца със зъби и прибра ножа в канията.

Ал Сорна остави лъка и колчана до нея и каза:

— Вземи ги. Аз ще си направя друг.

Следващия ден Ал Сорна не вървеше по-бавно, но Рева с изненада установи, че ѝ е все по-лесно да поддържа темпото му, не на последно място защото вече се хранеше добре. Вървели бяха близо

час, когато Ал Сорна спря и вдигна глава, ноздрите му се разшириха. След миг и Рева го усети — вятърът от запад носеше неприятна миризма, остра, на развала. И тя като него познаваше тази миризма, усещала я беше неведнъж.

Той не каза нищо, само свърна от пътя и тръгна към гората. Тук, на север, гората не беше толкова гъста, но все още имаше гъсталаци, където да си направят бивак и да ловуват. Рева забеляза как движенията му се променят — с приближаването на дърветата раменете му се приведоха, ръцете му се отпуснаха, пръстите му се разпериха, готови да посегнат към нещо. Виждаше да се движи по подобен начин, но не с такова несъзнателно изящество като Ал Сорна, и изведнъж си даде сметка, че Мрачния меч е по-добър от жреца, макар винаги да бе смятала, че никой не може да е по-добър от него. Никой човек не превъзхождаше жреца, защото неговите умения бяха резултат от благословията на Отеца. Ала ето че този еретик, този враг на Обичаните, се движеше с такава хищническа грация, че всяко състезание между него и жреца можеше да завърши само по един начин. „Била съм глупачка — реши тя. — Да го нападна така... Когато настъпи моментът да го убия, трябва да съм... по-хитра. Или по-добре подготвена.“

Последва го на известно разстояние. Зачуди се дали да не опъне лъка и да го простреля, но бързо се отказа. Уменията ѝ на стрелец не бяха заплаха за онова, което ги чакаше сред дърветата. Затова извади опипом ножа, без да изпуска от поглед гората пред себе си. Уви, не видя друго движение освен на клоните, които се полюшваха под ласките на вятъра.

Намериха труповете на двайсетина метра навътре сред дърветата, три на брой — мъж, жена и дете. Мъжът беше вързан с конопено въже за едно дърво, устата му — запушена, голите му гърди бяха омазани със засъхнала кръв от шията до кръста. Жената беше гола и плътта ѝ носеше белези на продължителни изтезания, синини и плитки порезни рани. Един от пръстите ѝ бе отсечен, докато е била жива, ако се съдеше по многото изтекла кръв. Момчето едва ли беше на повече от десет, голо като майка си и насилено по подобен начин.

— Разбойници — каза Рева. Вгледа се по-отблизо във вързания за дървото мъж и видя как се е впило в плътта му въжетото, пристягащо парцала в устата му. — Изглежда, са го накарали да гледа.

Погледът на Ал Сорна се плъзгаше по грозната сцена с напрежение, каквото Рева не беше виждала у него досега, обхождаше земята, търсеше следи.

— Случило се е най-малко преди ден и половина — каза тя. — И да има следи, ще са стари. Вече са в най-близкото градче, пият и плащат на курви с плячката, която са взели от тези нещастници.

Той се обърна и я прикова с гневен поглед.

— Любовта на твоя Световен отец май те прави доста студена.

Тя се ядоса и стисна по-силно дръжката на ножа.

— Тази земя е пълна с грабежи и убийства, Мрачен меч. И преди съм виждала кръв. Имаме късмет, че още не са ни нападнали разбойници.

Гневът и напрежението в погледа му се отляха, той изправи рамене и сякаш се отърси от хищническия си хъс.

— Най-близкото градче е Рансмил.

— Не ни е на път.

— Знам. — Отиде при трупа на мъжа и срязва въжетата, които го придържаха към дървото. — Събери дърва — каза й. — Много дърва.

Мина още ден, докато стигнат до Рансмил, няколко схлупени къщи около воденица на брега на река Аверн. Пристигнаха късно вечерта и завариха градчето в разгара на някакво празненство — горяха безброй факли, а местните се бутаха около полукръг от шарени фургони.

— Актьори — каза с погнуса Рева, като видя фриволните и дори вулгарни рисунки по стените на фургоните. Пробиха си бавно път сред множеството. Ал Сорна бе смъкнал качулката ниско над лицето си, но предпазливостта му беше излишна, защото вниманието на публиката бе приковано от дървената сцена в центъра на фургонения полукръг. Мъжът на сцената беше с тясно лице, облечен с риза от яркочервена коприна и прилепнал клин в черно и жълто, пееше и свиреше на мандолина, а една жена с рокля от полупрозрачен шифон танцуваше около него. Мъжът свиреше добре, гласът му беше чист и звучен, но не той, а танцът прикова вниманието на Рева, грациозни и прецизни движения, които привлякоха погледа й както пламък омагьосва молец.

Голите ръце на жената сякаш излъчваха своя светлина в сиянието на факлите, а очите ѝ, грейнали и сини под прозирния воал...

Рева от клони поглед, затвори очи и заби нокти в дланите си. „Световни отче, отново те моля за прошка...“

— Ръката на любимата държа — пееше мъжът с червената риза последния куплет на „Отвъд долината“. — По бузата ѝ стича се сълза. В Отвъдното усмивката ѝ аз ще взема. И там ще чакам своята... — Млъкна, а очите му, зърнали нещо сред тълпата, се разшириха. Рева проследи погледа му... мъжът гледаше право към закачуленото лице на Ал Сорна. — ... севда — довърши с усилие мъжът. Публиката избухна в аплодисменти въпреки препъването накрая.

— Благодаря ви, приятели! — Музикантът се поклони дълбоко и вдигна ръка към танцьорката. — С прекрасната Елора ви благодарим от сърце. Моля ви да покажете одобрението си по обичайния начин. — И посочи оставената пред сцената кофа. — А сега, скъпи приятели... — гласът му спадна, лицето му се изопна скръбно, — подгответе се за последното ни изпълнение тази вечер. Приказка за велико приключение и долно предателство, за пролята кръв и откраднатото съкровище, подгответе се за „Отмъщението на пирата“! — Разпери широко ръце, после хвана за ръка момичето и слезе от сцената с бърза крачка, затруднена от видимо накуцване. Двама мъже заеха местата им на дървената сцена, облечени с пъстри костюми, наподобяващи дрехите на мелденейски моряци.

— Виждам кораб, капитане! — каза по-ниският, след като аплодисментите стихнаха, вдигнал пред окото си дървен далекоглед, насочен към въображаемия хоризонт. — От Кралството, чини ми се. Богата плячка, ако са рекли боговете.

— Богата, я! — съгласи се по-високият, с фалшива брада от разчепкана вълна и червен шал на главата. — И много кръв, с която да заситим жаждата на боговете.

Ал Сорна я докосна леко по рамото, докато двамата пирати на сцената се смееха злоецо. Кимна ѝ наляво и тя го последва през тълпата към една пролука в линията на фургоните. Рева не се изненада, когато завариха там музиканта, с блеснали в сенките очи, които грейнаха още по-силно, когато Ал Сорна свали качулката си.

— Сержант Норин — каза Ал Сорна.

— Милорд — прошепна мъжът. — Чух че... само слухове, но...

Ал Сорна пристъпи напред и го прегърна. Лицето на музиканта изразяваше пълно недоумение.

— Много се радвам да те видя, Джанрил — каза Ал Сорна и се дръпна назад. — Много.

— Историите за смъртта ти са стотици — каза менестрелът, докато вечеряха. Бяха ги поканили във фургона, който музикантът делеше с Елора. Тя беше сменила прозрачната си танцова одежда с обикновена сива рокля и им бе сготвила яхния с кюфтенца. Рева се стараеше да не поглежда към нея, забила поглед в чинията си. Ал Сорна я беше представил като „Рева, моята фалшива сестра за следващите няколко седмици“. Джанрил Норин само кимна и я прикани да се чувства у дома си. И да го мъчеше любопитство за истинската природа на отношенията ѝ с Ал Сорна, с нищо не го показва. „Войниците не задават излишни въпроси на своите командири“, помисли си тя. — И още толкова има за бягството ти — продължи Норин. — Казват, че си направил боздуган от оковите си с помощта на Покойните и си избягал от занданите на императора сред река от кръв. Написах песен за това, публиката много я харесва.

— Е, боя се, че ще трябва да напишеш друга — каза Ал Сорна. — За това как просто са ме пуснали да си тръгна.

— Аз пък мислех, че първо си отишъл на Мелденейските острови — каза Рева, без да крие подозрителността си. — Убил си главния пират и си спасил принцеса.

Той сви рамене.

— Бях на островите, но не съм правил друго, освен че участвах в една пиеса. Макар че не съм добър актьор.

— Добър актьор или не, милорд — каза Норин, — в нашата трупа си добре дошъл. За колкото време е необходимо.

— Тръгнали сме към Варинхолд. Ако отивате натам, с радост ще ви придружим.

— Ние отиваме на юг — каза Елора. — Летният панаир в Мелинскоув винаги ни носи добра печалба. — Имаше съдържаност в тона ѝ, присъствието на Мрачния меч явно я изправяше на нокти. „Умна е и знае, че той носи смърт със себе си“ — заключи Рева.

— Отиваме на север — каза ѝ с равен тон Норин, после се усмихна на Ал Сорна. — Панаирът във Варинсхолд ще е също толкова доходоносен.

— Ще си платим за пътя — каза Вейлин на Елора.

— И дума да не става, милорд — възрази Норин. — Стига ни, че мечът ти ще е на наша страна. При толкова разбойници напоследък...

— Като говорим за това, попаднахме на последното им дело. На няколко мили назад по пътя. Семейство, ограбено и убито. Всъщност точно затова дойдохме тук, да въздадем справедливост. Да сте забелязали някой подозрителен?

Норин се замисли.

— В кръчмата, днес следобед. Шумна групичка. Дрипави, но имаха пари за бира. Нямаше да им обърна внимание, но единият имаше златен пръстен на верижка около врата си. Малък пръстен, женски по-скоро, не че съм голям специалист по бижутата. Вдигна се врява, когато кръчмарят отказа да им продаде една от дъщерите си. Намеси се стражата и им каза или да си налягат парцалите, или да се махат от градчето. На миля надолу по реката има лагер на скитници. Ако не са се върнали в гората, най-вероятно ще ги намерим там.

При последното изречение Елора се напрегна видимо, явно заради множественото число в първо лице.

— Ако са пили много, значи тази нощ ще спят — каза Ал Сорна. — И утре заран ще са на същото място. Трябва да си платят за стореното, но това означава да съобщим на градската стража, а аз се надявах да не привличам излишно внимание към себе си.

— Има и други начини да се въздаде справедливост, милорд — изтъкна Норин. — Ако си спомням правилно, имаше времена, когато редовно наказвахме разбойници за престъпленията им.

Ал Сорна погледна към вързопа с меча, подпрян в един ъгъл на фургона.

— Не, вече не съм лорд-маршал и не налагам кралското правосъдие. Явно няма как да заобиколим стражата. Утре сутрин ще намеря капитана им.

След вечеря Норин седна на стъпалата на фургона, засвири на мандолината и двамата с Елора запяха. Останалите актьори се събраха да послушат и току им подвикваха да изпълнят любима песен. Рева и Ал Сорна привличаха любопитни погледи, а ако се съдеше по

страхопочитанието в очите на мнозина, истината за спътника ѝ не беше останала в тайна. Ала думите на Норин, че младото момиче и старият му приятел от Вълчите бегачи са негови гости и никой да не ги притеснява, явно бяха достатъчни, защото актьорите сдържаха любопитството си и не задаваха въпроси.

— Не прилича на войник — отбеляза Рева. Двамата с Ал Сорна се бяха отделили на известно разстояние от трупата и седяха край малък огън, който да ги пази от нощния хлад.

— Винаги е бил повече менестрел, отколкото войник — каза Ал Сорна. — Но във важните моменти се сражаваше храбро. Радвам се, че се е оттеглил. Изглежда щастлив с трупата си.

Рева погледна към Елора, усмихната, опряла лакът на коляното на Норин. „И как иначе“ — помисли си тя.

С напредването на нощта актьорите се разотидоха по фургоните си, Норин и Елора — също. Норин им даде дебели одеяла и меки кожи да си постелят, лукс, който замая главата на Рева. През по-голямата част от живота си бе спала на гола земя. „Удобството е капан — казваше жрецът. — Препятствие пред любовта на Отеца, защото ни прави слаби и уязвими пред еретическото господство.“ Веднъж я наби, задето беше скрила в плевнята чувал със слама, на който да спи.

Рева изчака цели два часа. Ал Сорна никога не хъркаше, спеше почти без да помръдне и без да издаде звук. Тя го наблюдава още известно време, следеше лекото повдигане и спадане на гърдите му под одеялото, после се измъкна изпод завивките, взе си обувките и тръгна боса към реката. Спря на брега да си наплиска лицето, обу се и тръгна надолу по течението.

Лесно откри лагера на скитниците — миризмата на пушек я предупреди доста преди да види скупчените бараки и палатки. Гореше само един огън, малцината обитатели на лагера се смееха и говореха високо. Четирима мъже, които си подаваха бутилка. „Явно са подплашили останалите“ — помисли си тя. Промъкна се по-близо. Чуваше гласовете им ясно.

— Изчука оная кучка, след като тя умря бе, Кела! — засмя се един от мъжете. — Бахти животното си, да чукаш труп.

— Аз поне не таковах момчето — заяде се другият. — Против природата е.

Рева не виждаше причина да отлага повече. Трябваше да действа бързо, преди Ал Сорна да е усетил отсъствието ѝ.

Четиримата млъкнаха, като я видяха да влиза в лагера, но изненадата им бързо отстъпи пред пиянска похот.

— Търсиш си къде да спинкаш ли, сладурано? — каза най-едрият. Имаше гъста рошава грива и изпития вид на човек, който живее ден за ден под открито небе и не се храни редовно. Имаше и златен пръстен на верижка около врата. „Малък пръстен, женски по-скоро, не че съм голям специалист по бижутата.“ Рева си спомни голата жена с отрязания пръст.

Не каза нищо, само го гледаше.

— Имаме достатъчно място — продължи мъжът и тръгна към нея, залиташе. — Всички други се ометоха. Нямам представа защо.

Рева продължи да го гледа и да мълчи. Колкото и да беше пиян, явно някакъв инстинкт се задейства в главата му, защото той спря на няколко крачки от нея и примижа.

— Какво дириш тук, моми...

Ножът се хлъзна от канията, Рева се стрелна приведена напред, после се изправи в движение, острието срязва гърлото му, а тя отскочи встрани от падащия мъж и кръвта, която струеше през пръстите му.

Уби втория, преди да се е опомнил — скочи към него, уви крака около гърдите му и заби ножа дълбоко в рамото му, два пъти. Стрелна се към третия, който се опитваше да измъкне от колана си къса тояга. Разбойникът успя да замахне веднъж, но Рева избегна удара с лекота — приведе се, претърколи се на земята и преряза в движение ахилесовото му сухожилие. Мъжът се строполи с псувни и крясъци. Рева се обърна към четвъртия. Той местеше трескаво поглед между нея и повалените си другари, стиснал нож с дълго острие. Зяпна я за последно с ужас в очите, захвърли ножа и хукна да бяга. Почти беше стигнал до спасителния мрак на дърветата, когато ножът ѝ го настигна и се заби между плешките му.

Рева отиде при трупа на първия, когото беше убила, обърна го по гръб и скъса верижката с пръстена от врата му. В колана му имаше хубав ловджийски нож, от онези, които бяха на въоръжение в Кралската гвардия, ако можеше да се съди по полковия герб върху дръжката. Рева взе ножа, прибра пръстена в джоба си и отиде при онзи

със срязаното сухожилие, който редеше отчаяни молби през сълзи, сополи и слюнка.

— Не се тревожи, Кела — каза му тя. — Обещавам да не чукам трупа ти.

Елора им направи закуска от яйца и пържени в масло гъби. „Не само танцува чудесно, но може и да готви“ — помисли си Рева с пълна уста. Изчака Елора и Норин да се заемат с фургона, после извади пръстена от джоба си и го метна на Ал Сорна. Той дълго го гледа.

— Слънцето и луната — каза тихо накрая.

Рева се намръщи.

— Какво?

Той вдигна пръстена, така че и тя да го види — две преплетени кръгчета, гравирани от вътрешната страна на халката, едното в пламъци.

— Били са Отричащи.

Тя вдигна рамене и се върна към закуската си.

— Телата — каза Ал Сорна.

— В реката са.

— Много професионално от твоя страна.

Тя вдигна глава, стресната от острия му тон, и видя в погледа му нещо, което разпали наново гнева ѝ. Разочарование.

— Не съм тук по свой избор, Мрачен меч — каза му. — Тук съм за оръжието на Верния меч, за да спечеля любовта на Отеца, като съсияя нечестивото ви кралство. Не съм ти нито приятел, нито сестра, нито ученичка. И пет пари не давам за одобрението ти.

Джанрил Норин се изкашля, нарушавайки тежкото мълчание, възцарило се след тези думи.

— Да потърсим капитана на стражата, милорд. Ако ще го правим днес.

— Няма да е необходимо, Джанрил. — Ал Сорна метна пръстена на Рева. — Твой е, заслужила си го.

2. ФРЕНТИС

Мъжът с бръснатата глава изплю кръв на пясъка, изхъхри за последно и умря с тих стон. Френтис хвърли меча си до трупа и зачака, неподвижен и мълчалив, само тежкото му дишане нарушаваше тишината. Тази битка беше по-трудна от обичайното — четирима врагове вместо трима или двама. Роби притичаха от тъмните ниши в стената на ямата да почистят, извлякоха трупове и прибраха меча му. Гледаха да стоят на разстояние от Френтис. Понякога убийственият гняв, подклаждан грижливо от надзирателя, не стихваше веднага.

— Забележително — каза някой отгоре. Днес зрителите бяха трима — надзирателят, господарят и някаква жена, която Френтис не беше виждал досега. — Не е за вярване, че е станал още по-добър, Вастир — продължи господарят. — Поздравления.

— Водя се единствено от желанието си да ви служа, съветнико — каза надзирателят с точната доза раболепие. Беше усърден по природа и никога не преиграваше.

— Е? — обърна се господарят към жената до себе си. — Достоен ли е за одобрението на нашия Съюзник?

— Не говоря от името на Съюзника — каза жената. В нейния тон, забеляза Френтис, нямаше и помен от ласкателство, нито от уважение дори. — Дали е достоен за моето одобрение обаче...

Обвързан, Френтис не би могъл да даде израз на изненадата си, нито на друга емоция без изричното разрешение на надзирателя, но все пак трепна невярващо, когато жената скочи в ямата. Стените бяха високи десет стъпки, но тя се приземи с отработена лекота. Облечена беше с официалните одежди на воларианска аристократка, тъмната ѝ коса бе прибрана назад, лицето ѝ притежаваше котешка красота, а очите ѝ грееха заинтригувано, докато измерваше с поглед голото му тяло.

— По-хубав е, отколкото очаквах — измърмори тя. Вдигна глава да погледне надзирателя и повиши глас: — Защо няма белези по лицето?

— Никой никога не е успял да му остави белези, почитаема милейди — извика в отговор Вастир. — Неколцина почти успяха, броят се на пръсти за всичките тези години, но когато дойде при нас, той вече притежаваше завидни умения.

— Притежавал си завидни умения, красавецо? — обърна се жената към Френтис, после се намръщи, подразнена от мълчанието му. — Нека говори — извика тя на надзирателя.

Вастир надникна към Френтис през ръба на ямата и той усети как връзката се разхлабва едва доловимо.

— Е? — подкани го жената.

— Аз съм брат от Шестия орден — каза той.

Жената вдигна вежда, заинтригувана или раздражена от липсата на почтително обръщение.

— Дано ми простите, почитаема милейди — викна Вастир. — Колкото и наказания да налагаме, той отказва да говори учтиво, а изрично ни предупредиха, че не бива да умира другояче освен в ямата.

Жената махна нетърпеливо с ръка и каза рязко:

— Мечове!

Кратък смут при ръба на ямата — тих спор между господаря и надзирателя, от който Френтис различи думите: „просто го направи, Вастир!“. Още едно кратко забавяне, после в ямата паднаха два къси меча, на пясъка между Френтис и жената.

— Добре — каза делово тя и изхлузи робата от раменете си. Вече беше гола като него. Тялото ѝ беше стройно и атлетично, с ясно очертаните мускули на човек, който тренира усилено от години, и безспорно беше много красиво. Но не извивката на ханша ѝ, нито добре оформените гърди привлякоха вниманието на Френтис, а специфичният рисунък на белезите, които покриваха торса ѝ от шията до слабините, рисунък, който той познаваше отлично и интимно. Бяха огледален образ на собствените му белези, матрицата от увредена тъкан, която Едноокия му беше дарил в подземията под западния квартал, преди братята да го открият.

— Хубави са, нали? — попита жената, видяла какво е привлякло вниманието му. Пристъпи и плъзна нежно ръка по завъртулките на гърдите му. — Ценни дарове, родени в болка. — Разтвори длан и я опря в гърдите му, длан, от която се излъчи топлина. Жената въздъхна

със затворени очи, сви леко пръсти и ги заби в кожата му. — Силно — прошепна тя. — Никога не е достатъчно силно.

Отвори очи и отстъпи назад. Топлината на допира изчезна.

— Да видим на какво са те научили в този твой орден — каза тя, наведе се да вземе мечовете и му метна единия. — Освободи го! — нареди на Вастир. — Напълно.

Френтис усети колебанието на надзирателя. За петте години в ямите го бяха освобождавали напълно само веднъж и резултатите бяха катастрофални.

— Почитаема милейди — подхвана Вастир. — Простете неохотата на човек, чието единствено желание е да служи...

— Прави каквото ти казвам, лайно тлъсто! — Жената се усмихна за пръв път, все така впила поглед във Френтис. Свирепа усмивка, нетърпелива.

Миг по-късно волята, приковаваща го като дъските на стегалките, които помнеше така ясно от детството си, изчезна. Внезапният прилив на чувство за свобода беше опияняващ, но не трая дълго.

Жената го нападна, вдигнала меч по съвършено права линия към сърцето му, атака изящна, точна и мълниеносна. Неговият меч литна да посрещне нейния и отклони удара в последния момент. Френтис се завъртя в пирует към стената на ямата, скочи, отблъсна се с крака от скалата, извитият му на дъга гръб прелетя на сантиметри над меча, който разсече въздуха под него, приземи се на ръце в средата на ямата, после скочи на крака.

Жената се засмя доволно и нападна, залагайки този път на отработена серия от пронизващи и посичаща удари. Той си спомни, че и преди с виждал тази атака — от един куритай, когото беше убил преди няколко месеца. Така го обучаваха — всеки път му показваха нови трикове, за да усъвършенстват уменията му. Френтис парира всеки неин удар и отвърна със своя серия, научена от друг учител, когото бе мразил навремето заради жестокостта му, но сега си спомни с признателност.

Жената явно не познаваше тази атака, защото парираше ударите му в последния момент, без изящството отпреди малко. Той я изтласка към стената на ямата и завърши серията си с фалшив удар между

очите, който се превърна в страничен замах към бедрото. Мечовете им звъннаха, когато жената парира.

Френтис отстъпи няколко крачки назад и я погледна в очите. Жената все така се усмихваше. Последният ѝ рипост беше твърде бърз. Невъзможно бърз, в интерес на истината.

— Е, май вече ти привлякох вниманието — каза тя.

Френтис също се усмихна. Правеше го рядко и усети лека болка в мускулите на лицето, които реагираха на тази несвойствена мимика.

— Никога не съм убивал жена — каза той.

Тя се нацупи.

— О, не бъди такъв.

Френтис ѝ обърна гръб и се върна в центъра на ямата. За пръв път му даваха право на избор и той щеше да се възползва от него.

— Това може да се окаже проблем — каза тихо жената и Френтис се досети, че неволно е дала глас на мислите си.

— Почитаема милейди? — извика отгоре Вастир.

— Хвърли ми въже! — извика в отговор тя. — Приключих тук. — Махна към Френтис. — Този става за представленията.

— О, да, ще е гвоздеят на програмата в празненствата по случай победата — каза господарят. Облекчението в гласа му се стори странно на Френтис.

— Така е, дълбоко почитаеми — съгласи се Вастир, повлякъл въжена стълба към ръба на ямата. — Бих изпаднал в отчаяние, ако усилията ми отидеха на...

Късият меч на Френтис го прониза в шията, срязва кръвоносни съдове, прекъсна гръбнака и върхът му щръкна от тила, в основата на черепа. Вастир залитна опулен, едновременно ужасен и объркан, кръв бликаше от раната и от устата му, после политна напред и се стовари с неприятен звук върху пясъка в ямата.

Френтис изправи рамене и се обърна към жената. Сега вече щяха да го убият — колкото и висока да беше цената му, подобно престъпление не можеше да бъде простено. Само дето усмивката на жената се беше върнала, видя с изумление той.

— Да ти кажа, Арклеу — подвикна тя към господаря, който зяпаше невярващо Френтис, — изглежда, си промених мнението.

Жената тъкмо се бе изкатерила по въжената стълба, когато връзката се върна — стегна го така силно и неочаквано, че Френтис загуби равновесие и се строполи на пясъка, а белезите му пламнаха в агония. Вдигна глава и я видя да се усмихва. Усмихваше се и потриваше пръсти, което го подсети за топлината на допира ѝ отпреди малко. „Тя го прави — осъзна той. — Тя ме държи сега!“

Не я изпусна от поглед, докато тя не се оттегли със смях, а след още няколко мъчителни секунди оковите, които стягаха ума му, се стопиха. Господарят се задържа още миг-два край ръба на ямата, слабото му лице изопнато допълнително от страх и гняв, контролирани, но все пак осезаеми за човек, който умее да чете лицата на противниците си.

— Кралството ти ще си плати, задето ти не умря днес, робе — каза господарят. А после изчезна от погледа му и Френтис реши, че едва ли ще го види някога отново. Жалко, защото се бе надявал да изпрати и него в Отвъдното да прави компания на Вастир.

Вратите в нишите се отваряха с трясък и той скочи на крака. Появиха се робите, ала придружени този път от взвод варитаи. Войниците го обградиха с насочени копия, докато робите си свършат работата — извлякоха тлъстия труп на надзирателя, заравниха с гребла окървавения пясък и изчезнаха там, откъдето бяха дошли. Френтис не знаеше какво има от другата страна на вратите в нишите, не искаше и да знае, предвид стоновете на болка и тежък труд, които долитаха оттам нощем.

Един от варитайските войници пристъпи напред мълчаливо — те винаги мълчаха като риби — и остави голям пакет в средата на ямата. След това войниците се изнизаха в колона по един и затвориха вратата.

Френтис отиде при пакета. След битка винаги му оставяха храна. Най-често голяма паница с изненадващо вкусна каша, понякога придружена от порция добре изпечено месо. Държаха да се храни добре. Поне в това отношение бяха съвсем същите като Ордена. Днес пакетът съдържаше и други неща обаче. Освен храната имаше дрехи — семпли и удобни туника и панталон на волариански свободен гражданин, боядисани в синьо. Синият цвят означаваше, че има статут на пътник и му е позволено да се придвижва между провинциите. Имаше също здрави ботуши, кожен колан и наметало от плътен памук.

Френтис разглеждаше дрехите и си мислеше за случилото се преди малко. Как бяха пламнали белезите му. „Къде ще ме отведе тя? — запита се той и сякаш студен юмрук стисна сърцето му. — Какво ще поиска от мен?“

На сутринта спуснаха въжена стълба в ямата. Облякъл бе новите си дрехи, но не можеше да свикне с допира на материята до кожата си след като години наред го бяха държали гол. Белезите го сърбяха. Покатери се по стълбата без колебание, дори не му хрумна да погледне назад и да се сбoguва с ямата, която от пет години беше единственият му дом. Пет години, които би предпочел да забрави, макар да знаеше, че ще носи със себе си спомена за всяка битка и всяка смърт, докато е жив.

Жената го чакаше. Сама, без охрана; нямаше нужда от охрана. Без коприни този път, вместо тях скромна рокля на свободна гражданка от средна ръка, сива на цвят. Познанията му за тази земя и нейните порядки бяха оскъдни, ограничени до малкото, което беше научил по пътя насам, след като го бяха заловили в Унтеш, плюс откъслечната информация, извлечена от дочутите разговори между господаря и надзирателя. Знаеше, че сивото е белег за заможност, или най-малкото за собственост, най-вече над роби, но също над земя и добитък. Когато един свободен воларианец натрупаше достатъчно собственост, хиляда роби или други активи със същата стойност, получаваше разрешение да носи черно. Само най-богатите воларианци носеха червено, като господаря.

— Дано си поспал — каза тя. — Чака ни дълъг път.

Още беше обвързан, но усещаше връзката бегло, като лек гъдел по белезите. Не би могъл да стегне новия си колан около врата ѝ и да я удуши, но имаше достатъчно свобода да се огледа. Ямите бяха навсякъде около тях, стотина, ако не и повече, всяка трийсет стъпки в диаметър и десет стъпки дълбока, изкопани в широко скалисто плато, което приличаше на пчелна пита, цялото прорязано от тунели и кухини. От някои ями долитаха звуци на битка, от други — на изтезания, писъци и викове се издигаха в сутрешния въздух, надзиратели обикаляха около ямите и направляваха случващото се вътре, било то обучение или наказание.

— Мъчно ти е, че се махаш? — попита жената.

Оставила му бе достатъчно свобода да говори, но той предпочете да замълчи.

Гняв затъмни погледа ѝ; явно се чудеше дали да не го накаже отново през връзката, да подпали белезите му като преди. Той отвърна на погледа ѝ, без да каже и дума.

За негова изненада жената се засмя.

— Много отдавна не съм имала интересна играчка като теб. Хайде, хубавецо. — Обърна се и тръгна по ръба на платото. То се издигаше над пустинята Вакеш като остров в море от пясък, а когато слънцето се издигнеше в зенита си по обед, на повърхността ставаше толкова горещо, че дори надзирателите бягаха на сянка. Керванските маршрути пресичаха равнината от запад и север. Беше се постарал да запомни всичко това, когато го доведоха тук, когато все още хранеше надеждата, че един ден ще успее да избяга.

Жената го отведе при стъпалата, изсечени като серпантини в западната стена на платото. Спускането им отне почти час. Долу ги чакаше роб с четири коня, два оседлани за езда, два — товарни. Жената взе юздите от роба и го освободи с жест.

— Аз съм овдовяла земевладелка от провинция Ескетия — уведоми тя Френтис. — Пътувам по работа до Миртеск. Ти си моят пътен ескорт, наела съм те да ме заведеш жива, здрава и с неопетнена репутация до крайната цел.

Натовари го с грижата за товарните коне и се метна на високия от ездитните, сива кобила, която очевидно я познаваше, защото изпръхтя доволно, когато жената я потупа по врата. Роклята ѝ беше срязана отстрани, така че да язди по мъжки, обкрачила седлото. Голите ѝ бедра изглеждаха бронзови под светлината на утрото. Френтис отклони поглед и се зае с товарните животни.

Товарът им се състоеше предимно от храна и вода, достатъчни, прие той, да им стигнат до Миртеск. Животните бяха добре гледани, не личеше да страдат от нещо, което да ги повали наред пустинята, подковите им бяха широки, но тънки, подходящи за пътуване в пясъка. Спомни си как Алпиранската пустиня беше измъчила конете на разузнавателния му отряд почти до смърт и как накрая се бяха принудили да изкопират номерата, използвани от имперската кавалерия, за да спасят животните си. Спомените за Алпиранската

война го навестяваха често и въпреки кръвта, която бяха пролели щедро в обречения си опит да осъществят налудничавата мечта на краля, месеците, които Френтис беше прекарал с Вълчите бегачи, със своите братя, с Вейлин, бяха най-хубавите дни в живота му.

Усети кратко парене в белезите — жената започваше да губи търпение. Френтис затегна каишите на самарите и се метна на своя кон, млад черен жребец. Жребецът беше нервен, пръхтеше и удряше с крак, докато Френтис се настаняваше на седлото. Той се наведе напред, обхвана с длан ухото на жребеца и му зашепна тихо. Животното веднага се успокои и тръгна послушно под натиска на коленете му. Товарните коне поеха след тях.

— Впечатляващо — каза жената и пришпори кобилата. — Виждала съм подобно нещо само няколко пъти досега. Кой те научи?

Гласът ѝ прозвуча заповедно, невидимите му окови се стегнаха едва доловимо.

— Един луд — каза той, спомнил си заговорническата усмивка на инструктор Ренсиал, с която той му сподели тайната на шепота, знание, което не беше предал на останалите новаци в ордена. „Прилича на Мрачното, нали? — добавил бе той и се бе изкискал по своя неприятно пронизителен начин. — Ако знаеха само. Глупаци.“

Не каза друго и жената отпусна юздите на връзката до вече познатия лек гъдел в белезите.

— Ще дойде време — каза тя, докато двамата яздеха рамо до рамо на запад, — когато ще ми разкриеш всичките си тайни, и то по собствено желание.

Ръцете му се свиха в юмруци около юздите, а в гърдите му се надигна вой. Не към жената бе насочена яростта му, а към затвора от белези, защото най-сетне бе осъзнал, че именно те го обвързват, че те са средството, чрез което надзиратели и господари му налагат волята си. Последният дар на Едноокия, окончателното му отмъщение.

Пътуваха до обед, спряха да починат под малки слънчобрани, докато слънцето напичаше безмилостно пустинята, и поеха отново на път, когато сенките се издължиха, а жегата стана поносима. Спряха при малък оазис. Не бяха първите — куп кервани бяха избрали същото място и се готвеха за нощувка. Френтис напои конете и разположи

бивака им в края на временното поселище. Керванджиите изглеждаха весел народ, всичките свободни граждани, повечето, изглежда, се познаваха, разменяха клюки и новини, разказваха приказки и пееха песни за разтуха. Преобладаваха хора в синьо, но тук-там имаше облечени в сиво ветерани с дълги бради и повече коне. Неколцина дойдоха при тях да им предложат стока за продан или да попитат за новини от по-далечните краища на империята. Жената ги облъчваше с чар и дружелюбие, любезно отказваше предложените стоки и споделяше по някоя дребна клюка за делата на Съвета и за последните резултати от Надпреварата с мечове, която явно представляваше особен интерес за тези хора.

— Сините пак ли са загубили? — каза един възрастен мъж в сиво и поклати разочаровано глава. — Цял живот ги подкрепям. Две състояния загубих в облози за тях.

Жената са засмя и лапна една фурма.

— По-добре премини към Зелените, дядо.

Той навъси вежди.

— Един мъж не си сменя отбора, както не си сменя кожата.

След известно време ги оставиха на мира. Приключил със задълженията си, Френтис седна до огъня и се зазяпа в нощното небе. Още през първата му година в ордена инструктор Хутрил го беше научил да чете звездите и Френтис знаеше, че дръжката на Меча сочи на североизток. Ако не беше обвързването, щеше да тръгне натам, към Кралството, нищо че пътят беше дълъг.

— В Алпиранската империя — каза жената, полегнала на едно одеяло и подпряла лакът върху копринена възглавничка, — има хора, които забогатяват, залъгвайки наивни глупаци с поличби, които уж четат по звездите. Ако не се лъжа, вашата вяра не разрешава такива дивотии.

— Звездите са далечни слънца — каза той. — Или така поне твърди Третият орден. Няма как слънце, което се намира толкова далече, да има влияние върху нашите дела.

— Каж ми, защо уби надзирателя, а не господаря?

— Той беше по-близо, а хвърлянето беше трудно. — Обърна се да я погледне. — А и знаех, че ти лесно ще отклониш ножа ми.

Тя кимна, отпусна се на възглавницата си и затвори очи.

— До водата лагерува един мъж. Облечен е като пътник, косата му е прошарена, на едното си ухо носи сребърна халка. Когато луната изгрее напълно, иди и го убий. В дисагите има отрова, зеленото шишенце. Да не останат никакви следи по трупа. Донеси ми всички писма, които откриеш.

Връзката не му пречеше да говори, но той не попита защо трябва да убие онзи човек. Нямахше смисъл да пита.

Също като Правоверните, воларианците предаваха своите мъртви на огъня. Керванджиите увиха прошарения в платно, поляха платното с лампено масло и го подпалиха с факла. Никой не каза нищо, не личеше да скърбят за покойника — явно никой не познаваше издъхналия в съня си мъж, научили бяха единствено името от гражданската му табелка. Казваше се Веркал, име често срещано и най-обикновено. Разпродаваха на търг вещите му, докато Френтис и жената потегляха на път.

— Изпратен е бил да ни следи — каза накрая жената. — В случай, че си се питал. Човек на Арклеу, предполагам. Изглежда, съветникът е позагубил от ентузиазма си за нашия велик проект. — Не го казваше заради него, досети се Френтис. Вече бе стигнал до извода, че жената обича да мисли на глас, да разговаря сама със себе си. Още една прилика с инструктор Ренсиал.

След пет дни на път най-после зърнаха Джарвенско море, най-голямото вътрешно езеро на територията на империята, както му бе обяснила жената. Отправиха се към малък пристан в плитък залив, крайната точка на керванджийския маршрут, гъмжащ от пътници и животни. Вътрешното море беше голямо и тъмно под безоблачното небе, високи планини издигаха силуети зад омарата по западния бряг. Превозът струваше по пет квадрата на човек, плюс пет кръга за конете.

— Това е истински обир — каза жената на капитана, докато му отброяваше монетите.

— Може да пробвате с плуване, гражданинко — отвърна той с насмешлив поклон.

Тя се засмя кратко.

— Бих накарала моя човек да те убие, но бърза ме. — Засмя се отново и двамата с Френтис поведоха конете към палубата.

— Когато за пръв път прекосих това море, превозът струваше един квадрат на човек и един кръг на кон — каза по-късно тя, докато робите се потяха над греблата под бича на надзирател. — Но пък оттогава минаха повече от два века.

Това го накара да смръщи вежди. „Два века? Та тя е най-много на трийсет години.“

Жената се ухили, забелязала учудването му, но не каза нищо повече.

Плаването трая почти целия ден, чак привечер зърнаха брега и град Миртеск. Френтис вярваше, че Унтеш е най-големият град на света, но в сравнение с Миртеск Унтеш приличаше на село. Градът се разливаше в голяма долина, безчет къщи от сив гранит се низеха във всички посоки, високи кули стърчаха тук-там над сивата маса, а жуженето на хиляди гласове прерасна в рев, когато приближиха пристанището. На кея ги чакаше роб.

— Господарке — поздрави той жената с дълбок поклон.

— Това е Хорвек — каза тя на Френтис. — Грозен е, нали?

Носът на Хорвек явно бе чупен и наместван няколко пъти, по-голямата част от лявото му ухо липсваше, а мускулестите му ръце бяха покрити с белези. Но не това забеляза Френтис, а стойката му — изправените рамене, широкия разкряч. Виждаше такава стойка много пъти в ямата. Този човек беше куритай, убиец като самия него.

— Пратеникът тук ли е? — попита жената.

— Пристигна преди два дни.

— Наляга ли си парцалите?

— Не са докладвани инциденти в града, господарке.

— Това ще се промени, ако престоят му се проточи.

Хорвек хвана юздите на товарните животни, проби си път през навалищата на кея, а след това ги поведе по неведома плетеница от павирани улици, докато най-сетне не спряха на площад, ограден от прилепени една към друга триетажни къщи. В средата на площада имаше малка грижливо окосена морава, а на моравата се възправяше бронзова статуя на конник. Жената се смъкна от седлото, отиде при статуята и вдигна глава да погледне лицето на конника. Той носеше древна броня, бронзът беше позеленял на много места. Френтис не можеше да чете волариански, но ако се съдеше по подробния надпис,

гравирен върху постаментата на статуята, този човек бе извършил немалко подвизи.

— По главата пак са срали чайки — отбеляза жената.

— Ще наредя да набият робите, господарке — увери я Хорвек.

Тя се обърна и тръгна към триетажната къща срещу статуята. Вратата се отвори пред нея и робиня на средна възраст се поклони дълбоко. Интериорът беше издържан в изящен мрамор и лъскави орнаменти. Големи картини красяха повечето стени, всичките изобразяваха батални сцени, а на няколко от платната Френтис различи човек, чието лице имаше силна прилика с лицето на бронзовия конник отвън.

— Харесва ли ти домът ми? — попита го жената.

Връзката бе достатъчно хлабава и не му забраняваше да говори, но той и този път замълча. Чу как робинята затаи уплашено дъх, но жената само се засмя.

— Подготви банята — каза тя на робинята, после се обърна към красивото стълбище към втория етаж. Принуди през връзката Френтис да я последва и двамата се качиха по стълбите и влязоха в голяма стая. В единия край на дълга маса седеше мъж, облечен в сиво, прехвърлил петдесетте. Пред него имаше блюдо с печено месо и кристална чаша вино. Мъжът, изглежда, познаваше Френтис.

— Позаякнал си, виждам — каза той на езика на Кралството и отпи голяма глътка от кристалната чаша.

Френтис се вгледа в лицето му, но не откри нищо познато. Имаше нещо в гласа му обаче. Не в тона, а в мелодиката на речта. Освен това непознатият говореше езика на Кралството без следа от волариански акцент.

— Нашият млад приятел пет години е бил в ямите — каза жената на волариански. Приседна на плота на масата, издърпа ниските ботуши, които бе носила в пустинята, и почна да масажира стъпалата си. — Дори куритаите рядко оцеляват повече от една.

— Те нямат закалката на Шестия орден, нали така, Френтис? — Мъжът му намигна и това, също като гласа, му се стори познато.

Жената се вгледа в човека със сивите дрехи.

— Това е по-старо от предишното. Как се казва?

— Карел Теклар, търговец на вино средна ръка с тлъста съпруга и пет отвратителни дечица. От два дни само това правя — пердаша на

воля хулиганчетата.

— Дарът?

Мъжът вдигна рамене.

— Незначително гадателско умение, което не е подозирал, че притежава. Макар винаги да се е чудил защо толкова му върви на карти.

— Не е голяма загуба, значи.

— Да — кимна мъжът, изправи се и тръгна към Френтис. Ъгълът, под който кривна главата си, докато го измерваше с поглед, беше влудяващо познат. — Е, какво точно стана в Унтеш, братко? Винаги съм се чудил.

Френтис запази мълчание, поне докато жената не го жегна през връзката да отговори.

— Съветник Арклев Ентрил дойде да преговаря с принц Малциус, след като алпиранците започнаха обсадата, дойде с поздрав и предложения за търговия с Воларианската империя. Претърсих го за оръжия, а той ми стисна ръката. Когато алпиранците удариха здраво стените при последния си щурм, той ме обвърза с волята си и ме принуди да изоставя принца. Изтичах на пристанището и се качих на кораба му.

— Сигурно много те е заболяло — каза мъжът. — Да ти отнемат възможността за геройска саможертва. Поредната история, която инструктор Грейлин да разказва на новациите.

Ставаше все по-объркано. „Как е възможно да знае такива подробности?“

— Не си го слагай на сърцето. — Мъжът му обърна гръб и плъзна поглед из стаята, като го задържа върху рафтовете с оръжия покрай стените. — Малциус оцеля и се върна да управлява Кралството, макар че не се справя с това и наполовина толкова добре, колкото прочутия си баща. Доколкото знам.

— Малциус видя ли те да бягаш? — попита жената.

Френтис поклати глава.

— Аз командвах южния фланг, той — центъра. — „Избягах и оставих двеста добри мъже да умрат — помисли си той. — Те ме видяха да бягам.“

— Значи, от негова гледна точка — каза мъжът, — храбрият брат Френтис, бивш крадец, превъзпитан, издигнат и прославен от службата

си в Шестия орден, е загинал геройски в последния щурм срещу обсадения град. — Спогледа се с жената. — Ще стане.

Тя кимна.

— Списъкът?

Мъжът бръкна под ризата си и й метна сгънат пергамент.

— Не очаквах да е толкова дълъг — каза тя, докато плъзгаше поглед по съдържанието му.

— Е, едва ли ще те затрудни. — Мъжът взе кристалната чаша, отпи глътка вино и примижа, сякаш вкусът не му допадна. — А и ще ти помага този наш смъртоносен пакостник, така че...

„Пакостник.“ Норта му викаше така, Баркус също. Само че Норта беше мъртъв, а Баркус би трябвало да се е прибрал по живо по здраво в Кралството.

— Нещо друго? — попита жената.

— Най-късно след сто дни трябва да си в Южна кула. Стигнеш ли там, ще те намерят. Ще се изкушиш да убиеш пратеника. Важно е да не го правиш. Кажи му, че само васалният лорд няма да е достатъчен. Курвата също трябва да умре. Предполагам, че ще има някаква информация за нашия отколешен враг, някаква стратегия как да го убием или поне да го направим уязвим, нещо такова. Детайлите са неясни. Извън това... — Допи виното. Челото му лъщеше от пот, забеляза Френтис. — Само обичайното, вечна болка, ако се провалиш, и така нататък. Чувала си го и преди.

— Никога не е проявявал особена оригиналност в заплахите си. — Жената се смъкна от масата и отиде при една лавица с тънки мечове над камината. — Някакви предпочитания?

Мъжът перна с нокът кристалната чаша, чу се остър звън. Усмихна се на жената.

— Съжалявам, че те разочаровах. — Изпусна чашата на пода, кристалът се пръсна на парчета, а мъжът се отпусна като чувал на стола си, лицето му лъщеше от пот. Погледът му се замъгли, после се фокусира отново за миг, попаднал върху Френтис. — Поздрави ги от мен, братко. Най-вече Вейлин.

„Вейлин.“ Френтис пламна, стегнат рязко в оковите на връзката, прикован до степен на неподвижност. Искеше да се хвърли върху непознатия, да измъкне истината от него, но можеше единствено да беснее вкаменен и да го гледа. Мъжът се ухили за последно.

— Помниш ли онази последна битка, бандата разбойници? Зимата преди да започне войната? — попита той, гласът му бе спаднал до шепот. — Кръвта грееше като рубини на снега. Хубав ден беше...

Очите му се затвориха, ръцете му се отпуснаха безжизнени, малко след това гърдите му спряха да се надигат.

— Така — каза жената и се изхлузи от дрехите си. — Време е за баня, не мислиш ли?

3. ВЕЙЛИН

„Трябваше да я спра.“

Рева се прицели в чувала със слама, който използваша за мишена, стреля и уцели ръба на кръгчето, което бяха нарисували с въглен в средата. Опита се да скрие доволната си усмивка, но не успя докрай. Купили бяха колчан и стрели от Рансмил, с пера от чайка и широки метални стоманени остриета, подходящи за лов. Всеки ден Рева ставаше рано да се упражнява; в началото се мръщеше на съветите, но после разбра, че са ѝ от полза, и омекна.

— Ръката, с която държиш лъка, все още е твърде вдървена — каза той. — Запомни, че трябва да бутнеш и после да дръпнеш, а не само да дърпаш.

Тя се намръщи раздражено, но все пак последва съвета му и този път стрелата се заби право в центъра на кръгчето. Погледна го самодоволно — при нея това минаваше за усмивка — и отиде да си прибере стрелите. Спряла бе да реже безмилостно косата си, а и вече не приличаше на изпосталялата хрътка, каквато я помнеше Вейлин от неуспешния ѝ опит да го убие край Уорнскейв. Понатрупала бе мускулна маса покрай готвенето на Елора.

Откакто напуснаха Рансмил, не бяха отваряли дума за разбойниците. Вейлин знаеше, че няма смисъл да я поучава, вече бе стигнал до заключението, че е силно набожна, до такава степен, че всяка критика би довела до поредното гневно избухване, придружено от поредната тирада за любовта на Отеца. От нейна гледна точка, онези мъже бяха препятствие по пътя ѝ към оръжието на Верния меч, пречка пред волята на Световния отец. Пречка, която тя бе отстранила своевременно, без да си слага грях на душата. Но Вейлин знаеше, че дълбоко в себе си усеща тежестта на стореното. Когато я докоснеше с мислите си, музиката на кръвната песен бе неизменно тъжна, мелодията ѝ дразнеше слуха, дисхармонична и мрачна. Момичето беше повредено, някой насила го беше превърнал в непоколебим убиец. Сигурен бе, че рано или късно Рева ще стигне до същото

заклучение, но колко години щяха да минат и колко хора щяха да умрат от ръката ѝ преди това, не знаеше.

„Тогава защо не я спря?“ Не спеше, когато тя стана и се измъкна онази нощ. Буден бе и я проследи с кръвната песен, вслушваше се в пиковите и спадовете на мелодията, чул бе струпването на остри тонове, които винаги означаваха едно — убийство. Но така и не хукна след нея, спрян от песента — мелодията бе припламнала тревожно, когато той се надигна с намерение да я последва, за да разоръжат с общи усилия разбойниците и да повикат стражата. Песента определено не бе харесала идеята, а той бе свикнал да се съобразява с музиката ѝ. Онези разбойници несъмнено заслужаваха да умрат, освен това бяха препятствие и пред неговата мисия, не само пред нейната. Нямаше как да ги предаде на стражата, без да се разкрие, а славата беше товар, който той предпочиташе да не носи. Затова бе останал да лежи и да я чака. Затвори очи, когато я чу да се връща, мълча и се преструва на заспал, когато тя се пъкна под завивките си и бързо потъна в безметежен сън.

— Готов ли си да тръгнем, милорд? — извика от фургона си Джанрил Норин. Останалите актьори от трупата вече бяха събрали багажа си и се отправяха към пътя.

— Ще повървим пеша — извика на свой ред Вейлин и махна на менестрела да тръгва.

Рева метна чувала със сламата във фургона и двамата поеха след возилото.

— Още колко остава? — попита тя, както питаше всяка сутрин.

— Седмица най-малко.

Тя изсумтя.

— Не разбирам защо не ми кажеш още сега. Пътуваш с трупата и вече не ти трябва за маскировка.

— Сключихме сделка. А и още имаш да работиш върху умението си с лъка.

— Вече съм достатъчно добра. Оная вечер съвсем сама убих сърната, помниш ли?

— Вярно. Но има и други оръжия освен лъка.

Погледът ѝ се зарея навъсено по онзи характерен начин, който показваше, че момичето се чуди как да постъпи. „Пита се защо я обучавам, щом смята да ме убие.“ Беше си задавал същия въпрос. Със

или без неговата помощ, уменията ѝ щяха да растат, вече бяха забележителни. Но мелодията на кръвната песен беше еднозначна всеки път, когато Вейлин се заемаше с обучението ѝ — това е необходимо.

— Меч — каза тя след кратка борба със съвестта си. — Ще ме научиш на меча?

— Стига да искаш. Започваме довечера.

Тя изпухтя тихо, звук, който можеше да означава какво ли не, задоволство включително, стрелна се напред, скочи на задницата на фургона, покатери се на покрива му и седна с кръстосани крака да позяпа пейзажа. „Странно е, че не си дава сметка колко е красива“ — помисли си той, загледан в кестенявата ѝ коса, грейнала под ласката на утринното слънце.

— Първото, което трябва да знаем за меча — каза ѝ Вейлин и опря своята пръчка от ясен в нейната, после замахна нагоре и настрани, завъртя китка и учебният меч на Рева излетя във въздуха, — е как да го държим.

Тя се учеше бързо, което не го изненада ни най-малко, и още първата вечер овладя захвата и основните принципи на нападението и защитата. След третия ден изпълняваше най-простиците серии от арсенала на инструктор Солис без грешки и със завидно изящество.

— Кога ще мога да се пробвам с това? — попита тя в края на четвъртата им тренировка и посочи платнения вързоп, стегнат с въже и подпрян на колелото на фургона. Беше се позадъхала от спаринга — тази част от тренировките им обичаше най-много, защото спарингът ѝ даваше възможност да го нарани или поне да се опита, неуспешно засега. Но не задълго, ако се съдеше по бързия ѝ напредък.

— Никога. — Тя отклони поглед и Вейлин се досети за намеренията ѝ дори без помощта на кръвната песен. — А ако го вземеш, докато спя, това ще е краят на уроците ни. Разбираш ли?

Тя го изгледа изпод вежди.

— Защо изобщо го носиш, щом нямаш намерение да го вкараш в употреба?

Логичен въпрос, на който Вейлин не смяташе да отговаря.

— Елора готви вечерята — каза той и тръгна към фургона.

Студенината на танцорката бе позагубила от остротата си, но Вейлин знаеше, че присъствието му все така я изправя на нокти. Всеки шести ден тя се отделяше встрани от фургоните, сядаше със затворени очи и мълвеше напев. Макар Вейлин отдавна да не беше брат, историята на живота му беше широко известна, а хора с вярванията на Елора имаха сериозно основание да се страхуват от ордена. И въпреки това се изненада, че танцорката изпълнява така открито ритуалите си на Отричаща.

— Нещата в Кралството се промениха, милорд — обясни същата вечер Джанрил. — Година след като се възкачи на трона кралят премахна забраната върху вярванията на Отричащите. Те вече не висят с отрязани езици от бесилките, така че Елора има право да изпълнява своите религиозни ритуали, без да се крие. Макар че е по-добре да бъде дискретна все пак.

— Кралят защо го е направил?

— Е... — Джанрил сниши глас до шепот, макар двамата да бяха сами. — Кралят си има кралица и според някои интересът ѝ към всичко, свързано с Отричащите, надхвърлял повърхностното любопитство.

„Кралицата на Обединеното кралство не е от Вярата. — Трудно му беше да го повярва. — Много може да се промени за пет години.“

— И ордени не възразяват?

— Четвъртият определено възрази, аспект Тендрис изнесе куп речи по въпроса. Обикновените хора също възроптаха, страх ги беше, че ще се върне Червената ръка и други такива. Но този път до бунтове не се стигна. Веднага след войната беше страшно. През последните ми две години с Вълчите бегачи постоянно ни пращаха да потушаваме бунтове и въстания в Азраел. Но след това нещата се успокоиха. Сега хората искат да живеят спокойно.

На следващия ден навлязоха в равнините южно от Саламурената река. Безкрайни полета с жито и златоцвет се нижеха от двете страни на пътя. Стигнаха до кръстопът на няколко мили преди Хеверсвейл и Вейлин помоли Джанрил да спрат.

— Имам работа на източния път — обясни той, докато се смъкваше от фургона. — Ще ви настигна в града довечера.

Рева скочи от покрива на фургона и притича да го настигне.

— Не е нужно да идваш с мен — каза ѝ той.

Тя вдигна многозначително вежда. „Все още си мисли, че ще избягам, без да ѝ кажа за меча“ — помисли си той и примига вътрешно, представил си как ще реагира девойката, когато чуе какво има да каже Вейлин за меча на баща ѝ.

След няколко мили стигнаха до селце, сгушено във върбова горичка. Къщурките бяха порутени, прозорците зееха празни, вратите или ги нямаше, или висяха на ръждясали панти, покривните греди прозираха под изтънялата слама.

— Тук няма никой — каза Рева.

— Да, от години никой не живее тук. — Обходи с поглед селцето, очите му се спряха на малка къща под най-високата върба. Влезе в къщата. Подът тънеше в прахоляк, изпотрошени тухли задръстваха огнището. Спря в средата на стаята, затвори очи и запя.

Тя се смееше много. Малка смехурка, така я наричаше татко ѝ. Времената бяха трудни, гладуваха често, но тя винаги намираще повод да се разсмее. Чувстваше се щастлива тук. Песента се промени, когато той навлезе по-надълбоко, тонът стана мрачен. Кървави пръски по пода, мъж крещи, притиснал рана на крака си. Прилича на войник, на туниката му има герб на благородна азраелска къща. Момиче на не повече от четиринайсет години взе нажежена маша от огнището и я притисна в раната. Войникът изпищя и припадна.

— Имаш талант, момиче — каза друг войник, сержант, ако се съдеше по поведението му. Хвърли монета на девойката, сребърник, повече пари, отколкото момичето бе виждало през живота си. — С такива умения ще сложиш в малкия си джоб дори Петия орден.

Момичето се обърна към жената, която стоеше в ъгъла и стрелкаше с неспокоен поглед войниците.

— Какво е Петият орден, мамо?

— Вардриан — каза Рева и прекъсна видението. Стоеше до огнището и четеше дървена табелка, закована за стената. — Семейството, което е живяло тук?

— Да. — Вейлин отиде при табелката и плъзна пръсти по надписа. Буквите бяха гравирани умело и с внимание, боядисани с бяла боя, потъмняла и лющеща се от времето.

— Тече ти кръв.

Малко кръв на горната му устна. И преди се беше случвало, в килията му, когато пееше, вместо да слуша. Колкото по-силна бе песента, толкова повече кръв течеше от носа му, а веднъж, когато се опита да прехвърли океана и да стигне до Далечния запад, кръв потече и от очите му. „Това е цената, която плащам“ — бе казала сляпата жена. Истина, в която Вейлин се беше убедил от личен опит. „Всички плащаме цена за дарбата си.“

— Нищо ми няма — каза той, избърса си носа, обърна гръб на табелката и излезе навън.

След още два дни зърнаха моста над Саламурената река. Не стария дървен мост, а нов, от камък, по-висок и по-масивен от своя предшественик.

— Кралят обича да строи — каза Джанрил, когато фургонът наближи пункта в началото на моста. Извади кесия с достатъчно монети за всички фургони в трупата и я метна на кралския чиновник, който събираше такса от преминаващите пътници. — Мостове и библиотеки, лечебници. Събаря старото и строи ново. Някои го наричат Малциус Тухларя.

— Има и по-лоши прозвища, които може да си спечели един крал — отвърна Вейлин. Седеше под платнището на фургона. Бяха близо до столицата и предпочиташе да не се показва навън, дори под прикритието на качулката си. „Касапин, луд, хитрец, завоевател. Янус ги заслужи до едно.“

Отправиха се към голямата морава, където Летният панаир разпъваше шатрите си всяка година. Немалко други трупи вече бяха пристигнали, те, както и безчет амбулантни търговци и занаятчии, дошли да продадат стоката си. Дърводелци сглобяваха дървената арена, където ренфаелските рицари щяха да се състезават в турнира. Вейлин изчака да се стъмни, преди да излезе от фургона. Предложи на Джанрил останалите си монети, макар да знаеше, че менестрелът няма да ги вземе. После го прегърна за сбогом.

— Не ти трябва да ходиш там, милорд — каза Джанрил. Очите му блестяха, а усмивката му беше насилена. — Остани с нас. Простите

хора пеят песни за теб, но малцина сред благородниците ще се зарадват на появата ти. Зад онези стени има само завист и коварство.

— Трябва да свърша някои неща там, Джанрил. Но ти благодаря от сърце. — Стисна за последно рамото на актьора, взе платнения вързоп и тръгна към градските порти. Рева моментално цъфна до него.

— Е? — каза тя.

Той продължи да крачи мълчаливо.

— Вероятно си забелязал, че пристигнахме във Варинсхолд — добави тя и махна към градските стени. — Точно според сделката ни.

— Скоро — каза той.

— Не, сега!

Той спря, погледна я право в очите и каза тихо, но категорично:

— Скоро ще получиш отговора, който търсиш. Можеш да дойдеш с мен или да останеш с трупата, както прецениш. Сигурен съм, че Джанрил ще намери място за още една танцьорка.

Тя стрелна с поглед градската порта. В очите ѝ се четеше смесица от презрение и погнуса.

— Още не сме влезли в града, а вече вони на препълнен клозет — измърмори тя и тръгна след него.

Помнеше бащината си къща като нещо голямо, гигантско, велик замък в съзнанието на малкото момче, което търчеше неуморно по коридорите и в градините, извършваше въображаеми подвизи и тормозеше слуги и добитък с дървения си меч. Исполинският дъб, който протягаше клони над скосения покрив, беше заклетият му враг, великан, дошъл да събори замъка. Друг път гигантът му ставаше приятел, момчето се сгушваше в дървената му прегръдка и гледаше отвисоко как баща му обучава поредния кон на голямата морава между оборите и брега на реката.

Не му беше хрумвало да се запита защо няма истински другарчета, защо не познава други деца освен синовете и дъщерите на прислугата. Нямаше нищо против да играе с тях, но игрите им бяха кратки — по някоя открадната минута, преди майка му да ги разгони нежно, но решително. „Не ги притеснявай, Вейлин. Те си имат по-приятни занимания.“ Едва по-късно си даде сметка, че съзнателно го е държала далеч от други деца, опитала се е да му спести болката от

раздяла с истински приятели, която би разбила сърцето му, когато дойде време да влезе в ордена.

През изминалите оттогава години къщата се беше смалила и не само защото я виждаше през очите на голям човек. Покривът беше хлътнал и имаше спешна нужда от ремонт, белите стени от спомените му сега сивееха занемарени. Половината прозорци бяха заковани с дъски, а немалко от другите бяха с изпочупени стъкла. Дори клоните на гигантския дъб висяха уморено. Великанът беше остарял. Огън грееше зад един прозорец, една-единствена топлинка в цялата къща.

— Израснал си тук, така ли? — попита изненадано Рева. Дъждът се беше засилил, докато пресичаха северния квартал, и от качулката ѝ се стичаха капки като завеса пред лицето. — Според песните ти си от обикновен произход, израснал си на улицата. А това е дворец.

— Не — измърмори той, без да забави крачка. — Замък е.

Спря пред централния вход. „Специалната врата“, така я наричаше една от слугините, вечно засмяна пълна жена, чието име, за свой срам, Вейлин не можа да си спомни. „Специална врата за специални хора.“ Спря поглед на звънеца, позеленял и изгубил блясъка си, въженцето му прокъсано, и се запита колко ли специални хора са минавали през тази врата напоследък. Не можеше да откъсне поглед от него, от въженцето, което се поклащаше леко на вятъра. Рева изсумтя. Вейлин си пое дъх и дръпна въженцето.

Звънецът беше замлъкнал, когато чуха иззад вратата приглушен вик:

— Махайте се! Имам още една седмица! Съдията подписа! На горния етаж има велик герой от Алпиранската война, който ще ви отсеке ръцете като стой, та гледай, ако не ни оставите на мира!

Тих звук от отдалечаващи се стъпки. Вейлин и Рева се спогледаха, после той дръпна отново въженцето. Този път не чакаха толкова дълго.

— Добре бе! Предупредих ви! — Вратата се отвори рязко навътре и двамата се изправиха пред млада жена, която очевидно имаше намерение да ги посрещне със смрадливото съдържание на ведрото, което държеше. — Едноседмични лайна, това имам за... — Млъкна по средата на изречението и замръзна, вперила очи във Вейлин, ведрото се изплъзна от ръцете ѝ, тя опря гръб в стената и захлупи лице в шепа.

— Сестро — каза той. — Може ли да вляза?

Краката ѝ се бяха подкосили, затова се наложи Вейлин да я заведе до кухнята. Явно живееше там, защото всички стаи, покрай които минаха, бяха празни и студени. Помогна ѝ да седне на столче пред огнището, стисна треперещите ѝ ръце, студени, ледени почти.

— Помислих... беше с качулка и... за момент си помислих, че...
— Примигна да прогони сълзите.

— Съжалявам.

— Не... — Измъкна ръцете си от неговите и посегна да докосне лицето му, усмивка проби през сълзите. Тъмните сериозни очи на момиченцето, което бе срещнал в онзи отдавнашен зимен ден, още бяха тук, но женствеността ѝ бе дарила хубост, която можеше да е опасна, особено за младо момиче, което живее само в порутена къща.
— Братко. Винаги съм знаела... нито за миг не се усъмних, че...

Чу се силен трясък — Рева бе тръснала помийното ведро в един ъгъл.

— Алорнис, това е Рева. Моята... — замълча, видял физиономията ѝ — вдигната високо вежда в сенките под качулката, — спътница.

— Е — Алорнис изтри сълзите с крайчето на престилката си и стана. — Щом сте пътували, значи сте гладни.

— Да — каза Рева.

— Добре сме си — настоя Вейлин.

— Глупости — изсумтя Алорнис и тръгна към килера. — Лорд Вейлин Ал Сорна се връща в собствения си дом и там го посреща циврещо момиченце, което дори вечеря не може да му предложи. Не става.

Вечерята беше скромна и оскъдна — хляб, сирене и половин пиле с много подправки.

— Изобщо не умея да готвя — призна Алорнис. Вейлин забеляза, че не е взела и хапка от храната. — За разлика от мама.

Рева обра и последните трохи от чинията си, оригна се леко и каза:

— Не беше толкова зле.

— Майка ти? — попита Вейлин. — Тя... не е ли тук?

Алорнис поклати глава.

— Почина миналата зима. Отнесе я кървавата кашлица. Аспект Елера беше много мила, направи всичко по силите си, но... — Не довърши, свела очи.

— Съжалявам, сестричке.

— Не бива да ме наричаш така. Според кралския закон аз не съм ти сестра, тази къща не е моя, а всичко, което татко е притежавал някога, сега принадлежи на краля. Наложил се да моля съдията за месец отсрочка, преди да дойдат приставите и да ме изгонят. И на това нямаше да се съгласи, ако майстор Бенрил не беше обещал да нарисува портрета му безплатно.

— Майстор Бенрил Лениал? От Третия орден? Познаваш ли го?

— Уча се при него, нещо като чирак. Е, по-скоро му помагам без заплащане, но пак научих много. — Махна към стената в дъното, където многобройни листа пергамент бяха забодени в мазилката. Вейлин стана, приближи се и остана удивен от рисунките. Бяха на различни теми — кон, врабче, стария дъб пред къщата, жена, която носи кош със самуни хляб, — нарисувани с въглен или мастило и без изключение изумителни с точния си рисунък.

— Отецът ми е свидетел. — Рева бе застанала до него и местеше поглед по рисунките с нескрито възхищение, което изглеждаше несъвместимо с мрачната ѝ природа. А после погледна назад към сестра му с възхита и боязън едновременно. — Това е на границата на Мрачното — прошепна тя.

Алорнис успя да устиска за миг-два смеха си, после не издържа и се разсмя с глас.

— Това са просто рисунки. От малка обичам да драскам. Мога да нарисувам и теб, ако искаш.

Рева ѝ обърна гръб.

— Не.

— Но ти си толкова хубава, ще бъдеш чудесен модел...

— Казах не! — Отиде при вратата, лицето ѝ изопнато от яд, и спря. Кокалчетата ѝ върху дръжката на бравата бяха побелели, забеляза Вейлин, а в кръвната песен се промъкна жива, игрива нотка. Беше я чувал и преди, макар и не толкова отчетлива, когато двамата се присъединиха към трупата на Джанрил и гледаха как Елора репетира един от танците си. И тогава в погледа на Рева бе видял подобен екстаз

и омая, рязко заменени от силен гняв. Сега Рева стисна здраво очи, а устните ѝ замълвиха нещо, вероятно молитва към Световния отец.

— Моля да ме извините — каза тя, все така без да поглежда към Алорнис. — Това не е моят дом. — Хвърли поглед към Вейлин. — Тази нощ е ваша, твоя и на сестра ти. Аз ще си намеря някоя стая да поспя. — Острота се промъкна в тона ѝ. — А утре сутрин ще си уредим сметките. — С тези думи Рева излезе от кухнята. Стъпките ѝ бързо заглъхнаха, умееше да стъпва тихо.

— Спътница? — попита Алорнис.

— Всякакви хора има на пътя. — Вейлин се върна при масата. — Баща ми наистина ли не ти е оставил нищо?

— Не по своя вина. — Личеше си, че темата ѝ е неприятна. — Малкото пари, които имахме, се стопиха, когато дойде болестта. А земите му и правото на издръжка за старост му бяха отнети, когато изгуби поста си на Военачалник. Приятелите му, мъже, с които се бе сражавал рамо до рамо, му обърнаха гръб. Времената бяха трудни, братко.

Виждаше обвинението в очите ѝ, знаеше, че го е заслужил.

— Тук нямаше място за мен — каза той. — Или поне аз така си мислех. Ти си го познавала, израснала си под погледа му. При мен не беше така. Той или беше на война, или обучаваше конете и войниците си, а когато се прибираще у дома... — *Високият черноок мъж гледаше отвисоко момчето с дървения меч и усмивка не разтегна лицето му, когато детето го нападна с умолителен смях. Научи ме, татко! Научи ме! Научи ме! Черноокият мъж изби меча от ръката му, викна на стюарда да прибере детето в къщата, после се зае отново с коня си...*

— Той те обичаше — каза Алорнис. — Никога не ме е лъгал, от малка знаех кой си ти и коя съм аз, че майките ни са различни. Знаех колко много съжалява, че се е съобразил с желанието на майка ти. Искаше да знаеш това. Когато състоянието му се влоши и се залежа, само за това говореше.

Чу се трясък, сякаш нещо тежко е паднало на пода горе, мъжки глас извика уплашено, последва го гърлено ръмжене. „Рева!“

— О, не — простена Алорнис. — Обикновено не се буди преди десет.

Вейлин изтича на горния етаж и завари Рева яхнала някакъв висок и красив, но небръснат млад мъж, опряла нож в гърлото му.

— Разбойник, Мрачен меч! — каза тя. — Разбойник в къщата на сестра ти.

— Само поет, уверявам те — каза младежът.

Рева надвисна над него.

— Ти да мълчиш! Влязъл си в къщата на млада жена, тъпако! Какво, сърби те онова в гащите?

— Рева! — спря я Вейлин. Не смееше да я докосне. Случката в кухнята я беше напрегнала като пружина, като изопнатата тетива на лък. Постара се гласът му да остане спокоен. — Този човек е приятел. Пусни го, моля те.

Ноздрите на Рева се разшириха опасно, тя изръмжа още веднъж, после се претърколи, скочи с плавно движение на крака и прибра ножа в канията.

— Винаги си си падал по опасните домашни любимци, милорд — каза от пода младият мъж.

Рева направи крачка към него, но Вейлин застана помежду им, подаде ръка на младежа и му помогна да се изправи. Младежът вонеше на евтино вино.

— Не я дразни, Алуциус — каза той. — Тя е по-добра ученичка от теб, уверявам те.

Приседнал на ръба на кладенеца от червени тухли в двора, Алуциус Ал Хестиан примижаваше на утринното слънце и отпиваше от манерка. Така го завари Вейлин. Тренировката с Рева го беше уморила повече от обичайното. Момичето още таеше гняв от снощи и явно беше решило на всяка цена да го перне поне веднъж с ясновата си пръчка. Трудно я беше надвил и ризата му лепнеше от пот.

— Приятеля на братята? — попита той и кимна към манерката, докато вадеше ведрото от кладенеца.

— Сега му викат вълча кръв — отвърна Алуциус и вдигна манерката за тост. — Няколко твои бивши войници използвали пенсиите си да направят ракиджийница и сега произвеждат любимото питие на полка. В големи количества. Чувам, че станали богати като търговци от Далечния запад.

— Браво на тях. — Закрепи ведрото на ръба на кладенеца и загреба вода с дървения черпак да отпие. — Баща ти как е?

— Все още те мрази и в червата, ако за това питаш. — Усмивката на Алуциус повехна. — Но напоследък е... по-кротък. Кралят си има нов Военачалник.

— Познавам ли го?

— И още как. Вариус Ал Трендил. Героят от Кървавия хълм и превземането на Линеш.

В съзнанието на Вейлин изникна спомен за мълчалив човек, който с мъка премълчава гневни думи, родени от объркване и алчност.

— Много победи ли има?

— В Кралството не е имало истински битки от Бунта на узурпатора насам. Но пък той прояви забележително усърдие в потушаването на онези размирици.

— Ясно. — Отпи още една глътка от дървения черпак, после седна до Алуциус. — Чувствам се длъжен да задам един неделикатен въпрос.

— Защо един пиян поет спи в къщата на сестра ти?

— Нещо такова.

— Мисли си, че ме защитава — подвикна Алорнис от прага на кухнята. — Закуската е готова.

Закуската се състоеше от малки порции яйца и шунка, които изчезнаха като по магия още щом се озоваха в чинията на Рева. Момичето стисна решително зъби, преди да си е поискало допълнително, но стомахът му не страдаше от предразсъдъци и изкурка гръмовно.

— Заповядай. — Алуциус бутна към нея недокоснатата си чиния, стиснал в другата си ръка отворената манерка. — Предложение за мир. Не бих искал да ми прережеш гърлото, защото си гладна.

Рева го стрелна с намусен поглед, но прие храната без друг коментар.

— Татко почина преди три години — каза Вейлин на Алорнис. — Защо кралят чак сега се е сетил да поиска собствеността му?

Тя сви рамене.

— Кой знае? Може би заради бавния механизъм на бюрокрацията.

Корабът, с който Вейлин бе отплавал от Мелденейските острови, беше спрял в Южна кула преди малко повече от месец. Достатъчно време вестоносец с бърз кон да стигне до столицата. „Мразен човек като теб трудно остава незабелязан.“ Ако питаха него, механизмът на бюрокрацията се беше задвижил много по-бързо, отколкото си мислеше сестра му.

— Между другото, радвам се, че си жив, Алуциус — обърна се той към поета. — В случай че още не съм го споменал.

— Не си. И благодаря.

— Бил си сред онези, които си пробиха с бой път до пристанището?

Алуциус сведе поглед към масата, после надигна отново манерката с вълча кръв.

— Стой близо до баща ми, така ми рече тогава. Добър съвет.

Сдържаният тон и сведеният поглед подсказаха на Вейлин, че ще е по-добре да смени темата.

— Е, и от какво по-точно защитаваш сестра ми?

Поетът се пооживи.

— О, от обичайното — бандити, негодници... — стрелна Рева с многозначителен поглед, — откачени Отричащи с остри ножове. Ревностни, които тормозят близките на великия брат Вейлин в търсене на подкрепа.

Вейлин се намръщи.

— Ревностни? Това пък какво е?

— Такива, дето са ревностни във Вярата. Появиха се след като кралят издаде своя Едикт на толерантността. Организиран събрания, веят знамена, понякога нападат разни нещастници, които смятат за Отричащи. Наричат себе си истинските последователи на Вярата и имат откритата подкрепа на аспект Тендрис. Другите ордени също имат мнение по въпроса, но не го изразяват толкова шумно. — Направи кратка пауза, после продължи с по-сериозен тон: — Завръщането ти ще е истински празник за тях. Най-големият поборник за Вярата, предаден от династията Ал Ниерен и хвърлен в тъмница на Отричащи. Боя се, че ще имат нереалистични очаквания към теб, милорд.

Рева откъсна вниманието си от чинията, вдигна глава и погледна към счупения южен прозорец.

— Идва кон.

Чул тропота на конски копита по чакъл, Вейлин погледна към отворената врата. Кръвната песен звънтеше на познато, но в мелодията се долавяха обертонове на предупреждение. Вейлин я заглуши, доколкото му беше по силите, и излезе навън.

Брат Кейнис Ал Ниса дръпна юздите на коня си и скочи на двора. Погледна мълчаливо Вейлин, после тръгна към него с разперени ръце и широка усмивка. Прегърнаха се с топлината, присъща на братя, които се срещат отново след дълга раздяла. Кейнис притисна силно Вейлин, въздъхна трепетно. Ала предупредителните обертонове не замлъкнаха...

Лицето му беше по-слабо, бръчиците край очите се бяха увеличили, а късо подстриганата му коса се беше прошарила на слепоочията. Животът в ордена състаряваше рано. Но извън това Кейнис изглеждаше силен като преди, ако не и повече. Макар никога да не бе притежавал впечатляваща физика, сега Кейнис излъчваше осезаема власт, сигурно заради червения диамант, пришит към тъмносиния му плащ.

— Командир значи, а? — попита Вейлин. Вървяха по тревата край речния бряг. Саламурената река шумеше пълноводна след снощния дъжд, водата всеки момент щеше да залее дигата по южния бряг, която бащата на Вейлин беше издигнал заради честите наводнения.

— Сега аз командвам полка — отвърна Кейнис.

— Значи имам честта да разговарям с лорд Кейнис Ал Ниса, Меч на кралството, така ли?

— Така излиза. — Кейнис не изглеждаше особено горд с повишението си, което се стори странно на Вейлин. На младини Кейнис беше най-верният поданик на династията Ал Ниерен. Но после дойде предателството на Янус при Линеш и Вейлин добре помнеше каква криза преживя Кейнис, когато стана ясно, че мечтата на стария интригант за Велико обединено кралство е била безпочвена и откачена. „Той никога не прави грешки...“

Спряха и Кейнис се загледа в бързите води на реката.

— Баркус — каза накрая той. — Капитанът на кораба, с който Баркус потеглил към дома, разправя врели-некипели как едрият брат заплашил да му резне главата, ако не обърне назад към алпиранския бряг. А когато стигнали до плитчините, Баркус скочил през борда и доплувал до брега.

— Колко знаеш?

Кейнис се обърна да го погледне в очите.

— Онзи, който чака. Наистина е бил Баркус?

„Казали са му значи. Какво друго знае?“

— Не, не е бил той, а нещо, което е живяло в кожата му. Баркус е загинал още при Изпитанието на пущинака.

Кейнис затвори очи и отпусна глава, въздишка на дълбока скръб се откъсна от гърлото му. След малко вдигна поглед и се усмихна насила.

— Значи сме само двамата, братко.

Вейлин отвърна неохотно на усмивката му.

— Всъщност си само ти, брат Кейнис.

Кейнис преплете пръсти и каза със сериозен глас:

— Сестра Шерин вече я няма, Вейлин. Не съм казвал нищо на аспекта...

— Със сестра Шерин бяхме влюбени. — Вейлин разпери широко ръце и извика с цяло гърло, толкова силно, че думите му сигурно се чува и на другия бряг: — Бях влюбен в сестра Шерин!

— Братко! — изсъска Кейнис и се огледа стреснато.

— И това не беше престъпление — продължи Вейлин, снишил глас до гневен шепот. — Не беше грешно! Беше прекрасно. А аз се отказах от нея. Изгубих я завинаги, за да играя по свирката на ордена, да му служа за последно. Но вече приключих. Кажи го на аспекта, кажи го на цялото кралство, ако щеш. Вече не съм част от вашия орден и вече не следвам Вярата.

Кейнис прошепна застинал:

— Давам си сметка, че годините в затворническата килия са били жестоко изпитание за духа ти, но кой друг, ако не Покойните, са те върнали при нас?

— Всичко това е лъжа, Кейнис. Всичко. Точно както са лъжа боговете. Знаеш ли какво ми каза онова нещо в Баркус, преди да го убия?

— Стига!

— Каза, че душата без тяло е нещастна, безполезна...

— Казах стига! — Побелял от гняв, Кейнис побърза да отстъпи крачка назад, сякаш отричането на Вярата е заразно. — Чул си някаква дивотия от създание на Мрачното и я приемаш за чиста монета. Братът, когото познавам, никога не е бил толкова доверчив, толкова податлив на манипулации.

— Чувам кога ми говорят истината, братко, винаги. Това е моето проклятие.

Кейнис му обърна гръб, бореше се за самоконтрол. Когато отново погледна Вейлин в очите, погледът му тежеше от обвинения.

— Не ме наричай свой брат. Щом обръщаш гръб на ордена и на Вярата, значи обръщаш гръб и на мен.

— Ти си ми брат, Кейнис. Винаги ще бъдеш. Не Вярата ни е свързвала и ти го знаеш.

Кейнис се вгледа в него, очите му грейнали от гняв и обида, после се обърна и си тръгна. След няколко крачки спря и каза през рамо със сдържан, напрегнат глас:

— Аспектът иска да те види. Държеше да ти предам, че е молба, а не заповед.

И продължи, без да каже нищо повече.

— А Френтис? — извика след него Вейлин. — Имаш ли новини за него? Знаем, че е жив.

Кейнис не се обърна.

— Говори с аспекта!

4. ЛИРНА

Принцеса Лирна Ал Ниерен не обичаше да язди. Намираше конете за скучна компания, а от седлото ѝ оставаха ожулвания на места, за които не можеше да потърси помощ от камериерката си. Затова милите, които групата ѝ беше изминала по пътя си на север, с нищо не бяха подобрили настроението ѝ. От друга страна, същото можеше да се каже и за последните пет години.

„Тук спира ли изобщо да вали?“ — чудеше се тя, надничайки изпод качулката на обточената си с хермелин рокля към дъжда, който биеше по сивкавия пейзаж. Бяха тръгнали от Кардурин преди пет дни и оттогава дъждът не беше спрял дори за час.

Лорд-маршал Нирка Ал Смолен изравни коня си с нейния и поздрави по военному. Дъждът се стичаше по нагръдника му на лъкатушни ручейчета.

— Само пет мили още, ваше височество. — Беше нащрек. Това безкрайно пътуване се отразяваше зле на крехкото ѝ търпение и още по-крехката ѝ тактичност, а Лирна знаеше, че острият ѝ език може да жили като оса, реши ли да му отпусне юздите. Тя въздъхна, развеселена от боязливата му физиономия. „О, остави човека на мира, вещице гадна.“

— Благодаря, лорд-маршале.

Той отново отдаде чест, поруменял от облекчение, и пришпори коня си напред да огледа пътя, последван от петима конни гвардейци. Други петдесет оформиха стегнат кръг около принцесата и двете придворни дами, които тя бе избрала за пътуването си на север, яки момичета от провинциални имения, с не толкова благороден произход като останалите, но за разлика от тях нямаха навика да се кискат постоянно и да се оплакват от всяка несгода. Лирна смуши Самур с колене и групата пое напред, нагоре по каменистата пътека към тъмния прорез на Скеланския проход.

— Ваше височество, ако позволите — обади се Нерса, по-високата от двете дами. Беше и по-смела от Джулса, която бе склонна

да реагира на всяка по-груба шега с дълго мълчание.

— Какво? — каза Лирна. Усещаше всяко движение на конските хълбоци въпреки подплатеното седло.

— Дали ще видим някой днес, ваше височество?

Нерса само за това мислеше, откакто бяха напуснали Варинсхолд — че ще видят лонаки. „Като малко дете е, — помисли си Лирна, — като дете, което побутва с пръчка подутия корем на умряло куче.“ Засега обаче прочутите вълчи хора стояха далеч от пътя им, или пък ги наблюдаваха, но тайно. „Лонаките са майстори следотърсачи. Никой не се крие по-добре от тях, ваше височество — беше я предупредил брат-командирът в Кардурин, здравеняк с умни очи. — Вие няма да ги видите, но те ще ви видят, преди да сте се отдалечили и на десет мили от града ни, Покойните са ми свидетели.“

Проходът се уголемяваше с приближаването им, потънал в сенки процеп в гръдта на планината, и скоро Лирна видя първото укрепление — четвъртата кула при южния подход с малко синьо петънце на бойниците. Самотен брат, поел първия пост за деня.

— Къде другаде, ако не тук — каза тя на Нерса. Въпреки уверенията на брат си Лирна все още хранеше дълбоки съмнения за цялото това начинание. „Възможно ли е наистина да искат мир след толкова много столетия?“

Брат-командирът, който чакаше в кулата, беше прехвърлил четирийсетте, прошарената му коса беше подстригана късо, челото му беше в белези, а очите — толкова светли, че изглеждаха почти безцветни. Поздрави ги с дрезгав глас, който навяваше мисли за бойно поле, и се поклони според етикета.

— Ваше височество.

— Брат-командир Солис, нали? — Тя се смъкна от гърба на Самур и с мъка потисна импулса да разтърка изтръпналия си задник.

— Да, ваше височество. — Изправи се и посочи други двама братя, които стояха наблизо. — Братя Хервил и Иверн също ще дойдат с нас на север.

Тя вдигна вежда.

— Само трима? Вашият аспект увери краля, че ще подпомогне всячески мисията ни.

— Само шестима вардим този проход, ваше величество. Повече не мога да отделя. — Думите му прозвучаха категорично, знак, че никаква кралска надменност или женско очарование няма да променят решението му. Беше чувала за него, разбира се. Брат Солис беше прочутият инструктор по бой с меч от Шестия орден, страшилище за лонаки и разбойници, оцелял след падането на Марбелис... и учител на Вейлин Ал Сорна.

„Татко, умолявам те...“

— Както кажете, брат Солис — отвърна с усмивка тя. Беше от най-хубавите ѝ усмивки — мила, без да е твърде ослепителна, и с точното количество възхищение към смелия брат. — Никога не бих оспорила преценката ви по такива въпроси.

Смелият брат я погледна с бледите си очи, лицето му беше безизразно.

„Този поне е различен.“

— Водачът тук ли е?

— Да, ваше височество. — Отстъпи крачка встрани и махна към кулата. — Наредих да ви приготвят храна.

— Много мило.

Вътрешността на кулата носеше неоспорими белези на скорошно енергично почистване, но характерната воня на мъжка пот се усещаше въпреки усилията. Лирна плъзна поглед по простичката, но изобилна храна, отрупала масата пред огнището. Столовете около масата бяха празни, както и стаята като цяло.

— Водачът? — обърна се тя към Солис.

— Насам, ваше височество. — Тръгна към тежка врата в дъното на стаята и пъкна ключ в голямата ключалка на бравата. — Наложих да я настаним долу.

Отвори вратата. От другата ѝ страна се спускаха каменни стъпала. Солис извади факла от една скоба в стената.

— Последвайте ме, ако обичате.

Лирна се обърна към Нерса и Джулса.

— Дами, останете тук и се подкрепете с храната, която братята са ни подготвили любезно. Лорд-маршале, вие елате с мен.

Двамата със Смолен тръгнаха след Солис по витото стълбище, което ги отведе в малка стая. Единствената светлина влизаше през тесен прозорец с желязна решетка. Жена седеше в дъното на стаята, в

сенките, протегнала дълги крака в червен кожен панталон към светлината, очите ѝ святаха. Размърда се при появата на Лирна, сви крака и веригата около единия ѝ глезен издрънча в каменния под.

— Това ли е водачът ни? — попита Лирна.

— Да, ваше височество. — Студеният поглед, с който претегли жената в сенките, красноречиво говореше какво мисли Солис за цялото това приключение. — Пристигна преди два дни с бележка лично от Върховната жрица. Дадохме ѝ легло и храна, както ни бе наредено, но същата нощ тя нападна един от братята ми. Порезна рана от нож в бедрото. Сметнах, че ще е по-разумно да я затворя тук.

— Имала ли е причина да нападне брата?

Солис се размърда неспокойно.

— Изглежда, той е отказал да задоволи... апетитите ѝ. Кое то явно минава за тежка обида в обществото на лонаките.

Лирна се приближи до лонакската жена. Солис я изпревари, така че да застане между двете, и спря с отпуснати покрай тялото ръце.

— Как се казваш? — попита Лирна жената.

— Тя не говори езика на Кралството, ваше височество — каза Солис. — Почти никой лонак не го говори. Нашите слова омърсявали душата им. — Обърна се към жената. — Еск горин сер?

Жената не му обърна внимание; вместо това се премести крачка напред, под светлината. Лицето ѝ беше гладко и ъгловато, с високи скули, главата ѝ беше гола, ако не се броеше дългата черна плитка, която започваше от темето и се извиваше през едното ѝ рамо, стегната в края със стоманена гривна. Облечена беше с тънък кожен елек, който разкриваше сложна татуировка, нещо като лабиринт в зелено и червено, плъзнал по кожата ѝ от лявото рамо до брадичката. Жената измери Лирна с поглед от главата до петите и бавна усмивка разтегна устните ѝ. Каза нещо на собствения си език, бързо.

— Екар! — излая Солис и пристъпи заплашително към нея.

Жената го погледна и се усмихна широко, зъбите ѝ лъснаха в сумрака.

— Какво каза? — попита Лирна.

Солис изглеждаше смутен.

— Тя, въ, иска храна, ваше височество.

Лирна беше учила лонакски по трудния начин, от книга, която бе издирила във Великата библиотека. Един престарял учител от Третия

орден ѝ беше обяснил за гласните и за едва доловимата промяна в ударението, която може да промени значението на дума или цяло изречение, след като призна, че познанията му са откъслечни и допълнително ограничени от изминалото време — малкото, което знаел за езика на лонаките, го бил научил на младини, когато пътувал на север и придумал няколко пленници да говорят с него в замяна на свободата си. Въпреки това Лирна разбираше езика достатъчно, за да се досети какво бе казала жената, приблизително поне, но реши, че ще ѝ е забавно да чуе превода от устата на смелия брат.

— Искам да знам какво точно каза тя, брат Солис. Настоявам.

Солис се изкашля и каза със завидно равен и безучастен тон:

— Когато мъжете са на лов, лонакските жени се търсят една друга за... за нощна утеха. Каза, че ако сте били от нейния клан, тя не би имала нищо против мъжете изобщо да не се върнат от лов.

Лирна се обърна към жената и сви устни.

— Сериозно?

— Да, ваше величество.

— Убий я.

Жената се изтласка назад и стисна веригата между юмруците си, готова да отблъсне евентуален удар, вперила поглед в Солис и готова за битка, макар братът да не беше помръднал.

— Ще се окаже, че все пак говори езика на Кралството — отбеляза Лирна. — Как се казваш?

Жената я изгледа намръщено, после изведнъж се разсмя и се надигна от пода. Изправи се в целия си ръст. Беше много висока, стърчеше с половин педя над Солис и Смолен.

— Давока — каза тя и вирна брадичка.

— Давока — повтори тихо Лирна. „Архаична форма на думата за копие.“ — Какви указания ти даде Върховната жрица?

Акцентът на Давока беше силен, но жената говореше бавно и внимателно.

— Заведа кралица мерим хер в планина. Да пристигне там жива и здрава.

— Аз съм принцеса, не кралица.

— Тя рече кралица. Кралица си. — Думите ѝ звучаха уверено и подсказваха, че няма смисъл Лирна да спори по този въпрос. Малкото книги за историята и културата на лонаките, които се съхраняваха във

Великата библиотека, бяха неясни и често си противоречаха, но по един въпрос бяха категорични — думите на Върховната жрица не подлежаха на съмнение.

— Ако те освободя, обещаващ ли да не нападаш повече братя, нито да им отправяш неприлични предложения, които противоречат на призиванието им?

Давока измери Солис с презрителен поглед и измърмори на собствения си език: „Не бих омърсила недрата си с увисналите пишки на тая сбирщина.“

— Да — каза тя високо.

— Добре. — Лирна кимна на Солис. — Може да вечеря с нас.

На вечеря Давока седна до Лирна, след като се озъби на Джулса да ѝ направи място. Придворната дама побеля като платно, извини се, че не се чувства добре, поклони се на Лирна и хукна към стаята, която братята бяха дали на двете с Нерса. „Още утре сутрин ще я пратя да се прибира у дома — реши Лирна. — Не се оказа толкова корава, колкото очаквах.“ За разлика от Джулса, Нерса изглеждаше дълбоко впечатлена от Давока: току я стрелкаше с поглед през масата, а лонакската жена ѝ се зъбеше в отговор.

— Служиш на Върховната жрица? — обърна се Лирна към Давока. Високата жена режеше ябълка с тънък нож, набождаше парчетата с върха му и ги слагаше в устата си.

— Всички лонаки ѝ служат — отвърна тя, докато мляскаше.

— Но ти си от къщата ѝ?

Давока се засмя с пълна уста.

— Къща? Ха! — Лапна последното парче ябълка и метна сърцевината в огнището. — Тя има планина, не къща.

Лирна се усмихна и призова търпението си.

— Но си ѝ приближена?

— Пазя я. Само жени я пазят. Само на жени може да се вярва. Мъжете откачат в нейно присъствие.

Лирна бе чела всякакви измишльотини за силите, които уж притежавала Върховната жрица. Според едно доста популярно, но и доста вулгарно книжле, озаглавено „Кървавите ритуали на лонаките“, и най-благородният мъж губел ума и дума от страст щом я зърнел. Така

или иначе, всички писания по въпроса сочеха, че жрицата притежава сили на Мрачното, или най-малкото че се ползва с такава репутация. И именно това, а не молбите на брат й, бе накарало Лирна да тръгне на тази експедиция.

Толкова години бе посветила на проучвания, сравнения и анализи, а още не бе стигнала до надеждни доказателства. „Идете в западния квартал и се поинтересувайте от историята за Едноокия“ — беше казал той в деня, когато си открадна целувка от нея пред очите на целия Летен панаир. И тя го беше послушала. Историята, донесена й от шепата слуги, на които би доверила подобна задача в най-бедния квартал на столицата, отначало й се стори нелепа. Едноокия бил крал на престъпниците и ги обвързвал само със силата на волята си. Едноокия черпел сила, като пиел кръвта на враговете си. Едноокия използвал деца за тъмни ритуали в катакомбите под града. Единственото що-годе сигурно нещо в историята беше краят й — Едноокия бил убит от Шестия орден, според някои от самия Ал Сорна. По тази точка всички източници бяха единодушни, но единодушието им се изчерпваше с това.

Затова Лирна продължи да търси, да събира разкази и свидетелства от цялото Кралство. Момиче от Нилсаел, което можело да вика вятъра; момче от Южна кула, което говорело с делфините; мъж от Кумбраел, който вдигал мъртвите. Десетки подобни истории, които тя проучи и които в огромната си част се оказаха преувеличения, недоразумения, клюки или откровени лъжи. И никакво доказателство. Отговорите й убягваха и това я влудяваше, пришпорваше я да продължи да търси, да задълбочи проучването си, да тормози до смърт лорд-библиотекаря, комуто се падаше тежката задача да й намира все по-стари и по-стари книги.

Даваше си сметка, че една от причините да се вманиачи на тази тема е безделието. Откакто брат й се бе възкачил на трона, нейната роля в двора се бе свела до нещо декоративно. Той си имаше кралица, осигурил си беше наследници в лицето на малките Янус и Дирна, имаше си и куп велможи, които да го съветват. А Малциус обичаше съветите. Колкото повече съвети, толкова по-добре, особено ако си противоречаха взаимно, което беше отличен претекст спорният въпрос да бъде подложен на по-задълбочено проучване, толкова подробно, че обикновено се проточваше с месеци, а междувремежно породилият го

спор се разрешаваше от само себе си или биваше изместен от неотложни неща. Всъщност единствените съвети, за които Малциус оставаше глух, бяха тези, които излизаха от устата на сестра му.

„Помни — бе казал баща ѝ преди много години, обръщайки се към малко момиченце, което се преструваше, че си играе с куклите. — Помни, че човек, който търси съвет, или си придава важност, като се преструва на по-загрижен, отколкото е, или е толкова слабохарактерен, че не знае какво иска.“

Трябваше да признае, че по един въпрос Малциус несъмнено знаеше какво иска — по въпроса с тухлите и хоросана. „Ще направя Кралството земя на чудесата, Лирна — казал ѝ бе веднъж, надвесен над архитектурния план за преустройството на западния квартал, план, който показваше широки улици и паркове на мястото на лабиринта от кал и коптори. — Това е нашето бъдеще. Кралство, където хората да се радват на живота, а не просто да съществуват ден за ден.“

Тя го обичаше, да, и беше доказала обичта си по най-ужасния начин. Ала скъпият ѝ брат беше глупак, много голям глупак.

— Колко мъже имаш, кралице? — попита внезапно Давока.

Лирна примигна изненадано.

— Аз... вода ескорт от петдесет гвардейци.

— Не пазачи. Мъже... Вие им казвате съпрузи.

— Нямам съпруг.

Давока присви очи.

— Нито един?

— Да. — Лирна отпи глътка вино. — Нито един.

— Аз имам десет — гордо я информира лонакската жена.

— Десет съпрузи! — възкликна невярващо Нерса.

— Да — кимна Давока. — И нито един от тях няма повече от една друга съпруга. Не им трябва повече, щом имат мен! — Разсмя се и удари с длан по масата. Нерса подскочи на мястото си.

— Мери си приказките, жено! — изръмжа ѝ лорд-маршал Ал Смолен. — Не забравяй с кого говориш.

Давока завъртя очи и посегна към една пилешка кълка.

„Мерим хер — въздъхна Лирна. — Морски боклук или плавей, изхвърлен на брега, според ударението.“

— Колко дни път има до планината на Върховната жрица? — попита тя.

Давока стисна със зъби пилешката кълка и вдигна ръце с разперени пръсти, после повтори жеста.

„Още двацет дни на седлото.“ Лирна преглътна напирания стон и си напомни да каже на Нерса за още от мехлема.

Джулса плака и я умолявала не я отпраща. Лирна ѝ даде една от инкрустираните със син камък сребърни гривни, които носеше за такива случаи, и кесия с десет златни монети, благодари ѝ за службата, обеща да напише похвално писмо на родителите ѝ и я увери, че винаги е добре дошла в двора. После отиде при Самур, а Нерса остана да утеши разплаканата си приятелка.

— Добре направи, кралице — каза Давока, яхнала якото си дребно конче. Заметната беше с плащ от дебела вълча кожа и носеше дълго копие, чието триъгълно острие от черно желязо отразяваше лъчите на изгряващото слънце. — Тази е слаба. Децата ѝ ще умрат още в първата си зима.

— Викай ми Лирна — отговори Лирна и се покатери на седлото. Роклята ѝ беше силно плисирана, така че да язди по мъжки, без да ѝ се виждат краката, но пак я дразнеше с ограниченията си.

— Лиър-на — повтори внимателно Давока. — Какво означава?

— Означава, че майка ми е обичала баба си. — Усмихна се, развеселена от явното объркване на жената. — Азраелските имена нямат собствено значение. Кръщаваме децата си както ни падне.

— А нашите деца сами си избират име. — Давока разтърси копието. — Аз избрах своето, когато убих един и му взех това.

— Ядосал те е с нещо?

— Много пъти. Беше ми баща! — Разсмя се и пришпори кончето си.

Укрепленията на Скеланския проход представляваха сложен лабиринт от стени и кули, като всяка каменна преграда беше проектирана под ъгъл, така че да вкара вражеската войска в стеснение. Лирна се дивеше с възхита на тактическия гений, измислил тази серия капани, която позволяваше отбраната да продължи дори след като част от укрепленията е паднала. Колкото по-навътре в прохода навлизаха, толкова по-високо се издигаха кулите и стените.

Солис ги преведе през десет порти, всяка защитена от тежка желязна решетка. Единственият начин да минеш през портите бе някой да вдигне решетките от вътрешната страна. Отбранителните съоръжения бяха забележителни и изглеждаха непревземаеми, но Солис беше прав, че обслужващият ги гарнизон от братя е твърде малоброен. Лирна видя как Давока оглежда с присвити очи стените и знаеше, че лонакската жена е стигнала до същия извод. „Дали пък всичко не е уловка? — хрумна ѝ изведнъж. Сложен план, чиято единствена цел е да вкарат зад укрепленията шпионин, който да докладва подробности за отбраната?“

Бързо отхвърли тази мисъл, спомнила си думите на брата с умните очи — че толкова далече на север лонаките са навсякъде. „Отлично знаят колко малоброен е гарнизонът, но вместо да нападнат, Върховната жрица изпраща послание, че иска да говори за мир, но само с мен и с никой друг.“

Повече от час се изнизваха мъчително по лъкатушни пътечки между стени и през порти, проектирани толкова тесни, че конете трябваше да се движат в колона по един, преди най-сетне да излязат от северната страна на прохода. Дъждът най-последно беше спрял и слънцето надничаше между облаците, пелени от светлина се спускаха косо връз планинското владение на лонаките. Върхове се редяха чак до хоризонта, страховити синьо-сиви чудовища от гранит и лед.

Давока вдигна глава към небето, вдиша дълбоко, после издиша шумно, докрай. „Да изчисти вонята ни от дробовете си, несъмнено“ — реши Лирна.

Давока пришпори кончето си към челото на колоната и пое по тясната камениста пътечка, която се спускаше към долината от другата страна на прохода. Не подкани останалите нито с жест, нито с дума, просто пое надолу, явно приела, че делегацията от Кралството ще я последва, без да задава въпроси. Подозрителност изопна лицето на Смолен и Лирна побърза да го успокои с жест. Лорд-маршалът не изглеждаше доволен, но стисна зъби и махна на хората си да тръгнат по пътечката.

Пътуваха още четири часа, спускаха се в долчинки и изкачваха възвишения, прошарени тук-там с кръпки борова гора. Имаше някаква сурова красота от тази страна на прохода, където сивото еднообразие на пейзажа северно от Кардуин бе изместено от дълбоки цветове, а

небето не се кротваше и за миг, облаците играеха на криеница със слънцето, гонеха го и когато не успееха да го настигнат, лъчите му обагряха скалите и обраслите с хрусталаци хълмове в богата палитра от нюанси, които радваха окото. „Сигурно затова се бият толкова упорито да запазят земята си — помисли си Лирна. — Защото е красива.“

Когато Давока най-после обяви почивка, Нерса сложи копринена възглавничка на обраслото с пирен възвишение и сервира на Лирна обяд от пилешко и хляб със стафиди заедно с чаша от бялото кумбраелско вино, което принцесата обичаше. За десерт имаше шоколадови бонбони — запас, който беше на привършване.

— Приличат на заешки дърдонки — каза Давока и подуши с подозрение един бонбон. Клекнала бе да сподели обяда им, без да чака покана или разрешение. Явно лонаките дележа храната си без излишни церемонии, когато бяха на поход.

— Опитай — каза Лирна и лапна един бонбон. „Ром и ванилия, страхотно.“ — Ще ти хареса.

Давока отхапа предпазливо от бонбона и очите ѝ се разшириха от наслада, която тя побърза да скрие, измърмори нещо на своя език и смръщи вежди, видимо ядосана на себе си. „Удобствата те правят слаб.“

— Носиш оръжие — каза тя и посочи дрънкулката, която висеше на верижка около врата на Лирна. — Можеш ли да си служиш с него?

Лирна повдигна дрънкулката. Обикновен нож за мятане от онези, които използваша братята в Шестия орден, малко по-голям от острие на стрела. Беше най-постното бижу в многобройната ѝ колекция и единственото, което носеше редовно, тоест винаги, когато излезеше от полезрението на кралския двор.

— Не — отговори тя. — Това е просто спомен. Подарък от... стар приятел. — „Татко, умолявам те...“

— Няма смисъл да носиш оръжие, което не можеш да използваш. — С едно мълниеносно движение, толкова бързо, че никой не би успял да реагира, Давока се пресегна и измъкна верижката през главата на Лирна. — Ела, ще ти покажа. Ела. — Стана и тръгна към ниския бор край пътеката.

Нерса скочи гневно на крака.

— Ти обиждаш нейно височество! Принцесата на Обединеното кралство не се петни с бойни умения.

Давока я зяпна с недоумение.

— Тази казва думи, дето не ги знам.

— Няма проблем, Нерса. — Лирна се изправи и докосна успокоително придворната си дама по ръката. — Всеки приятел, който си спечелим тук, е добре дошъл — каза ѝ тихичко.

Тръгна след Давока към бора. Лонакската жена откочи метателния нож от верижката и го вдигна пред очите си.

— Остър е, добре. — Изви светкавично ръка назад, метна ножа и той се заби в ствола на борчето.

Лирна погледна през рамо към Солис, който седеше недалеч със своите двама братя и наблюдаваше сценката със сериозно лице. Лъкът му лежеше на една ръка разстояние.

— Сега ти опитай, Лиърна. — Давока се върна при нея и ѝ подаде малкия метателен нож.

Лирна погледна острието в ръката си, сякаш го виждаше за пръв път. Имаше го от толкова години, а никога не се беше опитвала да го използва с истинското му предназначение.

— Как?

Давока махна към борчето.

— Поглеждаш дървото и хвърляш ножа.

— Не съм го правила никога.

— Значи няма да уцелиш. Мяташ пак и пак не уцелваш. И пак, и пак, докато не уцелиш. Тогава ще знаеш как.

— Толкова ли е лесно?

Давока се засмя.

— Не. Трудно е. Всяко оръжие е трудно да го научиш.

Лирна погледна към дървото, вдигна ръка и метна ножа с всичка сила. Нерса и гвардейците го търсиха половин час и накрая го откриха в туфа пирен недалеч от малкия бор.

— Утре ще опитаме с по-голямо дърво — каза Давока.

До смрачаване изминаха още много път, цели сто мили, ако питаха Лирна, а всъщност не повече от двайсет. Давока избра място за бивака им на билото на скалиста могила, надвиснала над малка

долчинка, позиция, която Солис и Смолен одобриха единодушно — била лесна за отбрана от всички страни. Смолен разстави хората си в кръг около лагера, а Солис и неговите двама братя се настаниха на има-няма десетина крачки от палатката на Лирна. Вечерята се състоеше от печен фазан и последните им запаси от хляб със стафиди, който Давока излапа с голям апетит — не каза нищо по въпроса, нито благодари, но беше очевидно, че печивото много ѝ допада.

— Е, Лиърна — каза тя, след като приключиха с вечерята. Седеше край огъня, протегнала ръце към топлината му. — Какви приказки знаеш?

— Приказки? — попита Лирна.

— Лагерът е твой, значи и приказките са твои.

Говореше сериозно, а думата „приказки“ произнасяше с особено уважение, така както най-отдадените във Вярата говореха за Покойните. В проучването си Лирна многократно бе попадала на свидетелства за уважението, което лонаките питаят към историята, но не си бе дала сметка, че почитта им граничи с религиозен плам.

— Такъв им е обичаят, ваше височество — каза Солис от другата страна на лагерния огън. — Не е нужно историята да е дълга, но трябва да е истинска.

— Да — кимна енергично Давока. — Само истината. Не от онези лъжи, които пишете на пергамент и наричате поезия.

„Само истината — Лирна прикри кривата си усмивка. — Откога не съм казвала истината?“

— Добре, сецям се за една история — каза тя на Давока. — Чудата е и макар мнозина да се кълнат, че е вярна, самата аз не знам какво да мисля. Ако искаш да ти я разкажа, може би сама ще прецениш.

Давока мълчеше, свъсила замислено чело. Явно решението беше важно. Накрая кимна.

— Ще я чуя, кралице. И ще ти кажа дали чувам истина.

— Добре. — Лирна се намести на възглавничката си, погледна Солис през пламъците на огъня и се усмихна любезно. — Държа да чуя и твоето мнение за тази история, брат Солис. Ще я нарека легендата за Едноокия.

Нищо не трепна в бледите му очи.

— Разбира се, ваше височество.

Лирна замълча за миг, за да се съсредоточи, да вкара дишането си в нужния ритъм. Учила бе ораторско майсторство по своя инициатива, най-вече защото баща ѝ гледаше отвисоко на това изкуство и предпочиташе да говори с хората на четири очи, вместо да изнася речи пред по-широка публика.

— Преди повече от десет години — започна тя — във Варинсхолд, нашата столица, един мъж си спечелил влияние и дръзнал да се обяви за господар на всички престъпници в града.

Давока присви очи.

— Престъпници?

— Варниш — каза Солис на нейния език. „Изгнаник, без клан, безполезен, крадец или боклук, в зависимост от ударението.“

— Аа — кимна Давока. — Продължавай, кралице.

— Този мъж бил зъл по природа — продължи Лирна. — Крадял и убивал, изнасилвал, както момчета, така и млади девойки, според мълвата. Бил толкова жесток, че другите престъпници се страхували от него до смърт, дотам, че били съгласни да му плащат, за да не ги закача. Но един млад крадец не пожелал да плати, момче с точно око и нож, същия като моя. — Тя вдигна метателния нож и острието му отрази светлината на пламъците в червено. — Младият крадец метнал ножа си по господаря на престъпниците и му извадил окото. Мъжът агонизирал дни наред, мятал се в ужасни болки и виел, а после потънал в сън толкова дълбок, че изглеждал мъртъв. Лакеите му го увили в платно и се готвели да го изхвърлят в най-дълбоката част на залива, защото там престъпниците на Варинсхолд намират своя последен пристан. Но господарят на престъпниците не бил мъртъв, изправил се от смъртния си одър и оттогава станал известен като Едноокия. Яростта му нямала мяра, решен бил да открие младия крадец с цената на всякакви жестокости и не след дълго разбрал, че момчето е постъпило в Шестия орден, където Едноокия не можел да го стигне, на първо време поне. И точно тук историята става чудата, защото според легендата загубата на окото събудила в него голяма сила, сила от Мрачното.

— Мрачното? — попита Давока.

— Рова кха ертах малеса — преведе ѝ Солис. „Онова, за което знае само малесата, Върховната жрица.“

Лонакската жена изведнъж скочи.

— Не мога да слушам повече тази приказка — заяви тя, обърна гръб на Лирна, без да я погледне, и се отдалечи с решителна крачка от огъня.

— Те не говорят за това, ваше височество — обясни Солис. — Когато изречеш нещо на глас, то придобива тежест, реалност. А лонаките предпочитат Мрачното да няма реалност.

— Разбирам. — Лирна придърпа наметалото около раменете си. — Е, май само ти остана да чуеш историята ми.

— Тази история съм я чувал. Едноок мъж, който подчинявал всички само със силата на волята си. Това са глупости. — Солис се изправи и взе лъка си. — Трябва да поема първия пост, ако позволите, ваше височество. — Поклони се според етикета и се отдалечи.

— Как завършва историята, ваше височество? — попита Нерса, сгушена при входа на своята палатка, лицето ѝ блед овал, обточен с лисича кожа. — Какво станало с едноокия мъж?

— Е, говори се, че умрял от грозна смърт, както и можело да се очаква. Убили го братя от Шестия орден дълбоко в недрата на града. — Лирна стана и тръгна към палатката си. — Прибирай се, Нерса, и гледай да поспиш. Утрешният ден едва ли ще е по-лек от днешния.

— Да, ваше височество. Лека нощ и приятни сънища.

Приятни сънища. Всякакъв сън би бил добре дошъл, пък бил той неспокоен или пълен с кошмари. Но за да сънуваш, първо трябва да заспиш, мислеше си тя, докато се въртеше в меките кожени постелки, които я стягаха като клетка, и зяпаше платното на палатката над себе си. Упорит северен вятър блъскаше стените на палатката и те плющяха неприятно при всеки порив. Но не това гонеше съня от клепките ѝ, съня, който вече пет години я отбягваше упорито. „Всяка нощ! — гневеше се тя. — Дори тук, в този студен пуцинак, след изтощителни часове на конски гръб.“

Винаги ставаше така, всяка нощ Лирна лежеше в леглото и чакаше напразно съня, мятеше се с часове, измъчвана от спомени, докато изтощението не потопеше мозъка ѝ в някакво безпаметно състояние на съмнителна почивка. Но въпреки мъчителното безсъние Лирна така и не бе потърсила лецител да ѝ даде отвара за сън, нито бе посегнала към виното за утеха, нито бе пробвала да притъпи сетивата

си с червен цвят. Мразеше това мъчение, но го приемаше. Сама си беше виновна все пак.

Когато изтощеното ѝ съзнание изгуби в достатъчна степен връзка с околния свят, но не толкова, че да се потопи в утехата на съня, споменът стана по-ясен, по-осезаем. *Старецът в леглото, толкова стар, толкова превит под тежестта на годините и съжалението, че да загуби всяка прилика с нейния баща, всяка прилика с крал.*

Тя стоеше на прага на спалнята му, стиснала в ръка свитък със счупен печат. Алпиранският император бе проявил учтивостта да изложи посланието си на езика на Кралството. Старецът премести очи от лицето ѝ към свитъка и изкъшка с нетърпелив жест лекарите, наобиколили леглото му. Дрезгав лай излезе от гърлото му, неочаквано силен за толкова болен човек, и лекарите побързаха да излязат.

Старецът ѝ махна с костеливата си ръка, тя се приближи и коленичи до леглото. Гласът му беше слаб и гъгнив, но думите се чуха ясно.

— Пристигна, значи?

Лирна сложи свитъка на леглото.

— Искаш ли да ти го прочета?

— Ба! — изръмжа той, пръстите му трепнаха спазматично. — Знаем какво пише. Няма смисъл да четеш. Искат момчето. Искат Убиеца на Надеждата.

Тя сведе очи към свитъка, към ясения, прецизен, калиграфски текст.

— Да, в замяна ще върнат Малциус. Той е жив, татко.

— Естествено, че е жив. Проклятията не умират.

Лирна затвори очи.

— Татко, моля те...

— И само това? Само момчето?

— Да, няма да търсят отговорност от хората му. Не искат репарации, нито кръвнина. Само него.

Настана пълна тишина, ако не се броеше трудното дишане на стареца, звук като от сухо въже, стържещо по сух камък. Лирна вдигна очи и срещна погледа му. Поглед гневен и интелигентен, знак, че баща ѝ още е с ума си и крои интриги в затвора на старото си болно тяло.

— Не — каза той.

— Татко, умолявам те...

— Не! — извика той и започна да кашля, пристъпът го сви на две. Беше толкова слаб и излинял, че беше чудо как още не се е счупил като суха съчка.

— Татко... — Опита се да му помогне, да положи главата му на възглавницата, но той я бутна гневно.

— Кажу ми, че няма да стане, дъще! — Прикова я с яростен поглед, дишаше с мъка, по устните и брадичката му имаше кръв. — Не направих всичко това само за да... за да се откажа сега. Ще отпратиш алпирския вестносец... нека отнесе нашия отказ и писмо, в което заявяваме справедливите си претенции към пристанищата... После ще изпратиш останалата флота... в Линеш със заповеди Ал Сорна и войската му да се качат на борда... и да се върнат по най-бързия начин в Кралството... Когато аз умра, което ще е скоро... ти ще се омъжиш за него, ще го вземеш за свой консорт и ще се възкачиш на трона...

— Брат ми...

— Брат ти не става за нищо, той е срам за кръвта ми! — Посегна да я сграбчи, но не успя. — Да не мислиш, че съм работил... толкова години, за да завещая сега Кралството... на глупак, който ще го съсипе за едно десетилетие!? — Нов пристъп на кашлица разтърси крехкото му тяло, кръв опръска завивките. Лирна понечи да извика лекарите, но костеливата му ръка стисна китката ѝ като в клеци. Макар и престарял и умирац, кралят все още имаше хватката на воин. — Войната, Лирна... — каза той с омекнал, търсец поглед. — Кралската гвардия е разбита, съкровищницата е празна... На теб се пада да оправиш нещата, да пресъградиш, да спасиш Кралството. На теб и само на теб...

И тогава изведнъж я изпълни отвращение, погнуса, кожата ѝ настръхна и тя издърпа ръката си от хватката му, а той продължаваше да я моли, думи и кръв се лееха от устата му.

— Моля те, Лирна... на теб се пада, на теб...

Тя се надигна мълчаливо, гледаше го как се мята и гърчи в леглото, гледаше как кръвта му петни чаршафи и завивки — и така докато силите не го напуснаха окончателно, омразните слова не секнаха и той не се отпусна с последен тремор. Лирна преглътна, изчака очите му да се затворят, дишането му да стане недоловимо.

— Господа! — извика тогава, като се постара писъкът ѝ да е подобаващо уплашен и пронизителен. — Господа, кралят!

Лекарите нахлуха на бегом с развети роби, струпяха се около леглото като врани около умрял кон.

— Направете всичко по силите си, господа! — проплака Лирна.

След половинчасова суетня един от лекарите пристъпи напред и се поклони.

— Сър? — подкани го тя през сълзи.

— Ваше височество, кралят е потънал в последния си сън. Боя се, че преди слънцето да изгрее, вече ще е сред Покойните. — Смъкна се на едно коляно пред нея, останалите последваха примера му.

Тя затвори очи и изчака последната сълза да се отрони. Знаеше, че ще е последната, която пролива за баща си.

— Благодаря ви, сър. Моля, погрижете се за покоя му.

Взе свитъка и излезе от стаята. Алпиранският посланик седеше там, където го беше оставила, на пейка в централния двор. Беше пълнолуние и мраморната настилка грееше в бледосиньо между черните сенки на колонадата.

— Милорд Велсус — поздрави го тя.

Лорд Велсус, висок чернокож мъж със семпла роба в бяло и синьо, отвърна с поклон.

— Ваше височество. Какво каза баща ви?

Тя стисна силно свитъка, усети как крехкият пергамент се нацепва в юмрука ѝ. А текстът бе написан толкова красиво, помисли си.

— Крал Янус смята предложението ви за приемливо.

Даде си сметка, че вече сънува, защото синьото на луната бе твърде ярко, подигравката в очите на лорд Велсус твърде неприкрита, той се поклони, после внезапно се хвърли напред и запуши устата ѝ с ръка...

Лирна се събуди рязко и извика, но викът ѝ се спря в дланта, която притискаше устните ѝ към зъбите. Очите на Давока бяха само на педя над нейните и отразяваха яркото сияние на ножа в ръката ѝ.

5. ФРЕНТИС

— Ти си беден свободен гражданин, а аз съм съпругата, с която наскоро си се сдобил. Пътуваме към алпиранската граница, където си си намерил работа като чирак във ферма за развъждане на роби. — Жената беше със сиви дрехи, но от по-некачествен плат в сравнение с предишната ѝ премяна, а на Френтис беше дала инструкции да се облече по подобен начин. — Деца нямаме. Майка ми е била против женитбата ни, но аз не съм я послушала. И ако това ти поредно начинание се провали, да знаеш, че ще поискам анулиране, помни ми думата. — И му размаха заканително пръст.

Стояха в двора на къщата ѝ, където тази сутрин се бяха появили конче и каруца. Хорвек ѝ беше показал тайния панел над оста, където бяха скрити оръжия и отрови от различно естество. Жената огледа внимателно камите, късите мечове и шишенцата, преди да кимне доволно.

— Може да мине година, преди да си дойда отново — каза тя на куритая, докато се качваше на каруцата. — Гледай да се грижат добре за генерала.

— Непременно, господарке.

— Е, да потегляме, безползни мой съпруге — каза тя на Френтис и се засмя. — Не е изключено тази роля да ми хареса.

Френтис хвана юздите и поведе кончето през двора. На площада група слуги чистеше усърдно статуята на конника. Погледът на жената се задържа върху големия бронзов паметник, докато каручката не свърна зад първия ъгъл на път към южната порта.

— Любопитен си, нали? — подвикна тя на Френтис, който теглеше кончето през навалищата. — За конника.

Той я стрелна с поглед през рамо, но не каза нищо. Жената притежаваше противоестествена способност да отгатва настроенията му въпреки неговите усилия да крие всичко дълбоко в себе си.

— Спокойно — продължи тя. — Историята е дълга, но нямам нищо против да ти я разкажа. Не сега обаче. Нека първо излезем на

пътя.

Трудно стигнаха до портата, дълго си пробиваха път през множеството, налазило улиците на Миртеск, роби и свободни граждани, всеки отправил се целеустремено нанякъде и решен да стигне там, без да се съобразява с околните.

— Разкарай ми се от пътя, просяк такъв! — викна на Френтис някакъв дебелак в сиво и посегна да перне кончето по носа. Френтис усети оковите да се разхлабват, заби коляно в слабините на дебелака и го остави да се гърчи на калдъръма.

— Не мога да понасям невъзпитани хора, честно — измърмори жената зад гърба му.

Няколко улици по-нататък странна сцена прикова вниманието му. Мъж с робски дрипи стоеше пред хубава къща. Четиридесетинагодишен, с наведена глава и табелка, провесена на врата, с една-единствена дума на нея. Зад дрипавия мъж роби изнасяха мебели и вещи от къщата под зоркото око на надзирател, а жена и две деца седяха в малкия двор и гледаха. Френтис остана поразен от дълбоката омраза, с която жената поглеждаше към мъжа с табелката, същата омраза се четеше и в очите на по-голямото дете, момче на петнайсетина години. Преди да отминат, Френтис видя как надзирателят връчва на жената свитък, докато един от робите заключваше вратата на къщата с дебела верига и здрав катинар. Думите на надзирателя потънаха в гълчавата, но Френтис различи думата „анулиране“, после навалицата скри сцената от погледа му.

— Мъж, който не може да плати дълговете си — каза жената в каруцата зад него, — не заслужава нито семейство, нито дом, нито свобода.

При портата платиха такса от три кръга, за да напуснат града, и още един, за да използват пътя. Воларианците явно обичаха таксите от всякакъв вид, но Френтис трябваше да признае, че пътят си струва парите — гладко платно от плътно наредени тухли, достатъчно широко да побере два големи фургона един до друг, право като по конец. Кралството можеше само да си мечтае за такива пътища, пътища, по които една армия да се придвижи с небивала скорост.

— Впечатляващо, нали? — отбеляза жената, отгатнала за пореден път посоката на мислите му. — Построил го е конникът от статуята преди почти триста години.

Френтис не погледна към нея, макар че наистина го измъчваше любопитство.

— Саварек Авантир, това е името му — добави тя, докато се движеха между спретнатите портокалови горички от двете страни на пътя. — Съветник и генерал, завоевател на южните провинции и вероятно най-великият военен ум, който е имала някога империята, а и целият свят. Но дори и той е познал поражението, скъпи ми съпруже. Също като твоя луд крал, и той е бил унижен от алпиранците. Десет години се сражавал за последната провинция, последното ъгълче от континента, което не било в наши ръце. И десет години алпиранците проливали неуморно кръв, за да го спрат. Търпели поражение след поражение, войските им падали разбити пред гения на Авантир, но така и не се отказали. Изпращали нови и нови войски. В това е тяхната сила — в численото превъзходство, а не в жалките им въображаеми богове. Дали на Авантир болезнен урок, урок, който му струвал здравия разум и му спечелил нож в гърба, когато Съветът се побоял, че военният им гений, който настоявал за поредната мобилизация и поредната битка, е на път да се превърне от актив в пасив. Това е съдбата на всички велики мъже — остават слепи за ножовете на онези, които живеят в сянката им.

Жената млъкна и не каза нищо повече чак до вечерта. Спряха да нощуват при една стоянка на трийсетина мили южно от Миртеск, където тя с лекота и дори с въодушевление влезе в ролята си на капризна съпруга, гълчеше го за това и онова, докато готвеше вечерята, пращаше го за още дърва, коментираше на висок глас очевидните му недъзи като съпруг, а другите пътници, спрели да нощуват наблизко, я стрелкаха с погледи, кога развеселени, кога изпълнени със съчувствие. Робите, от друга страна, вършеха работата си със сведени очи и безучастни лица.

— Хайде, яж, неблагодарно псе такава — каза му тя и му тикна в ръцете паница с козя яхния.

Още първата хапка му показа, че уменията ѝ с тенджерата са далече от уменията ѝ с меча. Въпреки това Френтис преглътна — годините в ордена го бяха научили да яде всякакви буламачи.

Жената разиграва представлението си, докато небето не притъмня и другите пътници не се оттеглиха в палатките си.

— Питаш се каква е връзката ми с него — каза тогава. Френтис седеше неподвижно от другата страна на огъня и мълчеше.

Жената се подсмихна.

— Знаменит предтеча? Мой прапрапрадядо? — Усмивката ѝ повехна. — Не. Той ми беше баща, скъпи съпруге. Аз съм последната от семето на Авантир, макар че вече не ми трябва името му, нито неговото, нито друго.

„Лъже — реши той. — Върти ми някакъв номер.“ Обичаше да си играе с него, доказала го бе онази първа вечер в къщата си, когато го бе накарала да се изкъпят заедно във ваната, притиснала се бе в него, галила го бе под водата, а меките ѝ устни нашепваха в ухото му: „Мога да те принудя...“ Той стисна очи, засрамен от спомена за предателството на собственото си тяло.

— Вярно е — каза тя. — Макар че не очаквам да ми повярваш. Не би могъл, защото главата ти е пълна с глупави суеверия. Но и това ще стане, слънчице. — Наведе се напред, вперила очи в неговите. — Общото ни пътешествие ще те сблъска с неща, пред които моята история ще ти се стори скучна. — Усмихна се, стана и тръгна към платнения навес, нещо като половин палатка, който Френтис беше прикрепил отстрани на каруцата. — Време е да изпълниш съпругеските си задължения, миличък — каза тя и се скри в тъмната вътрешност на палатката. Той остана край огъня, докато жената не стегна оковите достатъчно, за да я последва безпомощен.

Продължиха по пътя още десет дни, портокаловите и лимоновите горички постепенно отстъпиха пред все по-гъсти лесове от непознати за Френтис дървета, които ставаха все по-високи, колкото по на юг се спускаха. Ставаше и все по-горещо, слънцето напипаше безмилостно пътя и превръщаше всеки ден в изпитание за Френтис, който влачеше крака пред каручката. Тукашната гора не му харесваше, миришеше на гнилоч и бълваше милиони насекоми, които го хапеха и жилеха през деня, а нощем вдигаха врява като в лудница.

— Нарича се джунгла — обясни жената. — Едва ли имате такива гори по вашите места.

На десетата нощ Френтис стоеше, гледаше напрегнато джунглата и слушаше как нещо голямо се провира между дърветата и не просто

се провира, а ги поваля и цепи на две, поне ако се съдеше по силните трясъци.

— Виж ти, по тези места явно още се срещат — каза с известна изненада жената. — Ела, скъпи. — Волята ѝ го повлече по петите ѝ навътре в джунглата. — Такова нещо не се вижда всеки ден, ще ти хареса.

Той я следваше напрегнат и невъоръжен, очите му се стрелкаха, опипвайки мрака за невъобразими ужасии. Страхът му беше стар приятел, но дивият ужас беше нов за него.

— Виж. — Жената спря внезапно, приклепна и посочи. Единствената светлина идваше от месечината високо над дървесния балдахин и обагреше земята в бледосиньо. Мина известно време, преди Френтис да осъзнае какво виждат очите му, защото нито размерите, нито чудатата форма на създанието се вписваха в досегашния му жизнен опит. Звярът беше висок поне десет стъпки, целият покрит с дълга проскубана козина, краката му бяха масивни и издължени, с дълги нокти. Главата му също беше издължена, цилиндрична почти, а тясната зурла издаваше тихи бухащи звуци. Чудовището скърши едно младо дърво и трясъкът отекна в джунглата.

— Този е стар — каза жената. — Сигурно обитава джунглата отпреди ти да се родиш, скъпи.

„Как се казва?“ — искаше да попита той, но не го направи. Както обикновено, тя отговори на въпроса му въпреки това.

— Великански ленивец. Не е опасен, стига да стоиш далече от него. Храни се с дървесна кора.

Звярът изведнъж застина, парче кора висеше от устата му, и впери право в тях черните си очи. Избухтя тържествено, обърна им гръб и се отдалечи в мрака на джунглата върху странните си крака.

— Едва ли ще видя друг — отбеляза жената, докато се връщаха към пътя. — С всяка година джунглата става по-малка, а пътищата — по-дълги. Какво да се прави. — Настани се на постелката си. — Може пък утре да видим тигър.

На следващия ден стигнаха до голямата гранична река, отвъд която започваше Алпиранската империя. При отсамния ѝ бряг имаше плаващо градче. Реката беше много широка, близо миля, но за разлика

от езерото при Миртеск, тук не се виждаше никакъв кораб. Плаващото градче представляваше серия от свързани платформи в края на дълъг кей, всяка платформа беше заета от наблъскани една в друга постройки, които нямаха друга прилика помежду си освен паянтовата си конструкция. На най-голямата платформа се вихреше пазар за роби, надзирателят каканижеше монотонно на неразбираем жаргон, приемайки наддаванията на тълпата купувачи, повечето облечени в сиво, само тук-там се открояваха черни дрехи, чиито собственици се потяха обилно под слънцето въпреки усилията на робите да ги разхладят с ветрила от палмови листа.

— Номер седемдесет и три! — извика надзирателят и един як варитай извлече на платформата голо момиче. Едва ли беше на повече от тринайсет. — Прясна-прясна от Дванайсетте сестри. Няма умения, не знае волариански. Не е достатъчно хубава за къща на насладите, но може да бъде обучена за домашна прислуга или да се използва за развъждане. Четири кръга начална цена.

Френтис усети как оковите го стягат рязко. Въпреки това не можеше да откъсне поглед от момичето, което трепереше и плачеше на платформата, а по бедрата му се стичаше урина.

— Хайде недей, миличък — каза жената и го хвана за ръка, излязла за кратко от ролята на капризната вещица и влязла в ролята на любяща съпруга. Наведе се да го млесне по бузата и прошепна: — Дните ти на геройства останаха в миналото. Но ако искаш да спестиш на девойчето тежката участ, ще ти я купя да я убиеш. Искаш ли?

Френтис знаеше, че това не е празна заплаха. Жената наистина щеше да го направи и не непременно от жестокост. Не беше изключено да възприема подобна постъпка като акт на милосърдие. Започнал бе да подозира, че спътницата му трудно разграничава едното от другото. Поклати глава разтреперан.

— Както искаш.

Продадоха момичето за два квадрата и един кръг. Повлякоха го и то се разпищя, но писъците бързо секнаха, когато един надзирател напъха парцал в устата му.

— Номер седемдесет и четири — продължи напевно надзирателят, когато качиха на платформата набит мъж с широки плещи, гърбът му нашарен с пресни белези от камшик. — Бивш пират. От някакви острови на север. Говори алпирански, но не и волариански.

Непокорен е за работник на полето, но ще привлече публика на панаирите, а и ще се продаде добре, ако някой от вас си направи труда да го откара до ямите. Шест кръга начална цена.

— Хайде, тръгвай — каза жената и го поведе назад, далече от търга. — Иначе току-виж те обзела носталгия.

На една от по-малките платформи намериха търговец, който се съгласи да купи кончето и каруцата за два квадрата. Френтис прехвърли съдържанието на тайника в раницата си и двамата тръгнаха към един пансион, където наеха стая на безбожна цена.

— Роботърговците пристигнаха — каза съдържателят и разпери ръце. — Трябваше да дойдете утре, граждани.

— Рекох ти аз, тъпако! — озъби се жената на Френтис. — Ох, защо не послушах милата си майчица?

— Но това е за сметка на заведението — добави съдържателят, подаде бутилка на Френтис и му смигна съучастнически. — Да мине по-бързо нощта, а?

Изчакаха в малката си стая до стъмване. Безименното градче, стъпило на кокили във водата, бързо утихна, след като роботърговците подкараха стоката си по пътя към незавидната ѝ участ.

— Във вашето кралство нямате роби, нали? — попита жената.

Френтис гледаше през прозореца към широката бърза река и мълчеше.

— Да, всички вие сте свободни хора — продължи тя. — Ако не броим, че сте роби на суеверията си, разбира се. Нещо, от което ние сме се отърсили преди столетия. Кажете ми, наистина ли вярваш, че като умреш, ще живееш вечно в някакъв рай с мъртвите си роднини?

Френтис не отговори и тя го сръчка през връзката. Изглежда, наистина беше в настроение за разговор.

— „Какво е смъртта? — цитира той. — Смъртта е порта към Отвъдното и единение с Покойните. Тя е край и начало. Бойте се от нея и я приветствайте.“

— Какво е това? Някоя от молитвите ви?

— Верните не се молят. Молитвите са за богопоклонниците и Отричащите. Цитирах ти откъс от Катехизиса на Вярата.

— И тази вяра ви обещава вечен живот след смъртта?

— Не живот. Животът е за тялото. Отвъдното е кралството на душата.

— Душата? — Тя поклати глава и се изсмя. — Е, поне в това отношение не сте напълно заблудени. Идеята ви е детинска, разбира се, но е стъпила върху зрънце истина.

Бръкна в раницата и извади два кинжала с тънки остриета.

— Трябва ни лодка. — Подаде му единия кинжал и той го прибра в кожената кания, стегната около ръката му под лакътя.

Кеят, където бяха вързани лодките, се охраняваше от двама варитаи, въоръжени с евтини копия с широко острие, любимо оръжие на тази най-долна прослойка от воларианската бойна каста. Жалка гледка бяха двамцата, с ръждясали и огънати брони, а отнесените им погледи говореха за надзирател, който забърква дрога както му падне.

— Няма свободни лодки — каза по-едрият, застана на пътя им и удари по дъските на кея с копието си. — Елате утре сутрин.

Френтис го прониза в окото: тънкото острие проби очната ябълка и потъна в мозъка отзад като в масло. Жената прескочи политащия труп, клекна под бавния замах на втория пазач и заби кинжала си в пролуката между нагръдника и мишницата. Мина зад него, докато той се свличаше на колене, бутна напред главата му с все шлема и го довърши с пронизващ удар в основата на черепа.

Избутаха трупове в реката с краката напред, бавно, за да не се чуе плисьък. Жената избра средна по размер лодка от онези речни съдове с плосък корпус, които се задвижват с единично гребло при кърмата. Развърза въжето, изчака течението да ги отнесе на миля надолу по реката и чак тогава каза на Френтис да хваща греблото. Течението беше много бързо и им пречеше да прекосят реката; Френтис с мъка удържаше носа на лодката насочен към отсрещния бряг.

— Атетия — каза жената, когато приближиха. Отсрещният бряг не предлагаше твърда земя, а мочурище, обсипано с миниатюрни острови, обрасли с висока тръстика. — Най-южната провинция на Алпиранската империя, където с теб, миличък, имаме да свършим много работа.

Призори Френтис още насочваше лодката в лабиринта на мочурището, обсаден от рояк насекоми. Водата беше кафява и мътна, а каналите между безбройните островчета — тесни и трудни за плаване.

— Ужасно място, нали? — отбеляза жената. — Гробището на последната инвазия, поведена от баща ми. Три години строи флотилия на отсрещния бряг. Онова окаяно градче го сглобиха с отломки от корабите му. Четиристотин бойни кораба и хиляда лодки прехвърлиха войската му през реката, а после цял месец войниците му газиха в тресавището, стотици умряха от болести и удавяне, но другите продължиха упорито напред, а после измряха в големия тайнствен пожар, който опустоши цялото блато. Повечето алпиранци вярват, че боговете са се намесили и са унищожили завоевателите с огъня на гнева си, но воларианските историци настояват, че онези просто са залели краищата на тресавището с големи количества нафта и после са ги подпалили с огнени стрели. Петдесет хиляди свободни войници и роби изгорели на пепел само за една нощ. Не и баща ми обаче. По онова време вече не беше с ума си, но пак е проявил здравия разум да остане от другата страна на реката. — Погледна към тръстиките, които се възправяха толкова високо, че закриваха изцяло гледката. — Дори днес алпиранците не си правят труда да защитят с укрепления този участък от речния бряг. Така де, кой пълководец би проявил глупостта да пробва същата тактика?

Още два дни се влачиха през тресавището. Накрая лодката изстърга в нанос и през по-рехавите и не толкова високи тръстики Френтис зърна ивица твърда земя. След еднообразието на блатото и мрачното зловоние на джунглата зелените полета отпред бяха балсам за окото и спомен за Кралството.

— Ще ни трябват нови дрехи — каза жената и тръгна напред. — Аз съм дъщеря на богат алпирански търговец, изпратена на Дванайсетте сестри да се срещне с евентуален жених. Ти си избягал роб, който се препитава като наемник, и баща ми те е наел за мой телохранител.

След половиндневен преход приближиха градче, разпростряло се от двете страни на приток, вливащ се в голямата река. Крепостни стени нямаше, но даже отдалеч се виждаха многобройните алпирански войници по улиците.

— Твърде оживено е за нас, скъпи — каза жената. — По̀ на север трябва да има чифлици.

Продължиха встрани от пътищата, за да избегнат евентуалните конни патрули, цепеха напярко през нивите с памук, който, изглежда,

беше основното препитание на този район. Скоро наистина видяха чифлик — двуетажен комплекс от слепени къщи и селскостопански постройки, пълни с работници. Скриха се в един напоителен канал, а когато се стъмни, жената го прати в къщата да открадне дрехи от прането.

— Избери ми най-хубавото, което намериш, миличък — заръча му. — Имам роля да играя. Ако някой те види, убий го. Ако е повече от един, убий всички в чифлика и подпали къщата.

Френтис се приближи от запад, защото от тази страна къщата имаше по-малко прозорци, притичваше от сянка в сянка покрай стената. Пазачи нямаше, дори куче не излая. Той мина към задната част на къщата, където би трябвало да се намират помещенията на прислугата. Къщата беше притихнала, чуваше се само тиха мелодия — някой пееше, вероятно в кухнята, реши Френтис, ако се съдеше по апетитния аромат, който лъхаше през отворения прозорец.

Спря, чул звуци на движение, завря се под една каруца и изчака. Две жени излязоха от задния вход. Говореха си и простираха дрехи на въже, опънато през двора. Френтис беше понаучил малко алпирански по време на войната, но жените говореха на непознат за него диалект, по-груб и гърлен от онзи, които се говореше в северната част на империята. Хващаше най-много по една дума на десет, но две думи се повтаряха често и жените ги изричаха с боязлива почтителност — „избиране“ и „император“.

Жените си свършиха работата и се прибраха. Френтис изчака още сто удара на сърцето, изпълзя изпод каруцата, свали няколко дрехи от въжето и ги овърза на топка. Нищо не разбираше от мода, но реши, че хубавата памучна рокля с копринени ръкави и дългото тъмносиньо наметало ще свършат работа... и замръзна, чул звук от стъпки.

Момчето стоеше на прага и си играеше с дървено вретено на въженце. Най-много на седем години, с рошава тъмна коса, зяпнало като омагьосано играчката си. „Ако някой те види, убий го...“

Френтис не трепваше, не дишаше дори. Не помнеше да е стоял толкова неподвижен дори когато свали първата си сърна под зоркия поглед на инструктор Хутрил, нито когато се криеше от биячите на Едноокия по време на Изпитанието на пущинака.

Вретеното се въртеше ли, въртеше на въженцето.

„Ако някой те види, убий го...“

Усети промяна във връзката, топлина, която пулсираше неприятно. „Тя знае“ — осъзна Френтис. Винаги знаеше, проклетницата.

Нямаше да е трудно. Достатъчно би било да му скърши врата и да го хвърли в кладенеца. Трагична злополука.

Вретеното се въртеше ли, въртеше... а пулсиращата през връзката топлина прерасна в нещо болезнено и нажежено. Мократа топка дрехи в ръцете му капеше по плочите на двора, равномерен тих звук, който рано или късно щеше да привлече вниманието на детето.

— Нерис! — чу се женски глас през прозореца на кухнята. Жената добави още нещо с характерния настоятелен тон на ядосана майка. Момчето се намръщи, завъртя още веднъж вретеното и влезе в къщата.

Френтис си плю на петите.

— Ще свърши работа, струва ми се. — Жената се измъкна от сивата рокля и облече памучната с копринените ръкави, която ѝ беше донесъл Френтис. Самият той вече се беше намъкнал в светлосините панталони и риза, които бе избрал за себе си. — Малко ми е широка в кръста обаче. Дебела ли ти изглеждат, съкровище? — Ухили му се. Слънцето изгряваше и къпеше лицето ѝ в злато. „По нищо не си личи — помисли си той, загледан в котешката ѝ красота и също толкова котешката грация, която се долавяше във всяко нейно движение. — По нищо не личи, че зад това лице има чудовище.“

— Дете беше, нали? — попита тя, докато той наместваше раницата на гърба си, преди да поемат на път. — Момче или момиче?

Френтис тръгна мълчаливо напред.

— Няма значение — продължи жената. — Но не си прави илюзии. Списъкът ни е дълъг и твоите досадни представи за морал несъмнено ще обагрят всяко име в краските на невинна жертва. Но ще ги ударим всичките, от първия до последния, и ти ще ми се подчиниш дори мишената да е дете.

Късно следобед стигнаха до друго градче. Жената разпита за шивачка и си купи още дрехи, като плати с алпиранско злато от запаса, пришит в подплатата на раницата, която носеше Френтис. Завъртя се пред него в сепъл, но елегантен тоалет от черно-бяла коприна и каза

нещо на алпирански, вероятно го питаше за мнението му. Шивачката се беше съгласила да ѝ помогне с прическата и сега лъскавата ѝ черна коса беше сплетена и прибрана по алпиранската мода и прихваната с красив гребен. „По нищо не си личи...“

„Един ден ще те убия — мислеше си той и съжаляваше, че не може да изрече тези думи на глас. — За всичко, което си направила, за всичко, което ще направиш, и за всичко, което ще накараш мен да направя. Ще те убия.“

Шивачката им препоръча хан близо до пазарния площад и те наеха две стаи, защото новата роля на жената изискваше да спазва приличие. Френтис се бе надявал това да му осигури известен покой, но жената го използва отново, преди да го отпрати в стаята му — обкрачила голото му тяло в леглото, цялата потна, изцеди го докрай. Когато получи своето, се срина отгоре му, горещият ѝ дъх го опари по бузата, пръстите ѝ се заровиха в космите по гърдите му. Накара го да я прегърне. Винаги го правеше, разиграваше сценката на доволните любовници. А може и да си вярваше.

— Когато приключим с това — каза задъхано, — ще те накарам да ми направиш дете. — Зарови муцунка в шията му и го целуна. — От кръвта ни ще се роди красиво създание, не мислиш ли? Три века така и не намерих мъж, достоен за тази чест. А сега го открих в теб, роб от земя, която скоро ще бъде завладяна. Светът е странен.

Рано сутринта отново поеха на път, но не пешком, защото жената беше похарчила още една жълтица за два коня, пъстра сива кобила за себе си и кестеняв жребец за телохранителя си. Бяха силни животни, но кротки, и Френтис изведнъж закопня за стария си боен кон. Инструктор Ренсиал лично му беше избрал жребеца, черен от главата до опашката, с изключение на бяло петно в средата на челото. „Верен, но има дух“ — казал бе откаченият инструктор, когато му връчи юздите. Френтис беше нарекъл жребеца Сабя и с времето си даде сметка, че Сабя, изглежда, е най-добрият кон, язден някога от брат от Шестия орден, неоспорим знак за добрите чувства на Ренсиал към него. За последно беше видял Сабя в конюшните на губернатора в Унтеш, изтъркал бе за последно козината му, преди да се върне на крепостната стена, сигурен, че до час ще е мъртъв. „Къде ли е сега? —

питаше се той. — Сигурно някой алпирански благородник го е взел като военна плячка. Дано се грижи добре за него.“

Пътуваха на север още седмица, нощуваха в странноприемниците, които се срещаха често край пътя — той, между другото, не можеше да се сравнява с воларианското чудо на пътното строителство при Миртеск, беше просто заравнена ивица, посипана с чакъл, и вдигаше облаци прах всеки път, когато пришпореха конете в тръс. Много войници срещнаха по пътя, всички пътуваха на юг в прашни колони. Основното снаряжение на алпиранските пехотинци беше същото, каквото Френтис го помнеше от бойното поле — плетена ризница до коленете, коничен шлем и дълго седем стъпки копие. Войниците, които срещнаха по пътя, бяха от редовния набор, а не мобилизирани селяни, сред тях имаше и доста ветерани — личаха си по белезите и напредналата възраст. Алпиранците може и да не строяха укрепления по мочурливия бряг на реката, но императорът явно държеше да подсигури отбраната на тази провинция.

— Добри войници ли бяха? — попита жената. Изчакваха встрани от пътя да се източи поредната колона от близо хиляда войници, маршируващи под зелено знаме с червена звезда. — Алпиранците. Добре ли се биха в онази ваша малка война?

Настоятелното пулсиране по връзката му показва, че трябва да отговори.

— Земята беше тяхна — каза той. — Те се биеха за нея. И победиха.

— Но междувременно ти си убил доста от тях, нали?

Пулсацията по връзката не спираше. „Битката за дюните, безчетните стрели при Кървавия хълм, трескавото сражение за стените...“

— Да.

— И не те измъчва чувство за вина, любов моя? Заради всички онези синове и бащи, които си посякъл с меча си, задето са защитавали родината си? Съвестта ти мълчи ли?

При Унтеш беше посякъл в крака един алпирански офицер, който се катереше по стената. След като щурмът беше отблъснат, лечител от Кралската гвардия се беше опитал да превърже раната на алпиранеца и бе получил кинжал в гърлото за благодарност. Офицерът не спря да

бълва отровни слова на омраза, докато половин дузина войници го посичаха с алебардите си.

— Беше война — каза той на жената.

Пулсирането затихна. Жената се метна обратно на седлото. Колоната пехотинци ги беше подминала.

— Е, сега участваш в друга война. Само дето този път ще спечелиш.

Вечерта на седмия ден приближиха пристанищен град, зад който се ширеше трептящото синьо на океан.

— Хервелис — каза жената. — Столицата на провинция Атетия и дом на първото име от нашия списък. Стар приятел, в интерес на истината. Нямам търпение да ви запозная.

Архитектурата на Хервелис имаше известни прилики с лъкатушните улици и озеленените площи на Линеш и Унтеш, но тук мащабът беше по-голям и гарниран с щипка великолепие. На път от портата към централния площад минаха край няколко храма, внушителни мраморни здания с колони, релефи и изобилие от статуи на безчетните богове, които империята почиташе. Жената нито за миг не свали маската си на добро настроение и любезно любопитство, но Френтис виждаше презрението в очите ѝ всеки път, щом погледът ѝ забършеше храмовете. „Аз ги съжалявам заради заблудите им — помисли си той. — Но тя ги мрази заради тях.“

Наеха стаи в пансион от северната страна на площада, възсъпички, но и много удобни. Тази вечер жената не се възползва от него; вместо това му каза да си почине, взе раницата и се прибра в стаята си. Той лежа в голямото легло, докато се стъмни, но въпреки мекия дюшек и луксозните завивки не можа да заспи. „Тази нощ ще ме накара да убия.“

Оковите му се стегнаха няколко часа по-късно и той отиде в стаята ѝ. Завари я облечена в черна коприна от глава до пети, косата прибрана в стегнат кок. В кани на двата подлакътника носеше кинжали, на гърба — къс меч. Кимна към оръжията, подредени на леглото до копринени риза и панталони, черни като нейните.

— Да сме наясно, любов моя — каза тя, докато мажеше лицето си със сажди. — Човекът, срещу когото ще се изправиш тази нощ, е в

най-висша степен зъл и опасен. И никаква носталгия, ако обичаш.

Огън лумна през връзката, силна болка, без да е непоносима. Поела бе пълен контрол над него, контрол, който изключваше всяко колебание и дори мисъл от негова страна. Контрол, който го превръщаше в нейна безмозъчна марионетка.

Жената отиде при прозореца, бутна капациите, стъпи на перваза и се издърпа на покрива. Поспря да огледа улиците долу, после се затича по плочите и скочи на отсрещния покрив. Така двамата поеха през града, от покрив на покрив и от зид на зид, жената демонстрираше отлична физическа форма, която при други обстоятелства би си спечелила неохотното му възхищение, но сега контролът, който течеше на пулсации през връзката, не оставяше място за нищо извън непосредствената задача.

Движеха се на север, отдалечавайки се от уличките, сбутани нагъсто около централния площад, към по-широките улици близо до пристанището. Жената спря на един зид близо до площад, където имаше малък храм, заобиколен от дървета. Храмът представляваше четириъгълник от колонади, поддържащи пирамидален покрив с плосък връх, увенчан от статуя на жена, лицето ѝ скрито в сянката на мраморната качулка. За разлика от другите храмове в града, този беше охраняван — двама въоръжени с пики мъже пазеха входа. Вратата беше затворена, но през пролуките покрай касата прозираше сияние на запален огън.

Жената се надигна, затича се по зида и скочи към най-близкото дърво. Улови се за един клон и се набра на ръце, всичко това без шум и почти без да раздвижи листата на дървото. Уловила с крака и ръце клона, тя се придвижи към храма и скочи на покрива му. Ако не беше безцеремонният контрол през връзката, Френтис би решил, че не му е по силите да повтори упражнението, демонстрирано току-що от жената, въпреки обучението му и годините в ямата. Но волята на жената не оставяше място за излишни разсъждения и той я последва без колебание, затича се, скочи, улови се за клона и изпъзля до покрива, сякаш го е правил хиляди пъти.

Жената го поведе към задната страна на храма, покрай статуята. Дори отблизо Френтис не видя лицето, а само плътна сянка под качулката. Жената надникна през ръба на покрива, извади кинжал от едната кания, пристъпи в празното и се превъртя в салто. Чу се едва

доловим звук, лекичко тупване. Френтис погледна през ръба и я видя да прибира кинжала в канията, яхнала мъртвото тяло на трети пазач. Скочи на свой ред, докато жената проверяваше задната врата на храма. Тя се отвори леко и безшумно на смазани панти. Жената се поколеба. Не беше очаквала такова улеснение.

Атмосферата в храма беше аскетична: голи стени без мозайки и барелефи, тясно легло в единия ъгъл, до него — маса с писалка, мастило и няколко листа пергамент. В центъра на помещението имаше голямо огнище, мраморен басейн, пълен с въглища, които горяха с горещ и ярък пламък, а димът излизаше през отвори в тавана. Някакъв мъж седеше на стол до огъня, с гръб към тях. Френтис виждаше само върха на сивокосата му глава над облегалката и ръцете му, отпуснати върху подлакътниците на стола, ръце костеливи и петносани от старост. Жената влезе в храма, без повече да се крие, отвори вратата докрай и тя се тресна силно в стената. Френтис видя как ръцете върху подлакътниците трепнаха, но мъжът на стола не се изправи.

— Храм на Безименната виждаща — каза жената на волариански, заобиколи и застана пред стареца, вдигнала високо вежда. Волята ѝ приковаваше Френтис на мястото му, с кинжал в ръка, готов да пронизе стареца през облегалката на стола по неин знак. — Тук ли се криеш сега?

Тих звук долетя откъм мъжа на стола, звук, който можеше и да е смях. Гласът му беше слаб, думите се лееха равни, монотонни:

— Ще простиш на стареца тази дребна самонадеяност. — Пауза и леко завъртане на главата. Старецът я измерваше с поглед, прецени Френтис. — Използваш все същата черупка, виждам.

— А ти си допуснал своята да повехне. — Измери го с поглед на свой ред, без да крие отвращението си.

— Каква по-добра защита срещу раболепните кучета на Съюзника? Каква полза да вземеш тялото на човек, който и десет крачки не може да направи, без да се спъне в собствените си крака?

— Каква полза, наистина. — Огледа празния храм. — Учудвам се, че императорът не е намерил по-приличен дом за старец като теб. Предвид службата ти при баща му.

— О, той ми предложи много неща, чудесни къщи, прислуга и голяма пенсия. Но аз поисках това. Хората идват да търсят мъдър съвет

от слугата на Безименната виждаща и си тръгват щастливи срещу няколко медника. Добро занимание за един самотен стар човек.

Жената сви устни и изсумтя.

— И какво, очакваш да повярвам, че си омекнал с възрастта? Не забравяй какво съм виждала, какво сме правили заедно.

— Какво ни принудиха да направим.

— Не помня да си възразявал.

— Възражения? О, имах възражения, особено когато дойде време да те оставя. И още повече, когато войската на баща ти изпълзя подгизнала от тресавището. По онова време вече се бях променил, исках да ме оставят на мира, исках тих и простичък живот, но императорът ме помоли за помощ. *Помоли* ме. Не ми заповяда, не ме заплаши... Не ме подложи на изтезания. Не, просто ме помоли. Тогава за последно използвах дарбата си.

Жената мълчеше и се взираше в него. Накрая попита:

— Защо вратата не беше заключена?

— Не я заключвам вече двайсет години. Пазачите са тук по настояване на императора, аз нямам нищо общо. Всъщност очаквах теб и младия ти приятел по-рано, но погледът ми не е какъвто беше. Така става с откраднатите дарби, не мислиш ли? Губят силата и остротата си с възрастта.

Тя стисна по-силно дръжката на кинжала. Френтис долови колебанието ѝ, преди да е задала последния въпрос.

— Защо... защо ме остави?

— Знаеш защо. Ти беше жестока, свирепа и красива, но Съюзникът те превърна в чудовище. Това съкруши сърцето ми.

— Нямах представа в какво ме е превърнал Съюзникът, Ревек. Но скоро ще разбереш.

Заповед се изля по връзката и тласна Френтис напред с вдигнат за удар кинжал. Старецът скочи на крака, твърде бързо за човек на неговата възраст, вдигна ръце с разперени пръсти, обърна се в движение и Френтис видя лице, спаружено като стафида от годините, но и белязано от бездънна тъга. Пръстите на стареца се сгърчиха и огън погълна шепите му, но не като илюзията, създадена от Едноокия преди години. Жега заля лицето на Френтис и той си даде сметка, че старецът току-що е създал истински огън с голите си ръце. Ръце, които се вдигнаха в огнени юмруци да го посрещнат.

Жената се метна мълниеносно напред, праметна ръка през главата на стареца, стегна хватката и преряза гърлото му с кинжала. Рукна кръв. Старецът залитна, огънят изчезна, а ръцете му — без белези или друг знак, че са държали жив огън — литнаха към гърлото му.

Предната врата се отвори с трясък, двамата пазачи нахлуха през прага и зяпнаха с ужас сцената, която им се разкри. Жената метна кинжала си към по-близкия и той се заби в гърлото му; изтегли късия си меч и се хвърли към другия. Пазачът се оказа бърз и добре обучен, парира удара с острието на копието си и взе да мушка към лицето и шията ѝ — не успяваше да я нарани, но я държеше на разстояние. Френтис скочи напред и едва не се спъна, когато старецът го улови за глезена. Опита се да издърпа крака си, но напразно. *Връзката я нямаше.*

Френтис залитна, замаян от внезапния приток на свобода, от края на болката. Устата на стареца се движеше и бълваше кръв, другата му ръка натискаше зейналата рана на гърлото. Френтис клекна да чуе думите му, прошепнати на езика на Кралството. „Семето ще поникне.“ Сетне, толкова бързо, че Френтис не успя да реагира, старецът посегна с другата си ръка, тази, с която бе притискал раната си, и улови в шепа лицето му, омаза го с кръв, която му влезе в очите, в устата. Френтис се дръпна, старецът пусна глезена му и в същия миг връзката се върна.

Френтис вдигна глава и видя как жената се отдръпва странично пред поредната атака на пазача, улавя дръжката на копието му и я използва като опора, за да го изрита в лицето. Мъжът политна назад, изпусна копието и посегна към сабята на кръста си. Но се забави. Късият меч на жената проби ризницата му с лекота и се заби дълбоко в гърдите му.

Жената изтегли острието от трупа, погледна към Френтис, който тъкмо се изправяше, и се втренчи в лицето му.

— Докоснал те е. — Взе кана с вино от една масичка и лисна виното в лицето му да отмие кръвта, после отстъпи крачка назад и зае бойна стойка, стиснала меча си в готовност. Връзката го стегна като никога досега, болката го прониза от глава до пети, мозъкът му вибрираше от писъка, който не можеше да се откъсне от устните му. Жената го държа така сякаш цяла вечност, без и за миг да свали

бдителния си поглед от лицето му. Накрая изсумтя и отпусна хватката, позволи му да се строполи на пода и да се сгърчи задъхан от болка.

Още се тресеше, когато я видя да отива при тялото на стареца. Изрита го силно в гърдите и крехките ребра се счупиха с ясно доловимо изпукване. Тя се наведе, сграбчи в юмрук сивата коса, повдигна трупа и с два силни удара с меча отрязва главата му. Вдигна я високо, килна своята назад и отвори широко уста под капещата кръв.

Връзката беше достатъчно хлабава и Френтис повърна.

— Сега — каза жената, захвърли главата на стареца и изтри с ръкав устата си, кръв и въглищен прах се смесиха в лепкава чернилка.

— Сега ще видиш в какво ме превърна Съюзникът, Ревек.

Прибра меча си в ножницата и вдигна ръце, очите ѝ бяха затворени, зъбите — стиснати. За миг не се случи нищо, после огън обгърна ръцете ѝ и тя извика, от болка и триумф едновременно. Засмя се и насочи огнен поток към трупа на стареца, изчака миг, колкото тялото да лумне в пламъци, после метна огнени езици из храма, към всичко, което можеше да гори. Цялото помещение пламна и горещината стана нетърпима.

Жената отпусна ръце и огънят ѝ угасна. Спря погледа си на Френтис, накара го да стане и да се приближи. Силна болка беше изопнала лицето ѝ, струйки кръв се стичаха от носа и очите ѝ, но въпреки това жената се усмихваше в свиреп екстаз, пламъците се отразяваха червени в погледа ѝ.

— Винаги се плаща цена, любов моя.

6. ВЕЙЛИН

Беше първият ден на Летния панаир и в канцеларията на кралския нотариат нямаше други посетители, но въпреки това Вейлин чака близо час, преди чиновникът да вдигне поглед от големия тефтер пред себе си. Беше млад мъж с изтормозения вид на човек, който работи твърде много срещу недостатъчно заплащане.

— Моля да ме извините, сър — каза той. — Днес повечето колеги почиват. Покрай панаира.

— Напълно разбирам. — Вейлин стана от пейката и пристъпи към отрупаното с купчини документи и тефтери бюро. — Когато за последно бях в Кралството, за кралския архив се грижеше Четвъртият орден.

— Вече не е така. В последно време братята от Четвъртия се държат като братята от Шестия, препасали са мечове и гледат от високо. — Чиновникът се облегна назад, преглътна една прозявка и измери Вейлин с любопитен поглед. — Значи сте пътували, сър?

— Да, пообиколих доста.

— По екзотични места?

— Последно бях на Мелденейските острови. Преди това в Алпиранската империя.

— Аз пък мислех, че вече не пускат наши кораби в пристанищата си.

— Минах по обиколен път.

— Ясно. — Чиновникът посегна към празен лист. — Е, уважаеми сър, защо сте тук, вместо да се забавлявате на панаира?

— Трябва ми свидетелство за припознаване. За сестра ми.

— А. — Чиновникът топна писалката си в една мастилница и написа нещо на пергаментата. — Сложните семейни връзки са основното занимание на тази канцелария. За щастие, процедурата не е сложна. Просто трябва да се закълнете пред мен, че сестра ви е законородена, аз ще попълня свидетелството, после ще го подпишем, и готово. Таксата е два сребърника.

„Два сребърника.“ Добре, че Рева се бе съгласила да продаде хубавия гвардейски нож, с който се бе сдобила по пътя.

— Добре.

— Чудесно. Е, как ви е името, сър?

— Лорд Вейлин Ал Сорна.

Връхчето на писалката се счупи с остър звук, по пергамента пръсна мастило. Младежът зяпна петната, преглътна и вдигна бавно глава. В изражението му нямаше съмнение, а единствено страхопочитание.

„Жалко — помисли си Вейлин. — Тъкмо бях започнал да го харесвам.“

— Милорд... — заекна чиновникът, после скочи на крака и се поклони толкова ниско, че челото му се чукна в плота на писалището.

— Не го правете — каза му Вейлин.

— Говори се, че сте мъртъв...

— И аз така чух.

— Знаех си, че е лъжа. Знаех си!

Вейлин се усмихна насила.

— Свидетелството за сестра ми.

— О. — Чиновникът сведе поглед към бюрото си, после го плъзна из празната канцелария, като бършеше потни длани в туниката си. — Боя се, че трябва да отнеса този въпрос към началниците си. Не е за мен.

— Напротив, можете и сам, уверявам ви.

— Моля да ме извините, милорд. — Младежът отстъпи заднишком. — Ако изчакате минутка... — Избяга към дъното на канцеларията. Чу се звук от отваряща се врата, някой повиши глас с раздражение, после до слуха на Вейлин стигнаха звуците на тих разговор. Младият чиновник скоро се върна, последван от дебел мъж, надхвърлил петдесетте. При вида на Вейлин дебелакът се поколеба за миг, но възвърна самообладанието си с достойна за възхищение бързина.

— Милорд — каза той и се поклони почтително. — Гериш Мертил, бивш брат от Четвъртия орден, сега главен нотариус на Варинсхолд.

Вейлин се поклони на свой ред.

— Сър. Тъкмо обяснявах на този младеж...

— Свидетелство за припознаване, да. Мога ли да попитам с каква цел искате да ви се издаде този документ?

— Не, не можете.

Главният нотариус се позачерви.

— Моля да ме извините, милорд. Работата е там, че съм запознат със заповедта на краля относно собствеността на покойния ви баща, както и със съдебното решение по иска на сестра ви. Едно свидетелство за припознаване би обезсилило решението на магистрата, но не и кралската заповед, която, както знаете, е над закона.

— Знам това, благодаря. — Бръкна в кесията си, извади два сребърника и ги остави на бюрото. — Въпреки това искам да припозная сестра си. Ако не се лъжа, просто упражнявам право, което се полага на всички поданици на Кралството.

Гериш Мертил кимна на младия чиновник и той се разбърза да подготви документа.

— Ако не е твърде самонадеяно, лорд Вейлин — каза главният нотариус, — ще ми позволите ли да бъда първото официално лице, приветствало ви със завръщането ви в Кралството?

— Няма проблем. Кажете ми, как така брат от Четвъртия орден става главен нотариус?

— По милостта на краля. Когато постанови, че управлението на архивите трябва да се върне към Короната, негово величество бе достатъчно мъдър да прецени, че уменията, натрупани от немалко братя в моя орден, са ценни и необходими.

— Напуснали сте ордена по кралска заповед?

Нещо мрачно и сериозно се промъкна в изражението на Мертил.

— Четвърти вече не беше орденът, в който постъпих като момче. Откакто го оглави аспект Тендрис, настъпиха много промени. Вместо да се учат на счетоводство и архиварство, послушниците се учат да въртят меч. Арбалетът замени писалката. Дано Покойните ми простят, но аз, както и мнозина други от братята, напуснахме с радост.

Младият чиновник изпсува под нос, изгърбен над едно от другите бюра, писалката се тресеше в ръката му.

— О, дай на мен. — Главният нотариус го избута, попи размазаното мастило и започна да пише бързо и гладко. — Когато аз бях млад, ни биеха, ако буквите не са еднакво големи. — Документът скоро стана готов, подписан лично от главния нотариус. Вейлин му

благодари мислено за търпението, докато самият той се мъчеше с подписа си.

— Дано да сте доволен, милорд. — Мертил се поклони и му подаде навития на руло пергамент, вързан с червена панделка.

— Благодаря ви, сър. — Вейлин му подаде двата сребърника, но главният нотариус поклати глава.

— Имах племенник в Сините свраки. Той се би с вас при Линеш. Благодарение на вас се прибра жив и здрав при майка си.

Вейлин кимна.

— Сините свраки бяха чудесен полк.

Главният нотариус и младият чиновник се поклониха дълбоко, а Вейлин тръгна спокойно към вратата, макар че му идеше да побегне.

Алорнис и Рева го чакаха на пресечката при Порталната улица и Говедарския път. Заради панаира по улиците нямаше много хора, но случилото се в нотариалната канцелария му беше за урок и Вейлин нито за миг не свали качулката си. Голям мраморен постамент беше поставен в центъра на кръстовището, целият полазен от строително скеле. Алорнис стоеше на най-високата платформа със зидарска престилка и държеше въже, прехвърлено през каменен блок. Другият край на въжето се спускаше към основата на строежа и беше вързан за дръжката на кош, в който Рева слагаше разни неща.

— Големият чук! — извика Алорнис от платформата. — Не този!

— Сестра ти е по-голям тиранин и от теб — изръмжа Рева, когато Вейлин се приближи.

— А, Вейлин! — поздрави го бодро Алорнис и му помахна. — Майсторе, брат ми е тук!

След миг над ръба на платформата се показа главата на стар човек. Мъжът беше с голяма брада и със зелената роба на брат от Третия орден. Челото му се набразди като разорана земя, докато гледаше към Вейлин, после майсторът изсумтя нещо и изчезна. Алорнис се усмихна извинително.

— Какво каза той? — попита Вейлин.

— Мислел, че ще си по-висок.

Вейлин се засмя и вдигна свитъка.

— Имам нещо за теб.

Тя се спусна до нивото на улицата по бързия начин — стисна здраво въжето и скочи от платформата, а кошът с инструменти се издигна като противотежест. Изненадващо мускулестата ръка на стареца се подаде и издърпа коша на платформата.

— Какво излиза? — каза Алорнис, след като плъзна поглед по текста на свидетелството. — Че мастилото и хартията ме правят твоя сестра, за разлика от общата ни кръв.

— Плюс такса от два сребърника, но не поискаха да ми я вземат.

— Значи довечера ще ядем? — попита Рева.

— Трябва да се обърна с молба и към краля — каза Вейлин на сестра си.

— Наистина ли мислиш, че ще си промени решението?

„Жалко ще е, ако не го направи, макар да се боя, че цената няма да ми хареса.“

— Убеден съм.

Нещо изтрещя на паветата край тях, последва го рев откъм високата платформа.

— Не това длето бе!

Алорнис въздъхна.

— Днес е по-раздражителен от обикновено. — Вдигна глава към платформата и извика: — Идвам, майстор Бенрил! — Зае се да събере инструментите, разхвърляни покрай основата на строежа. — Вие двамата по-добре се прибирайте. Аз имам още няколко часа работа тук.

— Всъщност, надявах се да заведеш Рева на панаира, сестричке. Никога не го е виждала.

Рева направи гримаса.

— И рядък сопол не давам за езическото ви празненство.

— Да, но сестра ми обича панаира. Ще съм по-спокоен, ако знам, че ще я пазиш. — Метна ѝ кесията си. — И довечера ти избираш какво да ядем.

— Не мога — поклати глава Алорнис. — Майстор Бенрил има нужда от мен...

— Аз ще помогна на майстор Бенрил. — Вейлин развърза връзките на зидарската ѝ престилка и я свали през главата ѝ. — Хайде, да ви няма.

Алорнис погледна с колебание към платформата.

— Ами... и без това не ми е плащал от седмици...

— Значи решено. — Изкъшка ги с жест и ги проследи с поглед по Порталната улица. Алорнис хвана Рева за ръка и почна да ѝ шушне нещо, сякаш се познаваха от малки момичета, а кръвната песен живна в ритмична мелодия. Рева трепна, но за изненада на Вейлин не си издърпа ръката.

— Длето! — чу се нетърпелив вик отгоре.

Вейлин събра всички длета, които откри, в една кожена чанта за инструменти и изкатери стълбите към платформата. Старецът беше коленичил до върха на каменния постамент и галеше с ръка мраморната повърхност. Не се обърна, когато Вейлин хвърли до него торбата с инструментите.

— Сестра ми каза, че не ѝ плащаш — каза Вейлин.

— Сестра ти би плащала на мен, за да ми помага, братко. — Майстор Бенрил Лениал се обърна и го изгледа все така с набраздено като разорана земя чело. — Или вече трябва да ти викам милорд?

— Вече не съм от Шестия орден, ако за това питаш.

Инструктор Бенрил изсумтя и се обърна отново към постамента.

— Какво ще бъде? — попита Вейлин.

— Паметник, с който Кралството да почете величието на крал Янус. — Тонът на стареца говореше красноречиво за ентузиазма му, или по-скоро за липсата на такъв.

— Кралска поръчка, значи.

— Обеща ми, че като направя това, ще ме остави на мира две години, за да рисувам. Рисуването е единственото истинско изкуство. Това... — той удари с отворена длан по камъка — това си е проста зидария.

— Познавах един зидар навремето. Беше истински творец, ако питаш мен.

— А ако питаш мен, гледай си меча и не се бъркай в чуждите работи. — Хвърли поглед през рамо. — Къде е той, между другото? Мечът ти?

— Оставих го у дома, увит в платно. Не съм го развивал, откакто се върнах в Кралството.

— Значи си се отказал и от друго, не само от Вярата, а?

— Получих повече, отколкото изоставих.

Инструктор Бенрил се извърна да го погледне. Не личеше да е схванат от клеченето и преклонната възраст.

— Какво искаш?

— Трябва да отведе сестра си оттук. Искам да й кажеш, че така ще е по-добре за нея.

Бенрил вдигна рошавите си вежди.

— Смяташ, че думата ми има такава тежест за нея?

— Знам го. Знам също, че тук няма бъдеще за нея, нито като дъщеря на баща ми, нито като твоя ученичка.

— Дарбата на сестра ти е изключителна, рядка. Да я откъснеш от нея ще е престъпление.

— Може да се посвети на дарбата си другаде, на сигурно място.

Бенрил поглади дългата си сива брада.

— Съгласен съм да не я разубеждавам, но повече от това няма да направя.

Вейлин кимна.

— Благодаря ти, майсторе.

— Не бързай да ми благодариш. — Старецът се изправи и тръгна към стълбата. — Имам едно условие.

— Не мърдай бе!

Гърбът го болеше, вратът му започваше да се схваща. Бенрил го беше накарал да му позира в няколко пози, всяка по-драматична от предходната. Последната изискваше от Вейлин да стои прав, с изправен гръб и вдигната глава, вперил поглед в далечината и стиснал метла с дълга дръжка, все едно е меч. Старецът вече бе изхвърлил десетки недовършени скици, вгленът в ръката му летеше неуморно по платното, погледът му се местеше между Вейлин и тъмнокафявия пергамент върху статива.

— Меч не се държи така — отбеляза Вейлин.

— На това му се вика артистична волност — сопна се в отговор Бенрил. — Смъкни малко дясната си ръка.

Мина още половин час, преди петима кавалеристи от Кралската конна гвардия да се появят на кръстопътя, повели и един кон без ездач. Капитанът им скочи на земята, приближи се и поздрави чинно, а

излъсканият му нагръдник се оказа удобно огледало, в което Вейлин да види с ужас нелепата си поза.

— Лорд Вейлин, за мен е чест, ако позволите.

— Очаквах капитан Смолен — каза Вейлин.

Капитанът се поколеба.

— Лорд-маршал Ал Смолен е на север, милорд. — Изпъчи се с гордост. — Нося ви топли привети от негово величество...

— Добре. — Вейлин заряза позата и посегна за плаща си. — Майстор Бенрил, явно трябва да отида в двореца. Ще довършим това някой друг път.

— Кажете на краля, че ми трябва още пари за ковача — каза Бенрил на капитана. — Ако иска паметникът да е готов преди да е паднала зимата де.

Капитанът застина.

— Аз не съм пратеник, братко.

— Аз ще му кажа — прекъсна го Вейлин, докато си закопчаваше наметалото. Хвърли един поглед на скицата и се намръщи изненадано. — Изобщо не съм толкова висок.

— Тъкмо напротив, милорд. — Бенрил заби нос в пергаментата да открие светлосянката върху бузата на Вейлин. — Според мен си изключително висок.

Крал Малциус Ал Ниерен носеше по-натруфена корона от семплата диадема, която бе предпочитал баща му. Златен пръстен минаваше през челото му, металът ецван със сложен флорален мотив, а в центъра — четири различни скъпоценни камъка в обков, очевидно символизиращи четирите васалства на Кралството. Очите под короната излъчваха бдителност, която не се връзваше с топлата усмивка, която кралят отправи на Вейлин, докато той се изправяше след дълбокия си поклон пред трона.

— За архива — каза напевно Малциус и тримата писари, настанени вляво от трона, топнаха писалки в мастилниците. — Крал Малциус Ал Ниерен приветства с добре дошъл своя най-лоялен и високо почитан слуга лорд-маршал Вейлин Ал Сорна. Нека се знае, че всички негови предишни почести и титли са възстановени.

Пристъпи напред с разперени ръце и стисна Вейлин за раменете. Вейлин помнеше Малциус като мъж със завидна енергичност, опитен воин със силна ръка и остър ум. Мъжът, който стоеше пред него сега, беше отслабнал значително, кожата му имаше жълтеникав цвят под пудрата, а ръцете му трепереха леко върху раменете на Вейлин.

— Вярата ми е свидетел, че се радвам да те видя, Вейлин! — каза кралят.

— И аз — вас, ваше величество. — Огледа се, докато ръцете на краля продължаваха да тежат на раменете му. Залата беше пълна с придворни: изглежда, Малциус беше забавил кралската процесия до панаира в чест на неочаквания си гост. Вдясно от трона седеше млада жена, стиснала ръце в скута си. На главата ѝ имаше корона, по-малка от тази на краля, но иначе същата като модел и изработка. Беше красива и стройна, с умни очи. Само дето и в нейните очи се четеше бдителност, също като в очите на краля.

— И за миг не се съмнявай — каза кралят, отклонявайки вниманието на Вейлин от кралицата, — че Кралството си дава сметка колко много ти дължи. — И стисна още по-крепко раменете на Вейлин.

— Благодаря ви, ваше величество. — Вейлин сниши глас: — Аз... питах се дали бих могъл да повдигна пред вас един дребен въпрос, касаещ имуществото на баща ми.

— Разбира се, разбира се! — Кралят най-сетне го пусна и се дръпна назад. — Но нека първо те представя на съпругата си. Тя нямаше търпение да се срещнете още откакто чухме, че си се върнал.

Вейлин се смъкна на едно коляно пред младата кралица и тя стана.

— Лорд Вейлин — каза кралят, — представям ти кралица Ордела Ал Ниерен. Моля те, закълни се във вярност пред нея, както би се закълел пред мен.

Вейлин изви глава да го погледне и видя, че усмивката на краля е загубила малко от блясъка си.

— Чиста формалност — каза Малциус. — Изисква се от всички Мечове на кралството от четири години насам.

Вейлин наведе глава и се обърна към кралицата.

— Аз, лорд Вейлин Ал Сорна, се заклевам да служа вярно на Ордела Ал Ниерен, кралица на Обединеното кралство.

— Благодаря ви, милорд — каза кралицата. Имаше приятен глас и културен изказ с меките гласни на Южен Азраел, но в следващите й думи се промъкна известна острота: — Заклевате ли се да изпълнявате заповедите ми, все едно са изречени от краля?

— Да, кралице моя.

— Заклевате ли се да защитавате мен и децата ми, както бихте защитили краля? Да рискувате живота си в наша защита, ако се наложи? И да го направите без значение какви лъжи и хули се изричат срещу нас?

Вейлин си даде сметка колко се е смълчал дворът, усети тежестта на десетките погледи. „Не прави това заради мен — реши той. — Прави го заради тях.“

— Заклевам се, кралице моя.

— За мен е чест, милорд. — Тя му протегна ръка и той я целуна чинно. Кожата ѝ беше ледена под устните му.

— Отлично! — Малциус плесна с ръце. — Любов моя, бъди така добра да поведеш процесията към панаира. Ще се присъединя към вас веднага щом с лорд Вейлин приключим тук.

Когато остана насаме с Вейлин, ако не се брояха двамата стражи при вратата, Малциус свали короната си и я закачи с дълбока въздишка на страничната облегалка на трона.

— Извинявай за всичко това — каза той. — Доста театрално, но и необходимо.

— Говорех сериозно, когато се заклех, ваше величество.

— Не се и съмнявам. Ако всички Мечове на кралството приемаха клетвите си сериозно като теб, тази страна щеше да се управлява много по-лесно. — Седна на трона си, приведен напред с лакти на коленете, и погледна Вейлин уморено. — Остарял съм, нали?

— Всички сме остарели, ваше величество.

— Не и ти. Същият си, честно. Очаквах да си побелял и сбръчкан след толкова време в императорските зандани. А ето те, очевидно способен да надвиеш с лекота всеки рицар на панаира.

— Не мога да се оплача от гостоприемството на императора, а само от самотата.

— Сигурно. — Малциус се облегна назад. — Знаеш защо отнех имуществото на баща ти, предполагам?

— Сметнали сте, че това ще е залог за лоялността ми.

— Така е. Сега виждам, че не е било необходимо. Но не можех да рискувам. Представа си нямаш какви интриги ме обграждат, мен и семейството ми. Всеки ден получавам донесения за поредната група заговорници, които кроят кървави планове в някоя тъмна стая.

— Кралството открай време обича клюките и слуховете, ваше величество.

— Слухове? Де да бяха само слухове. Преди два месеца заловиха в парка на двореца един тип, ножът му имаше отрова по острието, а Катехизисът на Вярата, от първата до последната дума, беше татуиран по гърба и гърдите на нещастника. Осъдих го на бърза смърт, което е много по-милосърдно, отколкото би постъпил баща ми, нали?

„Янус щеше да го подложи на изтезания в продължение на месец, ако новината го беше сварила в добро настроение, и в продължение на два, ако настроението му не е било добро.“

— Така е, ваше величество. Но един луд човек не значи непременно заговор.

— Има и други, уверявам те. И трябва да се справям с тях сам, защото аспект Арлин не иска да има нищо общо. От войната насам твоят бивш орден възвърна до голяма степен независимостта си.

— Дори при царуването на баща ви аспект Арлин държеше да се прави ясна разлика между Короната и Вярата.

— Вярата — повтори кралят с глас тих и горчив. — Появи ли се проблем в Кралството, човек може да се хване на бас, че именно Вярата е в основата на всичко. Ревностни и Толеранти редовно се хващат за гърлата, да не споменавам за аспект Тендрис и неговите нелепи напъни да превърне чиновниците си в бойци. Вярата би трябвало да ни обединява, а не да се раздира от вътрешни противоречия, като повлича и Кралството след себе си. — Погледна Вейлин право в очите. — И всяка страна в конфликта би дала мило и драго да се сдобие с твоята подкрепа.

— Ако е така, значи ще останат разочаровани.

Кралят примигна и поизправи гръб, видимо изненадан.

— Знам, че напусна ордена, но нима си загърбил и Вярата? Какво, императорът те е направил следовник на алпиранските богове?

Вейлин преглътна напушилия го смях.

— Просто чух една истина, ваше величество. Не ме откъснаха от Вярата с мъчения, нито съм погледнал към който и да било бог за

утеха.

— Май ще се окаже, че си по-голяма заплаха за хармонията на Кралството, отколкото предполагам.

— Не съм заплаха за никого, стига да не закачат мен и близките ми.

Малциус въздъхна отново, после се усмихна.

— Лирна винаги те е харесвала заради твоята... за това, че си сложен, многопластов.

„Лирна...“ Странно, но Вейлин чак сега си даде сметка, че не е видял принцесата сред навалицата от придворни.

— Тя на панаира ли е, ваше величество?

— Не, отиде на север да сключи договор с лонаките. Знам, че звучи невероятно, но е така.

„Лирна да преговаря с лонаките?“ Мисълта беше в еднаква степен абсурдна и плашеща.

— Предложили сте им мир?

— Всъщност предложението дойде от тяхната върховна жрица, но с условието, че ще преговаря единствено с Лирна. Някаква лонакска традиция, предполагам. Върховната жрица не водела преговори с мъже, защото на тях не можело да се разчита — много лесно се поддавали на развала и външни влияния. — Направи физиономия в отговор на недоверието, което повдигна веждите на Вейлин. — Длъжен бях да се възползвам от този шанс. Твърде много мъже и ресурси загубихме в борбата с вълчите хора, не мислиш ли?

— Те за това живеят, да се бият с нас.

— Е, може би искат да променят приоритетите си, да живеят и за нещо друго. Също като мен. Тази земя трябва да бъде преродена, Вейлин. Преобразена в нещо по-добро. Да бъде обединена отново, този път истински, а не да се разкъсва от границите и убежденията си. Едиктът на толерантността беше само първата стъпка. Преустройството на градовете ни, и големите, и малките, е следващата. Подобрим ли тъканта на Кралството, ще подобрим и душите на неговите поданици. Мога да направя онова, което баща ми не успя да направи въпреки безспирните войни, които водеше, и заговорите, които кроеше. Мога да донеса мир, траен мир, който ще върне величието на тази страна. Но имам нужда от твоята помощ.

„С което стигаме до цената.“

— Имате моята лоялност, ваше величество. Но ще ви служа с по-леко сърце, ако знам, че сестра ми е получила каквото ѝ се полага.

Кралят махна с ръка.

— Изобщо не мисли за това, още днес ще подпиша документите. Ще ти бъде върната цялата собственост на баща ти. Но не можеш да останеш тук, в Азраел.

— Всъщност се канех да поискам разрешение да напусна Кралството, след като уредя въпроса с бащиното си наследство.

Кралят се намръщи.

— Да напуснеш? И къде ще отидеш?

— Сигурен съм, че помните брат Френтис. Смятам, че той е жив, и искам да го намеря.

— Брат Френтис. — Кралят поклати глава, гласът му натежа от скръб. — Той загина при Унтеш, Вейлин. Всички загинаха. Всички мъже, които командвах там.

„Беше на кораб, стегнат в окови, белезите му горяха...“

— Вие видяхте ли го с очите си, ваше величество? Видяхте ли го да умира?

Кралят зарея поглед, челото му се набразди от тежкия спомен.

— Не знам колко пъти отблъскахме атаките им... През повечето време Френтис се сражаваше до мен. И се сражаваше сърцато. Хвърляше се в най-гъстото меле, печелеше ни време. Хората го наричаха Гнева на Вярата. Без него градът щеше да падне още при първия щурм, в първия ден, а не на третия. Онази сутрин го пратих да подсили южния участък. Алпиранците бяха като вълна, която залива пристанищна дига при буря.

Прокара ръка през косата си, наситено червеникава преди, а сега оредяла и прошарена. Ръката му трепереше, забеляза Вейлин.

— Така и не ме убиха. Посякох мнозина от тях, ругаех ги, хвърлях се безразсъдно в битката. Когато най-сетне ме повалиха, плъзнаха из града и избиха кралските гвардейци до крак, включително дезертъорите и ранените. Но мен ме оставиха жив. Само мен.

„Беше на кораб...“

— Разбирам, ваше величество, но твърдо вярвам, че брат Френтис е оцелял, и моля за разрешение да го потърся.

Кралят се усмихна тъжно и поклати глава.

— Не, милорд. Съжалявам, но не. Друго искам от теб.

Вейлин изскърца със зъби. „Бих могъл просто да си тръгна — мислеше той. — Да си тръгна и да оставя този тъжен уморен човек на мечтите му и на въображаемите заговори. Клетва, дадена под давление пред шайка разглезени подлизурковци, е просто поредната лъжа, също като Вярата.“

Малциус стана от трона си, отиде при една бродирана карта на Кралството, закачена на стената, и плъзна пръст от Азраел до голямо празно петно над Великите северни гори.

— Ето тук, милорд, се нуждая от твоите услуги.

— В Северните предели?

— Именно. Лордът на кулата Ал Мирна почина миналата зима. Оттогава управлението пое осиновената му дъщеря, но тя е лонакско намерениче, а това я прави крайно неподходяща. — Кралят изправи рамене и продължи с официален тон: — Вейлин Ал Сорна, с настоящото те обявявам за Владетел на кулата и граничен лорд на Северните предели.

Би могъл да откаже и да си тръгне. Малциус не би могъл да му навреди, от страх че Вейлин ще вдигне на бунт половината кралство. Но всяка мисъл в тази посока се изпари, прогонена от кръвната песен, която внезапно и неочаквано набра сила и с мощно кресчендо се издигна до мелодия на съгласие. След миг мелодията затихна, но значението ѝ беше съвсем ясно — пътят към Френтис минава през Северните предели.

Вейлин се поклони дълбоко на краля и отвърна също толкова официално:

— Това е чест, която ще приема с радост, ваше величество.

7. ЛИРНА

„Защо още не ме е убила?“

Очите на Давока я стрелнаха предупредително, ръката ѝ затискаше устата на Лирна и миришеше на дървесен дим. Лирна преглътна, положи усилие да успокои дишането си и вдигна въпросително вежда. Давока посочи с очи надясно. Лирна се опита да погледне натам, но видя само сивкавата стена на палатката, все така блъскана от планинския вятър. Погледна отново към Давока и вдигна и двете си вежди. Но лонакската жена не гледаше към нея, очите ѝ шареха по стената на палатката, мускулите по голите ѝ ръце бяха напрегнати в готовност.

Звукът беше много тих, едва доловим шепот на срязано платно. Лирна различи блясък на метал в стената на палатката, отначало само точица, която бързо порасна във връх на нож, а после и в острие, дълго четвърт метър, ако не и повече. Шепотът се усили в писък на разпрано платно, когато ножът се спусна надолу, стената на палатката се разтвори по разреза и в пролуката се появи лицето на мъж, лонакски воин, доколкото Лирна можеше да прецени, с обръсната глава и татуировки направо на челото, зъбите му оголени в гримаса на убийствена ярост.

Давока скочи към него и заби ножа си под брадичката му. Натисна, докато цялото острие не потъна в отметнатата му назад глава, пронизвайки мозъка. Измъкна ножа си, вдигна глава и нададе вик, свиреп и силен. Отвън моментално се вдигна врява, чу се трясък на оръжия, панически заповеди, започна битка.

Давока взе копието си, а окървавения нож тикна в ръката на Лирна.

— Стой тук, кралице.

След това се мушна през разреза в палатката и изчезна в мрака отвън.

Лирна лежеше по гръб, хванала с два пръста окървавения нож, и се чудеше дали сърцето на човек наистина може да се пръсне от

претоварване.

— Ваше височество! — долетя уплашен вик отвън. Брат Солис.

— Тук съм — изграчи тя с пресъхнало гърло, изкашля се и опита отново: — Тук съм! Какво става?

— Предадени сме! Стойте въ... — Чу се трясък на сблъскваща се стомана, последван от вик на болка. Имаше и други викове, мъжки гласове, изпълнени с ярост. Истинска врява, в която Лирна различи и немалко лонакски гласове.

Остър звук завъртя погледа ѝ към тавана на палатката — стрела със стоманен връх се полюляваше там, оперението ѝ заседнало в платното.

„СТАНИ“ — крещеше съзнанието ѝ.

Още един остър звук и още една стрела, по-ниско този път, която проби стената и се заби в кожата на педя от крака ѝ.

„Стани! Ако останеш тук, ще умреш!“

Ножът все така бе в отпуснатата ѝ ръка, капка кръв се откъсна от дръжката му и падна върху кожата ѝ. Беше топла и точно това стресна Лирна достатъчно, за да я извади от ступора. Тя стисна окървавения нож, надигна се и излезе в мрака навън.

Солис бе вдигнал окървавения си меч. Стрела изсъска над главата му, но той успя да се наведе навреме. Другите двама братя от ордена, Хервил и Иверн, бяха заели позиции пред и зад палатката с лъкове в ръце. В мрака от другата страна на огъня се водеше невидима битка, чуваха се крясъци и трясък, но нищо не подсказваше накъде се накланят везните.

— Наведете се, ваше височество! — ревна Солис и брат Хервил посегна, сграбчи я за ръката и я дръпна на колене.

— Ще прощавате, ваше височество — каза с широка усмивка той. Беше ветеран, огънят обагряше в червено изсечените му черти.

— Колко са? — попита тя.

— Трудно е да се каже. Вече убихме десетина, може и повече да бяха. Онази лонакская кучка ни преоба. — Ухили се отново. — Ще прощавате просташкия ми език, ваше височество.

— Лонакската кучка току-що ми спаси живота — уведоми го Лирна. — Косъм да не е паднал от главата ѝ, ясно?

Силен крясък привлече погледа ѝ на юг. Трима лонаки връхлетяха с викове в кръга светлина, размахали тояги и брадви. Брат

Хервил стреля два пъти, в толкова бърза последователност, че Лирна не различи отделните движения, и двама от лонаките паднаха. Солис обезвреди третия с един удар на меча, комбинация от парирание и рипост, слети в плавна дъга от стомана. Мъжът политна назад с прерязано гърло, а Хервил заби стрела в гърдите му за всеки случай.

— Тринайсет — каза през смях. — От години не съм имал толкова плодотворна нощ.

Нещо изсъска в мрака вляво, брат Хервил се хвърли върху Лирна и я повали на земята, тежестта му ѝ изкара въздуха, но въпреки паниката Лирна усети как тялото му потрепна, чу и гаден примляскващ звук. Опита се да го избута, за да си поеме въздух, а после усети нещо топло да попива в долната ѝ риза. Лицето на Хервил беше само на педя от нея, чертите му — отпуснати, очите — невиждащи под притворените клепачи. Тя измъкна ръка, докосна грубото му лице и усети как топлината се отцежда от него. „Благодаря ти, брат Хервил.“

— Ваше височество! — Солис издърпа тялото на Хервил, изправи я и зяпна стресната кръвта, напоила предницата на ризата ѝ. — Ранена ли сте?

Тя поклати глава.

— Къде е лорд-маршалът?

— Сражава се, предполагам. — Обърна глава да огледа мрака, свел върха на меча си към земята. Песента на битката утихваше, виковете и трясъкът на оръжия замлъкнаха и скоро само неуморният северен вятър нарушаваше тишината.

— Отидоха ли си? — попита шепнешком Лирна. — Победихме ли?

Нещо изскочи от мрака отвъд светлия кръг на огъня, нещо светло, бързо и гъвкаво, мушна се под меча на Солис, избегна стрелата на брат Иверн и се метна към Лирна с вдигната бойна брадва. Поредният шок се стовари отгоре ѝ с такава сила, че сякаш времето се забави — Лирна стоеше като вкаменена и попиваше с поглед образа на нападателя до най-малката подробност. Момиче на не повече от шестнайсет, гърдите му стегнати в широка превръзка от вълча кожа, ръка с изящно очертани мускули се спуска надолу да забие брадвата в главата ѝ, а лицето... Лицето не беше разкривено в пристъп на гняв, беше по кукленски хубаво и излъчваше чиста радост.

Лирна политна назад, а ножът в ръката ѝ се вдигна напред и нагоре, воден само от инстинкта. Удари се в нещо и се изплъзна от ръката ѝ. Лонакската девойка залитна, завъртя се и се строполи на земята. Погледът ѝ се спря на Лирна, червена линия разсичаше лицето ѝ от челото до брадичката. „Очите ѝ са толкова сини“ — помисли Лирна.

Солис замахна с такава сила, че мечът като нищо можеше да разсече девойката до кръста, но се удари единствено в твърдата земя. Момичето бе успяло да се превърти и да се изправи и сега стоеше с лице към него, стиснало брадвата си за битка.

— Кирал! — Давока се появи тичешком от мрака и прескочи огъня, стиснала окървавеното си копие.

Лонакското момиче погледна Лирна, сините му очи грееха радостно, кръв капеше от новия му белег, зъбите му бяха оголени в свирепа усмивка. А после просто изчезна, стопи се в мрака като духната свещ.

— Кирал! — изкрещя след момичето Давока и спря на границата на светлия кръг. — Убех вехла, акора! — „Моля те, сестро, върни се.“

Нерса беше мъртва, лежеше на няколко метра от палатката си, пронизана с десетина стрели. Изглежда, лонаките я бяха взели за Лирна в мрака, което означаваше, че придворната дама най-вероятно е спасила неволно живота ѝ, привличайки вниманието им към себе си. Лирна гледаше как един сержант от гвардията увива тялото в плащ, преди да го отнесе до кладата, която издигаха други гвардейци.

— Момент, моля — каза тя, когато сержантът понечи да вдигне тялото. „Не би трябвало да изпитвам вина — мислеше си с пълното съзнание, че се самозалъгва. Прокара ръка през косата на придворната си дама и напипа нещо между къдриците — гребенче от черупка на костенурка, нищо особено като стойност. — Не аз я убих.“

— Благодаря — каза тя на сержанта, взе гребенчето и отстъпи назад.

Преброиха повече от сто лонакски трупа, основно на мъже и младежи, но имаше и десетина тела на жени и момичета. Лорд-маршал Ал Смолен, с превързана ръка и забележителна разноцветна синина отстрани на брадичката, докладва, че загубите им възлизат на двайсет

и трима гвардейци, а още шестима са ранени. Бяха изгубили и над половината си коне, избягали или убити, Самур включително. Лирна не беше кой знае колко привързана към животното, но въпреки това ѝ стана криво. Останалите коне бяха бойни и да язди някой от тях щеше да е още по-неприятно.

Давока седеше до загасващия огън, подпряла копието на рамото си. Не беше казала и дума след битката, мълча дори когато разни хора настояха да бъде екзекутирана незабавно — искания, които Лирна отхвърли категорично.

— Тя ни вкара в това, ваше височество — настоя Смолен. — Половината ми мъже са мъртви заради тази проклета вълчица.

— Вече отсъдих, милорд — каза Лирна. — Не ме карайте да се повтарям.

Седна срещу Давока и бе поразена от тъгата, която изопваше лицето ѝ.

— Време е да си кажем истината — каза ѝ Лирна на лонакски.

Давока вдигна глава, искра на усмихната изненада измести за миг тъгата в очите ѝ.

— Така изглежда — отвърна тя на своя език и Лирна реши да проведат този разговор изцяло на лонакски, доколкото ѝ го позволяваха знанията.

— Управлението на малесата не е пълно, така ли е?

— Тя нареди да сключим мир с мерим хер, най-големия и омразен враг в цялата ни история. Имаше... появиха се разногласия сред клановете. Имаше недоволни. Ние, разбира се, убихме онези, които оспорваха решението ѝ, но винаги има и други, невъзможно е да ги убием всичките. Малесата ги осъди на изгнание, нареди да бъдат изгонени от клановете и в резултат те създадоха свой собствен клан. Лонаким сентар.

— Сентар? Не знам тази дума.

— Рядко се употребява в наши дни. Свързана е с една легенда от далечното минало, още отпреди вашите хора да прекосят морето и да ни откраднат земята. Сентар били боен отряд, съставен от най-великите лонакски воители, избрани заради изключителните си умения и смелост, личното копие на малесата. Сентар спечелили най-голямата ни победа над сеорда и щели да покорят цялата тази земя, но точно тогава се появили мерим хер. Всички те загинали в Голямото

изпитание, когато хората ни избягали в планините, а те удържали прохода достатъчно дълго, за да се изтеглят оцелелите лонаки и да създадат там новия си дом. Сега се възраждат, изкривен вариант на прежно величие.

— Момичето, което се опита да ме убие? Твоя сестра ли е?

Давока затвори очи и кимна.

— Кирал. Родени сме от една майка. Боговете проявиха милост и я отнесоха преди да е видяла в какво се превръща дъщеря ѝ.

— Какво е то? В какво се превръща?

— В нещо зло, нещо, което убива без причина и бълва отрова. Тя е водачката им, а изгнаниците, които я следват, я наричат Истинската малеса. — Отвори очи и погледна Лирна. — Тя невинаги е била такава, но нещо... я промени.

— Какво нещо?

Давока се размърда притеснено.

— Онова, което познава единствено малесата.

Лирна кимна. Знаеше, че Давока няма да ѝ каже нищо повече по този въпрос.

— Ще ни нападне ли отново?

— Преди да прати мен в прохода, малесата изпрати три бойни отряда да открият сентар. Надяваше се така да отвлече вниманието им от вас, да ги ангажира с други битки. Уви, сестра ми явно е успяла да им избяга. Погледна през рамо към кладата, до която гвардейците на Смолен трупаха лонакски мъртъвци на купчина. — Сентар са многобройни и няма да спрат.

— Значи не трябва да губим време — намеси се брат Солис на езика на Кралството. Клада гореше зад него, пламъци обвиваха тялото на брат Хервил. Ордент винаги се грижеше за своите мъртви. — Ако се движим бързо, ще се върнем при прохода, преди да е паднала нощта. Ще ида да ви избира подходящ кон, ваше височество. — И се обърна.

— Брат Солис — спря го Лирна. — Аз командвам тази експедиция и не съм дала заповед за прекратяването ѝ.

Солис погледна Давока, а после и нея.

— Чухте я какво каза, ваше височество. Нямаме никакъв шанс. Още едно нападение с такъв мащаб ще ни погуби.

— Прав е — каза Давока на езика на Кралството. — Много сте, имате и ранени. Оставяте следа, която сестра ми ще види и със затворени очи.

— Има ли друг начин? — попита Лирна. — Пътека за по-малка група, да речем, така че трудно да ни проследят?

— Ваше височество... — започна Солис.

— Брат Солис — прекъсна го Лирна. — Орденът не отговаря пред Короната, както знаете. Затова ви благодаря за стореното досега и ви давам разрешение да си тръгнете. Ще се постарая да не пострадате заради това. — Обърна се отново към Давока. — Е, има ли друг път?

Давока кимна бавно.

— До. Но и голям риск, може да сме само... — Намръщи се, после вдигна ръка с разперени пръсти. — Толкова. Не повече.

„Пет, мен включително. Тоест само четири меча срещу Покойните знаят колко сентари.“ Солис беше прав: разбира се, че единственият разумен ход беше да поемат по най-бързия начин към прохода и оттам към удобствата на двореца, които ѝ липсваха все повече. Но думите на Давока бяха налели масло в отколешното ѝ любопитство, в неутолимата ѝ жажда да получи потвърждение. „Онова, което единствено малесата познава...“ В тази земя имаше информация, а в планината на Върховната жрица — още повече.

Изправи се и махна на Смолен да се приближи.

— Искам да избереш тримата си най-добри мъже — каза му. — Те ще продължат с мен на север. Брат Солис ще ви върне при прохода.

— Предпочитам да остана, ваше височество — каза Солис. Личеше си, че полага усилия да овладее гнева си. — Ако позволите, аз и брат Иверн ще дойдем с вас.

— А аз съм най-добрият си човек, ваше височество — добави Смолен. — А дори да не бях, никога не бих ви оставил.

— Благодаря и на двама ви. — Придърпа кожената наметка на раменете си и вдигна поглед към страховитите планински върхове, които насичаха хоризонта, увенчани с облаци. Чу отглас от далечна гръмотевица. „Да видим какво можеш да ми кажеш.“

Новият ѝ кон се казваше Верка, лонакская дума, която означаваше северна звезда и която добичето беше получило заради бялото петно на

гърдите си. Яздил го бе брат Хервил и според думите на Солис Верка бил най-кроткият кон в конюшните на ордена. Но ако се съдеше по енергията, с която Верка удряше с копито земята и тръскаше глава, докато Лирна се опитваше да го яхне, думите на Солис най-вероятно бяха невинна лъжа, която целеше да успокои страховете ѝ. Ала въпреки това първо впечатление бойният кон наистина се оказа послушно животно, което откликваше с охота на всяко нейно докосване.

Яхнала пъргавото си конче, Давока ги води на юг в продължение на няколко часа, наложи убийствено темпо и не спря нито веднъж за почивка. Солис яздеше пред Лирна, Иверн — зад нея, а Смолен — последен; тримата и за миг не спряха да оглеждат възвишенията и хоризонта. В началото на прехода и Лирна беше нащрек като тях, но скоро ентузиазмът ѝ повехна с натрупването на умората. „Никога не съм проявявала интерес към физическите натоварвания и сега си плащам — мислеше намусено тя. Всяка стъпка на коня по каменистата земя я пронизваше от петите до мозъка. — По някой и друг час далече от книгите нямаше да ме убие. За разлика от този трижди проклет кон.“

По здрач отново завиха на север. Нощуваха на завет под високи скали, с минимални удобства и без да палят огън, Давока и мъжете се редуваха да стоят на пост, а Лирна се сгуши изтощена в кожата си и като никога заспа бързо. Сънят ѝ и тази нощ не беше спокоен, но сънищата бяха различни — вместо умирация крал сънува Нерса. Придворната дама ѝ се яви в личната ѝ градина в двореца, усмихната и засмяна — Нерса все се смееше. Навеждаше се да помирише цветята, прокарваше ръка по цветчетата на черешата и през цялото време от стрелите, забити в гърдите и врага ѝ, капеше кръв и оставяше червена следа по алеите...

Въпреки болжките от различно естество, които се събудиха задно с нея, Лирна посрещна утрото с облекчение.

Същия следобед срещна маймуната. Часове наред пътуваха през долини, ждрела и възвишения. Като цяло теренът се издигаше, въздухът ставаше все по-студен, а пътеката — все по-тясна.

Тъкмо бяха изкачили особено стръмен и каменист участък на пътеката към било, осеяно с напечени от слънцето канари, когато Давока най-сетне даде знак за почивка. Пътят им напред се виждаше ясно — още по-тесен и лъкатушен, виеше се като змия към две гигантски възвишения, най-големите досега, почти планини сами по себе си, между които сякаш изчезваше. Беше толкова тесен и осеян със завои, че Лирна разбра защо Давока е настояла да са само петима. Рота гвардейци би се точила по този път с дни, ако не и със седмици.

Смъкна се с обичайния стон от гърба на Верка и клекна зад една скала, за да облекчи височайшия си мехур. Свърши си работата и тъкмо се изправяше, когато я видя, само на десетина крачки. Маймуна. Много голяма маймуна.

Маймуната клечеше и я гледаше с черни очи над кучешката си муцуна, стиснала някакъв корен. Макар и клекнала, беше поне пет стъпки висока и цялата покрита с гъста сива козина, която се полюшваше на вятъра.

— Не го гледай в очите, кралице. — Давока стоеше върху скалата зад нея. — Той е водачът на стадото. Ако го гледаш в очите, ще го сметне за предизвикателство.

Лирна отмести послушно поглед от лицето на маймуната и с периферното си зрение видя как тя се изправи на четири лапи и се прозина широко. Устата ѝ беше пълна с грозни зъби. Вдигна глава, издаде кратък звук, нещо като кашлящ лай, и още пет маймуни се появиха иззад скалите наоколо. Бяха по-дребни от водача, но също толкова страшни на вид.

— Не мърдай, кралице — тихо каза Давока. Лирна забеляза, че е хванала копието си като за хвърляне.

Водачът на стадото изляя отново и се отдалечи със скокове — прескачаше от скала на скала с безшумна прецизност; останалите пет го последваха по подобен начин. Само след няколко секунди от маймуните нямаше и следа.

— Не им харесва миризмата ни — каза Давока.

— Ти си луда! — викна Солис на Давока. — Това ли ти е безопасната пътека?

Планината се издигаше заплашително над тях, стръмните ѝ склонове бяха покрити с черна пепел и гигантски скали, а върхът ѝ се губеше в корона от врящ пушек, който грейваше през неравни интервали от изблици на оранжев пламък, придружени от силен тътен и слаби земни трусове.

— Друг път няма — каза Давока. Сваляше такъмите на кончето си — метна седлото надолу по склона, после махна оглавника и юздата. Почеса животното по носа, после го плесна силно по хълбока и то пое в тръс обратно по пътеката, по която вървяха вече пет дни. — Не може да вземем коне — обясни тя. — Много е стръмно, а и те не обичат огън.

— И аз не обичам огън — каза Лирна.

— Няма друг път, кралице. — Давока метна на рамо кожената си торба, хвана удобно копието си и тръгна по стръмния склон, без да каже друго или да погледне назад.

— Ваше височество — каза Солис, — простете, но съветът ми е да...

— Знам, брат Солис. Знам. — Махна му да млъкне, загледана в Давока, която се изкачваше с дълги крачки по покрития с пепел терен. — Има ли си име? Тази планина?

Отговори ѝ брат Иверн. Макар и много по-млад от Солис и загиналия Хервил, той имаше впечатляващи познания за лонаките и тяхната земя.

— Наричат я Устата на Нишак, ваше височество — каза той. — Нишак е техният бог на огъня.

Лирна прихвана полите на роклята си, повдигна ги, колкото да не забърсват пепелта, и тръгна напред.

— Е, да се надяваме, че въпросният Нишак спи. Освободете конете, господа.

Уви, днес Нишак, изглежда, не спеше. Земята се тресеше под краката им, понякога толкова силно, че Лирна падаше на колене, а откъм бълващия пламъци връх се разливаха вълни горещ въздух. Въздухът вонеше на сяр, а пепелта полепваше по небцето ѝ и предизвикваше силна, давеца кашлица, но Лирна продължаваше упорито напред, решена да не изпусне от поглед неуморната Давока. Накрая лонакската жена все пак спря за почивка откъм по-хладната

страна на една канара и отпи вода от манерката си, а Лирна се свлече до нея.

— Това — каза Давока и подръпна ръкава на роклята ѝ. — Много е тежко. Съблечи го.

— Нямам други дрехи — промълви задъхано Лирна и надигна жадно собствената си манерка.

Давока развърза торбата си и извади прилепнал елек и тесен панталон от мека кожа.

— Аз имам. Ще са ти дълги, но ще ги оправя. — Опъна панталона на земята и извади ножа си. — Ти си съблечи роклята.

Лирна стрелна с поглед тримата мъже, които стояха близо до тях и демонстративно гледаха настрана.

— Ако някой от вас се обърне, ще се погрижа да го затворят в Черната твърд — предупреди ги тя.

Солис не каза нищо. Смолен се покашля, а Иверн преглътна напушилия го смях.

Да стърчи гола на склона на вулкан, докато лонакска жена я облича, беше сред най-странните преживявания в живота ѝ, още по-смущаващо заради прямото одобрение на Давока.

— Здрави бедра, достатъчно широк ханш. Браво. Ще родиш силни деца, кралице.

Брат Иверн се изкиска и Солис го смъмри.

След малко бяха готови. Принцеса Лирна Ал Ниерен стоеше нагиздена в лонакски дрехи, лицето ѝ омазано с пепел, отдавна немитата ѝ коса висеше на дълги мазни кичури. Давока предложи да я отреже, но Лирна отказа — събра я на опашка и я върза с каишка, за да не ѝ влиза в очите.

— Как изглеждам, лорд-маршале? — обърна се тя към Смолен, понеже знаеше, че от тримата той ще е най-склонен да излъже.

— Великолепно както винаги, ваше височество — увери я той, че и май беше искрен на всичкото отгоре.

— Брат Солис! — извика Иверн и посочи надолу по склона.

Солис заслони с ръка очи да огледа терена.

— Виждам ги. Петдесетина, бих казал.

— По-скоро шейсет — добави Иверн. — Преднината ни е около пет мили.

Лирна проследи погледа им и видя колона от планински кончета, които се движеха по хребета. „Сентари.“

— Добре — каза Давока, обърна се и отново пое нагоре по склона.

— Добре? — извика след нея Лирна. — Какви ги говориш? Нали уж дойдохме тук, за да им избягаме?

Давока отвърна, без да се обръща:

— Не, кралице. Няма такова нещо.

Лирна въздъхна, събра си нещата и тръгна след нея.

По залез най-сетне стигнаха върха, голям кратер, широк половин миля и повече. Дим се издигаше от центъра му във врящи колони, а миризмата на сярата беше толкова силна, че на Лирна ѝ се гадеше. Надзърна над ръба на кратера и видя локви вряща лава, които изхвърляха парчета разтопена скала във въздуха. Само миг по-късно се дръпна панически назад, прогонена от вълните нажежен въздух. Давока седеше на няколко метра от ръба на кратера и гледаше напрегнато към слънцето, което се спускаше зад назъбените върхове на запад. От време на време преместваше поглед към преследвачите им, или по-точно към облака прах, който ги обвиваше и издаваше местоположението им.

— Пригответе си лъковете — каза тя на Солис и Иверн. — Може да се наложи да ги забавим.

— И просто ще си седим тук, така ли? — попита настоятелно Лирна. Полагала бе усилия да държи здраво юздите на избухливия си нрав и се справяше добре, но обстоятелствата бързо подронваха самоконтрола ѝ. — Не трябва ли... знам ли, да продължим напред, бързо?

Давока поклати глава и каза на своя език:

— Нишак ще ни убие, ако направим още една крачка. Трябва да изчакаме благословията му.

Погледна отново към слънцето, изчака го да се скрие напълно зад планината, после затвори очи и започна да напява.

— Ти... — разпени се Лирна, в резултат на което се задави и взе да плюе полепналата в устата ѝ пепел. — На своя бог ли се молиш? Затова ли те последвах дотук, затова ли изложих на риск себе си и тези

мъже? За да се молиш за помощ от някакъв въображаем магьосник, който живее в планина?

Давока не ѝ обърна внимание, а продължи да напява със затворени очи.

Лирна беше на косъм да хване лонакската жена за раменете и да ѝ даде да разбере, но си даде сметка за резултата — Давока най-вероятно щеше да я удари в яда си, а Смолен щеше да се почувства длъжен да защити своята принцеса и ситуацията бързо щеше да загубее. Не ѝ оставаше друго, освен да стои в спускащия се мрак, да гледа и да беснее вътрешно също като вулкана под краката им.

— Тя не се моли, ваше височество — каза Иверн, вперил заинтригуван поглед в Давока. — Брои.

— А според моето броене преднината ни се стопи на триста метра — каза Солис, вперил очи в изкачващите се по склона сентари и стиснал лъка си в ръка. Склоновете се къпеха в оранжево сияние, огненият дъх на вулкана се отразяваше в облаците дим. Солис извади стрела от колчана си, изпъна тетивата и след мигновена пауза, колкото да открие мишена, стреля. Лирна проследи стрелата, видя я как пада сред сентарите, но по нищо не пролича да е наранила някого или да е забавила придвижването им.

Иверн зае позиция вляво от Солис и двамата подхванаха ритмичен обстрел — повтарящи се серии от изпъване, прицелване, изстрелване. На Лирна ѝ се стори, че прашният облак около напредващите сентари се сгъстява, което би могло да е знак, че са понесли жертви. Но и да имаше пострадали сред тях, това с нищо не забави темпото им.

— Не трябва да ме заловят жива — каза тя на Смолен.

Давока спря да брои, изправи се и каза:

— Сентар не те искат жива. — После извика на Солис и Иверн: — Не си хабете стрелите. Вече няма нужда.

— Е, къде е той? — попита Лирна, толкова уморена и отчаяна, че дори гневът ѝ беше притихнал. — Къде е великият лонакски огнен бог, който...

Планината се разтресе с необичайна ярост, толкова силно, че всички изпопадаха; нова колона дим разцъфна над кратера, а само на петдесетина метра под върха ѝ от десетина различни точки изригна стопена лава. Потече в ярки потоци по нанадолницето, сля се в

широка огнена река и погълна сентарите. И да пицяха в агония, ревът на планината погълна писъците им.

Давока скочи на крака, вдигна високо ръце, сякаш да се окъпе в жежкия въздух, и подхвана напевно на лонакски:

— Като преброиш до двеста и двацет след заник слънце на третия ден от шестия месец, Нишак проговаря и благославя южното лице на планината. Знай това и го помни добре, защото Нишак е най-щедрият сред боговете.

Спускането по северната страна на вулкана им отне почти цялата нощ. Тук пепелта беше по-малко и се ходеше по-лесно, както установи Лирна, но колкото повече се отдалечаваха от огнения пек на кратера, толкова по-студено ставаше, и скоро Лирна закопня за топлата си рокля.

Прислониха се на тесен корниз, който се виеше покрай основата на вулкана, с надвиснала отгоре скала, която да ги пази от поредния пороен дъжд, излял се от небесата. Давока за пръв път от дни им разреши да нападнат огън — мъжете накършиха клонки от храстите, които растяха между скалите, друго за горене нямаше. Лирна се настани възможно най-близо до огъня, беше толкова измръзнала, че дори не се опита да заспи. Давока пое първия пост, а мъжете заспаха бързо — братята не помръдваха в съня си, Смолен се мяташе неспокойно. Давока седна на ръба на корниза, провесила дългите си крака над дълбоката пропаст, копието лежеше до нея.

— Ядосах се и съжалявам — каза ѝ Лирна през тракаци зъби. — Изрекох глупави думи. Не исках да обидя твоя бог.

Давока сви рамене и отговори на лонакски:

— Твоите обиди не значат нищо за Нишак. Той винаги е бил тук. И винаги ще бъде. Винаги, когато лонаките имат нужда от огън.

— Съж-жалявам също и за... — Лирна потрепна от студа и с мъка довърши изречението си — сестра ти. Такава смърт н-не бих пожелала и на най-върлия си... в-враг.

Давока се обърна да я погледне с присвити от тревога очи. Стана, приклепна до нея, хвана я за ръцете, после докосна челото ѝ.

— Много си студена, кралице.

Съблече кожения си елек, наметна с него раменете на Лирна, после се намести зад нея и я прегърна силно, с ръце и крака едновременно. Лирна беше толкова слаба, че не намери сили да възрази.

— Сестра ми е жива, Лиърна — прошепна ѝ на своя език Давока.
— Моята сестра, която не ми е сестра. Усещам го. Беснее в мрака. Засега ѝ избягахме, но скоро тя пак ще ни намери. Каквото и да я е взело, избрало е добре, защото тя има велики умения.

— К-каквото я взело?

— Тя не винаги е била такава. Беше... *не беше* воин. Отличен ловец, да, Кирал означава дива котка на древния език. Проследяваше дивеча с такова умение и лекота, че мнозина я смятаха за целуната от боговете. Но никога не е търсила битка, дори срещу вашите хора. А после налетяла на една от големите маймуни, които обитават западните хълмове. Беше размножителният им сезон, а те освирепяват, ако сметнат, че нещо застрашава малките им. Кирал пострада жестоко. Мъчи се с дни, шаманът изглеждаше безсилен да ѝ помогне. Малесата ме освободи да остана при нея до края. Седях и я гледах, докато дъхът ѝ не секна окончателно. Тя умря, Лиърна, видях го с очите си. Срам ме е да го призная, но тогава плаках за сестра си, единствените сълзи, които съм проливала в живота си, но тя ми беше много скъпа. А после тя проговори, мъртва беше, но проговори. „Сълзите не подхождат на жена като теб, която охранява самата малеса“, така ми каза. Погледнах в очите ѝ, в живите ѝ очи, но не видях сестра си там. Нито тогава, нито след това.

— Ти... ще се биеш ли с нея... когато тя дойде отново?

— Ще ми се наложи.

— Ще я... ще я убиеш ли? — Главата ѝ се килна напред, очите ѝ се затваряха. Изтощението я надвиваше.

— Не! — Давока я разтърси, Лирна изстена жално. — Не заспивай сега — викна лонакската жена на езика на Кралството. — Заспиш ли, няма да се събудиш като съмне.

„Няма да се събудиш като съмне...“ А нима би било толкова лошо? Какво толкова беше постигнала в живота си? Безполезна неомъжена сестра на глупав крал, тръгнала на безумно приключение,

за да търси доказателство за невъзможното? „Нерса умря, брат Хервил умря. Защо да не умра и аз?“

— Лиърна! — Давока хвана в шепи лицето ѝ и я разтърси. — Не заспивай.

Лирна вдигна рязко глава, мигаше сънено, сълзи от студ потекоха от очите ѝ.

— Обичаш ли съпрузите си?

Лицето на Давока се отпусна за миг в облекчение, после лонакската жена се разсмя.

— Така му викате вие.

— А вие как го наричате?

— Улмеса — отговори на родния си език Давока. Силна и дълбока обич, преведе си Лирна. Обич към човек, който не е от твоята кръв.

— Това ли изпитваш към тях? — премина на лонакски Лирна.

— Понякога, когато не вършат дивотиите, дето ги вършат мъжете.

— Преди години и аз изпитвах същото, дълго време. Към мъж, който ме погледна и видя нещо лошо.

— Значи е бил глупак, а ти си направила добре, че си се отървала от него.

— Не беше глупак, а герой, макар че не се смяташе за такъв. Можехме да управляваме заедно Кралството, двамата, такава беше волята на баща ми. И всичко щеше да е толкова по-лесно.

— Баща ти е бил водач на всички мерим хер, нали така?

— Да. Янус Ал Ниерен, лорд на Азраел и крал завоевател на Обединеното кралство.

— Тогава защо не си се съобразила с желанието му? Да вземеш мъж, когото и без това си искала, и да бъдете крал и кралица?

— Защото не можех да убия брат си, както ти не можеш да убиеш сестра си.

Брат Солис се размърда и стана почти без да вдигне шум, после спря на място при вида на полуголата Давока, прегърнала принцесата на Обединеното кралство.

— Кралицата мръзне — каза му Давока. — Донеси още дърва.

На сутринта се беше възстановила достатъчно да поеме с несигурна стъпка след Давока към една долина и после на север. Даваше си сметка, че лонакската жена е намалила темпото си и често често се обръща да я погледне, сякаш се бои, че повереницата ѝ всеки миг ще се строполи мъртва на земята. Смолен и Иверн се редуваха да ѝ помагат, пренасяха я през потоци и я подкрепяха — на практика почти я носеха, — когато коленете ѝ омекнеха от изтощение и слабост. Почиваха по-често, кратки, но безценни паузи, по време на които Давока или Солис я караха да хапне от сушеното говеждо и фурмите, които братята носеха със себе си, макар че апетитът на Лирна съвсем се беше изпарил.

— Има нужда от почивка на закрито — каза Смолен по-късно същия следобед. — Не може да върви повече. — В гласа му се долавяше паника, в очите — силна тревога.

— Не говори от мое... — понечи да възрази Лирна, но млъкна по средата, задавена от пристъп на кашлица.

Давока погледна въпросително Солис. Брат-командирът кимна неохотно.

— Още две-три мили в тази посока — каза Давока и посочи на изток с копието си. — Село. Ще се подслоним там.

— Безопасно ли е? — изграчи Лирна.

Давока побърза да отклони поглед и това бе достатъчно красноречив отговор само по себе си.

Селото представляваше няколко десетки каменни постройки, сгущени зад солиден зид. Кацнало бе на върха на хълм с форма на круша, щръкнал над просторна равнина, пресечена от бърза река, която извиваше на юг. Давока спря пред бележещ камък в основата на хълма, където започваше посипана с трошляк пътечка и се катереше нагоре към крепостния зид на селото. Остави копието си на земята с върха напред и зачака.

— Кой клан живее тук? — попита я Солис.

— Сивите ястреби — отговори тя. — Голяма омраза към мерим хер. Много сентари идват от селата на Сивите ястреби.

— Но ти се надяваш да ни помогнат? — попита Лирна на лонакски.

— Надявам се да не поставят под съмнение словото на малесата — отговори Давока на същия език.

Мина почти час, преди портата да се отвори и трийсетина мъже на планински кончета да се спуснат в галоп по склона на хълма.

— Не докосвайте оръжията си — каза Давока на Смолен и братята, когато лонаките наближиха.

Ездачът начело на групата спря на известно разстояние от тях и вдигна ръка да спре и останалите. Беше едър мъж с елече от кожата на кафява мечка и почти целият беше покрит с татуировки — странни символи покриваха в гъста шарка челото, врата и ръцете му. Постоя така, наблюдаваше ги мълчаливо и с безучастно лице, после подкара животното си напред и надвисна над Давока. На колана му висяха бойна тояга и брадва.

— Слуга на Планината — поздрави той на лонакски.

— Алтурк — отвърна тя. — Искам да се подслоня в дома ти.

Едрият мъж подкара кончето си покрай Давока, право към Лирна, която бе приседнала унило на струпаните торби и раници. От Смолен и братята се излъчваше напрежение, видно бе, че ги сърбят ръцете да посегнат към оръжията си.

— Ти си кралицата на мерим хер — каза едрият мъж на езика на Кралството, със силен акцент, но все пак разбираемо. — Чух, че си оставила белег на фалшивата малеса. Сега виждам, че трябва да е било лъжа. — Наведе се напред в седлото, тъмните му очи я претеглиха с гневен поглед. — Ти си слаба.

Лирна събра сили да се изправи, овладя напирещата кашлица.

— Наистина й оставих белег — отговори на лонакски. — Дай ми нож и ще оставя и на теб.

Нещо пробяга по лицето на едрият мъж, той изправи гръб, изсумтя и обърна коня си към селото.

— Вратата ми е винаги отворена за слугите на Планината — каза той на Давока, после препусна в галоп.

— Добре му го каза, кралице — обърна се Давока към Лирна сериозно и с уважение.

— След историята — отвърна Лирна — дипломатията е любимата ми наука.

След което повърна и се строполи в безсъзнание.

8. РЕВА

„Световни отче, моля те да не оттегляш любовта си от тази мизерна грешница.“

Беше си избрала най-високата стая в къщата. Всъщност беше по-скоро таванско помещение с голяма дупка на покрива, която Рева беше запушила, не твърде успешно, с няколко дъски и пирони. Седеше на тясно легло, единствената мебелировка в стаята, и плъзгаше острието на ножа си по точило. Мрачния меч спореше със сестра си долу, или по-скоро тя спореше с него, защото гласът ѝ кънтеше гневен, а той говореше тихо и кротко. Рева не бе подозирала, че Алорнис може да се гневи. Алорнис беше мила, щедра и обичаше да се смее въпреки проблемите си, но никога не се ядосваше.

Пияният поет пееше в двора отвън — често го правеше привечер. Рева не знаеше тази песен, някаква сантиментална глупост за девойка, която чака любимия си край езеро. Надявала се бе, че любовта му към песните няма да издържи на напрежението от многобройната публика, но по всичко личеше, че тълпата ококорени малоумници, които надничаха през кордона от дворцови гвардейци, му въздейства насърчително.

— Благодаря ви, благодаря ви — чу го да казва след малко. Без съмнение се покланяше наляво и надясно в израз на признателност за несъществуващите аплодисменти. — Всеки артист се радва на публика.

— Лесно ти е да го кажеш, братко! — долетя викът на Алорнис през подовите дъски. — Това не е твоят дом! — Затръшна се врата и Рева чу тропот на крака по стълбите. Погледна към вратата на таванското помещение. „Къде ми е бил умът да си избира стая, която не се заключва?“

Впери поглед в острието на ножа, което се плъзгаше по бруса. Беше хубав нож, всъщност най-хубавата ѝ вещ досега. Жрецът ѝ беше казал, че е азраелска направа, но това не бивало да я смуцава. Отецът не мразел азраелците, а те мразели него само защото били подведени

от ереста си. Трябвало добре да се грижи за този нож, да го наточва усърдно, защото с него щяла да върши делото на Отеца...

Вратата се отвори широко, Алорнис влетя и я подхвана още от прага:

— Ти знаеше ли за това?

Рева продължи да плъзга острието по бруса.

— Не, но вече знам.

Алорнис си пое дълбоко дъх да поуспокои гнева си и започна да обикаля в кръг, като стискаше и отпускаше юмруци.

— Северните предели. Какво, в името на Вярата, ще търся в Северните предели?

— Ще ти трябват кожи — каза Рева. — Чувам, че там е студено.

— Не ща никакви кожи! — Спря при малкия прозорец с напукано стъкло в скосения таван и въздъхна тежко. — Извинявай. Не си виновна ти. — Седна на леглото и потупа Рева по крака. — Извинявай.

„Световни отче, моля те...“

— Той просто не може да разбере! — продължи Алорнис. — Цял живот се скита от една война на друга. Няма къща, няма дом. Не може да разбере, че да си тръгнеш оттук ще е като да изоставя душата си. — Обърна се към Рева с влажни от сълзи очи. — Ти поне разбираш ли?

„Моят дом беше една плевня, където жрецът ме биеше, ако не държа ножа по правилния начин.“

— Не — каза Рева. — Тая къща е просто тухли и хоросан, при това се разпада.

— Да, ама са си моите тухли и хоросан и хич не ми пука дали се разпада. А и сега, след толкова много години, най-после наистина е моя, благодарение на скъпия ми брат. Осигурява ми я, а после иска да я зарежа.

— И какво би правила с нея? Къщата е голяма, а ти... ти си малка.

Алорнис се усмихна, свела очи.

— Имам някои идеи, мечти по-скоро. Има много като мен, много, които биха искали да научат онова, което умее майстор Бенрил, или да усвоят знанията, които неговият орден пази, но не могат, било заради пола си, било заради вярванията си. Мислех си, че бих могла да ги събирам тук и да ги уча, след като самата аз усвоя достатъчно знания.

Рева не можеше да откъсне поглед от ръката на Алорнис върху бедрото си, усещаше топлината ѝ, топлина, която я изгаряше... Прибра ножа в канията и стана от кушетката. „Световни отче, моля те да не оттегляш любовта си от тази нещастна грешница.“

Отиде при прозореца и се загледа през клеясалото от мръсотия стъкло към огньовете, напалени от тълпата от другата страна на гвардейския кордон. „Помийна пяна от ПравOVERни простаци“, беше ги нарекъл поетът в нехарактерен проблясък на мъдрост.

— Броят им расте с всеки ден — каза тя. — Преди два дни бяха само петима-шестима, сега са повече от петдесет. И всички те търсят подкрепата на брат ти или поне да ги забележи. Мълчанието му рано или късно ще ги вбеси и те ще насочат гнева си към теб, защото той ще е заминал.

Алорнис вдигна вежди и се изсмя.

— Понякога говориш като стар човек. По-стар и от него. Май твърде много време сте прекарвали заедно.

„Знам.“ Вече твърде дълго чакаше Ал Сорна да изпълни своята част от сделката. Твърде дълго стискаше зъби, твърде дълго лъжеше сама себе си, че отлага, защото иска да овладее още по-добре меча, да натрупа още знания, които да използва срещу него, когато му дойде времето. Твърде дълго живееше с тази лъжа, твърде много време прекарваше с нея. С всеки ден усещаше как любовта на Отеца ѝ се изплъзва, всяка нощ сънуваше крясъците на жреца, сънуваше го как ѝ крещи, изпаднал в дива ярост, спомен от деня, когато едва не я преби до смърт. „Грешница! Знам каква гадост дебне в сърцето ти. Виждал съм я. Гнусна грешница си ти, срам за Отеца!“

— Брат ти е прав — каза тя на Алорнис. — Трябва да тръгнеш с него. Сигурна съм, че ще намериш други талантиливи хора, които да обучаваш, а и съм чувала, че на север имало много чудеса. Нови гледки, които да рисува.

Алорнис се загледа в нея, малка бръчица се появи на гладкото ѝ чело.

— Ти няма да дойдеш, нали?

— Не мога.

— Защо? Много чудеса, сама го каза. Нека ги видим заедно.

— Не мога. Има нещо друго, което... трябва да свърша.

— Нещо друго? Свързано ли е с твоя бог? Вейлин казва, че си дълбоко набожна, но аз не съм те чувала да казваш и една дума за този свой бог.

Рева отвори уста да възрази, но си даде сметка, че Алорнис е права. Така и не ѝ бе разказала за обичта на Отеца, за топлината, която ѝ дава тази обич, за насърчението и силата, които черпи от нея, за да довърши мисията си. „Защо?“ Отговорът дойде твърде бързо, преди да го е стъпкала дълбоко в сърцето си. „Защото нямаш нужда от обичта на Отеца, когато си с нея.“

„Гнусна, отвратителна грешница!“

— В долината, останал с надеждата само — чу се гласът на поета, подхванал нова песен. — И със своите братя рамо до рамо...

Рева скочи, отиде при прозореца, натисна да го отвори и ревна в мрака навън:

— О, я млъкни, пиан идиот такъв!

Алуциус млъкна и като никога „публиката“ му реагира с одобрение.

— Тръгваме утре — тихичко каза Алорнис.

— Ще тръгна с вас — каза Рева и се усмихна насила. — С брат ти имаме сделка.

Кралят им беше осигурил коне и пари, голяма торба с пари точно, част от които Ал Сорна даде на нея.

— Всяка свята мисия има нужда от финансиране — каза ѝ с широка усмивка.

Рева взе парите, като не пропусна да изгледа злобно Ал Сорна, и се измъкна, докато двамата оправяха багажа. Не беше трудно да избегне зяпачите, просто нагази в плиткото на реката, повървя малко, след това излезе на брега и тръгна към пазара. Купи си нови дрехи, хубаво промазано наметало, което да я пази от дъжда, и здрави ботуши, оформени по крака ѝ от майстор обуцар, който ѝ каза, че имала пръсти на танцьорка. Това явно не бе комплимент, ако се съдеше по гримасата му. Упъти я към следващата ѝ спирка, като преди това я изгледа с подозрение.

— Каква работа има една танцьорка на такова място?

— Търся подарък за брат си — каза тя и му остави бакшиш, за да избегне по-нататъшните въпроси.

Дюкянът на оръжейника се намираще пред вътрешен двор, откъдето долиташе звън на чук, който среща стомана. Мъжът в дюкяна беше стар и изненадващо слаб, макар че белезите от изгорено по възлестите мускули на ръцете му говореха за дългогодишен труд в ковачница.

— Брат ви умее ли да върти меча, милейди?

„Никаква лейди не съм“ — едва не му се озъби тя, подразнена от любезните му преструвки. Акцентът ѝ и семплите дрехи бяха ясен знак към коя прослойка принадлежи и любезностите му очевидно бяха вдъхновени от тежката кесия, която висеше на колана ѝ.

— Умее — отговори тя. — Би се зарадвал на ренфаелско острие, нещо, подходящо за войник, да речем.

Ковачът кимна с усмивка и изчезна в дъното на дюкяна. След малко се върна с меч по-семпъл и от нейните дрехи. Дръжката беше от дърво без никаква украса, напречникът — от дебело парче желязо. Острието беше дълго един метър, стоманено, наточено от двете страни и заострено в края, отново без никаква декорация.

— Ренфаелците са по-добри в направата на брони, отколкото на мечове — каза ѝ ковачът. — Мечовете им приличат на тояги, откровено казано, няма изкуство в тях. Ако искате, ще ви покажа нещо по-добро.

„И по-скъпо — помисли си тя, изпивайки с очи оръжието. — Неговият меч е съвсем същият, но това не му пречи да създава изкуство с него.“

Кимна на ковача.

— Сигурно сте прав. Брат ми е дребен за мъж. Долу-горе колкото мен всъщност.

— А. Значи меч със стандартна тежест няма да е подходящ?

— Може би нещо по-леко. Но да не е за сметка на здравината, ако е възможно.

Той се замисли за миг, после вдигна ръка, в знак че му е хрумнало нещо, скри се отново и след малко се върна с дървена кутия, дълга около метър.

— Може би това ще свърши работа.

Отвори кутията. Вътре имаше оръжие с извито острие, наточено само от едната страна, широко едва два пръста и с педя по-късно от азраелския стандарт. Предпазителят представляваше бронзов кръг с непознат на Рева дизайн, дръжката беше плътно увита с кожа за по-сигурен захват и достатъчно дълга да се хване с две ръце.

— Ваше дело ли е? — попита тя.

Старият ковач се усмихна тъжно.

— Уви, не. Този меч идва от Далечния запад, където обработват стоманата различно от нас. Виждате ли рисунъка по острието?

Рева се вгледа по-отблизо и различи тъмни завъртулки по дължината на острието.

— Това надпис ли е?

— Не, получава се при обработката на метала. Ковачите сгъват нажеженото острие многократно, после го оставят да изстине в калъп от глина. Така металът става едновременно лек и здрав.

Рева докосна дръжката.

— Може ли?

Старецът кимна.

Тя хвана удобно меча, отстъпи от тезгяха и го размаха в една от сериите на Ал Сорна, последната, на която я беше научил и която имаше за цел да отблъсне атака на много противници в тясно пространство. Мечът не беше много по-тежък от пръчката, с която се упражняваше Рева, имаше чудесен баланс и разсичаше въздуха с приятен съсък. Сериата беше кратка, но енергична, включваше няколко мушвания с изпънати ръце и двоен пирует на финала.

— Красота — каза Рева, вдигнала меча пред себе си да улови светлината. — Колко струва?

Ковачът я гледаше със странно изражение — така мъжете зяпаха Елора, когато танцуваше, съобрази Рева.

— Колко? — повтори тя, по-остро.

Ковачът примигна и се усмихна, после отговори с вълнение:

— Направете това още веднъж и ще добавя ножницата безплатно.

Върна се в къщата навреме, прецапа до задния двор и завари Ал Сорна да се сбогува с пияния поет.

— Ела с нас, ако искаш — казваше Ал Сорна.

Алуциус се сгъна в изискан реверанс.

— Перспективата за живот в изолация, студ и постоянна заплаха от нападение на диваци, и всичко това далеч от свестни лозя, намирам за привлекателна, милорд. Но въпреки това ще пасувам. А и не бих искал да лиша баща си от основния обект на омразата му.

Стиснаха си крепко ръцете и Ал Сорна тръгна към коня си. Погледна през рамо към Рева и погледът му се спря върху вързания на гърба ѝ меч.

— Скъпо ли го взе?

— Спазарих се.

Той посочи една сива кобила, оседлана и вързана за едно колче до кладенеца. Жрецьт я беше научил да язди и Рева се качи на седлото без затруднения, развърза връвта и настигна Ал Сорна. Загледа се в Алорнис, която тъкмо прегръщаше Алуциус за сбогом, и сърцето ѝ се сви, като видя сълзите в очите на момичето и как младият мъж ги изтри нежно с палци, като ѝ шепнеше утешително.

— Знаеш, че той е влюбен в нея, нали? — каза тя на Ал Сорна.
— Затова идва тук всяка вечер.

— Уви, не е така или не е било поне в началото. Подозирам, че кралят е искал интересите на сестра ми да не кривнат извън сферата на артистичното.

— Казваш, че Алуциус е шпионин?

— Бил е. А след като баща му е изпаднал в немилост, вече не е имал избор. Изглежда, Малциус прилича на Янус повече, отколкото предполагам.

— И го търпиш да идва тук въпреки това?

— Той е добър човек, също както брат му беше добър човек.

— Той е пияница и лъже на поразия.

— Освен това е поет и понякога боец. Човек може да бъде много неща.

Сред зяпачите се вдигна врява, гвардейците насочиха предупредително алебардите си към някакъв мъж с черно наметало, който насочваше коня си през множеството. Ал Сорна изпъшка раздражено. Мъжът спря коня си пред гвардейския кордон и каза нещо със силен, властен глас. Капитанът на гвардейците поклати решително глава и му даде знак да се махне. Рева видя как гвардейците се

напрегнаха, когато още мъже с черни плащове се появиха сред тълпата, всичките въоръжени.

— Хайде — каза Ал Сорна и подкара коня си. — Време е да се запознаеш със своя сродна душа.

Мъжът на коня беше толкова слаб, че изглеждаше мършав, скулите стърчаха на изпитото му лице, очите бяха разположени дълбоко, късо подстриганата му коса беше стоманеносива и оредяваше. Със сериозно и съсредоточено до крайност изражение, той се поклони почтително на Ал Сорна, тъмните му очи бяха пронизващи, сякаш се опитваше да одере кожата на Мрачния меч и да зърне душата, която се крие отдолу. Гвардейците и мъжете с черните плащове се стрелкаха с напрегнати погледи, а тълпата зяпаше мълчаливо, като омагьосана.

— Братко — каза мършавият. — За мен, както и за всички Правоверни, е истинска радост да те видим жив и здрав у дома.

Ал Сорна отговори студено, с грижливо контролиран тон:

— Аспект Тендрис.

— Казах му, че не е добре дошъл тук, милорд — обади се гвардейският капитан.

— Чудя се защо, братко — каза мършавият. — Чудя се защо би затворил вратата си за свой брат във Вярата?

— Аспект — отвърна Ал Сорна. — Не зная какво искаш от мен, но каквото и да е, не мога да ти го дам.

— Не е вярно, братко. — Ожесточение преля в гласа на аспекта, очите му се разшириха фанатично. Говореше високо, така че думите му да стигнат до всички, забеляза Рева. — Можеш да се присъединиш към нас. Моят орден ще те посрещне с отворени обятия, за разлика от твоя.

Рева се размърда на седлото и нагласи по-удобно меча на гърба си. „Този тип не е с всичкия си — реши тя. — Явно е някакъв побъркан фанатик, изгубен до такава степен в лъжите на еретичната им вяра, че са му се разхлопали дъските.“

— аз вече нямам орден — уведоми го Ал Сорна с равен, спокоен глас. — И не искам да постъпвам в друг. По заповед на краля вече съм лорд на Северна кула.

— Кралят — изсумтя Тендрис. — Мъж, оплетен в мрежите на Отричаща вещица.

— Мери си приказките, аспект! — предупреди го гвардейският капитан, при което хората му стиснаха алебардите си по-здраво. Мъжете с черните наметала взеха да посягат към оръжията си.

— Спрете! — ревна Ал Сорна. Толкова авторитет имаше в гласа му, че всички застинаха, дори зяпачите се вкамениха сякаш. Ала все пак имаше един, забеляза Рева, който не се впечатли от авторитетната намеса на Ал Сорна — един от черните плащове, едър набит мъж с широко лице, груби черти и сплескан нос. Движенията му бяха грижливо прикрити, но Рева забеляза, че премества нещо под плаща си.

— Каза каквото имаше да казваш и получи отговор — обърна се Ал Сорна към аспекта. — А сега се махай.

— Значи в това си се превърнал? — изсъска през зъби Тендрис, като местеше поглед между Ал Сорна и Рева. Конят му взе да бие с копито по земята, усетил настроението на ездача си. — Роб на Короната, безверник, който гордо парадира със своята еретична курва...

Ножът на Рева излезе с мълниеносно движение от канията, тя се надигна в седлото, наведе се напред и го метна. От аспекта я делиаха едва пет стъпки. Не се справи много добре, още не беше свикнала да коригира прицела си според движенията на коня под себе си, затова ножът се отклони, мина покрай ухото на аспекта и се заби в рамото на мъжа с разплескания нос. Той изкреця пронизително, срина се на колене, а зареденият арбалет с натегнатата тетива издрънча на паветата.

Гвардейският капитан излая заповед и хората му тръгнаха напред с насочени алебарди. Мъжете с черните наметала наизвадиха мечовете си, но аспектът им ги спря с вик. Тълпата зяпачи се дръпна назад, някои се пръснаха, но други просто се отдалечиха на безопасно разстояние и после се обърнаха, жадни да видят спектакъла.

Ал Сорна подкара коня си към едрия брат, който се гърчеше на земята. Мъжът изстена, издърпа ножа на Рева от рамото си и зяпна с ужас окървавеното острие.

— Не те ли познавам? — попита Ал Сорна.

— Ти посрами ордена, Илтис — смъмри аспектът своя ранен брат, после се обърна към Ал Сорна. — Този човек действа без моя заповед.

— О, не се и съмнявам, аспект. — Ал Сорна се усмихна надолу на злополучния брат Илтис. — Имал е да връща дълг, знам.

— Братко, умолявам те. — Тендрис посегна да хване Мрачния меч за ръката. — Вярата се нуждае от теб. Върни се при нас.

Ал Сорна дръпна ръката си и обърна коня си.

— Няма при какво да се върна. А с теб приключихме.

Двама гвардейци подхванаха брат Илтис под мишниците и го извлякоха настрани, а Рева скочи от кобилата да си прибере ножа.

— Не съм му курва! — извика след Тендрис, който вече се отдалечаваше, следван от подтичващите си братя. — Сестра съм му! Не си ли чул?

— Сродна душа?

Ал Сорна вдигна рамене и се усмихна.

— Реших, че ще си допаднете. Той е отдаден на своята Вяра, както ти си отдадена на любовта на Отеца.

— Този тип е луд фанатик, който страда от дълбоки заблуди — заяви Рева. — Аз не съм.

Ал Сорна само се усмихна отново и смуши коня си. Яздеха по северния път, Варинсхолд беше останал зад тях; Алорнис яздеше намусена, обградена от ескорта им — цял взвод от конната гвардия. Явно кралят държеше Мрачния меч да пристигне жив и здрав там, където го пращаше.

След още миля стигнаха до мрачен замък от тъмен гранит. Не беше толкова висок като кумбраелските замъци, които Рева беше виждала, вътрешната стена се издигаше едва трийсетина стъпки, но пък беше по-голям, стените му обграждаха няколко акра земя. На кулите не се вееха знамена и Рева се зачуди що за азраелски благородник може да си позволи издръжката на подобна крепост. Ал Сорна беше спрял малко по-напред, Рева пришпори кобилката си в тръс и спря до него.

— Какъв е този замък?

Ал Сорна обхождаше с поглед замъка, а на лицето му се четеше тъга, каквато Рева не беше виждала преди.

— Ще изчакате тук — каза той. — Кажи на капитана, че ще се върна след час.

Пришпори коня си и го поведе в лек тръс към портата на замъка. Скочи пред нея и удари камбанката, която висеше от един стълб наблизо. След миг-два на портата се появи висок човек в синя роба. Рева не можа да различи чертите му от това разстояние, но остана с впечатлението, че човекът се усмихва за добре дошъл. Високият отвори портите, Ал Сорна влезе и двамата изчезнаха от погледа ѝ.

— Баща ми го е видял за последно, когато Вейлин е прекрачил за пръв път този праг — каза Алорнис. Спряла бе коня си на няколко метра от Рева и гледаше замъка с дълбоко подозрение.

— Значи това е домът на Шестия орден? — попита Рева.

Алорнис кимна и се смъкна от седлото. Движенията ѝ бяха плавни и прецизни, явно умееше да язди. Вдигна шепя към устата на белоносата си кобила и тя побърза да схруска лакомството, което се криеше там.

— Дай бучка захар на кон и смятай, че сърцето му е твое — каза тя, потупа кобилата по хълбока и посегна към дисагите си. — Двете с теб трябва да свършим нещо много важно.

„Това не съм аз.“

Момичето, нарисувано на пергаментата, беше много хубаво въпреки леко кривия нос, с гъста лъскава коса и светнали очи, които сякаш грееха със свой собствен живот. Въпреки че Алорнис очевидно я бе разкрасила, Рева остана дълбоко впечатлена, дори леко стресната, от таланта, който виждаше пред себе си. „Това са просто пергамент и въглен — дивеше се тя. — Но от тях тя създава нещо живо.“

— Да се надяваме, че в Северните предели имат платно и бои — каза Алорнис и добави няколко щрихи да подчертае извивката на челюстта ѝ, която със сигурност не беше толкова свършена в действителност. — Тази скица определено трябва да се превърне в картина.

Седяха под една върба на известно разстояние от стените на замъка. Ал Сорна се бавеше вече близо два часа.

— Знаеш ли защо Мрачния меч дойде тук? — попита Рева.

— Започвам да си давам сметка, че действията на брат ми често са непонятни за мен. — Алорнис вдигна поглед от скицата. — А ти защо го наричаш Мрачния меч?

— Така го нарича моят народ. Четвъртата книга предсказва появата на страховит еретичен воин, който върти меч с помощта на Мрачното.

— И ти вярваш на тази глупост?

Рева се изчерви и отклони поглед.

— Обичта на Отеца не е глупост. Ти смяташ ли вашата Вяра за глупава? Това, дете се покланяте на въображаемите сенки на своите предци?

— Аз не се покланям на нищо. Виж, родителите ми, те бяха убедени последователи на Въздигащото кредо, пътеката към съвършенството и мъдростта, постижими чрез правилната комбинация от думи. Поема или песен, които могат да отключат всички тайни на душата и оттам — на света. Постоянно ме влачеха на сбирките си, които по онова време се провеждаха тайно. Събирахме се в подземия и напявахме текстове от кредото. Аз често се кисках и мама ми се сърдеше. Още тогава не откривах никакъв смисъл във вярванията им.

— И тя те е била, задето не вярваш?

Алорнис примигна.

— Да ме е била? Не, разбира се.

Рева погледна встрани, осъзнала, че е направила груба грешка.

— Рева? — Алорнис остави скицата на земята, премести се по-близо до нея и я докосна по рамото. — Теб да не би?... Някой да не те е?...

„Гнусна грешница!“

— Недей! — Рева се дръпна рязко, скочи на крака и отиде от другата страна на дървото, преследвана от думите на жреца.

„Знам каква помия носиш в сърцето си, момиче. Видях те как я гледаш... — Кривакът от твърдо дърво я удряше при всяка негова дума, а тя стоеше неподвижно, с отпуснати ръце, и мълчеше, защото нямаше право нито да помръдне, нито да извика. — Ти си срам за Книгата на разума! Срам си за Книгата на закона! Срам си за Книгата на съда! — Последният удар попадна в слепоочието ѝ и тя се строполи на пода на плевнята, замаяна, кръв течеше по сламата. — Редно би било да те убия на място, но кръвта ти те спасява. Тази мисия, която ни е възложена от самия Отец, тя те спасява. Но ако искаме да успеем, трябва да избия този грях от теб.“ — И се постара да го направи, налага я с кривака, докато болката не стана

толкова силна, че тя спря да усеща каквото и да било и потъна в мрака.

Стоеше на колене в тревата, свита на топка. „Гнусна, отвратителна грешница.“

Следобедното слънце се спускаше към закат, когато Ал Сорна най-после излезе от замъка на Шестия орден. Не каза нищо, даде знак на гвардейския взвод да яха конете и пришпори своя напред. Мълча чак до стъмване, когато си направиха лагер и вечеряха с простите, но засищащи войнишки порции. Рева седеше от другата страна на огъня, възможно най-далече от Алорнис, ядеше, без да усеща вкуса на храната, и избягваше погледа ѝ. „Твърде дълго — повтаряше си тя. — Твърде дълго се задържах с него. С нея.“

Чу изстъргване на кожен ботуш, вдигна поглед и видя Ал Сорна да стои надвиснал до нея.

— Време е да изпълня своята част от сделката.

Оставиха Алорнис при огъня и отидоха на ливадата край пътя, достатъчно далеч, за да не чуе никой разговора им. Рева седна с кръстосани крака в тревата, Ал Сорна приклепна срещу нея и я погледна в очите.

— Какво знаеш за смъртта на баща си? — попита той. — Не какво си представяш. Какво знаеш със сигурност.

— Единайсетата книга разказва как той събрал войската си при Високата твърд, за да отблъсне щурма ви. Ти си повел атаката и с помощта на Мрачното си намерил начин да проникнеш в крепостта. Той, Верния меч на Световния отец, загинал храбро, покосен от численото превъзходство на противника и твоите Мрачни умения.

— С други думи, не знаеш нищо. Нито един от последователите на баща ти не оцеля, следователно който и да е написал тази Единайсета книга, не е бил там. Никаква войска не беше събрал. Просто чакаше, взел заложенца, жена, която ми беше скъпа на сърцето. Принуди ме да захвърля меча си, искаше да ме убие. И не умря храбро. Умря дълбоко объркан и влуден от нещо, което го беше принудило да убие баща си.

Рева поклати глава. Жрецът многократно я беше предупреждавал, че ще се стигне до това, когато се движи сред

еретици. „Те победиха, следователно те пишат историята.“ Ала казаното все пак я смути. Не ѝ беше лесно да го признае, но Мрачния меч не лъжеше. Да, премълчаваше разни неща, но като цяло беше честен човек. А и неговите думи можеше да чуе с ушите си, за разлика от думите на бащата, когото не помнеше.

— Лъжеш — каза тя, като се постара да влее предизвикателство в гласа си.

— Дали? — Не свалеше очи от нея и за миг, погледът му не трепваше. — Мисля, че чуваш истината в думите ми. Мисля, че винаги си знаела кой лъже и коя е фалшивата история.

Тя откъсна поглед от неговия и затвори очи. „Това е силата му — осъзна тя. — Там обитава неговото Мрачно. Не е в меча му, а в думите му. Хитър номер, да изрече лъжа през маска на истина и доверие.“

— Мечът — каза дрезгаво тя.

— Бяхме в господарската спалня във Високата твърд. Мой брат метна брадва и тя се заби в гърдите на баща ти. Той умря на мига. Помня, че мечът му падна и се хлъзна някъде в сенките. Не го взех, не видях и някой от братята да го взема, нито го видях у някого от тях по-късно.

— Каза, че знаеш къде е.

Досети се за отговора още преди той да го е изрекъл, но въпреки това думите я прерязаха по-болезнено и от ударите на жреца.

— Излъгах те, Рева.

Тя затвори очи. Заля я гореща вълна от главата до петите.

— Защо? — успя да промълви почти без глас.

— Твоят народ вярва, че имам от Мрачното в себе си. Но както ми каза веднъж един много по-мъдър от мен човек, тази дума е за невежите. А другото, то е като песен, песен, която ме насочва. Именно тя ме насочи към теб. Лесно можех да ти избягам в гората онази първа вечер, но песента ми каза да те изчакам. Каза ми да те държа близо да себе си и да те науча на онова, на което не те е научил онзи, който те е пуснал по дирите ми. Не си ли се питала защо са те обучили да боравиш с нож, но с нищо друго? Нито с лък, нито с меч, които биха ти дали някакъв шанс срещу мен? Не, понаучили са те да боравиш с нож, точно колкото да се превърнеш в заплаха, да изглеждаш достатъчно опасна, за да те убия. Детето на Верния меч, посечено от Мрачния меч. Прясна-прясна мъченица. Ти не беше сама в онази първа нощ, когато

ме проследи и ме нападна. Имаше и друг, когото моята песен засече едновременно с теб. Някой те следеше, чакаше и наблюдаваше. Очевидец, който да напише следващата глава във вашата Единайсета книга.

Рева скочи на крака и той се изправи заедно с нея. Мечът помръдна на гърба ѝ като змия, която се надига, за да нападне.

— Защо? — повтори Рева.

— Следовниците на твоя баща имат нужда от мен. Имат нужда от своя заклет враг, от своя омразен еретик. Без мен са просто шайка налудничави нещастници, които обожествяват призрака на друг луд човек. Пратили са те да търсиш нещо, което не може да бъде намерено, с надеждата че аз ще те убия и така ще наляя масло в омразата, която охранва тяхната свещена кауза. За тях ти си важна единствено с кръвта и смъртта си. Не дават и пукната пара за самата теб. Аз обаче държа да си добре.

Мечът излетя от ножницата си и се устреми като нетрепваща стрела, истинско продължение на ръката ѝ. Рева се хвърли към Ал Сорна. Той не помръдна, не се извъртя, не приклепна, посрещна острието неподвижен, с каменно изражение. Върхът на меча проби ризата и плътта му. Рева си даде сметка, че плаче, позабравено чувство от ранното ѝ детство, от времето, когато обучението ѝ при жреца тъкмо беше започнало и побоите още ѝ се струваха непоносими.

— Защо? — изстърга през сълзи тя.

Върхът на острието беше пробил ризата и потъваше на пръст дълбочина в плътта му. Лек натиск и Мрачния меч щеше да премине в света на вечните мъки, където му беше мястото.

— Поради причината да пренебрегвам сега гласа на песента си, която настоява да те пусна — каза той. Нито по лицето, нито в гласа му имаше и следа от страх. — По същата причина, заради която ти не можеш да ме убиеш. — Ръката му се вдигна бавно да я погали по бузата. — Върнах се в тази земя да намеря сестра си. А намерих две.

— Аз не съм ти сестра. Не съм ти приятел. Търся оръжието на Верния меч, за да обедини всички ни в любовта на Отеца.

Той въздъхна тихо и поклати глава.

— Твоят Световен отец е просто праствара колекция от митове и легенди. А ако наистина е съществувал някога, сегашните му следовници твърдят, че те мрази заради онова, което си.

Вече се тресеше цялата, треперенето се пренесе по дръжката на меча към острието. „Един мъничък натиск...“ Залитна назад, изгуби равновесие и падна на земята.

— Ела с нас, Рева — каза умолително той.

Тя се изправи и хукна слепешката през тънещата в сенки висока трева, сълзи се стичаха по страните ѝ, острието на меча улавяше последните отблясъци на залеза, стон се откъсна от сърцето ѝ, когато го чу да вика жално след нея:

— РЕВА!

9. ФРЕНТИС

„Семето ще поникне...“

Сърбежът започна на сутринта, след като бяха убили стареца в храма. Френтис се събуди, притиснат в голото тяло на жената. Лицето ѝ излъчваше ведрост и доволство в съня, заслонено от няколко тъмни кичура, които потрепваха едва доловимо при всяко равномерно дишане. Какво ли не би дал да я удуши! Използвала го бе с върховен ентузиазъм, забиваше нокти в гърба му, обзидила го като жребец, шептеше някакви странни неща на волариански, още по-неразбираеми заради накъсания ритъм на речта ѝ. „Сега целият... свят е наш... любов моя... Нека Съюзникът играе игричките си... Скоро аз ще направя своя ход... А ти... — Замълча усмихната и го млясна по челото, капки пот падаха от гърдите ѝ върху неговата осеяна с белези гръд. — Ти ще си фигурата, която ще ми спечели играта.“

Легнал в постелята, тялото му на по-тъмни и по-светли ивици заради капациите, през които се провираше слънцето, Френтис се съсредоточи, насочи цялата си воля към ръцете, поиска от тях да я хванат за гърлото. Но те не реагираха, лежаха отпуснати покрай тялото. Дори сега, потънала в дълбок сън и в каквито там кошмари смяташе за сънища, жената го държеше здраво. Усети сърбежа, когато зарея поглед по резбования таван на стаята в странноприемницата. Лек гъдел отстрани, точно под ребрата. Реши, че го е полазила някоя от безчетните гадинки, които обитаваха тази част от империята, но в гъдела имаше ритъм, слабо, но равномерно дразнене, което не беше по силите на никоя буболечка.

Жената се размърда, обърна се по гръб и отвори очи с ленива усмивка.

— Добро утро, любими.

Френтис не каза нищо.

Тя завъртя очи.

— О, стига си се цупил. Онзи тип със сигурност не заслужава да се тормозиш заради него, повярвай ми. — Стана от леглото, отиде гола

до прозореца и надникна през летвите на капака към улицата долу. — Май сме предизвикали вълнения. Нищо чудно. Тези заблудени безумци явно не могат да приемат мисълта, че едно от божествата им не е могло да опази собствения си храм от пламъците на огъня.

Обърна се, устата ѝ се разчекна в прозявка. Зарови пръсти в разчорлената си коса.

— Върви в стаята си да се облечеш. Списъкът ни е дълъг, дълъг е и пътят ни.

Той излезе в коридора, налетя на едно слугинче, то ахна ококорено и се изчерви като домати. Френтис затвори вратата на стаята си и започна да се облича. Още усещаше сърбежа. Връзката се беше охлабила достатъчно, за да погледне мястото и да го опипа. Нямаше нищо там, само стария изпъкнал белег от хълбока към гръдната му кост... или пък... Имаше лека промяна всъщност, увредената тъкан на белега беше по-гладка на пипане. Разликата не се виждаше, но пръстите му я усещаха. „Дали пък... Възможно ли е да оздравява?“

Сети се как се бе стреснала жената, когато видя кръвта на стареца по лицето му, спомни си как беше стегнала рязко връзката, как го наблюдаваше напрегнато за някаква промяна в състоянието му, спомни си и последните думи на стареца. „Семето ще поникне...“

Връзката го сръчка нетърпеливо и той навлече останалите си дрехи. Нещо странно ставаше с белега му, но това не променяше факта, че жената държеше здраво юздите му.

Отидоха на пристанището и си договориха превоз до Дванайсетте сестри. Капитанът на малкия търговски кораб беше стар морски вълк и измери Френтис с натезал от подозрение поглед, после каза на жената нещо, което я разсмя.

— Според него приличаш на северняк — преведе тя на волариански, после се обърна на алпирански към капитана и казаното явно го удовлетвори. Той им посочи едно място на средната палуба при разнообразна колекция от клетки с кокошки и бурета с подправки. След няма и час бяха напуснали пристанището, опънали платна да уловят северозападните ветрове.

— Мразя морета, кораби и моряци — каза жената и погледна с ненавист вълните. — Веднъж плавах чак до Далечния запад, безкрайни

седмици в компанията на роби и тъпанари. Чудо е, че не ги избих всичките в открито море.

Някой извика, те се обърнаха и видяха млад моряк да сочи вдясно от носа и да плещи развълнувано на висок глас. Френтис и жената отидоха при него заедно с неколцина от екипажа, които също плещеха нещо на алпирански. В първия момент Френтис не видя нищо, което да предизвика такъв шумен интерес, но после различа движение във вълните на двеста метра от кораба — гигантска опашка с форма на платно се издигаше от водата. „Кит“ — реши Френтис. Беше виждал китове и преди, близо до ренфаелския бряг, впечатляващи чудовища, без съмнение, но не толкова рядко срещани, че да предизвикат подобно вълнение сред моряци.

Водата около кита внезапно възвря, сред пяната изби нещо червеникаво, голяма заострена глава се издигна над водата с раззинати челюсти и редове лъскави зъби. Главата потъна отново, след миг великанска опашка проби повърхността, дълга над петдесет стъпки, мократа кожа лъщеше на слънцето, на бледочервени и тъмносиви ивици от горната страна и млечнобяла отдолу. Опашката удари няколко пъти, вдигна фонтани около себе си, после изчезна. Скоро водата се успокои и заглади, само мехурчета от дълбините нарушаваха покоя на набраздената в червено повърхност.

— Червена акула — каза жената. — Рядко идват толкова близо до брега.

Екипажът се разпръсна, моряците дърдореха доволно. Явно червената акула се смяташе за добра поличба.

— Казват, че морският бог Олбис е дал на акулата кит, за да утоли глада ѝ, така че ние да продължим спокойно по пътя си — обясни жената и извърна лице към морето, за да скрие презрителната си усмивка. — Ще е нужно нещо повече от кит, за да се утоли моят.

Четири дни по-късно на хоризонта се появи земя, висок планински масив, щръкнал над сутрешните мъгли. Вятърът тласкаше кораба натам и Френтис скоро реши, че планината изглежда неестествено тъмна, но после си даде сметка, че просто е покрита с гора чак до върха. Жената го беше довела в поредната джунгла.

Корабът пристана до тесен кей в спокоен залив от южната страна на острова. Според жената островът се казвал Улпена и бил най-източният от Дванайсетте сестри, архипелагът, който се протягаше като накъсан мост между континентите. Френтис тръгна след нея по кея към доста голямо градче от дървени постройки. За разлика от паянтовия пазар за роби на воларианския речен бряг, този град в джунглата притежаваше старинна елегантност, която говореше, че тук отдавна живеят хора. Повечето къщи бяха двуетажни, с големи веранди и задължително с натруфена дървена статуя на всяка веранда. Статуите една с една не си приличаха.

— Всяка къща си има свой бог — обясни жената, прочела за пореден път мислите му. — Всяко семейство си има свой пазител.

Влязоха в една таверна и хапнаха пилешка яхния с много подправки, а жената завърза разговор с човека, който им сервира. Алпиранският на Френтис беше крайно оскъден и той успя да различи само „закон“ и „къща“ сред многото неща, които си казаха.

— Няма охрана — отбеляза жената, когато останаха сами. — Доверчив тип е този магистрат. И с добра репутация, изглежда. Доста необичайно за съдия.

Останаха в таверната до късния следобед, после поеха по единствения път, платно от суха червеникава глина, което се изкачваше по обраслия с растителност планински склон. Вървяха по пътя близо час, после жената свърна в една отбивка през гъстата джунгла, която скоро ги отведе до голяма къща. Впечатляваща триетажна къща, кацнала на скален корниз, капациите на прозорците ѝ бяха отворени широко да пуснат вечерния бриз откъм морето.

— Само съдията — каза му тя, докато Френтис събличаше дрехите си. Остана само по панталони, на бос крак, и намаза кожата си с кал. — Ако съм разбрала правилно, съдията има съпруга и три деца, но с тях няма нужда да се занимаваш. — Щипна го по носа. — Не съм ли добричка, кажи? Хайде, изчезвай, любими.

Информацията, която жената беше събрала в таверната, се оказва вярна, охрана нямаше. Слуга работеше в градинката зад къщата, друг палеше лампите на верандата. Френтис се приближи пълзешком през шубрака, стигна на двајсетина крачки от южната стена и легна по корем. Лежа така, изчаквайки мрака да се спусне, после продължи с

пълзене към къщата. Лесно се покатери — орнаментите по стената бяха идеални за тази цел.

Прехвърли се на терасата на третия етаж и намери отворена врата. Дете спеше в голямо легло, малка издуптина под завивките. Френтис прекоси на пръсти стаята и излезе в коридора. На този етаж имаше още две стаи, и в двете, оказа се, спяха деца. Френтис слезе по стълбите. На долния етаж стаите бяха две, едната беше пълна с книги, вероятно кабинет, втората беше спалня, леглото бе оправено за лягане. Френтис се върна на площадката и чу гласове откъм приземния етаж.

Едно стъпало изскърца под тежестта му, докато той се промъкваше към преддверието, но не толкова, че да привлече нечие внимание. Гласовете идваха от стая в предната част на къщата, мъж и жена говореха зад затворена врата. Френтис си намери един тъмен ъгъл, приклепна и зачака.

Сърбежът беше станал по-силен, започваше сериозно да го дразни. Връзката беше охлабена достатъчно и му позволяваше да се почеше, макар че това не му носеше никакво облекчение. Въпреки това той посегна към хълбока си и пръстите му отново усетиха промяна в белега — увредената тъкан се стесняваше, познатите груби ръбове бяха заменени от гладка кожа...

Вдигна рязко глава, когато вратата се отвори. Излезе жена, обърна се да каже още нещо през прага и светлината от стаята огря лицето ѝ. Беше прехвърлила четирийсетте, красива жена с бледосиня копринена рокля, прибрана на кок коса и ведро лице. Мъжки глас каза нещо откъм стаята, жената се засмя, после се обърна, тръгна към стълбището и пое към горния етаж, в неведение за присъствието на Френтис.

Той изчака жената да влезе в спалнята горе и се промъкна към вратата. Жената я беше оставила открехната и Френтис зърна мъжа в стаята. Той седеше зад бюро с лице към прозореца, който откриваше прекрасна гледка към морето, тананикаше си и четеше някакъв свитък. Беше среден на ръст, понатежал и оплешивяващ, с повече сиво отколкото черно в косата. Докато вадеше камата от канията на кръста си, Френтис се запита как ли се казва.

— Един-единствен удар — каза жената, докато се изкачваха по планинския склон. Изчакали бяха в джунглата до сутринта, наблюдаваха къщата и чакаха писъците. Поеха на път под акомпанимента на скръбния вой на съпругата, отдалечавайки се от пътя и града, където въпросите за пристигнали в последните дни странници нямаше да закъснеят, разчуеше ли се за убийството. — Бързо и чисто — продължи жената, която се катереше без никакво видимо усилие. — Няма ли да ми благодариш, задето ти позволих да го убиеш така, да му спестиш мъките?

Френтис се катереше до нея и мълчеше.

Стигнаха до билото по обед, жената се обърна на запад и разпери широко ръце.

— Дванайсетте сестри в целия им блясък.

Архипелагът се простираше чак до мъгливия хоризонт, линия от единайсет обрасли в джунгла острови, щръкнали над морето.

— В продължение на векове дори най-храбрите не дръзвали да се заселят тук — продължи тя. — Казват, че имало голям катаклизъм, достатъчно разрушителен да разкъса ивицата суша, свързваща нашия континент със земята на Алпиранската империя. Какво го е предизвикало никой не знае, макар че легендите предлагат куп обяснения. Алпиранците твърдят, че боговете влезли в битка с безименните и гневът им разлюлял земята толкова силно, че потопил моста. Племената на юг вярват, че от небето паднало огнено кълбо и причинило разрушението. Има дори една древна воларианска история, според която могъщ, но глупав магьосник призовал нещо, което не можел да контролира, нещо, което опустошило този район, преди да се върне в бездната с все магьосника. Така или иначе, след катаклизма от ивицата суша останало това, което виждаш в момента — дванайсет острова. Разказвали се безчет легенди за магии и други страшни неща, вилнеещи тук след разкъсването, за зверове, които говорят като хора, и за хора, които се държат като зверове. Представям си колко изненадани са останали първите алпирански пътешественици, дръзнали да стъпят на тукашните брегове, когато не са открили нищо по-страшно от смрадта на джунглата.

Пое надолу по западния склон.

— Няма време да се наслаждаваме на гледката, любими. Добре ще е да се махнем от този остров преди нощта да е паднала. Можеш да

плуващ, нали?

Протокият между Улпена и следващия остров в редицата беше поне пет мили в най-тясната си част. Жената го накара да сглоби сал за багажа им от леката дървесина, която се валяше по брега; Френтис го овърза с лиани, които отрязва от джунглата. Навлезе във водата, като буташе сала пред себе си. Имаше се за добър плувец, но опитът му се изчерпваше с участъка на Саламурената река при завоя ѝ край Дома на ордена. Това сега беше различно, много различно. Ритмичното движение на вълните и тъмната вода по заник слънце го подсетиха за гигантската червена акула, убила кита пред очите им.

Жената се засмя и се обърна по гръб; движеше ритмично крака във водата и изглеждаше съвсем спокойна.

— Не се плаши. Червената акула не обръща внимание на нищожни хапки като нас. От друга страна, има по-малки братовчеди, които може и да проявят интерес. — Засмя се отново и заплува напред, а страхът на Френтис достигна нови висоти.

Стигнаха до брега без особени инциденти, макар Френтис да беше сигурен, че нещо люспесто се беше отъркало в крака му под водата. Той събра плавеи и стъкна груб конус. Жената протегна разперена длан и изохка от болка и задоволство, когато от ръката ѝ лумна пламък, който бързо обхвана дървесината. От носа ѝ потече кръв. Тя я изтри небрежно с палец, но Френтис забеляза как тръсна ръка, след като пламъците угаснаха, видя и конвулсията на болка, която премина по раменете ѝ. „Винаги има цена, любими.“

Седнаха край огъня да се изсушат, мракът ставаше все по-плътен, месечината изгря.

— Можеш ли да пееш? — попита жената. — Винаги съм си представяла как седя с любимия си под лунната светлина и той ми пее.

Като никога Френтис отговори, без тя да го ръчка през връзката:

— Не.

Тя го изгледа намръщено.

— Мога да те накарам, нали знаеш?

Френтис гледаше мълчаливо огъня.

— Чудиш се кой беше онзи човек — каза жената. — И защо името му беше в списъка ни.

Сърбежът изведнъж се засили, стана трудно поносим. Френтис успя да се овладее, макар че му идеше да стисне очи и да се чеше до кръв. И да знаеше за проблема му със сърбежа, жената не го показва с нищо; вместо това хвърли в огъня сухи вейки и продължи:

— Сигурно ще ти е неприятно да разбереш, че той не е бил лош човек, точно обратното всъщност, ако съдя по информацията, която успях да събера. Справедлив и начетен съдия, неподкупен и честен. От онези хора, които се ползват с доверието на всички, и на бедни, и на богати. От онези, на които другите разчитат във времена на криза. — Хвърли още една вейка в огъня и се усмихна тъжно. — И точно затова беше в списъка. Не го уби ти, а собствените му добродетели. Ти просто беше инструментът за изпълнението на едно отдавна планирано начинание.

Стана, премести се до него, уви ръце около мишницата му и положи глава на рамото му. Сигурно бяха хубава картинка така, помисли си с неприязън Френтис, млади влюбени, сгушени на огрян от луната плаж. Само дето в гласа ѝ нямаше нищо романтично, когато заговори отново. Гласът ѝ беше дрезгав, съскащ, на границата на самоконтрола, глас на луд човек.

— Знам, че това ти причинява болка — каза тя. — Помня тази болка, любими. Макар да беше отдавна, преди няколко живота. Мислиш, че аз съм жестока, но какво знаеш за истинската жестокост? Тигърът жесток ли е, когато убива антилопата? Или червената акула, когато напада кита? Твоят луд крал жесток ли е бил, когато те е пратил да се биеш в онази обречена война? Бъркаш целта с жестокост, а аз винаги съм имала ясна цел. Не съм луда. Когато приключим с този списък, обещавам да си съставим свой собствен и тогава няма да страдаш, когато зачеркнеш поредното име, а ще бъдеш щастлив.

Притисна се още по-близо до него, въздъхна доволно... а сърбежът пламна като огън.

Убиха още два пъти в архипелага Дванайсетте сестри. Търговски чиновник на Алпена, когото жената удуши, докато нещастникът търсеше къде да се изпикае след запой в кръчмата. Втората жертва беше момиче, което прослужваше в една таверна на Астена. Него Френтис примами в стаята си, като му показва сребърник и накара

монетата да танцува между кокалчетата на ръката си. Младата жена го последва със смях по стълбите, засмя се, когато той ѝ отвори вратата с поклон, смееше се, когато той запали лампата в стаята и посегна да я прегърне. И този път жената му позволи да довърши жертвата бързо.

Намериха си кораб още преди слънцето да е изгряло и отплаваха с първия отлив. След четири дни корабът пристана при Динелис, голям и оживен пристанищен град, по-голям дори от Миртеск. Отдавна бяха зарязали ролите си на дама и нейния телохранител, сега играеха съпруг и съпруга, но този път жената се вживяваше в ролята на покорна и уплашена мишчица, а Френтис трябваше да се прави на доминиращ грубиянин, разглезен син на мелденейски търговец, дошъл да нагледа бащините си дела. В Динелис отметнаха още едно име от списъка — червендалест съдържател на странноприемница, когото Френтис покани да изпият по чаша вино на верандата. Оставиха го там да се вира невиждащ в пристанището, празната чаша полегнала на голямото му шкембе.

Продължиха да пътуват на север като в някакъв безкраен кошмар и убиваха хора от списъка по пътя си. Никакъв модел нямаше в този списък, поне Френтис не виждаше такъв. Селска перачка на десетина мили от Динелис, работник в чифлик два дни по-късно, полусляп и глух старец на следващия. Ако не беше видял как онзи мъж с познатия глас ѝ дава списъка, Френтис сигурно щеше да реши, че всичко това е плод на болния ѝ мозък, самозаблуда, която ѝ позволява да убива на случаен принцип. Но сега тя убиваше методично и контролирано, което го навеждаше на мисълта, че мисията не е просто за удоволствие, а жестокостта, с която беше убила стареца в Хервелис и която го беше отвратила толкова дълбоко, е заменена от ужасяваща ефикасност. Без значение дали убиваше лично, или принуждаваше Френтис да го прави, жената не оставяше нищо на случайността. Наблюдаваха жертвите си и ги убиваха при сгода, правеха го бързо и изчезваха много преди да се е вдигнала тревога.

Дърводелец във Вареш. Още един съдия в Равал. Разбойнически главатар в хълмовете на запад.

— Този ни се опъна — каза жената, свела поглед към трупа на главатаря, после тръсна кървавия си меч.

Френтис избегна удар от копието на последния разбойник, другите петима лежаха бездиханни наоколо. Трудно бяха открили

лагера им, няколко дни обикаляха из каменистите хълмове да го търсят. Когато най-сетне го откриха, жената реши да не чакат спускането на мрака, а вместо това да нападнат и да избият всичките.

— Нямаме време за творчески подход, любими.

Главатарят на разбойниците се отбранява сърцато, макар и не за дълго. Когато той падна, хората му не се разбягаха, което говореше за истинско другарство и уважение.

Последният оцелял разбойник беше с дълга коса, сплетена на стегнати плитки, около очите и устата му имаше сложен рисунък от декоративни белези. Заля Френтис с порой от неразбираеми псувни на алпирански и удвои усилията си, гневът го подлъга да вложи твърде много сила в последния си удар, назъбеното острие на копието мина встрани от Френтис и атаката остави разбойника оголен. Френтис го изрита право в челюстта и го повали в безсъзнание на прашния камънак.

— Видя ни — каза жената и през връзката принуди Френтис да вдигне меча си над врата на припадналия разбойник...

... сърбежът пламна така силно и болезнено, че сигурно бе прогорил ризата му...

... острието се спусна и преряза гръбнака. Разбойникът се сгърчи, после умря.

Взеха конете на разбойниците, късокраки животни с широки копита, малко по-големи от понита, и поеха с бързо темпо на север. Привечер конете бяха на ръба на силите си, но жената не искаше да спират. На сутринта конете издъгнаха. Още два дни вървяха пешком, докато не зърнаха Алпира, столицата на империята.

— Великолепна е, нали? — каза жената. — Пътищата им не струват и конска фъшкия, но виж, градове могат да строят.

Алпира представляваше голяма квадратна решетка, полазена от безчет къщи и кули, всичко това зад гигантски наклонени стени, дебели петдесет стъпки. Френтис сигурно би занемял при тази изключителна гледка, но в мислите му нямаше място за друго освен за извършените убийства. Работникът в чифлика ги беше наближил с широка усмивка на лице, зарязал бе плуга си, сметнал, че са пътници, които искат да ги упъти. Френтис му преряза гърлото с един удар, после двамата с жената стояха и го гледаха как се дави в собствената си кръв.

— Виж там — казваше жената и сочеше. — Куполът на императорския дворец. — Под лъчите на следобедното слънце куполът грееше, сякаш обхванат от бели пламъци. — Целият е посребрен. Чудя се как ли ще изглежда, като се подпали.

Направиха си бивак на един хълм, седяха и зяпаха града под смрачаващото се небе — истински спектакъл от светлинки, които превърнаха имперската столица в гигантска и неестествено симетрична паяжина.

Жената извади от раницата импрегниран пергамент, разви го да хвърли поглед на имената, после го метна в огъня, където той бързо почерня и се сгърчи.

— Още не си проумял защо го правим, нали? — попита тя. — От какво е продиктувана мисията ни?

Френтис мълчеше, загледан в догарящия пергамент.

— Знаеш ли какво е гадателство? — настоя тя.

Не му се говореше с нея, но истината бе, че искаше да знае защо го е накарала да пролее толкова кръв. Ако откриеше някакъв смисъл в стореното, може би спомените нямаше да го преследват с такова ожесточение.

— Веднъж чух един брат да говори за това — каза той. — Брат Кейнис, той знае много неща.

— Аха. И какво каза начетеният брат Кейнис за гадателството?

— Че идва от Мрачното и е начин да се погледне в бъдещето.

— Доста точно казано. Това изкуство се среща много рядко и невинаги дава надеждни резултати. Съветът от векове претърсва империята и земите отвъд нея за хора, които притежават този талант. Прави го с една-единствена цел — да разбере какво ще стане, когато най-сетне успеем да завладеем тази земя. Нашият списък е резултат от десетилетия на гадателство, повечето изтръгнато с изтезания. Всяко от имената в списъка се е появявало нееднократно във виденията на гадателите. Съдията от Улпена е щял да събере флотилия от въоръжени търговски кораби, които да нападнат продоволствените ни маршрути. Чиновникът е щял да се превърне в отличен стратег в морските битки и да се увенчае с велика победа. Курвата в таверната щяла да открие, че има талант за стрелба с лък, и да се превърне в легенда, прострелвайки нашия адмирал на палубата на флагманския му кораб. Предполагам, че и сам можеш да се досетиш за останалото. Нашият

списък беше списък с герои, любими. Отстранявайки ги от картинката, ние подсигуряваме успеха и величието на Воларианската империя.

Звукът, който се надигна от гърдите му, беше толкова необичаен за Френтис, че от него го заболя гърлото. Нещо като смях или стържеща кашлица по-скоро, която накара жената да присвие очи.

— Нещо смешно ли казах, любов моя?

Гневът ѝ го разсмя още повече, смях, с който той едва не се задави, когато жената стегна рязко връзката и се наведе напред, свила юмруци.

— Мразя да ми се присмиват. Видя ме как пих от кръвта на последния, който дръзна да ми се присмее. Не забравяй на какво съм способна.

Френтис с изненада установи, че може да говори.

— Няма да го направиш — изграчи той. — Достатъчно луда и извратена си, да, но си влюбена в мен.

Тя застина, стиснала юмруци и зъби.

— Май знаеш за жестокостта повече, отколкото смятах. — Полегна бавно, подпряна на лакът, и отпусна юмруците си. — Попитах кое е толкова смешно.

Този път връзката не просто му позволи да говори, а го принуди.

— В тази империя живеят милиони — каза той. — И то без да броим робите. Не, говоря за свободните хора, които нямат чет. Янус изпрати тук най-голямата и силна армия, която Кралството е събирало някога, и едва удържахме три града за няколко месеца. Наистина ли вярваш, че само защото сме убили хората от твоя списък, империята вече е узряла да падне в ръцете ви? Вярваш, че сред милионите други няма достойни хора, които да заемат мястото им? Надявам се да опитате, надявам се и аз да съм жив, за да видя провала ви.

Жената се засмя на свой ред, тъжно почти.

— О, любов моя, нямаш представа какво дете си ти, колко на дребно разсъждаваш. Говориш за превземането на империя, също като онези идиоти от Съвета, които само за това си мечтаят и се продават на Съюзника като евтини курви. Нека вземат лелеяната си империя. Аз обаче искам нещо повече и ще го получа. С твоя помощ.

Сърбежът, който бе кротувал през по-голямата част на деня, сега се събуди отново. Не толкова болезнен като преди, по-скоро като упорита пулсираща болка.

— Но преди това — каза жената, изправи се и изтупа праха от дрехите си — трябва да се погрижим за последното име в списъка си. И този път, понеже ме намираш за толкова забавна, мисля да се позабавляваш с жертвата, преди да я убиеш. Жертвата е дете, а децата обичат игрите.

Вилата се намиреше на плато западно от града. Беше голяма двуетажна сграда с форма на конска подкова, включваща конюшня и работилница в добавка към щедро декорираната жилищна част, всичко това сред отлично поддържани акациеви и маслинови горички. Пазачи с бели плащове патрулираха имението по двойки. Френтис прецени, че охраната наброява цял взвод, ако не и повече. Истински гарнизон.

Приближили се бяха през тясна цепнатина в южния склон на платото. Дори на дневна светлина подобно изкачване би било опасно, а през нощта беше истинско чудо, че не се претрепаха. Френтис знаеше, че сам не би могъл да се изкачи по почти отвесната скала, че не притежава усета да намери удобни захвати за ръцете и краката си в тъмното. Дължеше го на жената. По някакъв начин връзката ѝ позволяваше да му прехвърли не само злобата, но и уменията си. Сърбежът продължаваше да го измъчва, нарушаваше концентрацията му и той постоянно се тревожеше, че ще се подхлъзне, но връзката и Мрачното умение на жената не оставяха място за грешки и двамата стигнаха до ръба на платото без инциденти.

Френтис висеше до нея и чакаше двамата пазачи горе да отминат, впиваше пръсти в острата скала, потънал в пот, на ръба на силите си. Но хватът му не трепна и за миг. Сигурно, ако поискаше, жената можеше да го държи увиснал на ръба с часове и с дни, докато Френтис не умре от глад. Жената изчака гласовете на пазачите да утихнат в далечината, после се изтегли през ръба и хукна към градината, Френтис я следваше на десетина крачки. Движеха се бързо, но тихо, и спираха в сенките на дръвчетата, докато патрулите отминат. И двамата бяха облечени в черен памук от главата до петите, металните дръжки на мечовете и кинжалите им бяха почернени с пепел, за да не отразяват издайнически лунната светлина. Пазачите си разбираха от работата, говореха тихо и с кратки изречения, отваряха очите си на четири за

натрапници. Който и да живееше тук, явно бе достоен за най-добрата охрана, която императорът можеше да осигури.

Мина повече от час, докато стигнат до задната страна на жилищната част на къщата. Прозорците на първия етаж бяха със затворени и залостени капаци, а по стената нямаше никакви фризове и декоративни елементи, които да улеснят достъпа. Жената извади нещо от копринената кания, прикрепена от вътрешната страна на ръката ѝ над китката — малката гарота, с която беше удушила търговския чиновник в архипелага, една педя лъскава стоманена тел между дървени ръкохватки. Приближи се до един от прозорците, огледа железния катинар на капациите, после уви телта на гаротата около железната халка, към която бе прикрепен катинарът. Ръцете ѝ се задвижиха мълниеносно, изстъргването на телта в метала прозвуча като писък след толкова много часове тишина. Френтис стоеше на пост, докато жената работеше. Виждаше двама пазачи в бели плащове да патрулират в градината, напред-назад, после обратно, но така, че маршрутът им постепенно ги приближаваше към къщата. За момента Френтис и жената попадаха в сянката на конюшната, която им осигуряваше добро прикритие, но не за дълго. Скъсяха ли пазачите разстоянието до трийсетина крачки, щяха да ги видят.

Чу се остър звън, после нещо издрънча — халката с катинара се беше отделила от основата си. Жената я улови, преди да е паднала на земята, после отвори капациите и се прехвърли през прозореца. Френтис я последва и затвори капациите. Намираха се в кухня, готварският огън още не беше загаснал напълно, редици медни съдове висяха от тавана и лъщяха на слабата светлина. Жената изтегли късия си меч и тръгна към вратата.

По това време на нощта повечето слуги вероятно спяха в едно от страничните крила на сградата, но в централното все още имаше такива, които не бяха приключили със задачите си. Налетяха на старец, който палеше лампите в коридора, и жената го прониза с меч си в тила, преди нещастникът да е усетил присъствието им. Хубава млада слугиня метеше мраморните стъпала, които се спускаха от централното фоайе. Бедната успя да зяпне, преди Френтис да метне от разстояние кинжала си и острието да потъне дълбоко в гърдите ѝ. Взе си кинжала, преди да поемат нагоре по стълбите. Сърбежът се бе стеснил и усилил едновременно, превръщайки се в бодещ отстрани на

хълбока, толкова нетърпимо болезнен, че ако не беше връзката, Френтис отдавна да се е сринал в агония.

На следващия етаж се справиха с още трима от прислугата, тихо, бързо и ефикасно. Жената отваряше вратите по коридора, докато не откри плячката. Момчето се надигна в леглото си, когато светлината откъм коридора го окъпа, прозина се и разтърка очи. Беше на девет или десет години и ги гледаше по-скоро учудено, отколкото със страх; промърмори сънено нещо.

— Никога не си сънувал такива като нас, момче — каза жената, после кимна на Френтис. — Доведи го. — След това се обърна и тръгна по коридора към друга врата, отвори я и от стаята долетя уплашен женски вик.

Френтис влезе в стаята на момчето, надвисна над леглото му и протегна ръка. Момчето погледна ръката, после вдигна поглед към лицето му, разсънено и уплашено. Френтис искаше да му каже, че съжалява, но стоеше мълчаливо до леглото му, измъчван до полуда от връзката и острата болка в хълбока. „Толкова много съжалявам.“

Детето отпусна примирено главица и хвана ръката на Френтис. Подтичваше до него в копринената си пижамка към вратата, която жената беше отворила.

Завариха я да връзва друга жена за един стол; главата на жертвата бе увиснала зад дълги кичури тъмна коса, докато спътницата на Френтис я стягаше с въжета, откъснати от завесите на прозорците. Когато приключи, хвана жертвата си за косата, дръпна главата ѝ назад и разкри лице с изумителна красота, лице, достойно за статуите на божествата, които почитаха алпиранците. Вързаната жена беше с бяла копринена рокля, въжетата се впиваха в смуглата ѝ кожа и оставяха червени петна. Жената зашлеви красавицата през лицето — веднъж, после втори път. При втория шамар очите на вързаната жена се отвориха. Бяха наситенозелени и изпълнени с тревога.

— Любими — каза жената на езика на Кралството, — позволи ми да ти представя лейди Емерен Насур Айлерс, бивша повереница на император Алуран Макстор Селсус и вдовица на покойната Надежда на тази страна.

Лейди Емерен си пое дълбоко дъх и отметна глава назад.

— Извикаш ли, момчето умира — каза жената.

Емерен затвори очи и издиша шумно през стиснати зъби.

— Които и да сте вие... — започна тя на езика на Кралството. Говореше го добре, макар и със силен акцент.

— Прости ми — прекъсна я жената. — Етикетът ми е поръждясал. Ти, без съмнение, е редно да бъдеш уведомена кои сме. Този хубавец е моят любовник и бъдеш съпруг, брат Френтис, доскоро от Шестия орен на Вярата и Обединеното кралство. Колкото до мен, аз отдавна не съм имала нужда от име, така че нека ме наречем просто слугиня на воларианските имперски интереси, на този етап поне.

Френтис ясно виждаше какво се случва в главата на пленничката им, бързите изчисления, които правеше тя — виждаше я как мести бързо поглед от жената към Френтис и окървавения кинжал в ръката му, после към притихналото момче, което държеше другата му ръка. Едва когато погледна към момчето, Френтис видя в очите ѝ истински страх.

Пулсирането в хълбока беше като копие, което се забива ритмично в плътта му...

— Щом сте толкова добре осведомени — каза Емерен с глас равен и добре контролиран, — значи знаете, че нямам никаква реална власт в тази земя. Думата ми не тежи пред императора. От смъртта ми няма да го заболи.

— Целта ни не е да причиним болка на императора — отговори жената. Отиде при голямото легло, тръсна се на мекия матрак и залюля крака като малко момиченце. — Реших, че може би ще ти е интересно да научиш нещо — каза тя. — Нещо, свързано със скорошната ти визита на Мелденейските острови. Даваш ли си сметка, че ако изкусната ти схема беше успяла, това щеше да е от неизмерима полза за нашето начинание? Отказахме се от идеята да заловим Ал Сорна, вече се стремим единствено към смъртта му. Той присъства във всяко гадание, във всяко видение, което измъкваме от гадателите. Той е вездесъщата пречка, спасява онези, които ние искаме мъртви, и убива онези, които искаме да опазим. Като твоя покоен и горко оплакван съпруг например.

Емерен я стрелна с яден поглед, гняв проби през страха в очите ѝ.

— О, да — продължи жената. — Виденията бяха пределно ясни. Ако беше преживял срещата си с Ал Сорна, Селиесен Макстор Алуран щеше да уреди убийството на вашия император, да обвини за това

агенти на Обединеното кралство, да подпали нова война, продължителна война, която да изтощи вашата империя, а него да превърне в чудовище, в най-омразния тиранин в алпиранската история, в гибел за народа си. И тогава, когато нашите войски стъпеха на бреговете ви, щяха да срещнат слаб отпор на една изцедена империя.

— Моят съпруг — изсъска лейди Емерен — беше добър човек.

— Твоят съпруг жадуваше за плътта на други мъже, а теб намираше за отблъскваща. — Погледът на жената се премести върху момчето до Френтис. — Не е за вярване, че е успял да ти направи дете. Макар че, от друга страна, дългът ни кара да стиснем зъби и пред най-неприятните задачи. Ето, вземи моя скъп годеник. Ще му се наложи да извърши нещо ужасно, нещо, което ще му причини силна болка, но аз въпреки това ще го накарам да го направи. Защото е мой дълг да го потопя докрай в естеството на нашата връзка, да го обуча. Работата е там, че той не ме обича. А да си влюбена в мъж и той да не отговаря на чувствата ти, това е... — Въздъхна и отправи тъжна усмивка към Емерен. — Е, мисля, че знаеш какво е. Кръвта на сина ти, пролята пред очите на родната му майка, ще хвърли още една сянка в душата на моя любим, ще ни свърже по-силно. Всяко убийство, което извършваме заедно, засилва връзката ни. Знам, че и той го усеща, чувам го в песента си.

Страхът и погнусата на Френтис прераснаха в див ужас, когато видя сълза да се стича по бузата на жената и други да преливат от очите ѝ — очи, които го гледаха с нескрито обожание.

— Започни от пръстите му, любими. Не бързай...

... пулсирането се беше сгъстило до почти постоянна болка, интервалите между бодешите се бяха скъсили драматично...

Френтис бутна детето на колене, стисна по-силно ръката му, раздели пръстите и опря острието на кинжала си в кокалчето на кутрето...

Нещо изтрещя на долния етаж, последвано от силен вик на алпирански.

— ХЕВРЕН! — изпищя лейди Емерен, влагайки цялата си сила в кряска, опъна стягащите я въжета, жилите на шията ѝ се издуха.

В същия миг през отворената врата долетя тропот на стъпки по мрамор.

— О, братко! — въздъхна жената, скочи от леглото и тръгна към вратата, като изтегли в движение меча си. — Май няма да ни остане време за забавления. Погрижи се и за двамата, ако обичаш, и не се бави.

Останал сам с двамата, Френтис хвана момчето за косата, дръпна главата му назад и опря кинжала си в оголеното гърло...

Болката в хълбока му избухна, истински взрив от нетърпима агония, която заличи всяка мисъл в главата му и потопа дори връзката. Той залитна, пусна момчето и се сви на две.

Момчето изтича при майка си и почна да дърпа въжетата, които я стягаха към стола.

— Унтех! — извика му тя, като клатеше глава ожесточено. — Еммах форгала. Унтех! УНТЕХ!

„Няма да избяга“ — помисли си Френтис. Момчето продължаваше да дърпа въжетата.

С изненада установи, че може да се движи, въпреки болката, която вилнееше в цялото му тяло. *Можеше да се движи.* Направи една крачка, цяла крачка по своя собствена воля, макар връзката все така да изискваше същото — да пререже гърлата на майката и детето. Връзката още беше там, припламваше, но в сравнение с болката в хълбока беше като дребно неудобство.

От долния етаж долетяха звуци на битка, множество гласове, извисени в ярост и предизвикателство, трясък на стомана, а после и характерният звук, който издава пламъкът, когато попадне върху насмолени подпалки. Последваха крясъци, откъм коридора нахлу дим.

Френтис залитна към Емерен и момчето, крайниците му потрепваха конвулсивно, страничен резултат от битката за контрол, която той водеше с болката. Срина се върху жената, вик на агония се откъсна от гърлото му и заля лицето ѝ. Тя извърна глава от ужас и отвращение и писна отново, когато кинжалът литна нагоре. Острието трептеше в ръката му. Детето се нахвърли върху Френтис, риташе, удряше с юмручета и хапеше. Френтис почти не го усети, съсредоточил цялата си воля върху кинжала, върху това да го овладее, да насочи трептящия му връх към въжетата през гърдите на Емерен. Един последен мускулен спазъм и въжетото падна срязано. Френтис изпусна кинжала в скута на жената, строполи се по гръб на пода и се сгърчи в конвулсии.

Връзката пламтеше с подновено ожесточение, болката в хълбока му постепенно отслабваше. „Не е било достатъчно — помисли си той, стържейки със зъби, сгърчен на пода. — Семето така и не поникна, не порасна достатъчно.“

Даваше си сметка, че Емерен стои над него с кинжала в ръка. Лицето ѝ беше разкривено от гняв и объркване.

— С-съжаля... — заекна той, като пръскаше слюнка. — С-съжалявам...

Тя стоеше, впила поглед в очите му, момчето я дърпаше за ръката.

— Ентала!

Искаше да ѝ кресне, че трябва да бягат, но подновената връзка не оставяше място за още забранени действия. Емерен го погледна за последно, все така объркана, после взе детето на ръце и избяга от стаята. Зави наляво, а не към стълбите.

Връзката го стисна като гигантски юмрук и го принуди да се изправи. Заповедта беше ясна и безапелационна: „Помогни ѝ!“

Той хукна към стълбите, слезе на бегом във фойето и завари жената да се бие на живот и смърт с един от белоплащите пазачи. Високи пламъци облизваха стените на фойето, гъст черен дим висеше под тавана. Жената нападна противника си свирепо, омазаната ѝ с кръв уста се разтегна като на побесняло куче, но мъжът беше опитен воин и парира всичките ѝ удари с бързи движения на сабята си. Имаше нещо познато в него — висок чернокож мъж с посребряла коса и изпитото обветрено лице на ветеран. Щом видя Френтис, мъжът се намръщи, отскочи настрана да избегне поредния удар на жената и се хвърли към стълбите.

Френтис блокира сабята и замахна към очите му, но мъжът беше бърз и лесно избегна острието на кинжала му, после взе две стъпала с един скок и се обърна с лице към тях. Срещна за миг погледа на Френтис, в очите му горяха отчаяние и ярост, явно не можеше да реши дали да остане тук и да се бие, или да продължи към горния етаж и да провери какво се е случило с жената и детето.

„Добре са“ — искаше да му каже Френтис, но не би могъл, разбира се, защото връзката не го позволяваше.

Обърна се, чул вик, и видя жената да се бие с други двама пазачи, събрали смелост да минат през пламъците, които вече

облизваха отворената врата. Пазачът с посребрялата коса съзря шанс за победа и нападна Френтис. Той се извъртя навреме, но острието на сабята срязва черната му памучна риза и остави плитка рана на гърба му.

Френтис изрита пазача в гърдите, ботушът му уцели нагръдника и събори мъжа на стъпалата. Нямаше време да го довърши, защото жената го викаше. Тя отстъпи няколко крачки назад, а Френтис зае освободената позиция, парирайки в движение атаките на двамата противници. Жената прибра меч си в ножницата и вдигна юмруци към най-близката стена. Изкрещя и пламъци изригнаха от ръцете ѝ, две плътни колони от бушуващ огън, които удариха стената и я сринаха сред облак от жар. Пламъците по ръцете ѝ угаснаха и тя политна, кръв течеше на ручейчета от носа, ушите, очите и устата ѝ.

Френтис я прихвана, преди да е паднала, метна я на рамо, парира един последен удар от пазачите и хукна към обгорената дупка в стената.

В градината цареше хаос, пазачи тичаха насам-натам сред вихрещия се дим. Френтис хукна към задната страна на къщата, към конюшните, като се надяваше да не зърне Емерен и детето, защото знаеше какво ще бъде принуден да направи. Конюшните бяха пълни с пазачи и прислуга, които се опитваха да спасят конете от пожара. Погледът на Френтис попадна върху едър жребец, който хвърляше къчове, докато едно конярче се опитваше да го изведе от опасната зона. Френтис повали момчето с удар по главата, улови юздите на коня, преметна жената на гърба му и скочи на седлото зад нея. Конят препусна моментално, далеч от бушуващия пожар.

След няколко удара на сърцето излязоха от димния покров и препуснаха диво на запад. Къщата зад тях пламтеше като факла.

ВТОРА ЧАСТ

Точният произход на хората, съставляващи масовата миграция към Северните предели, известна в наше време като нашествието на Ледената орда, остава загадка. Езикът и обичаите им били напълно непознати както за поданиците на Кралството, така и за воините еорил и сеорда, които се противопоставили на тяхното нашествие. По-голямата част от Ордата намерила смъртта си в последвалите кланета и едва шепа успели да се върнат в ледовете. По тази причина изследователите нямат други източници на информацията относно културата и обществения им строй освен малкото, което могат да научат от очевидци, а тези разкази неизбежно са изкривени от предразсъдъци и преливат от всякакви измислици за Мрачни умения и бойни зверове с чудовищни размери. Малкото, което знаем от наличните сведения, показва, че Ордата е демонстрирала безмилостна жестокост към всички чужденци, мъже, жени и деца, както и че е упражнявала необичайно силен контрол върху своите животни, много от които участвали в битките наравно с хората.

Инструктор Олинар
Нурен, Трети орден,
„Северните предели:
исторически бележки“,
архив на Третия орден

Северните предели

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

Притиснах се към перилото на кораба, възможно най-далече от въпросите на смрадливия.

— Не зная — казах.

Той измъкна нож отнякъде. Сигурно е бил скрит в дрехите му, защото не бях забелязал да е въоръжен, когато се качи на кораба. Острието се озова на гърлото ми по-бързо, отколкото изглеждаше възможно. Мъжът ме хвана за косата с другата си ръка и изви главата ми назад, а воняцията му дъх ме задави.

— Къде е той, писарче?

— С-северните предели — избълвах аз. — Крал Малциус го изпратил там, когато той се върнал в Кралството.

— Това го знам. — Натисна с ножа и острието прогори плътта ми. — Питам къде е сега. Какво ти каза за него Военачалникът? Какви

съобщения са му били изпратени?

— Н-никакви. Кълна се! Почти не стана въпрос за него. Стори ми се, че Военачалникът никак не го обича.

Смрадливият се наведе по-близо и се вгледа в лицето ми, явно търсеше признаци, че го лъжа.

— Надявам се, че ще ме компенсираш за всяка евентуална щета — каза генералът. — Планирал бях да извлека значителна полза от този роб.

Смрадливият изсумтя, пусна ме и отстъпи назад. Краката ми се подгънаха, но съумях някак да остана прав, опрян на перилото. Ако се бях сринал на палубата, това би се сметнало като обида към господаря ми. Съпругата на генерала се приближи и ми подаде копринена кърпичка. Притиснах я към плитката рана на гърлото си и кръвта оцапа бродирания плат.

— Подложил си на разпит пленниците, както ти бе наредено, нали? — обърна се смрадливият към генерала. Застана до масата, наля си вино, изпи го на няколко големи глътки. Виното се стече от гълтите на устата му и остави нови петна по мръсните му дрехи.

— Да. — Генералът го измерваше с присвити очи, тонът му — рязък от неохотно угодничество. — Чух всякакви измислици за този Мрачен меч, когото местните явно мразят и в червата. Но нищо съществено. Идеята, че ще им се притече на помощ, намират за нелепа.

— Така ли? — Смрадливият се обърна отново към мен. — Ела тук, писарче.

Тръгнах към масата с подкосени крака, като се стараех да не го поглеждам в очите.

— Пътувал си с него до Островите — продължи онзи. — Смяташ ли за нелепа идеята да помогне на онези, които го мразят?

Спомних си историята, която Ал Сорна ми беше разказал по време на плаването ни, за всички изпитания и битки, които бяха оцветили живота му. Но най-ясният ми спомен беше за деня на предизвикателството, за Щита, проснат в безсъзнание на арената. И как Ал Сорна му обърна гръб и прибра меча си в ножницата. Имах си свои причини да го мразя, не минаваше и ден, без да си мисля за Селиесен, но тогава, на арената, омразата ми се беше притъпила. Не беше изчезнала, разбира се, но и не гореше като преди.

— Простете ми, господарю — казах на генерала. — Но ако може, той ще дойде да се сражава с вас. Тук или другаде.

— Ще дойде, и още как. — Смядливият гаврътна още една чаша вино и я метна небрежно, а утайката се плисна по красивата географска карта. Мъжът обърна гръб на масата и тръгна към лодката си.

— Някаква разузнавателна информация нямаш ли за мен? — извика след него генералът.

Мъжът погледна през рамо.

— Имам, да. Не очаквай да е лесно.

Преметна се през перилото с нетипична за възрастта си пъргавина, стъпи в лодката и викна на робите да натиснат греблата. Лодката се отдели от кораба и пое назад към брега, мъжът стоеше неподвижен на носа ѝ. Имах чувството, че мога да усетя вонята му дори сега, въпреки разстоянието.

Форнела каза нещо с тих глас, цитат от моя книга — „Злато и прах: размишления върху естеството на политиката“, трета песен.

— „Съдете за един народ по съюзниците му.“

Атаката започна по обед, стотици лодки поеха през реката и стовариха хиляди варитаи и свободни мечове под стените на Алтор, където защитниците ги засипаха със стрели. Някои лодки така и не стигнаха до брега, надупчени със стрели като игленици, и течението ги отнесе заедно с мъртвия им товар. Мнозина умряха още щом скочиха на брега, преди да са оформили боен строй. Генералът отбеляза, че е постъпил мъдро, снаряжавайки хората си с щитове, и нареди непременно да запиша това.

— Няколко сковани една към друга дървени талпи, импровизирани щитове, които моите хора, по двама и по трима, да държат над главите си — каза той. — Простичка, но гениална защита срещу прословутите им дълги лъкове.

Въпреки гениалната му защита по мои сметки над двеста загинаха под стените, докато първият батальон стигне до най-близката пробойна. Корабите с балистите се бяха придвижили по-близо до брега, но вместо с камъни, инженерите зареждаха машините с големи топки напоени с масло парцали, подпалваха ги с факли и ги

изстрелваха над стените. Ако се съдеше по димните колони, поне няколко пожара вече бушуваха в обсадения град.

— Пожарите са най-добрият съюзник на смелия командир — изтъкна доволно генералът и аз се запитах колко ли такива реплики си е приготвил предварително. Жена му завъртя очи, което ми подсказа, че има още такива в запас.

Сражението при пробойните вилня близо час, воларианските войници се мятаха под масирания обстрел и не личеше да напредват. Преценил, че моментът е настъпил, генералът даде знак куритаите да се включат в атаката. Батальонът хукна по моста, мъжете крепяха стълбите над главите си. Генералът не беше сбъркал в преценката си, че кумбраелската отбрана ще бъде съсредоточена върху защита на пробойните, но въпреки това куритаите бяха посрещнати с порой от стрели и поне трийсетина от тях загинаха, преди да стигнат стените и да издигнат обсадните си стълби. А после, докато се катереха по опрениите на бойниците стълби, поне половината изгубиха живота си, падаха на земята като зрели круши. Все пак накрая голяма група куритаи успя да се добере до бойниците, малък възел в черно сред сиво-зеленото кумбраелско множество, което полагаше неистови усилия да ги отблъсне. Генералът наблюдаваше сцената през далекоглед; свали го за миг и викна на своя свързочник с флагчетата:

— Да пратят резерва!

Два батальона свободни мечове с обсадни стълби поеха по моста. За разлика от куритаите, те не дадоха много жертви на кумбраелския обстрел, защото защитниците бяха заети с отбраната на бойниците. Свободните мечове изкатериха стената на две места и част от защитниците се отправиха натам, което осигури глътка въздух на куритаите. Сетне нещо като вълна премина изведнъж през кумбраелските редици и те се оттеглиха внезапно, буквално за миг изчезнаха от стените. При една от пробойните са надигна победоносен вик — воларианците най-сетне бяха успели да пробият.

— И това е краят — отбеляза генералът с добре отрепетирано безразличие. Подаде далекогледа на един роб, седна на стола си и взе да глади дълбокомислено брадичка. — Най-великата обсада във воларианската история, завършила успешно благодарение на разумно

планиране и кратка битка. — Погледна към мен да провери дали писалката ми стърже послушно по пергаментата.

— Може би Съветът ще ти позволи да дадеш име на града — каза Форнела. — Токревия?

Генералът се изчерви и демонстративно не я погледна.

— Макар че Пепелище би било по-подходящо — каза тя, загледана в многобройните димни колони, които се издигаха над града.

— Ще пресъградим — сопна се генералът.

Нямаше триумф на лицето ѝ, само бегла меланхолична погнуса.

— Стига войниците ти да оставят живи хора, които да поробим, за да свършат работата.

Още два часа генералът чака потвърждение, че градът наистина е паднал, ставаше все по-нетърпелив, крачеше напред-назад по палубата и крещеше на надзирателите да налагат тежки наказания за дребните провинения на робите моряци. Накрая откъм брега дойде лодка, на чиято палуба стоеше мъж в изцяло черната броня на ротен командир. Мъжът се прехвърли на борда на кораба с изпито от умора лице, целият в сажди, с превръзка над лакътя. Отдаде чест на генерала и се поклони на съпругата му.

— Е? — попита нетърпеливо Токрев.

— Стените са наши, почитаеми генерале — докладва офицерът. — Но по всичко личи, че кумбраелците изобщо не са имали за цел да ги удържат. Изградили са барикади вътре в града, съборили са цели къщи, за да блокират улиците, по покривите е пълно със стрелци. Нашите хора са лесни мишени. Дадохме повече жертви по улиците на града, отколкото по стените и при пробойните.

— Барикади! — пръсна слюнки Токрев. — Дошъл си при мен да ми мрънкаш за барикади? Ами съборете ги!

— Пробихме през първата преди час, генерале. Но само на стотина метра зад нея имаше друга. Целият град се е вдигнал срещу нас, мъже и жени, стари и млади. Сражаваме се за всяка къща, а онази тяхна вещица сякаш е навсякъде.

Генералът сниши глас.

— Чуя ли още една дума за вещицата, ще заповядам да те бичуват като назидание за хората ти.

Отиде при носа на кораба и се загледа в града.

— Може би заповед за почивка и прегрупиране би била на място в момента — каза Форнела. В гласа ѝ имаше острога, която ми подсказа, че думите ѝ не са просто предложение. — Подсигуряване на превзетото.

Токрев застина и го видях как свива ръце в юмруци зад гърба си. Обърна се към ротния командир.

— Прекратете атаката и се прегрупирайте. Съберете колкото можете масло за лампи. Ще подновим атаката, когато се стъмни, и няма да се бием за всяка къща, а ще ги палим. Ясно?

Онази нощ град Алтор се сдоби с исполинска оранжева корона; сиянието се издигаше толкова нависоко, че затъмняваше звездите. Генералът ми бе наредил да остана на палубата и да опиша спектакъла, а самият той се оттегли в каютата си с една робиня за наслади, която си бе довел от брега, момиче на не повече от петнайсет години. Форнела се задържа на палубата, увита плътно с шала си. И да я смуцаваха звуците, които долитаха отдолу, тя не го показва с нищо; вместо това дойде при мен на носа и се загледа с мрачен поглед в града.

— Колко стар е този град? — попита ме.

— Почти колкото васалство Кумбраел, господарке — отговорих. — Най-малко на четиристотин години.

— Онези кули близнаци са храм на техния бог, нали?

— Катедралата на Световния отец, господарке. Ако не греша, този храм е най-свещеното им място.

— Дали това вдъхновява съпротивата им, как мислиш? Свещена мисия да защитят дома на своя бог с цената на всичко?

— Не зная, господарке. — „По-скоро разбират, че падне ли градът, ги чакат само робство и мизерия, затова предпочитат да умрат с оръжие в ръка.“

— Онзи мъж днес — каза тя. — Воняцията. Не искаш ли да знаеш кой е?

— Не съм в правото си да питам, господарке.

Тя се обърна към мен с усмивка.

— Роб си само от броени седмици, а вече си се вживял в ролята си. Явно държиш на всяка цена да оцелееш. — Обърна гръб на града и

се облегна на перилото със скръстени на гърдите ръце. — Ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че той изобщо не е човек? А само черупка, побрала призрака на нещо, което е по-гадно и от вонята на тялото, което обитава?

— Аз... за пръв път чувам за такова нещо, господарке.

— Нищо чудно. Това е строго пазена тайна, известна единствено на Съвета и на неколцина като мен, твърде важни, за да бъдат държани в неведение. Нашата мръсна, срамна тайна. — Погледът ѝ се зарея, докато говореше, привлечен сякаш от неприятен спомен. След миг тя примигна, тръсна леко глава и смени темата: — Разкажи ми за този Ал Сорна. Що за човек е той?

1. ВЕЙЛИН

— Тя липсва и на мен.

Алорнис вдигна поглед от парчето дърво, което дялкаше. Погледът ѝ беше студен, неизменно студен вече четири седмици. Още му беше сърдита, защото я бе принудил да предприеме това пътуване, а изчезването на Рева беше влошило нещата допълнително.

— Ти дори не я потърси — каза тя.

Тонът ѝ бе обвинителен, но Вейлин въпреки това сметна репликата за напредък, защото беше най-дългото изречение, което чуваше от сестра си след онази сутрин, когато Алорнис се събуди и откри, че Рева я няма. Дългото им пътуване през Нилсаел и на борда на този кораб, който трябваше да ги отведе до Северните предели, беше белязано най-вече от мълчание — на всичките му опити да я заговори Алорнис отвърщаше едносрично.

— Какво можех да направя? — попита той. — Да я вържа на коня?

— Тя е сама — каза Алорнис и се зае отново с дялкането. Ножката с късо извито острие оформяше фигурката с отмерени движения. Започнала я бе малко след като се качиха на кораба, за да отвлича вниманието си от пристъпите на морска болест, които я измъчваха през първите няколко дни. След това стомахът ѝ се бе успокоил, но не и гневът ѝ. Ножката отнемаше излишното дърво с равни дози сръчност и ожесточение. — Никого си нямаше — добави тихо тя. — Никого освен нас.

Вейлин въздъхна и насочи поглед към морето. Тук, на север, водите бяха много по-бурни, отколкото в Еринейско море, вълните прииждаха високи, а неспирният вятър режеше като нож. Корабът носеше името „Лирна“ в чест на сестрата на краля, боен кораб с тесен корпус, две мачти и екипаж от осемдесет души, плюс взвода конни гвардейци, които придружаваха Вейлин и имаха заповеди да останат с него през следващата година. Гвардейският капитан, едър млад благородник на име Орвен Ал Мелна, грижливо демонстрираше

уважението, полагащо се на Вейлин покрай новопридобития му статут, държеше се сякаш наистина е на негово подчинение. Нещата стояха другояче, разбира се — младият капитан беше по-скоро надзирател, застраховката на краля, че новоназначеният владетел на кулата ще спазва поетите ангажименти.

— Какво ѝ каза? — Алорнис бе застанала до него, изражението ѝ все още беше затворено, но сякаш не толкова сърдито като преди. — Казал си ѝ нещо, иначе нямаше да си тръгне така.

От седмици това го тревожеше — какво да ѝ каже. „Как да я излъжа — поправи се той. — Лъжа всички, защо да не излъжа и нея?“ Решил беше да каже на сестричката си, на доверчивата си сестричка, която не знаеше, че брат ѝ е лъжец, решил беше да ѝ каже, че Рева си е тръгнала от срам пред своя бог, срам, задето е приела Вейлин да я обучава, и заради чувствата си към Алорнис, чувства, които според епископите на нейната вяра са неппростим грях. Съвършена лъжа, която да смути Алорнис и да сложи край на по-нататъшните въпроси.

Отвори уста да я изрече, но думите заседнаха в гърлото му. В очите на Алорнис все така имаше гняв, но имаше и доверие. „Гледа мен и вижда него. Той лъгал ли я е някога?“

— Какво знаеш за бащата на Рева? — попита той.

И ѝ разказа всичко. От деня, когато го заведоха в Дома на Шестия орден, до вечерта, когато се завърна в бащината си къща. За разлика от историята, която беше разказал на алпиранския историк по пътя към Островите, сега разказът му беше пълен и неразкрасен, включваше всяка тайна, всяка смърт, всяка мелодия на кръвната песен. Разказът се проточи, защото Алорнис имаше много въпроси, проточи се цяла седмица, чак до сутринта, когато Северните предели се появиха на хоризонта.

— И песента ти позволява да я видиш? — попита Алорнис. Седяха в каютата на първия помощник-капитан, която той беше отстъпил на граничния лорд и неговата сестра. Алорнис седеше с кръстосани крака на койката си, дървената фигурка, вече почти готова, бе в скута ѝ. Продължила бе да я дялка, докато Вейлин ѝ разказваше историята си, и от парчето дърво постепенно се оформи малка статуетка на висок слаб мъж с брада. Алорнис беше измолила лак от корабния дърводелец и сега лакираше внимателно фигурката с

помощта на малка четка. Лакът беше тъмен и лъскав като бронз. — Шерин? Да видиш къде е?

— В началото, когато усвоих песента и как да я пея, да — отговори той. — Но с времето виденията избледняха. Вече от три години не я усещам изобщо.

— Но въпреки това продължаваш да се опитваш? — Гледаше го втренчено, напрегнато, но не личеше да се съмнява в думите му. В началото, когато ѝ каза за кръвната песен, тя не му повярва, разбира се, но Вейлин се сети за един номер, който беше научил от Ам Лин — даде ѝ ножа си и я накара да го скрие някъде на кораба, а самият той остана в каютата. Намери го бързо, само за няколко минути, пъхнат между две бурета с бира в трюма. Алорнис опита още веднъж, като този път помоли един моряк да го качи на наблюдателницата високо на мачтата. Вейлин реши да не се катери догоре, а само викна на дежурния по вахта да го метне на палубата. Други доказателства Алорнис не поиска.

— Всъщност спрях да се опитвам — каза той. — Да слушаш песента е едно, а да я пееш — съвсем друго. Изтощително е, а ако не внимавам, може да бъде и фатално.

— А онова нещо, което се е вмъкнало в кожата на брат Баркус, него търси ли го?

— Улавям по нещо от време на време. То още се разхожда по света, мами и убива по заповед на господаря си, който и да е той. Но образите са смътни, неясни. Предполагам, че знае как да се маскира. Как иначе би се крило толкова дълго в Баркус, без да го усетя? Зървам го само когато мисли за мен: омразата му е толкова силна, че избива през маската.

— Дали пак ще тръгне след теб?

— Вероятно. Едва ли има голям избор.

— Какво стана в Дома на ордена? Когато се отби там по пътя?

Вейлин отново се изкуши да я излъже, защото информацията, научена там, беше оставила горчив вкус в устата му и той не гореше от желание да я изрича на глас. Но вместо да я излъже, реши просто да премълчи някои неща.

— Срегнах се с аспекта.

— Това го знам. Какво ти каза той?

— Не само с аспект Арлин. Срегнах се и с аспекта на Седмия орден. И не, няма да ти кажа кой е той. За твое собствено добро. — Наведе се напред и я погледна в очите. — Алорнис, трябва винаги да си нащрек. Като моя сестра, ти си мишена. Точно затова те взех с мен, затова ти разказвам историята си. Северните предели са по-безопасни от Кралството, но онова нещо и агентите му могат да ни намерят навсякъде, сигурен съм.

— Тогава на кого мога да имам доверие?

Вейлин сведе поглед. „Дотук й казах само истини, защо да спирам сега?“

— Честно? На никого. Съжалявам, сестрице.

Тя погледна статуетката в ръцете си.

— Когато татко умря, ти?...

— Дали съм го усетил? Бегло, само ехо по-скоро. Вече беше починал, когато пях за теб. Двете с майка ти стояхте и гледахте кладата. Валеше сняг. Бяхте сами.

— Не — каза тя с лека усмивка. — Ти също беше там.

Видяха Северната кула след два дни. Беше внушително здание, по-широко в основата, отколкото при върха, високо седемдесетина стъпки, оградено от здрав крепостен зид, поне наполовина толкова висок. Приличаше на старите замъци, които Вейлин беше виждал в Кумбраел, без остри ъгли и без украса, укрепление от друго време — в крайна сметка кулата се издигаше тук от близо век и половина.

Пристанището гъмжеше от рибарски гемии и търговски съдове, екипажите им гребяха трескаво да направят място на „Лирна“, която захождаше бавно към кея. Капитан Орвен подреди хората си в две колони и те слязоха първи по мостчето. Излъсканите им брони грееха в контраст с тъмнозелените плащове на двайсетината мъже, които чакаха в другия край на кея. Редицата им не беше съвсем права, а доспехите им, предимно от обработена кожа и по-малко стомана, не бяха съвсем еднакви. Чак на сбирщина не приличаха, но определено не можеха да се мерят с блясъка на конната гвардия. Повечето от мъжете с тъмнозелените плащове бяха с тъмна кожа, потомци на изгнаници от южните краища на Алпиранската империя, и до един бяха много високи. Пред тях стоеше още по-висок мъж, също заметнат с

тъмнозелен плащ, а до него — миниатюрна тъмнокоса жена с обикновена черна рокля.

— Как изглеждам? — обърна се Вейлин към Алорнис, преди да стъпи на мостчето. Облечен беше в елегантни дрехи, ушити за него от личния шивач на краля, бяла копринена риза с бродирани по яката стилизирани ястреби, панталони от качествен памучен плат и дълъг тъмносин плащ, обточен със самур.

— Като лорд — увери го Алорнис. — Съвсем щеше да се впишеш в образа, ако носеше това нещо на кръста си, вместо да го разнасяш като тояга. — И посочи увития в платно меч, който Вейлин държеше в ръка.

Той се усмихна, слезе по мостчето и се приближи до тъмнокосата жена и високия мъж, които го посрещнаха с официални поклони.

— Лорд Вейлин — каза жената. — Добре сте дошъл в Северните предели.

— Лейди Дарена Ал Мирна — поклони се на свой ред Вейлин. — Срещали сме се и преди, макар че вие едва ли го помните.

— Отлично помня онзи ден, милорд. — Тонът ѝ беше грижливо неутрален, красивото ѝ лонакско лице не разкриваше нещо.

— Негово величество ви праща най-топли поздрави — продължи Вейлин. — Както и искрената си благодарност, задето сте продължили да управлявате тази земя от името на Короната.

— Негово величество е много любезен — отговори лейди Дарена. Обърна се към високия мъж до себе си. — Позволете да ви представя капитан Адал Зену, командир на Северната гвардия.

Гласът на капитана прозвуча студено, неучтиво почти:

— Милорд.

Вейлин погледна към редицата мъже с различните доспехи.

— Това не е пълният състав на гвардията ви, предполагам.

— Северната гвардия наброява три хиляди мъже — отговори капитанът. — Повечето имат и друга работа, срещу заплащане. Реших да не свиквам повече, отколкото е необходимо. — Погледна Вейлин и се забави миг-два, преди да добави: — Милорд.

— Добре сте постъпили, капитане. — Вейлин посочи Алорнис. — Това е сестра ми, лейди Алорнис Ал Сорна. Надявам се да я настаните подобащо.

— Ще се погрижа за това — каза лейди Дарена и за приятна изненада на Вейлин успя да се усмихне, преди да се поклони на Алорнис. — Добре дошла, милейди.

Алорнис отвърна несръчно на поклона — благородническите маниери бяха нещо ново за нея.

— Благодаря — каза тя и сгъна кръст в лек поклон към капитана. — И на вас, сър.

Капитанът се поклони доста по-ниско и елегантно, а тонът му бе забележително по-топъл от онзи, с който се беше обърнал към новия владетел на кулата и граничен лорд.

— Милейди, за мен е чест.

Вейлин вдигна поглед към надвисналата кула, тъмен силует на фона на небето, птичи ята кръжаха край горните етажи. Кръвната песен запя с неочаквана мелодия, топъл монотонен напев, събрал в себе си усещането за нещо познато и предчувствие за безопасност. Сякаш го приветстваше с добре дошъл у дома.

Основата на кулата беше обрасла с допълнителни постройки, всичките с каменен градеж — там се помещаваха конюшните и работилниците, без които никой замък не може да функционира нормално. Вейлин насочи коня, който му бяха дали, през главната порта към двора, където прислугата чакаше да го поздрави с добре дошъл. Слезе от коня и положи усилие да заговори неколцина. Повечето му отговориха едносрично, не липсваха и зле прикрити враждебни погледи.

— Много са дружелюбни местните — измърмори Алорнис, докато влизаха в замъка. Вейлин я потупа по ръката и продължи да се усмихва на всички, макар че лицето му започваше да се схваща.

Престолната зала се намираще на приземния етаж, обикновен дъбов стол без украса стърчеше самотно на подиум с лице към голямото кръгло пространство. До едната стена спирално каменно стълбище водеше към следващия етаж.

— Забележително — каза Алорнис, видимо впечатлена от залата. — Не подозирах, че толкова голям таван може да е без колони.

— В стените има дебели железни греди, милейди — обясни капитан Адал. — От основите чак до покрива на кулата. Подовете на

етажите са окачени на тези греди, има и контратежести, които да балансират товара.

— Не знаех, че предците ни са били толкова умели строители — отбеляза Вейлин.

— Не са били — отговори капитанът. — Това всъщност е втората Северна кула, построена от моя народ, когато им е било разрешено да се заселят тук. Оригиналната кула е била два пъти по-ниска и доста нестабилна.

Погледът на Вейлин се спря върху голям гоблен, окачен зад престола на владетеля. Беше дванайсет стъпки дълъг и пет висок и изобразяваше батална сцена. Войска от бойци с разнообразни брони и оръжия напредваше срещу сбирщина от мъже и жени, облечени в кожа и с дивашки вид в компанията на големи котки със зъби като кинжали. Небето тъмнееше от хищни птици, по-големи от най-големите орли, които Вейлин беше виждал — налитаха с разперени нокти към войската с разнообразните брони.

— Великата битка срещу Ледената орда? — обърна се той към Дарена.

— Да, милорд.

Вейлин посочи птиците.

— Тези какви са?

— Наричаме ги ястреби-копия, макар че в действителност произхождат от орлите и са отгледани за бран. Ледените хора ги използват така, както ние използваме стрелите.

Вейлин се взря в гоблена и различи фигурата на предишния граничен лорд, Ванос Ал Мирна — едър мъж, същински мечок, сочещ с боен чук към Ордата. До него беше избродирана по-дребна фигурка с дълга тъмна коса и лък в ръката.

— Това вие ли сте? — попита изненадано той.

— Бях там, да — отговори Дарена. — Както и капитан Адал. Всички бяхме там, всички поданици на Кралството, достатъчно големи да носят оръжие, сражавахме се рамо до рамо с еорил и сеорда. Ледените не правеха разлика между войници и цивилни, затова всички се включихме в битката.

— Нямахме избор, понеже Кралството така и не изпрати помощ — добави капитанът.

Погледът на Вейлин се задържа върху бойните котки на Ледената орда и кръвната песен набра сила, насочвайки мислите му на северозапад. „Значи в крайна сметка са намерили убежище тук.“

Дарена изведнъж ахна. Вейлин я погледна и видя, че го зяпа ококорено.

Той вдигна вежда.

— Милейди?

Тя се изчерви и отклони поглед.

— Нека ви покажа покоите ви, милорд.

— Да, благодаря.

Стаята му се намираше три етажа по-нагоре, достатъчно високо да предлага чудесен изглед към града и отвъд него. До стената имаше голямо застлано с кожа легло, а пред южния прозорец — грубовато писалище. В единия ъгъл на плота му имаше купчина листа, заедно с перо и пълна мастилница.

— Подготвих петициите и докладите, които трябва да прегледате, милорд — каза Дарена и махна към купчината документи. Бяха останали сами, след като капитанът бе предложил на Алорнис да ѝ покаже нейните покои на горния етаж. — Спешните са вързани с червена панделка. Добре ще е да започнете с писмото от гилдията на корабостроителите.

Вейлин погледна към бюрото и видя писмо с червена панделка най-отгоре на купчината.

— Благодаря ви за предвидливостта, милейди.

— Не е нужно. Ако ме извините... — Тя се поклони и се обърна към вратата.

— Каква е? — попита Вейлин, преди да е излязла.

Тя се поколеба, после се обърна и го погледна с видима неохота.

— Милорд?

— Дарбата ви. — Седна на стола пред бюрото и се облегна назад с ръце зад главата. — Знам, че имате дарба, иначе не бихте доловили моята.

Страх засенчи безизразното ѝ досега лице, но само след миг гняв измести страха.

— Дарба, милорд? Не знам какво имате предвид.

— О, мисля, че знаете.

Взираха се мълчаливо един в друг; в нейните очи грееше открито негодувание и Вейлин си даде сметка за недоверието, което щеше да среща тук на всяка крачка.

— Къде да намеря брат си? — попита той, когато стана ясно, че тя няма да отговори на предишния му въпрос. — Русият мъж с хубавата съпруга и бойната котка.

— Тя каза, че ще разберете. И че няма смисъл да ви лъжа.

— Била е права. А каза ли ви, че няма причина да се боите от мен?

— Да. Но тя ви познава, а аз — не. Не ви познават и хората, които вашият крал ви е изпратил да управлявате.

— Имате предвид *нашия* крал.

Тя затвори очи за миг и въздъхна да овладее гнева си.

— Разбира се, милорд. Грешка на езика. Села и съпругът ѝ са в Нериново, село на дванайсет мили северозападно оттук. Сигурна съм, че *те* ще се радват да ви видят.

Вейлин кимна и взе писмото с червената панделка от купчината.

— И какво искат? Тези корабостроители?

— Търговската гилдия намали сумата, която членовете ѝ плащат за поддръжка на корабите. Твърдят, че спадът в търговията, настъпил заради Алпиранската война, се е отразил драматично на печалбите им. Корабостроителите искат да възстановите първоначалните такси.

— Търговците истината ли казват?

Тя поклати глава.

— Има известен спад в търговията с някои стоки, но цената на синия камък се удвои след войната и това компенсира загубите им от другия стокообмен.

— Цената на синия камък се е увеличила, защото има недостиг, предполагам? Веднъж крал Янус спомена, че залежите са на изчерпване.

Дарена смръщи вежди.

— Не знам какво ви е казал покойният ни крал, милорд. Знам, че добивът в мините е стабилен от много години. Нещо повече, баща ми се принуди да въведе ограничения върху добива, за да предотврати спад в цената. Двойното поскъпване се дължи на факта, че корабите на Кралството вече не могат да го транспортират директно до алпиранските пристанища.

Вейлин преглътна напушилия го горчив смях. „Още една нишка от паяжината на стария хитрец се оказва лъжа.“ Отвори писмото и написа името си под текста, с пълното съзнание, че лейди Дарена е втренчила поглед в ръката му, която с мъка изписваше буквите.

— Молбата на корабостроителите е одобрена — каза той. — Какво друго имате за мен?

Погледът ѝ се премести от грозния му подпис към купчината документи.

— Ами — каза тя, приближи се до бюрото и отвори следващата петиция, — капитан Адал иска да бъдат закупени нови ботуши за Северната гвардия...

Вдигнаха банкет в негова чест същата вечер, щедро, но напрегнато събитие в голямата зала, на което присъстваха водачите на градските гилдии и старшите братя и сестри на онези ордени, които поддържаха мисии в Пределите, както и много търговци. Последните бяха най-приказливи, заговаряха новия владетел на кулата при всяка възможност и всеки отправяше молба за частна аудиенция в най-скоро време. Дарена вече го бе предупредила, че баща ѝ е провеждал всичките си срещи пред свидетели като застраховка срещу обвинения в корупция, и сега Вейлин отговаряше на всяка молба по един и същи начин — че не вижда причина тази разумна практика да претърпи промяна.

Седеше на голямата маса в компанията на представители на Вярата. Оказа се, че само Вторият, Четвъртият и Петият орден имат свои домове в Пределите. Шестият никога не беше стъпвал тук, а поддържането на реда, по кралска заповед, беше предадено в ръцете на Северната гвардия. По думите на Дарена, официалното обяснение гласяло, че Шестият орден вече бил достатъчно зает с поддържането на реда в Кралството като цяло и нямал ресурс да се занимава с местната сигурност, но според баща ѝ Янус просто искал да държи Вярата по-далече от източника си на син камък.

Вейлин с изненада установи, че брат Холун от Четвъртият орден е най-приказливият от ПравOVERните. Закръглен и засмян мъж с вечно присвити късогледни очи, Холун говори надълго и нашироко за

историята на Пределите и за усилията на неговия орден да води точен архив на местната търговия, особено що се отнася до синия камък.

— Можете ли да си представите, милорд — каза той и се наведе по-близо до Вейлин, отколкото се налагаше, вероятно за да види ясно лицето му, — че през трите банки в този град за един месец минават повече пари, отколкото през цял Варинсхолд за година?

— Наистина удивително, братко, не знаех — отвърна Вейлин. — Кажете ми, поддържате ли редовно кореспонденция с аспект Тендрис?

— О! — Облеченият в черно брат сви рамене, преди да продължи: — Веднъж годишно получавам писмо, обикновено със съвети как да поддържам жива Вярата на братята в тези трудни времена. Толкова сме далеч от Дома на ордена, че на аспекта не му е до нас. Има си други, по-спешни неща на главата, без съмнение.

Сестра Вирула от Втория орден не беше толкова разговорлива. Беше намусена кльощава жена на средна възраст и малкото, което каза на Вейлин, се въртеше около отказа на капитан Адал да осигури ескорт за мисията, която орденът ѝ планирал да проведе сред конните племена на еорил сил.

— Цял един народ няма достъп до Вярата само защото капитанът не желае да ни съдейства, братко — каза тя, видимо неспособна да се обърне към Вейлин с полагащата му се титла. — Уверявам ви, че нашият аспект никак не е доволен.

— Сестро — каза уморено Дарена, — последната група мисионери, изпратени при еорил сил, намерихме вързани и със запушени усти пред портата на кулата. Баща ми повдигна въпроса на есенния конски панаир и отговорът беше съвсем ясен — не искат да слушат как говорите лоши неща за мъртвите.

Сестра Вирула затвори очи, изрецитира под нос няколко стиха от Катехизиса на Вярата, после се върна към супата си.

Петият орден беше представен от брат Келан, сериозен мъж на петдесетина години, който наблюдаваше Вейлин със същото бдително подозрение, което се четеше върху повечето лица наоколо.

— Прав ли съм, братко — обърна се Вейлин към лечителя, — че от всички представители на Вярата вие сте в Пределите от най-дълго време?

— Така е, милорд — отвърна Келан и си наля още вино. — Станаха вече трийсетина години.

— Брат Келан е дошъл на север заедно с баща ми — обясни Дарена и докосна с усмивка ръкава му. — И е мой учител, откакто се помня.

— Лейди Дарена познава отлично лечителското изкуство — каза Келан. — В интерес на истината, напоследък аз се уча от нея, а не обратното, покрай всички церове, които ѝ показват сеордите. Повечето са забележително ефективни.

— Поддържате връзка със сеордите, милейди? — обърна се към нея Вейлин. — Мислех, че не пускат никого в своята гора.

— Нея я пускат — каза Келан. — Всъщност в Северните предели едва ли има и една пътечка, където Дарена да не е добре дошла. — Наведе се напред да погледне към Вейлин и малко вино се разплиска от препълнената му чаша. — Тук всички я уважават и обичат.

Вейлин кимна разбиращо.

— В това изобщо не се съмнявам.

— Сеордите наистина ли са толкова свирепи, колкото се говори, лейди Дарена? — попита Алорнис. Седеше вляво от Вейлин и почти не беше обелила дума, видимо притеснена от непознатата обстановка. — Не знам нищо за тях, освен преувеличените легенди, които са описани в нашите исторически книги.

— Не са по-свирепи от мен — отговори Дарена. — Самата аз съм сеорда.

— Мислех, че сте с лонакско потекло — отбеляза Вейлин.

— Така е. Но съпругът ми беше сеорда, което прави и мен такава според техните обичаи.

— Имате съпруг от сеордите? — попита Алорнис.

— Имах. — Дарена сведе поглед към чашата си и се усмихна с тъга. — Запознахме се, когато Ордата се спусна от север и баща ми потърси помощ от сеордите. Той беше сред хилядите, които се отзоваха. Бих се омъжила за него веднага, още в деня, когато се запознахме, но татко настоя да изчакам, докато навърша пълнолетие. Оженихме се и аз живях при тях три години, докато... — Въздъхна и отпи глътка вино. — Войната между лонаките и сеордите никога не е свършвала. Водила се е преди вашият народ да дойде по тези земи и без съмнение ще се води още векове и ще отнеме съпрузите на безчет жени.

— Съжалявам — каза Алорнис.

Дарена се усмихна и я потупа по ръката.

— Обичай веднъж и живеј вечно, така казват сеордите.

Тъгата в очите ѝ събуди у Вейлин спомени за Шерин, за лицето ѝ в деня, когато я бе положил в ръцете на Ам Лин, за часовете, които бе прекарал на брега, взирајќи се след кораба, който я отнасяше далече от него...

— Мога ли да попитам какви са плановите ви за утре, милорд?
— каза брат Холун, връщайќи го към настоящето. — Натрупали са се куп документи за архива, които чакат параф от владетеля на кулата.

— Имам работа в Нериново — отвърна Вейлин. — Искам да запознај сестра си със свои приятели, които живејат там. Ще се заема с вашия архив, когато се върнем, братко.

Сестра Вирула настръхна, когато Вейлин спомена името на селото.

— Правилно ли разбирам, братко, че смятате да отидете в Мрачното свърталище?

Вейлин я погледна изпод смръщени вежди.

— Мрачното свърталище, сестро?

— Само глупави слухове, милорд — каза Дарена. — От онези слухове, които неизменно се пораждат околу новодошли с непознати традиции. Пределите винаги са били убежище за изгнаници, хора с различни вярвания и обичаи, прогонени от својата родина. Това е стародавна традиција тук, във владенията на кулата.

— Традиција, която не бива да се отхвърля с лека ръка — добави брат Келан и изгълта поредната чаша вино, пета или шеста за вечерта. — Новата крв ни обогатява, както казва Ванос. Добре ще е да го запомните.

На Вейлин не му хареса заплахата в гласа на брат Келан, бил той пијан или не.

— Братко, ако да ми служите ви е толкова непосилно, имате позволението ми да се върнете в Кралството, когато решите.

— Да се върна в Кралството? — Келан се зачерви и скочи на крака въпреки опитите на Дарена да го спре. — Моето кралство е тук, тук е домът ми. А вие кой сте? Прехвален убиец от неуспешната война на лудия крал?

— Брат Келан! — Капитан Адал пристъпи напред, сграбчи лецителя за ръката и го дрпна настрана. — Забравяте се. Прекалил е с

виното, милорд — каза той на Вейлин.

— Имате ли някаква представа какъв велик човек беше предишният владетел на кулата, чието място искате да заемете? — продължи да беснее Келан, като дърпаше ръка да я измъкне от хватката на капитана. — Колко го обичаха всички тук? И колко обичат нея? — Посочи с пръст Дарена, която седеше със затворени очи, отчаяна. — Никой не ви иска тук, Ал Сорна! На никого не сте притрябвали! — Продължи да нарежда, докато Адал и един гвардеец го извеждаха насила. Вратата се затвори след тях и в залата се възцари неловка тишина.

— А аз си мислех, че вечерята не включва развлечения — каза Вейлин.

Думите му породиха несмел смях, но и той се оказа достатъчен да свали напрежението и да възобнови разговорите, макар и на тих глас.

— Милорд. — Дарена се наведе към Вейлин, говореше почти шепнешком, но сериозно. — Брат Келан прие много тежко смъртта на баща ми. Не може да си прости, че се оказа безсилен пред болестта, която го отнесе. Оттогава не е на себе си.

— Думите му са държавна измяна — заяви самодоволно сестра Вирула. — Каза, че крал Янус е луд. Чух го.

Дарена изскърца със зъби и продължи, все едно не я е чула:

— Службата му тук е безценна. Спасил е живота на толкова хора...

Вейлин разтри слепоочията си. Внезапно се беше почувствал много уморен.

— Мога да простя пиянските брътвежи на един скърбящ човек. — Погледна я в очите. — Но да не се повтаря.

Тя кимна и изви устни в лека усмивка.

— Много сте любезен, милорд. Няма да се повтори, имате думата ми.

— Добре. — Той избута стола си назад и се изправи. — Благодаря ви за всичко, милейди. А сега, ако ме извините, имам спешна нужда от почивка.

— Еорил са го нарекли Онзи, който вее пламък, когато тича. Заради гривата. — Главният коняр плъзна галъовно ръка по хълбока на коня. Конят беше красиво животно с яка мускулатура, макар и не толкова жилав като породист кон от Кралството, с дълги крака и кафяв на цвят, освен при гривата, която определено червенееше. — Еорилите са си такива, не обичат кратки имена. Аз му викам само Пламък.

— Млад е — отбеляза Вейлин, докато проверяваше зъбите му. Забелязал бе липсата на сиви косъмчета около муцуната.

— Но е много умен и добре обучен, милорд — увери го главният коняр. Беше едър мъж на трийсетина години, нилсаелец, ако се съдеше по акцента, с превръзка на лявото око. Представи се като Борун, без фамилно име. Вейлин се беше появил в конюшните рано сутринта и Борун реагира на неочакваното му посещение с широка усмивка и енергичност, без следа от враждебното негодувание, което новият владетел на кулата срещаше навсякъде.

— Купихме го от еорилите, когато беше още жребче — обясняваше Борун. — Нарочен бе за следващия кон на лорд Ал Мирна. Лейди Дарена реши, че е редно да го дадем на вас.

Вейлин почеса Пламък по носа и получи в отговор доволно пръхтене. „Този поне няма да ме хапе.“

— Ще ми трябва седло. И кон за сестра ми.

— Ще се погрижа, милорд.

Докато извеждаха конете в двора, се появи Алорнис, увита в кожи и разтегнала уста в широка прозявка. Дори през лятото утрините в Пределите бяха студени.

— Колко път има дотам? — попита тя. Очите ѝ бяха зачервени, което наведе Вейлин на мисълта, че снощи сестра му е прекалила с виното.

— Няколко часа езда — отговори Дарена и яхна коня си. — Но мисля първо да се отбием на друго място. Искам да ви покажа една от мините. Стига да нямате нищо против, милорд?

— Добре. — Той погледна Алорнис, после кимна към коня ѝ. Тя се прозина отново, измърмори нещо под нос и накрая се метна с пъшкане на седлото.

Групата им се оказа доста многобройна — освен гвардейците на Орвен с тях тръгнаха капитан Адал и двама от хората му. Поеха по северния път и скоро се озоваха сред обрасли с храсталак хълмове.

Пътят беше в добро състояние, широко платно от здраво отъпкан чакъл. Далеч не бяха единствените пътици, на няколко пъти дори се наложи да минат встрани, за да направят път на тежко натоварени фургони и каруци.

— Когато баща ми застъпил на поста си, тук имало само тесен черен път — каза Дарена, когато Вейлин отбеляза отличното състояние на шосето. — Пренасяли чакъла с товарни коне. Баща ми платил с кралско злато за построяването на пътя, а после задължил с кралска дума търговците да плащат за поддръжката му.

Двамата язدهа рамо до рамо в челото на колоната. Вчерашният коктейл от студена безучастност и гняв беше загубил остротата си, макар в поведението ѝ още да се долавяше дистанция и бдителност. „Сигурно още се тревожи за пияния лечител“ — помисли си той.

— Няма да останете, нали? — попита я Вейлин.

Тя го стрелна с кос поглед. Сигурно се чудеше какво ли му е казала песента, но този път въпросът му не беше породен от песента, а от обикновено наблюдение.

— Мислех да се върна в гората — каза тя. — За известно време.

— Жалко. С радост бих ви дал титла.

Тя вдигна вежда и се усмихна.

— Мислех, че титлите ги раздава кралят.

— Да, а в Пределите аз съм неговият представител, аз упражнявам думата му. Как ви звучи Първа съветница на Северната кула?

Тя се засмя, но бързо преглътна смеха си, разбрала, че Вейлин говори сериозно.

— Искате да остана?

— Местните хора със сигурност ще се радват, ако останете. Същото важи и за мен.

Двамата яздиха в мълчание известно време, Дарена свъсила замислено вежди.

— Попитайте ме отново, след като видите мината — каза накрая тя и пришпори коня си.

Входът към мината представляваше зейнала дупка с дървени подпори в склона на нисък хълм, наобиколена от дървени бараки. В

голямата си част миньорите бяха ниски мъже с бледа кожа и със свещи, прикрепени към кожени каишки около главата. Поклониха се бегло на Вейлин и малко по-почтително на Дарена, глухи за крясъците на кмета, който се опитваше да ги строи, за да посрещнат подобаващо владетеля на кулата.

— Нахални помияри! — крещеше им той, макар на Вейлин да му се стори, че гневът му е малко пресилен. Кметът беше по-висок от хората си, с по-чисто лице и силен ренфаелски акцент. — Ше тря'ва да им простите, милорд — каза той. — Толкоз могат. — После повиши глас: — Цел живот шибат кози и пушат петолистник проклетниците!

— О, я иди шибай скална маймуна, Ултин — извика някой с отегчен глас.

Ултин се зачерви, но преглътна гнева си.

— Сам съм си виновен, милорд. Глезя ги. 'Се едно, добре сте дошли в Крадливо дере.

— Лорд Вейлин би искал да види мината — каза му Дарена.

— Разбира се, милейди, разбира се.

Запали една лампа и ги поведе към входа на мината. Едва зърнала мастилената чернота на шахтата, Алорнис побърза да заяви, че предпочита да остане над земята, извади вездесъщите пергамент и въглен от дисагите на коня си и се огледа за нещо интересно, което да скицира. Дарена и Вейлин последваха Ултин в шахтата.

Влажните стени лъщяха под светлината на лампата. Разминаха се с двама миньори, които тикаха натоварена със скали количка към повърхността. Едва ли бяха изменили повече от двеста метра по наклонената шахта, но нарастващата горещина и спареният въздух създаваха впечатлението, че са се спуснали едва ли не в земните недра. Вейлин тъкмо започваше да съжالياва, че не е последвал примера на сестра си, когато най-сетне спряха.

— Това е то, милорд. — Ултин вдигна лампата и светлината се разля по голяма подземна каверна, където десетина миньори удряха с кирки стените, а други обикаляха около тях и товареха парчетата отчупена скала в колички. — Най-богатата жила в Пределите. Дава камък с най-високото качество. Нищо, че онзи лъжец в Мирнова могила ще ви рече друго.

Вейлин се приближи към стената. Синият камък изпъкваше ясно — малки лазурни мъниста в сивата скала.

— Веднъж имах един, голям колкото юмрука ми — измърмори той. — Наех кораб с него.

— Също и другото, Ултин — каза Дарена. — Лорд Вейлин трябва да види и него.

Вейлин се обърна навреме да види въпросителния поглед, който кметът отпрати на Дарена. Тя му кимна и Ултин ги поведе към малък страничен тунел. Близко четвърт час вървяха след него по стесняващия се проход; накрая стигнаха до края му, където лампата освети наклонен скален откос, дълъг двайсетина метра. Надзирателят погледна с очакване Вейлин и той се приближи да види откоса. Дебела жълтеникава жила пресичаше голата скала. Вейлин се обърна към Дарена и вдигна въпросително вежди.

— Това да не е?...

— Злато — потвърди тя. — А майстор Ултин, който освен кмет и е главен бригадир на мината, твърди, че е от най-високо качество.

— Тъй е, милорд. — Ултин прокара длан по жълтата жила. — На младини работех в златните мини в Западен Ренфаел и едно мога да ви кажа — не бях виждал толкова много на едно място и толкова чисто.

Вейлин оглеждаше жилата с присвити очи.

— Не ми се вижда чак толкова много.

— Не сте ме разбрали, милорд. Като казвам на едно място, имам предвид Пределите, а не само таз мина.

— Има и още?

Дарена докосна надзирателя по ръката.

— Майстор Ултин, бихте ли ни оставили насаме с владетеля на кулата за минутка?

Мъжът кимна, запали свещта на кожената каишка около главата си, даде лампата на Дарена и тръгна назад по тесния проход.

— През последните три-четири години намерихме много такива жили — каза тя, когато ехото от стъпките на Ултин заглъхна. — Колкото по-дълбоко копаем, толкова повече излизат.

— Изненадан съм, че крал Малциус не ми е споменал за този невероятен късмет.

Дарена сви устни.

— За него може да е късмет, но за тази земя може да означава катастрофа.

— Баща ви знаеше ли за това?

— Именно по негова заповед скрихме тази информация от Кралството. До ден-днешен за находищата знаем само аз, брат Келан и миньорската гилдия.

— Цяла гилдия знае за това и го пази в тайна?

— Планинците се отнасят много сериозно към клетвите си. Живеят по тези места много преди първият азраелски кораб да се появи на хоризонта. Ясно им е какво ще стане, ако из Кралството се разчуе за златото.

— Понастоящем Кралството има сериозни проблеми. Такова богатство може да облекчи страданията на мнозина, да не говорим, че ще осигури финансиране за амбициозните планове на нашия крал.

— Може и така да е, милорд. Но освен това ще ни превърне в мишена, половината Кралство ще се изсипе тук. Синият камък е едно, златото — друго. Нищо не подлудява хората като жълтия метал, който излиза във всяка шахта, която изкопаем. Всичко ще се промени, а тази земя и хората ѝ са ценни такива, каквито са, повярвайте ми. Струва си да се съхранят.

— Не знам за клетвите, но такава тайна не може да се пази вечно. Рано или късно ще се разчуе, било случайно, било заради предателство.

— Не казвам, че трябва да я пазим за вечни времена. Но можем да премълчим поне за мащаба на находищата. Нека кралят си получи златото, нека построи с него колкото мостове и училища иска, но постепенно, не наведнъж.

Предлагаше му да се включи в държавна измяна и очевидно си даваше сметка какво иска от него, поне ако се съдеше по напрежението в погледа ѝ.

— Явно ми имате голямо доверие — каза той.

Тя сви рамене.

— Вие... оказахте се по-различен от очакваното. А и както сам казахте, не бихме могли да опазим тази тайна от вас.

Вейлин се обърна отново към жилата, загледа се в мътния блясък на жълтия метал под светлината на лампата. Не беше алчен по природа, но знаеше каква движеща сила е ламтежът за богатство. Заслуша се за кръвната песен, но не чу нищо, което да го насочи. „Възможно ли е това решение, което изглежда толкова важно, да е без реално значение в действителност?“

— Лейди Дарена Ал Мирна — каза той и се обърна към нея. — Официално ви моля да приемете титлата Първа съветница на Северната кула.

Тя кимна бавно.

— Приемам с радост, милорд.

— Добре. — Вейлин тръгна назад по тесния тунел. — Когато се върнем в кулата, ще ми помогнете да напиша едно добре премерено писмо до краля, в което го уведомявам, че сме открили залежи на злато, макар и в скромни количества.

Излязоха от мината, примигвайки на дневната светлина, и завариха капитан Адал да ги чака със свитък в ръка. Недалеч от него войник от Северната гвардия, явно току-що пристигнал, свалеше седлото на запотения си кон. Капитанът подаде свитъка на Вейлин и каза с натежал глас:

— От най-северния ни пост, милорд. Новината е отпреди три дни.

Вейлин сведе поглед към свитъка и неразбираемите символи, изписани на него.

— Дали не бихте го...

— Почеркът наистина е ужасен, милорд — каза Дарена, която надничаше над рамото му. Вейлин усети как трепна, докато четеше писмото. — Това потвърдено ли е?

Адал посочи гвардееца.

— Сержант Лему е видял придвижването им с очите си, а той не е склонен да преувеличава.

— Придвижването? — попита Вейлин.

Дарена взе пергамента и го изчете отново. Сърцето на Вейлин се сви, като видя как треперят ръцете й.

— Ордата — промълви тя. — Връщат се.

2. ЛИРНА

Събуди се и завари малко момиченце да седи на леглото ѝ и да я зяпа с големи сини очи. Главата я болеше ужасно, сякаш в черепа ѝ имаше дребно човече с голям чук, а устата ѝ така беше пресъхнала, че едвам успя да поздрави детето на лонакски. То кривна глава и продължи да я зяпа.

— Заради косата ти, кралице. — Давока седеше на съседното легло, гола, ако не се броеше препаската. — Лонаките нямат златни коси.

Лирна отметна кожата, смъкна крака на земята и седна на леглото, безобидно движение, което събуди многобройни болезки от гърба до пръстите на краката ѝ. Давока стана, наля вода в дървена чаша и я доближи до устните ѝ. Без дрехи Давока беше още впечатляваща гледка — тялото ѝ приличаше на епическа поема от мускули, белези и татуировки. Остави чашата, след като Лирна изпи водата до дъно, и ѝ пипна челото.

— Няма треска. Добре.

— Откога сме тук?

— Три дни.

Лирна огледа стаята. Каменните стени бяха покрити с украсени кози кожи и някакви сложни висулки от кожени ивици и дялани дървени фигурки, някои с формата на хора и животни, други толкова странни, че трябваше да са абстрактни.

— Това е женската зала — обясни Давока. — Тук жените раждат. На мъжете им е забранено да влизат.

Лирна усети нещо да ѝ подръпва косата, вдигна поглед и видя момиченцето да прокаква пръсти през златните кичури, все така ококорено от почуда.

— Как се казваш? — попита го тя на лонакски и се усмихна.

Момиченцето кривна глава.

— Анела сер Алтурк — каза то. „Дъщерята на Алтурк.“

— Още си няма име — обясни Давока и махна с ръка на детето да не досажда. То изтича в един ъгъл и седна на пода, все така зяпнало Лирна.

Давока извади от раницата си манерка и я подаде на Лирна.

— Червен цвят — предположи Лирна, след като подуши течността вътре.

— Ще премахне болката.

Лирна поклати глава и ѝ върна манерката.

— Червеният цвят превръща в роби онези, които го пият.

Давока смръщи вежди, после се разсмя и отпи глътка от манерката.

— Кралицата иска нещата да стават по трудния начин. Вижда се.

Лирна се надигна от леглото и направи няколко предпазливи крачки. Въздухът беше хладен по голата ѝ кожа, но усещането бе по-скоро ободряващо, отколкото неприятно.

— Брат Солис и другите? — попита тя.

— Добре са, но ги държат извън селото. Единствен Алтурк говори с тях, и то само при нужда.

— Той е водачът на тези хора, така ли?

— Кланов вожд на Сивите ястреби. Владее над двайсет села и техните бойни отряди. Само малесата има повече власт.

— Имаш ли му доверие?

— Той никога не е поставял под съмнение думата от Планината.

Лирна долови в тона ѝ известно колебание.

— Но дали ще го прави и занапред?

— Предвождал е много нападения срещу твой народ, губил е близки в битките с твоите безбожни братя. Моите хора се учат да ви мразят още с майчиното мляко. — Кимна към момиченцето в ъгъла. — Мислиш, че тя не те мрази? Виси тук само за да докладва на баща си какво си говорим.

— И въпреки това малесата иска мир. С риск да разкъса собствения си народ.

— Думите от Планината не подлежат на съмнение. — Давока метна една глинена съдинка по детето и то се втурна към входа. — Кажй това на баща си! — извика след него тя.

Обърна се отново към Лирна, огледа я и каза:

— Много си кльоцава, кралице. Трябва да ядеш.

Следващите три дни Лирна прекара в женската зала: ядеше храната, която ѝ приготвяше Давока, и възстановяваше силите си. Позволено ѝ бе да излиза от постройката, стига да не се отдалечава на повече от няколко крачки от входа, където двама лонакски воители стояха на пост, стрелкаха я с намусени погледи и мълчаха упорито въпреки опитите ѝ да ги заговори. Давока постоянно се въртеше около нея и нито за миг не оставяше оръжията си. Лирна мярна Солис в другия край на селото — с брат Иверн се упражняваха с мечовете пред малка каменна постройка, наобиколени от десетина бойци. Лирна помахала с ръка, брат-командирът спря и след кратка пауза вдигна меча си да я поздрави. Брат Иверн последва примера му, като развъртя меча си по-широко. Лирна се засмя и се поклони в отговор.

Макар Давока да я пъдеше постоянно, щерката на Алтурк се връщаше отново и отново и все така зяпаше Лирна с големите си сини очи. Лирна ѝ показа как да я реши с гребена от черупка на костенурка на бедната Нерса и детето прие това ново свое задължение с несекващ ентузиазъм.

— Имаш ли братя и сестри? — попита го Лирна на лонакски; седеше на леглото с гръб към момичето, чиито малки ръчички прокарваха гребена през дългата ѝ, влажна от банята коса.

— Кермана — отвърна детето. „Голямо число, което не е лесно да се преброи.“ — И десет майки.

— Това са много майки — отбеляза Лирна.

— Бяха единайсет, но една отиде при сентарите и Алтурк я уби.

— Това е... много тъжно.

— Не, не е. Тя ме биеше повече от другите.

— Сигурно е била родната ѝ майка — вметна Давока. — Те винаги те бият повече.

— А ти колко майки имаш, кралице? — попита детето. Също като Давока, и то не разбираше разликата между кралица и принцеса.

— Само една.

— Тя биеше ли те?

— Не. Почина, когато бях много малка. Почти не я помня.

— На лов ли умря, или в битка?

— Просто се разболя. — „Също като баща ми, но той умря твърде късно, а тя — твърде рано.“

Жена се появи на входа, млада на години, но на вид свирепа като воините отвън. Давока беше обяснила, че е най-голямата дъщеря на Алтурк, натоварена със задачата да им носи храна и дърва за огрев, задача, която младата жена обикновено изпълняваше мълчаливо и със сурово лице.

— Довечера ще доведеш мерим хер при огъня на талесата — каза тя на Давока. Погледът ѝ се плъзна към Лирна и се спря на момичето, което ѝ решише косата. Младата жена се озъби на сестра си, махна ѝ рязко, детето направи физиономия, но все пак се смъкна от леглото и изтича при нея.

— Остави това — нареди новодошлата, видяла гребена в ръката на детето.

— Може да го вземе — каза Лирна. — Като... подарък от кралицата.

— Кръвта на Алтурк няма нужда от такива подаръци — озъби се в отговор младата жена и изтръгна със сила гребена от ръката на детето, което изписка от болка.

— Казах, че може да го задържи! — Лирна се изправи и я изгледа твърдо.

Жената трепереше от гняв, ръката ѝ пълзеше бавно към ножа с дръжка от еленов рог, втъкнат в колана ѝ.

— Помни думата от Планината — каза Давока тихо.

След още един напрегнат миг жената тикна гребена обратно в ръцете на сестра си, без да изпуска Лирна от поглед. Момиченцето погледна гребена, после го хвърли на пода и го стъпка.

— Мерим хер са слаби! — изсъска то на Лирна и избяга навън.

Младата жена изсумтя презрително, после също излезе.

— Тук ти не си кралица — каза Давока на езика на Кралството. — Никога не забравяй, че те мразят.

Лирна сведе поглед към счупения гребен.

— Така е. — После се обърна към Давока с лека усмивка и добави на лонакски: — Но ти не ме мразиш, сестрице.

Както можеше да се очаква, жилището на Алтурк беше най-голямото в селото, кръгъл каменен зид с диаметър двајсетина крачки, покрит с наклонен покрив от плочи. Беше се стъмнило, когато Давока въведе Лирна в къщата. Завариха вожда на клана седнал пред напален огън, пламъците се издигаха високо от яма в центъра на помещението. Беше сам, ако не се броеше един млад мъж, който стоеше прав зад него със скръстени на гърдите ръце и обичайната намусена физиономия, и едно голямо куче, което лежеше в краката му и гложгаше кокал.

— Разбрах — започна Алтурк на езика на Кралството, без да губи време с поздравя, — че първата ми дъщеря е нанесла обида на кралицата.

— Не беше нищо — увери го Лирна.

— Не знам дали е било нищо, но е показала слабост, показала се е недостойна за заповедта на малесата. Лично я набих.

— Благодарни сме за загрижеността ви — каза му Давока на лонакски преди Лирна да е реагирала.

Той прие думите с кимване, после измери Лирна с поглед.

— Достатъчно силна си да пътуваш. — В тона му не се съдържаше въпрос.

— Утре сутрин ще тръгнем по североизточната пътека — каза Давока. — Ще ни трябват коне и ескорт. Пълен боен отряд би трябвало да е достатъчен.

Младежът зад Алтурк се изсмя презрително, но бързо млъкна под тежкия поглед на вожда.

— Конете ще ви дам, но боен отряд нямам — каза Алтурк. — Всичките ми воители са по петите на сентар, оставил съм тук само шепа, които да пазят селото.

Давока стисна зъби, гняв се промъкна в тона й:

— Преброих над двеста воители в това село.

Алтурк вдигна рамене.

— Сентарите са много, а сестрината ти кръвожадност е неутолима. Сивите ястреби очакват защита от своя талеса и аз няма да пренебрегна желанието им.

— Но ще пренебрегнеш думата от Планината.

Алтурк скочи на крака. Не беше въоръжен, но от него се излъчваше толкова сила, че Лирна я усети като заплаха сама по себе си.

— Малесата не ми е изпратила заповед да ви давам въоръжен ескорт за пътуването. Почетох думата ѝ, като приех в селото си тая златокоса фуста, около която ти се суетиш като маймуна с малки.

Давока ревна вбесена и вдигна копието си. В същия миг в ръката на младия мъж се появи бойна тояга.

— Не! — каза Лирна, вдигна ръка и пристъпи пред Давока. — Не, сестрице. Това няма да помогне.

Давока погледна настрани. Ноздрите ѝ се издуваха, докато се бореше с желанието си да влезе в битка. След миг свали бавно копието си. Лирна се обърна към Алтурк.

— Талеса, благодаря ви за гостоприемството. Аз, принцеса Лирна Ал Ниерен от Обединеното кралство, съм ви задължена. Ще си тръгнем утре призори.

Планинското конче, което ѝ дадоха, беше толкова ужасно, че Лирна се затъжи за бедния мъртъв Самур. Беше злонравно добиче, което хукваше по своя воля и се изправяше на задните си крака при най-малката провокация. Освен това имаше най-кокалестия гръб, на който Лирна бе сядала в живота си, а лонакското седло от тънка козя кожа не помагаше особено — имаше чувството, че седи върху камъни, покрити с тънко одеяло. Смолен май също не харесваше коня си и току се въртеше на седлото, докато се отдалечаваха от селото на Сивите ястреби. Солис и Иверн се справяха по-добре, а Давока, разбира се, яздеше своето животно, сякаш се познаваха от години. Наложила бе бърз ход, искаше да покрият възможно най-голямо разстояние, преди да е паднала нощта. Лирна хвърли поглед назад към селото, преди да прехвърлят билото на едно възвишение в северния край на долината. Чудеше се дали щерката на Алтурк ще намери кичура златна коса, която беше скрила в женската зала, дълбоко в една пролука на каменния зид, където можеха да бръкнат само малки ръце.

— Дано не са се отнесли зле с вас, добри ми господа — обърна се Лирна към тримата мъже, докато прекосяваха един плитък поток.

— Само ако мълчанието е изтезание, ваше височество — отвърна Иверн.

— За теб обикновено е такава — измърмори под нос Солис.

— Няма време за приказки — прекъсна ги Давока. — Трябва да стигнем бързеите преди слънцето да е залязло. — Срита кончето си в бърз тръс и останалите волю-неволю последваха примера ѝ.

Както винаги, продължителната езда беше неприятна за Лирна, но не толкова мъчителна като преди. Гърбът и краката не я боляха толкова много, а бедрата ѝ не се ожулиха до кръв. Подобрили се бяха и ездитните ѝ умения, осъзна тя с изненада — преди трудно се задържаше на седлото при галоп, а сега се чувстваше почти в хармония с коня под себе си, на моменти чак изпитваше вълнение от скоростта, от вятъра, който развяваше косата ѝ, от бързия тропот на копитата по земята. „Може пък да се превръщам в лоначка“ — помисли си тя с усмивка.

Стигнаха бързеите късно вечерта — бурна вода, широка петдесетина крачки, дълъг участък от реката, който се точеше и в двете посоки, докдето им стигаше погледът. Давока ги поведе на изток по течението, към едно по-дълбоко място, където водата изглеждаше покротка.

— Това не е брод — отбеляза Солис.

— Конете могат да плуват — каза Давока. — Ние също.

— Тъъ — измънка тихичко Лирна.

— Течението е твърде бързо — настоя Солис. — Трябва да продължим напред и да намерим по-добро място.

— Няма време — каза Давока, смъкна се от седлото и поведе коня си към брега. — Сентар вече са ни хванали дирята. Ще плуваме.

— Аз не мога — каза Лирна, като местеше поглед по въртопите, насичащи водната повърхност.

— Нямаш избор, кралице — каза Давока и се приготви за скок.

— Не мога бе! — извика Лирна.

Давока се обърна и я погледна въпросително.

— Не мога да плувам — добави Лирна. Имаше чувството, че говори като нацупено капризно момиченце.

— Никак ли, ваше височество? — попита Иверн.

— Простете, че не съм израснала във вашия орден, братко! — сопна се тя. — Учителите ми са виновни в държавна измяна, задето не ме научиха да плувам, макар да е широко известно, че това умение е жизненоважно за една принцеса.

Иверн примижа леко, стреснат от тази незаслужена тирада, но не се сдържа и подхвърли:

— Е, сега май е точно такава.

— Мери си приказките, братко! — смъмри го Солис.

— Трябва да прекосим реката — заяви Давока.

— Е, аз пък съм съгласна с брат Солис — каза Лирна, скръсти ръце и вложи в гласа си максимална доза царствен авторитет: — Трябва да намерим по-добро място, не толкова дълбоко...

Не довърши, защото Давока бе тръгнала към нея с целенасочена крачка.

— Недей! — предупреди я Лирна.

Давока се наведе, праметна Лирна на рамо и се обърна към реката.

— Скалните маймуни могат да плуват, а никой не ги е учил. Значи и ти можеш.

— Брат Солис, заповядвам ти... — успя да писне Лирна, преди да се озове във въздуха. Водата беше студена, прониза я от главата до петите, вледени я. Светът замлъкна за миг, пред очите ѝ имаше само мехурчета, после главата ѝ пробви водната повърхност с крясък. Точно както беше предупредил брат Солис, течението беше бързо и отнесе Лирна двайсетина крачки надолу, преди тя да се добере някак до брега, цапаше и риташе, докато краката ѝ не опряха в скалистите плитчини. Изпълзя от водата, разтреперана и хъхреща. Смолен се появи до нея и ѝ помогна да се изправи.

— Обиждаш непростимо нашата принцеса! — кресна той на Давока, когато тя се приближи.

— Видя ли — каза тя на Лирна, без да му обърне внимание. — Добре си плу...

Лирна я фрасна в лицето. Вложи цялата си сила в удара, но ръката ѝ отскочи от челюстта на Давока, без да нанесе никакви видими щети; затова пък собственият ѝ юмрук пламна от болка.

Спусна се тишина, в която Смолен сложи ръка върху дръжката на меча си, Лирна тръскаше ръка да прогони болката, а Давока търкаше зачервеното място на челюстта си. Накрая изсумтя и по лицето ѝ мина нещо като усмивка.

— Дръж се здраво за врата на коня — каза тя на Лирна и ѝ обърна гръб. — Ще се справиш.

Прекосяването на реката не се оказа чак толкова страшно, колкото се опасяваше Солис, макар че по някое време течението откъсна Смолен от коня му и се наложи Иверн да го спасява — за щастие младият брат успя да сграбчи туниката на лорд-маршала и спря по-нататъшното му плаване. Лирна се беше вкопчила в коня, стискаше го с две ръце през врата и животното я влачеше със себе си през реката. Не личеше да го е страх от дълбоката вода, по-скоро се дразнеше от допълнителния товар, ако се съдеше по пръхтенето и погледите, които хвърляше към Лирна. За има-няма час успяха да се прехвърлят на другия бряг, мокри като кокошки и в различна степен изтощени.

— Без почивки — заяви Давока, метна се на дребното си конче и го пришпори на север.

Яздиха още десетина мили, докато не стигнаха до гъста борова гора. Давока откри плитка пещера в едно дърво и пренощуваха там, като се редуваха да спят и да стоят на пост. На Лирна ѝ беше толкова студено, че отново я втресе, но безобидно, а не като болестта, която я бе повалила на склоновете на вулкана. Събуди се призори, натъртена, но достатъчно отпочинала, за да продължи.

Отиде при Давока, която клечеше при входа на пещерата и оглеждаше склоновете наоколо.

— Виждаш ли нещо? — попита я Лирна.

— Не, нито виждам, нито надушвам. Търсят ни, но не в тази гора. — Тонът ѝ подсказваше, че това не е непременно добра новина.

— Извинявай, че те ударих — каза Лирна.

Давока се обърна да я погледне и вдигна вежди.

— Свинявай?

Лирна се замисли за лонакския еквивалент и осъзна, че такъв не съществува.

— Иллеха — каза накрая. „Съжаление или вина, в зависимост от ударението.“

— Лонаките се удрят постоянно — отговори на своя език Давока и вдигна рамене. — Ако се беше опитала да ме намущкаш, тогава щеше да е друго. — Стана, влезе в пещерата и разрита краката на спящите мъже. — Размърдайте се, мързеливци. Време е да тръгваме.

След няколко часа вече бяха излезли от гората и язدهа усилно на североизток. Тук теренът не беше толкова планински, широки тревисти равнини дяляха възвишенията. Благодарение на подобрените си ездачески умения Лирна успяваше да поддържа темпото на Давока и известно време язди рамо до рамо с нея. После лонакската жена изведнъж дръпна юздите, вперила поглед на запад. Лирна проследи погледа ѝ и видя на хоризонта пращен облак.

— Сентари? — попита тя.

— Кой друг? — каза Иверн.

— Ваше височество! — Смолен се беше изправил на стремената и сочеше на юг, където се виждаше друг пращен облак.

Лирна погледна към Давока. Тя гледаше право напред, към планинската верига на север, и без съмнение пресмяташе разстоянието.

— Много е далеч — каза Солис и откачи лъка си от седлото. Нямаше тревога в гласа му, само бегло примирение.

— Кралицата да тръгва — каза Давока. — Ние ще ги задържим.

Лирна се загледа в пращия облак на запад и различи тъмни силуети. Преброи до петдесет, преди да се откаже.

— Твърде много са, сестрице — каза тя. — Но въпреки това ти благодаря.

Давока се обърна да я погледне и за пръв път Лирна видя в очите ѝ объркване, неохота да признае неизбежното поражение. Вероятно тя не познаваше вкуса му.

— Аз... свинявай, Лиърна — каза Давока.

Неочаквано за себе си Лирна отвърна с искрена, широка усмивка.

— Сама направих този избор — каза тя, после плъзна поглед по тримата мъже: Иверн и Солис с лъкове в ръце, Смолен изтеглил меча си. — Добри ми господа, благодаря ви за службата и знайте, че искрено съжалявам, задето ви забърках в това налудничаво начинание.

Солис само изсумтя, Смолен се поклони сковано, а Иверн каза:

— Ваше височество, вярвам, че една целувка от вас ще ми помогне да премина по-лесно в Отвъдното.

Тя се втрени в него и както можеше да се очаква, младежът се изчерви до ушите.

— Аз... моля да ме извините, ваше височество — заекна той.

Лирна смуши кончето си към неговото, наведе се и го целуна доста продължително по устните.

— Така добре ли е? — попита накрая.

Като никога брат Иверн остана без думи.

— Секара ке Лесса Илвар! — ревна Давока и Лирна забрави за сащисания брат. „Живеем под погледа на боговете. Израз на благодарност за божествена благословия, обикновено неочаквана.“

Давока се взираше в прашния облак на юг. Ездачите вече се виждаха ясно. Начело яздеше едър мъж с елече от меча кожа и тежка бойна тояга в ръка. Алтурк!

За миг Лирна реши, че вождът е дошъл да вземе лично участие в убийството им, макар че в това нямаше смисъл, защото само допреди ден бе имал достатъчно възможности да им види сметката. Но Алтурк не водеше хората си към тях, а на запад — поне петстотин воини, които яздеха в галоп да заемат позиция между групичката на Лирна и връхлитащите сентари.

Двата бойни отряда се сблъскаха челно на двеста стъпки от Лирна. Силен повей на вятъра разнесе прахоляка и им показва ясно битката: лонакските воини се млатеха с тояги, брадви и копия в страховито меле под акомпанимента на бойни викове и конско цвилене. Лирна различи Алтурк в центъра на мелето да размахва неуморно тоягата и брадвата си и да поваля враг след враг.

Давока нададе крясък, смуши коня си да се включи в битката и скоро копието ѝ затанцува в навалищата.

Три сентари се отделиха от мелето и пришпориха с пронизителни крясъци конете си към групичката на Лирна. Стрелите на братята свалиха двама, а Смолен пришпори коня си да пресрещне третия, наведе се под копието му и замахна с меч си към хълбока на коня му. Ездачът падна и Иверн го довърши със стрела в гърдите.

Битката свърши толкова бързо, колкото и започна; оцелелите ездачи усмириха конете си, Сивите ястреби скочиха от седлата да довършат ранените врагове. Алтурк тръгна пешком към тях, окървавената брадва бе затъкната в колана му, също толкова окървавената бойна тояга носеше в ръка. Младежът, който го придружаваше при последната им среща, яздеше до него.

— Кралице — поздравя я вождът. — Ранена ли си?

Тя поклати глава.

— Изглежда, натрупах нов дълг към вас, талеса. Макар че щях да съм по-спокойна, ако бяхте споделили плана си с нас, преди да тръгнем.

Алтурк само кривна леко устни. Лирна не можа да прецени дали му е забавно, или гримасата е просто израз на презрението му към нея.

— Капанът не е капан без примамка.

Вик на гняв прозвуча зад него, Лирна погледна натам и видя Давока да влачи пленница от осеяното с трупове бойно поле. Вързала бе ръцете ѝ и я дърпаше на въже през врата.

— В Планината ли ще я водиш? — попита Алтурк, когато Давока дръпна силно въжето и сестра ѝ падна на земята. Лирна се изненада от неочакваната нотка, която долови в гласа на талесата — нотка на загриженост, пък макар и неохотна.

— Ще бъде съдена от малесата — отвърна Давока.

— Видях я да убива петима от моите. — Алтурк не сваляше поглед от момичето с белега. — Моя е по правото на кръвта...

— Закъснял си — прекъсна го Давока, стрелна с поглед младежа до Алтурк, после отново впери очи във вожда. — А и имаш да раздаваш свое правосъдие.

Сянка помрачи лицето на Алтурк и той кимна мрачно.

— Така е.

Младежът се намръщи.

— Татко?...

Тоягата на Алтурк го уцели в слепоочието и го просна в безсъзнание на земята. Вождът даде знак на двама от воините си да се приближат.

— Вържете този боклук. Довечера ще го съдим.

Давока си беше спечелила дълбока порезна рана на рамото и Солис я почисти и заши с опитни движения, докато тя отпиваше отвара от червен цвят и скърцаше със зъби. Лагеруваха в равнината заедно с бойния отряд на Сивите ястреби. Лонаките бяха твърде тихи, въпреки победата си, нямаше песни около лагерните огньове, нито празнична врява. Причината не беше тайна за никого — коленичил, с вързани ръце и сведена глава пред огъня на Алтурк, синът чакаше бащината си присъда. Беше беснял в продължение на часове, докато слънцето

нахождаше към залез, а сенките се удължаваха, крещеше обиди към бившите си братя и сестри, заливаше ги с презрението си. „Вие предавате лонаките... превръщате ни в роби на мерим хер... отваряте границите ни, позволявате им да вземат всичко, което сме бранили... ще ни поругаят... ще ни отнемат силата... ще станем същите като тях... Малесата е измамница, нейната дума не е думата на боговете...“

Никой не се опита да го смълчи, нито да го накаже за богохулството. Оставиха го да крещи до пълно изтощение, глухи за звуците, които излизаха от устата му. „Варниш“ — помисли си Лирна.

— Как се сети, че той ни е предал? — обърна се Лирна към Давока, когато Солис приключи с раната ѝ.

— Както се е досетил и баща му. Само той чу откъде ще минем.

Давока погледна собствената им пленница, вързана със здраво въже за железен кол, забит дълбоко в земята. Белегът от веждата до брадичката, който ѝ беше оставила Лирна, грееше червен и гневен в светлината на огъня. Не беше отронила и дума след пленяването си, не се противеше, на лицето ѝ нямаше и следа от страх, а само от смътно раздражение.

Когато луната се издигна високо в небосклона, Алтурк стана с бойната тояга в ръка и отиде при сина си. Вдигна ръце и Сивите ястреби се събраха около него.

— Призовавам ви, мои бойни братя, да бъдете свидетели на присъдата ми — каза вождът на клана. — Този нещастник, който преди беше мой син, сега коленичи пред нас в немилост. Той тръгна срещу думата на Планината, изрече грешни слова. Един лонаки не прави така. И затова ще бъде съден.

Одобрителен шепот се разля като вълна откъм сбралите се бойци, всички се напрегнаха видимо, когато Алтурк направи още крачка към сина си. Но вместо да го повали, вождът хвърли бойната си тояга и коленичи до младежа.

— Но както съдим него, така трябва да съдите и мен, защото моята слабост ни доведе тук. Моята слабост, която ме накара да се моля за живота на това нещастно същество преди години, когато най-лошият от мерим хер го победи. Моята слабост, която ме накара да се върна в нашия клан, без да кажа и дума за неговия срам, нито за срама, който тегнеше в моето сърце. Молах се като презрян слабак за живота му и това е моята награда, единствената награда, подобаваща на

слабост като моята. Аз, Алтурк, талеса на Сивите ястреби, моля да ме съдите.

В първия момент Лирна реши, че това е просто представление, демонстрация на смирение от страна на благороден водач, но ропотът, който се надигна сред бойците, объркването и гневът им, определено не бяха част от театър. Алтурк говореше искрено и искаше да го съдят.

Един мъж пристъпи напред от редиците на бойния отряд, ветеран, ако се съдеше по възрастта му, мършав и нисък, но явно се ползваше с достатъчно уважение, защото врявата утихна, щом той вдигна бойната си тояга. Мъжът сведе сериозен и почтителен поглед към коленичилиия вожд.

— Нашият талеса ни моли да го съдим — каза той. — И е в правото си да го иска. Аз, Мастек, се сражавам рамо до рамо с него още от времето, когато имаше нужда от помощ да яхне кончето си. Нито веднъж не го видях да бяга от битка. Нито веднъж не го видях да се уплаши от труден избор или труден път. Нито веднъж не го бях виждал слаб... досега. — Старият воин затвори очи за миг и преглътна, събирайки сили да продължи: — Ето моята присъда. Той е слаб. Вече не е подходящ да ни бъде талеса. Трябва да сподели съдбата на презрения варниш, който коленичи до него. — Плъзна поглед по отряда. — Има ли такива, които не са съгласни с присъдата?

Никаква реакция. Лирна не съзираше гняв по лицата им, а само мрачно примирение. Струваше й се, че разбира какво се случва — тези хора бяха обвързани с традициите си така, както поданиците на Кралството бяха обвързани от закона. Това не беше отмъстителна тълпа, а съд и присъдата току-що беше обявена.

Дрезгав смях срязва тишината, толкова силен, че отекна между хълмовете. Очите на Кирал гreeха от злобно доволство, вперени в обречения вожд; тя се смееше от сърце, оголила зъби. Давока скочи и я удари през лицето, но напразно. Момичето се смееше ли, смееше, и смехът му сякаш ставаше все по-силен с всеки следващ шамар. Накрая Давока натика парцал в устата на сестра си и го стегна силно с кожена ивица. Това приглуши смеха, но не го прекрати — Кирал се търкаляше по земята, сълзи от смях се стичаха от очите й. Улови погледа на Лирна и й намигна.

Лирна се обърна отново към бойния отряд и видя Мастек да пристъпва към своя бивш талеса, стиснал с две ръце бойната си тояга.

— Предлагам ти ножа, Алтурк — каза той. — В чест на битките, които сме водили заедно.

Алтурк поклати глава.

— Убий ме, но не ме обиждай, Мастек.

Воинът кимна и вдигна тоягата.

— СПРИ! — Лирна бе скочила на крака и крачеше през бойците. Застана между Алтурк и приближаващия Мастек.

Старият воин се втренчи с нея, очите му бяха разширени от изумление и гняв.

— Ти нямаш глас тук — каза той.

— Аз съм кралицата на мерим хер — отвърна Лирна на родния му език, извисила глас, така че всички да я чуят. — Повикана за разговор от самата малеса, с гаранция за безопасно пътуване и цялото уважение, което се полага на титлата ми.

Давока застана до нея, очите ѝ шареха разтревожено по тълпата.

— Това не е много умно, кралице — прошепна ѝ тя на езика на Кралството. — Това не е твоята земя.

Лирна не ѝ обърна внимание, вперила гневен поглед в Мастек.

— Сивите ястреби проляха кръв и загубиха воители в моя защита, почетоха думата от Планината. — Посочи коленичилият Алтурк. — И всичко това по заповед на този човек. Което ме оставя в дълг към него. За моя народ неизплатеният дълг е най-голямо безчестие. Ако го убиете, преди да съм уредила дълга, ще посрамите мен, ще посрамите и думата на малесата.

— Не ми трябва твоите думи, жено — каза през зъби Алтурк на нейния език, пръстите му се впиваха в земята. — Не е ли ямата на срама ми достатъчно дълбока?

— Той е варниш — обърна се Лирна към Мастек. — Осъден като такъв от собствения си боен отряд. Думите му вече нямат съдържание за лонаките.

Мастек смъкна бавно бойната си тояга; в очите му още светеше гняв, но приведените рамене говореха за друго — за облекчение.

— Какво ще искате от нас?

— Дайте го на мен — каза Лирна. — Ще го заведа при малесата. Само тя може да уреди дълга, който имам към него.

— А този? — Мастек посочи с тоягата си сина на Алтурк.

Лирна сведе поглед към младежа, видя омразата, разкривила лицето му. Той я заплю и почна да се мята, опитваше се да стане, но воините бързо го събориха на земята.

— Слабаци! — зъбеше им се той. — Меримхерската кучка ви прави свои кучета!

Лирна погледна Мастек и каза:

— На него не дължа нищо.

Синът на Алтурк пееше смъртната си песен, докато прокарваха въже през вързаните му ръце и го затягаха към седлото на коня на Мастек. Вдигнал лице към изгряващото слънце, той пееше погребална песен, ритмичен напев, весел почти, повечето думи бяха стари и непонятни за Лирна, но една фраза се повтаряше често — „отмъщението на боговете“. Мастек пришпори коня си, докато младежът още пееше, повлече го след себе си и ускори в галоп, а останалите от бойния отряд потеглиха в плътна група около тях, на юг. Давока отбеляза, че веднъж видяла човек, който живял цял ден, влачен от кон. Алтурк гледаше мълчаливо как бившите му другари се сливат с хоризонта.

Лирна отиде при своя кон да огледа копитата му за наранявания и да разплете най-големите възли в гривата му. Усецаше, че Солис я гледа, и попита:

— Имаш ли нещо да ми казваш, братко?

Изражението му си остана неразгадаемо както винаги, но в гласа му имаше нова нотка — потиснатият гняв бе заменен от нещо, което би могло да мине за уважение.

— Просто си мисля, ваше височество, че грешката на лонаките може и да не е грешка — каза той. — И че в крайна сметка наистина яздим в компанията на кралица. — Поклони се леко, после се зае със своя кон.

Поеха на север и скоро планинските възвишения ги притиснаха отново, по-стръмни и по-високи дори от онези край Скеланския проход, върховете им обвити в облаци. Пътеките ставаха все по-тесни, изкачваха планинските склонове във все по-коварни спирали. Първата нощ след поражението на сентарите лагеруваха на стръмен корниз над

пропаст, която според Иверн била дълбока почти петстотин стъпки, затиснати под одеяло от влажна мъгла.

Алтурк седеше отделно от тях, неподвижен и мълчалив на ръба на корнизата, не си направи труда нито да вечеря, нито да си запали огън. Лирна бе понечила да го заговори, но се отказа, когато Давока поклати енергично глава. Вместо това Лирна седна срещу Кирил. Давока беше настанила момичето до един по-малък огън, сравнително далеч от техния, като бе вързала здраво краката му един за друг, понеже тук нямаше мека земя, в която да забият железния кол. Девојката погледна Лирна с безразличие, облегната на една скала, образ и подобие на младежки непукизъм.

— Боли ли? — попита я Лирна и кимна към белега на лицето ѝ.

Кирил се намръщи.

— Не говоря кучешкия ти език, меримхерска кучко.

„Е, не всеки гамбит успява“ — помисли си с раздражение Лирна.

— Белегът, който ти оставих — каза тя на лонакски. — Боли ли те?

Момичето сви рамене.

— Болката е съдбата на всеки воин.

Лирна погледна Давока и видя тревогата, с която тя следеше разговора им.

— Моята приятелка вярва, че вече не си нейната сестра — каза Лирна. — Че си взел сестра ѝ и че онова, което живее зад очите ти, вече не е момичето, което ѝ е било скъпо.

— Сестра ми е сляпа в обожанието си към фалшивата малеса. Вижда лъжи, където трябва да види истина. — Лирна не долавяше никаква ясна емоция по лицето на момичето, тонът му беше равен, като на дете, което рецитира наизустени стихове от Катехизиса.

— А каква е истината? — попита тя.

— Лъжливата малеса иска да унищожи духа на лонаките, иска боговете да извърнат погледа си от нас, да ни оставят без истории за огньовете ни и без смъртни песни. Сега иска мир с вас, а после сигурно ще поиска мир и със сеорда. И какво ще остане от нас тогава? Ще чоплим земята, както го правите вие? Ще превърнем жените си в робини като вас? Ще се трудим в услуга на мъртвите като вас? — С все същия равен тон, фанатични слова, изречени без намек за страст.

Лирна кимна към изгърбения силует на Алтурк, неясен и самотен в мъглата.

— Знаеш ли защо го спасих?

— Мерим хер са слаби. Сърцето ти е меко, виждаш дълг, където дълг няма. Той следваше думата на лъжливата малеса, значи нищо не му дължиш.

Лирна поклати глава, вперила изпитателно поглед в лицето на момичето.

— Не, спасих го, защото разбрах, че ти искаш да умре. Защо?

Нищо, дори най-слаба искрица на тревога или фалш не мина по лицето на момичето.

— Той преследва сентарите — отвърна то. — Защо да не искам смъртта му?

„Тук няма да открия доказателство“ — реши Лирна. Момичето беше странно, да, умопомрачено дори, но това по никакъв начин не доказваше теорията на Давока. Лирна се надигна да се върне при големия огън.

— Чух нещо странно за меримхерските жени — каза Кирил.

— Какво?

За пръв път лицето на девойката се оживи, устните ѝ се извиха злобно.

— Традицията им забранявала да лягат с мъж, преди да се венчаят. А след това не им се полагал друг съпруг. Вярно ли е?

Лирна кимна.

— Но ти, кралице, не си венчана. — Измери Лирна с поглед. Поглед, който не принадлежеше на девойка, била тя лонаки, или не. — Никога не си познала мъж.

Лирна замълча; стоеше и гледаше момичето. Изражението му беше насмешливо, дори подигравателно.

— Предлагам ти сделка, кралице — каза Кирил. — Ще отговоря честно на всички твои въпроси срещу възможността да вкуся от неопетнената прасковка между краката ти.

„Това ли е? — запита се Лирна. — Това ли е доказателството, което търся от толкова време?“

— Какво си ти? — попита тя.

Смехът на момичето утихна и то се облегна отново на скалата с предишното отегчено изражение.

— Аз съм Кирал от клана Черна река и истинската малеса на лонаките.

Отклони поглед и се втренчи в огъня, неподвижна и безразлична, с празно лице.

Лирна се върна при огъня и седна до Давока. Лонакската жена избягваше да я погледне в очите.

— Не мога да я убия, Лиърна — каза тя след малко с нотка на извинение.

Лирна я потупа по ръката и се приготви за лягане.

— Знам.

След още два дни най-сетне видяха Планината, дома на малесата. Намираще се в малка долина, сгушена между два високи върха, и представляваше кръгъл каменен конус с широка основа и остър като игла връх, издигащ се на триста и повече стъпки. Цялата конструкция сякаш трептеше под слънчевите лъчи, но когато наближиха, Лирна видя, че стените на конуса са надупчени от тераси и прозорци, изсечени нагъсто в камъка. Повърхността носеше белезите на множество епохи и стихии, а архитектурата беше толкова странна, сякаш зданието е било пренесено от далечна чужда земя, която не е имала никакъв допир със съвременната цивилизация.

— Лонаките ли са построили това?

Давока поклати глава.

— Чакала ни в края на Голямото изпитание. Доказателство, че боговете не били отвърнали поглед от лонаките. Защото кой друг би могъл да издигне такова чудо, такъв дар?

Влязоха през тунел, чиито стени се извиваха изящно в арка над главите им. Нямаше пазачи при входа на тунела и те поеха безпрепятствено към вътрешността на Планината. След стотина стъпки тунелът ги изведе в широк вътрешен двор, обточен от галерии, които се къпеха в светлината на слънцето, лееща се през множество кръгли прозорци. Жени ги чакаха в двора, някои въоръжени и облечени като Давока, други с по-семпли одежди — роби в черно или сиво. Имаше млади и стари, всякакви, но нито една не изглеждаше смутена от появата им, единствено Кирал привлече някой и друг бдителен поглед от страна на жените с оръжия.

— Виждам, че пътуването е било интересно — каза една от тях, ниска жена с плоско лице, която се приближи да поеме юздите на Давока. — Нямам търпение да чуя разказа ти край огъня.

— Много има за разказване, повярвай ми. — Давока се смъкна от кончето си и се усмихна широко на жената с плоското лице. — Трябват ни стаи, Нестал.

— Вече са готови. — Нестал плъзна поглед по групата им и спря очи на Лирна. — Кралице — каза тя на езика на Кралството и кимна вместо поклон. — Малесата помоли да ви заведем при нея веднага щом пристигнете. — Обърна се към Кирал и изражението ѝ стана сурово. — Заедно с тази.

Лирна бе сметнала, че покоите на малесата са на някой от високите етажи, но Давока я поведе към стълбище в центъра на двора, което се спускаше в спирала под земята.

— Не! — сопна се Давока, когато Смолен и двамата братя понечиха да ги последват. — Останете тук. Мъже не се допускат.

Смолен изглеждаше готов да възрази, затова Лирна вдигна ръка.

— Съмнявам се, че мечът ви ще ми е от полза тук, лорд-маршале. Изчакайте ме.

Той се поклони и отстъпи назад, изпълнал снага, лоялен гвардейски офицер от глава до пети, макар и без броня или друга следа от предишните си такъми, ако не се брояха мечът и ботушите, които бе успял да опази, пък било то и без обичайния им огледален блясък. За пръв път от дни на Лирна ѝ хрумна, че и собственият ѝ вид може би търпи критика. Нямаше ги вече копринените рокли и елегантните наметки, облечена беше в кожа и здрави ботуши, ожулени и прашни от пътя. Ако не беше цветът на косата ѝ, като нищо можеха да я сбъркат с лонаки.

— Моля те, сестро! — извика някой на лонакски.

Лирна се обърна и видя Давока да дърпа Кирал на каишка. Кирал беше запънала крака в земята, а безучастните ѝ доскоро черти бяха така разкривени от страх, че почти сякаш носеше маска.

— Моля те — молеше тя с хриплив, ужасен глас. — Моля те, ако някога си ме смятала за своя сестра, убий ме! Не ме води при нея!

Продължи да се моли и да се дърпа дори след като Давока я хвана здраво и я повлече надолу по стълбите; молбите ѝ се извисиха в

жални писъци и потънаха в сенките. „Не от смъртта се бои — помисли си Лирна. — Долу я чака нещо по-лошо.“

Приглади с ръце прашните си дрехи и ги последва.

3. РЕВА

Тича. Тича, докато дробовете ѝ не пламнаха и краката ѝ не се сковаха. Далече от пътя, далече от него, далече от лъжите, през високата трева и сред дърветата. Тича, докато не се свлече от изтощение. Мечът и наметалото ѝ пречеха да се надигне, но накрая все пак успя. Огледа се трескаво за някакви ориентири, сърцето ѝ се блъскаше в гърдите от умора и паника. „Той ще ме намери, ще ме настигне, ще ме накара да слушам лъжите му...“

Хукна отново, но само след няколко крачки се спъна в един щръкнал корен. Строполи се на ръце и колене, плачеше и хълцаше. „Ако наистина е съществувал някога, сегашните му следовници твърдят, че те мрази заради онова, което си... Пратили са те да търсиш нещо, което не може да бъде намерено, с надеждата че аз ще те убия... Прясна-прясна мъченица...“

— ЛЪЖИ! — Гласът ѝ отекна сред дърветата гневен, нечовешки. Уви, дърветата мълчаха, само вятърът разклащаше клоните им.

Рева седна и вдигна лице към небето, дишаше с широко отворена уста. Вече знаеше, че Ал Сорна не я преследва — ако беше тръгнал след нея, отдавна щеше да я е настигнал, а ето че тя седеше тук сама. Спомни си отчаянието в гласа му, когато викаше след нея, нотката на поражение... „Пренебрегвам гласа на песента си, която настоява да те пусна.“

„Следвай песента си, Мрачен меч — помисли си тя. — Аз ще си създам своя.“ Прокара трепереща ръка през косата си. През своята твърде дълга, твърде курвенска, твърде азраелска коса. „Мръсна, гнусна грешница...“

„Жрецът! Жрецът ще има отговори на тези лъжи.“ Щеше да се върне при него, той щеше да ѝ каже истината и Световният отец щеше да я благослови отново с любовта си; щеше да докаже, че не е мразена, да докаже, че се е отървала от греха си, да докаже, че е достойна за свещената му мисия... Че е достойна да носи бащиния си меч.

Мечът! Идеята да се върне при жреца без него и да му иска отговори за лъжите на Мрачния меч беше нелепа. Но ако имаше меч, щеше да види на лицето му истината, от която се нуждаеше. Мечът беше истината.

Отвори очи и видя звездите, откри Елена. Предното му копито винаги сочеше почти право на юг, към Кумбраел, Сивите чукари... и Високата твърд. Може би мечът още беше там, лежеше забравен в някое къоше на господарската зала и я чакаше. А ако не беше там, едва ли щеше да го намери някога.

Мисълта прекоси ума ѝ, докато се надигаше, бърз предателски шепот в главата ѝ. „Върни се. Ще те посрещнат с отворени обятия.“

— С лъжи! — изсъска в отговор тя.

„С любов. Някога показвал ли ти е любов жрецът?“

— Не ми пука за неговата любов, нито за тяхната. Нужна ми е единствено любовта на Оцеца.

Изправи се, изтупа дрехите си и тръгна на юг.

Лъкът беше направен от планински бряст, много светъл на цвят, в средата дъгата беше гладка и излъскана от употреба, от двете страни — красиво резбована, в единия край завършваше с фигурка на елен, в другия — на вълк. Не приличаше на лъка, който Ал Сорна ѝ беше направил от ясен и който Рена беше зарязала, когато избяга от него. Този беше по-дълъг и по-дебел, несъмнено с по-голям обseg и сила на изстрела.

Собственикът на лъка лежеше в отгъпкана трева на завет под стар дънер на няколко мили от най-близкия път. Очите му бяха затворени в безметежен сън, по бялата му брада имаше червени петна, а в скута му лежеше празна стомна за вино. До него клечеше овчарско куче, крайно отегчено, проскубано и с тъжни очи: гледаше Рева без никаква тревога, само кривна любопитно глава, когато тя се приближи пълзешком да измъкне внимателно лъка от ръцете на пияния. Колчанът беше затиснат под гърба му, затова Рева го остави. Стрели се правеха по-лесно от лъкове.

Отдалечила се бе на дваисетина крачки, когато спря и се вгледа в резбата по лъка. Беше дори по-изящна, отколкото ѝ се бе сторило в началото. В горния край дъгата се преливаше в изправен на задните си

крака елен с наведени за битка рога, а в долния вълкът клечеше с оголени зъби. Направата беше майсторска, а дърворезбата прецизна и изящна, истински шедьовър, което показваше, че се е сдобила с много скъпо оръжие.

„Мечът е всичко — беше й казал жреецът. — Отецът ще прости всички грехове, извършени, за да бъде намерен.“

Рева въздъхна, върна се по стъпките си, остави лъка в ръцете на пияния и седна. След малко овчарското куче се приближи до нея, душеше и скимтеше за остатъците от заека, който Рева бе уловила с примка предния ден. Тя му даде парченце и кучето излая доволно, при което старецът се събуди с вик.

— Кво! — Стисна лъка си и посегна тромаво за стрела. — Кво искаш ма, фусто недна!

Не успя да извади стрела от колчана, отказа се и вместо това посегна към малкия нож, втъкнат в ботуша му. А после трескавият му поглед изведнъж се укроти, понеже се спря на златната монета в ръката на Рева.

— Хубав лък имаш — каза тя.

Стрелата се заби с остър звук в дървото и потъна дълбоко. Беше тренировъчна стрела, права, дълга един метър клонка от един повален ясен, със заострен край, без желязно острие и без оперение, и въпреки това Рева беше уцелила мишената от двайсет крачки.

Старецът твърдеше, че е пастир, макар да нямаше стадо. Лъкът му бил спомен от отдавна забравена кампания срещу кумбраелците, когато той бил недорасло хлапе, но хората на лорда дошли да го вземат войник, нищо че бедната му майчица си изплакала очите. Рева не повярва на историята му. Лъкът беше прекрасно оръжие, но направата му не беше кумбраелска. Реши, че пастирът или го е откраднал, или го е спечелил на комар. Така или иначе, старецът нямаше търпение да се махне с новопридобитото си богатство и не навлезе в подробности относно произхода на оръжието — тръгна с нестабилна крачка през поляната, на която нямаше нито една овца, стиснал стомната в ръка и следван от тъжното си куче.

Рева пътуваше вече от две седмици, странеше от пътищата и ношуваше сред дърветата, изхранваше се с лов, но основно гладуваше

и следваше упорито копитото на Елена на юг. Пияният овчар беше първият човек, когото срещаше от дни, и нищо чудно — толкова далече от пътищата беше малко вероятно да налети на пътници или бандити, макар че си отваряше очите на четири за хора от втория вид.

Същата вечер отстреля с новия си лък една блатна кокошка, оскуба я, наниза я на шиш, опече я и я изяде още преди слънцето да е залязло. Знаеше, че времето с Ал Сорна я е направило по-слаба: свикнала бе да си ляга с пълен стомах и това я правеше роб на глада. Всяка вечер отправяше благодарствени молитви към Отеца, задето я е отървал от лъжите на Мрачния меч, и молеше прошка за греховете си.

След като се нахрани, извади ножа и стисна кичур от порасналата си коса. Това се беше превърнало в нещо като ритуал — всяка вечер вадеше ножа, решена да отреже косата си, но решимостта ѝ неизменно повяхваше, допреше ли острието до курвенските къдрици. Така и не отрязва нищо. Казваше си, че дългата коса е отлична маскировка, защото азраелските жени не носят косите си подрязани късо, а тя още беше далече от Кумбраел. Това нямаше нищо общо със суетата, нито с думите на Алорнис, че косата ѝ блестяла на слънцето.

„Лъжкия.“ Гласът на жреца я последва в съня, след като Рева прибра ножа в канията и се уви с наметалото си. „Безбожна, грешна лъжкия...“

След още седмица на хоризонта се появиха Сивите чукари, назъбено, захлупено от сини мъгли очертание. Тук гората беше погъста, покриваше почти изцяло подножията на планинската верига, които ставаха все по-стръмни колкото по на юг стигаше Рева. Дивечът беше оскъден, плячката ѝ се сведе до една самотна яребица и един не твърде млад заек, който не успя да избяга от стрелата ѝ. След още две нощи Рева прецени, че ѝ остава половин ден път до планината. Не знаеше къде точно се намира Високата твърд, но дните, когато на кумбраелците е било забранено дори да я споменават, отдавна бяха отминали благодарение на бащиното ѝ мъченичество. Рева знаеше за едно селце при реката, която се явяваше границата с Азраел. Жрецът беше споменал, че поклонниците намирали съдействие там, и бе подчертал, че всички Синове на Верния меч трябва да изминат

разстоянието до Високата твърд, за да почетат най-благословения слуга на Отеца.

Рева откри бистър вир под малък водопад, съблече се и се изкъпа, изпра дрехите си, просна ги да съхнат и се изтегна на една плоска скала под слънцето, загледана в бавното великолепие на облаците. Както обикновено, мислите ѝ се насочиха към Ал Сорна и неговите уроци, към Алорнис и нейните рисунки, дори към пияния поет и неговите ужасни песни. Знаеше, че това е грешно и нередно, че е признак на слабост, и след това винаги молеше Отеца за прошка, но въпреки това всеки ден позволяваше на мислите си да се отклонят в тази посока, за кратко, в очакване коварният гласец да ѝ нашепне съблазните си: „Още не е късно. Върни се, поеми на север. Качи се на кораб до Пределите. Те ще се радват да те видят...“

Наказа се с поредната изтощителна тренировка: размахваше меча все по-бързо, докато коленете ѝ не се подгънаха от умора. По здрач събра малко папрат за постеля и легна да спи. Пропусна ритуала с подстригването, макар косата ѝ да бе пораснала толкова, че ѝ влизаше в очите и наистина се нуждаеше от подкъсяване.

Събудиха я викове. Рева се претърколи светкавично, като изтегли в движение меча си и заоглежда тъмната гора за врагове. Нищо не се виждаше... „Чакай.“

Носът ѝ улови миризмата преди очите ѝ да реагират, дим по лекия вятър, после и жълт проблясък на огън сред дърветата. И пак онзи писък, пронизителен, изпълнен с болка... вик на жена.

„Разбойници — реши тя и се надигна. — Не е моя грижа.“

Още писъци, накъсани от неразбираеми молби, после всичко внезапно секна, заместено от ужасна тишина.

Рева се сети за разбойниците, които беше убила при Рансвил, за Кела, онзи, който го правеше с трупове, и за другите, чиято смърт не бе нарушила съня ѝ ни най-малко.

Прибра меча в канията да скрие блясъка на стоманата, нарами колчана, взе лъка и тръгна напред. Движеше се, както я беше учил Ал Сорна, когато ходеха на лов — вдигаш стъпала само колкото да се отделят от земята, вървиш приведен и с малки крачки. Трептящият конус на огъня ставаше все по-голям, пламъците се издигаха високо от

струпани в центъра на полянка клони, тъмни силуети се движеха наоколо, глас ревна свирепо, фанатично.

На трийсетина стъпки от огъня Рева се просна по корем на земята и продължи пълзешком, с лъка в лявата ръка. След броени секунди картинката стана по-ясна и я накара да спре. Едър мъж стоеше с гръб към огъня и оглеждаше бдително гората. Носеше меч в ножница на гърба и арбалет в сгъвката на ръката си, запънат и зареден. Часовой. Прекалено дисциплиниран и добре въоръжен за обикновен разбойник.

Рева се примъкна още няколко стъпки по-близо, бавно и внимателно, пръстите ѝ опипваха терена за вейки и сухи листа. Вече различаваше цвета на наметалото му — черно. „Четвъртият орден.“

Гласът ставаше все по-ясен, говорещият се появи в полезрението ѝ — мършав мъж с жълтеникаво лице, също облечен в черно, жестикулираше към нещо вляво от себе си и се пенеше на висок глас:

— ... като Отричащи живеете, като Отричащи ще умрете, душите ви ще потънат в забвение, не ще намерят пристан при Покойните, лъжата, която ви носи нещастие в този живот, ще ви донесе безконечна самота в Отвъдното...

Рева изчака пазачът да погледне наляво, после се надигна да види към какво са насочени жестовете и думите на говорещия.

Бяха четирима, вързани и със запушени усти, мъж и жена, плюс момиче на десетина години и едро момче пет-шест години по-голямо. Двама облечени в черно братя стояха зад тях с извадени мечове. Момчето се противеше най-енергично, дърпаше се трескаво да разхлаби въжетата, впили се в ръцете му и стегнати около кол, набит в земята между лактите и гърба му. Парче дърво беше натикано в устата му и стегнато с връв. Слюнка течеше по брадичката му, ярост гореше в очите му, но не беше насочена към пенещия се брат, а към огъня зад него.

Рева се вгледа в пламъците и различи в огъня по-тъмен силует, силует със смътно човешки очертания, усети и миризмата на печено месо.

— Ти! — Братът с жълтеникавото лице посочи обвиняващо към вързания мъж, който, за разлика от момчето, стоеше покорно на колене, свел глава в отчаяние. — Заразил си децата си с тази лъжа, омърсил си ги с Отрицанието си и сега ще видиш съдбата, която си им отредил.

Един от мъжете с черни плащове сграбчи мъжа за косата и дръпна главата му назад. По лицето на пленника нямаше нито страх, нито гняв, очите му бяха пълни със сълзи, но не и с ужас.

— Виж това, Отричащи — изсъска говорещият, надвесил се над него, лицето му разкривено и червено в светлината на огъня. Обърна се, сграбчи момичето и го изправи грубо на крака. — Виж какво си направил.

Детето пицеше и се дърпаше в хватката му, но въпреки това братът го повлече към огъня. Дървената запушалка приглуши вика на едрото момче, което се метна напред с цялата си тежест. Не стигна далеч, защото един от братята го удари с дръжката на меча си между плешките и го повали на земята.

Рева се ориентира в сценката за секунди — разпененият, двамата при пленниците, часовоят. Четирима, които можеше да види, и без съмнение още, които не можеше, трезви и добре въоръжени, а не пияни разбойници. Безнадеждна ситуация, а и нямаше нищо общо с нейната мисия. Нямаше какво да му мисли.

Часовоят умря пръв — Рева изскочи от мрака и му преряза гърлото с ножа си; той се хвана за раната и се строполи по лице, без да издаде и звук. Рева прибра ножа, запъна стрела в лъка и я прати в гърба на разпенения, който тъкмо вдигаше момичето над главата си. Мъжът се срина и изпусна момичето, което го засипа с трескави ритници и се отскубна.

Остана й време за още един изстрел, докато двамата оцелели се отърсваха от шока и се обръщаха към нея с извадени мечове. Спря се на онзи, който стоеше по-близо до нея, същия, който бе принудил бащата да види смъртта на детето си. Беше бърз; скочи наляво, докато Рева се прицелваше в гърдите му, но това не го спаси. Стрелата се заби в рамото му и го повали. Рева изтегли меча си и тръгна към другия, като пъхом преряза гърлото на ранения.

Последният оцелял се дръпна встрани от пленниците, като вдигна в движение арбалета си. Едрото момче, се метна с крясък към него, рамото му се заби в ребрата му, чу се пукот и мъжът политна в пламъците на огъня. Черноплащият писна, мятеше се в пламъците, после се търколи извън огъня, като не спираше да вреци от болка.

Вик привлече вниманието на Рева наляво — трима братя с черни плащове тичаха откъм мрака с вдигнати арбалети. Рева стрелна с

поглед момчето, коленичило, с разширени, умоляващи очи.

Обърна се и хукна към дърветата, наведе се да вземе падналия лък, стрела от арбалет раздвижи косата ѝ, преди мракът да я погълне.

След още двајсетина крачки спря, обърна се и приклекна, пое си дълбоко въздух няколко пъти и зачака неподвижна. Тримата братя в черно бяха объркани и ядосани; нарияха вързаното момче да си излеят гнева, после затрупаха с пръст опърления си брат да загасят огъня, като се надвикваха какво трябвало да предприемат сега — застанали в редица един до друг, ясно очертани на фона на огъня.

„Ситуацията май не е чак толкова безнадеждна“ — помисли си Рева, опъна тетивата и се прицели.

Момчето се казваше Аркен, сестра му — Руала, майка им — Елис, а бащата — Модал. Изгореното тяло в огъня било на майката на Модал, която се казвала Йелна, но Руала и Аркен я наричаха просто „баба“. Рева нямаше желание да пита единствения оцелял брат за името му, затова продължи да го нарича Разпенения.

— Богопочитаща вещица! — кресна ѝ той от мястото си до един дънер. Лежеше подпрян на дървото, краката му проснати безполезни. Стрелата на Рева беше пронизала гръбнака му и го бе парализирала от кръста надолу. За жалост гласът му не беше пострадал. — Само с помощта на Мрачното успя да избиеш братята ми — обвини я той и размаха треперещ пръст. Кожата му беше бледа и лепкава, очите му се изцъкляха все повече. Да го убие би било проява на милост и точно това щеше да направи още предната нощ, но Модал я беше спрял.

— Той щеше да изгори дъщеря ти жива — изтъкна Рева.

— Какво е милостта? — каза той, дългото му лице изопнато от скръб, но все така лишено от гняв, веждите му вдигнати, сякаш ѝ задаваше съвсем обикновен въпрос.

— Какво? — обърка се тя.

— Милостта е най-сладкото вино и най-горчивата отрова — каза Елис, майката. — Защото е награда за милостивите и срам за виновните.

— Катехизисът на Знанието — обясни Аркен, докато хвърляше поредния труп с черен плащ в огъня. В гласа му звучеше горчивина. —

Тя очевидно е кумбраелка, татко — каза той на Модал. — Едва ли ще иска да чуе уроците ти.

„Катехизис?“

— Вие от Вярата ли сте? — попита тя изненадано. Очаквала бе, че са последователи на някоя от множеството секти, изпълзели от сенките след Едикта на толерантността.

— Истинската Вяра — каза Модал. — А не изкривената версия, в която вярват тези заблудени души.

Разпененият изграчи нещо, което Рева не разбра съвсем. „Отричащи лъжи“, сякаш.

— Кажи ми дали ще те заболи. — Тя отиде при него и се наведе да издърпа стрелата от гърба му. Мъжът не реагира, явно не усещаше нищо.

Изгореният брат също беше оцелял, но почина от раните си още преди слънцето да изгрее. Дълго бе пищял от болка, но Модал отново спря Рева, когато тя понечи да го отърве от мъките. Тя вдигна рамене и се зае да помогне на Аркен, който влачеше трупове към кладата.

— Този умееше да се бие — отбеляза тя и прихвана краката на най-високия от братята, онзи, когото беше убила последен. — Сигурно е бил от Кралската гвардия, преди Четвъртият орден да го привлече.

— Но не колкото теб — каза Аркен и вдигна трупа за раменете. — Радвам се, че го накара да страда.

Това ли беше направила? Е, определено си беше поиграла с него. След като беше простреляла другите, той се сниши под последната стрела и хукна към прикритието на дърветата. Рева го пресрещна в края на полянката с меч в ръка. Мъжът беше бърз, опитен и знаеше много трикове. Тя знаеше повече и беше по-бърза. Удължи ненужно дуела, усещаше как уменията ѝ нарастват с всеки удар и блок, с всяка рана, която оставяше по лицето и ръцете му. Беше като урок с Ал Сорна, но не репетиция, а истински. После зърна с периферното си зрение момиченцето, което плачеше на земята, все така вързано и със запушена уста, и сложи край на играта с един бърз удар в гърдите.

„Прости ми високомерието, Отче.“

Модал каза думите пред пламъците на кладата, призова семейството си да благодари на Йелна за дара на живота ѝ, да помни добротата и мъдростта ѝ и да се замисли за погрешните стъпки, които са довели тези злочастни мъже до тъжния им край. Рева стоеше

настрани и чистеше кръвта от меча си, но въпреки това видя как сянка покри лицето на Аркен, докато баща му говореше, видя момчето да гледа баща си с гняв, който граничеше с омраза.

Утрото дойде с лек дъждец и с гласа на Разпенения, който я събуди от неспокойния сън. Огънят беше догорял, останала беше купчина тъмна пепел, която дъждът отмиваше, разкривайки човешки кости и ухилени черепи.

— О, бедните ми братя! — викаше Разпенения. — Победени от Мрачното. Дано Покойните очистят душите ви.

— Не беше Мрачното — каза му Рева с прозявка. — А само нож, лък, меч и ръце, които знаят как да ги използват.

Разпенения понечи да отговори, но вместо това се задави и се разкашля.

— Аз... жаден съм — изграчи накрая.

— Пий дъжда.

От братята им бяха останали добри коне, храна за няколко дни и солидно количество монети. Рева си избра най-високия от конете, сив жребец, който изглеждаше донякъде своенравен, но иначе излъчваше енергичност като повечето коне, отглеждани за лов, а останалите пусна на свобода. По настояване на Модал всички оръжия на братята бяха изгорени на кладата предната нощ, включително меча, който Аркен си беше харесал и който бащата изтегли нежно, но решително от ръката му, въпреки недоволството на младежа.

Фургонът на семейството не беше пострадал, същото важеше и за впрегнатия в него вол, но не и за багажа им — той беше преровен и съсипан, дори куклата на малката Руала беше разкъсана.

— Пътуваме към Южна кула — каза Аркен. — Имаме роднини там. Говори се, че Толерантите живеят по-спокойно при граничния лорд на Южния бряг.

— Преследвали са ви — отбеляза Рева.

Аркен кимна.

— Баща ми държи да просвещава всички, които се съгласят да го слушат. Надява се, че на юг ще намери повече слушатели. Явно аспект Тендрис не харесва тази идея.

Рева погледна към Модал, който разчистваше задната част на фургона да направи място за одеяло, и подвикна:

— Какво правиш?

— За ранения брат — обясни Модал. — Трябва да го закараме при лецител.

Рева се приближи до него и заговори много тихо в ухото му:

— Ако принудиш дъщеря си да дели един фургон с този боклук, ще му отсека главата и ще я хвърля в реката.

Постоя така още миг, докато не улови погледа му. Искаше да е сигурна, че я е разбрал. Раменете на Модал се изгърбиха под тежестта на поражението, после той викна на семейството си да се качва на фургона.

— На няколко мили източно оттук има село — каза Рева. — Ако искате, ще яздя дотам с вас.

Модал понечи да възрази, но жена му го изпревари:

— Много бихме се радвали, ако дойдеш с нас, скъпа.

Рева се метна на сивия жребец и го подкара към дървото, под което лежеше Разпенения.

— Ще... ще ме убиеш ли... вещице? — попита той с гъгнив глас, очите му светеха като черни въглени върху восъчнобледото лице.

Рева извади пълна манерка от дисагите на коня и я метна в скута му.

— Че защо да го правя? — Наведе се напред и погледна многозначително към безжизнените му крака. — Напротив, надявам се да живееш дълъг живот, братко. Стига вълците и мечките да не те спипат, разбира се.

Обърна коня и го пришпори да настигне фургона.

Селото се оказа странно място, където кумбраелци и азраелци живееха рамо до рамо и говореха на чудат диалект, събрал в себе си най-дразнещите гласни и на двете васалства. Явно беше важна спирка, ако се съдеше по множеството пътници и каруцари. Вино пътуваше на север, стомана и въглища — на юг. Имаше и взвод от Кралската гвардия, който патрулираше кръстопътя при селото, отклоняваше фургонали и разчистваше задръствания, та търговията да тече безпрепятствено. От южната страна на кръстопътя имаше храм на Световния отец, а точно срещу него се издигаше мисия на Петия орден.

— В Ордена ще се погрижат за нараняванията ви — каза Рева на Модал. — Най-добре им кажете, че са ви нападнали разбойници. Ограбили са ви, но са бързали да продължат по пътя си. Няма нужда да замесвате гвардията.

Модал кимна бавно, очите му светеха бдително, натежали от подозрения. „Няма място за убийци в сърцето му — помисли Рева. — А в същото време се грижи за тях, ако са ранени тежко. Тази тяхна вяра е същинска комедия.“

— Благодарим ти от сърце — каза Елис, докато Рева подръпваше юздите на сивушкото. В очите ѝ имаше искрена топлина и признателност. — Ще се радваме, ако продължиш с нас по пътя и утре.

— Тръгнала съм за Сиви чукари — отвърна Рева. — Но ви благодаря.

Подкара коня си навътре в селото и погледна през рамо — Аркен гледаше към нея от фургона. Като видя, че се е обърнала, помахала колебливо с ръка за сбогом. Рева също му помахала и продължи.

Ханът беше най-малкият от трите в селото и според табелката над врата се казваше „Почивката на каруцаря“. Вътре кръчмата беше пълна с пътници и каруцари, повечето мъже с дръзки ръце, които бързо си ги прибираха при вида на полуизвадения ѝ нож. Рева намери едно столче в ъгъла и изчака сервиращото момиче.

— Шиндал ли е собственикът? — попита го тя.

Момичето кимна предпазливо.

— Трябва да говоря с него.

Шиндал беше жилав мъж с неприятен дрезгав глас.

— Кого ми водиш? — попита сърдито той, когато сервитьорката въведе Рева в задната стаичка, където той броеше монети. — Загубих бройката заради таз кльошава фуста, дето ми я... — Млъкна, спрял погледа си върху лицето на Рева.

Рева опря палец на гърдите си, над сърцето, и го плъзна надолу, веднъж.

Шиндал кимна едва доловимо, после ревно на момичето:

— Бира! И нещо за ядене. От пая, не от оная помия.

Придърпа стол, така че Рева да седне на масата. Не сваляше очи от лицето ѝ, докато тя разкопчаваше колана с мечата си и сваляше наметалото. Изчака сервитьорката да донесе поръчката и да си тръгне и чак след това каза с почтителен шепот:

— Значи ти си *тя*, така ли?

Рева прокара голяма хапка от пая с голяма глътка бира и вдигна вежда.

Гласът на Шиндал притихна още повече и той се наведе по-близо до Рева.

— Кръвта на Верния меч.

Рева преглътна напушилия я смях — ококорената му почителност беше колкото смешна, толкова и смущаваща. Блясъкът в очите му я подсети за видиотените еретици, които се събираха дни наред пред къщата на Ал Сорна.

— Верния меч е мой баща — каза тя.

Шиндал ахна и плесна развълнувано с ръце.

— Жрецьт прати вест, че скоро можем да очакваме новини от теб. Новини, които да разтърсят основите на еретическото господство. Но никога не съм си и помислял, не съм си и мечтал, че може да те видя с очите си, най-малкото тук, в тази дупка, където се правя на съдържател.

„Жрецьт прати вест...“

— Той какво ти каза? — попита Рева, като се постара в тона ѝ да не прозвучи друго освен бегло любопитство. „Че скоро ще съм мъртва? Че ще имате нова мъченица, която да почитате?“

— Вестите от жреца са кратки и неясни по обясними причини. Ако васалният лорд или еретическият крал ги прихванат, излишната яснота би създавала проблеми на всички ни.

Рева кимна и се съсредоточи върху чинията си. Паят беше изненадващо вкусен, Маринована в бира пържола, запечена с каша от гъби.

— Ако мога да попитам — продължи Шиндал, — тази твоя мисия, каквато и да е тя, не че бих дръзнал да любопитствам за естеството ѝ, но... успешна ли беше? Близко ли сме до освобождението си?

Рева разтегна устни в празна усмивка.

— Трябва да намеря Високата твърд. От жреца знам, че ти помагаш на поклонниците да стигнат дотам.

— Разбира се — промълви той. — Естествено, че ще искаш да направиш това поклонничество, докато още има време. — Стана и отиде в един от ъглите на стаята, онзи, до който светлината на лампата

почти не достигаше, наведе се, извади една тухла от основата на стената и измъкна нещо от тайника зад нея.

— Нарисувано е върху коприна — каза той и постави пред Рева малък мек правоъгълник с диагонал по-малко от педя. — Лесно се крие, а при нужда човек може да го глътне.

Беше карта, простичко нарисувана, но достатъчно ясна — линия, която започваше от скупчени нагъсто знаци, които най-вероятно бележеха селото, лъкатушеше през планина и река и свършваше при черен символ с формата на стрела.

— Шест дни път оттук — каза Шиндал. — В момента няма много поклонници, така че пътят би трябвало да е чист. Там има наши приятели, които се подвизават като просяци, потърсили подслон.

— Гарнизон няма ли? — попита тя изненадано. Обмисляла бе различни варианти как да се вмъкне в крепостта под носа на васалната стража.

— Не и след смъртта на Верния меч. Впиянченият курварин в Алтор явно няма нищо против крепостта да тъне в немара.

Рева довърши храната, допи и бирата. После каза:

— Ще ми трябва стая за тази нощ. И обор да оставя коня си. — Предложи да му плати, той отказа и я заведе в една стая на горния етаж. Беше малка и не особено чиста, но гледката на тясното легло, първото, в което щеше да легне след като си тръгнаха от къщата на Мрачния меч, компенсираше всички недостатъци.

— Видях го веднъж — каза Шиндал от прага, все така вперил поглед в лицето ѝ. — Верния меч. Малко след като Отецът го спаси от разбойническата стрела. Белегът още беше пресен, червен като рубин, ярък на лъчите на утринното слънце. Изправи се да ни говори и... думите му... толкова много истина в няколко кратки изречения. Тогава разбрах, че съм чул зова на Отеца в словата му. — Погледът му беше напрегнат, а гласът преливаше от емоции. — Имаш неговите очи.

Рева остави наметалото и меча си на леглото.

— Кралската гвардия патрулира ли в планината?

Шиндал примигна, после поклати глава.

— Само по пътищата в ниското, заради разбойниците, които обикалят там. Рядко се качват по високото, сигурно им е много студено там. — Остави запалена свещ на масичката и тръгна към вратата. — Първата камбана е в четвъртия час.

— Дотогава ще съм тръгнала. Благодаря за съдействието.
Той я изгледа продължително, преди да излезе, преглътна и каза:
— Да видя лицето ти е единствената благодарност, която ми е
нужна.

За пръв път идваше в Сиви чукари и стръмните планински склонове я стреснаха — отвесни канари и страховити скални корнизи накъдето и да погледнеш. Въздухът беше студен, пронизващ, мъглите се редуваха с дъжд. Пътят свърши при широка бърза река, която течеше на изток. Рева пое покрай нея — според картата това бе най-прекият път до крепостта — и сивушкото почна да пръхти недоволно от осеяния с камъни бряг.

— Мрънкало — каза тя и го потупа по врата. — Така ще те кръстя.

Тропот на конски копита по камък я накара да се обърне. Видя друг ездач в края на пътя, едро момче на дребен кон. Изчака го да я настигне.

— Открадна ли го? — попита тя Аркен, когато той се изравни с нея.

— Купих го с парите на братята — каза той, закашля се и се размърда на малкото седло.

Рева го гледаше мълчаливо. Момчето се изчерви под погледа ѝ.

— Ако бях останал с тях още ден, щях да го убия — каза накрая.
— А и съм ти задължен.

Гръмотевица се търколи над тях. Рева вдигна поглед и видя тъмни облаци да приближават от запад.

— По-добре да се отдалечим от брега — каза тя и обърна Мрънкало. — Подозирам, че при дъжд реката приижда.

— Той беше обикновен каруцар — каза Аркен. — Добър в занаята си и малко по-образован и праведен от повечето хора в градчето, но все пак обикновен каруцар. А после един ден аспектът на Втория орден дойде на посещение в нашата мисия, татко отиде при нея за катехизис и тогава всичко се промени.

Намерили бяха подслон от дъжда в малка скална цепнатина. Не ги валеше, но беше мокро и влажно за огън, затова се гушеха в плащовете си, топлени само от дъха на конете.

— Всяка свободна минута говореше на всеки, който склони да го чуе — продължи Аркен. — Всяка излишна монета даваше на печатаря да му отпечата проповедите и после ги раздаваше безплатно, а двамата със сестра ми с часове стояхме на улицата, докато той дърдореше. А най-лошото беше, че се намираха хора, които спираха да го чуят. Мразех ги, че спират. Ако никой не му обръщаше внимание, може би с времето щеше да се откаже и Четвъртият орден нямаше да ни вдигне мерника. Вашият бог няма ордени, нали?

— Този свят е създаден по волята на Отеца — каза тя. — За да познаем любовта му. Един свят, един Отец, една църква. — „Пък била тя продажна и користолюбива.“

Аркен кимна, после кихна. Капка дъжд се бе стекла по носа му и висеше от върха.

— Ще те търсят ли? — попита Рева.

Сянка затъмни лицето му.

— Съмнявам се. Казахме си тежки думи.

— Думите не са стрели, могат да бъдат оттеглени.

— Той ни нареди да не правим *нищо!* — Аркен стисна зъби, ръцете му се свиха в юмруци под плаща. — Просто си седеше там и рецитираше стихове от катехизиса, докато те идваха към нас. Що за човек прави така!?

„Човек на Вярата“ — помисли си Рева.

— С какво толкова ги е разгневил?

— Все повтаряше, че Вярата е загубила пътя си. Че сме допуснали непросжима грешка, че Червената ръка е белязала душите ни, че ни е накарала да мразим, вместо да обичаме. Да убиваме, вместо да спасяваме. Че преследването на неправовърните е издигнало стена между нас и Покойните. Един ден у дома дойде брат от Четвъртия орден с писмо от техния аспект. Беше любезно, но твърдо — настояваше баща ми да спре да говори. А той скъса писмото в лицето на пратеника. След два дни работилницата му изгоря.

Мрънкало почна да удря с копито и да тръска нетърпеливо глава. Рева започваше да долавя настроенятията му и вече знаеше, че този кон

не обича дългите почивки. Стана, извади от дисагите морков и му го даде.

— С нищо не си ми дължен — каза тя на Аркен. — А да пътуваш с мен може да се окаже... опасно.

— Грещиш — каза той. — За това, дете не съм ти дължен. А за опасностите не ми пука.

В погледа му се четеше искрена решителност, както и още нещо — срам. „Още е момче — помисли си Рева. — Въпреки изпитанията, през които е преминал.“

— Търся едно нещо — каза му тя. — Помогни ми да го намеря и сметките ни ще са уредени. След това ще си тръгнеш по пътя.

Той кимна с усмивка.

— Както кажеш.

Рева извади нещо от дисагите си и му го подхвърли.

— Баща ти пропусна да провери Разпенения за оръжие.

Аркен претегли ножа в ръка, извади го от канията. Беше хубаво оръжие от здрава стомана, с дълго острие и добре балансирано, с удобна дървена дръжка.

— Не знам как да го използвам. Баща ми не ми даваше дори дървен меч да размахвам, когато бях малък.

Рева погледна към дъжда навън. Вече не валеше толкова силно, пороят беше преминал в ръмеж. Хвана юздите на Мрънкало и го изведе от скалната цепнатина.

— Аз ще те науча.

Беше като да си играеш с дете, макар и с половин стъпка по-високо от теб и двойно по-едро. „Толкова е бавен“ — помисли си тя, когато Аркен залитна покрай нея, а приборият му в канията нож я пропусна с цяла стъпка. Дори не му беше хрумвало, че тя ще отскочи встрани. Рева се метна на гърба му и опря своя нож в гърлото му.

— Опитай пак — каза и отскочи настрани.

Младежът се обърна към нея, изчервен до уши, стиснал още по-непохватно ножа. „Не е срам — осъзна Рева. — Добре ще е да сведа до минимум физическия контакт помежду ни.“

През следващите четири дни отделяше по един час сутрин и един вечер за упражнения, опитваше се да го научи на основните

похвати в боя с нож, но усилията ѝ бяха напразни. Той беше едър и силен, но не притежаваше нито бързината, нито ловкостта да се справи дори с най-простичката атака. Накрая Рева му каза да забрави за ножа и да се пробва с невъоръжения бой. С това Аркен се справи по-добре, бързо овладя по-лесните комбинации от удари, дори успя да я фрасне силно по ръката при една от тренировките.

— Извинявай — ахна той, докато тя разтриваше удареното място.

— За какво? Аз съм си виновна, че бях толкова... — мушна се под гарда му, шамароса го с отворена длан по бузата и отскочи, преди той да е реагирал — бавна. Достатъчно за тази вечер. Хайде да ядем.

Даваше си сметка, че отново си угажда, че като му позволява да остане с нея, задоволява потребността си от човешка компания, чиято липса я измъчваше след бягството ѝ от Ал Сорна. Освен това Аркен бе поел най-неприятната част от задачите, без да мрънка — палеше огъня, грижеше се за конете и всяка вечер готвеше, всичко това с почти военно старание и дисциплина. „Не е честно — мислеше си тя, като го гледаше как реже парчета бекон и ги подрежда в тигана. — Не ми трябва помощта му. А и как ме гледа само...“ Погледите му не бяха сластолюбиви, нито обидни по друг начин, а по-скоро изпълнени с копнеж. „Още е момче.“

Видяха Високата твърд на следващия ден — назъбеният ѝ силует стърчеше в далечината. Легендите разказваха за нещо по-величествено и по-високо, митичен замък, достоен за мъченичеството на баща ѝ, ала колкото повече се приближаваха, толкова по-очевидна ставаше липсата на всякакво великолепие. В зидовете имаше дупки, бойниците бяха разкъсани, сякаш някакъв гигант е отхапал парчета от градежа, преди да продължи по пътя си. Стръмният път към входа беше обсипан с изпопадали каменни отломки, стадо дългорози планински кози се беше настанило там, пасеше плевелите, избуяли между паветата, и изобщо не реагира при появата им.

— Удивително! — ахна Аркен, когато спряха пред портата, вдигнали поглед към надвисналите стени. — Не подозирах, че има толкова високи кули.

Нещо изскърца и привлече погледите им към вградена в портата вратичка. Беше се откряла и нечие старческо лице надничаше през пролуката.

— Няма нищо за крадене тука — каза лицето.

Рева направи знака на Верния меч и враждебността се отля от лицето на стареца.

— По-добре влезте — каза той и изчезна в сенките.

Рева прекрачи прага и погледна стареца, който се бе дръпнал да им направи път. Невъзможно бе да определи с точност възрастта му, но със сигурност беше прехвърлил седемдесетте, ако се съдеше по увисналата сбръчкана кожа, която разкривяваше чертите му. Облечен беше в дрипи, които отдавна не бяха виждали вода и сапун, увил се бе в протъркано одеяло. Държеше дълга тояга, висока почти колкото самия него, но повече за опора, отколкото като оръжие, прецени Рева.

— Вантил — представи се той. — Мисля, че знам ти коя си. — Кимна към Аркен, който бе останал навън с конете. — Него не го знам.

— Доверен човек — обясни Рева.

Това явно бе достатъчно за Вантил, защото той се обърна и тръгна с накуцване към някакви стръмни каменни стъпала.

— Сигурно най-напред ще искаш да видиш залата.

— Да. — Сърцето ѝ биеше по-бързо, отколкото при срещата ѝ с Разпенения и неговите братя. — Бих искала да я видя.

Беше обикновена стая. По-голяма от другите, край които минаха, и в същото занемарено състояние, но все пак просто стая, цялата студен камък и сенки, празна, освен стола с висока облегалка срещу вратата. По нейна молба Вантил донесе запалена факла и Рева се зае да огледа сенките, осветяваше стените, зад колоните, под стола.

— Не искаш ли да се помолиш пред трона? — попита Вантил, видимо озадачен от поведението ѝ.

Рева не му обърна внимание. Приключи с първоначалния оглед на стаята и веднага започна втори, после и трети. Огледа всяко къоше, всяко скришно място, прогони сенките с факлата. Нищо.

— Откога си тук? — попита тя стареца.

— Дойдох малко след кончината на Верния меч.

— Сигурно се досещаш защо съм дошла.

Старецът вдигна рамене.

— Да се помолиш на Верния меч. Да говориш с Отеца на това свещено място...

— Имал е меч. Тук, в тази стая, когато е умрял. Къде е той?

Вантил поклати смутено глава.

— Няма меч тука, а тая крепост аз я познавам по-добре от всеки друг. Отнесоха всичко. Онова, дето не го взеха главорезите на Мрачния меч, го отнесоха гвардейците на васалния лорд.

— Мрачния меч не го е взел — измърмори тя под нос, после продължи по-високо: — Кога са идвали хората на васалния лорд?

— Идват всяка година да търсят поклонници. Крием се в планината, докато си тръгнат. Последно бяха тука преди два месеца.

Толкова много път за нищо. Мечът не беше тук. Щом хората на Ал Сорна не го бяха взели, значи оставаше васалният лорд в Алтор.

— Има ли къде да се настаня за тази нощ? — попита тя.

— Кръвта на Верния меч е добре дошла тука за колкото време поиска. — Запристъпва от крак на крак, чак тропна с тоягата си по каменния под. — Ъъ, такова, молитвите? — каза накрая.

Рева хвърли последен поглед на залата. „Празен стол в една празна стая.“ Тук нямаше и помен от Верния меч, нямаше дори кърваво петно да бележи кончината му. „Дали си е мислил за мен? — чудеше се тя. — Знаел ли е изобщо, че съществувам?“

— Отецът познава отлично любовта ми към Верния меч — каза тя на Вантил и тръгна към вратата. — Искам да настаниш и моя човек.

4.

ФРЕНТИС

Намери място да се скрият сред хълмовете на няколко мили от вилата, скално струпване на едно било с добър изглед към пущинака наоколо, с достатъчно храсталаци да поддържа огън и завет сред камънака. Свали такъмите на жребеца и го плесна силно по задницата. Животното препусна на юг. С малко късмет това би заблудило евентуалните им преследвачи. През онази първа нощ тя бе продължила да кърви, кръв течеше от носа, ушите и очите ѝ, а влагата по прилепналите панталони показваше, че кърви от всички възможни места. Той я съблече и продължи да попива кръвта, докато кървенето постепенно не намалая. Тя лежеше бледа, гола и безжизнена, дишаше плитко, но не приличаше на спящ човек, защото нито клепачите ѝ трепкаха, нито звуци излизаха от гърлото ѝ. Хрумна му, че може никога да не се събуди, а той може да си седи тук до живот и да зяпа трупа ѝ. Връзката беше силна, сърбежът беше изчезнал. Френтис отново беше неин, макар тя да лежеше беззащитна, макар че той искаше да забие ножа си в гърдите ѝ, да го забива отново и отново. Вместо това се грижеше за нея, опитваше се да я стопли нощем на завет зад скалите. И така, докато в утрото на третия ден очите ѝ внезапно не се отвориха.

Усмихна се, като го видя, благодарност грейна в очите ѝ.

— Знаех, че не би могъл да ме изоставиш, любов моя.

Френтис отвърна мълчаливо на погледа ѝ с надежда тя да види омразата в очите му.

Жената отметна плаща, с който я беше завил, и се протегна. Беше по-слаба отпреди, но все още атлетична, силна и... красива. Това само наля масло в огъня на омразата му.

— О, стига си се цупил — простена тя. — Наложително беше да се отървем от тях. За нас, както и за Съюзника. След време ще разбереш.

Направи гримаса при вида на окървавените си дрехи, но въпреки това и без колебание облече черната памучна риза и панталони.

— Имаме ли нещо за ядене?

Той посочи единствения дивеч, който бе успял да улови, скална змия, която беше одрал и нарязал предния ден. Окачил бе ивиците месо над слаб огън да се опушат и те се оказаха изненадващо вкусни.

Жената изяде останалото змийско месо с видим апетит, дъвчеше и гълташе с наслада.

— Талантите ти нямат край, честно — каза тя, след като приключи; мазнина лъщеше по устните ѝ. — От теб ще излезе чудесен съпруг.

Поеха на североизток преди слънцето да е напекло непоносимо. Плитка дъждовна локва на сянка между камъните им осигури достатъчен запас от вода, но през последните дни почти не се бяха хранили и това се отразяваше на прехода им. След като ден и половина се влачиха през пущинака, най-сетне зърнаха брега. По преценка на жената се намираха поне на двайсетина мили северно от Алпира.

— Пристанище Джанелис е на половин ден път северно отгук — каза тя. — Ще трябва да откраднем това-онова, понеже сме двама просяци в дрипи.

Френтис не беше крал нищо ценно от дните си на джебчия по улиците на Варинсхолд, а дребните кражби, които се поощряваха в Дома на ордена, не бяха особено доходоносни. Оказа се, че уменията от детството не са го напуснали напълно, и след няколко часа по улиците на Джанелис той разполагаше с две пълни кесии и прилична колекция от бижута, предостатъчни за нови дрехи и стая в скромна странноприемница. Отново го играеха съпрузи, прясно венчани и влюбени, които търсят кораб към северните пристанища, за да посетят свои роднини. Съдържателят им препоръча търговски кораб, който потеглял за Марбелис на следващата сутрин.

— Очаквах по-остра реакция — каза тя същата нощ, легнала до него. Беше го използвала отново, по-нежно този път, дори го беше целунала, вероятно в опит да придаде правдивост на ролите им, реши Френтис. Връзката го заставяше да отвърне със същото, да целува и да гали, да притиска силно тръпнещата ѝ снага. След като приключиха, тя преплете крака с неговите и плъзна пръсти по твърдите мускули на корема му.

— Съпругата и синът на погубената им Надежда умират в огнен ад — каза тя. — И никой не говори за това.

Френтис искаше сърбежът да се върне, да донесе със себе си прекрасната освобождаваща агония, която му бе позволила да се *движи*, да спасява, а не да убива. Внимаваше истината да не изплува в мислите му, събуди образи, които да предизвикат вина и отчаяние, с надеждата, че така ще скрие от жената истинския резултат от мисията им. *Работникът в чифлика, ханджията, момчето, което го гледа ококорено от леглото си...*

— Дали пък императорът не е потулил новината? — чудеше се тя. — Опитва се да спести на народа си болката. Първо Надеждата, а сега и това, точно когато се канеше да обяви нов Избор. Не че има кого да избере сега, когато кучката е мъртва. — Изкиска се, доловила изненадата му. — Боя се, че не бях изцяло откровена с теб, любими. В списъка не беше името на момчето, а на майка му. Него използвах, за да ти дам урок. Не, мишената беше тя, нейното име трябваше да зачеркнем — Емерен Насур Айлерс, избора на императора за новата Надежда, за бъдеща императрица на Алпиранската империя. — Положи ръка на рамото му и затвори очи, унасяйки се в сън. — Вече няма значение кого ще избере, защото всяка надежда е съкрушена...

Пътуването до Марбелис отне още осем дни, като през цялото време се преструваха на влюбена млада двойка за пред екипажа на търговския кораб. Моряците бяха шумна компания, обичаха грубите шеги и постоянно даваха съвети на Френтис относно съпругеските му задължения. Понеже не знаеше алпирански, той ограничаваше отклика си до смутен смях. В каютата им нощем, след като жената приключеше с него, Френтис използваше относителната си свобода да проучва белега, където преди бе усещал сърбежа. Имаше ясно доловима промяна в текстурата на белега, тъканта беше по-гладка, самият белег сякаш се беше разраснал по площ. Но сърбежа го нямаше, нямаше го освобождаващия прилив на болка. „Расти“ — внушаваше му той, като едновременно с това се опитваше да крие объркването си от жената.

Пристанаха в Марбелис със сутрешния прилив, сбогуваха се през смях и последна порция дебелашки шеги с моряците и слязоха по мостчето.

— Така — каза жената, докато оглеждаше зад пристанището. — Време е да намерим местните отрепки.

Като във всички пристанища и тук имаше места, където разумните хора не стъпваха. Във Варинсхолд това се отнасяше за целия западен квартал; тук тази територия беше по-малка, претъпкано гето, скупчено около района на складовете. Следи от окупацията на Кралската гвардия още се виждаха по улиците — съборени къщи и петна от сажди по крепостните стени. Оживеното пристанище и шумните хора говореха за град, който се е изцелил в голяма степен след войната, но в бедните квартали още имаше белези от сраженията.

— Говори се, че повече от хиляда жени били изнасилени, когато паднали стените — каза тя, докато подминаваха една изтърбушена къща. — Изнасилили ги, а после им прерязали гърлата. Вашите хора така ли празнуват победите си?

„Не бях тук — понечи да каже той, но не го направи. — Не че има значение. Всеки мъж в онази армия беше омърсен от войната на Янус.“

— О, изпитваш вина заради чужди престъпления — каза тя и му размаха пръст. — Няма смисъл, любов моя. Няма никакъв смисъл.

Избра една пивница в най-тъмната уличка, която успяха да намерят, поръча бутилка червено вино, като се постара да покаже солидното количество монети в кесията си, после седнаха да чакат на маса срещу входа. Няколкото редовни клиенти, основно брадясали мъже с омачкани дрехи, се изнесоха непосредствено след тяхната поява и ги оставиха сами, с изключение на един мъж, седнал в ниша. Димът от лулата му се виеше в сенките.

— Винаги се цели в онзи, който не бърза да си тръгне — каза жената, вдигна чашата си за на здравица към мъжа в нишата и се усмихна сияйно. — Той ще е най-предприемчивият.

Мъжът изпуфка още веднъж с лулата си, после стана и тръгна към тяхната маса. Беше нисък и жилиав, но с лице на побойник, включително липсващи зъби, чието отсъствие лъсна, когато разтегна лице в студена усмивка. Макар да приличаше на човек от Севера, заговори жената на алпирански.

— Говоря езика на Кралството — отвърна тя. — И не, нямам нужда от петолистник, благодаря.

Мъжът кривна глава.

— А, значи ви трябва червен цвят. — Акцентът му беше силен и познат, нилсаелски. Придърпа си стол да седне при тях, наля си от виното им. — Може да се намери, но е скъпо. Тук не е като в Кралството. Императорът смята червения цвят за голямо зло.

— Не търсим да купим... развлечения. — Хвърли скришен поглед на стаята и сниши глас. — Трябва да стигнем до Кралството.

Жилавият се облегна назад и изгрухтя развеселено.

— Ми, желая ви късмет. Алпирански кораби вече не пътуват натам. Може да сте чули. Заради онази дреболия с войната.

Жената се наведе към него през масата и каза тихо:

— Чух, че... можело да се наемат други кораби. Кораби, които не изпълняват толкова стриктно императорските закони.

Лицето му стана напълно сериозно, очите му се присвиха.

— Опасни приказки са това. Особено от непознати.

— Знам. — Гласът ѝ се сниши до шепот. — Трябва да се махнем оттук. Съпругът ми... — тя кимна към Френтис — е от Кралството, запознахме се преди войната. Тогава беше много по-лесно, получихме благословията на родителите ми, но сега... — Изопна тъжно лице. — Годиците след войната бяха трудни за нас. Семейството ми, съседите, всички ни обърнаха гръб. Решихме, че в Кралството може да ни приемат по-добре.

Жилавият вдигна вежди и прецени Френтис с поглед.

— От Кралството казваш? По-точно?

— От Варинсхолд.

— Да, личи си по акцента ти. Какво те доведе в Империята? Приличаш повече на войник, отколкото на търговец.

— Моряк съм — каза Френтис. — Започнах като юнга, когато нещата в квартала станаха трудни. Наложих се да се махна.

— Трудни?

— Едноокия.

— А. — Жилавият допи виното в чашата си. — Чувал съм това име. Сигурно знаеш, че умря преди години?

— Да. Не плаках много.

Бегла усмивка разтегна лицето на мъжа.

— Може и да имам едно-две имена за вас. Но ще е скъпо.

— Можем да платим — увери го жената и му показа претъпканата си кесия.

Той поглади брадичката си, уж дълбоко замислен, после кимна.

— Чакайте тук. Ще се върна преди деветата камбана.

Жената го изчака да излезе, после се обърна към Френтис с вдигната вежда.

— Едноокия?

Той отпи мълчаливо от виното си. Мълча, докато жената не загуби търпение и не го пришпори през връзката.

— Белезите ми — изсъска той през пламналата болка. — Той ми остави белезите. Братята ми го убиха.

— Значи — измърмори тя и охлаби връзката — ти си бил един от хората на Пратеника. — Гласът ѝ бе необичайно сериозен, сякаш токущо и с неохота си е дала сметка за нещо. Погледна го изпитателно, както онзи път в храма, но сега поне не го подложи на изтезания. След миг тръсна глава и го потупа по ръката.

— Прости съмненията ми, любими. Но вековете ме направиха предпазлива.

Стана и нагласи късия меч под наметалото си.

— По-добре да изчакаме благодетеля си на друго място.

Изкатериха се на покрива на една барака при уличката и зачакаха. Жилавият се върна доста преди деветата камбана, придружен от четирима възедри спътници. Влязоха с бърз ход в пивницата и излязоха също толкова бързо. Най-едрият от спътниците на жилавия надвисна над него, ръгаше го в гърдите и го засипваше с тихи заплахи.

— Не убивай никого — прошепна жената. — И гледай поне един да остане в съзнание.

Опитът на Френтис показваше, че колкото по-едър и агресивен е един мъж, толкова по-слаби са уменията му в боя. Едрите мъже, особено онези, които се занимаваха с престъпни дела, разчитаха повече на сплашването, отколкото на боя. Затова не се изненада, когато мъжът, зад когото скочи, не успя да избегне прицеления в тила му удар, нито че вторият, още по-едър, само зяпна глуповато и изобщо не реагира на високия ритник, който го уцели в слепоочието. Третият, най-дребният от всичките, успя да извади ножа си преди юмрукът на жената да попадне в нервния сплит зад ухото му. Четвъртият се оказа достатъчно бърз да замахне към нея с тоягата си. Тя приклепна под

оръжието, смаза с ритник коляното му и го довърши с удар в слепоочието.

После извади меча си и тръгна към жилавия, който се беше скрил зад един зид с вдигнати ръце и сведени очи. Опря върха на меча си под брадичката му и го принуди да вдигне глава.

— Да чуя имената, които имаш за нас.

— И това трябва да ме впечатли, така ли? — Контрабандистът погледна надолу към жилавия, пребит и окървавен, и се подсмихна с пренебрежение. След известно убеждаване жилавият ги беше завел в един склад, пълен уж само със сандъци за чай. Контрабандистът и няколко мъже от екипажа му хвърляха зарове зад една стена, която не беше стена. Беше силен мъж и говореше с мелденейски акцент, сабята му бе подпряна до него да му е подръка. Другарите му също бяха въоръжени.

— Това е само показно — каза жената и метна натъпкана кесия на контрабандиста. — За това какво се случва, когато не изпълниш сделката.

Контрабандистът претегли кесията в ръка, после скрита свития на топка посредник.

— Този върви с още четирима. Те къде са?

— Доспа им се нещо. — Жената му показва другата кесия и няколко гривни, които Френтис беше откраднал. — Твои са, когато стигнем Кралството. Този нещастник твърди, че по план скоро ще преметнеш акцизните агенти на краля. Смятай ни за допълнителен товар.

Контрабандистът прибра кесията, после махна на двама от хората си и кимна към жилавия. Те го изправиха и го повлякоха към дъното на склада.

— Благодаря за щедрата плата, но той не е трябвало да ви казва името ми.

— Аз вече го забравих — увери го жената.

Корабът на контрабандиста беше малко по-голям от речните баржи, които Френтис помнеше от детството си, но с по-дълбок корпус

и по-високо платно. Екипажът наброяваше едва десет човека освен капитана и всички вършеха работата си мълчаливо и пъргаво, без гръмогласния смях и дебелашките шеги на моряците от търговския кораб. Заведоха ги на палубата близо до носа и им казаха да не мърдат оттам, носеха им храната и никой от моряците не се опита да ги заговори. Пътуването беше неприятно, още по-неприятно заради безкрайното дърдорене на жената и плътната мъгла, която ги затисна на четвъртия ден, по средата на Еринейско море.

— Ходила съм в Кралството само веднъж — каза жената. — Трябва де е било преди... хм, преди век и половина. Гадателите бяха посочили дребен благородник, който притежавал нужните качества да си пробие път до кралския трон след години. Лесна мишена, ако си спомням добре, беше истинска свиня, роб на щенията си, така че просто влязох в ролята на курва. Убих го, преди да ме е докоснал, разбира се. Един-единствен удар в средата на гърдите, трудна техника, която от години се опитвах да усъвършенствам. Странно, но когато няколко десетилетия по-късно започна възходът на Янус, Съюзникът не даде инструкции за неговата смърт. Изглежда, вашият луд крал се е вписвал идеално в плановете му.

Мъглата започна да се вдига рано вечерта на седмия ден и разкри южното крайбрежие на Кралството, опнало се като тъмна маса няколко мили ляво на борд. Капитанът нареди промяна в курса и малкият кораб пое на запад. Френтис наблюдаваше напрегнато захлупения от мъгла бряг и скоро различи познат ориентир, каменна колона в едно тясно заливче.

— Нещо интересно? — попита жената, доловила вълнението му.

— Стареца от Полета на Ула — каза той.

— Тоест?

— Намираме се на трийсетина мили източно от Южна кула.

— Можем ли да хвърлим котва тук?

Преди да тръгнат към Южна кула Вълчите бегачи бяха преследвали контрабандисти по този бряг в продължение на няколко месеца и Френтис знаеше, че каналът около Стареца е твърде тесен за истински кораб, но лесно щеше да поеме лодката на контрабандиста. Кимна утвърдително.

— Най-напред се погрижи за капитана — каза тя и тръгна към стъпалата за трюма. — Аз имам грижата за долната палуба.

Капитанът притежаваше впечатляваща физика и изглеждаше корав и дори свиреп мъж, но се оказа слаб противник — успя да парира само един удар със сабята си, преди късият меч на Френтис да го пониже в гърдите. Първият му помощник се оказа по-труден, отбранява се успешно с една кука почти половин минута, като редеше псувни на непознат за Френтис език и викаше за помощ. Но псувните и куражът не му помогнаха. Умря трудно, но така или иначе умря, също като останалите от екипажа.

— Защо се казва Полетът на Ула? — попита жената. Стояха на скалите над заливчето, след като бяха зарязали лодката на каменистия плаж долу. Оттатък Стареца корабът на контрабандиста се движеше бавно към скалите, след като жената беше привързала руля му с въже.

— Не съм се сецал да попитам — каза той, без да му пука, че тя ще усети лъжата му. Кейнис му беше разказал легендата — заливът бил наречен на жена, чийто съпруг бил мобилизиран на боен кораб във войната на някакъв забравен крал. Всеки ден тя се катерела по коварните склонове на Стареца, заставала на върха му, гледала морето и чакала корабът на съпруга ѝ да се върне. Минавали седмици и месеци, а тя все така се катерела всеки ден до върха, в слънце и дъжд, в сняг и буря. А после един ден корабът му се появил на хоризонта и когато различила съпруга си да ѝ маха от носа, жената се хвърлила от върха и намерила смъртта си върху скалите в ниското. Защото той ѝ бил изневерил преди да отплава и жената искала да стане свидетел на края ѝ.

Останаха, докато корабът не отнесе мъртвия си екипаж до скалите, видяха как корпусът му се сцепи с трясък, мачтата се скърши и повлече платното във водата. Изчакаха да потъне наполовина и чак тогава му обърнаха гръб. Нощта се спускаше бързо и пронизващ вятър жилеше лицата им.

— В Южна кула познават ли те? — попита жената.

Този път Френтис ѝ отговори откровено:

— Едва ли има такива, които да си спомнят лицето ми. — Когато безчетната армия на краля се събираше за началото на инвазията, Вейлин Ал Сорна беше там, значи едва ли някой беше запомнил друг

брат от Шестия орден. Френтис обичаше Вейлин, но си даваше сметка, че край него всеки друг мъж става невидим.

Продължиха към Южна кула през нощта, защото жената не искаше да остават близо до корабокрушение, което несъмнено щеше да привлече нежелано внимание. Когато най-сетне спряха за почивка, слънцето вече се издигаше над покривите на градчето. Южна кула беше опасана с крепостен зид, а сградата, от която градът бе получил името си, стърчеше над останалите постройките, висока и стройна.

Влязоха през западната порта, все така в ролята си на млади съпрузи. Жената май окончателно беше зарязала другите роли и Френтис започваше да се пита дали не се е вживяла прекалено в тази.

Стражите при портата ги претърсиха грижливо и не намериха оръжия, защото двамата бяха скрили мечовете си в една могилка на миля от градчето, а пари имаха точно колкото да ги пуснат през портата. Единият от стражите се усъмни в странния акцент на жената и Френтис обясни, че е от Северните предели, което, изглежда, беше достатъчно. Пуснаха ги да влязат със строгото предупреждение, че в града не търпят скитници и че ако не са си намерили квартира до десетата камбана, по-добре да се махнат.

Френтис помнеше градчето, от което беше отплавал преди шест години, с деловата врява и шумните навалици на процъфтяващо пристанище, а кейовете бяха претърпкани с кораби, които да превозят армията през Еринейско море. Сега Южна кула беше по-тиха, улиците не гъмжаха от тежко натоварени каруци и улични търговци, а в пристанището имаше само десетина кораба. „Вече няма коприна, няма подправки — помисли си той, спомнил си шаренията и ароматите на пазарището. — Янус ни струваше не само кръв.“

Спряха в хан близо до кулата и си поръчаха обяд, сервиран им от пълничка жена, която се суетеше около тях с енергията на човек, който няма какво друго да прави.

— От Северните предели, значи? — попита тя. — Доста далечко си от дома, мила.

Жената стисна ръката на Френтис и погали opakото на дланта му с палеца си.

— Бих отишла и до края на света, ако той поиска.

— Ау, колко сте ми сладки. Аз пък и стаята не бих прекосила за моя хранителник.

Милозливата история им осигури допълнително от ябълковия пай и отстъпка за стаята.

Тази нощ жената не го използва; вместо това седеше на леглото като статуя и мълчеше, а Френтис зяпаше улицата през прозореца. Долавяше нетипично напрежение в нея, тревога в очите. „Не знае какво следва“ — реши той.

Тази мисъл му докара строг поглед на порицание, но само толкова, този път жената не го шамароса през връзката. Вече рядко го нараняваше, не се беше повторил и изпитателният поглед от пивницата в Марбелис. „Вече вярва, че съм неин — помисли си той. — Като куче, което са били с пръчка, докато не се научи да изпълнява безпрекословно всяка команда.“ Ръцете го сърбяха да опипа отново белега, да усети гладката заздравяла тъкан. Стараеше се да потиска тази мисъл, да я крие, но нито за миг не я изостави: „Расти!“

Луната вече бе изгряла, когато по калдъръма отвън затанцува сянка. Собственикът ѝ не се виждаше, но сянката говореше за човек, който се движи с лекота и без да бърза. Френтис се обърна към вратата, а жената стана от леглото. За пръв път бяха невъоръжени и Френтис се чудеше дали е случайно съвпадение, или нечий грижливо подготвен план.

На вратата се почука и жената кимна на Френтис да отвори.

Мъжът на прага беше висок колкото него, но поне с десетина години по-стар, с остри, но красиви черти, черната му коса прибрана назад над високо чело. Облечен беше в обикновени дрехи, със здрави ботуши, ожулени от дълъг път. И той като тях не беше въоръжен, но Френтис моментално съзря в него опитен боец. Виждаше се ясно по стойката, по бдителния поглед на зелените очи, които обхванаха стаята за миг, закачиха Френтис и се спряха на жената, която гостът инстинктивно бе определил като най-голямата заплаха в непосредственото му обкръжение.

— Влез, моля — каза тя.

Мъжът влезе в стаята, заобиколи отдалече жената и застана близо до прозореца.

— Той се страхува от нас, любими — отбеляза жената, докато Френтис затваряше вратата.

Гняв сбърчи красивото лице на новодошлия.

— Не ме е страх от нищо, освен да не загубя любовта на Отеца — отговори той с глас на образован човек, с лек, но все пак ясно доловим кумбраелски акцент.

Жената въздъхна с отвращение, но овладя насмешката си, преди да е проличала в гласа ѝ.

— Име имаш ли?

— Името ми трябва да го знае единствено Отецът.

Френтис беше чувал това и преди, когато преследваха онези крадящи деца фанатици в Нилсаел. Водеше ги жрец, отлъчен от църквата на Световния отец за ерес, който все още се смяташе за такъв и редеше на висок глас молитвите си, преди Дентос да забие стрела в окото му.

Усетила реакцията му, жената се обърна към него с вдигната вежда.

— Той е жрец — обясни Френтис. — Когато положат клетвите, се отказват от имената си. Църквата им дава ново име, което е известно само на тях и на техния бог.

Презрение кривна устните на жената, преди тя да ги извие в усмивка към жреца.

— Предполагам, че са ти били дадени големи обещания в замяна на съдействието ти.

— Не обещания, а уверения. — Мъжът се развълнува, червенина пропълзя по страните му. — Дадени бяха доказателства. Ти вършиш делото на Световния отец. Не е ли така?

Френтис долови напушилия жената смях, който тя се опитваше да преглътне.

— Разбира се. Прости думите ми. Трябваше да те изпитам, защото, въ... слугите на Световния отец имат много врагове.

— И много лица, очевидно — измърмори под нос жрецът.

— Разбрах, че имаш новини — продължи жената. — За Ал Сорна.

— Бил е във Варинсхолд преди месец. Еретичният крал го е изпратил в Северните предели като граничен лорд и владетел на кулата.

— Разбрах, че му е бил заложен капан. Трябвало е да пострада.

— Така е. Но резултатите бяха... неочаквани.

— Обикновено са такива, когато става въпрос за него.

— Взети са мерки. Пределите не са толкова далече. — Извади малък кожен портфейл, остави го на леглото и отстъпи назад.

Жената взе портфейла и прегледа набързо съдържанието му.

— Списъкът ми е завършен — каза тя. — Имаме работа във Варинсхолд.

— Добавено е още едно име. Макар че тази задача е напълно по силите ми, Пратеникът настоява да я поемеш ти. Граничният лорд на Южните брегове има добре организирана охрана, но се случва да бъде и уязвим.

Жената извади от портфейла лист хартия — бял пламък на череп фон. Френтис добре познаваше този символ. Фанатиците, които Вълчите бегачи бяха преследвали, го рисуваха по домовете на правоверните, след като убият родителите и откраднат децата — Чистия пламък на любовта на Световния отец.

— Наредиха ми да ти предам, че васалният лорд няма да е достатъчен — каза жената. — Курвата също трябва да умре.

Той я измери бавно с поглед, пълен с враждебност, и каза с глас на убеден в правотата на вярванията си фанатик:

— Всички курви трябва да умрат.

Тя скочи мълниеносно и сякаш по магия се озова пред него, лицето ѝ на сантиметри от неговото, пръстите свити като на граблива птица.

Жрецьт отстъпи неволно назад, преди да се овладее.

— Когато пак се видим — каза тя, — току-виж съм уредила да се срещнеш с този твой бог, когото обичаш толкова много.

Жрецьт местеше поглед между двамата и Френтис си даде сметка колко страшни изглеждат в очите на външен човек — нейната ярост и неговата студенина. „Той няма представа какво сме — осъзна той. — Представа си няма каква е същината на сделката, която е сключил.“

Жрецьт тръгна мълчаливо към вратата и излезе, без да каже нищо повече.

— Иди и убий оная крава долу — нареди жената. — Със сигурност ни е запомнила.

— Това твое кралство е луда работа — отбеляза тя на следващата сутрин, докато гледаха как граничният лорд на Южните брегове и съпругата му раздават милостиня на бедните. Охраняваха ги само двама войници от Южната гвардия, макар пред портата на кулата да се беше натрупала тълпа просяци.

— Във Волария — продължи тя — никой не гладува. Робите са безполезни, ако не се хранят добре. Свободнородените, които са твърде мързеливи или глупави да печелят достатъчно за прехраната си, ги правят роби, така че да генерират богатство за онези, които заслужават свободата си, и в замяна ги хранят редовно. А тук хората ви са роби на свободата, свободни са да гладуват и да просят от богатите. Отвратително.

„Преди не бяха толкова много — помисли си той, но не го каза на глас. — Аз бях един от малцината, но никога не съм просил.“

Взеха миризливи дрипи от двама пияни скитници, които се въргаляха в тясна уличка край пристанището, навлякоха ги върху своите дрехи, омазаха лицата си с кал и заметнаха глави с окъсани шалове. Кухнята на пълничката ханджийка им беше осигурила два ножа от добра стомана, прясно наточени и скрити под дрипите.

Владетелят на кулата стоеше до маса, отрупана с чисти дрехи, поздравяваше всеки покланящ се нещастник с усмивка и добра дума и махаше с ръце, когато понечеха да му благодарят. Съпругата му се грижеше за децата, даваше им сладкиши или ги пращаше заедно с майките им — ако имаха такива — на друга опашка, обслужвана от двама облечени в сиво братя от Петия орден.

„Расти“ — внушаваше Френтис на сърбежа, когато се наредиха на опашката пред граничния лорд. Но не долови отклик, нито сега, нито снощи, когато беше вдигнал възглавницата над лицето на спящата пълничка ханджийка.

— Ти се погрижи за охраната — прошепна му жената. — Аз ще се занимавам с щедрия лорд. Как мразя двуличието...

„Расти!“

Лицето на граничния лорд му беше смътно познато, но Френтис не можеше да се сети за името му. По време на войната ли се бяха срещнали? Меч на Кралството, оцелял някак в клането и върнал се у дома, за да раздава милостиня от новия си пост? Поздравяваше всеки

нещастник различно, без да прибягва до клишета или принудено съпричастие, към някои дори се обръщаше по име.

— Аркел! Как е кракът, друже?... Димела, не посягаш пак към грога, нали?

„Расти!“

Посегна под дрипите си и стисна дървената дръжка на ножа.

— О, нови лица — усмихна се владетелят на кулата, когато дойде техният ред. — Добре дошли, приятели. Как да ви наричам?

„РАСТИ!“

— Хентес Мустор — отговори жената високо, така че всички да я чуят.

Владетелят на кулата смръщи вежди.

— Не раз...

Първият ѝ удар нарочно не беше смъртоносен, а имаше за цел да предизвика максимален шок сред публиката, защото това бе колкото убийство, толкова и театър. Владетелят на кулата ахна от болка и изумление, когато ножът се заби в рамото му. Жената издърпа оръжието, викна: „В името на Верния меч!“ и го заби отново, целейки се този път право в сърцето. Владетелят на кулата, явно ветеран в сраженията, успя да вдигне ръка навреме, блокира удара и острието се заби дълбоко в ръката му под лакътя.

Двамата гвардейци се отърсиха бързо от шока и се хвърлиха напред с вдигнати алебарди. Първият се срина на земята, когато ножът на Френтис намери пролука в бронята му между нагръдника и предпазителя за шията. Френтис грабна изпуснатата алебарда и замахна към втория гвардеец. Мъжът парира бързо и нападна на свой ред, прецизно като истински ветеран, и едва не прониза Френтис в бедрото. Френтис успя да отскочи навреме, отвърна с широк замах към краката на гвардееца и го повали на земята.

Чу вик зад себе си, обърна се и видя жената да пристъпва към граничния лорд, който лежеше по гръб, кървеше обилно от двете рани и се опитваше да стане.

— Умри, еретик! — кресна жената и вдигна ножа си за удар. — Смърт за враговете на Оте...

Две кльощави ръце се увиха около нея и я дръпнаха назад. Беше една от дрипавите просякини, жената, която имаше проблем с грога и която васалният лорд беше нарекъл по име. Димела.

Жената отметна силно глава назад в лицето на Димела и изглежда, успя да ѝ избие няколко зъба, ако се съдеше по обилното кървене. Просякинята нададе вой от болка, но не отпусна хватката си. Още ръце се протегнаха да сграбчат убийцата на граничния лорд, някакъв старец се хвърли към краката ѝ, сакат мъж замахна с патерицата си към корема ѝ, включиха се и други, прииждаха и скоро затиснаха жената под планина от дрипи и немита плът.

„Моля те! — мислеше си трескаво Френтис. — Умри, моля те!“

Но връзката го стегна рязко, по-свирепо и неотклонно отвсякога. „ПОМОГНИ Й!“

Той ритна силно поваления гвардеец в главата и се хвърли върху купчината бедняци. Размаха алебардата да си пробие път, хора падаха като откоси жито, Френтис сечеше и се молеше просяците най-сетне да убият жената и връзката да изчезне.

Почти беше стигнал до нея, когато се случи — огън лумна в центъра на тълпата, вълна от нажежен въздух повали хората, писъци на болка и паника раздраха дима.

Френтис си проби път през замаяните просяци и я намери на колене и окървавена, както от ударите на тълпата, така и защото бе прибегнала до откраднатия дар. Лицето ѝ беше червена маска на злоба и ярост. Зад нея Димела лежеше сгърчена и обгорена. Френтис дръпна жената на крака и двамата побягнаха.

— Сто седемдесет и две години — каза тя с глас тих и замислен, макар в очите ѝ още да светеше гняв. — Толкова време мина от последния ми провал, любими.

Френтис беше виждал много канализации в живота си, те бяха чудесно скривалище или пряк път под улиците на Варинсхолд; по-късно беше помогнал на Вейлин да завземат Линеш с помощта на задръстената с изпражнения и мръсотии канализация на града. Тукашната канализация беше най-чистата, в която бе попадал, и доста широка, с чудесен тухлен градеж и разширения, където човек да почине. Но единственото, което щеше да запомни от нея, беше вонята.

Южната гвардия със сигурност беше завардила улиците, затова да тръгнат към портите би било самоубийство. Вместо това, следвайки уличните си инстинкти, Френтис повлече жената към канализацията.

Стигнаха по отходните канали до пристанището и чакаха нощта, за да отплуват незабелязано с прилива.

— Сто седемдесет и две години. — Погледна го. Явно очакваше някаква реакция, защото отпусна връзката, колкото да му позволи да говори.

„Търси утеха — помисли си той. — Съчувствие за неуспешното убийство.“ Не за пръв път лудостта ѝ го удиви с мащабите си.

— Има разлика — каза той.

Тя вдигна неразбиращо вежди и му даде знак да продължи.

За пръв път от седмици Френтис се усмихна.

— Между гладен просяк и нахранен роб.

5. ВЕЙЛИН

— По преценка на патрула ни наброяват приблизително четири хиляди. Идват оттук. — Капитан Адал забодя пръст в една точка върху разстланата на масата карта. — Движат се на югозапад.

— Последният път поеха право към Северна кула — каза Дарена. — И избиваха всичко живо по пътя си.

— Четири хиляди — каза Вейлин. — Сериозна военна сила, но не бих я нарекъл орда.

— Предполагам, че това е само авангардът — отвърна Адал. — Явно са си взели поука от последното нашествие.

— А аз останах с впечатлението, че при въпросното нашествие Ордата е била унищожена.

— Имаше оцелели — каза Дарена. — Няколкостотин. Жени и деца. Татко ги прати да си вървят, макар че мнозина настояваха да бъдат избити. Винаги сме се питали дали има и други, които чакат отвъд леда и планират следващата си атака.

Адал се изправи, обърна се към Вейлин и каза с официален тон:

— Милорд, искам разрешение да обявя мобилизация.

— Мобилизация?

— Всички годни за военна служба мъже в Пределите ще бъдат свикани. След пет дни ще разполагаме с шестхилядна войска в добавка към Северната гвардия.

— Ще пратим вест на еорилите и на сеорда — добави Дарена. — Ако откликнат като преди, общо войската ни ще наброява над двайсет хиляди. Но докато се организираме, ще минат седмици. Достатъчно време Ордата да прекоси леда, докато авангардът им тормози селищата на север.

Вейлин се облегна назад в стола си, загледан в линиите, които Адал беше начертал на картата. Яздили бяха усилено, за да се приберат в кулата преди мръкване, и щом пристигнаха, Адал беше извадил една от подробните карти на Пределите от колекцията с карти в престолната зала. Отвън долиташе врявата на мъже, които се готвят за война —

Северната гвардия и хората на капитан Орвен точеха мечовете си и оседлаваха конете. Надявал се бе, че дните на карти и бойни планове са останали зад гърба му, че поне тук, в Пределите, няма да организира кръвопролитни сражения, но както винаги войната беше успяла да го намери. Намираше известна утеха във факта, че кръвната песен звучеше необичайно приглушена, съдържаше известно предупреждение, да, но без острите тонове на неотложност, които Вейлин помнеше от планирането на атаката срещу Лелунския оазис, планът, който беше струвал живота на Дентос.

— Каква беше числеността на Ордата при последното им нашествие? — попита той.

— Трудно е да се каже, милорд — отговори Адал. — Движеха се вкупом, без подразделения. В официалните доклади, съставени от брат Холун, се споменава числото сто хиляди, включително децата и старците. Ордата беше по-скоро народ, отколкото армия.

— Предупредени ли са селата в Севера?

Дарена кимна.

— Пратеници потеглиха веднага щом научихме за появата на авангарда. Хората на север ще бъдат уведомени навреме и ще подготвят отбраната си, но са твърде малобройни и няма да издържан дълго без външна помощ.

— Добре. — Вейлин стана. — Капитане, обявете мобилизация, изберете най-добрите си хора за тази задача, искам също да подготвите кулата и града за обсада. Ние ще тръгнем на север със Северната гвардия и хората на краля да помогнем на заселниците.

— Повече от половината ми гвардейци патрулират из провинцията — каза Адал и стрелна Дарена с поглед. — Разполагам едва с хиляда и петстотин души.

— Толкова по-добре. — Вейлин взе увития в платно меч от масата и тръгна към стълбището. — Значи ще се придвижим по-бързо. Лейди Дарена, давам си сметка, че навярно бихте предпочели да останете тук, но ви моля да ни придружите.

Тя се намръщи изненадано. Вейлин знаеше, че си е подготвила аргументи защо не трябва да я оставят тук.

— Аз... ще се радвам да ви придружа, милорд.

Яздиха усилно и до тъмно, спряха да нощуват в подножието на планината на двайсетина мили от кулата. Алорнис много се бе ядосала, докато си вземаха довиждане на стъпалата на кулата, но Вейлин остана непреклонен.

— Сраженията не са място за художници, сестро.

— И аз какво да правя? — каза тя. — Да седя тук по цял ден и да си гриза ноктите?

Той хвана ръцете ѝ.

— Убеден съм, че ще си намериш някакво занимание. — Целуна я по челото и отиде при Пламък, който го чакаше оседлан. — Освен това — каза той, докато вземаше юздите му от ръцете на един гвардеец, — искам хората да те виждат тук. Сестрата на граничния лорд. Самото ти присъствие тук ще вдъхва увереност на хората от града. Несъмнено ще търсят новини от теб. Повтаряй им, че всичко е под контрол.

— А така ли е?

Подкара коня си към нея, наведе се и каза тихо:

— Представа нямам.

Северната гвардия явно умееше да стъква бивак за броени минути — напалиха огньовете, спънаха конете, натрупаха седлата на купчина и направиха ограждение, при това без капитан Адал да издаде и една изрична заповед. Кралската гвардия също се представи подобаващо: огньовете и палатките ѝ бяха под конец, а капитан Орвен направи късна вечерна проверка и глоби двама от хората си за зле излъскани нагръдници.

— Различно е от пустинята, нали, милорд? — каза той, когато се присъедини към Вейлин край огъня, който той делеше с Дарена и Адал. Намерил беше отнякъде вълча кожа, заметна се с нея и взе да духа в шепа.

— Бил си при Кървавия хълм? — попита Вейлин.

— Бях, да. Първото ми сражение. При последната атака алпиранско копие ме прониза в крака, което се оказа голям късмет. Лечителите ме отнесоха в Унтеш и ме натовариха на кораб за Кралството. Ако не беше станало така, щях да съм до краля, когато градът падна.

— Избили са всички освен него, нали? — попита Дарена.

— Точно така, милейди. От целия ми полк оцелях само аз.

— Значи тези алпиранци са същите диваци като Ордата — изтъкна Адал. — Сред моя народ се разказват много истории за репресиите, на които са ги подлагали императорите.

— Не са диваци — каза Вейлин. — Просто бяха много ядосани. И с основание. — Обърна се към Дарена. — Трябва да знам повече за Ордата. Кой са те? Какво искат?

— Кръв — каза Адал. — Кръвта на всеки, който не е роден в тяхната орда.

— Сериозно? Това ли ги тласка? Смърт за всички различни от тях?

— Това правят. Нямам представа какви вярвания изповядват или какво ги тласка. Говорят неразбираем за нас език, който звучи като животинско ръмжене, а пленниците, които сме вземали, бяха толкова диви, че бързо се налагаше да ги убием, много преди да сме открили някакъв смисъл в брътвежите им.

— Чувал съм, че се бият рамо до рамо с диви зверове — каза Орвен. — Гигантски котки и ястреби.

— Така е — потвърди Адал. — За наше щастие, котките бяха само няколкостотин. Не е лесно да запазиш строя, когато имаш насреща си такива чудовища. Виж, от ястребите имат много, хиляди. Налитат с писъци от небето и ти дерат очите. В Пределите често ще срещнеш мъже с превръзка на окото.

— Как ги победихте? — попита Вейлин.

— Как се печели една битка, милорд? С кураж, стомана и... — Адал се усмихна леко и стрелна Дарена с поглед — информация за вражеските позиции.

Вейлин погледна Дарена и вдигна вежди.

— Информация?

Тя се прозина и се изправи.

— Ако ме извините, господа. Утре ни чака дълъг път, трябва да поспя.

След още два дни езда стигнаха до първото поселище, укрепено селце в сянката на скалист рид, чиито южни склонове бяха надупчени

от миньорски шахти. На портата ги посрещнаха сержант от Северната гвардия и силно притесненият кмет.

— Някакви новини, милейди? — попита кметът, като потриваше потните си ръце. — Колко остава, преди да ни ударят?

— Още не сме видели следа от тях, Идис — отговори Дарена със студенина, която говореше за осезаема неприязън. Посочи Вейлин. — Няма ли да поздравяш владетеля на кулата?

— О, разбира се. — Мъжът се поклони набързо на Вейлин. — Моля да ме извините, милорд. Добре сте дошли в Мирнова могила. Много се радваме да ви видим.

— Някакви новини от другите поселища? — попита Вейлин.

— Никакви, милорд. Боя се за тях.

— Тогава по-добре да не губим време. — Вейлин обърна Пламък назад към пътя, но кметът се пресегна и сграбчи юздите на коня.

— Не, не, милорд, не можете да ни зарежете така. Имаме само двеста миньори с мечове и едва десетина гвардейци.

Вейлин сведе поглед към ръката, стиснала юздите на Пламък, и го задържа там, докато мъжът не отстъпи назад.

— Прав сте, сър. — Вдигна поглед към сержанта от Северната гвардия. — Събери хората си. Тръгвате с нас.

Сержантът погледна Адал, който му кимна утвърдително, после се отдалечи да събере хората си.

— Оставете ни без никаква защита! — извика Идис. — Безпомощни през Ордата!

— Имате разрешението ми да се отправите към Северна кула — каза му Вейлин. — Пътят зад нас е чист. Но ако ви е грижа за това място и неговите хора, вероятно ще предпочетете да останете и да се биете за тях.

Идис, оказа се, имаше бърз кон, който вдигна голям облак прах зад себе си, докато препускаше в галоп на юг.

— Началникът на миньорската гилдия се съгласи да поеме кметския пост — каза Дарена, когато излезе от портата час по-късно. — По мое настояване раздадох оръжия и на жените, с което броят на мечовете, които ще охраняват стената, нараства на триста и петдесет. — Яхна кобилата си и погледна Вейлин. — Идис е страхливец, който мисли само за печалбите, но извън това беше прав. Ако Ордата дойде насам, градчето ще издържи най-много час.

— Значи от нас зависи да не стигнат дотук — отговори Вейлин. Махна на редиците ездачи зад себе си и пришпори Пламък на север.

През следващите два дни спряха в още три селища северно от Мирнова могила, намериха там уплашени миньори, но не и вести за Ордата. За щастие тези селища се ръководеха от по-храбри мъже и отбраната им беше добре организирана. Вейлин предложи на всеки от кметовете да се отправят към Мирнова могила, където по-голямата численост би им предложила по-добра защита, но и тримата отказаха.

— Сечем камък от тези хълмове от двайсет години, милорд — каза му кметът на Долни хълм, едър нилсаелец с голяма брадва на гърба. — Не избягахме от онези измръзнали задници предния път, няма да избягаме и сега.

Продължиха на север и скоро навлязоха в равнините, където вятърът жулеше леден и минаваше през дрехите, както стрела със стоманен връх пробива броня.

— Вратата ми е свидетел! — изруга Орвен през стиснати зъби и примигна да прогони сълзите, които силният вятър изкарваше от очите му. — Винаги ли е така?

Адал се засмя.

— Днес е приятен летен ден, капитане. Трябва да дойдете тук през зимата.

— Няма други планини между нас и леда — обясни Дарена. — Еорилите наричат това черния вятър.

След още десетина мили спряха и Вейлин разпрати съгледвачи на изток, запад и север. До мръкнало всички се върнаха, без да са открили и следа от Ордата.

— В това няма смисъл — каза Адал. — Отдавна трябваше да са стигнали до планините.

Дарена внезапно изправи гръб и погледна на запад. В очите ѝ се четеше напрежение и очакване.

— Милейди? — обърна се към нея Вейлин.

— Струва ми се, че имаме компания, милорд.

Точно тогава го усети и той — тих грохот на гръмотевица, който не спираше и набираше сила.

— На седлата! — ревна той и тръгна с дълги крачки към спънатия наблизно Пламък; мъжете наскачаха и хукнаха към своите коне.

— Няма нужда — извика след него Дарена. — Ордата не язди. Други са посетителите ни.

Облакът прах от запад нарастваше и се приближаваше, грохотът ставаше все по-силен. Скоро различиха първите ездачи, яхнали високи коне с различна окраска, всичките въоръжени с копия и с лъкове от рог, привързани към седлата. Все повече силуети се очертаваха в облака, докато Вейлин не им изгуби бройката. Спряха на известно разстояние, прахта се слегна бавно и разкри повече от две хиляди конници, мъже и жени. Светлите им лица подсетиха Вейлин за орловите черти на сеордата, която беше срещнал преди години. Косите на всички бяха черни и сплетени. Облечени бяха в тъмнокафява кожа и носеха огърлия от кост и еленов рог. Чакаха в мълчание, дори конете им не пръхтяха.

Накрая един се отдели от групата и тръгна право към Вейлин. Спря коня си на няколко крачки от него и го измери с поглед. Не беше висок, но излъчваше сила, лицето му беше насечено от бръчки, но иначе беше изпито, от онези лица, по които е трудно да отгатнеш възрастта.

— Как ти е името? — попита ездачът на езика на Кралството.

— Имена имам много — отвърна Вейлин. — Но сеордите ме знаят като Берал Шак Ур.

— Знам как те наричат горските хора и защо. — Мъжът се наведе напред и се навъси. — По тези равнини рядко виждаме гарвани. Ако искаш име от нас, ще трябва да си го заслужиш.

— Ще го направя с радост.

Ездачът изсумтя, обърна копието си и го заби в земята пред краката на Вейлин. Пръстта беше твърда и спечена, но целият връх на копието потъна в нея, а дръжката затрептя от силата на удара.

— Аз, Санеш Полтар от еорил сил, нося копието си в отговор на призива, отправен от владетеля на кулата.

— Добре сте дошли.

Дарена пристъпи напред да поздрави с широка усмивка вожда на еорилите.

— И за миг не се усъмних, че ще ни намерите, равнинни братко — каза тя и вдигна ръка да стисне неговата.

— Надявахме се да намерим първи хората-зверове — отвърна той. — Да ви направим подарък от черепите им. Но те не са ни оставили дири, които да проследим.

— Убягват и на нас.

Това, изглежда, озадачи вожда.

— Дори на теб, горска сестро?

Дарена стрелна Вейлин с притеснен поглед.

— Дори на мен.

Вечерта ядоха сушено месо от лос с еорилите. Беше сухо, но вкусно, особено ако го задържиш за кратко над огъня и го прокараш с гъстата им бяла напитка, отличаваща се с остра миризма и високо алкохолно съдържание.

— В името на Вярата! — възкликна Орвен, примижал след първата глътка. — Какво е това чудо?

— Ферментирало мляко от лос — каза Дарена.

Орвен потръпна от отвращение и върна кожата мех на младата еорилка, която бе цъфнала до него още щом насядаха около огъня. — Благодаря ви, мадам, но ще откажа. — Тя смръщи вежди, после вдигна рамене и каза нещо на своя език.

— Пита колко лоса сте убили — преведе Дарена.

— Лосове? Нито един — каза той, кимна и се усмихна на младата жена. — Но съм убил много мечки и елени. Семейството ми има голямо имение.

Дарена предаде отговора му. Последва кратка дискусия между двете.

— Тя не разбира какво е това имение — обясни Дарена. — Еорилите не проумяват как някой може да притежава земя.

— Нито че равнините, където живеят те, са собственост на Короната — вметна Адал. — Това е и една от причините да не нападнат първите заселници от Кралството. Не можеш да имаш претенции към нещо, което не може да бъде притежавано, така че защо да се биеш за него?

— Инша ка Форна — каза младата жена на Орвен и се потупа по гърдите.

— Стомана под луната — преведе Дарена и се подсмихна. — Така се казва.

— А. Орвен — каза капитанът и се потупа на свой ред по гърдите. — Оррвенни.

Това предизвика нова размяна на реплики между двете жени.

— Попита какво означава името ви. Обясних ѝ, че е име на велик герой от легендите.

— Ама то не е! — Орвен вдигна вежди.

— Капитане... — Дарена млъкна, докато овладее напушилия я смях. — Когато еорилка реши да каже на мъж името си, това е *голям комплимент*.

— О. — Капитанът отправи широка усмивка на Инша ка Форна и получи също такава в отговор. — Как трябва да отговоря?

— Току-що го направихте.

Не след дълго Дарена им пожела лека нощ, стана и тръгна към хитроумната измишльотина, която носеше със себе си, откакто бяха напуснали кулата. На пръв поглед беше обикновен вързоп от кожа и дърво, но за няколко минути се превръщаше в малък, но удобен заслон, не по-лош от палатките, които използваша войниците от Кралската гвардия. Неколцина от Северната гвардия също си носеха подобни неща, но повечето спяха на открито, завити в кожи.

Вейлин изчака известно време, преди да я последва. Натрупали се бяха въпроси, чийто отговор не можеше повече да отлага.

— Милейди — поздрави я той, застанал пред заслона ѝ.

Дарена не му отговори. Очите ѝ бяха затворени, студеният вятър беше заметнал кичур коса върху лицето ѝ, но не личеше тя да го усеща.

— Няма как да говорите с нея сега, милорд — каза капитан Адал, появил се до заслона. Тъмното му лице аленееше под светлината на огъня, напрегнато в предупреждение.

Вейлин се вгледа в Дарена. Лицето ѝ беше съвсем неподвижно, ръцете ѝ лежаха също толкова неподвижни в скута. Кръвната песен надигна глас с позната нотка — разпознаване.

Вейлин кимна любезно на капитана и се върна при огъня.

— Железен ручей — каза Дарена на следващата сутрин. — Намира се на четирийсет мили североизточно оттук. Единственият източник на прясна вода, който е достатъчно голям да захрани толкова много хора южно от леда. По всичко личи, че Ордата не се придвижва, и ако е отседнала някъде, то най-вероятно е там, при Железен ручей.

— Само логично предположение? — попита Вейлин. — И нямате друг източник, който да потвърждава тази догадка, милейди?

Тя избегна погледа му и преглътна гневния си изблик.

— Да, нямам, милорд. Вие, разбира се, сте в правото си да пренебрегнете моя съвет.

— О, би било глупаво да пренебрегна думите на новата си Първа съветница. Нека е Железен ручей тогава.

Потеглиха в тройна формация — Вейлин със Северната гвардия и хората на Орвен в средата, бойците еорил по двата фланга. Вейлин бе чувал много истории за ездаческите умения на еорилите и бързо се убеди, че те напълно отговарят на истината. Ездачите се движеха в пълна хармония с животните си, с вродена грациозност, сякаш човек и кон са едно същество, създадено да кръстосва на воля тези равнини. Ясно му беше, че яздят по-бавно от обичайното, за да се движат в група с хората на граничния лорд, а една от тях дори се бе присъединила към компанията им. Инша ка Форна яздеше до Орвен на светъл жребец с една педя по-висок от бойния кон на капитана. Плитките ѝ се полюшваха, а на лицето ѝ бе изписано доволно изражение.

Беше късно следобед, когато ги видяха — голям лагер на източния бряг на потока, множество огънове, чийто дим се просмукваше в ледения въздух. Вейлин нареди да спрат на двеста крачки от лагера, даде знак фланговете да се разтеглят, а собствените си хора подреди в бойна формация. Свали платнения вързоп от седлото на Пламък и сложи ръка върху най-големия възел. „Едно дръпване и ще го пусна на свобода.“ Знаеше, че днес мечът ще е по-лъскав отвсякога, че звукът, с който разсича въздуха, ще е поредната кървава песен, песен, която той пееше отлично. Мечът не беше напускал ножницата си от деня, в който Вейлин се бе изправил срещу Щита на островите. Не му беше харесало усещането в онзи ден, начинът, по който мечът прилягаше в ръката му. Беше твърде... твърде удобно.

— Милорд! — Викът на капитан Адал насочи вниманието му обратно към лагера и той видя самотна фигура да крачи към тях. Хора се бяха събрали в края на лагера и може да беше трик на светлината или поради разстоянието, но всички те му се сториха измършавели от недохранване — изпити, лишени от плът лица стърчаха над кожата и гледаха към врага с безразличие, в което нямаше и помен от гняв или омраза.

— Не виждам оръжия, милорд — каза Орвен.

— Номер, без съмнение — отвърна Адал. — Номерата на Ордата нямат край.

Вейлин гледаше неотклонно приближаващия се мъж.

Беше набит, но мършав, също като другите, и доста стар. Вървеше бавно, но целенасочено, помагаше си с дълга чвореста тояга... всъщност не беше тояга, различи след малко Вейлин, а бедрената кост на някакъв незнаен звер, цялата покрита с резба и символи.

— Шаман! — изсъска Адал и посегна към лъка си. — Милорд, моля да ми отстъпите правото на първа кръв.

— Шаман? — попита Вейлин.

— Те командват бойните зверове — обясни Дарена. — Обучават ги, водят ги в сражение. Нямаме представа как го правят.

— Не виждам да си води зверове — отбеляза Вейлин, когато набитият мъж спря на двайсетина крачки от тях.

— Толкова по-зле за него — каза Адал и вдигна лъка си.

— Спри! — заповяда Вейлин и гласът му отекна рязко над редиците конници, нетърпящ възражение. Адал го зяпна, все така с опъната между пръстите тетива.

— Милорд?

Вейлин не го погледна.

— Ти си на мое подчинение. Или ще изпълняваш заповедите ми, или ще наредя да те бичуват и след това ще ти отнема чина.

Кривна глава, загледан в набития мъж, глух за гневния изблик на Адал и опитите на Дарена да го успокои. Шаманът хвана с две ръце дългата кост и я вдигна пред себе си, брулен от черния вятър.

И тогава Вейлин го усети, поздравителната нотка на кръвната песен, разпознала надарена душа. Дарена застина на седлото си,

ръката ѝ се плъзна забравена по ръката на Адал. Вейлин кимна към шамана и каза:

— Изглежда, сме призвани да преговаряме, милейди.

Очите ѝ се бяха ококорили от страх, лицето ѝ беше пребледняло, но тя кимна и двамата поведоха конете си напред, дръпнаха юздите пред шамана и се смъкнаха от седлата.

Отблизо мъжът изглеждаше болезнено мършав, костите на черепа прозираха през кожата, която приличаше на влажна хартия, с която касапин е увил кокалите, след като е отстранил месото. Мъжът не трепереше от страх, даде си сметка Вейлин, а от глад. И тогава разбра. „Не са дошли тук да се бият, а да умрат.“

— Име имаш ли? — попита той шамана.

Шаманът не отговори. Опря кокала в земята пред себе си, отпуснал двете си ръце върху него, очите му се впиха в очите на Вейлин. Погледът на стареца го прикова, притегли го. Нещо се размърда в мислите му, нещо тревожно. „Номер, точно както каза Адал.“ Ала кръвната песен все така звучеше призивно и тържествено, затова Вейлин оттегли волята си и остави неканената мисъл да се развие. Мисълта приличаше на спомен, забравен образ от друго време, и не беше негова.

Хора, облечени в кожи, и зверове. Мечки, гигантски чудовища с бяла козина, всички се придвижват с мъка, приведени срещу напора на бурята. Мнозина са ранени, има много деца. Ездачи се появяват от виелицата, всички са облечени в черно, размахват мечове и копия... кръв по снега... толкова много кръв... Ездачите вилнеят, секат и се смеят, и още прииждат от снежната виелица, облечените в кожа хора се пръскат отчаяни. Един мъж вдига тоягата си от голям кокал и мечките връхлитат върху ездачите, убиват много... но идват още... винаги идват още...

Видението избледня. Лицето на шамана го гледаше мълчаливо над тоягата от кост.

Вейлин погледна Дарена. Лицето ѝ беше изопнато от ужас.

— И ти ли го видя?

Тя кимна, скрила треперещите си ръце под кожената наметка, и отстъпи крачка назад. Личеше, че ѝ се иска да избяга, че този изнемощял невъоръжен старец я плаши до мозъка на костите. Но тя все пак остана; дишаше тежко и го гледаше в лицето.

Вейлин се обърна към шамана.

— Бягате от онези мъже, така ли? От конниците?

Мъжът свъси чело. Личеше, че не разбира и дума. Вейлин въздъхна, хвърли поглед назад към редиците гвардейци и еорили, после запя. Запя тихо и полека, така че да не предизвика кървене; мелодията носеше значението на въпроса, оцветен със спомена за видението на шамана.

Старецът изправи рамене, очите му се разшириха, после кимна. Срещна отново погледа на Вейлин и след миг ново видение се разгърна пред вътрешния му взор.

Тъмна тълпа върви през ледено поле, гърбовете на гигантските бели мечки се полюшват ритмично сред навалищата, всички те бягат на запад, далече от ездачите... няма време за почивка... няма време за лов... трябва да бягат неуморно... или да се строполят и да останат в снега, когато силите им свършат. Първи окапват старците, след тях пеленачетата, племето се обезкървява, но продължава напред през бялата пустош. Гладът подлудява мечките, откъсва ги от контрола на шаманите. Закоравели воители ги убиват със сълзи на очи и после раздават месото им, плачат, защото какво са те без своите мечки? Когато равнините най-после се ширват пред погледа им, те вече знаят, че народът им е обречен, мъртъв... Не искат друго, освен да си отидат в мир.

Видението се отми, но не и сълзите на Дарена — те се стичаха по лицето ѝ, хлипове насичаха дишането ѝ.

— Какви безсърдечни глупци сме ние — прошепна тя.

Вейлин запя отново, вложи в песента си образа от гоблена с баталната сцена, който показваше Ордата и нейните ужасни зверове.

Шаманът изсумтя с погнуса и отвърна със свое видение.

Битката е свирепа, никой не отстъпва, котки и мечки се нападат с безумна ярост, небето е почерняло от ястреби, счепкани във врящ облак, от който ваят кръв и пера, бойците се бият с копия и тояги от кост. Когато кръвопролитие то свършва, Мечият народ е показал на Котешкия народ какво е да водиш война в леда. Тогава ги виждат за последен път, защото Котешкият народ се изнася към южните равнини, където пляката е по-лесна.

„Мечешкият народ.“ Вейлин погледна към лагера и видя само изпосталели мъже и жени, малко деца, никакви старци и никакви

зверове. „Изгубили са мечките си, а с тях и името си.“

Погледна отново към шамана и поде още веднъж песента, изпълни я с образа на ездачите в черно и я завърши с въпросителна нотка. Вече усещаше характерната вълна на умора, която беше знак, че силите му са на изчерпване.

Този път шаманът не отговори с видение. Устата му се отвори и с мъка оформи една дума, вероятно единствената чужда дума, която знаеше.

— Воларрианни.

Вейлин нареди на Северната гвардия да отдели половината от продоволствието си и да поеме назад, към вътрешността на Пределите. Остави при себе си само дузина гвардейци, другите получиха заповед да се върнат по гарнизоните си. Капитан Адал, който го дразнеше все повече с цупенето си, изпрати на юг да прекрати мобилизацията и да уведоми чрез бързи куриери сеордите, че помощта им няма да е необходима.

— Котешки народ, Мечи народ — изсъска Адал на Дарена, преди да потегли. Уж говореше на нея, но така, че и Вейлин да го чуе. — Пак са си Ордата. Не може да им се вярва.

— Ти не видя, Адал — прошепна в отговор Дарена и поклати глава. — Те не са заплаха за нас, освен ако не броим вината, с която ще трябва да живеем, ако допуснем да измрат.

— Това решение няма да се хареса на хората — предупреди я той. — Мнозина ще настояват за мъст.

— Баща ми винаги избираше правилния път, без значение дали ще се хареса на някого, или не. — Дарена замълча за миг и Вейлин усети, че гледа към него. — Нещата не са се променили толкова много.

Вечерта еорилите си тръгнаха. Докато хората му яхаха конете си, Санеш Полтар вдигна ръка към Вейлин и каза:

— Авенсюра.

— Името ми? — попита Вейлин.

Еорилският вожд посочи на север, където ярка звезда се издигаше над хоризонта.

— Само един месец в човешкия живот грее толкова силно. Казват, че под нейната светлина не се водят войни.

Вдигна отново ръка, после пришпори коня си на изток да настигне хората си. Всички бяха поели в галоп натам, освен една.

— Не иска да си тръгне, милорд. — Капитан Орвен стоеше изпънат и се опитваше да избегне погледа му. Недалеч от тях Инша ка Форна раздаваше ивици сушено месо на група деца и им обясняваше с жестове, че трябва да го сдъвчат добре, преди да преглътнат. — Попитах лейди Дарена защо е така. Тя каза, че... ами... че вече съм знаел защо.

— Ти искаш ли тя да си тръгне?

Капитанът се изкашля, а веждите му се вързаха на възел, докато се чудеше как да формулира отговора си.

— Честито, капитане. — Вейлин го плесна по рамото и тръгна да търси Дарена.

Намери я при шамана — клечаха до една стара жена на носилка. Жената беше дори по-мършава от сънародниците си, гърдите ѝ се надигаха и спадаха спорадично, устата ѝ зееше, очите ѝ се взираха в нищото. Шаманът я гледаше с толкова отчаяние и скръб, че и без видения Вейлин се досети какво става — старецът гледаше своята умираща съпруга.

Дарена извади от чантата си шишенце, наведе го над устата на старицата и няколко прозрачни капки паднаха върху езика ѝ. Жената се размърда, свъси вежди, устата ѝ се затвори около безценната влага. Живителна светлинка се появи в очите ѝ, а шаманът хвана ръката ѝ и ѝ заговори нежно. Думите звучаха груби и гърлени, лишени от всякаква мелодичност, ала въпреки това Вейлин долови нежността в тях. „Казва ѝ, че са добре — предположи той. — Че са намерили убежище.“

Погледът на жената се плъзна по лицето на съпруга ѝ, угълчетата на устата ѝ се извиха леко в опит за усмивка, после застинаха неподвижни, когато светлината в очите ѝ угасна, а мъчителното дишане утихна завинаги. Шаманът не реагира; клечеше до нея, хванал ръката ѝ, неподвижен.

Дарена се изправи и се обърна към Вейлин.

— Трябва да ви кажа нещо.

— Моите хора го наричат сънно бродене. — Седяха край един огън в края на племенния лагер. Беше тихо, Мечешкият народ

вечеряше мълчаливо с новото продоволствие и се грижеше за болните също толкова мълчаливо. Никой не празнуваше. „Все още се чувстват мъртви — помисли Вейлин. — Изгубили са името си.“

— Трудно е да се опише — продължи Дарена. — Прилича на полет, висок полет, който ти позволява да видиш големи участъци от земята. Но за да го направя, трябва да изляза от тялото си.

— Така си открила тези хора — каза той. — Така си намерила Ордата.

Тя кимна.

— По-лесно се планира битка, когато знаеш къде се намира врагът ти.

— Боли ли? — попита той. Мислеше си за кървенето, което получаваше, когато прекалеше с песента.

— Не. Когато летя, не боли, но когато се връщам... Отначало беше вълнуващо, опияняващо. Така де, всички си мечтаем да полетим. Чувала бях истории за Мрачното и знаех, че то е нещо, от което да се боим. Но полетът беше така прекрасен, така опияняващ. Едва бях навършила тринайсет, когато ми се случи за пръв път. Бях си легнала, не спях, но бях в покой, мислите ми — спокойни, доколкото могат да бъдат спокойни мислите на една тринайсетгодишна девойка. А после изведнъж се издигнах и видях отвисоко малко момиче в голямо легло. Уплаших се, реших, че съм заспала, без да усетя, и сънувам кошмар. Паникьосах се и се сетих най-напред за баща си, отлетях към стаята му и го заварих да преглежда документи въпреки късния час. Посегна към чашата с вино, събори една мастилница, мастилото оцапа ръкава му и той изруга. Сетих се за Синьо листо, моя кон, и полетях към конюшните. Помислих си за Келан и отлетях при него, заварих го да стрива билки в стаята си. Какъв чудесен сън, достатъчно е да си помисля за нещо и отлитам при него, виждам разни хора, без те да ме виждат. При това не виждах само образите им, а и нещо повече, виждах *цвета* им, окраската на душите им. Баща ми беше обгърнат от светлосиньо сияние, кобилката ми грееше в меко кафяво, а Келан си сменяше цвета, ту бял, ту червен. Полетях нависоко, толкова високо, колкото дръзнах да се издигна, и погледнах надолу към Пределите, целите грейнали от цветни души, като огледало, което отразява звездите в небето. Ала в този странен сън изведнъж ме налегна умора и се върнах в тялото си. Леглото ми се стори студено, но не толкова, че

да се събудя. На закуска татко беше с риза, която имаше петно от мастило на ръкава, и така разбрах, че сънят не е бил сън. Това ме уплаши, но не толкова, че да ме спре. Радостта от полета беше много по-голяма от страха. И така продължих да летя при всяка възможност, реех се над планините и равнините, гледах как еорилите излизат на лов за лосове, танцувах с бурите, които вилнееха над леда. А после един ден полетях над западния океан, все по-навътре, с надежда да зърна бреговете на Далечния запад. Но времето се проточи, а знаех, че татко ще ме чака за вечеря, затова се върнах в тялото си. Беше все едно се намърдваш в кожа от лед, шокът беше толкова силен, че изкресях. Татко ме намери на пода на спалнята ми, разплакана и трепереща, сякаш току-що са ме извадили от водите на ледено езеро. Тогава му казах. Той не се уплаши, не се отврати от мен. Сложи ме да си легна, нареди да ми донесат топло мляко и остана при мен, докато студът не ме напусна. А после хвана ръката ми и ми разказа с подробности как постъпвате вие с хора като мен, хора с дарба. И че никой никога не трябва да разбира за таланта ми.

— А после е дошла Ордата?

— Две лета по-късно. Научила се бях да внимавам, ограничила бях полетите си до един час и винаги през нощта, оставях тялото си седнало в кресло пред напалената камина. Видях първия им удар — избиха керван, пътуващ на юг от Сребродол. Бойни котки и ястреби-копия избиха четирийсетината мъже от кервана за секунди. После бойците тръгнаха сред мъртвите да си отрежат трофеи. Светеха в тъмночервено, много тъмно. Дотогава не бях виждала душа да умира. Прилича на вятър, угасил свещи. Но една от свещите грееше по-силно от другите. Пламъкът ѝ се издигна и светът сякаш се изкриви около него, като водовъртеж, всмука го и го отпрати някъде...

Вейлин се наведе към нея.

— Къде?

— Не знам. Но за миг зърнах нещо зад водовъртежа. Беше много тъмно. — Замълча и потрепери. — Благодарна съм, че повече не видях такава неща.

— И благодарение на твоята дарба лорд Ал Мирна се е подготвил навреме за отбрана?

Тя кимна.

— Хукнах право при него с новината и му казах всичко, макар че Адал и Келан бяха в стаята. Той ги накара да се закълнат, че ще пазят дарбата ми в тайна, и те спазват клетвата си до ден-дневен. Сигурна съм обаче, че има други, които подозират, а има и такива като Санеш, които просто знаят.

— Еорилите не се страхуват от Мрачното?

— Също като сеорда, еорилите се отнасят с респект към Мрачното, защото знаят, че може да се използва за лоши неща, но не мразят Надарените, освен ако нямат конкретна и основателна причина. — Погледна го в очите, вдигнала вежда.

„Явно е мой ред — помисли си той. — Тайна за тайна.“

— Сеорда го наричат „кръвна песен“ — каза Вейлин.

Тревога прекоси лицето ѝ, бледо подобие на страха, който я бе обзел, когато шаманът бе споделил с тях видението си.

— Някой сеорда ли ти е казал това?

— Една сляпа жена. Нерсус Сил Нин. Срегнах я в Мартишката гора.

Тревогата премина в страх, гласът ѝ потрепна:

— Срегнах си я?

— В ясен летен ден в разгара на зимата. Тя каза, че било спомен, уловен в камък. От нея научих името си на езика на сеордите.

— Берал Шак Ур — каза тя и страхът ѝ се преля в изумление. — Дала ти е име? — Примигна и поклати глава. — Нищо чудно всъщност.

— Знаеш ли за нея?

— Всички сеорда знаят за нея, но никой не я виждал... освен мен.

— Кога?

— След като почина съпругът ми. — Личеше си, че е дълбоко разтревожена, като човек, получил лоши новини, които е очаквал със страх. — Нещата, които ми каза... Но аз бях толкова сигурна... когато той умря... — Не довърши, потънала в мисли.

— Съпругът ти? — подкани я Вейлин.

Тя го погледна студено и гневно едновременно, после силните емоции утихнаха до тъга.

— Трябва да помисля за всичко това. Благодаря ти за откровеността, милорд. Рискувах да ти се доверя и не сбърках.

След тези думи стана и отиде при заслона си.

Вейлин отправи взор на север, към ярката звезда, на която го беше нарекъл Санеш, високо над хоризонта и по-ярка дори от луната. „Авенсюра... Под нейната светлина не се водят войни.“

„Добро име — помисли си с усмивка той. — Като никога ми дават име, което е добро.“

6. ЛИРНА

Тръгна надолу в мрак, толкова черен и плътен, че намираще пътя си опипом и по изтерзаното хлипане на Кирал, сестрата на Давока. Кирал вече не се молеше, само хленчеше и от време на време надаваше протяжен стон, докато всички се спускаха все по-дълбоко под земята.

В първия миг Лирна сметна светлинката за илюзия, родена от измъчения ѝ в мрака мозък; беше съвсем слаба, нещо като рехаво розово сияние около високия силует на Давока, но с всяка тяхна стъпка се засилваше. Когато стигнаха дъното, вече се къпеха в наситено червено сияние.

Залата беше гигантска, кръглият под, стените и таванът бяха облицовани с мраморни плочи. В стените имаше множество отвори, нещо като входове без врати, черни дупки, които вещаеха забвение. Червената светлина идваше от голям кръгъл кладенец в центъра на залата. Стълб гъста пара се издигаше от кладенеца и изчезваше в отвор на тавана.

Давока повлече хлипащата Кирал към кладенеца и Лирна ги последва. Парата излъчваше силна горещина, която се усещаше дори от разстояние, затова трите спряха на десетина крачки от кладенеца. Лирна вдигна поглед към крълия отвор в тавана и примижа с надежда да различи нещо през парата, но видя само влажните мраморни стени на шахта, която се издигаше нагоре.

— Когато за пръв път дойдохме тук, в долната шахта имаше гигантски медни остриета.

Стоеше при изхода на един от тунелите. Тъмнокоса жена, облечена със семпла роба от черен памук без ръкави, голите ѝ ръце грееха в бледо алено, оцветени от червената светлина на кладенеца.

— Самата шахта беше задръстена с отломки — продължи тя и тръгна към тях.

Кирал се смъкна на пода, стисна краката на Давока и зашепна:

— Моля те, сестрице! Моля теее!

Младата жена не ѝ обърна внимание. Спря на известно разстояние от Лирна и се усмихна.

— На триста стъпки под нас има подземна река, която се среща с поток от кръвта на Нишак, и от срещата им се ражда несекваща пара, която се издига през кладенеца, минава през четири кръстосани остриета, които висят на исполински метален прът, стигащ чак до третото ниво на кулата горе. Любопитна мистерия, не мислите ли?

Лирна наблюдаваше внимателно лицето ѝ и остана поразена от спокойната увереност на тази толкова млада жена, която говореше езика на Кралството без следа от акцент и я гледаше с кротко любопитство.

— Парата е карала остриетата да се въртят, предполагам — каза Лирна. — Като витлата на вятърна мелница.

Усмивката на младата жена се разшири.

— Да. За жалост подобна новост останала недооценена от първите лонаки, дошли тук, и остриетата били претопени за тенджери и чинии, а от железния прът направили остриета за брадвите си. Чак когато се разпоредих да разчистят камънака, задръстил кладенеца, стана ясно какво е било предназначението на остриетата. След всяко обновяване си обещавам да възстановя остриетата, защото много бих искала да се завъртят отново, но така и не го правя. — Погледът ѝ се премести към момичето, свито в краката на Давока. — Винаги нещо друго излиза на преден план.

— За какво е била? — попита Лирна. — Силата, впрегната в остриетата?

— Това е въпрос без отговор. Железният прът свършваше с гигантско зъбчато колело, но каквото и да е задвижвало колелото, то отдавна се е превърнало в прах. Подозирам обаче, че е било свързано с отоплението на конструкцията над нас.

Задържа още миг погледа си върху разтрепераната Кирал, после вдигна очи към Давока и каза на лонакски:

— Това е тялото на сестра ти?

— Да, малеса.

— Ако я върна, тя ще е... променена. И не говоря само за белезите. Разбираш ли това?

— Да, малеса. Познавам сърцето на сестра си. Тя би искала да се върне при нас, без значение каква е цената.

Малесата кимна и каза:

— Както искаш. Доведи я.

— Не! — изпищя Кирал и се опита да изпълзи назад. Давока я дръпна да се изправи и я повлече към кладенеца.

— Сигурно си мислиш, че това нещо се бои от мен — обърна се малесата към Лирна. — Ако е така, грешиш. Не се бои от мен, а от наказанието, което ще получи заради провала си, когато го върна в бездната.

Кирал врещеше и се молеше, всяка дума и писък бяха пропити с див ужас, мятеше се, плюеше, псуваше. Без полза. Давока я довлече до ръба на кладенеца. И двете бяха мокри от пот. Малесата застана до Кирал. Нито капчица пот не изби по кожата ѝ, забеляза Лирна. Малесата се наведе и взе едно шишенце, поставено на пода до кладенеца. Беше малко, от полупрозрачно стъкло, пълно с някаква тъмна течност.

— Ръката ѝ — каза малесата на Давока и издърпа тапата на шишето. Валмо пара излезе от гърлото и след миг гадна миризма стигна до носа на Лирна. Давока извади нож и срязва въжетото, което стягаше китките на Кирал. Изви едната ѝ ръка зад гърба, а другата протегна към малесата.

— Тези неща са причинили толкова нещастия и скръб — каза малесата на Лирна и погали ръката на Кирал; пръстите ѝ се плъзнаха леко по конвулсивно стиснатия юмрук на момичето, чиито писъци бяха секнали, заменени от дрезгаво скимтене през прегракнало гърло, — че изглежда логично да са многобройни, цял легион. В действителност обаче никога не са били повече от три. Това е най-младото, било е женско в началото, когато са го уловили в примка и извъртели, способно е да се вселява единствено в женска черупка и не може да премине в друга, преди първата да го освободи със смъртта си. Не е и толкова умело в измамите. Виж, брат ѝ е значително по-умел, може да контролира повече черупки едновременно без значение от пола им, способен е години наред да живее зад маска, без да породи подозрение дори у онези, които са обичали жертвата му от рождението ѝ. Колкото до сестра ѝ... е, да кажем само, че ще е най-добре никога да не я срещаш. Векове наред сеят убийства и измами, вилнеят из света и внасят дисхармония, а сега се опитват да осигурят успеха на големия заговор, който господарят им е намислил. Само трима, уловени в

капана на собствената си злоба. Но къде се поражда злобата? Какво я поражда? Какво друго, ако не страхът... и болката.

Наклони шишенцето и отля една капка върху ръката на Кирал.

Болката и яростта, излели се като лава от гърлото на момичето, бяха така потресаваци, че Лирна затвори очи. Гадеше ѝ се. Седмици наред бе живяла сред постоянна заплаха за живота си, станала бе нееднократно свидетелка на насилствена смърт и тези изпитания безспорно я бяха закалили, но нечовешката грозота на тези писъци премина през новата броня на душата ѝ като нож през масло. Когато събра смелост да отвори очи, момичето беше на колене, а малесата държеше в шепи лицето му; очите му бяха отворени широко и не мигаха.

— Болката е само вратата — каза малесата. — Страхът е лостът, сечивото, което изстъргва мръсотията от ума на момичето, мръсотия, впила се в дарбата му като пиявица. — Кирал се тресеше, слюнки и неразбираем брътвеж излизаха от устата ѝ. — Защото дори това нещо се бои от истинското забвение, а ако остане, за да се изправи лице в лице с мен, аз ще го съкруша.

Кирал изведнъж се отпусна, очите ѝ се затвориха, лицето ѝ се изхлузи от шепите на малесата. Давока я прихвана, преди да е паднала на пода. На дясната ръка на Кирал, от опаката страна, имаше червено-черна рана, от която се издигаше дим.

Лирна преглътна с мъка — жлъчка се беше качила в гърлото ѝ, — приближи се до Кирал и сложи пръсти отстрани на шията ѝ. Пулсът се усещаше силен и равномерен.

— Колко... колко време? — Гласът, произнесъл думите зад Лирна, беше тъничък, задавен от объркване и скръб.

Лирна вдигна очи и видя, че малесата е изчезнала, а на мястото на уверената млада жена стои уплашено момиче с тънки ръце и я гледа объркано. Същото лице, същият тъничък силует, но различна душа.

— Малеса? — Лирна се изправи и тръгна към нея.

Момичето издаде тъничък звук, наполовина въздишка, наполовина смях, звук само на крачка от истерията; очите му се спряха върху шишенцето, което държеше в ръка.

— Да. О, да. Аз съм малесата. Велика и ужасна е моята сила... — Изсмя се като че ли насила и млъкна.

— Пет лета — каза Давока. — След обновяването.

— Пет лета. — Погледът на момичето се зарея към Лирна и се спря първо на косата ѝ, преди да се насочи към очите. — Кралицата на мерим хер. Тя те чака от толкова дълго време. Толкова много видения... — Вдигна ръка да погали Лирна по бузата. — Такава красота... такъв срам... Какво е чувството?

— Малеса?

— Да си убила толкова много. Аз съм убила единствено майка си...

А после на лицето на уплашеното момиче се изписа предишната спокойна увереност; ръката ѝ се отпусна покрай тялото, когато Лирна отстъпи крачка назад.

— Тя какво ти каза? — попита малесата.

Лирна спря, макар че ѝ се искаше да отстъпи още назад, към спиралното стълбище, което изведнъж ѝ се стори безкрайно привлекателно. „Искаше доказателство смъмри се тя. — То е тук.“

— Каза, че е убила майка си — отвърна Лирна. Надяваше се, че гласът ѝ не трепери.

— А, да, тъжна история. Красиво младо момиче, добро и с дарбата да лекува, но и умопомрачено, обладано от опасна лудост. Винаги е така с лечителската дарба, има нещо в нея, което ти разхлопва дъските. Всеки дар идва с цена. В този случай умопомрачението приело формата на твърдо убеждение, че майка ѝ е обладана от Йешак, мразещия бог. Разбира се, след като убила майка си, тя повече нямала място сред своя клан. Не можели да я убият — била надарена, а всички лонаки знаят, че надарените може да ги съди единствено малесата. Бродила из планините, докато един ден Давока не я намерила. Доведе я при мен. Беше съвършен съд, едни от най-добрите, които съм имала. Макар че проявява склонност да се откъсва от контрола ми по-често от предшественичките си.

Върна се при Кирал, посегна надолу и стисна наранената ѝ ръка. Момичето се сгърби, после се събуди рязко и понечи да се откопчи от хватката на Давока.

— Аз... Сестро? — Очите ѝ се спряха върху лицето на Давока. — Аз... беше ми студено.

Малесата пусна ръката ѝ и Лирна неволно ахна — лошата рана беше изчезнала. По кожата имаше бледи белези, но само толкова. „Доказателството.“

— Изтощително е — каза малесата и тръсна ръка. Бръчка се бе появила върху гладкото ѝ чело. По-изтощително от другите дарби. Може би на това се дължи лудостта, на това, че се изгубваш при всяко лечение. — Отстъпи отново назад и погледна Давока. — Алтурк е тук? — попита на лонакски.

— Да, малеса.

— Изгубен и пречупен мъж, без съмнение. Талеса без клан. Може би ще е проява на милост, ако му позволя да се хвърли в Пастта на Нишак.

— В голям дълг съм към него... — започна Лирна, също на лонакски, но малесата я спря с жест.

— Не се безпокой, кралице. Той е твърде ценен и няма да се лиша от него само защото се е отдал на самосъжаление — отвърна малесата на езика на Кралството, макар че Лирна се беше обърнала към нея на лонакски. Спря за миг поглед върху Кирал, която все така изглеждаше объркана, после се обърна отново към Давока на родния си език: — Десет столетия живот са ме научили да не отхвърлям с лека ръка прозренията, получени по трудния начин. Нещото, обладало сестра ти, е било достатъчно умно да използва историята на народа ни — легендата за сентарите е жива и близка до сърцата на хората. Ще кажеш на Алтурк, че сега той е Талеса Сентар, истинският сентар, благословен от истинската малеса. Искам от него да тръгне на път, да мине през всички кланове и да подбере най-добрите им воители. Трябва да наброяват хиляда, нито повече, нито по-малко. Те няма да ходят на лов, ще забравят за кръвните си вражди. Единственото им занимание ще е да се подготвят за война и да влязат в сражение по моя команда.

Давока кимна тържествено.

— Малеса, моля ви за място сред сентарите. Ще ви бъда очи и глас пред хилядата...

Малесата поклати глава и се усмихна.

— Не, мое ярко копие, за теб имам по-важна задача. — Обърна се отново към Лирна. — Макар че може да го сметнеш и за проклетие. Отведи сестра си горе, нека си почине. Двете с кралицата имаме още да си говорим.

Давока изправи нежно Кирал на крака. Момичето все така се оглеждаше трескаво, хем със страх, хем с изумление, а когато погледът ѝ се спря на Лирна, страхът изведнъж се сгъсти.

— Тя го видя — прошепна Кирал и се дръпна назад. — Тя го чу... Тя знаеше...

— Няма страшно — успокои я Давока. — Това е Лиърна, кралицата на мерим хер. Тя е наша приятелка.

Кирал преглътна и сведе поглед, чувство за вина измести страха ѝ.

— То я искаше... Искаше да я нарани, нея повече от всички други... Усещах нуждата му...

Лирна се приближи и повдигна брадичката ѝ.

— Знам, че тази нужда не е била твоя — каза на лонакски. — Твоята сестра е и моя сестра, значи двете с теб също сме сестри.

Кирал я гледаше със страхопочитание.

— То се страхуваше от теб... Точно затова толкова много искаше да те нарани... Ти беше нещо ново... Неочаквано... Нито един илварек не беше разкрил природата ти...

„Илварек...“ Думата звучеше архаично и беше близка до лонакската дума за зрение, но момичето я произнесе с такава тежест, че в значението ѝ явно се криеше нещо повече.

— Илварек. Тази дума не я знам.

— Отведи сестра си горе, Давока — каза отново малесата; гласът ѝ беше тих, но непрекословно заповеден.

Давока кимна и поведе Кирал към спиралното стълбище. Лирна чу момичето да си мърмори:

— Насън виждах кошмарите му... Удушило е собственото си бебе...

— Нека ти покажа нещо — каза малесата, когато гласът на Кирал заглъхна. — Нещо, което са виждали само лонакски очи.

Мракът в тунела не беше толкова плътен, колкото Лирна бе очаквала. Стените излъчваха бледо зеленикаво сияние, достатъчно да се движат без помощта на факла.

— Прахообразно вещество, което се среща в западните хълмове — обясни малесата. — Притежава вътрешна светлина, която никога не угасва. Докарано е тук в големи количества от създателите на тази планина и са намазали с него стените. Хитро, не мислите ли?

— Несъмнено — кимна Лирна. — Хитро почти колкото вас, малеса?

Кратка пауза. Лирна можеше да се хване на бас, че малесата се усмихва.

— В какъв смисъл?

— Един капан не е капан, ако няма стръв. Моето пътуване насам по ваша покана е било неустоима цел за нещото, което току-що изтръгнахте от Кирал, както вие без съмнение сте знаели.

— Знаех, така е.

— Достойни мъже и жени загинаха, за да стигна дотук. От вашите хора и от моите.

— Достойни мъже и жени умират постоянно. Както и недостойни мъже и жени. По-добре е да умреш в името на значима цел.

— Но още по-добре е да живееш в нейно име.

— Избор, който не винаги имаме. Взemi моя народ например. Лонаките не са избрали вашите хора да се изсипят на бреговете ни както чума. Не са избрали цели три десетилетия да бъдат преследвани като дивеч. Не са избрали да си направят дом в замръзналите планини с жалките остатъци от силата си. — Лирна остана поразена от спокойния ѝ тон, лек, разговорен почти, без никакъв гняв, сякаш двете са придворни дами, които обсъждат някоя поема на Алуциус.

— Не мога да отговарям за престъпленията на предците си — каза Лирна с далеч не толкова небрежен тон. — Но ще трябва да отговарям за смъртта на онези, които загубиха живота си в преследване на мира, предложен от вас. Родителите на Нерса, моята придворна дама, трудно ще намерят утеха в мисълта, че смъртта ѝ е обслужила вашата цел.

Смях, много тих, много лек.

— Боя се, че не им остава много време нито за утеха, нито за скръб. И това важи за всички ни.

Спря в края на тунела, на прага на гигантска кръгла зала, поне три пъти по-голяма от онази с кладенеца. Тук кладенец нямаше и единствената светлина идваше от зеленикавото сияние на веществото, с което бяха намазани подът и таванът, но тук то светеше много по-силно, отколкото в тунела, толкова силна беше светлината му, че човек би могъл да чете без затруднения. Странно, но за разлика от пода и

тавана, стените не светеха. Въздухът беше сух, но и едновременно спарен.

— Принцесо Лирна Ал Ниерен — каза малесата, пристъпи в залата и вдигна ръце. — Приветствам те в паметта на лонаките.

„Книги“, осъзна Лирна, когато пристъпи на свой ред в залата и обхвана с поглед лавиците по стените, претъпкани от пода до тавана с безчет книги и свитъци. Обзе я силно вълнение и тя тръгна напред. Някои томове бяха огромни, толкова големи, че сам човек не би могъл да ги вдигне, други бяха толкова малки, че биха се събрали в шепата ѝ. Взе първата книга, която ѝ попадна пред погледа, съвсем забравила, че е редно да поиска разрешение. Книгата беше с кожена подвързия, щампована с красива шарка, и въпреки очевидната си възраст страниците бяха в отлично състояние и достатъчно меки да ги разгърнеш без страх, че ще се разпаднат на прах в ръцете ти. Текстът беше написан красиво, с позлата и цветни мастила, но ѝ беше напълно непонятен.

— „Мъдростите на Релтак“ — каза малесата. — Единствената му философска творба. Повечето му трудове са свързани с астрономията. Първият лонакски учен, изчислил обиколката на луната. Макар че според Аркойл е сбъркал с дващетица стъпки.

Лирна вдигна поглед при необичайното словосъчетание между „лонакски“ и „учен“.

— О, да — каза малесата. — Навремето не бяхме само воини. Преди вие да дойдете, когато сеорда обикаляха своите гори и общуваха със земята, моите хора се занимаваха с наука, с наблюдения над мирозданието, с изкуство. Това тук е само фрагмент, спасените отломки от нашите постижения. Ако ни бяхте оставили на мира още един век, вероятно щяхме да разгадаем мистериите дори на тази планина. Тъжно е, но при цялата си мъдрост така и не се научихме да топим желязо. Дребна подробност, ще си каже човек, но войните често се решават от дребните неща.

— Познавали ли сте го, лично? — попита Лирна и кимна към книгата в ръката си.

Малесата се засмя и поклати глава.

— Дора аз не съм толкова стара. Но познавах един от потомците му. Умря от глад пред очите ми по време на Голямото изпитание.

Лирна върна книгата на рафта.

— Коя сте била преди?

— Момиче, което сънуваше твърде много кошмари. Имам ги и до днес. Всъщност един от тях е пред очите ми в момента.

Каза го без следа от хумор, вперила умните си очи в Лирна. Лирна от години не бе срещала свой равен, друга душа, която да е в същата степен чувствителна към тънките нюанси и измамата. Срамуваше се, задето толкова хора бяха загубили живота си в това пътешествие, смъртта им ѝ тежеше, но в този конкретен момент искрено се радваше, че е стигнала дотук. Да погледне в очите на човек, който я вижда изцяло, без нужда или възможност да се прикрие, нито да отклони нежеланото внимание с чар, сълзи или манипулации. Не, тук имаше само студен разум и много история, натъпкана в книгите наоколо. Всичко това беше ново за нея и я изпълваше колкото с вина, толкова и с радост.

— Илварек — каза тя. — Видение. Това означава, нали?

— Най-близката дума във вашия език е „гадание“. Знаеш ли тази дума?

— Способност да се надникне в бъдещето, която обикновено се свързва с Мрачното.

— Аз не надниквам. Бъдещето се вижда в мен и аз се вирам в него, и когато го направя, виждам теб.

— И какво правя аз там?

Изречението на малесата се затвори.

— Едно от две неща. — Приблужи се към лавиците, взе един пергамент, оставен върху купчина книги, и го протегна към Лирна. — Това е за теб.

— Подарък?

— Мирен договор. Войната между нашите народи приключи. Моля, приеми поздравленията ми за успешно проведените мирни преговори.

Лирна взе свитъка. Разгъна го и видя два параграфа грижливо изписан текст, горният — на езика на Кралството, другият на същия непознат език от книгата.

— Няма условия — каза тя. — Само заявление, че конфликтът е приключил.

— Какво повече от това би могла да искаш?

— Свикнали сме да се дърлим за граници, данъци и прочие.

— Границите се променят постоянно, а участието ти в свалянето на фалшивата малеса приемам като данък предостатъчен, дори ще те възнаградя с дар за него. Имаш нож у себе си, нали?

Ръката на Лирна се вдигна към верижката, която носеше на врата си.

— Дрънкулка. Не е опасна. Дори не мога да го хвърлям като хората.

— Засега. — Малесата протегна ръка към нея. Лирна забеляза, че тя все още дължи малкото шишенце в другата си ръка. — Дай ми го.

Письците на Кирал и вонята на течността в шишенцето все още бяха пресни в съзнанието ѝ, затова Лирна се поколеба, но накрая все пак свали верижката през главата си и постави малкия метателен нож в шепата на малесата.

— Чудиш се какво е това — каза тя, хвана ножа за дръжката и вдигна шишенцето над острието. — Лонакските учени не се занимаваха само с поезия и математика, а и с химия. Преди векове забъркаха смес, която предизвиква най-силната и чиста болка, която човек може да изпита, без да умре, стига да се използва минимално количество от нея. — Наклони шишенцето и една капка от гъстата тъмна течност падна върху острието; вонята се усети отново, толкова силна, че Лирна отстъпи назад и покри носа си с ръка. Течността се разля по острието на ножа, после сякаш изчезна, като вода, попила в плат.

— Ето. — Малесата подаде ножа на Лирна. — Няма страшно. Когато се приложи върху стомана, се пробужда единствено от контакт с кръв.

— Защо ми даваш такова нещо? — попита Лирна, без да помръдне.

— За да направиш едното от двете неща, които те виждам да правиш.

Ясно беше, че няма да каже нищо повече по въпроса. Лирна посегна предпазливо и докосна с пръст острието на ножа. Хладен метал, нищо повече.

— Никога не се разделяй с него — каза малесата, докато Лирна слагаше верижката на шията си.

— Така или иначе го нося постоянно — отвърна Лирна. — Това е единственият подарък, който истински ценя.

Погледът на малесата остана все така сериозен, но в очите ѝ припламна любопитство.

— Не си каквато очаквах. Илварек ми показваше една съвсем различна картинка.

— По-висока ли бях във виденията ти? — засмя се Лирна.

— Не, беше амбициозна. Мисълта за хората, изгубили живота си по пътя насам, не те тревожеше, гледаше на тях като на поредните фигурки върху дъската за кешет. Тази среща трябваше да те разгневи, истината за илварек трябваше да събуди в теб силна омраза, трябваше да сипеш грозни заплахи и да скъсаш договора, който сега държиш в ръцете си. Нещо се е променило в теб, Лирна Ал Ниерен. Дали не е чувство за вина, чудя се, някакво престъпление, останало встрани от полезрението на илварек? Толкова тежко престъпление, че вината, с която те изпълва, е изковала нещо ново в душата ти.

„Татко, умолявам те...“

— Подозирам — каза Лирна, — че на твоята сметка има повече престъпления, отколкото на моята.

— Вършила съм ужасни неща, за да оцелее народът ми, вярно е. Лъгала съм, подтиквала съм към развала, измъчвала съм и съм убивала. И всяко от тези престъпления бих извършила отново и хиляда пъти, за да постигна същата цел. Спомни си това, кралице, когато гледаш пламъците, спомни си и се запитай — дали бих го извършила отново?

Приближи се, взе от рафта книгата, която Лирна бе държала в ръцете си преди малко, и ѝ я подаде.

— Изнасянето дори на лист хартия от това място се наказва със смърт, но мисля, че за теб мога да направя изключение. Размислите върху божественото са особено интересни. Релтак е писал много за глупостта на догмата.

— Не мога да я прочета, не разбирам писмеността.

— И двете знаем, че е напълно по силите ти да я преведеш. Лонакският текст в договора ще ти помогне. А и моето ярко копие ще е при теб да ти помага. Тя чете отлично.

— Давока?

— Прието е народите, които живеят в мир, да си разменят посланици, нали така? Тя ще е моят посланик.

— Нейната... дипломатичност ще е добре дошла. Ще се погрижа подготвен дипломат да дойде тук по най-бързия начин.

— Както искаш. Само гледай да изпратиш жена, иначе вашият посланик ще ми поднесе цялото ви Кралство на тепсия.

— Мъжете толкова лесно ли се поддават на красотата ти?

— Не на красотата ми, а на дарбата на жена, мъртва от триста години. Въздейства единствено на мъже.

Лирна взе книгата.

— Жалко, че нямам дар, който да ти дам в замяна.

Втренченият поглед на малесата се зарея замислено в нищото.

— Самата ти си дарът — каза тя. — Потвърждение, че е имало смисъл. — Протегна ръка и Лирна я хвана. — Те идват, кралице, идват да унищожат всичко. Твоя свят и моя. Когато оковите те стегнат, потърси звероукротителя.

— Малеса?

Но тя пак бе изчезнала, заменена повторно от уплашеното момиче, ръката му трепереше в ръката на Лирна, главата му — кривната, очите му — вперени в нея с отчаян страх.

— Какво е чувството? — попита уплашеното момиче и Лирна си даде сметка, че повтаря въпроса си отпреди, в неведение за изминалото време.

— Никого не съм убивала — отговори Лирна на лонакски.

— О... — Очите на момичето се вглеждаха в лицето ѝ. — Не... Няма ги още... Но ще се появят.

— Кой ще се появи?

Момичето се усмихна, зъбите му се бялнаха на зеленикавата светлина.

— Белезите на твоето величие.

Върна се в залата с кладенеца, после изкачи спиралната стълба до повърхността. Останала бе повече от час в библиотеката, задавала бе въпрос след въпрос. „Кой е господарят, за когото говореше малесата? Какво е намислил? Кой идва да ни унищожи?“

Отговорите на уплашеното момиче бяха несвързани, смесица от объркани спомени и гатанки.

— Той чака в бездната... Гладен е... О, колко е гладен... Мама казваше, че съм най-милото същество, най-нежната душа, раждала се някога сред народа на лонаките, а аз ѝ прерязах гърлото с ножа на татко...

Скоро несвързаният ѝ брътвеж утихна и тя се смъкна на пода безжизнена и с празен поглед. Лирна изчака още малко с надежда малесата да се върне, но инстинктивно знаеше, че това няма да се случи. „Повече никога няма да се видим.“

Въздъхна и докосна момичето по рамото.

— Име имаш ли си?

— Хелса — прошепна момичето. „Лечител или спасител в по-старата форма на думата, в зависимост от ударението.“

— Радвам се, че се запознахме, Хелса.

— Ще дойдеш ли пак да ме видиш?

— Надявам се и това да стане, един ден.

Думите ѝ предизвикаха усмивка на лицето на момичето, но тя бързо се изхлузи от устните му, когато празният поглед се завърна. Лирна го стисна лекичко за рамото и тръгна към тунела. Не се обърна да хвърли последен поглед на момичето, защото цялата тази ситуация беше твърде тъжна.

На повърхността завари Смолен и братята да я чакат. Бяха сами: жените, които ги бяха посрещнали, явно се бяха заели с каквито там задачи им бе възложила малесата.

— Алтурк? — обърна се тя към Солис.

— Тръгна си, ваше височество. Давока говори с него и той си тръгна.

— Дори не се сбогува — отбеляза Иверн. — Нарани чувствата ми.

— А Давока? — попита Лирна.

— Отиде да се погрижи за сестра си, не знам къде — отговори младият брат. — На нас ни дадоха стаи на горния етаж.

Лирна кимна, загледана в свитъка, който държеше.

— Мисията ви увенча ли се с успех, ваше височество? — попита с известно притеснение Смолен.

— Да — отговори Лирна и се усмихна да го успокои. — Увенча се с голям успех. Починете си добре тази нощ, господа. Утре призори потегляме за Кралството.

Пътуването назад към Скеланския проход отне почти две седмици, защото този път Давока избра по-лек, но по-заобиколен маршрут. Лирна бе предложила да вземат Кирал с тях, но Давока отказа.

— За нея ще се погрижат по-добре в Планината.

— Но ти едва-що си я върна — възрази Лирна. — Не искаш ли да поостанеш малко с нея? Можеш да дойдеш в кралския двор по всяко време.

Давока поклати глава и каза само:

— Правя каквото нареди малесата.

Вечер работеха върху превода на „Мъдростите“, макар че Давока явно намираще твърденията на Релтак за спорни.

— „Божественото си придава вид на прозрение — прочете тя една вечер, събрала вежди в дълбок размисъл. — Но в действителност е висша проява на невежество. Основополагащите му принципи са от глина и когато глината се спече, от божественото остава само догмата.“

Погледна Лирна над книгата.

— Тази книга не ми харесва.

— Сериозно? Аз пък я намирам за крайно интригуваща.

Сутрин, преди да потеглят отново на път, Давока я учеше да мята малкия нож, задача, която бяха пренебрегнали по пътя на север след онзи първи урок. Скоро брат Иверн се присъедини към уроците и намери парче дърво, широко и достатъчно дебело, за да им служи за мишена. Понякога го хвърляше във въздуха, мятеше своите ножове и неизменно уцелваше центъра, бързо и без усилие.

— Винаги съм бил шампион в хвърлената дъска — каза той. — Спечелих повече ножове от всички други новобранци на моята възраст. Единствен Френтис можеше да ми се опре.

„Френтис.“ Лирна беше чувала това име, брат ѝ често го беше споменавал.

— Познаваш брат Френтис?

— Бяхме в една група в Дома на ордена, ваше височество.

— Кралят високо цени храбростта му. Казва, че Унтеш е щял да падне още в първия ден, ако не бил брат Френтис.

Иверн се усмихна с тъга.

— Изобщо не се учудвам. След Изпитанието на меча него го изпратиха при Вълчите бегачи, а мен ме изпратиха тук. Срам ме е да призная, че ревнувах. Мислех, че е извадил голям късмет.

Дните минаваха и Лирна ставаше все по-добра с ножа, все по-често уцелваше мишената и разбра какво иска да каже Давока с постоянното си наставление: „Хайде, метни още веднъж... Мяташ и мяташ, докато не уцелиш. Тогава вече ще знаеш как се прави.“

В последната сутрин, когато до прохода оставаше само един ден езда и когато дъската на Иверн падна на земята заедно с нейния нож, забит в центъра ѝ, Лирна най-сетне можеше да каже, че знае как се прави.

Завръщането им бе посрещнато с радостни възгласи и немалка изненада от тяхна страна. Гарнизонът, охраняващ прохода, бе получил ново попълнение в лицето на цял полк от Кралската конна гвардия, изпратен тук от краля да навлезе в земята на лонаките и да търси сестра му. За щастие бяха пристигнали едва предния ден и подготовката за тази глупава експедиция не беше приключила.

— Но вие сте били нападната, ваше височество — възрази лорд-маршалът на полка, когато Лирна му каза, че на следващия ден всички поемат на юг. — Онези диваци със сигурност заслужават наказание. За мен ще е чест да...

Тя размаха свитъка пред лицето му.

— Вече сме в мир с лонаките, милорд. Освен това единственото наказание, което ще намерите северно от прохода, е вашето собствено.

Погледът ѝ се спря на Солис — той разговаряше с един от братята си и явно бе получил важна новина, ако се съдеше по промяната в стойката му. Улови погледа ѝ и се приближи.

— Вести от Кралството, ваше височество. Изглежда, е имало опит за покушение срещу граничен лорд Ал Бера. Още е жив, но раните му са тежки. Свидетелите твърдят, че на живота му са посегнали кумбраелски фанатици.

Лирна изпъшка. „Слагаш край на една война и друга чука на вратата ти.“

— Какви са заповедите на краля?

— Военачалникът събира Кралската гвардия със задача да изкорени фанатиците. На васален лорд Мустор е наредено да съдейства, но дали хората му ще се включат е друг въпрос.

— Ясно. В такъв случай няма време за губене. Лорд-маршале, тръгваме след един час.

Лорд-маршалът се поклони и тръгна към хората си, като крещеше заповеди. Лирна се обърна отново към Солис.

— Явно ще трябва да се сбогуваме набързо, брат Солис. Знаем, че няма да приемете никой дар или услуга, които ви предложи, така че ви предлагам единствено признателността си, задето опазихте живота ми и помогнахте всячески за успеха на мисията.

— Беше... интересно пътуване. — Поколеба се. — Има и други новини, ваше височество. Лорд Ал Сорна се е върнал в Кралството.

„Вейлин...“

— Завърнал се е? — Чу пискливите нотки в гласа си и се изкашля да ги прикрие. — Как така?

— Императорът го е освободил, явно като благодарност за някакво геройство. Подробностите не са много ясни. Пристигнал е във Варинсхолд преди няколко седмици. Изглежда, е напуснал нашия орден. Крал Малциус го е пратил в Северните предели като владетел на кулата.

„Северните предели...“ Като никога глупавият ѝ брат беше постъпил правилно, макар че лично тя би предпочела да беше изчакал малко, преди внезапно да помъдрее.

— Моля ви, благодарете на брат Иверн от мое име — каза тя на Солис. — Предайте му също, че съжалявам дето нямам повече целувки, които да му предлага.

— Една беше повече от достатъчна, ваше височество.

— А вие къде ще отидете? — попита тя. — Вече няма с кого да се биете тук.

— Отивам там, където ме прати орденът, ваше височество. Винаги има с кого да се бием. — Поклони се по-ниско от обичайното, изправи се и тръгна към ниската кула в южния край на прохода.

Един сержант се приближи, повел чудесна сива кобила.

— Лорд-маршалът ви предлага това в дар, ваше височество — каза сержантът и ѝ подаде юздите. — От собствените си конюшни.

Лирна се обърна и почеса по носа планинското си конче. През последните седмици бе свикнала да го нарича Стъпко, което в еднаква степен размиваше и объркваше Давока — лонаките не даваха имена на животни, които често се налагаше да заколят през зимните месеци заради месото им.

— Имам си кон, сержант — каза тя, качи се на седлото и се намести върху вече познатите кокали по гърба на Стъпко. — Ще тръгваме ли?

Улиците на Кардурин бяха пълни с радостни хора, гирлянди от знаменца обкичваха безчетните мостчета между високите сгради, а местните хвърляха цветя по пътя ѝ през града. На главния площад кметът изнесе цветиста и въздълга реч, в която я възхваляваше като миротворка и спасителка.

— Градът ще даде всичко, което ваше височество поиска — завърши той и се сгъна в изискан поклон.

Лирна се размърда върху гърба на Стъпко. Множеството се бе умълчало в очакване.

— Баня, сър — каза тя. — Много бих искала да ми осигурите баня.

Изкъпа се в имението на кмета, два пъти, после се зае, под критичния поглед на Давока, да изпробва дрехите, предложени от най-добрите модисти в града.

— С тез не можеш да яздиш — каза Давока. — Не можеш да се биеш също.

— Надявам се, че дните ми на езда и битки са останали в миналото — отвърна Лирна. — Ще взема тази — каза тя на слугинчето, посочи една дълга рокля от тъмносин шифон и свали халата си. Момичето ахна и погледна встрани, изчервено до ушите.

— За пръв път вижда циците на кралица — обясни на лонакски Лирна, видяла озадачената физиономия на Давока.

Облече роклята и застана пред високото огледало. Роклята подчертаваше фигурата ѝ, макар да бе малко широка в кръста, вероятно заради многото дни, прекарани на седлото. Загледа се в лицето си; очакваше пътуването да е оставило някаква следа, нещо закоравяло или обветрено, но лицето ѝ изглеждаше все същото,

освен... Нямах ли нещо ново в разположението на очите й? Не изглеждаха ли някак по-отворени отпреди?

— Много... м-много сте красива, ваше височество — заекна слугинчето, осъзнало се в достатъчна степен, за да прибегне към ласкателство.

— Благодаря — отвърна Лирна с една от най-милите си усмивки. — Моля те да приготвиш роклята ми за езда за утре сутрин, а останалите опакой.

Отдели няколко часа за банкет, който кметът беше организирал в нейна чест, изтърпя още речи от градските първенци и безмозъчните брътвежи на съпругите им. Собствената си реч ограничи до текста на мирния договор, който бе наредила да препишат и разпратят до всяко кътче на Кралството. Ако се съдеше по речите и разговорите, тези хора я виждаха повече като победителка, отколкото като миротворка, все едно е спечелила голяма битка, а не просто е оцеляла по време на опасно пътуване и се е върнала с парче пергамент. Като гледеше усмихнатите и все по-пияни физиономии около себе си, Лирна все често си повтаряше думите на малесата. „Те идват, кралице, за да унищожат всичко... Твоя свят и моя.“

Въздъхна и надигна чашата с вино. „Вече имам доказателството, което търсех, но какво да правя с него?“

На следващата сутрин, въпреки многословните молби на кмета да поостанат още няколко дни, тръгнаха.

— Вашето величие обогатява града ни, принцесо.

Ако се съдеше по подаръците, които се опитаха да й натрапят, и безкрайните празненства, които обещаваха да организират, вероятно бе да фалират, ако остане още няколко дни в града им. Лирна прие само един от предложените й подаръци — препис на мирния договор върху кожа с нейния образ, как пристига в града, яхнала Стъпко и със свитъка в ръка. Гилдията на писарите очевидно бе работила над преписа цялата нощ и мастилото още не беше засъхнало добре.

Намираха се на два дни път южно от Кардуин, когато един от съгледвачите на лорд-маршала се върна в галоп с новината, която

Лирна с недоволствие очакваше да получи сега, когато навлизаха все по на юг в територията на Кралството.

— Васален лорд Дарнел идва да поздрави нейно височество, милорд.

— Враг ли, кралице? — попита Давока, доловила напрежението ѝ.

— Помниш ли мъжа, за когото ти разказах? — попита я Лирна на лонакски.

Давока кимна, загледана в конниците, които се появиха на хоризонта.

— Той ли идва?

— Не, идва неговата противоположност.

Васален лорд Дарнел не бе загубил нищо от хубостта си през годините след последната им среща, една благословено кратка размяна на поздрави по време на братовата ѝ коронация. Не носеше шлем, но извън това беше облечен от глава до пети в лъскава броня, майсторски украсена със син емайл, яздеше черен жребец, дългата му черна коса се вееше около красивото му лице — изобщо, беше образ и подобие на благороден рицар. „Благородството е лъжа — беше ѝ казал веднъж баща ѝ. — Преструвка, че високото положение в обществото се дължи на нещо друго, а не само на пари или воински умения. Всеки дръвник може да играе ролята на благородник, а както ще откриеш след време, повечето благородници са дръвници.“

— Принцесо! — възкликна лорд Дарнел, дръпна юздите на жребеца си, скочи от седлото и падна на едно коляно. Зад него свитата му от петдесетина рицари направи същото. — Добре сте дошли в Ренфаел. Простете провала ми да ви организирам подobaващо посрещане, но вестта за пристигането ви стигна до мен едва вчера.

— Васални лорде — кимна Лирна и посочи Давока. — Позволете да ви представя, въ... лейди Давока, посланица на Лонакското владение.

Дарнел се изправи и стрелна Давока със зле прикрито отвращение.

— Значи е вярно? Диваците най-сетне са преклонили глава.

Лирна видя как ръката на Давока се стяга върху дръжката на копието и за миг силно се изкуши да остави Дарнел на милостта на

гнева ѝ. Историите за действията му при падането на Марбелис бяха широко известни и нито една не му правеше чест.

— Никой нищо не е прекланял — каза му тя. — Подписахме мирен договор, това е.

— Жалко. Винаги са били отлична плячка. Първият човек, когото убих, беше лонак, ако изобщо могат да се нарекат човеци.

— Не мога да ти позволя да го убиеш — каза Лирна на Давока на нейния език.

— Научили сте езика им? — каза със смях Дарнел. — Какво забележително постижение за една толкова мила...

— Има ли нещо конкретно, за което искате да говорим, милорд? — прекъсна го Лирна. — Остава ни още много път, а кралят чака да се приберем в столицата.

— Има един въпрос, който бих искал да поставя на вниманието ви, ако ми отделите минутка насаме.

Тя се изкуши да откаже, но вече бяха прекрачили границите на етикета, а такова поведение не биваше да се толерира пред очите на толкова много кралски гвардейци и рицари.

— Добре. — Смъкна се от седлото и прошепна на Давока на лонакски: — Не се отдалечавай твърде много.

Отдалечиха се на известно разстояние от конниците, но не и от погледите им, които Лирна усещаше с гърба си.

— В това васалство има един — започна Дарнел, — който крои заговори срещу мен, петни честта ми при всяка възможност, говори неистини. Сигурно ще се съгласите, ваше височество, че измяната срещу мен е равносилна на държавна измяна срещу Короната.

Лирна предпочете да отговори с въпрос вместо с потвърждение.

— И кой е този изменник?

Дарнел стисна устни и почти изсъска:

— Бандерс!

— Барон Хюлин Бандерс? Любимият рицар на Ренфаел и един от малцината капитани, завърнали се от Алпиранската война, запазили честта си? Това ли е човекът, когото наричате изменник?

— Аз просто управлявам васалството си от името на краля, както е записано в документите, превръщащи това кралство в обединена територия.

„Как е възможно да си видял толкова много и да си се променил толкова малко?“ — зачуди се тя. Всичко беше налице, всичко, което я бе накарало да отхвърли категорично плановете на баща си — в лицето на Дарнел, в осанката му, наглото самочувствие, безспорната увереност в собствената правда и превъзходство. „Какво ли ужасно дете е бил... и още е.“

— Живеем в свободна страна — изтъкна Лирна. — И всички могат да дават израз на мислите си, без да се страхуват от преследване.

— Не и когато въпросните мисли са равностойни на подривна дейност. Този тип *дава аудиенции*, милейди. Благородници и селяни ходят при него за съвет, макар че той няма никаква властова позиция в това васалство. Той, на практика, е най-обикновен обеднял рицар.

— Бедняк, когото бихте искали да затриете, милорд? Това трудно би могло да мине за рицарска постъпка.

— Въпреки лъжите, които вероятно сте чували за мен, аз не съм лишен от милосърдие. Според мен изгнанието би било най-справедливата присъда.

„А и едва ли ще вдигне селяните на бунт срещу теб, ако е в изгнание.“ Хитростта, демонстрирана от Дарнел, я дразнеше; предпочиташе го в ролята на дръвник.

— Изгнание и конфискация на собствеността — добави васалният лорд. — Аз, разбира се, ще се погрижа за семейството му.

Последното го изрече по начин, който я стресна. „Не е просто отмъщение срещу отколешен съперник — реши тя. — Дарнел иска нещо повече.“

— Ще уведомя краля за тревогите ви — каза тя и му обърна гръб. — А сега, ако няма нищо друго...

— Само неумиращата ми любов.

Искреността в гласа му я смути, както и напрежението в очите. Досега не беше забелязала колко тъмносини са очите му. На друго място и с друг мъж сигурно би намерила повод да се позадържи под погледа на такива очи, но тук и сега единственото ѝ желание беше да яхне коня си и да махне по най-бързия начин.

— Този въпрос беше решен... — започна тя, снишавайки глас.

— Не и за мен. — Той пристъпи към нея, личеше си, че трудно удържа желанието си да я докосне. — Нито за миг оттогава. Никога ли не сте се питали защо още съм ерген? Защо ежедневно се опитвам да

поддържам кралския мир, макар справедливостта да крещи, че трябва да събера хората си и да опожаря дома на Бандерс с все него? Него и всеки друг неблагоприятен нещастник в това васалство. Правя го заради теб, Лирна. За да ме видиш като...

— Виждала съм ви — прекъсна го тя безкомпромисно. — И видяното ми беше достатъчно.

Той сведе поглед и стисна зъби, гласът му бе тих, но натежал от съжаление.

— Това ли е последната ви дума?

— Последната ми дума във връзка с вас бе произнесена пред баща ми преди осем години и не виждам причина да произнасям друга.

Когато вдигна лице, искрената емоция още беше там, макар и загрозена от гняв.

— Ако брат ви беше загинал в Унтеш, сега щяхте да сте кралица. Сигурно е било много *вълнуващо* за вас да го видите как се прибира жив и здрав у дома.

— Уверявам ви, че ако брат ми беше загинал, вас щяха да ви качат на първия кораб към Империята, в окови, за да отговаряте за престъпленията си.

— Престъпления? — изсмя се той, кратко и грубо. — Говорите за престъпления, сякаш войната е игра, сякаш правилата имат някакво значение, когато се стигне до клане, сякаш са имали някакво значение за вас, Лирна. *Виждам* ви. — Пристъпи още по-близо до нея, тъмните му очи я пронизваха. — Виждам ви, виждам лицето, което криете от кралския двор и обикновените хора. Но аз го виждам, защото виждам същото в себе си, и виждам какво бихме могли да постигнем заедно. Един съюз между нас би поставил целия свят на колене само за десетина години.

— Кога се случи?

Той намръщи чело.

— Ваше височество?

— Кога обикновената жестокост преля в лудост?

Лицето му застина, като да го беше ударила, вкаменяваща ярост се разля по цялото му тяло, от главата до петите. Кончето на Давока изпръхтя силно, когато тя го насочи към тях, на един хвърлей копие от васалния лорд.

— Ако не се лъжа — изстърга гласът на Дарнел, — Ал Сорна се е върнал в Кралството и вече не се радва на защитата на Шестия орден. Може да бъде предизвикан и има право да приеме предизвикателството. Кажете ми, кое предпочитате в дар — главата или сърцето му?

— Искрено се надявам, милорд, че ще отправите въпросното предизвикателство. Тогава ще мога да си избира подаръка от останките ви. Може да го изпратя в Марбелис като компенсация, пък била тя и нищожна.

Той помълча миг-два, застинал в гнева си, с разкривено лице. Накрая все пак се овладя.

— Ще ми се — каза тихо и дрезгаво, — ще ми се да запомните думите, които ми казахте днес, ваше височество. И да ги помните много дълго.

— Тогава със съжаление трябва да ви съобщя, милорд, че възнамерявам да ги забравя веднага щом се махнете от очите ми. Обстоятелство, което се надявам да осъществите незабавно.

Би могъл да ѝ откаже, тя нямаше право да го командва. Можеше единствено да се уповава на авторитета си. Често това се оказваше достатъчно, но щеше ли да се окаже такова за този откачен красавец?

Той затвори очи, дишаше леко, тих шепот се изниза през устните му:

— Вярата да ми е на помощ, трябваше да опитам.

Когато отново отвори очи, в тях нямаше и следа от гняв, дори жестокост нямаше, само тъпо примирение. Поклони се, точно според изискванията на етикета, обърна се и тръгна към коня си, яхна го и се отдалечи, без да каже нищо повече.

— Нека тръгна след него — каза на лонакски Давока, загледана след Дарнел и хората му, които прехвърлиха билото на едно възвишение и изчезнаха от поглед. — Ще свърши още тази нощ. Като заспи, сърцето му ще спре. Никой няма да бъде обвинен.

— Не — отвърна Лирна и тръгна към Стъпко.

— Знам ги мъжете като него, Лиърна. Убила съм достатъчно като тях, за да ги познавам. Този няма да се спре, преди да ти пусне кръв.

Лирна яхна кончето си, погледна Давока в очите и поклати решително глава. Давока стисна устни, но не каза нищо повече.

— Лорд-маршал Ал Смолен — извика Лирна и гвардейският командир пришпори коня си към нея. — Промяна в курса, милорд. Поемаме към дома Бандерс.

7. РЕВА

Най-напред видяха кулите на катедралата, щръкнали над билото на хълма, по чийто склон се изкачваха.

— Вярата ми е свидетел! — ахна Аркен, когато стигнаха върха. Двете кули се възправяха от центъра на града като стрели близнаци. — Колко са високи всъщност?

Рева отвърна с цитат от жреца:

— Достатъчно високи да са в унисон с величието на Отеца.

Алтор беше поредният град, който Рева не познаваше, но жрецът ѝ беше разказвал много истории за града, кръстен на първия и най-велик пророк на Световния отец. „Цял град, построен в чест на Отеца, истинско чудо от мрамор и красота, засрамило дървените колиби на азраелците.“ Като гледаше сега града, проснат в ниското, Рева се зачуди дали жрецът не е разкрасил разказите си, с мисълта че тя никога няма да види това място. Алтор беше по-малък от Варинсхолд, сгъчкан зад крепостните стени на своя остров в средата на река Колдирон, и не толкова миризлив като столицата на Кралството, поне от това разстояние. Но Рева не съзираше никакво чудо в него, беше си просто сбирщина от каменни сгради, похлупени от гъстия дим на хиляди комини. Единствено катедралата се приближаваше до представите, които жрецът беше внушил на детската ѝ главица, а дори и тя беше оклепана със сажди сянка на кулата от нейното въображение, мраморът потъмнял от вековна мръсотия.

— Имаш ли роднини тук? — попита Аркен. Напоследък въпросите му ставаха все по-многобройни и все повече я дразнеха. Само че тя така и не се бе научила да го лъже, отговорите ѝ бяха кратки, но и неизменно правдиви.

— Да. — Яхна Мрънкало и пое надолу по склона. — Чичо.

— При него ли ще отседнем? — попита той с нескрита надежда. Нощувките на открито отдавна бяха разбили момчешките му представи за велики приключения и мисълта за стая и топла храна явно му допаднаше.

— Не, надявам се — отговори тя. — Едва ли ще зарадва да ме види.

Беше пазарен ден и стражите при портата бяха твърде заети да събират такса от търговците, затова почти не им обърнаха внимание. Рева беше скрила оръжията си под едно одеяло, вързано върху седлото на Мрънкало, а ножът на Аркен беше прибран под ризата му. Минаха през портите без проблем, но скоро тълпата ги повлече. Наложиха се Рева да слезе и да успокои Мрънкало, който се беше изнервил и току напираше да ритне, изправяше се на задните си крака, а ноздрите му се бяха разширили от вонята на толкова много хора.

— Не ти харесва, нали? — каза тя и му подаде морков. — Не си свикнал с големи градове? Е, същото важи и за мен.

След като цял час се провираха сред навалищата, най-сетне се озоваха в лабиринт от тесни улички край пазарния площад. Помотаха се още и накрая, сякаш след цял век, откриха странноприемница с конюшня. Предадоха Мрънкало и трътлестия кон на Аркен, наречен Буца заради неудобния си гръб, на грижите на конярчето, а Рева плати пет медника за стая, където да отседне с брат си.

— Брат, а? — рече съдържателят с мазно подхилкване. — Нещо не си приличате много.

— И ти няма да приличаш на себе си, ако те оставя на грижите му за пет минути — отвърна Рева. — Как да стигнем до имението на васалния лорд?

Съдържателят не прие сериозно заплахата, даже се изкиска още веднъж, преди да отговори:

— Вървете към кулите и ще го намерите. Точно срещу катедралата. Но денят за петиции е чак във фелдриан.

— Ще почакаме.

Усмивката му се разшири.

— В такъв случай ще трябва да ми платите за още два дни в аванс.

Рева остави оръжията в стаята с Аркен и го предупреди да не отваря вратата дори ако дойде съдържателят, после тръгна към кулите близнаци, без да ги изпуска от поглед, все по-впечатлена от височината им. Скоро излезе на голям централен площад, павиран с гранитни плочи. Ята гълъби се събираха и разпръскваха постоянно, катедралата се издигаше отляво, най-голямото здание, което Рева беше виждала,

толкова високо, че беше чудно как още не се е срутило. От другата страна на площада имаше голяма триетажна къща с много прозорци, оградена от триметрова стена, увенчана със стоманени остриета. Стражи патрулираха по двойки покрай стената, а главната порта се охраняваше от петима. Рева преброи четирима стрелци на покрива. Чичо ѝ явно държеше на сигурността си.

Обиколи няколко пъти градското имение, като се опитваше да не се набива на очи, доколкото това беше възможно, и преброи още четирима стрелци на покрива от задната страна и четирима стражи при задната порта. Стените бяха в отлично състояние, а между тях и най-близкото прикритие имаше двајсетина метра, ако не и повече. Със сигурност имаше отходна канализация, следователно и достъп до имението през каналите, но Рева подозираше, че който и да ръководи охраната на чичо ѝ, е взел мерки да охранява и този подстъп.

„Няма начин да вляза“ — заключи тя, купи си ябълка от един уличен продавач и седна на стъпалата пред катедралата.

— За петициите ли си дошла? — попита продавачът, докато Рева отхапваше първата хапка. — Не приличаш на градско момиче, иначе нямаше да зяпаш така.

— Мащехата ми си присвои фермата, когато татко почина — отвърна тя с пълна уста. — С брат ми имаме дял, но тъпата крава не ще и да чуе.

— Отецът да ни пази от алчни жени — каза продавачът. — Ще ти дам един безплатен съвет — обърни се с молбата си към курвата, не към лорда.

— Курвата?

— Да, напоследък държи само една. И азраелка при това. Тя мисли и вместо него, освен това се говори, че отсъжда мъдро и справедливо, нищо че е курва и еретичка.

Рева го удостои с усмивка.

— Благодарско, старче.

— Не съм толкова стар — отвърна той уж ядосано. — До неотдавна щеше да се радваш, че си ми привлякла окото. — Смехът в очите му угасна, когато погледът му попадна върху нещо зад нея. — Кога стана това време — измърмори той, дръпна се от количката си и се смъкна на едно коляно.

Рева се обърна и видя процесия да излиза на площада от север, хората масово коленичеха пред нея. Начело на процесията с отмерена стъпка вървеше млад жрец, вдигнал пред себе си копъринена хоругва с пламъка на Световния отец. Зад него вървяха един до друг петима мъже, нагиздени с тъмозелените роби на епископи, всеки стиснал книга в ръка. Най-отзад вървеше стар човек с обикновена бяла роба, вперил поглед право напред, със силна аура на спокойно достойнство, впечатление, което се разваляше само от шкембето, очертано под робата.

— На колене, момиче! — изсъска ѝ продавачът. — Да те бичуват ли искаш?

„Четецът“ — съобрази със закъснение Рева, коленичи и изчака процесията да мине покрай нея на път към катедралата. Първата жертва на бащиния ѝ меч според изричните указания на жреца. „Недостоеен водач на една недостойна и корумпирана църква. Почти толкова долен предател, колкото пияницата в господарското имение.“

Загледа се в мъжа в бяло, който повдигна полите си да изкачи стъпалата. Лицето му беше обикновено, ако не се броеше гърбавият нос, белязано с бръчки от годините, в очите му нямаше блясък, който да го бележи било за добро, било за зло. Църквата твърдеше, че Четецът чувал гласа на Отеца всеки път, когато четял от Десетокнижието. Нелепа представа, защото Отецът съвсем ясно беше наредил книгите да са единайсет. Този старец, с шкембето и подлизурковците си, беше от най-лошия вид еретици, оставаше глух за гласа на Отеца от страх, че ще загуби властта си над църквата.

„Едно по едно — помисли си тя, докато процесията изчезваше в сенките на катедралата. — Не мога да вляза... освен в деня за петиции.“

През следващите два дни Рева обикаляше града и събираше информация за къщата на васалния лорд.

— Седи на престол върху подиум в голямата зала — каза съдържателят. — Хората отиват при него, излагат молбата си, всичко се записва и след седмица получават решението му или поне каквото там решение му е продиктувала курвата.

— Това не гневи ли хората? — попита Рева, като се постара в гласа ѝ да не се чуе друго освен обикновено любопитство. — Че васалството се управлява от някаква азраелска уличница?

Съдържателят се изкиска — правеше го много често, както Рева вече бе забелязала.

— Сигурно щяха, ама оная е много добра, разбира си от работата. Улиците са чисти, търговията е в разцвет, разбойниците намаляха, много повече, отколкото в другите васалства. Не беше така по времето на баща му, това мога да ти кажа.

Научила бе, че молителите се нареждат на опашка пред предната порта още от ранна сутрин и че аудиенцията започва в десет, макар че васалният лорд рядко спазва този час. Изслушвал петиции до шест следобед, а редът на изслушванията се решавал чрез жребий. По традиция васалният лорд осигурявал обяд за молителите.

— Не е банкет — предупреди я продавачът на плодове. — Но става. После цялата прислуга в имението се включва да мие чинии.

„Прислуга... Голяма прислуга, която щъка насам-натам, пажове и камериерки.“

Същата вечер седеше с Аркен на стъпалата на катедралата и двамата чакаха някаква каруца да се изтърколи към портата.

— Онова, дето го търсиш, е там, вътре? — попита той с известно съмнение.

— Така мисля, да.

— И ще го откраднеш?

— Не можеш да откраднеш нещо, което е твое по право. Но иначе — да. Това притеснява ли те?

— Да откраднеш от васалния лорд. — Намръщи се и поклати глава. — Ако ни хванат, ще ни убият.

— Не, ще убият мен. Ти няма да идваш. — Вдигна ръка да спре възраженията му. — Искам от теб да ми подсигуриш път за бягство. Ще чакаш с конете при градската порта.

— А ако не дойдеш?

— Тогава си плюй на петите.

— Не мога да...

— Това не е нито приказка, нито песен, а ти не си благороден рицар, който да ме спаси. Прав си — ако ме хванат, ще ме убият и няма

да има никакво значение какво ще направиш ти. Затова ще вземеш конете и парите и ще се махнеш по най-бързия начин.

Погледът ѝ отново се насочи към имението, където тъкмо бе пристигнала каруца с вина и разни хранителни продукти. Стражите отвориха портата, а от вътрешността на имението се изсипаха слуги да разтоварят каруцата. Основно бяха мъже, но имаше и няколко жени. Рева ги наблюдаваше напрегнато и се опитваше да запомни всички детайли на облеклото им. „Косата им е прибрана със светлосин шал, полите са черни, блузите — бели.“

— И къде да отида? — попита Аркен. Изглеждаше изгубен, като малко дете.

Прислугата се прибра в имението.

— На север — каза тя. — В Пределите. Ако се представиш на тамошния граничен лорд и споменеш името ми, той със сигурност ще ти намери място при себе си.

Аркен я зяпна. Гласът му бе приглушен от страхопочитание.

— Познаваш лорд Ал Сорна?

Тя се изправи и изтупа прахта от панталоните си.

— Естествено, че го познавам. Бях му сестра.

Купи си обикновена бяла блуза, син шал и две поли — една черна и една зелена. Вечерта преди деня за петиции приши полите една към друга — зелената отвън, черната отвътре. Видяла бе колко подробно проверява охраната всички посетители в имението, затова се отказа от идеята да скрие някакво оръжие под полите. Ако се наложеше, все щеше да намери кухните, а там ножове — колкото щеш. Рано сутринта цъфна пред портата на имението, стиснала свитък с измислена жалба срещу въображаема мащеха. Чувстваше се леко смутена заради сбогуването си с Аркен — той се беше навел да я целуне по бузата, тя се дръпна стреснато и момчето си тръгна наранено.

— И помни, не ме чакай — каза тя. — Ако не съм там час след отварянето на портите сутринта...

— Знам — каза той и навъси чело.

Тя стисна здраво ръката му, като се надяваше това да му е достатъчно, и отпраши по най-бързия начин към имението. Пристигна

рано, но там вече имаше опашка от десетина души, а докато отворят портата, броят им бе нараснал до над двеста. Войник от домашната гвардия на васалния лорд тръгна покрай опашката с отворена торба в ръце, всички бъркаха поред в торбата и вадеха дървени чипове. Рева направи същото, когато торбата стигна до нея.

— Шести номер! — възкликна възрастната жена до нея, прочела символа, гравирани върху чипа на Рева. Самата тя беше изтеглила чип с номер петдесет и девет. — Ще трябва цял ден да висят тук, а старите ми крака вече се подгъват.

Рева си помисли, че старицата изглежда яка и здрава, но въпреки това се усмихна със съпричастие.

— Не се тревожи, бабке. Хайде да си ги разменим. — И ѝ подаде своя чип.

Жената примижа с подозрение.

— Колко?

— Отецът ни учи да бъдем щедри — каза Рева с широка усмивка.

— О. — Жената погледна към катедралата, после протегна своя чип. — Тъй-тъй.

Откъм края на опашката се чува недоволни викове — чиповете в торбата бяха свършили, без да стигнат за всички.

— Не е мой проблем — каза гвардеецът, праметнал през рамо празната торба, и тръгна назад покрай опашката. — Елате пак другия месец.

Скоро ги вкараха през портата, претърсиха ги за оръжие, след което им позволиха да минат нататък, в градина, пълна с овошки и подрязани в причудливи форми храсти, а след това и в самата къща. Молителите трябваше да се съберат в голямата зала, до която се стигаше по къс коридор с няколко врати, всичките потъмнели от старост. В залата кордон от гвардейци стоеше пред подиума, където чакаше празен стол. Когато всичките сто молителите влязоха в залата, един от гвардейците вдигна ръка да ги призове към тишина.

— Поклонете се на васален лорд Сентес Мустор, лоялен слуга на Обединеното кралство и управник на васалство Кумбраел по силата на кралската воля.

Рева си бе избрала място в дъното на залата, така че не видя добре мъжа, който влезе през една врата отстрани. Беше среден на

ръст, около петдесетгодишен, добре облечен, но с дълга и несресана коса, изгърбен. Когато мъжът седна на престола, Рева видя ясно лицето му, което не я впечатли с нищо — хлътнаха бузи, жълтеникава небръсната кожа и очи, които бяха ненормално кървявали дори за пияница. Очаквала бе да види някаква прилика със собственото си лице, някакво ехо от общата кръв, но не откри нищо, което я накара да се запита дали не прилича повече на майка си, отколкото на баща си.

Гвардеецът удари по пода с алебардата си и повиши отново глас:

— Запазете мълчание за лейди Велис, почитаема съветница на лорда на Кумбраел.

Жената, която се качи на подиума, беше облечена семпло, с пола и блуза не много по-различни от облеклото на слугините, които Рева бе наблюдавала толкова внимателно предния ден. Бижутото, което носеше на златна верижка около врата си, не беше толкова семпло — амулет с голям син камък, който неизбежно привличаше вниманието към пицната ѝ гръд. Косата ѝ, вързана на обикновена конска опашка със синя панделка, беше тъмнокестенява и не личеше да е боядисвана, а по хубавките ѝ черти с пълни устни и страни като ябълки не личеше да има грим.

— Мръсна курветина — измърмори някой край Рева, но тихо, така че думите да не стигнат до гвардейците.

Лейди Велис се усмихна и разтвори ръце за поздрав. Говореше внимателно и граматически правилно, но грубата мелодика на азраелския диалект издаваше колко фалшива е благородническата ѝ титла.

— От името на лорд Мустор ви приветствам с добре дошли. Бъдете сигурни, че всички петиции ще бъдат изслушани днес и ще бъдат обмислени грижливо, преди да се вздаде решение. Търпението, както ни учи Отецът, е сред най-ценните добродетели. — Усмихна се отново. Зъбите ѝ бяха бели и равни.

— То пък сякаш Отецът би спрял погледа си на теб — измърмори анонимният глас край Рева.

— Нека започнем — каза Велис. — Първи номер. Моля пристъпете напред и изложете името си, дома си и иска си.

Първият молител беше стар мъж, дошъл да се оплаче от името на селото си заради скорошното увеличение на рентата, което по негово

мнение било наложено заради навика на поземления лорд да глези сина си.

— Всеки месец му купува нов кон, милорд. Не е честно, хората гладуват, а онуй момченце, на дванайсетина години, се разхожда с чистак нов жребец.

— Как е името на поземления ви лорд? — попита Велис.

— Лорд Джавен, милейди.

— А. Ако не се лъжа, лорд Джавен загуби най-големия си син при брода на Зелената вода, права ли съм?

Старецът кимна вдървено.

— Него, както и половината младежи в селото, милейди. И не загинаха при брода, а после, след като се предадоха с обещанието за почтено отношение.

Велис се намръщи, и нищо чудно — клането при брода на Зелена вода беше дело на азраелците.

— Прав сте. — Погледна към двамата писари, които седяха на писалище до подиума, и единият от тях вдигна поглед и кимна.

— Искът ви е заведен — каза Велис на стареца. — Ще бъде обмислен в най-кратки срокове.

Аудиенцията продължи по същия начин, иск след иск, всеки във връзка с някаква несправедливост — несправедливи ренти, несправедливо обезнаследяване, заграбване на земи, едно младо момиче помоли за пари, с които да купи нов дървен крак за своя дядо, който осакатял на служба при великия предтеча на васалния лорд.

— Мисля, че по този въпрос можем да отсъдим още сега — каза Велис и махна на един слуга, който се приближи с кесия, от която тя отдели двойно сумата, поискана от момичето. Тълпата се разшумя одобрително. „Тази не е глупава — каза си Рева. — Чичо е избрал курвата си умно.“

Последният молител за предобедна се оказа с най-интересния иск — мъж на средна възраст и относително нисък, но с внушителна мускулатура, без никакво шкембе, макар и понатрупал годинки, твърдите мускули на ръцете му се очертаваха дори през ризата. „Стрелец с лък“, отсъди Рева. Мъжът се поклони и се представи:

— Брен Антеш от Сълзица. Моля за разрешение да събера взвод от стрелци.

Васалният лорд се размърда на стола си и примижа, като чу името. За пръв път показваше някакъв интерес към каквото и да било.

— В Линеш имаше един капитан на име Антеш — каза дрезгаво той. — Или греша?

— Не грешите, милорд — отвърна стрелецът.

— Говори се, че той спасил живота на Мрачния меч — продължи чичо й и множеството се разшумя. — Нима наистина е вярно?

Лека усмивка разтегна устните на Антеш.

— Аз това име не го използвам, милорд — рече той. — Мрачния меч не съществува, това е приказка, с която да плашат децата.

Сред общия шепот се надигнаха гневни гласове:

— Ерес! Пише го в книгите... — Гласовете секнаха, когато един от гвардейците удари с тъпия край на алебардата си по каменния под.

Васалният лорд остана сляп и глух за вълнението в залата. Потърка с ръка зачервените си очи и продължи:

— Взвод от стрелци, казваш? Това пък за какво ти е?

— Младежите в Сълзица са го ударили на мързел и леност, милорд. Ако не пият, се дърлят помежду си. Лъкът осмисля живота на един мъж, милорд, поддържа тялото и духа във форма, осигурява му прехрана, а мъж, който храни семейството си, има самочувствие и е доволен от себе си. В нашите гори има много дивеч, но малцина сред нас притежават уменията да ловуват, освен с *арбалет*. — Антеш придружи натъртването на последната дума с презрителна гримаса. — Искам да науча младежите на стрелба с лъка, за да усвоят уменията на своите предци.

— И искаш от мен месечна плата за усилията си? — попита васалният лорд.

Антеш поклати глава.

— Не искаме пари, милорд. Сами ще си изработим лъковете и стрелите. Искаме само разрешение да сформираме взвод и да се упражняваме.

— А ако аз поискам услугите ви по време на война?

Антеш се поколеба и Рева се сети, че е очаквал този въпрос, макар да се е надявал, че няма да се стигне до него. Отговори с натезжал глас:

— Ще бъдем на ваше разположение, милорд.

Васалният лорд зарея поглед към тавана.

— Като малък бях добър с лъка, по-добър от брат си всъщност. Не е за вярване, че съм бил по-добър от него в нещо, знам. Ако... ако животът ми не беше поел в друга посока, може би сега щях да имам мускули като твоите, въ, капитане.

Стрелецът реагира мигновено:

— Ако милорд реши отново да вземе лъка, с радост ще му помогна да възстанови уменията си.

Мустор се засмя.

— Явно и с думите уцелваш мишената, не само със стрелите. — Обърна се към писарите и повиши глас: — С настоящото васалният лорд на Кумбраел дава разрешение на мъжете от Сълзица да сформират взвод от стрелци с лък под ръководството на, въ... — затрудни се и махна с ръка към стрелеца, — на капитан Антеш, за срок от една година. — Погледна отново към Антеш. — След това пак ще говорим.

Стрелецът се поклони.

— Благодаря ви, милорд.

Васалният лорд кимна, стана от стола си и погледна с очакване към лейди Велис.

— Обяд?

Прислугата внесе сглобяеми маси и пейки в голямата зала и сервира хляб, пилешко, сирене и паници гореща супа. Както беше споменал уличният търговец, храната ставаше, беше семпла, но засищаща и молителите я нападнаха с ентузиазъм. Васалният лорд и лейди Велис се оттеглиха да обядват насаме, а Рева се оказа седнала до яката старица от опашката. Тя вече бе изложила молбата си — иск срещу бивша работодателка за неизплатени надници, — но беше останала за обяда.

— Почти десет години ших рокли за онази неблагодарна кучка — каза тя с пълна уста и кълка от печено пиле в ръката. — Пръстите си съсипах. И един ден идва тя и ми вика, че й било писнало от острия ми език и да съм си събирала нещата. Ама уличницата на лорда ще се погрижи за нея, ще видиш.

Рева кимаше учтиво и слушаше с половин ухо брътвежите на жената. Хапна малко, но не изпускаше прислугата от поглед.

Слугините влизаха и излизаха от залата, главно през една голяма врата в източната стена. Действаха бързо и енергично, движеха се целенасочено, без да губят време в излишни приказки, което подсказа на Рева, че лейди Велис не търпи мързелани сред прислугата си, което на свой ред означаваше, че вероятно ги познава всичките, ако не по име, то по лице.

Изчака още малко, преди да попита едно слугинче за тоалетната. Момичето посочи една по-малка врата в западната стена. В тоалетната нямаше никого и Рева побърза да се преоблече — свали полата, обърна я наопаки и пак я нахлузи, после прибра косата си на стегната опашка и си сложи синия шал. „Измамата е въпрос на очаквания — беше й казал веднъж жрецът. — Хората не се съмняват в онова, което очакват да видят. Единствено необичайното привлича окото.“ Хората очакваха слугините в този дом да се движат бързо и да говорят малко и тя направи точно това: излезе от тоалетната с решителна стъпка, отиде при една маса, взе няколко празни чинии и ги понесе към източната врата. Мина покрай старицата, но тя дори не вдигна поглед от яденето си.

Дръпна се крачка встрани да направи път на други слугини, които тъкмо излизаха през вратата. За щастие те бяха твърде заети със собствените си задачи и не й обърнаха внимание. Зад вратата имаше дълъг коридор със стълбище в края, което най-вероятно водеше надолу към кухните. По стълбите долитаха гласове и Рева се отказа от идеята да се снабди с нож, поне на първо време. Остави празната посуда на перваза на един прозорец и се огледа за скривалище. Само една от вратите в коридора беше отворена — водеше към килер, пълен с метли и парцали. За неин късмет в килера имаше и голям плетен кош, пълен с пране. Само след секунди Рева се озова в коша под купчина дрехи и спално бельо. Малко вероятно бе да я разкрият — след обяда за толкова много хора прислугата щеше да е заета с разчистването и мръсните съдове, а прането сигурно щеше да остане за утре. Скоро толкова й доскуча, че заспа.

Събуди се от лекия натиск на още пране, прибавено към нейната купчина, чу и тих говор на уморени гласове, който утихна със затварянето на вратата. Стисна юмруци и започна да брой, стигна до

сто и започна отново, като на всяка стотица разперваше по един пръст. Когато разпери и последния от десетте, стисна отново юмруци и пак започна да брои, като се застави да повтори същата процедура още три пъти. Чак след това се измъкна от коша и намери опипом вратата в пълния мрак. Открехна я и надникна в слабо осветения коридор. Нищо — нито шум от стъпки, нито гласове. Къщата спеше.

Рева се отърва от тежката двойна пола и остана по панталоните, които носеше отдолу, измъкна се в коридора и наостри уши, но все така не чуваше нищо. Добре. Тръгна към стълбището. Кухните бяха големи и празни, единственият звук идваше от няколко големи тенджери, оставени да къкрят на печката. Метален блясък привлече погледа ѝ към дъската за рязане. Ножовете бяха подредени на масата, имаше всякакви, от големи ножове за обезкостяване с широки остриета до миниатюрни, които приличаха повече на шила. Рева си избра обикновен, с острие около педя и с добре балансирана дръжка. Пъхна го под кожената ивица, която бе вързала за глезена си преди да навлече двойната пола.

Точно според очакванията ѝ от кухнята имаше и друг изход, друго стълбище, което навярно водеше към личните покои на васалния лорд, където той би трябвало да държи и ценностите си. Рева тръгна по стълбите бавно и безшумно. Първата стая, до която стигна, беше нещо като трапезария с дълга маса за хранене, чиято тъмна полирана повърхност отразяваше светлината на газените лапи; по стените имаше гоблени и картини, най-вече портрети. Погледът ѝ се поспря върху физиономииите, които я гледаха от платната — търсеше прилика със собственото си лице, но откри само характерната линия на челюстта и широкия нос на чичо си.

В съседство на трапезарията имаше библиотека, лавици с книги се катереха високо по три от стените. В средата на стаята имаше голямо писалище, на плота му лежеше отворена книга с разделител от червена панделка, до нея — изписани на ръка листове. Рева спря за миг до писалището и затвори книгата да види заглавието на предната корица — „За народите и богатството“ от Дендриш Хендрал. Почеркът върху пергаментовите листове беше четлив, дело на опитна ръка. „Васалството ни се определя от цената на виното — прочете тя. — Следователно богатството му се дължи на лозята. Кой е най-важният

човек във васалството? Дали е онзи, който отглежда лозята, или онзи, който бере гроздето?“

Рева остави книгата, както я беше намерила, и продължи нататък. В другия край на библиотеката имаше още едно стълбище. Видът на стаята на горния етаж ѝ разтуптя сърцето. „Мечове!“

Стаята нямаше прозорци, осветена бе от канделабър, висящ от тавана, и светлината на многобройните подредени в редички лампи играеше по мечовете, окачени на четирите стени. Подът беше дървен и пружинираше леко под краката ѝ. Рева тръгна към най-близкия меч, обикновено, но добре изработено оръжие азраелска направа. Повечето мечове бяха от същия вид. Положени бяха върху метални скоби и лесно се свалиха от стената. Погледът ѝ попадна върху бялата мазилка над редиците мечове — цялата бе покрита с поизбелели, но все още ясни рисунки, показващи мъже в различни бойни стойки за двубой с меч. Рева си даде сметка, че е попаднала в стаята за тренировки. Сигурно и баща ѝ се бе учил тук да върти меча. И къде другаде би съхранявал брат му неговото лично оръжие, ако не тук?

Очите ѝ изпиваха стените, подминаваха сякаш безчетните азраелски оръжия, тук-там се спираха върху дървен дълъг меч или кинжал, ала нямаше нито един, който да съвпада с описанието на Ал Сорна или да прилича на меча, който ѝ беше показал ковачът оръжейник... „Чакай!“

Висеше в средата на отсрещната стена, съвсем същият като меча в работилницата на ковача, освен... дръжката беше изцяло изработена и носеше релефна сребърна емблема — лък с обтегната тетива, обточен с дъбови дървета. Гербът на дом Мустор. „Възможно ли е?“ Рева плъзна пръсти по дръжката, погледът ѝ се спря върху нащърбеното острие и дракотините по метала. Меч, който е бил използван по предназначение, който е влизал в бой. Може би чичо ѝ бе поръчал да сменят дръжката, след като е донесъл оръжието от Високата твърд, намерил е в себе си достатъчно чест да почете паметта на покойния си брат.

„Това е той! — реши Рева, хвана с две ръце дръжката и свали меча от скобите му. — Трябва да е той.“

Затвори очи и притисна острието към гърдите си. Усещаше хладната стомана. Сърцето ѝ биеше като лудо. „Най-сетне...“

Издиша бавно да се успокои. Щеше да се поздрави с успеха чак когато с Аркен се измъкнат по живо, по здраво от града. Преди това щеше да се върне в килера и да изчака до сутринта, да скрие меча в коша с пране и да излезе през предната порта под погледа на стражите.

Върна се при стълбището, като хвърли бърз поглед нагоре... и зърна нечия ръка. Ръката стърчеше иззад един ъгъл, отпусната върху камъка десет стъпала над нея. Беше малка ръка, кожата гладка и младежка под кървавите пръски, пръстите — дълги, но безжизнени.

Усещаше меча тежък и неповратлив в ръцете си, съвсем различен от нейното дошло от Далечния запад оръжие, но въпреки това промени захвата си върху дръжката, сведе върха надолу и тръгна бавно по стълбата.

Момичето лежеше по гръб с широко отворени празни очи, синият шал на главата му беше изкривен, бялата му блуза — поаленяла под прерязаното гърло. От раната още течеше кръв. Значи убийството бе извършено току-що.

Рева погледна към следващите стъпала и видя кървави дири, отпечатъци, които се застъпваха. „Не е сам. Може би не са дори двама, а повече.“ Осъзна го внезапно и неотвратимо, като леден душ. Синовете, те трябваше да са. „Синовете са тук, но не са дошли за мен.“

Първата ѝ, чисто инстинктивна мисъл беше да избяга. Къщата скоро щеше да се вдигне на крак, което щеше да е колкото опасно, толкова и благоприятно, защото с малко късмет щеше да се измъкне незабелязано в хаоса с все плячката си...

„Ще убият чичо ми.“

Изненада се, че тази перспектива я тревожи. Единственият ѝ кръвен роднина, човек, когото бе научена да презира, макар да не го познаваше, щеше всеки миг да загине заедно със своята азраелска курва. „Справедлив край за човека, предал Отеца, и за неговата еретическа уличница.“ Опита се да влее известна страст в тази мисъл, но напразно — изречението остана да виси безжизнено като рецитация на отдавна заучена догма, празно и неискрено в лицето на жестокостта, просната пред очите ѝ.

„Ами тя? — запита се Рева, все така впила поглед в лицето на убитото момиче. — Тя какъв край е заслужила?“

Тръгна несъзнателно нагоре по стъпалата, прескочи безшумно трупа, стиснала меча пред себе си с две ръце. Кървавите отпечатъци

ставаха по-бледи с всяко стъпало, но все още се различаваха достатъчно, за да ги следва. Приклезна, преди да свие зад ъгъла, и използва острието на ножа като огледало — подаде го зад ъгъла, наклони го да улови образа и видя следващата серия стъпала — тях, както и тъмни силуети в сумрачния коридор. Не бяха оставили никого да пази пътя за отстъпление, странно недоглеждане... освен ако не бяха напълно убедени, че нищо не ги заплашва.

Зави зад ъгъла и изкачи стъпалата до коридора.

Бяха трима, всичките облечени в черно, включително черните шалове, които покриваха лицата им. Държаха мечове, леки азраелски оръжия, а не тежкото парче наточена стомана в нейната ръка. Клецаха пред една врата, силуетите им се очертаваха ясно на фона на жълтеникавата светлина, която се лееше през прага. И друго долиташе през прага — гласове на мъж и на жена. Жената беше изнервена, гневна дори, а мъжът — уморен и пиан. Сред потока от думи Рева различи „стрелци“ и „глупаво“.

Нападателят най-близо до вратата се протегна да хване дръжката.

— Защо убихте момичето? — попита Рева.

Завъртяха се като един, онзи най-близо до вратата се изправи в целия си ръст и я зяпна невярващо със зелените си очи — беше я познал, а и Рева познаваше отлично тези очи.

Отстъпи неволно назад, мечът увисна в хватката ѝ, въздухът излезе шумно от дробовете ѝ.

— Аз... — задави се тя, после се закашля, накрая успя да изрече, като вдигна меча: — Намерих го. Виж.

Зелените очи се присвиха, иззад шала долетя глас, решителен, студен и равен, какъвто ставаше винаги, когато той я биеше.

— Убийте я! — каза жрецът.

Мъжът най-близо до нея се хвърли с протегнат меч, върхът му прицелен в гърлото ѝ. Блокът ѝ дойде несъзнателно и беше в голяма степен резултат от уроците на Ал Сорна — тежкия меч се вдигна и помете острието на противника настрани, докато самата Рева отстъпи назад и се наведе да избегне последващия сечащ удар. Зад нейния противник жрецът изрита вратата и нахлу през прага, вдигнал меча си за удар. Стреснат женски вик долетя от стаята.

Рева избегна още един удар, заби пръсти в очите на противника си, после завъртя тежкия меч нагоре и навътре да го посече под

коляното. Острието се заби дълбоко в плътта, до кокал. Тя остави мъжа да се гърчи с писъци, прескочи го и се втурна в стаята.

Другарят на жреца беше с гръб към нея и сечеше упорито по нещо в леглото, нещо, което се гърчеше в купчина дебели завивки, пера се вдигаха на облаци от раздраните юргани. Рева заби мечта си в гръба на нападателя, вложи цялата си тежест в удара, стоманата потъна дълбоко между лопатките му, проби тялото и върхът щръкна от гърдите. Кръв бликна от устата на мъжа, той изви гръб конвулсивно и се строполи мъртъв на пода.

Рева не вярваше, че васалният лорд е оцелял, но ето че той я зяпна изпод дебелите пухени юргани без други наранявания освен плитък разрез на бузата. Яростни викове привлякоха вниманието ѝ към другата половина на леглото, където жрецът се биеше с лейди Велис. Тя го нападаше с къса рапира, оголила зъби като бясно куче, и бълваше вулгарни ругатни при всеки замах.

— Гъзоебец долен! Да си ядеш топките!

Въпреки показната ярост жената се владееше отлично, ударите ѝ бяха бързи, точни и икономични и неотклонно изтласкваха жреца от леглото. Той парираше атаките ѝ без затруднение, мечът му танцуваше в серия от изящни дъги, стил на отбрана, който Рева познаваше добре от собствените си опити да стигне до него с ножа си по време на общите им тренировки. Въпреки безспорните си умения обаче Велис не можеше да се мери със своя противник — жрецът я подлъга с фалшив удар към очите, откри пролука в отбраната ѝ и я фрасна с юмрук в лицето. Тя се строполи.

Рева грабна мечта на мъжа, когото беше пронизала, и застана между жреца и леглото.

Той я зяпна с разкривено от ярост лице.

— Предаваш любовта на Отеца! — изкрещя той. — Мракът на Ал Сорна те е покварил!

— Не — прошепна тя. Искаше да спре сълзите, които напиреха в очите ѝ, но не можеше. — Не! Ти го направи.

— Мръсна безбожна греш...!

Тя се хвърли напред, бързо и ниско, с протегнато напред нетрепващо острие. Върхът се заби в бедрото му и се изхлузи окървавен, когато жрецът се извъртя и изпищя.

Ала преди да се е възползвала от предимството си, вик и тропот на множество крака привлече вниманието ѝ към вратата. Жрецът грабна една табуретка и я метна към близкия прозорец, стъклото се строши зад издулата се завеса. Той я стрелна с последен поглед, поглед, пълен с омраза, после се обърна и скочи през прозореца.

Рева пусна меча и се втренчи в завесата, развяна от нощния бриз, в небето отвъд, черно и празно. Метал изстърга от множество ножници, уплашени гласове стигнаха до слуха ѝ, ръце я стиснаха грубо.

— СПРЕТЕ!

Заповедта отекна в стаята и всички застинаха по местата си.

Васалният лорд се измъкна с псувни от завивките и се олюля. Но Рева не гледаше него, а все така се взираше втренчено в прозореца и завесата.

— Погледни ме — каза той с нежен глас и повдигна с пръсти брадичката ѝ. Тя премести поглед върху зачервените очи на чичо си и видя сълзи там, сълзи и усмивка, после устните му оформиха името ѝ тихо и с обич: — Рева.

8. ФРЕНТИС

Десет дни прекараха в пущинака, дълбоко в хълмистите лесове северно от Южна кула, далече от пътищата и вероятните патрулни маршрути. А продължаваха да ги преследват — Южната гвардия покриваше голям периметър около града, издирваше ги с кучета и следотърсачи, принуждаваше ги всеки ден да местят лагера си, да оставят лъжливи следи към кумбраелската граница. Необходимостта да са в постоянно движение не им оставяше време за лов, така че гладуваха, караха на малкото гъби и корени, които намираха по пътя си, а нощем се гушеха един в друг да се топят, защото не смееха да палят огън.

Жената проговаряше рядко, размишляваше върху провала си, съмнения и несигурност се бяха промъкнали в погледа ѝ. Френтис искаше да намери утеха в тази промяна, да почерпи сила от този признак за слабост, но вместо това съзираше още по-голяма заплаха да къкри в очите ѝ. Вече я познаваше добре, уви, и знаеше, че какъвто и план да обмисля тя, той ще доведе единствено до още по-кръвави убийства. Уж мразеше другите, задето почитат измислени богове, но самата тя почиташе убийството със страстта на най-отдадения кумбраелски фанатик.

— Не те виня, любими — каза тя една вечер и това бяха първите думи, които изричаше от няколко дни. — Не се тревожи за това. Вината е единствено моя, вече го виждам. Любовта ми към теб се е отразила зле на преценката ми, дарът на Ревек е притъпил бдителността ми и в резултат съм допуснала грешката да се мисля за недосегаема. Труден урок, но такива са всички ценни уроци.

На десетия ден намериха стара дърварска колиба, полусрутена и обрасла, но достатъчно закътана да им предложи подслон и прикритие за огън през нощта. Френтис отиде да потърси храна и се върна с обичайния добив от корени и гъби, но и с една пъстърва, която бе уловил с голи ръце в потока наблизо. Изкорми я, уви я в листа и я опече на огъня. Жената изгълта своя дял с вълчи апетит.

— Поредното доказателство, че гладът е най-добрата подправка — каза накрая тя и се усмихна за пръв път от дни.

Френтис дояде мълчаливо своята половина от рибата.

— Тревожиш се — продължи тя и се сгуши до него. — Питаш се кой ще е следващият, когато стигнем във Варинсхолд. Макар че според мен вече знаеш кой ще е.

Явно беше в настроение да говори и това се хареса на Френтис дори по-малко от предишното ѝ мълчание. Би могъл да го каже, защото напоследък жената рядко връзваше езика му — изглежда, намираше известна утеха в редките му думи, дори те да бяха напълно лишени от топлина. „Защо просто не умря в Южна кула?“ — това му идеше да каже, но не го направи. Усещаше, че скоро ще стане нещо, че са близо до осъществяването на каквато там безумна цел обслужваше жената, а вече я познаваше добре и знаеше какво означава това.

— Искаш ли да сключим сделка? — попита той.

Този неочакван въпрос искрено я озадачи.

— Сделка ли, любими?

— Любими — повтори той. — Постоянно ме наричаш така и го мислиш наистина, нали? Живяла си толкова дълго, но никога не си обичала преди мен.

Лицето ѝ се изпразни от изражение, остана само смътна бдителност в погледа. Жената кимна; вероятно очакваше поредната заядлива или пълна с омраза реплика.

— Искаш ме, искаш ме целия — продължи Френтис. — Можеш да ме имаш. Можем да бъдем заедно завинаги или поне докато продължаваш да ме искаш, но повече никога не ме насилвай. Ти няма да ме принуждаваш, а аз няма да се съпротивлявам. Ще се махнем оттук, ще отидем някъде далеч, на някое забравено от хората място. И ще останем там, само аз и ти.

Лицето ѝ остана неподвижно, само устните ѝ потрепваха в ъгълчетата и очите ѝ примигваха от време на време.

— Можеш да четеш чувствата ми — добави Френтис. — Следователно знаеш, че говоря сериозно.

Когато жената най-после отговори, гласът ѝ бе натезжал, било от гняв, било от тъга.

— Смяташ, че аз това искам?

— Не, това е което аз ти предлагам.

— В замяна на какво?

— Да спреш. Да не убиваш повече. Да изоставиш каквато там задача те чака във Варинсхолд.

Тя затвори очи и извърна глава, съвършеният ѝ профил грееше ален на фона на пламъците.

— Когато бях млада като теб, познавах единствено омразата. Омраза ярка и великолепа като най-силната любов, от онази омраза, която е като песента на Надарен, толкова силна, че зовът ѝ прехвърля бездната и бива чул от нещо, което също иска да склучи сделка. Аз приех онази сделка, подпечатах я с океан от кръв, затова не мога да приема твоята.

Отвори очи и се обърна да го погледне, а лицето ѝ носеше печата на такава скръб и объркване, че Френтис неволно сведе глава.

— Казваш да отидем на някое забравено място. Но забравени места не съществуват, не и за Съюзника. Единственият ни шанс е да довършим започнатото, да изпълним плана му, не разбираш ли? Да му дадем лелеяния миг на триумф, последния щрих на великата му схема, и едва тогава ще бъдем свободни. А тогава, любими, няма да имаме нужда от забравено място, обещавам ти, няма да е нужно да се крием. Ще му дадем неговата победа, после ще подпалим всичко и ще го опожарим заедно с него.

Той отклони поглед, жената се сгуши още по-плътено до него, положи глава на рамото му и го прегърна през кръста.

— Аз ще те убия — каза той. — Сигурно знаеш това.

Жената го целуна по врата и като никога той не се дръпна с погнуса, макар че можеше да го направи, толкова хлабава беше връзката.

— Направиш ли го, любими — прошепна тя и дъхът ѝ опари врата му, — ще обречеш себе си и всяка жива душа на този свят.

Криха се още три дни, докато всички признаци, че ги преследват, не изчезнаха, кучешкият лай в гората утихна, вятърът спря да носи миризма на войнишки огънове. Поеха на север, все така избягвайки пътищата и утъпканите пътеки, не смееха дори да откраднат храна от малкото чифлици, покрай които минаваха. Жената постоянно мислеше за задачата си, решена бе да не допусне нов провал. Говореше рядко,

не се възползваше от Френтис нощем. Вървяха, спяха, хранеха се с каквото намерят по пътя, и толкоз.

Минаха още две седмици, докато стигнат до равнините и пътя към моста над Саламурената река, и двамата отслабнали и мръсни след дългия преход през горите. Последното, изглежда, допаднаше на жената — „избягалите роби рядко са добре охранени“, каза му тя в нощта преди да влязат в столицата. Нощуваха на речния бряг на няколко мили от моста. Нямаха пари, с които да платят таксата за преминаване, а на моста вероятно имаше и стражи, чието внимание не биваше да привличат.

— Срещнали сме се в ямите — обясни му тя. — Двама роби, затворени в една килия, за да се размножат. Аз съм била открадната от семейството си още като момиче, някое свирепо северно племе ще свърши работа, името му няма значение. Всички те са прочути бойци, немалко от куритаите са били откраднати като деца от пуцинаците на север. Очаквала съм да се държиш като животно, да натрапиш похотта си на моята невинност, но не станало така, ти си се държал мило и с течение на времето помежду ни разцъфнала любов и ние сме успели да избягаме от ямите. Пътуването ни през империята било истинско изпитание, изпълнено с кървави приключения, накрая сме стигнали до Волар, скрили сме се на един кораб, плаващ на запад, стигнали сме с него чак до Варинсхолд, където един любезен господин ще те познае на пристанището.

Жената се усмихна, доловила изненадата му при последното, онова за любезния господин.

— Всичко това е планирано отдавна, любими. А Съюзникът има много инструменти.

Преплуваха реката на сутринта. Изгряващото слънце вдигаше над водата мъгла, която ги криеше, докато се бореха с течението, устремени към отсрещния бряг. При западната порта стражите насочваха с енергични знаци пристигащите каруци и фургони да отбият встрани от пътя, а пътниците връщаха. Причината скоро се изясни, когато първият полк се изниза през портата. Френтис позна флага им — глигана с червени бивни на Трийсети пехотен полк, избит до крак при Унтеш, но впоследствие очевидно възстановен. Зад него

през портата излезе Шестнайсети пехотен полк, Черните мечки, а после и много други, толкова много, че сякаш цялата Кралска гвардия бе тръгнала в поход. Приблжиха се до една групичка зяпачи и дочуха думите „Кумбраел“ и „владетеля на кулата“ сред другите неща.

— Провалът не е бил чак толкова катастрофален, изглежда — промърмори жената, докато полковете се точеха покрай тях.

Френтис бе преброил десет пехотни полка и пет конни, преди да се появи последното формирование, различно от останалите със своите тъмносини плащове, плетени метални ризници и кожени шлемове под знаме с тичащ вълк над кула. Техният лорд-маршал беше по-млад от повечето мъже с този чин, излъчваше компетентност и авторитет, макар да не беше нито особено висок, нито особено широкоплещест. И той като войниците си беше облечен с дрехите на брат от Шестия орден.

Връзката се стегна внезапно, когато Френтис понечи да извика, думите потънаха оковани миг след като се родиха в главата му. Жената го принуди да извърне глава и се усмихна тъжно.

— Не е сега времето за другарски срещи, любов моя.

Така Френтис не видя как Кейнис и неговите Вълчи бегачи се отдалечават от Варинсхолд, а никой от ветераните в полка не задържа погледа си върху окъсания, но атлетичен просяк в тълпата.

Западният квартал не се беше променил особено, макар да изглеждаше малко по-чист, отколкото го помнеше Френтис. Но иначе всички улички, входове и бараки си бяха същите като в детството му, само дето незнайно как се бяха смалили в негово отсъствие. В детския му ум западният квартал представляваше гигантски лабиринт, ту игрална площадка за един прохождащ крадец, ту опасно бойно поле, когато бандите подхванеха поредната война. Жената му позволи да се помотае пред един коптор със заковани прозорци. Френтис се сети за предишните обитатели на коптора — жена с дълга мазна коса и затъпелия поглед на човек, който прекалява с червения цвят, и някакъв тип, вонящ на пикня и джин, прободен с нож и умрял от загуба на кръв зад една кръчма още по времето, когато Френтис беше твърде малък, за да запази ясен спомен за лицето му. Жената с мазната коса беше изчезнала малко след като убиха мъжа ѝ, някои казваха, че станала

курва в бардак, други — че се хвърлила в реката. И да беше имала име, Френтис така и не го беше научил.

— Не се тревожи — каза жената и стисна ръката му. — Скоро ще свърши. Вече нищо няма да връща съпруга ми към лошите спомени.

Заведе го в района на складовете и спря пред един, на чиято врата имаше надраскан с тебешир символ — два кръга, вписани един в друг. Потропа силно и зачака. Мъжът, който отвори, беше облечен в моряшки дрипи, но Френтис моментално разпозна в него куритай, защото дрипите не можеха да скрият характерната стойка и самочувствие на тези елитни бойци. Мъжът кимна почтително на жената, вместо да се поклони ниско, както би било нормално във Волария, после отстъпи настрана.

Складът беше пълен с варели, освен едно разчистено място в центъра, където стояха още десетина куритаи с къси мечове на кръста. Поклониха се на жената.

— Кой е Едно тук? — попита тя.

— Аз, господарке — отвърна онзи, който им беше отворил вратата.

— Всичко готово ли е?

— Да, господарке.

— Коя е зададената ви цел?

— Дворецът. Ще нападнем един час след като вие пристигнете там. После се събираме при северната порта за атаката срещу Дома на Шестия орден.

— Колко сте?

— Всички тайни взводове, господарке, плюс контингент от Свободната кавалерия. Приблизително петстотин души.

Жената погледна към Френтис.

— Няма да е достатъчно. Когато генералът слезе на брега, кажи му, че искам бройката да се утрои, на моя отговорност.

— Да, господарке.

Тя се огледа и сбърчи нос от миризмата на спарено.

— Има ли някаква храна в тая дупка?

Дадоха им овесена каша с горски плодове, стандартния порцион на куритаите, който Френтис помнеше отлично от ямите. Въпреки растящия си ужас той беше толкова гладен, че излапа две паници.

Тъкмо обираше с лъжицата втората, когато на вратата на склада се потропа.

Жената кимна на Едно, който даде знак на двама от хората си. Те изтеглиха мечовете си от ножниците и заеха позиции в сенките от двете страни на вратата, преди Едно да я отвори.

Мъжът, който влезе, беше висок и добре облечен, с гладки правилни черти, загрозени от изражение, което съдържаше хем страх, хем решителност. Жената стана да го посрещне и се поклони почтително.

— Милорд.

Мъжът кимна и се втренчи във Френтис.

— Това наистина ли е той? Кралят веднага ще разпознае всеки самозванец.

— Уверявам ви, милорд, че това е брат Френтис, храбрият другар на крал Малциус, възправил се от мъртвите, точно както ви бе обещано.

Мъжът все така гледаше втренчено Френтис.

— Коя е силната ръка на краля?

Френтис отвърна без колебание:

— Кралят пише с лявата, но върти меча с дясната. Когато бил още дете, баща му го принудил да потисне естествената си склонност да използва лявата си ръка в тренировките с меч, защото се боял, че това ще представлява проблем в битка.

Мъжът изсумтя доволно, а жената каза:

— Защо ни е да ви лъжем, милорд? Нима не сме изпълнили всяко свое обещание досега?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ; вместо това плъзна поглед из склада.

— Къде е обичайният ви агент? Него го зная по лице.

— Ще го видите отново. Когато градът е наш, а споразумението ни — изпълнено.

— Аз имам още едно условие.

Устните ѝ се извиха едва доловимо, малка бръчица пресече челото ѝ между веждите и Френтис разбра, че този добре облечен богаташ току-що си е подписал смъртната присъда.

— Условие, милорд?

Мъжът кимна и облиза устни. Държеше ръцете си в диплите на обточеното със самур наметало, но Френтис беше сигурен, че треперят.

— Принцеса Лирна скоро се връща във Варинсхолд. Кралят ще иска тя да е до него, когато посреща стария си другар. Тя не бива да пострада по никакъв начин. Ще бъде задържана и поставена под моя опека. Ще трябва да се съобразите с това, ако искате да ви съдействам и занапред. Надявам се, че сме изяснили този въпрос.

Жената кривна глава.

— Принцесата се слави с красотата си. Би било глупаво да ви откажем тази допълнителна награда.

Гняв блесна в очите му.

— Тя не бива никога да научава за моето участие в това... в тази мисия. Оцеляването ми и последващото издигане следва да бъдат представени като мъдрите действия на един практичен човек.

Жената се усмихна, а Френтис си помисли: „Смъртта на този няма да е от бързите.“

— Значи още условия, милорд. Но не бойте се, ще стане както искате. — Поведе го към вратата, лицето ѝ беше образ и подобие на раболепна почит, лице, каквото слуга показва на своя добър господар. — Корабът трябва да пристигне до ден-два. Ще ви съобщим кога трябва да откриете брат Френтис.

Отвори му вратата и кимна с уважение. Мъжът понечи да каже още нещо и несъмнено да си заслужи още по-бавна смърт, но после явно промени решението си и си тръгна мълчаливо.

— Какво ще кажеш, любими? — обърна се тя към Френтис. — Изгаряне или одиране на кожата?

— Традиционното наказание за предателите в Кралството е смърт чрез обесване — отвърна той. — Но ми се струва, че на този повече ще му подхожда изгарянето.

Същата нощ Френтис гледаше как жената спи и се молеше на Покойните с всяка частица от волята си сърбежът в хълбока да се върне. Когато Покойните не му отговориха, Френтис ги помоли за прошка и зареди молитви към всички алпирански богове, за които успя да се сети — Безименната виждаща, на която бе служил старецът,

морския бог Олбис, Мартуал, бога на смелостта, чийто образ приятелят на Вейлин беше сътворил в Линеш. Отново не получи отговор, затова заряза всяка надежда да бъде приет някога в Отвѣдното и се обърна към Световния отец на кумбраелците. „Ако те има, освободи ме, върни болката. Ще се откажа от Вярата, ще напусна ордена и ще ти служа до края на дните си. САМО МЕ ОСВОБОДИ!“

Ала явно и Световният отец беше точно толкова глух, колкото боговете и Покойните.

През следващите две сутрини се качваха на покрива на склада, докато приливът вълнуваше водите в пристанището. Кораби потегляха към открито море, други пристигаха да хвърлят котва, а жената оглеждаше неуморно хоризонта.

— Предложението ми още е в сила — каза ѝ Френтис на втория ден. Не успя да прикрие отчаянието в гласа си, съзнаваше, че се е превърнал в просяк. — Моля те.

Тя продължи да се взира в морето и не каза нищо.

Платното се появи малко след десетата камбана: корабът излезе от мъглите и Френтис различи детайлите търговски съд среден размер с воларианското знаме на главната мачта. Не беше нито нов, нито лъскав, платната и дървенията бяха потъмнели от дългогодишен стаж сред морските стихии, газеше дълбоко, явно носеше тежък товар.

— Моля те... — започна Френтис, но млъкна без време, когато тя го жегна през връзката.

— Без повече приказки, любими. — Обърна гръб на морето и тръгна към подпряната на стената на склада стълба. — Време е.

Облякоха се като пристанищни хамали — лицата им се криеха в сянката на широкополи шапки, отидоха на пристанището и зачакаха корабът да пристане.

Търговският съд с воларианското знаме спусна мостчето си и двамата се качиха на борда без излишни приказки, после тръгнаха право към трюма му, без да привлекат вниманието на моряците. В трюма ги чакаше едър мъж на средна възраст, черната му куртка подсказваше, че е собственик и капитан на този кораб. Поклони се дълбоко на жената.

— За мен е голяма чест, гражданко.

Жената погледна покрай него към съдържанието на трюма — редици насядали мъже, притихнали в очакване. Около триста на брой, всичките куритаи.

— Флотата? — попита тя.

— Чака отвъд хоризонта — каза капитанът. — Ще нападнат след мръкване. Всички кораби, които срещнахме в морето, бяха или превзети, или опожарени с все екипажите им. Тези почитащи призраци нещастници нямат представа, че сме тук.

Жената започна да се съблича.

— Ще ни трябват дрехи, каквито носят най-долните членове на екипажа.

Размениха дрипите си за тънки памучни панталони и ризи, които не бяха кой знае какво подобрене спрямо просешките им парцали.

— Разчитам да изиграеш добре ролята си. Развихри се — каза жената на капитана.

— Разкарай се от кораба ми, кучко смотана! — ревеше им той, гонеше ги по палубата и размахваше ядно камшика си. — Разкарайте се и ти, и кралското ти псе!

Жената се свиваше под ръката на Френтис, уж много уплашена. Хукнаха към подвижното мостче и слязоха на кея.

— Имате късмет, че не нахраних акулите с вас! — извика след тях капитанът. — Щото това се полага на пътниците без билет.

Двамата стояха прегърнати на кея, около тях се събираше малка тълпа зяпачи, заинтригувани от тирадата на капитана. Френтис се оглеждаше с ококорени очи.

— Ама това е Варинсхолд! — ахна той.

Жената го прегърна през врата, сълзи на радост блестяха в очите й.

— Наистина сме тук, Френтис! Най-накрая.

Висок мъж с обточено със самур наметало се отдели от тълпата, смръщил замислено вежди.

— Ти да не си... — Очите му се разшириха невярващо, мъжът пристъпи към тях и се поклони дълбоко. — Брат Френтис! — Изправи се и се обърна към насъбралите се хора. — Брат Френтис се върна в Кралството! — Махна на един човек, явно негов слуга, ако се съдеше

по това колко бързо дотича. — Бягай в двореца. Уведоми гвардията, че вода брат Френтис да се види с краля.

Мъжът кимна почтително.

— Тръгвам веднага, лорд Ал Телнар.

Телнар ги поведе през хората, които се бяха разшумели развълнувано, лицата им излъчваха радост, а тук-там дори страхопочитание. „Те ме мислят за герой“ — даде си сметка Френтис и продължи да се усмихва, докато хората викаха името му, глухи за нямата му молба: „Убийте ме!“

9. ВЕЙЛИН

Останаха с Мечия народ още три седмици, като първите дни бяха посветени на спешното им изхранване с помощта на провизиите, които пристигаха от юг, и месото от лос, което ловните дружинки на еорилите доставяха периодично. Въпреки неочакваното им спасение хората от Мечия народ бяха все така унили, само малкото оцелели деца се разтичаха със смях из лагера, след като най-страшното отмина. Но жертвите на тежкия преход и системното недохранване не спряха с появата на Вейлин — най-слабите и болните, предимно стари хора, починаха въпреки общите усилия на племето и неговите спасители и през първата седмица няколко десетки увити с кожи вързопа бяха оставени в равнината. Мечият народ така постъпваше с покойниците си — не ги погребваше, нито ги изгаряше, а просто ги оставяше на дивата природа, която се грижеше без бавене за всяка мъртва плът.

Вейлин не беше в състояние да произнесе името на шамана, но от виденията бе стигнал до извода, че е свързано с меча свирепост, от една страна, и с големи познания, от друга, затова започна да го нарича Мъдрият мечок. Общуваха предимно чрез видения, но това се оказва твърде изтощително за Вейлин, затова той се зае с помощта на Дарена да научи шамана на езика на Кралството.

— Мечка! — каза старецът и посочи тоягата си, след като Дарена успя да му обясни въпроса си — от какво животно е големият кокал.

— А тези? — попита тя и плъзна пръсти по множеството символи, издялани в костта. — Думи?

Старият шаман се намръщи, видимо изненадан от невежеството ѝ. Вейлин вече се бе досетил, че старецът познава Мрачното много по-добре от тях двамата. Използваше дарбата си щедро, без да показва умора и въпреки преклонната си възраст, а езика на Кралството усвояваше със завидна бързина благодарение на способността си да споделя видения за думите. Ала този път въпросът на Дарена явно наистина го препъна.

— Слово — каза Вейлин и изпя кратка мелодия с усещане за думи, уловени в текст.

— Ааа. — Мъдрият мечок кимна, че разбира, после поклати глава. — Не... думи. — Ръката му се плъзна нежно по безчетните символи върху тоягата. — Сила.

На втората седмица бяха готови да потеглят и Дарена ги поведе на югозапад.

— Има едно заливче на петдесетина мили оттук — обясни тя. — Гората там е богата на дивеч, водата е пълна с риба. Преди много години там е имало поселище, но са го изоставили, защото жилата от син камък се оказала твърде бедна и не оправдавала усилията да се оцелее през зимата. Но тези хора едва ли ще се уплашат от студа.

Докато пътуваха, Вейлин успя да сглоби по-ясна картинка за събитията, прогонили Мечия народ от дома му. Мъдрият мечок му разказа за отколешния им живот в ледовете, за безкрайните им войни с Котешкия народ на запад и търговията с Вълчия народ на север. Животът си течал постарому и без промяна, докато Котешкият народ не станал твърде амбициозен. Нов шаман се бил издигнал сред тях, много силен във властта си над зверовете. След като оглавил племето им, Котешките ставали все по-недоволни и все по-често поглеждали със завист към просторните ловни полета на своите съседи. Не биха могли да ги победят сами, разбира се, без значение колко бойни котки и ястреби-копия отглеждат и обучават за бран, затова потърсили съюз с железните хора, които живеят южно от леда. По традиция на тях се гледало с нещо средно между объркване и презрение, защото целогодишно живеели на едно и също място, затваряли се в домовете си, когато паднел снегът, ценели ги единствено заради железните сечива, които умеели да изработват и които разменяли за животински кожи. Но през последните столетия железните се били променили, навлизали все по-дълбоко на север и не само с намерението да търгуват. Започнали да изчезват деца, говорело се, че ги отвеждат оковани на юг. Мечият народ си отмъстил, разбира се, защото такава била традицията на ледените хора, много железни загубили живота си, но винаги прииждали още и точно тогава шаманът на Котешките хора съзрял възможност да склучи съюз с тях.

— Но вие сте ги победили — каза Вейлин, спомнил си видението за страшния сблъсък между котки и мечки. — Изтласкали сте ги в тези

земи, където те са погинали.

— Изгубихме... много мъже — каза Мъдрият мечок. — Много мечки. Твърде много.

Победата им осигурила глътка въздух, нищо повече, при това на висока цена. Когато воларианците нахлули на север, мечите хора били твърде обезкървени, за да им окажат отпор. Вълчийт народ избягал на изток, Мечият — на запад и така ледът бил изгубен за тях завинаги.

Заливчето беше познато като Огледалния пролив заради гладката вода, която отразяваше като в огледало високите гористи хълмове, издигащи се от двете му страни. Дарена ги заведе при бившето миньорско село, от което беше останало порутено ограждение на източния бряг, дървените бараки бяха обрасли с лиани и мъх. Мъдрият мечок му хвърли един поглед, после се обърна към водата и каза:

— Лодки.

— Мога да наредя да докарат няколко — предложи Вейлин, но шаманът поклати глава.

— Прави лодки.

Изчезна в гората с група по-млади мъже и жени и скоро сред дърветата отекна звук на сеч. След няколко часа се върнаха, понесли дървесни стволове от средна големина, и се заеха да им обелят кората. Когато приключиха с това, разцепиха дънерите по дължина с умело прицелени удари с брадва, после се заеха да издълбаят сърцевината и да оформят заоблените части в корпуси. Само след два дни Мечият народ разполагаше с флотилия от десет лодки еднодръвки, а още толкова бяха в процес на подготовка. Вече ловяха риба в залива, предимно треска и съомга.

Не положиха усилия да стегнат колибите в селото, дори сринаха няколко да ги използват като дърва за огрев. Подслоняваха се в лесно разглобяеми кръгли конструкции, нещо като палатки от клони, покрити с кожи или листа.

— Ние се движим — отговори шаманът, когато Вейлин го попита къде смятат да изградят дома си. — Хората са домът, не мястото.

Първото дете се роди същата нощ, момиченце, износено до термина благодарение решителността на майката и саможертвата на семейството ѝ, което бе гладувало, за да се храни тя. Шаманът излезе

от палатката и вдигна високо детето, което се гърчеше в ръцете му. Старецът нададе вик към небето, изрече на висок глас благословията си, ледените хора наскочаха на крака, но мълчаливо, почитателно. И тогава Вейлин усети как покровът от отчаяние се вдига от тези хора, видя усмивки на лицата им, сълзи в очите. Може да бяха загубили името си, но още бяха живи, *отново* бяха живи.

Вейлин си тръгна на следващия ден, след като обеща да се върне отново след два месеца с още провизии, макар че от тях едва ли би имало нужда предвид ловните умения на Мечия народ. Шаманът се усмихваше с искрена благодарност, стисна крепко ръцете на Вейлин за сбогом, но в очите му имаше и сянка на лошо предчувствие.

— Воларианците — каза той. — Няма да спрат.

— Няма да ви намерят тук — каза му Вейлин. — А ако все пак дойдат, ще се сражаваме с тях заедно.

Лицето на шамана се изопна от тъга, видението, което изпрати, беше пропито с дълбоко съжаление: *войска, тъмни редици пехота и кавалерия, полазила по замръзнало поле, толкова многобройна, че не можеш я преброи, потеглила на юг към далечно пристанище.*

— Не идват... за нас — каза той. — За вас.

През по-голямата част от деня язди мълчаливо; видението, изпратено му от стареца, продължаваше да го тормози, натрапваше се неканено в мислите му.

— Нареккоха бебето Тъмни очи — каза Дарена, която яздеше до него. — В твоя чест.

Той кимна, но мислите му бяха другаде.

„Шаманът разказва за армия, която е в поход към Кралството, но в кръвната песен не долавям предупреждение, а Волария е на цял океан разстояние.“

— Нямам търпение да се прибера у дома — каза Дарена. — От години не съм прекарвала толкова време на седлото. Боя се, че удобствата на дома са ми влезли под кожата.

— Бих искал да се отбия при приятелите си преди да се върнем в кулата — каза той. — Ще дойдеш ли с мен?

— Ще дойда, милорд. — Помълча миг-два, после се засмя тихичко.

— Милейди?

— Сетих се за нещо, което спомена брат Келан. „Пращат ни войнолюбец“, така рече. А се оказа, че са ни пратили миротворец.

Същата вечер Вейлин седна далече от огъня, където Дарена си правеше компания с капитан Орвен и еорилката, достатъчно далеч да не му пречат гласовете им, и запя. Най-напред откри сестра си: нанасяше бои върху платно в стаята си в кулата, рисуваше пристанището, а корабите и моряците бяха изобразени с обичайната ѝ нечовешка прецизност. Изглеждаше погълната от работата си, доволна, но на Вейлин му стана съвестно, че я вижда сам-самичка.

Следващата беше Рева. Търсеше я за пръв път след раздялата им. Заля го облекчение, че я намира жива и здрава, усмихна се при вида на познатата смръщена физиономия, с която момичето гледаше изпод вежди някаква едра жена със свитък в ръка. Изглежда, се намираха в библиотека, а през прозореца се виждаха близначните кули на алторската катедрала. Странно бе да види Рева с рокля, явно бе странно и за нея, защото пристъпваше нервно от крак на крак, било заради необичайната дреха, било от отегчение. Жената, която се стори позната на Вейлин, ѝ говореше нещо. Рева се навъси, физиономия, която винаги предвещаваше хаплива обида. Но жената само се засмя и посегна към друг свитък.

Кейнис намери на лагер с Кралската гвардия, по време на съвет с другите офицери на Вълчите бегачи. По лицата на всички се четеше напрежение, което Вейлин познаваше добре — бяха лицата на мъже, изпратени на война. „Поредният бунт в Кралството? — зачуди се той с нарастваща тревога. — Или нещо по-лошо?“

Колкото до самия Кейнис, той изглеждаше спокоен, както винаги, и раздаваше заповеди с обичайната си непоколебима увереност. Ала в песента се промъкна скръбна нотка и Вейлин разбра, че горчивите думи, които двамата си бяха разменили при последната им среща, тежат на брат му и до ден-днешен.

Продължи нататък. Вече усещаше пълзящия студ, който скоро щеше да сложи край на песента му, но въпреки това вложи остатъка от силите си да открие Френтис. Както обикновено, уви, усилията му останаха напразни. Песента се изпълни с дисонанси, образите станаха откъслечни, камънаци в някакъв пущинак, горяща къща, кораб, навлизащ в пристанище... Последният образ беше най-силен, макар да

трая едва няколко секунди: корабът пореше вълните, корпусът и платната му потъмнели от дълга служба, а мелодията на песента стана зловеща...

Студът го заля, пиеше топлината на тялото му и Вейлин разбра, че е време да спре. Понечи да отвори очи и да прекрати песента, но тя продължи по своя воля, образът пред вътрешния му взор се промени, показва му път през Урлишката гора, млада жена със златна коса яздеше дребно конче начело на кавалерийски полк, висока лонакска жена яздеше до нея. „Лирна...“ Принцесата бе станала още по-красива през изминалите години, а каквито и изпитания да бе преодоляла напоследък, те бяха оставили своя отпечатък, носейки промяна отвъд красотата. В поведението ѝ се долавяше нова лекота, а начинът, по който се смееше с лонакската жена, говореше за искрено приятелство. Освен това острият ум, който бе крила така грижливо преди, сега грееше свободен и ярък в очите ѝ. Тонът на песента премина в пониски октави, видението се задържа върху лицето на Лирна, докато то не изпълни цялото му полезрение, а зловещата нотка, появила се при вида на стария кораб, набра сила и скоро прерасна в писък...

Закашля се и усети кръв да пръсва по брадичката му. Лежеше по гръб и се давеше, студът беше толкова силен, че той трепереше от глава до пети.

— Не мърдай, милорд. — Гласът на Дарена беше много тих, ръцете ѝ бяха топли върху лицето му, челото ѝ — свъсено от тревога. — Боя се, че си постъпил глупаво.

— Докато живях при сеордите, срещнах една жена. Съсухрена и много стара, но всички в племето я почитаха от сърце — каза Дарена и добави нови дърва в огъня. Вейлин седеше досами пламъците, увит в плаща си. Студът беше поотпуснал хватката си, но той още трепереше.

— Усецах дарбата ѝ — продължи Дарена. — И тя усецаше моята. Сеорда не са като нас, те говорят за Мрачното открито, обсъждат го, опитват се да го разберат, макар че истинското разбиране все още убягва и на най-мъдрите сред тях. От нея научих нещо за природата на дарбите, а именно, че колкото по-голяма е дарбата, толкова по-висока цена трябва да се плати. По тази причина тя рядко използваше своята, а нейната дарба наистина беше голяма, защото с

всяко посягане към нея смъртта се приближаваше с една крачка по-близо, а старицата искаше да види как внуците ѝ растат. Само веднъж видях как я използва, когато дойде лятото. Пожарите са често явление в голямата гора през летния сезон, дървесината изсъхва и е достатъчна една светкавица да подпали огън, който бързо се разраства. Сеордите не се боят от летните пожари, даже ги смятат за полезни, защото пожарите разреждат гората там, където е станала твърде гъста за лов, а новите дървета, които израстват от пепелищата, са силни и здрави. Но понякога пожарите стават много големи и когато няколко големи пожара се слоят, се ражда огнена преизподня, която унищожава повече, от колкото обновява. А онова лято беше особено горещо. Пожарът се движеше толкова бързо, че нищо не можеше да го надбяга, прескачаше от дърво на дърво като прегладнял звяр, решен да прибави и нас към обяда си. Обгради лагера ни от всички страни, ние се сгушихме в центъра, а братята и сестрите ми подхванаха смъртните си песни. И тогава онази дребничка стара жена пристъпи напред. Не каза заклинания, не размаха ръце в жест, не, просто стоеше и гледаше огъня. А небето... небето стана черно. Задуха студен вятър и донесе дъжд, толкова силен, че ни събори с водите си, такъв порой, че се уплаших да не се удавя. Където водата се срещаше с пламъците, изригваше пара, която покри лагера с гъста мъгла, а когато пороят най-после спря, огънят беше потушен, останали бяха само мокри овъглени стволове и една старица, която лежеше на земята и кървеше така, както ти кървеше преди малко.

Вейлин разтърка ръце да ги стопли, зъбите му тракаха.

— Т-тя оцеля ли?

Дарена се усмихна и кимна.

— Живя още един сезон. Доколкото знам, повече не е използвала дарбата си. Странно е, но в онзи ден лятото свърши, дъждове и вятър прогониха слънцето и жегата и времето се задържа такова, докато есента не донесе златно облекчение. Старицата ми каза, че твърде силно е наклонила везните и щяло да мине време, докато отново се уравнишат. — Дарена протегна ръце към огъня с разперени пръсти да улови топлината. — Нашите дарби сме самите ние, милорд. Те не идват от другаде, те са толкова част от нас, колкото са мислите и усещанията ни, и като всяко друго действие се нуждаят от енергия, от гориво. Енергия, която се изчерпва с употребата, както този огън ще

гори, докато от дървата, които го захранват, не остане само пепел. — Дръпна ръката си, лицето ѝ беше сериозно. — Като Първа съветница настоятелно те моля да внимаваш повече за в бъдеще.

— Н-нещо идва — заекна той и стисна зъби, смутен от слабостта си. — Песента ми носи предупреждение.

— Предупреждение за какво?

„Лицето на Лирна... Песента като писък...“

Затвори очи да прогони видението, от страх че песента ще се върне, защото знаеше, че няма да издържи още един куплет.

— Н-не знам. Н-но има един сред надарените, който може и да знае. Живее на м-мястото, което наричат Мрачното свърталище... Казва се Харлик.

Дарена искаше Вейлин да си почине още ден, но той отказа категорично, покатери се някак на седлото на Пламък, решен да се задържи там, пък било и само с усилия на волята, и в общи линии успя, макар че на няколко пъти капитан Орвен посяга да го прихване, преди да е паднал. Гвардеецът видимо бе притеснен от внезапната слабост на своя лорд, но беше достатъчно умен да не задава излишни въпроси. Инша ка Форна обаче не страдаше от подобни задръжки и току подхвърляше хапливи въпросчета на Дарена. Вейлин реши, че ще е най-добре да не пита за превод, макар че ако се съдеше по смущението, изопнало лицето на Орвен, капитанът явно беше натрупал завиден запас от еорилски думи в речника си.

По обед втрисането вече бе преминало в голяма степен, а до вечерта бе изчезнало безследно. Същото не се отнасяше за видението, уви, лицето на Лирна все така притегляше влудяващо мислите му като магнит — желязо. Докато беше в плен, никога не я беше търсил с песента си, повече заради безразличие, отколкото заради лоши чувства. Гневът му към нея беше избледнял в онзи ден на линешкото пристанище, но той рядко се замисляше за нея и не изпитваше друго освен предпазливо уважение към острия ѝ ум. Нейната амбиция беше твърде голяма, а престъплението, което споделяха, твърде тежко, за да се породят помежду им обич или приятелство. Ала от време на време бе усещал как песента го дърпа, напява му мотива, който помнеше от последното си видение за нея, когато я бе зърнал да плаче сама, далече

от чужди очи. Но Вейлин всеки път пренебрегваше зова на песента си и вместо това съсредоточаваше мислите си върху Френтис или Шерин. И намираще само смътни намеци за него и все по-неясни видения за нея.

„Дали е защото тя е загърбила вече любовта ни?“ — често се питаше Вейлин. Вече знаеше, че песента му има своите ограничения, че може да намира с нея само хора, които познава добре, които са докоснали по някакъв начин душата му, а дори и тогава виденията не винаги бяха ясни. Първото му видение за Шерин беше ярко и ясно, като да погледнеш през добре измито стъкло, стъкло, което ставаше все по-непрозрачно с времето. Когато я зърна за последно, тя стоеше до Ам Лин във вътрешния двор на къща с чудата архитектура и разговаряше с някакъв мъж със семпли дрехи, невъоръжен, но със стойката и излъчването на воин. Мъжът се опитваше да скрие чувствата си към Шерин, но те се четяха ясно в очите му. Вейлин знаеше, че и собственото му лице е изглеждало по същия начин преди време. Видението бе избледняло, оставяйки след себе си горчилка от болка и съжаление. Не я потърси отново близо година, а когато най-после го направи, намери само усещане за чист въздух и голяма височина, сякаш Шерин стоеше на билото на планински връх... Това, както и още нещо — тя беше щастлива.

Пътуването до мястото, което сестра Вирула бе нарекла Мрачното свърталище, а Дарена наричаше Нериново, отне близо седмица преход през гори и планински склонове. Възползваха се от гостоприемството на няколко селца по пътя, което помогна на Вейлин да си изгради представа за трудностите и предимствата на живота в Пределите.

— Дойдохме на север преди четири години, милорд — каза му един азраелски лодкар с липсващи зъби в Ловенов залив, малко пристанище, което обслужваше мините на четирийсетина мили от Огледален пролив. — От момче работех на баржи по Саламурената, докато лордът на флотата не ме мобилизира за трите ми години под кралския флаг. Половината флота вече я няма, продадох я да изплатят военния дълг. Свалиха ме на кея с една риза на гърба, хванах се на един товарен кораб като юнга, да си изработя превоза до Пределите.

Слязох на брега без пукнат грош, а сега имам жена, син и една трета дял в собствената си баржа.

— Кралството не ти ли липсва? — попита Вейлин.

— Че то какво да ми липсва? Там човек се ражда със съдбата си, тук сам си я кове. А и въздухът. — Лодкарят отметна глава и вдиша дълбоко. — Тука въздухът е по-чист, по-сладък. В Кралството вечно кашлях.

Нериново се намираше на нос, надвиснал над извит като полумесец залив с плаж от бял пясък. Къщите бяха четирийсетина, здрави постройки с дебели каменни зидове, които да пазят от морския вятър. Пристигнаха късно следобед, точно когато поток деца се изля от една голяма сграда. Никъде не се виждаше мисия на Вярата или казарма.

Вейлин се отправи към голямата сграда, където един рус мъж с брада играеше със също толкова русо момченце на пет-шест години. Момчето вземаше камъни от една купчинка в краката си, хвърляше ги по русия мъж, а той ги отбиваше с пръчка. Въпреки крехката си възраст момчето хвърляше добре, ударите му бяха бързи и точни, но русият уцелваше всички камъни с безпогрешна прецизност, пръчката му сечеше въздуха неуморно и така, докато не зърна Вейлин — тогава застина на място и извика от болка, когато поредният камък го перна в гърдите.

— Пипнах те, тате! — изписка детето и заскача от вълнение. — Пипнах те! Пипнах те!

Вейлин слезе от коня си на известно разстояние и тръгна към мъжа, който захвърли пръчката и се затича да го прегърне.

— Братко — каза Вейлин.

— Братко — засмя се Норта. — Не е за вярване, но ето че наистина си тук.

Вейлин се дръпна назад, зърнал любопитния поглед на момчето и на други заселници, които бяха спрели да позяпат владетеля на кулата. Кръвната песен надигна радостно глас в присъствието на толкова много Надарени.

— Артис — викна Норта на детето. — Ела да поздравиш чичо си Вейлин.

Момчето го зяпа още няколко секунди, после се поклони несръчно.

— Чичо.

Вейлин отвърна на поклона му и усети как песента утихна за миг. „Момчето няма дарба.“

— Племеннико. Виждам, че умееш да хвърляш, точно като татко си.

— Трябва да го видиш как борави с прашката — каза Норта. Обърна се към Дарена да я посрещне с поклон. — Милейди. Както винаги сте добре дошла.

— Учителю — отвърна тя и се поклони на свой ред.

— Чухме слухове за Ордата — каза Норта. — Хората тук се тревожат.

— Не е Ордата — отвърна Дарена. — Просто гладуващи хора, които търсят убежище. Коего владетелят на кулата им осигури.

— Останал си без битка, братко? — попита Норта с пакостлив блясък в очите. — Горчив хап, предполагам.

— Който преглътнах с радост.

Норта спря погледа си върху платнения вързоп, привързан към седлото на Вейлин. Очите му се присвиха, но той не каза нищо по въпроса.

— Хайде, елате. — Обърна се и им махна да го последват, като хвана Артис за ръка. — Села няма търпение да ви види.

Завариха Села да простира чаршафи на въже, прикрепено към стената на едноетажна къща. Наблизо момиченце на три-четири години седеше на гърба на гигантска котка, която обикаляше напред-назад, детето подскачаше на гърба ѝ и се заливаше от смях. Конете се размърдаха неспокойно, когато котката оголи остриите си зъби. Дарена се смъкна от своя, а Вейлин нареди на Орвен да направи лагер в покрайнините на селото.

Села се приближи към него с широка усмивка и докосна ръцете му за добре дошъл. Носеше ръкавици. Беше точно толкова прекрасна, колкото я помнеше, макар и доста по-бременна оттогава, вятърът развяваше роклята ѝ около наедрелия корем. „Близнаци — каза му с ръце тя, усетила погледа му. — Момче и момиче. Момчето ще се казва Вейлин.“

— О, не му причинявай това — каза той и стисна ръката ѝ.

„Името ти е добро, благословия, а не проклятие.“ Протегна ръка на Дарена, която пристъпи да я стисне.

— Мина твърде дълго време.

Снежинка се приближи безшумно, пораснала до пълния си ръст след последната им среща в разрушения град. Притисна голямата си глава в хълбока на Вейлин и замърка със звук като от далечна гръмотевица, когато той зарови галъвно ръка в козината ѝ. Момиченцето на гърба ѝ гледаше Вейлин любопитно. Кръвната песен реагира моментално, внезапен порой от образи изпълни главата му — играчки и сладкиши, смях и сълзи... Той изсумтя и примигна смутено.

Села плесна с ръце и образите се стопиха. Размаха пръст на детето и то се понацупи. „Извинявай — каза му Села с ръце. — Това е нейният начин да те поздрави. Още не разбира, че не всички могат да правят като нея.“

Вейлин клекна, така че очите им — неговите и на детето — да са на едно ниво.

— Аз съм твоят чичо Вейлин — каза той. — А ти коя си?

Шепот в ума му, тих и срамежлив. „Лорен.“

Села плесна от ново с ръце, детето се намръщи и каза нацупено:

— Лорен.

— Радвам се да се запознаем, Лорен.

— Сънувах един сън — каза момиченцето с широка усмивка. — Видях те на един плаж, беше нощ и ти убиваше някакъв човек с брадва.

Села я хвана за ръката, издърпа я от гърба на котката и я поведе към къщата, като с другата си ръка правеше знака за храна.

— Не си го слагай на сърцето — каза Норта. — Да знаеш мен как ме сънува...

Села ги гости с рибен пай и подлютени с чесън картофи, докато Норта разказваше за пътуването им от разрушения град до Пределите.

— Отне ни близо четири месеца и не всички оцеляха.

— Лонаките? — попита Вейлин.

— Не, колкото и да е странно, те изобщо не ни закачаха. Измъчи ни студът. Зимата дойде рано и ни настигна в равнините. Ако не бяха еорилите, щяхме да умрем от глад. Надарените могат да правят много неща, но не и да измагьосват храна от въздуха. Еорилите ни хранеха и ни заведоха при кулата, където граничен лорд Ал Мирна, благодарение

на лейди Дарена, реши да ни даде заселническо право над отдавна изоставеното Нериново.

— Майка ти и сестрите ти? — попита Вейлин.

Лицето на Норта потъмня.

— Мама починала година преди ние да пристигнем, а сестрите ми... — Млъкна и Села стисна ръката му. — Е, да кажем, че не всички могат да се справят със страха си от Мрачното. Да чуеш гласа на невръстната си племенница в главата си, докато тя е още бебе, което не говори, може да е доста стряскащо. Хула е омъжена за един сержант от Северната гвардия, а Керан — за един търговец. Живеят в Северна кула и не се чувстват длъжни да ни идват на гости.

Вейлин изчака да приключи с яденето си, преди да зачекне друга тема:

— Харлик още ли е с вас?

— В известен смисъл — отговори Норта. — Живее сам в една колиба на плажа и от тъмно до тъмно пише. Но не дава на никого да зърне написаното. Повечето хора тук уважават желанието му да бъде оставен на мира, с изключение на Плетача. Той разменя кошниците, които плете, срещу храна, и така изхранва и двамата.

Вейлин стана от масата.

— С лейди Дарена трябва да разговаряме с него. Извинете ни.

„Ще нощувате при нас — каза с ръце Села. — Имаме място да ви настаним.“

Къщата определено беше достатъчно голяма да приеме неколцина гости. Норта им бе разказал, че я построил някакъв изгнаник от Алпиранската империя, решен да продължи тамошната традиция на многоженството.

— Ударил една от жените си — бе вметнала Лорен. — Ударил я силно, другите дами се ядосали и го намушкали. — Стисна здраво вилицата си и започна да я забива в завивките на леглото. — Муш! Муш! Муш! — Спря намусено чак когато Села плесна отново с ръце.

— Ще се радвам да остана при вас — каза Вейлин на домакинята и се обърна към Дарена: — Ще се разходим ли до плажа, милейди?

— Виждала съм битки, горски пожари и душите на лоши хора — каза Дарена, докато вървяха по пясъка към колибата на Харлик. Нощта

наближаваше заедно с прилива, а вятърът рошеше косата ѝ. — Но това момиченце ме плаши повече от всички тях, взети заедно.

— Сила като нейната неизменно поражда страх — съгласи се Вейлин. — Колкото повече расте, толкова по-трудно хората ще търпят дарбата ѝ.

— Е, сега поне си има чичо с дарба, който да я защити.

— Така е.

— Откога не си виждал учителя?

— А ти защо го наричаш така?

— Защото самият той използва това име и защото това е занаятието му. Всеки ден, с изключение на един, децата се събират в неговото училище. Идват и възрастни, онези, които имат проблем с цифрите и буквите. Той учи всички и ги учи добре. По свой собствен начин той също е Надарен.

Вейлин си спомни колко търпение бе проявил Норта с Дентос преди Изпитанието на познанието, как умееше да укротява Френтис по време на инструкции и колко бързо бе обучил стрелците от Вълчите бегачи. „През всичките тези години е бил учител по сърце. Ако беше останал в ордена, със сигурност щеше да се издигне до инструктор по лъка.“

— За последно се видяхме преди... знам ли, повече от осем години — отговори той на въпроса ѝ. — В разрушения град. Радвам се, че са се установили тук.

— Имаше и такива, които съветваха баща ми да ги отпрати — каза Дарена. — Еорилите разказваха свободно за способностите им и това събуди страховете на хората от Кралството.

— Но той е послушал теб.

— Откровено казано, мисля, че и без мен щеше да им даде позволение да се заселят. Беше човек с голямо и щедро сърце.

Думите ѝ събудиха неканени спомени за Шерин. За щастие вече бяха близо до колибата — паянтова постройка, сглобена от плавей, с покрив от каменни плочи и кюнец вместо комин. Прозорци нямаше, но през полуотворената врата се лееше светлина на свещ. Широкоплещест мъж с елек и голи ръце седеше на пясъка отвън, вятърът рошеше къдравата му руса коса, мускулите му танцуваха, а сръчните му пръсти преплитаха снопове морска трева. На завет край колибата бяха натрупани готови кошници.

— Плетачо — поздрави го Вейлин. — Радвам се да те видя пак.

Широкото красиво лице се вдигна към него с лека усмивка. Сините очи се преместиха от Вейлин към Дарена, примигнаха и бързо се сведоха към плетивото в ръцете му.

— Добре — каза той.

Вратата изскърца и се отвори докрай. На прага стоеше кльоцав мъж с дълга пепелявосива коса и враждебно изражение.

— Какво искаш? — обърна се той към Вейлин. Враждебността пролича и в гласа му: може би негодуваше, че са се натресли неканени, или пък още го държеше страхът, който Вейлин му беше внушил при последната им среща.

— Същото като преди, братко — каза Вейлин. — Отговори на трудни въпроси.

Харлик поклати глава и понечи да влезе обратно.

— Нямам отговори за теб. Просто ме остави на...

— Мисля, че твоят аспект не би се съгласил. — Харлик спря наред стъпка и Вейлин продължи: — Срецнах се с него наскоро. Стана дума за теб. Искаш ли да знаеш във връзка с какво?

Библиотекарят въздъхна през зъби и влезе в колибата, като остави вратата отворена. Вейлин се поклонил на Дарена.

— Милейди, ще влезем ли?

Колибата на Харлик беше обзаведена простичко, с маса, стол и тясно легло. В единия ъгъл имаше желязна печка, отгоре ѝ къкреше чайник. На масата бяха струпани пергаменти, върху листата се валяха няколко пера, имаше и доста мастилници, повечето празни. Най-интересното нещо в колибата бяха свитъците, подредени покрай отсрещната стена на спретнати купчини от пода до тавана.

— Забравяш ли го? — попита Вейлин. — След като го запишеш?

Харлик тръгна към печката и издаде дрезгав звук, който може да беше и смях.

— Простете, милейди — каза Вейлин. — Пропуснах да ви представя. Това е брат Харлик от Седмия орден, бивш учен от Великата библиотека във Варинсхолд. Братко, това е лейди Дарена Ал Мирна, първа съветница на Северната кула.

Харлик се поклонил леко на Дарена.

— Милейди. Моля ви да простите скромния ми дом. Имам гореща вода, искате ли да ви направя чай?

Дарена се поклони на свой ред с любезна усмивка.

— Някой друг път, сър.

— Както искате. — Харлик свали чайника от печката. — И без това е останал колкото за една чашка. — Взе няколко чаени листа от едно глинено гърне, сложи ги в малка порцеланова чаша и ги заля с вряща вода от чайника.

— Твоят аспект ми разказа една история — каза Вейлин. — За гора и мъртво момче.

Ръката на Харлик не трепна, докато разбъркваше чая. Все пак погледна притеснено към Дарена.

— Нямам тайни от тази дама — каза му Вейлин.

Харлик въздъхна и поклати глава.

— Ти си лъжец, милорд. Всички имаме тайни. Подозирам, че дамата има доста свои, а за теб съм сигурен.

„Различен е отпреди — реши Вейлин. — Отървал се е от страховете си. — Погледът му се зарея към свитъците покрай срещната стена. — Дали пък не е заради нещо, което е прочел?“

— Кажи ми — продължи Харлик, седна на единствения стол и засърба от чая си. — Аспектът предаде ли ти някакво съобщение за мен? Заповед да отговоря на въпросите ти?

— Не — отговори Вейлин. — Но ми каза, че мисията ти тук не е нито тайна, нито специална. Че си в немилост. Нещо повече, каза, че си жив като по чудо и че това тук — Вейлин обхвана с жест колибата — е твоето наказание. Че си изгнаник.

— Точно като теб. — В гласа на Харлик се бе промъкнала умора. Той остави чашата си настрана и се облегна назад. — Ако си дошъл да си отмъстиш, направи го и да се свършва. Може да съм сбъркал с действията си, но се водех от честни и себеотрицателни намерения.

За пръв път от години Вейлин усети истински гняв да се надига в гърдите му.

— Да си сбъркал? Пратил си наемни убийци да ми видят сметката в Урлишката гора. Но вместо мен те убиха мой брат. Момче на дванайсет години. Отрязали са му главата. Ти беше ли там, когато са го направили? Остана ли да видиш резултатите на своите „себеотрицателни намерения“?

— Милорд — тихо каза Дарена и Вейлин осъзна, че е тръгнал към библиотекаря със стиснати юмруци.

Харлик го гледаше отдолу нагоре, спокойно, без други емоции на лицето освен смътно любопитство.

Вейлин си пое дълбоко дъх, отстъпи назад и отпусна юмруци.

— Знаеш ли за дарбата ми? — попита той, когато бе овладял дишането си достатъчно, за да говори, без да повишава тон.

— Проявления том първи — изрецитира с равен глас Харлик. — Индекс четири, колона едно. Всички известни случаи са наблюдавани сред сеорда, по различно време. Името, използвано от сеорда, се превежда като „песен на кръвта“ или „кръвна песен“. Документирани прояви в Кралството към момента на този запис — нито едно. Всички наблюдавани проявления да бъдат докладвани на аспекта по спешност. — Погледна Вейлин и продължи: — Добавка: документирани проявления в Кралството — едно.

— Кога? — попита Вейлин. — Кога разбра?

— Преди теб, предполагам. Пророчеството беше необичайно еднозначно. „Роден от лечителката и Военачалника“. Кой друг би могъл да е?

— И какво друго научи от въпросното пророчество?

— „Той ще падне пред Онзи, който чака под пустинна луна, и песента му ще бъде отнета от преродено зло.“ — Харлик отпи отново от чая. — Не можех да допусна това.

— Аспектът ми каза, че има и друго пророчество, което не е толкова песимистично и което ти си пренебрегнал.

— Всички се изправяме пред избор. Някои решения са по-трудни от други.

— И си наел убийци, така че пророчеството да не се сбъдне.

— И как по-точно съм ги наел? Един учен във Великата библиотека не поддържа необходимите за това връзки, а и знаех, че аспектът няма да погледне с добро око на това. Ала в хода на проучването си попаднах на заинтересувана страна, която имаше широки познания по тези въпроси. Подозирам, че първият министър на един крал често, пък макар и неохотно, си мърси ръцете с неприятни задачи.

„Първият министър на един крал...“

— Артис Ал Сендал. Бащата на Норта е наел онези убийци?

— Не се наложи да го увещавам дълго, повярвай ми. Отначало взе уж да се дърпа, но много скоро се преизпълни с ентузиазъм, не на

последно място защото така повеляваше дългът му към Кралството. Имаше и друга причина, разбира се — след като Орденът загубеше трагично сина на Военачалника, вече не би имало причина собственият му син да остава там.

— Но когато планът ви се е провалил...

— Положили бяхме гигантски усилия да прикрием участието си, но твоят орден е упорит. Отне им над две години да изровят истината и когато това стана... моят аспект никак не беше доволен. Предполагам, че е било докладвано своевременно и на краля и именно това е била причината за екзекуцията на Ал Сендал, а не измислените обвинения в злоупотреби.

Думите на Янус, отпреди години: „Той не крадеше пари, а власт.“ Бяха екзекутирали бащата на Норта, защото си е присвоил правото да убива, право, запазено единствено за краля.

— Имало е и друг в онази нощ — каза той на Харлик. — Убийците говореха за друг. За някого, от когото се страхуваха. Кой беше той?

Ученият пак отпи от чая.

— Не знам за друг. — За пръв път Вейлин долови страх у него, ноздрите на Харлик се разшириха една доловимо, устните му трепнаха... а и в кръвната песен прозвуча фалшива нотка.

— Знаеш за дарбата ми — напомни му Вейлин.

Харлик остави чашата, но не каза нищо. Вейлин усети как юмруците му се свиват отново. Знаеше, че би могъл да изтръгне истината с бой, защото въпреки демонстративното си безразличие Харлик си оставаше страхливец по душа.

— Имало е други — каза той. — Други в Седмия орден, които са споделяли твоето мнение. Не си действал сам. — Шепотът на кръвната песен потвърди заключението му, макар че Харлик продължаваше да мълчи. — Дори сега — каза Вейлин, — след толкова много години, ти все така вярваш в заблудата си. Вярваш, че си постъпил правилно.

— Не — отговори Харлик. — Всички пророчества лъжат. Сега вече го знам. Хората с гадателска дарба обикновено са луди за връзване, загубили са ума си заради виденията, които понасят във въртоп мислите и сънищата им. Не бъдещето виждат, а само негов вариант. А вариантите са безкрайни на брой. Не си ли съгласен? Сега като нищо пред мен можеше да стои някоя зла душа от Отвъдното,

присвоила си дарбата ти и издигната до владетел на кулата. Да, съдбата доказва, че съм сгрешил, но съм сгрешил с много малко.

— Не е била съдбата — каза Вейлин. — А кръв, повечето невинна и в голямата си част пролята от моята ръка.

Харлик кимна едва доловимо и погледна Вейлин с примирено очакване.

— Благодаря, че ми позволи да си допия чая, милорд.

Вейлин се изсмя.

— О, не съм дошъл да те убия, братко. Ти си арогантен и нагъл, но можеш да ми бъдеш полезен. А имаш много да се трудиш, за да изкупиш престъпленията си. Считано от днес, те назначавам за архивар на Северната кула. — Обхвана с жест съдържанието на колибата и тръгна към вратата. — Събери си багажа и гледай утре сутрин да си готов за път. Останалото ще го обсъдим, когато стигнем кулата. Милейди?

Дарена се поклони на сащисания Харлик, после излезе след Вейлин.

— Този човек не ми харесва — каза тя, докато вървяха по плажа.

Вейлин хвърли поглед назад към колибата и видя кльощавата фигура на библиотекаря, очертана на прага ѝ.

— Едва ли самият той се харес...

Удари го като с чук — писъкът в песента, юрнал се за пореден път в яростно кресчендо. Вейлин залитна, усети кръв да се стича от носа му. Строполи се на колене в пясъка и писъкът довлече видение... *Пламък, всичко е пламък, всичко е болка и ярост... Мъж умира, жена умира, деца умират... А писъкът не млъква... Пламъците се вихрят, събират се, появяват се две тъмни петна, превръщат се в очни кухни, а пламъците — в череп, сетне в лице, свършено и красиво... И познато... Лирна, нарисувана от огън... Пищяща.*

10. ЛИРНА

Домът на барон Хюлин Бандерс се намираше на трийсетина мили от азраелската столица, разлял се по терена комплекс от разнородни части, както в архитектурно отношение, така и по отношение на зидарията, някои нови, други буквално древни. Намираше се в средата на голямо имение, обхващащо гори и хълмисти местности, богато на дивеч. Пристигнаха привечер и групата по посрещането — петдесетина тежко въоръжени и бронирани рицари в боен ред — ги пресрещна на значително разстояние от главната къща. Водачът на рицарите вдигна забралото си и отдолу лъсна нос с единичен хоризонтален белег, заля ги нескрита подозрителност, която моментално изчезна при вида на Лирна. Въпреки разбойническия си вид рицарят притежаваше акцента и маниерите на благородник.

— Най-искрените ми извинения, ваше височество — каза той, след като се бе смъкнал от коня си, бе паднал на едно коляно и бе свел ниско глава. — Голяма група сте и погрешно разчетохме намеренията ви.

— Не си го слагайте на сърцето, милорд — отвърна Лирна. Открай време намираше изисканите маниери на ренфаелската рицарска класа за досадни, а в момента не беше в настроение да ги толерира повече от крайно необходимото. — Търся барон Бандерс. Той вкъщи ли си е?

— Да, ваше височество. — Рицарят се изправи и се метна на седлото. — Моля, окажете ми честта да ви съпроводя дотам.

Барон Бандерс чакаше на входа на дома си, без броня, но с дълъг меч в ножница в ръка. Млада жена зяпаше иззад него към Лирна, стиснала за ръка невръстен дангалак, който въпреки забележителния си ръст едва ли беше на повече от четиринайсет.

— Ваше височество. — Както тонът, така и изражението на барона бяха грижливо неутрални, когато се смъкна на едно коляно пред нея. — Добре сте дошла. Моят дом е и ваш.

— С радост ще пренощувам при вас, милорд — отвърна тя, смъкна се от гърба на Стъпко и пристъпи с протегнатата ръка към барона. — Но първо искам да ми обещаете нещо.

Очите му се разшириха леко при вида на ръката, която Лирна бе протегнала към устните му, жест на доброжелателство, до който тя прибягваше много рядко. Окопити се и целуна предложените му пръсти.

— Обещание, ваше височество? — попита той и се изправи.

— Да. Без банкети — каза Лирна и се усмихна. — Бих искала да вечерям на спокойствие във вашата компания.

Баронът ѝ представи младата жена като Улис, негова повереница, а момчето като Арендил, нейния син. Представи ги само с личните им имена, но и без фамилия Лирна забеляза семейната прилика между Улис и Бандерс в чертите на лицето, а цветът и разположението на очите им бяха почти напълно еднакви. Жената вероятно беше непризната незаконородена дъщеря на барона, но макар и копеле, очевидно се радваше на грижите на баща си, поне ако се съдеше по хубавите ѝ дрехи. Странно, но момчето нямаше изразена прилика с майка си, а с дядо си — съвсем никаква. Очите му бяха сини, а техните — кафяви, а косата му — рошав водопад от тъмни къдрици до раменете — беше в ярък контраст с пясъчната грива на майка му и оредяващата късо подстригана сива коса на барона.

Поднесоха им вкусна, но не твърде изобилна вечеря в голямата зала. Давока се справяше зле с непознатите прибори, които прислугата поставяше до чинията ѝ при всяко ястие: следеше изпод вежди Лирна и се опитваше да копира боравенето ѝ с приборите, но в повечето случаи неуспешно.

— Яж както искаш — каза ѝ Лирна на лонакски. — Никой няма да се обиди.

— Ти научи моите начини — отвърна Давока на езика на Кралството, свъсила вежди от концентрация. — Аз ще науча твоите.

— Говорите лонакски! — възкликна Арендил, зяпнал Лирна с искрено удивление. Бандерс удари с ръка по масата и момчето побърза да добави: — Ваше височество.

— Понякога го говори по-добре и от мен — каза Давока с пълна уста. — Знае думи, дете аз не ги знам.

— Постиженията на принцесата трябва да служат за пример — каза Улис. Беше срамежлива, почти плаха, но погледите, с които стрелкаше Лирна, бяха пълни с възхищение. — А сега се връща с мир, който мъжете не са успели да сключат в продължение на векове. Ако можеха всички дами да са толкова смели и усърдни!

— Говори се, че северно от прохода земята е свирепа — каза Бандерс. — Никога не съм бил там. Макар че доста съм се сражавал с лонаките. — Погледът му се премести върху Давока, която му отвърна с широка усмивка и пълна уста.

— За щастие, тези дни останаха зад гърба ни — каза Лирна и вдигна чашата си за тост. — Ще пиете ли с мен, милорд? За мира?

Усмивката на Бандерс се получи доста вяла, но той все пак вдигна с готовност чашата си и отпи след Лирна.

— Мирът винаги е добре дошъл, ваше височество.

— Така е. Въпросът за мира очевидно тревожи и вашия васален лорд. Срегнах го по пътя, между другото.

Улис изпусна вилицата си и тя падна с трясък в чинията. Лирна погледна към нея и тя сведе поглед преbledняла.

— Добре ли сте, милейди? — попита я Лирна.

— Простете, ваше височество — отвърна тя шепнешком. Арендил, който седеше до нея, посегна да хване ръката ѝ. Лицето му бе изопнато от тревога.

— Може би, ваше височество — каза с внезапно охладнял тон Бандерс, — разговорът за васалния лорд може да почака до след вечерята. Това е тема, която убива апетита.

Остатъкът от вечерята премина в мълчание, ако не се брояха въпросите на Давока относно ястията, които ѝ сервираха.

— Желе? — каза тя, като побутваше с лъжичката си десерта. — Прилича на сопол — заключи на лонакски.

— Убедена съм, милорд — каза Лирна, — че не е необходимо да ви изнасям лекция за настоящите проблеми на Кралството.

Бяха в голямата зала, сами, с изключение на две хрътки, които явно си бяха харесали Лирна и сега клечаха край нея пред камината,

положили глави на коленете ѝ. Бандерс стоеше прав до огнището и се опитваше да контролира изражението си, но въпреки усилията му гневът прозираше.

— Да, ваше височество — отвърна той. — Не е необходимо.

Една от хрътките изскимтя доволно, когато Лирна разроши козината зад ушите ѝ.

— След покушението срещу владетеля на кулата Ал Бера положението може и да се влоши — каза тя. — Ренфаел засега остава незасегнат от бунтовете и беззаконието, които наблюдаваме в други части на Кралството. Предполагам, ще се съгласите, че ще е добре това да си остане така и занапред.

— Не търся проблеми. Просто искам да опазя онова, което е мое.

— Като петните репутацията на своя васален лорд?

— Неговата репутация бе опетнена непоправимо преди години, още преди войната. Аз говоря истината и то само когато ме попитат.

— И колко често ви питат?

Бандерс взе една маша и разръчка с ядни движения въглищата в камината.

— Мнозина смятат, че да ги управлява този човек петни честта им. Ако при мен дойде рицар да търси съвет, редно ли е да го отпратя?

— Основната ви задача е да опазвате кралския мир. Положението ви в това васалство, а и в цялата страна, е много високо. Никой друг рицар не се ползва с такова уважение. Но високата позиция върви с големи отговорности, искате ги или не.

Той сведе поглед и отново ѝ заприлича на Улис, която очевидно му беше дъщеря, но не и на нейния син с неговите дълги тъмни къдрици. „Само да опазя онова, което е мое...“

— Защо не сте признали дъщеря си? — попита тя. — И внука си?

Бандерс се изпъна в цял ръст, но все така не поглеждаше към нея.

— Аз... не знам за какво говорите, ваше височество.

— Нямате съпруга, нямате други деца. Дъщеря ви, без значение дали е родена от законен брак, или не, все пак е ваша кръв. А и вие очевидно я цените високо. Но не сте ѝ дали името си.

Той се извърна, стиснал ръце зад гърба си.

— Това са неща лични...

— Милорд, изминах твърде много мили и видях твърде много неща, за да се съобразявам излишно с ограниченията на етикета. Моля, отговорете на въпроса ми.

Той въздъхна надълбоко, обърна се и срещна погледа ѝ. Лицето му беше не толкова гневно, колкото тъжно.

— Майката на Улис беше... от долно потекло, дъщеря на мелничар. Познавахме се от деца, а моят баща беше твърде зает с покера и курвите си и не се интересуваше какво правя. Аз, съответно, се събирах с когото поискам и правех каквото ми хрумне. А когато възмъжах, реших, че ще е чудесно Карла да ми стане съпруга. Но въпреки собствения си разгул баща ми не пожела и да чуе за това. Не искаше и да чуе, че мелничарска дъщеря ще роди наследника на земите и титлите му, онези, които не беше проиграл на карти и разпродад, за да плаща на любовниците си. За него това беше немислимо. Когато той почина, се обнадеждих, че поне Терос ще погледне със симпатия на молбата ми, но старият васален лорд вярваше в светостта на рицарската кръв с фанатизма, с който други се отнасят към Вярата. Затова се отказах от молбите си и двамата с Карла заживяхме заедно в тази къща като мъж и жена, макар да не бяхме венчани. Тя почина при раждането на Улис и оттогава друга не съм потърсил.

— А внукът ви? — попита Лирна. — Улис ми се струва твърде млада да е вдовица.

Лицето на Бандерс се затвори отново.

— Навик ли ви е, ваше височество, да задавате въпроси, чиито отговори са ви известни?

„Тъмна коса, тъмносини очи... Аз, разбира се, ще се погрижа за семейството му...“

— Лорд Дарнел.

— Улис беше млада — продължи Бандерс. — Едва на петнайсет. Взех я с мен в крепостта на васалния лорд. С Дарнел никога не сме били приятели, той усещаше, че баща му ме уважава, и ме мразеше заради това, защото към самия него Терос проявяваше единствено разочарование и презрение. Задиряше дъщеря ми, за да си отмъсти, макар че тя не мислеше така. Главицата ѝ бе пълна с момичешките илюзии, че всички рицари са герои. Така че когато красивият син на васалния лорд ѝ се признал в любов, защо да не му повярва? Заряза я,

разбира се, когато му съобщила, че чака дете, присмял ѝ се, а после се присмя и на мен, когато отнесох въпроса до Терос. Васалният лорд го преби от бой, какъвто му беше маниерът, в голямата зала пред придворните дами и рицари. Преби го почти до смърт. Само почти, за съжаление. На следващия ден напуснах крепостта на господаря, върнах щерка си у дома и отгледах детето ѝ. На Дарнел му потърсих сметка няколко години по-късно, на Летния панаир, мисля, че и вие бяхте там в онзи ден. И щях да получа своето, ако един от придворните му рицари не ме беше ударил в гръб с боздугана си.

— Дарнел така и не се е женил — спомни си Лирна.

— И няма други деца, поне не се е чуло да има.

— Тоест, ако признаете майка му, Арендил се превръща в младеж с благородно потекло, в чиито вени тече кръвта на васалния лорд. Претендент за престола на лорда.

— Дарнел цъфна тук малко след като се върнах от войната да си иска сина. Казах му, че няма син. Свитата му наброяваше едва двайсетина души, всичките младежи с жълто около устата. Старите му придворни рицари бяха погинали до един при Марбелис. А аз разполагах с повече от петдесет рицари, всичките ветерани от пустинята. Искрено съжалявам, че не уредих въпроса веднъж и завинаги още тогава.

— Значи още иска да прибере момчето?

Бандерс поклати глава.

— Искан наследникът да му е подръка, било за да го превърне в чудовище по свой образ и подобие, било за да се отърве от него, както сметне за добре. Ако дам на Арендил името си, това ще е равносилно на претенция към престола на лорда. Равносилно на гражданска война в Ренфаел.

— В такъв случай ви благодаря за въздържанието.

— Няма да съм аз човекът, който ще хвърли това васалство на вълците, ваше височество. Но ако се стигне до друго развитие на нещата и с помощта на краля, поне имам желанието и способностите да го изцеля. Сегашният васален лорд нанася рани, не ги изцелява.

Тя се изкуши да го смърми за смелите думи, но самата тя бе преминала границите на любезността, за да изтръгне истината от него.

— Не бива да има война в това васалство — каза Лирна. — На никаква цена. Разбирате ли?

Бандерс сведе очи към огъня и кимна отривисто.

— Моля ви за търпение, милорд, макар да съзнавам колко труден е дългът ви. Утре Арендил ще тръгне с мен към Варинсхолд, където ще се опитам да убедя краля да му предложи кралска закрила. Момчето ще получи подходящото образование и ще постъпи на служба при Короната далече от баща си. Майка му може да го придружи, ако иска, а аз определено ще се радвам на приятната ѝ компания в двореца.

— Това имение е целият им свят — тихо каза Бандерс. — Самият аз съм виждал много извън границите му, повече, отколкото съм искал да видя, и ми се ще да им спестя това изпитание.

Лирна погали хрътките за последно, стана от стола и по-голямото куче изскимтя недовошно.

— Цената на благородната кръв е тази, че не избираме пътя си в живота, а само как ще вървим по него. Сега ще се оттегля, милорд. Вие вероятно искате да поговорите със семейството си.

Сълзите на Улис не я изненадаха, за разлика от благодарността ѝ.

— Не само мъдра, а и изпълнена със съчувствие — каза младата жена на идната сутрин, после се разхлипа отново, докато се сбогуваха на чакълената алея. — Нека Покойните бдят над вас, ваше височество.

Лирна се пресегна да я хване за ръката при поредния поклон.

— Стига, милейди. Наистина бих искала да дойдете с нас.

— Тат... баронът има нужда от мен. — Улис изтри с две ръце очите си и направи храбър опит да се усмихне. — Не мога да го оставя тук съвсем сам. А и една майка трябва да знае кога да пусне детето си, не мислите ли?

Лирна стисна ръката ѝ.

— Права сте.

— Мога ли да ви измоля едно обещание, ваше височество? — продължи Улис, преди Лирна да се е отправила към Стъпко. — Вие вече направихте повече, отколкото бих дръзнала да...

— Казвай — прекъсна я Лирна, после се усмихна, като видя как пребледня жената при острия ѝ тон. — Моля те.

Улис се приближи и прошепна:

— Не позволявайте васалният лорд да се докопа до него. Скрийте го, ако трябва, отпратете го отвъд морето, но не позволявайте да попадне в ръцете на баща си. — От плахата стеснителност нямаше и помен, лицето на Улис се беше разкривило в пристъп на майчина ярост.

Лирна стисна ръцете ѝ и я целуна по бузата, после ѝ прошепна на ухо:

— По-скоро лично ще убия онзи изнасилвач, отколкото да го допусна и на една миля от сина ти. Имаш думата ми.

Улис въздъхна с облекчение и отстъпи назад, протягайки ръка на Арендил, който стоеше намръщен до дядо си.

— Ела и се сбогувай с майка си.

Майка му може и да бе изпълнена с благодарност, но самият Арендил беше образ и подобие на младежко негодувание.

— Точно сега ли трябва да е? — попита намусено той. — Не може ли през зимата, или догодина?

— Арендил! — смъмри го майка му и отново протегна ръка.

Момчето се намуси още повече и изглеждаше готово да извади нов аргумент, когато дядо му го побутна напред.

— Не обиждай нейно височество с колебанието си, момче.

Давока сръчка планинското си конче към тях, повела друг кон за юздата, хубавата сива кобила, която лорд-маршалът беше предложил на Лирна при прохода.

— Дръж — рече тя и метна юздите на Арендил. Момчето сведе поглед към тях и сви устни.

— Имам си мой кон.

— Може би е малко едра за него — каза Лирна на Давока. — Имаме ли някое по-дребно конче, по-подходящо за дете?

— Мога да я яздя! — сопна се Арендил, сложи крак в стремето и се метна на седлото с лекота. — Просто казах, че си имам мой кон.

Улис се приближи, хвана ръката на сина си и я целуна. След миг Бандерс нежно я издърпа назад. Лирна видя как се зачервиха страните на Арендил и му обърна гръб.

— Бароне! Милейди! — каза тя, повишила глас, така че и кавалеристите наоколо да я чуят. — Благодаря ви за гостоприемството. Бъдете сигурни, че вашето сираче ще получи най-доброто възможно образование в кралския двор.

Бандерс прегърна дъщеря си през раменете и я придърпа към себе си, Лирна обърна Стъпко и поведе ротата към външните порти на имението.

Движеха се бързо и след три дни вече бяха на лагер в северните покрайнини на Урлиш. Лирна и Давока се бяха заели с обичайния си вечерен ритуал — мятане на ножове. Лонакската жена се бе сдобила с още ножове, вероятно от някой нищо неподозиращ брат при прохода, което позволи на Арендил да се включи в уроците въпреки очевидното си неумение с ножа.

— Момчето не е научено да се бие — каза Давока, когато последното хвърляне на Арендил мина далеч встрани от дънера, който използваша за мишена.

— Напротив! — отвърна Арендил. — Мога да яздя и да се бия с копие и меч. Дядо ме научи. Имаме уроци всеки ден, откакто станах на осем. Дори си имам моя броня, но не ми позволиха да я взема.

— Броня — изсумтя презрително Давока и запрати ножа си много близо до центъра на мишената. — Железните шкембета са лесни за убиване, само трябва да ги изчакаш да спрат на лагер. Опасни са само когато имат какво да нападнат с конете си.

— Като стигнем в двореца, ще си избереш броня — каза Лирна на Арендил и метна своя нож, който се заби в горния край на дънера. — Коридорите са пълни с брони, имаме и безброй мечове. Винаги ми се е струвало странно защо даваме толкова пари за въоръжаване на Кралската гвардия, когато имаме толкова оръжие, което виси по стените за украса.

— И дядо има много мечове, също и копия. Донесъл ги е от пустинната война.

— Говори ли за нея? — попита го Лирна. — За войната?

— О, да, макар че понякога това го натъжава. Случилото се с лорд Ал Сорна му тежи. Казва, че ако армията е знаела какво става, всеки мъж до последния биха останали да се бият и да умрат, но да не го дадат на алпиранските кучета. Всички, дори кумбраелците.

В този момент Лирна реши, че момчето ѝ харесва. Откритостта и незачитането на титли и авторитети бяха като глътка свеж въздух,

макар че същите тези качества щяха да го превърнат в лесна плячка, стигнеха ли в двореца. Колкото до Давока в двора...

— Дворът не е добро място — каза ѝ тя на лонакски същата вечер.

Седяха до лагерния огън, а Арендил спеше дълбоко в палатката си. Давока седеше върху вълчата си кожа, протегнала напред дългите си крака, режеше ивици сушено говеждо с ловджийския си нож и ги мятеше в устата си.

— Опасно? — попита тя на езика на Кралството. Лирна вече бе забелязала, че в последно време Давока рядко проговаря на родния си език.

— В много отношения, за повечето от които ти не знаеш нищо. Хората там лъжат, сякаш да лъжеш е добродетел. Фактът, че двете сме близки, ще породят у някои подозрения и завист. Други ще се опитат да извлекат полза за себе си от това. Трябва да си мериш приказките и да не вярваш на никого.

Давока се ухили.

— Щом мога да вярвам на теб, не ми трябва другите.

— Ти ме наричаш кралица, сестрице. Но аз не управлявам в тази страна. В двореца уж се вслушват в съветите ми, случва се брат ми да ги приеме, случва се и да ги отхвърли. Боя се, че доверието в мен и моето в теб няма да ти спести жестокостите, които ни чакат там.

— Там е домът ти, а говориш все едно го мразиш.

„Да го мразя?“ Възможно ли бе да мрази място, което познава толкова добре, докрай? Място, което не представлява тайна за нея още от най-ранното ѝ детство? Толкова много лица бяха преминали оттам през годините, толкова много хора бяха увиснали на бесилката или бяха загинали във войните. Лорд Артис например, макар и жаден за власт глупак, ѝ бе допадал със своя прагматизъм. Дебелият лорд Ал Унса и тромавите му танци — корумпиран до мозъка на костите, но пък винаги успяваше да я разсмее. А Линден, бедният влюбен идиот Линден... И Вейлин.

— Може би наистина го мразя — призна накрая тя. — Но няма къде другаде да ида.

— Брат ти не може ли да управлява без твоите съвети?

— Определено се опитва, но идеята не е добра и гледам да не го оставям сам. Може би някой ден, когато Кралството се успокои, може

би тогава ще си намеря друг дом.

Давока се ухили.

— Има много място в Планината.

Лирна се засмя.

— Малесата едва ли ще ми се зарадва особено. — „Но винаги мога да ида в Северните предели.“

— Тази гора е много стара — каза Давока, докато оглеждаше с нескрито безпокойство гъстия лес от двете страни на пътя. Лирна и преди беше забелязала недоверието ѝ към горите, сякаш дърветата задушаваха в капана си свободната ѝ лонакскa душа, свикнала с просторните тундри и планините на родната земя. — Направо я помирисвам колко е стара.

— Урлишкият лес е най-голямата гора в Кралството — отвърна Лирна. — Защитена е с Кралската дума и отстъпва по размери само пред Великите северни гори, поне на този континент.

Давока я изгледа изпод вежди.

— Континент?

— Сушата, по която пътуваме.

— Защо, има и други ли?

Лирна едва не се засмя, но после видя искреното любопитство в очите на Давока. „Знае едновременно толкова много и толкова малко.“

— Знаем за още четири — обясни тя. — Всичките са много по-големи от нашия. Може да има и още, но нито един поданик на Кралството не е пътувал до тях и не се е върнал да разкаже.

— Не е така — вметна Арендил. — Керлис Безверника. Казват, че вече два пъти е обиколил света и в момента го обикаля за трети път.

— Това е само история — каза Лирна. — Легенда.

— Не е — настоя момчето. — Чичо ми Ванден се кълне, че го е срещал. Преди трийсетина години.

— И кой е този чичо Ванден?

— Братовчед на дядо, велик рицар на своето време. Викам му чичо, защото той така иска. Много е стар.

— Достатъчно стар да срещне човек, който никога не умира, така ли?

Арендил се навъси отново.

— Вярно е. Чичо не би ме излъгал. Срещнал го, докато бил на служба при пазителя на Северния бряг. Ранили го в битка с някакви контрабандисти и той изостанал от хората си сред скалите, които покриват брега близо до планината. Казва, че се влачил близо четири часа и вече се боял, че ще му изтече кръвта, когато открил Керлис на завет сред скалите с някакви странни хора. Чичо бил на крачка от смъртта по онова време, но сред онези хора имало момче с Мрачното, което можело да лекува с докосване.

Интересът на Лирна внезапно се пробуди.

— Изцеляващо докосване?

— Знам, че звучи фантастично, а и дядо все повтаря да не давам ухо на чичовите бръщолевения, щото бил оглупял от старост и прочие. Но чичо ми показва белега, голям белег на рамото, целият набръчкан и грапав, но в центъра му кожата е съвсем гладка и нормална и има формата на детска ръка.

Давока изсумтя под нос, пришпори кончето си в тръс и се отдалечи, за да не ги слуша.

— Такива приказки я изнервят — обясни Лирна. — Довърши си разказа.

Арендил я погледна изпод вежди, сякаш се боеше, че Лирна всеки миг ще му се присмее, но след кратко колебание все пак продължи:

— Момчето затворило раната му, но чичо пак бил много зле, заради треската. Керлис и другите го спасили от прилива, като го извлекли нагоре по брега и напалили огън. Керлис седял до него онази нощ, докато чичо треперел и чакал смъртта, и именно от неговата уста чичо чул историята. Как Покойните го проклели, но не заради обикновено безверие, както твърди легендата, а защото отказал да отиде при тях в Отвъдното. Затова му затворили всички врати към смъртта, дори онази към голямата празна бездна, която чака неверниците. Два пъти бил обиколил света. Два пъти се връщал в тази земя да помогне на онези, на които можел да помогне, и през цялото време търсел.

Лирна знаеше добре легендата за Керлис Неверника, но това беше нов момент в историята. Керлис беше от онези образи, които трябва да служат за урок, изгубена душа, която се скита безкрай по

земята, без приятели, отчаяна в самотата си. Пасивна жертва, а не търсещ герой.

— Какво е търсел? — попита тя.

— Чичо му задал същия въпрос. Според чичо ми Керлис не вярвал, че той ще оживее, и затова говорел толкова свободно пред него. Навел се и прошепнал в ухото му: „Онова, което ми бе обещано. Един ден сред Надарените в тази земя ще има такъв, който може да ме убие. Като го видя, ще позная, че е той. Дотогава ще се опитвам да спася колкото мога повече, защото в идните години той може да се роди от онези, които съм спасил и спасявам сега. След няколко години повечето, родени от това поколение, ще се пръснат или ще бъдат убити и тогава аз отново ще потегля. Третата ми обиколка на света. Чудя се какво ли ще видя този път.“ После чичо потънал в трескав сън, а когато се събудил, все още жив като по чудо, Керлис и странната му компания си били тръгнали.

„Бръщолевения на умопомрачен старец, наистина“ — помисли си Лирна, повече с надежда, отколкото с убеденост. Онова, което бе видяла при малесата, я преследваше денем и нощем. „Търсих доказателства къде ли не, а сега, когато най-сетне ги имам, защо ми се струват толкова тежък товар?“

След още два дни гората започна да оредява и накрая видяха тревистата равнина, обточваща крепостните стени на Варинсхолд. Биеше осмата камбана, когато приближиха северната порта, а градската стража палеше големите газени лампи край входа. Този път нямаше украса и развълнувано множество, което да ги приветства. Явно брат й не смяташе за нужно да отбележи успеха на мисията ѝ с публични тържества. „Сигурно пести средства за поредния мост“ — помисли си тя. Обичайните зяпачи се мотаеха по улиците и спираха да проследят с поглед процесията им, тук-там се чуваха викове за добре дошла и поздравления, но това посрещане нямаше нищо общо с въодушевлението, с което я бяха посрещали на север. Всъщност повечето зяпачи май се интересуваха повече от Давока, кокореха се и сочеха чужденката, която яздеше по улиците на столицата, лонаки, че и жена при това. Давока понасяше интереса със стоическо спокойствие,

но Лирна видя как ръката ѝ се стяга върху копието при някои от по-смелите и неприлични коментари на зяпачите.

Близо до двореца имаше повече хора и се наложи стражата да запретне ръкави, за да ѝ отвори път през множеството до централната порта, където я посрещна едър оплешивяващ мъж с широка усмивка.

— Ваше височество — поздрави я той и се поклони дълбоко.

— Лорд Ал Денса — отвърна тя. Ал Денса беше дворцов шамбелан и обикновено излъчваше ненарушимо спокойствие, но днес изглеждаше някак живнал.

— Кралят се извинява задето не успя да ви посрещне лично, ваше височество — каза шамбеланът. — Но днешното радостно събитие ангажира вниманието му изцяло.

— Събитие? — вдигна вежди Лирна, смъкна се от гърба на Стъпко и подаде юздите му на един коняр.

— По-скоро истинско чудо, ваше височество. Брат Френтис се върна в Кралството жив и здрав, прекосил е целия океан. Слава на Покойните, че са го опазили.

„Френтис?“ От всички, загинали при Унтеш, брат ѝ страдаше най-много за Френтис.

— Радостна новина наистина — каза тя.

— Много ми е неприятно да ви занимавам с кореспонденция толкова скоро след завръщането ви — продължи Ал Денса, извади малък свитък и ѝ го подаде. — Но кралят изглежда решен да съдейства всячески на този тип.

— Тип? — Лирна разви свитъка. Текстът беше написан на езика на Кралството, спретнато и четливо, макар и с твърде много завъртулки по буквите.

— Някакъв алпирански учен, ваше височество. Дошъл е да пише история. Кралят смята, че ако му угоди, ще хвърли мост между двата народа.

При вида на подписа под текста Лирна вдигна вежди.

— Верниерс Алише Сомерен. Личният историк на императора. Той е тук?

— Беше, ваше височество. Кралят одобри молбата му да придружи Кралската гвардия до Кумбраел. Но както ще видите от писмото му, той много държи да му дадете аудиенция.

Лирна познаваше работата на Верниерс, разбира се, макар преводът от алпирански да не беше добър. Смятала бе да се потруди сама върху нова версия на неговите „Песни“, но все не ѝ оставаше време. „Един историк, или поне добрият историк, винаги търси истината. Дошъл е да ме пита за баща ми и неговата налудничавата война.“

— Ще го приема, разбира се — каза тя на Ал Денса. — Моля те уреди среща веднага щом се върне.

Ал Денса се поклони.

— Непременно, ваше височество. А сега кралят иска да отидете при него в тронната зала. Брат Френтис и придружителката му също отиват натам.

— Придружителка?

— Една воларианка. Изглежда, ги е събрала робската им съдба. Засега подробностите са смътни, но едно е сигурно чака ни разказ за велики приключения.

— Явно. — Лирна махна на Давока и Арендил да се приближат. — Това е лейди Давока, посланица на Лонакското владение, и скуайър Арендил от дом Бандерс, бъдещ повереник на краля. Моля, настани ги в двореца.

— Разбира се, ваше височество.

— Засега ще ги заведа в моите покои. Кажете на краля, че отивам при него.

— Брат Френтис! — дрънкаше развълнувано Арендил, докато Лирна ги водеше по множеството коридори към апартамента си в източното крило. — Той е почти толкова голям герой, колкото и лорд Ал Сорна. Дали ще мога да се срещна с него?

— Предполагам — отвърна Лирна. — А когато се срещнеш с краля, моля те, не забравяй да се обръщаш към него с „ваше величество“. От гостите на двореца се очаква да се държат според етикета.

Покоите ѝ си бяха същите, каквито ги беше оставила, до последната възглавничка и украса. Множеството книги си седяха на дългите лавици в реда, в който тя беше постановила, кожените им гръбчета лъщяха, избърсани от прахта, но извън това библиотеката ѝ беше недокосната. На писалището, където прекарваше толкова много часове, се кипреха пълната мастилница и прясно подострените пера,

които Лирна държеше да се присъстват там всяка сутрин. А леглото ѝ, прекрасното ѝ легло. Толкова меко, толкова топло... толкова голямо. Странно, всичко друго в стаята ѝ се струваше по-малко, единствено леглото сякаш се бе уголемило.

„Кой живее тук? — запита се тя, отиде при писалището и остави «Мъдростите на Релтак» до купчината пергаменти. — Коя самотна старица живее тук и прекарва дните си в безкрайно дращение по белия лист?“

Позволи на камериерките си да се посетят около нея, после им каза коя рокля да ѝ приготвят, както и да донесат храна за гостите ѝ.

— Не знам колко време ще отнеме това — каза на Давока, след като смени роклята си за езда със синя копринена, бюстието избродирано със златна нишка. Стоеше пред огледалото, докато една от камериерките нагласяше диадемата в току-що сресаната ѝ коса. — Най-добре изчакай тук с момчето. Ще гледам да ти уредя среща с краля за утре сутрин. — Давока не отговори и Лирна се обърна да я погледне. Лонакската жена я гледаше с навъсено. — Какво има?

— Ти такава... различна си — тихо каза Давока, като я оглеждаше от глава до пети.

— Това са само такъми, сестро, като на кон — отвърна Лирна на лонакски. — Маскировка. — „С изключение на това“ — помисли си тя и докосна ножа за хвърляне, който висеше на врата ѝ. Откакто бяха излезли от прохода, го беше носила открито, но сега реши, че ще е най-добре отново да го скрие, затова го свали и го пъхна под дантелите на бюстието си. „Никога не се разделяй с него.“

— Принцеса Лирна Ал Ниерен! — Лакеят при вратата обяви появата ѝ със силен глас и удари три пъти с жезъла си по мраморния под на тронната зала. На лордовете се полагаше само едно удряне с жезъла, на аспектите — две, а на нея и на кралицата — по три. Това беше един от ритуалите, които беше въвел баща ѝ. Веднъж го беше попитала какво означават ударите с жезъла и в отговор получи само мълчалива и крива усмивка. „Всички ритуали са празни“, беше написал Релтак. Колкото повече четеше мъдростите на стария лонакски философ, толкова повече ѝ допадаха прозренията му.

— Сестро! — Малциус дойде да я поздрави, прегърна я силно и топло. — Изплаши ме до смърт с тези свои приключения — прошепна ѝ.

— И аз се поуплаших, братко. Имаме да обсъдим много неща.

— Всяко нещо с времето си. — Той отстъпи назад и протегна ръка към средата на залата, където стояха двама души, мъж и жена, и двамата млади, облечени в дрипави дрехи, но иначе красиви в лице и атлетични в тяло. Мъжът беше як и със сурови черти, с изпито, някак гладно лице. Жената бе също толкова поразителна, изящна като танцьорка и красива по някакъв тъмен начин. Изглеждаше поуплашена от обкръжението си, стоеше близо до мъжа и хвърляше смутени погледи на придворните и стражата.

— Идваш тъкмо навреме за радостното събитие — каза Малциус и тръгна към младия мъж. — Брат Френтис. — Поклати невярващо глава. — Представа си нямаш колко се радвам да те видя!

Лирна отиде на обичайното си място вляво от трона, поспря да целуне по бузата кралицата и да поздрави шепнешком племенника и племенницата си.

— Носиш ли ми подарък, лельо? — попита малката Дирна.

— Да. — Стисна лекичко нослето ѝ и момиченцето се изкиска. — Лонакско конче за теб и нов другар в игрите за брат ти. Утре всички ще идем да поюздим.

— Дойдох... — казваше брат Френтис с пресеклив глас, докато Лирна сядаше на мястото си. — Дойдох, ваше величество. Да моля за... прошка.

— Прощка? — отвърна със смях кралят. — За какво?

— За Унтеш, ваше величество. Не удържах стената... хората ми... Градът падна заради моя провал.

— Градът щеше да падне така или иначе, братко. Не търси прошка за несъществуващ провал.

Погледът на Лирна се спря върху лорд Ал Телнар, бивш министър на кралските строежи, който стоеше в дъното на залата. Лицето му, което обикновено изразяваше било самодоволство, било раболепие с надежда за поредната облага, сега изглеждаше някак напрегнато. Лордът забеляза, че Лирна го гледа, и се поклони. Беше чула от камериерките, че именно той е познал Френтис на пристанището, чудесна възможност да се докопа отново до кралското

благоволение. „Но защо не триумфира? — зачуди се тя. — Похотливите му погледи също са изчезнали някъде, защо?“ Ал Телнар я ухажваше от години и тя от години го режеше също толкова остро, колкото режеше Дарнел, но пак като васалния лорд и бившият министър не се беше отказал от надеждите си.

— През всичките дълги години на робство и мъчения — продължи брат Френтис — единственото ми желание бе да се изправа пред вас и да помоля за прошка.

— В такъв случай ще трябва да те разочаровам — отговори Малциус, пристъпи напред с разперени ръце и прегърна крепко Френтис. — Няма за какво да ти прощавам. — Малциус се дръпна леко назад, с ръце върху раменете на Френтис. — Е, разкажи ми как се озова тук и то в такава прекрасна компания.

Френтис се усмихна леко със сведена глава, кимна, посегна да хване главата на краля с две ръце, изви я рязко нагоре и настрани и му счупи врата.

Лирна скочи на крака, ножът се озова в ръката ѝ. Не помнеше да го е вадил от дантелите на бюстието си. Всеобщият шок отстъпи пред писъци, объркване и гняв, кралицата пищеше, грациозната жена с Френтис се наведе под алебардата на един от стражите и го удари с юмрук в гърлото. Ножът на Лирна излетя от ръката ѝ и се заби в хълбока на Френтис. Той потръпна, гърбът му се изви назад, от гърлото му се изтръгна вик, страшен като писъците на Кирал, той се строполи на мраморния под и се загърчи в агония.

Воларианката се извърна от мъртвия страж в краката си и зяпна невярващо сгърчения Френтис, който изведнъж утихна и се отпусна безжизнено. Една-единствена дума на волариански се отрони шепнешком от устните ѝ:

— Любими?

— Убийте я! — извика кралицата с ужас и мъка. — Убийте ги и двамата!

Стражи се втурнаха от всички краища на залата с наведени за атака алебарди. Жената не им обърна никакво внимание; вместо това гледаше неотклонно към Лирна, лицето ѝ бе зачервено и изкривено от злоба и жажда за мъст. Протегна ръце към приближаващите стражи и от дланите ѝ изригна огън.

Лирна политна назад от шок и пред горещата вълна, която жената завихряше около себе си, пламъците поглъщаха стражите и придворните като водовъртеж. Лирна видя как огънят окъпа малката Дирна, после и майка ѝ, после малкия Янус, телата им изгоряха и почерняха за секунди. Би изпищяла, но вонята на дим и горящо месо я давеше, тя пълзеше в ужас по пода и се гърчеше в напъни за повръщане.

— Ти ми го отне! — крещеше на волариански жената и вървеше към Лирна с нестабилна крачка, кръв капеше от очите ѝ на големи червени сълзи. — Ти ми отне любимия. Ти, миризлива фуста такава!

Нечий силует залитна през завихрения дим, докато жената вдигаше ръце към Лирна, и се протегна да я задържи. „Ал Телнар!“ — осъзна в потреса си Лирна.

Лордът се сборичка с жената, крещеше ѝ нещо, но думите му се изгубиха в рева на пожара. Жената оголи зъби в хищна гримаса и заби отворена длан в лицето му. Ал Телнар политна назад, падна на колене, после се срина безжизнен на пода — ударът беше набил носа му навътре в черепа.

Лирна пълзеше панически назад. Жената залитна към нея, вдигна ръце, изляха се пламъци... и я погълнаха.

11. ФРЕНТИС

Ножът потъна в плътта му и събуди агония, която моментално се разля по цялото му тяло. Чу писъци, собствените си писъци, после краката му се подгънаха. Все едно го изстискваше юмрук, сглобен от милион стоманени игли; болката беше толкова силна и гъста, че той усети как съзнанието му се изплъзва, как спомените му избледняват и отстъпват пред изтезанието. Вейлин, Ордент, жената... очите на краля точно преди да го убие, как гreeха... човек, открил спасение от вината. Някъде отдалеч долитаха и други писъци, въздухът изведнъж се нагорещи, но всичко беше смътно и безинтересно, случваше се от другата страна на стената от болка, която го обграждаше. Успя да оформи още една, последна мисъл: „Поне аз няма да съм жив, за да изстрадам своята вина.“

А после всичко се промени, причинената от ножа агония срещна нещо и се извъртя, срещна ехо от предишна болка, срещна семе закърняло, непорасло, а сега внезапно възродено. „Семето ще покълне...“ Юмрукът от стоманени игли изчезна, замени го нещо лошо — изгарящ, изпепеляващ огън лумна в тялото му, плъзна по кожата му, намери белезите му. И лумна още по-силно, в стръмно кресчендо, белезите по торса му се нажежиха със сила невиджана... А после и това изчезна. Невъзможната болка се стопи... изчезна заедно с връзката.

Издиша бурно и се затъркаля по пода, усещането за свобода го заливаше като прилив. Вдигна ръце към гърдите си да потърси белезите, но не ги намери, кожата му беше гладка като на бебе. Нямахте ги, изцелени, отнети. „Няма белези, няма връзка. Мога да се движа. МОГА ДА СЕ ДВИЖА!“

Понечи да се надигне, но изохка, сподирен от нова болка в хълбока, там, където се беше забил ножът на принцесата. „Нож на Ордена“ — помисли си с почуда той и го изтегли. Раната беше лоша и кървеше обилно, но нямахте да го убие. Той се надигна със залитане и откри, че се намира в средата на огнен ад. Навсякъде се валяха

почернели трупове, други още горяха, пламъци и дим покриваха стените, трупът на краля лежеше пред него с отворени очи, които го гледаха мъртви.

Вик отляво го откъсна от страшната гледка, той се обърна и видя жената, пламък течеше от ръцете ѝ към проснатата принцеса Лирна. След миг огънят обхвана косата ѝ, лицето ѝ, роди писъци на агония и смъртен ужас.

— Не — каза жената, угаси пламъците си и залитна към Лирна. — Така е твърде бързо. Ще уредя да те насилват всеки ден цяла година. Ще те режа, парче по парче. Ще те...

Острието на алебардата се заби в гърба ѝ и щръкна от гърдите ѝ. Жената се изви на дъга, кръв шурна от устата ѝ. Тя застина така, изви глава настрани, очите ѝ откриха лицето му.

— Любими — каза тя и се усмихна в червено, усмивка, изтъкана от обожание. Френтис завъртя алебардата и видя как светлината в очите ѝ угасва.

Принцесата продължаваше да пищи, но намери сили да се надигне, ръцете ѝ драцеха по лицето и косата да угасят пламъците.

— Принцесо... — Той тръгна към нея, но тя се дръпна, без да спира да пищи, и хукна през дима, синята ѝ рокля бързо се изгуби. Френтис затича след нея, блъскаше се в пламтящи стени, прескачаше овъглени трупове. В коридора нямаше толкова дим. В далечината ехтяха писъци, принцесата все така тичаше, гонена от ужаса и болката. Френтис продължи след нея, спря за миг край трупа на един гвардеец в коридора. Този не беше изгорен — гърлото му беше прерязано. Изотзад, с един удар. „Куритаи. Тук са. Започнало е.“

Френтис взе меча на гвардееца и пак хукна, като следваше писъците на принцесата. При всеки завой попадеше на нов труп, кървави следи петняха излъскания мрамор на двореца. Писъците скоро се изгубиха сред нарастващата какофония от ужас и сражения — куритаите бяха зарязали промъкването и се бяха заели сериозно със задачата си. Френтис видя една слугиня, застанала права сред четири трупа в един вътрешен двор. Зяпаше с широко отворени очи и стискаше кош с пране. Преди Френтис да е стигнал до слугинчето, един куритай се появи от сенчестата галерия отзад и го повали с удар през гърба.

Френтис вдигна ръка, когато мъжът тръгна към него. Вдигна и късия си меч и каза на волариански:

— Кралят е мъртъв. Имам заповеди да се погрижа за сестра му.

Куритаят се поколеба, мечът му се смъкна едва доловимо, но и това стигаше. Френтис вмъкна меча си покрай неговия, металът изстърга в метал, върхът се заби в окото на мъжа и потъна в мозъка му. Френтис изтегли меча си и хукна нататък.

Още трупове и още куритаи, които избиваха слуги и войници, без да подбират, с типичната за своя вид ефикасност, твърде многобройни, за да сражаваш с тях. Всеки, който застанеше на пътя му, падаше убит, на другите Френтис не обръщаше внимание. Познатото усещане на азраелското оръжие в ръката му го изпълваше с радост, годините обучение в Ордена се върнаха ненакърнени и без бавене. „Аз не съм роб — напомни си той, отстъпи настрани да избегне удар с меч и отсече ръката на противника си. — Аз съм брат от Шестия орден.“ Свободата го опияняваше, окриляваше спринта му през двореца. Би трябвало да изпитва вина, току-що беше убил краля на Обединеното кралство и беше оставил след себе си пътека от мъртъвци през Алпиранската империя, ала липсата на връзката бе толкова прекрасна, че не оставяше място за отчаяние. То щеше да дойде по-късно, в това Френтис не се съмняваше.

„Да ме бяха убили в ямите — помисли си той. — Защото сега ще превърна нападението им в капан, ще го обърна срещу самите тях. Ще изцедя армията им, докато цялата им империя не побелее от малокръвие.“

Спря, видял офицер от гвардията да се бие с двама куритаи в един коридор с големи картини. Ако се съдеше по униформата му, беше лорд-маршал от конните роти и умел мечоносец при това, щом успяваше да удържа двама толкова способни противници, макар че те постепенно го притискаха към един ъгъл и скоро битката щеше да стигне до логичния си край.

Френтис измъкна ножа за хвърляне на принцесата от ботуша си, още червен от собствената му кръв, и го метна по по-близкия от двамата куритаи. Острието потъна в основата на черепа. Другарят му отстъпи назад, давайки глътка въздух на лорд-маршала, видя Френтис и зае отбранителна стойка, която Френтис познаваше от ямите. Лорд-маршалът видя своя шанс и насочи удар към гърдите на куритая.

— Не! — извика Френтис, ала вече беше късно. Куритаят се наведе под оръжието, завъртя се и мушна отдолу нагоре с късия си меч. Острието потъна в гърдите на гвардееца.

Френтис нападна куритая, който тъкмо се изправяше, двамата си размениха няколко удара. Френтис задържа погледа си върху лицето на мъжа и откри, че го познава. „Онзи, с номер Едно, който отвори вратата на склада — осъзна той. — Капитанът на куритаите.“ Лицето на мъжа беше безстрастно, не личеше да е изненадан, че е въввлечен в дуел с човека, който бе придружавал господарката му едва предната вечер. Това беше типично за куритаите — воители, които се биеха като машини. Отгледани и обучени за война, усъвършенствани с помощта на опиати и само Вярата знае какви други средства на Мрачното. Превърнати в съвършените убийци, неподвластни на страх и омраза. Въпреки това Френтис беше убил много от тях и щеше да убие още един.

Знаеше тази атака от дните си при инструктор Солис, усвоил я бе до съвършенство, атака, която се използва срещу умел противник. Серия от посичащи и пронизващи удари, нанесени с умопомрачителна скорост, всичките насочени към лицето, които принуждават противника да вдигне оръжието си и да остави средата на тялото си незащитена, но не за меч, а за ритник. Ботушът на Френтис се заби с всички сили в гръдната кост на Едно, чу се ясен пукот на строшено. Куритаят се срина покрай стената, от устата му потече кръв, но въпреки това намери сили за още един, последен удар. Френтис го отклони с лекота и преряза гърлото му с обратния удар на меча си.

— К-кралят... — заекна поваленият лорд-маршал, вдигнал поглед към Френтис, лицето му побеляло от загубата на кръв.

Френтис отиде при него, огледа раната и разбра, че вече никой не може да му помогне.

— Кралят е мъртъв — каза той. — Но принцеса Лирна е жива. Трябва да я намеря.

— Брат... Френтис, нали? — изграчи гвардеецът. — Видях те... с Вълчите бегачи... преди години...

— Да. Брат Френтис. — „Аз съм брат от Шестия орден.“ — А вие, милорд?

— С-Смолен... — Закашля се и по брадичката му пръсна кръв.

— Милорд, раната ви... не мога да...

— Нямай грижа за мен, братко. Потърси я в източното крило... Покоите ѝ са там... — Очите му започнаха да се замъгляват и гвардеецът се усмихна. — Кажи ѝ... беше страхотно да пътувам толкова надалече със... с жената, която обичам...

— Милорд?

Усмивката изчезна от устните на лорд-маршала и лицето му се отпусна в маската на смъртта. Френтис го стисна за рамото, после се изправи, свърна зад ъгъла и хукна по коридора. Можеше само да се надява, че тича в правилната посока, на изток. Тук дворецът беше празен, нямаше трупове, макар че звуците на клането още отекваха по коридорите. Мина покрай широк прозорец и видя пламъци да се издигат над града. Спря, приковал поглед във воларианската флотилия, която изпълваше пристанището. Повече от хиляда кораба, които изплюваха на кейовете товара си от войници, прииждаха и колони от лодки, понесли още войници от корабите, хвърлили котва отвъд стените на пристанището. Войници от Кралската гвардия не се виждаха никъде, само варитаи и свободни мечове, строени в редици и подтичващи в крак по улиците. Нахлуваха в града според добре отработен и отрепетиран план. „Това се подготвя отдавна, любими...“

„Тази нощ Варинсхолд ще падне“ — осъзна Френтис, откъсна погледа си от страшната гледка и хукна отново. Щеше да намери принцесата и да я изведе някак от града. Оттам щеше да отиде в Дома на ордена и да ги предупреди за нападението.

На влизане в източното крило попадна на още трупове. Тесен вътрешен двор делеше крилото от централния дворец, няколко трупа се валяха сред розите и цъфналите череша. От входа към крилото долетяха звуци на битка, някой крещеше заплахи на непознат за Френтис език. Гласът беше женски.

Френтис хукна натам и завари четирима куритаи да се бият с висока татуирана жена, която въртеше копие като истински майстор. Един от противниците ѝ вече лежеше на земята, втори получи дълбока рана в бедрото, когато пристъпи непредпазливо напред за атака. „Лонаки“, осъзна Френтис, навързал множеството ѝ татуировки и неразбираемия език, на който жената ругаеше противниците си. Зад нея клечеше дългнест младеж, стиснал дълъг меч, и зяпаше нерешително мелето. „Цяло чудо е, че не е избягал“, помисли си Френтис.

Уби ранения куритай с един удар във врата, прониза друг в гърба, парира атаката на третия и отстъпи назад да направи място на татуираната, която го прониза в корема. Жената довърши ранения със силен удар по врата и се завъртя към Френтис, копие то ѝ насочено за атака.

— Кой си ти? — попита грубо тя на езика на Кралството.

— Брат от Шестия орден — отвърна Френтис. — Търся принцеса Лирна.

— Не носиш плащ — каза тя, присвила с подозрение очи.

— Брат Френтис? — обади се дългнестият младеж и пристъпи напред. — Наистина ли си ти?

— Да, аз съм — каза Френтис. — Принцесата тук ли е?

Лонакската жена сведе копие то си, макар още да го гледаше с подозрение.

— Това място е пълно с измама — каза тя на момчето. — Не бързай да се доверяваш никому.

— Това е брат Френтис — каза момчето. — А и нали видя какво направи току-що? Ако не можем да вярваме на него, на кого тогава?

— Принцесата — повтори Френтис.

— Не е тук — каза момчето. — Не сме я виждали, откакто отиде да се срещне с краля. Аз съм Арендил, а това е Давока.

— Далече си от планините — подхвърли Френтис на лонакската жена.

— Аз съм посланик — отвърна тя. — Какво става тук?

— Кралят е мъртъв, кралицата и децата им — също. Принцеса Лирна избяга, но е тежко ранена. Трябва да я намерим.

Очите на лонакската жена светнаха от гняв и тревога.

— Ранена! Как?

— Изгаряне. Убийцата... владееше огнено умение от Мрачното.

Давока прихвана копие то по-здраво.

— И къде е тази убийца?

— Мъртва е. От моята ръка. Нямаме време за това. Воларианска армия се изсипва на пристанището и до няколко часа градът ще падне в ръцете ѝ. — Огледа се. Коридорите на двореца бяха празни. „Няма да я намерим тук.“ — Трябва да се махаме — каза той. — Да стигнем до Дома на ордена.

— Не тръгвам без моята кралица — заяви Давока.

— Ако останеш тук, ще те убият, а нея няма да я откриеш. — Махна към дългия меч в ръцете на младежа. — Можеш ли да използваш това?

Момчето стисна по-здраво дръжката на оръжието и кимна.

— Ами, тогава следващия път го използвай, а недей само да стоиш и да зяпаш.

Тръгна към двора и Арендил го последва, като подтичваше.

— Давока — изсъска през рамо момчето. — Моля те!

Френтис затича към западната стена. Портите сигурно вече бяха във волариански ръце, значи трябваше да намерят друг начин да напуснат града. Стигна стената и погледна назад — Давока все пак го беше последвала. Продължи още петдесетина стъпки покрай стената и най-сетне го откри — плитък канал, пълен със смрадлива вода, която се оттичаше към градската канализация през шахта в основата на стената.

— Много е тясно — каза Арендил, сбърчил нос от миризмата.

Каналът беше висок едва една стъпка, но поне не беше затворен с решетка.

— Съблечи се — каза му Френтис и смъкна ризата през главата си. — Намажи се с лайна. Така ще се промушиш по-лесно.

Загреба мръсотия от канала и я намаза по гърдите и ръцете си. Мушна меча си напред, после легна и пропълзя в стеснението. Каменната зидария на стените ожули кожата му. Раната на хълбока го смъдеше от контакта с мръсотията — възпалението не му мърдаше. Изсумтя за последно и се измъкна от канала, после се наведе и подаде ръка на момчето. То мушна дългия си меч, после се навря на свой ред в тесния канал, като се давеше от вонята. Следваща поред беше Давока, копието ѝ издрънча покрай тях, след миг се появи и главата ѝ. Жената стискаше зъби и извиваше тяло да се промуши през стеснението. Френтис и Арендил я хванаха за ръцете и я издърпаха. Младежът зяпна голите ѝ гърди, нищо че бяха омазани с лайна. Тя го перна отстрани по главата и се наведе да си вземе копието.

— Как ще намерим пътя тук долу? — попита Арендил, като разтриваше слепоочието си.

Френтис се засмя. Не подозираше, че помни какво е да се смееш.

— Лесно. Както човек намира пътя у дома си.

Канализацията се изливаше в реката и Френтис реши да поемат по най-прекия път натам, по северния ръкав — така щяха да излязат близо до северния път и оттам да се придвижат до Дома на ордена. Накара Давока и Арендил да го изчакат, а той пропълзя по тръбата към реката да огледа северната порта на отсрещния бряг. Караулката при портата вече се охраняваше от варитаи, други патрулираха по стената, имаше и стрелци. Надявал се бе да пропълзят покрай брега и да минат по канала под крепостната стена, но нямаше как да го направят незабелязано, а да преплуват срещу течението беше невъзможно.

— Няма да стане — докладва той, след като се върна при другите. — Превзели са стените.

— Друг път няма ли? — попита Давока.

— Само един. — Този вариант не му харесваше, маршрутът беше труден и щеше да удължи с мили промъкването им към Дома на ордена, но всички други подстъпи със сигурност се охраняваха. Мразеше воларианците, но уважаваше безспорната им ефективност.

— Бил си там — каза Давока, докато Френтис ги водеше на изток през лабиринт от тунели. Газеха през смрадлива вода и Арендил продължаваше да се дави на всяка втора крачка. — Видял си убийцата.

„Очите на краля... звукът, с който се счупи вратът му, като скършен сух плавей...“

— Да.

— И е станало внезапно, без предупреждение? Никой не е можел да го спре?

— Ако можеше, щях лично да го спра.

Пауза, докато Давока търсеше правилните думи.

— *Горинът*... естеството на убийцата? Името й?

— Воларианка. Не знам как се казва.

Вдигна ръка, чул ехо на звук в тунелите, кратък вик, който секна рязко. Прикликна. Чакаше и се заслушваше. Долови тих шепот, някакви хора спореха, груби гласове, но не можа да различи думите.

Френтис пропълзя напред, като плъзгаше стъпала по пода, за да не разплисква водата. Спря при един ъгъл. Тук гласовете се чуваха ясно. Бяха двама, мъже.

— Няма да стоя тука цяла нощ, да знаеш — чу се гърлен шепот, изтънял от отчаяние.

— Ми иди се поразходи навън тогаз — отвърна другият, спокойно, но все пак с тревога и страх. — Завържи нови приятелства.

Пауза, после първият промърмори сърдито:

— Трябва да има и нещо по-добро от тая тръба с лайна.

— Няма — каза Френтис и излезе иззад ъгъла.

Двамата мъже, приклекли в тунела, го зяпнаха, после скочиха на крака. По-дребният, с обръсната глава и златна обица, държеше кинжал с дълго острие. Другият, едър мъж с рошава тъмна коса, размаха тоягата си към Френтис.

— Кой си ти бе? — попита едрият.

— Брат от Шестия орден.

— Да бе, а къде ти е плащът? — Едрият тръгна напред, вдигнал заплашително тоягата си, но бързо-бързо спря, когато върхът на късия меч на Френтис цъфна под брадичката му.

— Това достатъчно доказателство ли е? — попита Френтис.

По-дребният, изглежда, се канеше да се намеси, но после видя Давока да се приближава с копие в ръце.

— Нищо лично, братко — каза той, прибра кинжала под колана си и вдигна ръце. — Аз съм Улвен, а този добър човек го знаят като Мечока, заради косата му. Ний сме просто две честни души, дето дирят избавление.

— Сериозно? — Френтис кривна глава, взрян в страховитата мутра на по-едрия. — Когато този тип събираше данък за Едноокия, му викаха Греблото, а на теб ти викаха Плъха, понеже си изключително надежден.

По-дребният се дръпна назад и присви очи.

— Познавам ли те, братко?

— Когато ме наричваше, ми викаше торба с лайна. Ако помня добре, в нощта, когато дадох името на Едноокия, ти беше точно зад него.

— Френтис — прошепна онзи, отчасти с изумление, но повече със страх.

— Брат Френтис — поправи го той.

Плъха преглътна и хвърли поглед през рамо, готов да си плюе на петите.

— Това... беше много отдавна, братко.

Често си бе мечтал за отмъщение, за шанс да си върне за побоищата и откраднатата плячка. Би било съвсем лесно да го убие, все пак беше натрупал завидна практика в убийствата.

— Едноокия обвини нас, между другото — продължи Плъха, като бавно отстъпваше назад. — Че не сме те видели оная нощ. Наложил се да избягаме от града, години наред живяхме като последни просяци.

— Колко жалко. — Френтис се вгледа в очите на Греблото и видя там само страх, като при разбойника в пустинята или първия помощник на контрабандиста...

— Тръгнали сме към пристанището — каза той, дръпна меча си и тръгна напред покрай Плъха, който побърза да му направи път. — Може да дойдете с нас, но чуя ли и една нахална дума от тебе или от Греблото, с вас е свършено. Ясно?

Близо час газиха през мръсотията, преди да стигнат до тръбата, която стърчеше от стената на пристанището. Звуците от падането на Варинсхолд стигаха до тях през канавките, писъци и викове, рев на пожари, трясък на сринати стени. От време на време чуваха трясък на стомана и гневни викове... последвани от писъците на победените.

— Леле! — изохка Плъха, вдигнал поглед към кръвта, която капеше от една шахта в тавана на тунела. — Не вярвах, че някога ще ми стане жал за градската стража.

Френтис надникна през края на тръбата и видя волариански кораби, струпани около кейовете на пристанището, и други в открити води, които все така бълваха към брега натоварени с войници лодки. Разстоянието до най-близкия кораб беше стотина крачки, никакъв проблем за стрелците на борда, ако имаше такива. Имаше голяма вероятност да ги видят, но друг вариант нямаше, затова им оставаше да се надяват, че стрелците са били изпратени в града.

— Нещо против аз да мина пръв, братко? — писа се доброволец Плъха. — Един вид да ви разчистя пътя?

— Майната ти — отвърна Греблото. — Що па ти да си пръв?

— Защото последният рискува да получи стрела в гърба, затова — каза Френтис. Махна на Арендил да се приближи. — До скалите под тръбата има десет стъпки — каза му. — Отлив е, така че няма да

плуваме. Придържай се към скалите и върви на север. Като стигнеш до носа и се скриеш от корабите, ни изчакай. — Кимна на Давока. — Ти тръгваш след него. После вие двамата — добави той, когато Плъха отвори уста да възрази.

Арендил си пое дълбоко дъх, после се мушна в тръбата, пропълзя през нея и се изгуби от поглед. Давока се поколеба за миг, преди да го последва.

— Ако ти умреш? — попита Френтис тя.

— Домът на ордена е на дванайсет мили западно оттук. Намерете северния път и тръгнете по него.

Тя кимна и се мушна в тръбата. Френтис се обърна към Плъха и Греблото — двамата хвърляха ези-тура. Плъха загуби и Греблото се ухили до уши.

— Да ти е сладка стрелата, дребно копеленце такова — каза той и се навря с мъка в тръбата.

— Тоя тлъст задник ще задръсти тръбата — изръмжа Плъха, когато Греблото се забави. Накрая, с много мъка, едрият мъж изпълзя до края и изчезна от поглед. След миг до слуха им стигна приглушената му псувня при приземяването след скока.

Плъха не чака да го подканят — мушна се в тръбата, пропълзя за секунди и скочи. Френтис го последва, подаде глава навън и вдиша жадно чистия морски въздух. Измъкна се и скочи долу на скалите, стъпалата му се хлъзнаха по мокрия камък, но той все пак запази равновесие. Видя Греблото да се мъкне към носа, Плъха вече го беше настигнал. Френтис погледна назад към корабите в пристанището — хора тичаха по палубите, но не личеше някой да ги е видял.

Тръгна след останалите, като прескачаше от камък на камък. Когато беше малък, често идваше тук при отлив. Случваше се да намери нещо ценно сред отломките, които морето е оставило сред камънака, но дори да не намереше нищо, пак му беше приятно да прескача от камък на камък. Не просто приятно, а и добро упражнение за придвижването по градските покриви — следващия етап в кариерата му на крадец, който се надяваше да усвои скоро.

— Не ме оставяй, братко — изпуктя Греблото, когато Френтис го настигна.

— Ами побързай тогава. — Френтис застина, когато силен металически трясък прозвуча зад тях. Обърна се, сграбчи Греблото за

краката и го натисна на скалите. Нещо отскочи от камъните със силен звън.

— Какво беше това? — ахна Греблото.

— Стрела на балиста — каза Френтис. — Явно са ни видели.

— О, Вяра! — Греблото беше на ръба на сълзите. — О, Вяра, какво ще правим сега?

— Когато бях малък, ми се виждаше много по-смел. — Френтис вдигна глава и видя фенер да грее на носа на най-близкия кораб, неясни сенки се движеха около паякообразната форма на балистата и спокойно навиваха макарата. „Скучно им е и се упражняват върху глупавите бегълци — реши Френтис. — Свободни мечове, не роби.“ — Имаме късмет — каза той на Греблото, изправи се и вдигна ръце.

Едрият мъж го зяпна.

— Какво правиш бе?

— Продължавай напред — нареди Френтис и размаха ръце.

— Какво?

— Бегом! — Балистата издрънча, когато един от членовете на обслужващия я екип удари спусъка. Френтис стоеше неподвижно като статуя. Преброи два удара на сърцето си, после се смъкна на колене. Стрелата мина над главата му и изтрещя някъде сред скалите. Греблото тичаше и ругаеше неспирно.

Гласове долетяха откъм кораба, чу се и доволен смях заради неочакваното развлечение. Френтис се обърна и тръгна бавно към носа, без да поглежда назад. Балистата беше страховитото оръжие, но не беше лък, а и тези мъже със сигурност не бяха толкова умели като добре обучен екип от роби.

Наведе се под още три стрели, преди да стигне до носа. Междувременно Греблото се беше скрил. Френтис спря да помахна на кораба, преди да свърне зад стърчащата канара, с което предизвика хор от разочаровани гласове. Сигурно целият екипаж се беше събрал на носа да позяпа представлението. Френтис събра ръце около устата си като рупор и извика на волариански:

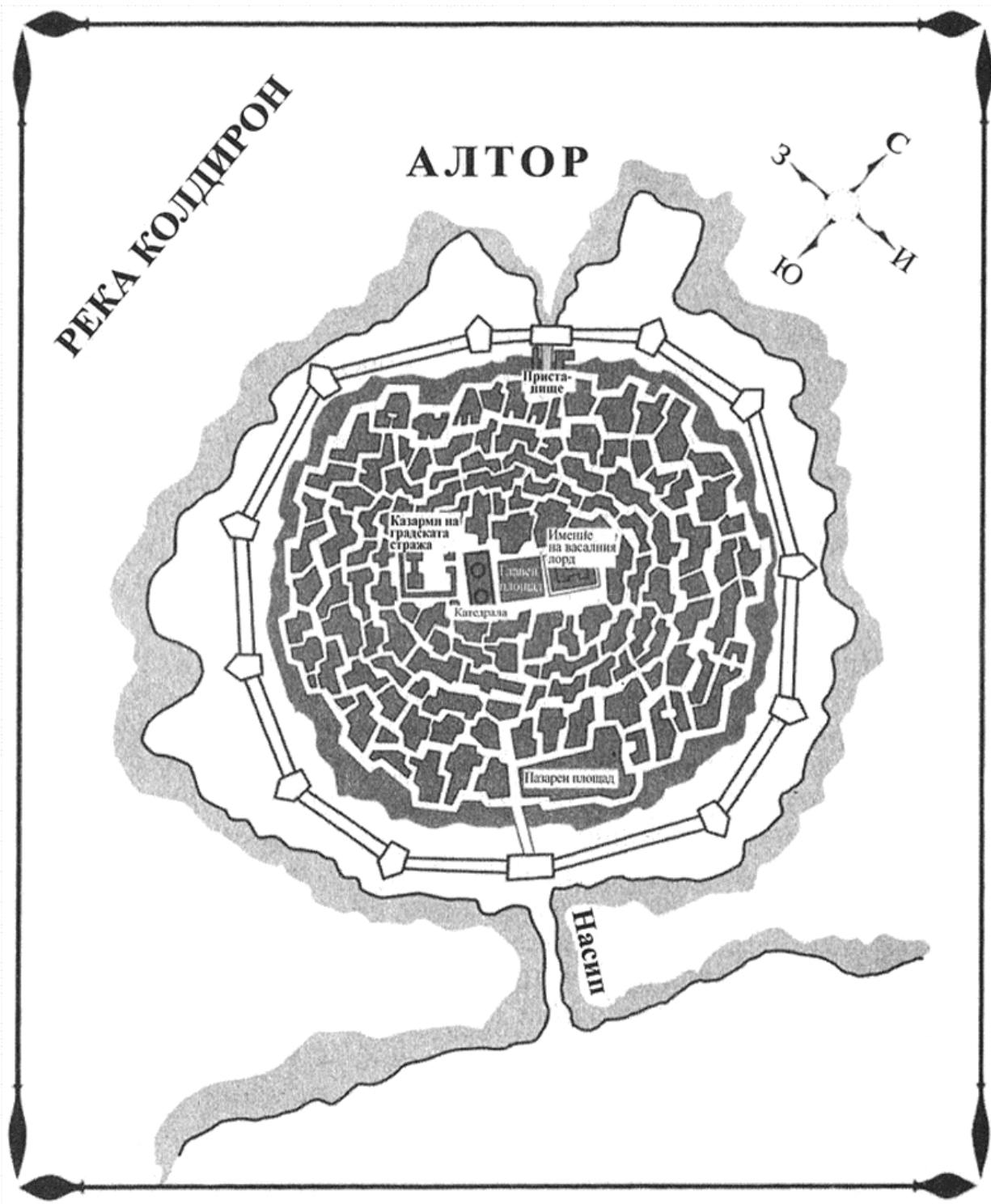
— ПОСМЕЙТЕ СЕ! СКОРО ВСИЧКИ ЩЕ УМРЕТЕ ТУК!

ТРЕТА ЧАСТ

Можем да простим на учениците, задето вярват, че фигурата на Светия четец е древен постулат, характерен за кумбраелската форма на богопочитание, един вид свещено доверие, въплътило волята и властта на Световния отец в човешки съсъд по молба на пророка. Уви, никъде в Десетокнижието не се споменава такава фигура, а организационната матрица на църквата, такава, каквато съществува понастоящем, е трудно да бъде съзряна в разнородното и често противоречиво съдържание на свещените текстове.

Най-ранното споменаване на Светия четец датира едва отпреди три столетия, а дори и тогава ролята му е ограничена до почетна титла, давана на най-отдадените богомолци сред клира. Идеята за човек, който държи абсолютното и неоспоримо първенство в църквата, се превръща в установена институция едва преди двеста години, внесена е в Кумбраел отвън, и в началото е срещнала сериозна съпротива.

Аспект Дендриш
Хендрал,
„Заблуди и вярвания
— естеството на
богопочитанието“, Архиви
на Трети орден

Алтор

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

Съпругата на генерала ме освободи рано сутринта, когато зората се сиваше над димящия град. Звуците на битката бяха затихнали малко по-рано, но още не се беше появил пратеник с новина за победата, а постоянният поток ранени, който се изливаше от пробива в крепостната стена, не говореше за триумф. Всички ранени без изключение бяха свободни мечове. Никой не си правеше труда да изнася от полесражението войниците роби, естествено.

Генералът беше останал в каютата си заедно със своята робиня за наслади, докато аз разказвах на съпругата му за Ал Сорна — не премълчах нищо и разказът ми продължи с часове, докато Алтор вдигаше димни колони пред погледа ни. Любопитството ѝ нямаше край, тя ми зададе много въпроси, които ме наведоха на мисълта, че си е създала нереална представа за Убиеца на Надеждата и неговите способности.

— И казваш, че никога не си го виждал да демонстрира тези велики сили, за които говори твоят народ? — попита ме тя, след като ѝ преразказах няколко от многочислените истории за Ал Сорна, които се предаваха от уста на уста в Империята.

— Той е човек като всички нас, господарке — отговорих аз. — Притежава изключителни умения и остър ум, така е. И безпогрешен инстинкт, който мнозина биха взели за магия. Но не съм видял нищо, което да доказва, че може да чете мисли, да разговаря с диви зверове или с душите на мъртвите.

— А когато се изправи срещу моя любим съпруг, дали ще прояви този свой остър ум, как мислиш? Дали ще измисли някоя невиждана хитрина, с която да спаси този град от унищожение?

Усещаше се ясна саркастична жилка в тона ѝ, която потвърди впечатлението ми, че тази жена е убедена фаталистка, че нищо от видяното тук не я изненадва, че според нея изходът от обсадата е предизвестен, неизбежен и не съвсем по вкуса ѝ.

— Подозирам, че ще стане точно така, господарке — отговорих аз.

— Значи е велик стратег — каза тя със смях. — Срещала съм неколцина такива. Един от тях беше дотолкова убеден в гениалността си, че изпрати петдесет хиляди мъже да изгорят в едно напоено с газ тресавище. Кажу ми, ако Ал Сорна бе командвал

Кралската гвардия срещу моя съпруг, щеше ли резултатът да е същият?

Несъмнено си даваше сметка, че този въпрос е опасен и че каквото и да отговоря, може да се окаже фатално.

— Такова нещо не може да се прецени, господарке.

— О, мисля, че може, особено от човек като теб, отлично запознат с историята и нейните битки.

Държеше да получи отговор и аз трябваше да ѝ го дам, при това съзнавайки, че всеки опит да полаская съпруга ѝ ще бъде разпознат и наказан съответно.

— Военачалникът беше твърде самоуверен — казах аз. — И не допусна, че може да бъде предаден от съюзник. Ал Сорна не би направил такава грешка.

— А разликата в числеността? Самият ти каза, че това е решаващ фактор.

— При оазиса Лелун Ал Сорна обърна в бягство целия имперски елит само с помощта на няколкостотин мъже. Ако тук има път към победата, той ще го намери. — Тя вдигна вежда, аз осъзнах грешката си и побързах да добавя: — Господарке. — Сърцето ми се разтупка, студена пот изби по челото ми.

— Вече се питах дали някога ще се забравиш дотолкова — каза тя.

— Простете ми, господарке... — избълвах аз, но тя ми махна да замълча и отново зарея поглед към димящия град. — Имаш ли съпруга някъде, лорд Верниерс? — попита след миг. — Семейство, което да те чака в Алпира?

Нямаше нужда да обмислям отговора си, давал го бях много пъти.

— Винаги съм бил твърде зает с работата си и не остана време за друго, господарке.

— Друго? — Обърна се към мен и се усмихна. — Любовта е „друго“?

— Аз... не знам, господарке.

— Лъжеш. Обичал си някого и си го загубил. Коя ли е била тя, чудя се. Някое умно момиче, прехласнато по великия учен? Пишеше ли поезия? — Нацупи устни в престорена тъга. Макар че бях уплашен до

смърт, в онзи момент я мразех толкова силно, че бих я метнал през борда и бих се смял от сърце, докато се дави.

Избрах по-безопасния курс, разбира се. Излъгах.

— Тя умря, господарке. Във войната.

— О. — Примижва и извърна глава. — Много тъжно. Трябва да си починеш. Без съмнение утре сутрин моят любим съпруг ще иска от теб да запишеш поредното клане за идните поколения.

— Благодаря ви, господарке. — Поклоних се и тръгнах към стълбата, която водеше към каютата ми. Вървах бавно, а ми идеше да тичам. Вродената жестокост на генерала ме плашеше, но вече знаех, че най-голямата опасност на този кораб идва от съпругата му.

Спал съм някъде два часа, сънищата ми бяха пълни с хаос и кръв, съзнанието ми незнайно защо бе решило да разиграе отново епичната нощ, когато Кралската гвардия понесе своето поражение. Лицето на Военачалника, когато ги видях да щурмуват собствения му фланг... Брат Кейнис, който се опитваше да прегрупира разбягалите се войници...

Събудих се, насилих се да изям попарата, която бяха оставили пред вратата ми, и през следващите няколко часа редактирах бележките си от предния ден в достатъчно ласкателен разказ за воларианската атака, без да пропускам грижливата подготовка на генерала за продължителна битка зад стените на града.

Малко след това ме повикаха на палубата. Генералът беше свикал военен съвет, старшите му офицери се бяха събрали около масата с картите, а дивизионният командир докладваше.

— Постигнахме известен успех с огъня, почитаеми генерале — каза човекът, лицето му бе изтощено и покрито с полепнала мръсотия. — Палехме всичко по пътя си с цел да ги изтласкаме назад, но те се усетиха бързо, създадох пролуки между улиците, които не позволиха на пожарите да се разпространят. Освен това голяма част от сградите са каменни и горят трудно. А и хората... огънят не признава приятел и враг, в него погинаха колкото техни, толкова и наши. Бойният дух е... не е добър.

— Ако войниците ти толкова държат да се насират от страх — отвърна генералът, — имам достатъчно надзиратели, които умеят

да внушават подчинение. С бича. — Погледът му се стрелна към най-близкия нещастник, командир на свободните мечове с почерняло от сажди лице и прясно зашита рана на бузата. — Ами ти? Колцина от твоите подложни на бича вчера?

— Четирима, почитаеми генерале — отвърна с дрезгав глас мъжът.

— Нека са шестима днес. — И огледа присъстващите в търсене на нова жертва.

— Ти! — Посочи с пръст един мъж, облечен с униформата на механиците, които обслужваха балистите и мангонелите. — Малкият ми номер с военнопленниците. Опитайте ли го?

— Опитавме го, почитаеми генерале. Метнахме петдесет глави над стените, както наредихте.

— И?

Мъжът се поколеба и вместо него се обади дивизионният командир:

— Врагът също държи пленници, почитаеми генерале. Метнаха петдесет глави към нас над барикадите.

— Дело на вещицата е това — измърмори под нос командирът на варитайския батальон.

Генералът го прикова с гневен поглед и го посочи с пръст като с копие.

— Този е понижен до обикновен войник. Махнете го от очите ми и гледайте да е в първата атака днес.

Забодете поглед в картата, докато извеждаха разжалвания.

— Срещу всяка логика и историческо познание — измърмори той. — Когато стените паднат, градът пада и победителите жънат наградата си от плячка и плът. Винаги е било така. — Вдигна рязко глава и погледът му ме намери. — Нали, мой учен робе?

Можеше да е капан или просто знак за невежеството му. И в двата случая нямах време да измисля святна лъжа.

— Простете, господарю, но не е точно така. Има един исторически паралел на настоящата... на настоящото затруднение.

— Паралел — тихо повтори той, изправи гръб и се разсмя. Офицерите побързаха да се присъединят. Генералът разпери ръце и вдигна вежди. — Ами, просветли ни тогава нас, невежите волариански глупци, велики Верниерс. Кога и къде е бил този паралел?

— По време на Ковашката ера, господарю. Преди почти осемстотин години. Войните, изковали Воларианската империя.

— Знам какво е Ковашката ера, алпирански нещастнико. — Личеше си, че с мъка съдържа гнева си, и за пореден път си помислих, че все още съм жив само благодарение на съпругата му. — Казвай — подкани ме той, когато гневът му стихна.

— Град Кетия — казах аз. — На който е наречена съвременната провинция Ескетия. Той последен отстъпил пред имперското войнство, издържал близо година, преди стените му да паднат, но с това битката не свършила. Кралят на града, прочут воин, а и надарен с магически сили, както твърди легендата, вдъхновил своите хора за истински подвизи на издръжливостта, пред които дори въображението е безсилно. Всяка къща се превърнала в крепост, всяка улица — в бойно поле. Казват, че имперските войници се изпълнили с отчаяние и ужас, били убедени, че градът никога няма да падне.

— Но е паднал — каза генералът. — Самият аз съм се разхождал сред руините на Кетия.

— Да, господарю — казах. — Битката се обърнала, когато Съветът назначил нов командир, Вартек, останал в историята като Копието, защото лично предвождал хората си в битка, винаги пръв се връзвал във вражеските линии. Храбростта му разпръснала страховете на войниците. Сражавали се в продължение на седмици, но накрая Кетия все пак паднал, всички мъже били избити, а жените и децата — поробени.

Възцари се пълна тишина, генералът ме гледаше с ледена ярост. Не помръдвах, не мигвах дори. Читателят трябва да разбере, че думите ми не бяха проява на смелост, не бях планирал да нанеса обида с подтекста, който те носеха. Просто бях изпълнил нареждането на господаря си, разказвайки исторически факт такъв, какъвто го познаваме от източниците.

— Почитаеми съпруже. — Форнела се бе появила на палубата, облечена в семпла рокля от бял муселин с червен сатенен шал на раменете. Застана до съпруга си и сложи чаша с вино до ръката му. — Пийни още една чаша, сърце мое. Може би виното ще те разсее от древните измишльотини, които дрънка моят прескъп роб.

Генералът вдигна бавно чашата и отпи, като задържа погледа си върху мен достатъчно дълго, за да разбере какво ме чака, а именно

жестоко наказание.

— Колко роби сме взели от тази провинция? — попита той, обръщайки се към дивизионния командир.

— Не колкото от другите, почитаеми генерале. Може би три хиляди.

— Тогава утре нека главите са петстотин — каза генералът на механика. — И нека първо ги ослепят. Да стане близо до барикадите, така че писъците им да се чуват. Нека да викат роднините си. Малко изтезания ще свършат работа, преди да ги обезглавите. И да обезглавят от нашите в отговор, не е голяма загуба. Само страхливците допускат да бъдат пленени. Ако и утре сраженията продължават, нека обезглавените са хиляда. — Допи виното и хвърли чашата на палубата. — Виждаш ли, робе? Аз също мога да давам вдъхновяващ пример на войниците си.

1. РЕВА

— Няма да облека това.

Лейди Велис се усмихна, вдигнала светлосинята рокля, докато Рева отстъпваше назад.

— Но защо? Чудесно ще подчертава косата ти — каза тя. — Поне я пробвай.

— Къде са моите дрехи? — попита настоятелно Рева.

— Вече са изгорели в пещта, надявам се. Такива дрипи едва ли са подходящо облекло за племенницата на васалния лорд.

— Ами тогава ще си остана така. — Облечена беше с простичка памучна риза, оставена ѝ от слугинята, която бе донесла закуска. Стражите на чичо ѝ я бяха довели тук предната нощ, в тази стая, докато колегите им претърсваха всяко помещение и килер по заповед на лорда. Обърнали бяха къщата нагоре с краката, цареше врява, но Рева не бе усетила почти нищо, така замаяна бе от пристъпа на дълбоко отчаяние и скръб. Емоциите я бяха изцедили, тя ходеше, където я водеха, но нищо повече, гледаше в една точка, глуха за въпросите. „Убийте я — беше казал жрецът. — Убийте я...“

В стаята имаше голямо легло, в което тя се бе сринала кажи-речи още от вратата, свила се бе на топка, притискаше коленете си към гърдите си и ронеше горки сълзи, които я омерзяваха още повече. „Убийте я...“ Накрая беше заспала сън без сънища, сън като черна бездна. Когато се събуди, откри, че е гола под завивките, една слугиня оставя табла със закуска на тоалетката, а на вратата стои пазач. Не беше за вярване, че са я съблекли, без да се събуди.

Велис плъзна поглед по нея, без да крие възхищението си.

— Лично аз не бих имала нищо против. Но чичо ти ще се смути. Хайде, облечи се малко по-прилично, заради него.

Метна роклята на леглото и продължи да зяпа Рева с лека усмивка на пълните си устни.

— Държете се неприлично — промърмори Рева и посегна към роклята.

Велис се засмя и се обърна към вратата.

— Някой от стражите ще те доведе долу, когато си готова.

Чичо ѝ беше в градината, седнал на малка маса сред подрязаните в причудливи форми храсти и в компанията на бутилка вино, която вече бе празна наполовина, макар че деветата камбана едва ли беше била отдавна. До бутилката беше положен мечът, който Рева беше откраднала предната нощ. Лейди Велис стоеше наблизко и четеше някакъв свитък.

— Моята храбра племенница! — посрещна я васалният лорд с широка и топла усмивка, даже стана да я поздрави. Тя му позволи да я прегърне, като сбърчи леко нос от миризмата на вино, която я лъхна, когато чичо ѝ се наведе да я целуне по бузата.

— Откъде знаехте името ми? — попита го тя, когато той я пусна.

— А, значи баба ти и дядо ти са те кръстили на нея. — Върна се на масата и я покани с жест да седне на празния стол. — Радвам се.

— Баба и дядо? — попита тя. Не прие поканата, стоеше права и оглеждаше градината. „Толкова много стражи.“

— Да. — Стори ѝ се озадачен. — Те са те отгледали, нали?

В този миг Рева се отказа от всяка мисъл за бягство. Отиде при празния стол и седна.

— Баба и дядо са мъртви — каза тя. — Майка ми е мъртва. Баща ми... — Млъкна за миг. Нямахше нужда да го осведомява за съдбата на баща си. — Защо не ги остави да ме убият?

Той се засмя и си наля още вино.

— Що за чичо би го направил?

— Познавал си майка ми?

— Познавах я, да. Е, не толкова добре като баща ти, очевидно. Но я помня отлично. — Кървясалите му очи се плъзнаха по лицето ѝ. — Много беше хубава. И жизнена. Нищо чудно, че Хентес се влюби в нея до уши. Когато те видях, реших, че духът ѝ е дошъл да ме спаси. Приличате си като две капки вода, освен в очите. Те са съвсем като на Хентес.

„Влюбил се в нея до уши?“ Жрецът винаги се бе изказвал нееднозначно за отношенията на родителите ѝ. „Майка ти беше курва — казваше той. — Една от многото, които изкушаваха Верния меч,

преди Отецът да го ощастливи със Словото си. Сега ти имаш шанс да изплатиш дълга ѝ, да вложиш някакъв смисъл в злополучно заченатия си живот.“

— Ако тя не беше слугиня, като нищо можеше и да се оженият — продължи чичо ѝ. — Дядо ти откачи, когато се разбра, че ти си на път. Имало бе и други момичета през годините, разбира се, както и немалко копелета, но той не пожела да задържи нито едно. Откараха Рева във фермата на родителите ѝ заедно с една доста голяма кесия, а Хентес замина за нилсаелската граница да се разправи с една особено неприятна банда разбойници. А после до него стигнала вестта, че майка ти е починала при раждането. Чудя се дали именно скръбта не го е тласнала към безразсъдството. Старият Хентес, когото познавах, никога не би тръгнал да напада стрелец, отстоящ на трийсет стъпки разстояние.

— „Макар и грешник, мъжът, който по-късно щеше да се превърне в Истинския меч, във Верния меч, никога не е бягал от дълга си — цитира тя. — Бил ранен в служба на своя народ, повален от стрелата на разбойник. Дни наред се гърчел в болка, безпамятен за света, докато словото на Отеца не го разбудило за нова цел.“

— Значи си чела Единадесетата книга?

— Знам я наизуст. — „Биеше ме, докато не я научих по-добре от него.“

— Онзи тип снощи — каза васалният лорд. — Познаваш го, нали?

Тя кимна. Неспособна бе да изрече и една дума за жреца.

— Значи знаеш името му — каза Велис и вдигна поглед от свитъка, който четеше. — Другарят му, онзи, когото ти осакати, не иска да ни го каже.

— Защото най-вероятно не го знае. Синовете рядко използват истинските си имена, дори помежду си.

— Синовете. — Чичо ѝ въздъхна и отпи от виното. — Естествено. Кой друг? Винаги са проклетите Синове.

— Само дето — отбеляза Велис и измери Рева със същия безсрамен интерес, с който я бе гледала и в спалнята. — Само дето сега ние имаме дъщеря в ръцете си.

— Племенница — каза васалният лорд. — *Моята* племенница, съветнице.

— Не ме разбирайте погрешно, милорд. В края на краищата, също като вас, и аз дължа живота си на тази така *интересна* млада жена. Готова съм да ѝ угодя всячески...

— Осакатеният затворник — прекъсна я той. — Каза ли нещо друго интересно?

— Всичко е тук. — Велис метна свитъка на масата. — Обичайните фанатични глупости. Искат да си върнат васалството в името на Световния отец, да сложат край на еретическото господство. Мина известно време, докато склони да ни съдейства.

Лорд Мустор взе свитъка и плъзна поглед по текста.

— Слугинята? — попита той, присвил очи. — Така са влезли, значи.

— Явно им е симпатизирала и със сигурност не е очаквала, че ще ѝ прережат гърлото за награда. В бъдеще трябва по-внимателно да избирам прислугата. Наредих да претърсят стаята ѝ, макар че едва ли ще намерим нещо. — Обърна се отново към Рева, този път с по-сурово лице. — Името.

— Никога не съм го знаела — отвърна тя. — Жреците не споделят имената, които им е дал Отецът.

Велис се спогледа с Мустор, на лицето ѝ се четеше зле прикрит триумф.

— Това не значи нищо — каза предупредително той.

— Може би засега. — Велис се отдалечи от масата, като раздвижи енергично китки. — Макар че ми дава друга идея за разпита на нашия затворник. Ако ме извините, милорд. — Поклони се на Рева. — Милейди. — Уж тръгна да си ходи, но спря до Рева и сложи ръка на рамото ѝ. — О, подготвила съм ти подарък. Приеми го като знак колко високо те ценя. Скоро ще пристигне. — Намигна ѝ и пое с бърза целенасочена стъпка по чакълената пътека към къщата.

— Изтезава ли го? — попита Рева.

— О, нищо толкова просташко — отговори той. — Поне докато не стане необходимо. Лейди Велис умее да забърква билкови отвари, които развързват езика, но също и ума, а това прави разпита труден. Моята съветница понякога... да речем, че нарушава строгите изисквания на етикета. Но е вярна на васалството и на мен. В това не се съмнявай.

— Не ми харесва как ме гледа.

Лорд Мустор се засмя и наля остатъка от виното в чашата си.

— Приеми го като комплимент. Тя е много капризна в това отношение.

Рева откри, че не желае да говори повече на тази тема, и вместо това се пресегна да докосне дръжката на меч.

— Взел си го — каза тя. — И си го пазил. Редно е да ти благодаря за това.

Той се намръщи озадачено.

— Мечът на прадядо ти виси на стената в стаята за тренировки, откакто се помня. Чудех се защо си си направила толкова труд да го откраднеш.

— Мечът на прадядо ми? — Тя изпъшка и дръпна ръката си. — Мислех, че... — „Изминала съм толкова път за нищо?“

— Мислела си, че е на Хентес? — Лордът вдигна вежди с разбиране. — Оръжието на Верния меч. Велика и свещена реликва. Де да беше у мен.

— Значи не е?

— Изгубил се е във Високата твърд при смъртта на Хентес. Когато се сетих да го потърся, вече беше изчезнал безследно. Бих помолил Ал Сорна да накара онези плъхове от полка си да го върнат, но по онова време не бях в позиция да го моля за каквото и да било.

— Значи всичко е било напразно — тихо каза тя. — Изминах толкова много мили, лъгах и убивах по пътя си. И всичко това за да търся нещо, което не може да бъде намерено.

— Жрецът. Той ли те е пратил да го търсиш?

— Пратил ме е да умра. Сега вече го разбирам. Ал Сорна беше прав. Трябвало е да бъда новата мъченица, която да вдъхнови и събере хората около преродените Синове на Верния меч. За това ме е подготвял жрецът още от най-ранна възраст, отгледал ме е да се превърна в труп.

— Нищо ли не помниш от времето преди това? Баба си и дядо си?

— Помня някои... образи на други хора, лица, които съм познавала преди неговото. Мисля, че бяха добри. Но винаги са ми изглеждали като сън. А той беше толкова истински, всяка негова дума съдържаше истина на Отеца. Само дето ме е лъгал през цялото време. Какво означава това, чичо? Какво да мисля за любовта на Отеца сега?

— От очите ѝ отново течаха сълзи и поради липса на друго Рева ги изтри с дантелените ръкави на нелепата си рокля. Чичо ѝ допи чашата си и махна на един слуга, който хукна да донесе нова бутилка.

— Нека ти споделя една тайна, моя прекрасна племеннице. — Наведе се по-близо и сниши глас до шепот. — Може да съм си отгледал образ на безбожен грешник, но никога не съм се съмнявал, че Отецът ме следи неотклонно. Усещам погледа му ежедневно, усещам непоносимата тежест на... разочарованието му.

Рева откри, че не може да сдържи смеха си, смях и сълзи се бореха за надмощие върху лицето ѝ.

— Но има и още — продължи той. — Кой, ако не Отецът, би могъл да ми донесе такъв голям дар? Спасителка и племенница точно в нощта, когато убийци дойдоха да ми вземат живота? Кажете ми, че не съзираш неговата ръка в това, и няма да ти повярвам.

Обърна се, чул централната порта да се отваря.

— О, изглежда, подаръкът на моята съветница е пристигнал.

Рева се изправи стресната при вида на групата, която се приближаваше към тях — четирима стражи, побутващи пред себе си младеж с широки рамене. Спряха и тя хукна към тях. Едното око на Аркен беше насинено.

— Какво сте му направили?

— Моля за извинение, милорд — каза сержантът на стражите, когато Мустор се приближи на свой ред. — Момчето ни видя, че идваме, и скочи от прозореца на хана. Изобщо не чуваше какво му говорим.

Рева докосна синината на Аркен и примижа.

— Казах ти да не ме чакаш.

Той се нацупи.

— Не исках да ходя сам в Пределите.

Васалният лорд се изкашля.

— Изглежда, ще останем тук, при чичо ми — каза Рева.

Дадоха ѝ лична слугиня, тиха жена, която нямаше навика да задава излишни въпроси, но пък не я изпускаше от поглед, което подсказа на Рева, че основната задача на слугинята е да докладва на лейди Велис. Дадоха ѝ още рокли и апартамент на приземния етаж,

точно под покоите, които чичо ѝ делеше със своята съветница. Рева се чудеше как да разбира факта, че настаниха Аркен в друго крило.

— Той ми е просто приятел — беше обяснила тя, когато васалният лорд я попита за момчето на закуска следващия ден.

— Азраелски приятел — изтъкна той.

— Също като лейди Велис — изтъкна Рева на свой ред.

— Да, и точно затова имам богат опит със словесните атаки на онези, които все още мечтаят за независимо васалство. Ако ще бъдеш официално признатата ми племенница, известно... известна дискретност трябва да се спазва.

Рева реши да премълчи очевидната ирония на факта, че точно той, прочут женкар, ѝ чете лекции за дискретността.

— Официално призната племенница?

— Да. Какво мислиш?

— Ами... не знам. — Истината бе, че нямаше представа какво да прави сега. Жрецът се бе оказал лъжа, мечът — легенда, а любовта на Отеца... — Мислех да тръгна към Северните предели. Имам приятели там.

— Ал Сорна тоест. — Имаше известна острога в тона му, което ѝ подсказа, че най-сетне е попаднала на човек, който не питае страхопочитание към бившия ѝ учител. — Май не ми допада особено идеята племенницата ми да се навърта край онзи тип. Него неприятностите винаги го намират.

— Значи съм твоя затворничка, така ли? Ще ме държиш тук да ти играя по свирката.

— Свободна си да идеш където поискаш. Но не искаш ли да поостанеш малко при своя самотен стар чичо?

Рева тъкмо се чудеше какво да отговори, когато лейди Велис се присъедини към тях. Обикновено закусуваха в голямата трапезария с портретите на стените. Велис и васалният лорд имаха странния навик да сядат в двата края на дългата маса, което ги принуждаваше да викат, за да се чуят.

— Някаква нова информация, която да споделиш с мен, съветнице? — извика ѝ Мустор, когато тя се настани пред чиния с бекон, яйца и гъби.

— За жалост нашият затворник успя да умре по време на разпита — извика в отговор тя и разгъна салфетката си. — Изглежда, прекалих

с барабанчето в микстурата. Успях да изтръгна само някакви глупости за велик и могъщ съюзник, способен да се противопостави на Мрачното, което е пропило земите на еретическото господство. — Поклати глава. — Тези фанатици вече съвсем откачат. — Хвърли критичен поглед на Рева. — Трябва да се преоблечеш, скъпа. Нещо по-официално и приятно за окото. Днес е Денят на Отеца и ще ходим на служба.

— Служба?

— Наближава датата на първото пророчество на Алтор — каза чичо й. — Остават три седмици. Всеки Ден на Отеца дотогава Четецът лично ще води службата в катедралата.

— Службите са в противоречие с Десетокнижието — каза Рева, повече по спомени, отколкото с убеденост. — В книгите не се говори нищо за ритуали. Истински обичаните нямат нужда от празните церемонии на продажната църква.

— Жрецьт ли те научи на това? — попита чичо й.

Тя кимна.

— И на още много.

— Тогава може би има някакво зрънце мъдрост в заблудите на Синовете. Така или иначе, в противоречие или не, много ще се радвам, ако дойдеш с нас на службата. Мисля, че Четецът искрено ще се заинтригува от теб.

Пробва четири рокли, докато Велис одобри една от тях — черна с прилепнало бюстие, дантелени ръкави и висока яка.

— Сърби ме — изсумтя Рева, докато се подреждаха за процесията пред главната порта. После, с по един взвод стражи от всяка страна, потеглиха с бавна стъпка през портата към площада.

— Властта си има цена, любима — отвърна Велис през застиналата усмивка, която бе предназначена за хората, събрали се на площада.

— Коя власт?

— Всяка власт. Властта да управляваш, да убиваш, или в твоя случай, властта да вдъхнеш сластолюбиви мисли у стария пръч, с когато ще се запознаеш след малко.

— Сластолюбиви мисли? Нямам желание да вдъхвам такова нещо у никого.

Велис се обърна да я погледне и усмивката ѝ изведнъж стана искрена.

— Тогава се боя, че те чак цял живот, изпълнен с разочарование.

Отвътре катедралата беше истинско чудо от високи арки и прозорци, рисуваното стъкло хвърляше цветни снопове светлина по колоните. Въздухът тежеше от миризмата на тамян. Отправиха се към балкона на западната стена, където високите столове откриваха чудесна гледка към вътрешността на катедралата. В центъра на просторното помещение имаше подиум, заобиколен от десет катедри.

Сякаш минаха часове, докато се съберат всички, благородници и търговци с хубави дрехи на първите редове, по-обикновените хора — зад тях, а покрай стените — най-бедните жители на града. Рева никога не беше виждала толкова много хора на едно място и се чувстваше все по-неудобно под погледа на толкова много любопитни очи.

— Целият град ли е тук? — прошепна тя на чичо си.

— Едва ли. Една десета може би. Има и други храмове в града. Само най-отдадените идват тук, или най-богатите.

Чу се звук на камбана и разговорите стихнаха. След миг се появи Четецът в бялата си роба, предхождан, както преди, от своите петима епископи с книгите. Епископите оставиха по една книга на всяка катедра, много почтително, после отстъпиха назад, сплели пръсти пред себе си и свели глави, докато Четецът се качваше на подиума. Той плъзна поглед по паството с лека усмивка, после вдигна глава към балкона, усмихна се на васалния лорд и на лейди Велис, после пребледня едва доловимо при вида на Рева, усмивката се хързулна от устните му и те увиснаха на старото му лице като голи охлюви.

„Това — реши Рева — не е изражение на сладострастник.“

Четецът бързо възвърна самообладанието си, обърна се и отвори една от книгите. Зачете с ясен и силен глас:

— „Има два вида омраза. Омразата на онзи, който те познава, и омразата на другия, който се страхува от теб. Покажи любов и към двамата и те повече няма да те мразят.“

„Десета книга — сети се Рева. — Книгата на мъдростта.“

— Омразата — повтори Четецът и вдигна поглед към паството.
— Ще си помисли човек, че любовта на Отеца е достатъчна да прогони

всяка омраза от сърцата ни. Но това, разбира се, не е така. Защото не всички отварят сърцата си за неговата любов. Не всички се вслушват в словата, написани в тези десет книги, а други само се правят, че чуват истината в тях. Не всички имат смелостта да загърбят старите си нрави, да прогонят греха от сърцата си и да започнат нов живот под взора на Отеца. В замяна на онова, което предлага, Отецът иска толкова малко. Предлага ни любовта си. Своята любов. Любов, която ще съхрани душите ни във вечността...

Рева се отегчаваше все повече, а дантелената яка я дразнеше непоносимо. „Какво правя тук? — питаше се тя. — Правя се на послушна пред чичо, когото не познавам изобщо. Пред него и пред курвата му, представете си.“

Изпита силно желание да се махне, просто да стане и да си тръгне. Чичо ѝ беше казал, че е свободна да иде където поиска, а тя искаше да е някъде далеч от каканиженето на този дъртак. „Само дете изражението му, когато ме видя... — спомни си Рева. — Не беше желание, а страх.“ Беше се изплашил силно от нея и Рева искаше да разбере защо.

Макар да ѝ се стори цяла вечност, Четецът говори всъщност не повече от час, като спираше от време на време да прочете друг пасаж от книгите, после се впускаше в поредната скучна лекция за любовта на Отеца и природата на греха. Като дете едно от малкото ѝ удоволствия бяха часовете почивка, когато жреецът я учеше на Десетокнижието, четеше текстове с такова страстно убеждение, че потокът от думи неизбежно повличаше и нея. Но почивките бяха кратки, защото той я изпитваше след всеки урок, готов да я набие с тояжката си при най-малката грешка.

Тук, сред сводовете от стъкло и мрамор, Рева не откриваше ехо от страстта на жреца, а само празна догма на един стар човек. „Не може всичко да е лъжа — мислеше си тя в опит да потисне надигащото се отчаяние. — Дори чичо Сентес усеща любовта на Отеца. Все трябва да има нещо вярно.“

Не чу последните думи на Четеца, защото си мислеше за времето, което бе прекарала с Алорнис, и сърцето ѝ се свиваше от тъга. Алорнис ѝ липсваше много. Накрая старецът млъкна и слезе от подиума, а паството стана на крака със сведени глави. Епископите, които бяха останали прави през цялото време, макар някои да бяха

стари колкото Четеца, прибраха книгите си от катедрите и го последваха в тържествено мълчание. Камбаната удари и катедралата започна да се изпразва. Неколцина от благородниците и търговците се позадържаха пред балкона с надежда да поговорят с васалния лорд, но стражата бързо ги изпъди.

— Добре — каза чичо Сентес, когато и последният богомолец си тръгна, стана и подаде ръка на Рева. — Да видим какво ще ни каже старият копелдак.

— Ваша племенница, милорд? — Гласът на Четеца беше грижливо модулиран, точното количество изненада, примесена с иначе ведро спокойствие. Един жрец, който незнайно как успяваше да раболепничи отвисоко и не полагаше особени усилия да скрие презрението си към Велис, а Рева зяпаше с подозрение и насмешка, ги бе завел в частните му зали. Рева реши да го фрасне на излизане.

— Точно така, Свети четецо — отвърна чичо Сентес. — Моя племенница, която много скоро ще признае официално. За мен ще е чест, ако лично приподпишете като свидетел, а след това направите необходимото да успокоите евентуалните глупави съмнения на хората. Документът е вече подготвен.

Лейди Велис остави един свитък на писалището на Четеца, като го разгъна и затисна ъгълчето му с мастилница.

— На отбелязаното място, Свети четецо, ако бъдете така добър.

Четецът почти не погледна документа, защото не можеше да отлепи погледа си от Рева. Предишният страх се беше отлял. „Може пък наистина да е похотливец“ — помисли си тя.

— На колко години си, дете? — попита той.

Рева не знаеше защо е толкова сигурна, но можеше да се закълне, че старчокът вече знае на колко е години, с все месеците и дните.

— Това лято ставам на осемнайсет, Свети четецо — отговори тя.

— Осемнайсет. — Старецът поклати глава. — На моята възраст времето буквално лети. Имам чувството, че едва преди седмица баща ти дойде при мен за съвет. Много искаше да се ожени за майка ти и ако трябва да бъде откровен, макар че чичо ти може и да не се зарадва на чувството, аз го посъветвах да го направи въпреки волята на баща си. „Съчетаването на сърцата е радостна новина.“

— „И само грешник би разделил онези, що е събрала любовта“
— довърши Рева. „Втора книга. Книгата на благословиите.“

Четецът се усмихна и въздъхна доволно.

— Виждам, че любовта на Отеца гори ярко в теб, дете.

Взе едно перо, топна върха му в мастилницата и добави подписа си под документа, който официално я признаваше за лейди Рева Мустор, племенница на васален лорд Сентес Мустор от Кумбраел. Велис взе подписания документ и се върна на мястото си до васалния лорд, като духаше леко да подсуши мастилото.

— Неприятно ми, че трябва да ви занимая и с друго, Свети четецо — каза васалният лорд. — Но имам да ви съобщя лоша новина.

Старецът кимна спокойно и каза:

— Кралската гвардия отново е в поход към нашите граници. Лоша новина наистина. Можем само да се надяваме, че милостта на Отеца ще ни запази от нови опустошения.

— Кралската гвардия ще се мотае месец-два из горите и хълмовете да търси фанатиците, нападнали лорда на Южна кула. Няма да намерят нищо и ще се приберат у дома. Ще подрънкат с оръжия за пред азраелското население, което си е в реда на нещата предвид ситуацията. Имам думата на краля по този въпрос. — Кървясалите очи на чичо й като никога бяха ясни и съсредоточени, докато той се опитваше да разчете изражението на стареца. — Не, новината, която имам да ви съобщя, е много по-неприятна. Племенницата ми не само познава отлично Десетокнижието, както вече видяхте, но също върти меч с голямо умение, с по-голямо умение, отколкото го въртеше брат ми, всъщност.

— Наистина? — Четецът погледна Рева с изненада. — Отецът е щедър в благословиите си, значи.

— Двойно щедър — каза чичо Сентес. — Защото е наредил нещата така, че Рева да се озове в моята къща в нощта, когато трима убийци дойдоха за мен. Ако не беше тя, сега нямаше да стоя тук.

Шокът на Четеца беше искрен и непресторен, личеше си — провисналата кожа на двойната му брадичка се разклати, тревога навъси веждите му, изобщо лице на човек, сблъскал се с неприятна изненада.

— Да благодарим на Отеца, че сте жив и здрав, милорд — ахна той. — Убийците, с тях какво стана?

— Не оцеляха, за жалост. Моята прекрасна племенница уби единия, стражите ми убиха втория. — Замълча, все така впил поглед в лицето на Четеца. — Но третият избяга. Човек, когото моята племенница познава и твърди, че е жрец от вашата църква.

Тревогата на Четеца беше също толкова искрена като предишната му реакция, но този път не изглеждаше особено изненадан. „Той знае — помисли си Рева. — Знае кой е жрецът.“ Стисна неволно юмруци, докато старчокът се правеше, че размишлява.

— Жалко е, но жреческото призвание не ни защитава от погрешни идеи — каза той. — Думите на брат ви, макар и еретични по своето естество, намериха много последователи, включително и сред клира. Аз, разбира се, ще впрегна всички налични ресурси на църквата, за да изправя този ренегат пред правосъдието. Ако ми дадете някакво описание...

Велис извади друг свитък, по-малък, и го остави на писалището.

— А, бърза както винаги, милейди — каза Четецът. — В рамките на няколко дни ще копираме това и ще го разпратим до всички храмове. Беглецът няма да намери убежище в църквата, уверявам ви.

Рева пристъпи към него. Ноктите се бяха впили болезнено в дланите ѝ. Не успя да направи втора стъпка, защото чичо ѝ сложи ръка върху нейната, нежно, но твърдо.

— Оценявам загрижеността ви, Свети четецо — каза той. — Мисля, че ви обезпокоихме достатъчно за един ден.

— Вие никога не ме безпокоите, милорд. — Усмихна се на Рева. — Особено ако си водите компания така приятна като днешната.

Чичо ѝ я дръпна за ръката и тръгна към изхода, но Рева не помръдна от мястото си.

— „Измамата — каза тя на Четеца — е най-тежкият грях пред божественото, защото много лъжи се изричат от добро сърце и много истини се изричат от жестокост.“

Реакцията не стигна до лицето му, но пламна в очите му за миг — гняв.

— Така е, мила моя. Така е.

— Рева — повика я чичо Сентес от прага.

Рева се поклонил на Четеца и излезе след чичо си. Подхилващият се жрец стоеше в коридора и я гледаше с открито презрение.

— Простете — каза Рева и спря. Жрецът беше висок и тя го гледаше отдолу нагоре, но не толкова висок, че да е извън обхвата ѝ. — Носът ви май кърви.

Той се намръщи и вдигна ръка към носа си, но по пръстите му не остана нищо.

— Не знам ка...

Главата му отскочи назад от силата на удара, носът му се счупи, но не толкова зле, че да го убие. Той политна назад, блъсна се в стената и седна на пода с окървавено лице.

— Моя грешка — каза Рева и продължи нататък. — Сега вече кърви.

— Това не беше хубаво — смъмри я чичо Сентес, когато се върнаха в имението и отидоха в библиотеката, където вече го чакаше нова бутилка вино. Лейди Велис, изглежда, трудно удържаше смеха си.

Рева се тръшна на един стол, разкопча омразната яка и започна да се чеше ожесточено.

— Онзи старчок лъже — заяви тя.

— Очевидно — отвърна чичо ѝ, извади тапата и подуши съдържанието на бутилката. — Долината Умблин, петгодишно. Чудесна реколта.

— Само толкова? — попита Рева. — Той те лъже в лицето и ти не правиш нищо по въпроса?

Васалният лорд се усмихна мълчаливо и си наля.

— Целта беше да му отправим предупреждение — каза Велис и погледна към нея от бюрото си, същото, край което се бе спряла Рева в нощта, когато бе проникнала в къщата, за да вземе меча. Велис явно още четеше същата книга, онази за парите и винопроизводството, и бюрото ѝ беше отрупано с бележки. — Сега големият лицемер ще мине в отбрана.

— А лично аз бих искал да си остане в отбрана завинаги — добави чичо Сентес. — Нещо, което прочутият ти дядо така и не съумя да направи.

— Той знае — каза Рева. — Знае къде е жрецът. Сигурна съм.

— Жадна си за отмъщение, миличка? — попита Велис. — Толкова зле ли се е отнасял с теб?

„Мръсна, безбожна грешница...“ Рева стана и тръгна към вратата.

— Отивам да се преоблека.

— Добре ще е да знаем повече за него — спря я Велис. — Как си била отгледана. Къде си отрасла. В замък или в пещера някъде в планините?

— В плевня — изсумтя тя, после излезе.

Отиде в стаята си, съблече омразната рокля, толкова бързо, че я скъса на няколко места, и я захвърли в един ъгъл. Облече любимите си дрехи — клин за езда и широка блуза, които ѝ бяха дали по нейно настояване въпреки възраженията на Велис. „Сама ще го намеря — реши тя, докато връзваше връзките на ботушите си. — Нощес ще се промъкна в катедралата и ще накарам стареца да изплюе тайните си...“

На вратата се почука, тихо, но настоятелно. Рева отвори и видя чичо си, лицето му настоятелно като почукването, макар и мило в същото време.

— Плевня? — каза той.

Тя въздъхна, обърна се и отиде да седне на леглото. Той влезе в стаята, затвори вратата и седна до нея. Рева с изненада забеляза, че този път не си е взел бутилката. Поседяха мълчаливо, докато Рева се опитваше да намери думи, които да му прозвучат смислено.

— Беше голяма — каза накрая. — Плевнята. Нямахме животни, нито плугове и рала, само той и аз, и много слама. Първият ми ясен спомен е как се катеря по гредите. Паднех ли, той ме биеше.

— Често ли го правеше?

— Изгубила съм им бройката. Знаеше как да ме бие с тоягата си, така че да не оставя белези. Освен този. — Вдигна косата си да му покаже белега зад дясното си ухо, останал ѝ от побой, след който бе изпаднала в безсъзнание.

— Знаеш ли къде е тази плевня?

— Беше наред просторни пасища с висока трева, рядко идваха други хора. Строги мъже, които ме гледаха странно. Той ги наричаше своя братя, а те него — Верния жрец. Но имаше един, който беше различен от другите. Идваше само веднъж или два пъти годишно и всеки път жрецът ме караше да се крия в сенките. Не чувах какво си говорят, но съм почти напълно сигурна, че жрецът се обръщаше към него с „милорд“.

— Можеш ли да го опишеш?

— Широкоплещест, не особено висок. С гола глава и черна брада.

По очите му разбра, че се е сетил за кого говори. Очакваше да назове мъжа по име, но вместо това той каза:

— Продължавай. Какво друго си спомняш?

— Когато поотраснах, той започна да ме води в селото, където купуваше провизии. По онова време не знаех как да се държа в присъствието на много хора, помня, че първия път пицях и сочех развълнувано. Като си прибрахме, той ме наби. „Не трябва да привличаш вниманието — така каза, — трябва да минаваш през живота на другите хора, без да оставяш следа.“ След това понякога ме пращаше в селото сама нощем, било за да открадна нещо, било за да подслушвам. Сигурно е гледал на това като на упражнение за свещената ми мисия. Оpozнах селяните, клюките, които чувах, ми дадоха доста ясна представа за живота им. Жената на пекаря му изневеряваше с един калайджия, който идваше в селото на всеки две седмици. Коларят беше загубил син при Зеления брод. Селският жрец твърде много обичаше виното. После една нощ се случих близо до отворен прозорец... — „Знаех я само като дъщерята на обуцаря. Стоеше пред един леген и плъзгаше гъба по кожата си. Под светлината на фенера кожата ѝ сякаш грееше, косата ѝ беше като злато...“

— Рева? — подкани я чичо Сентес.

Тя гръсна глава.

— Жрецът ме е следял, без да знам, всяка нощ. Задържах се твърде дълго пред онзи прозорец. На следващия ден ме преби. Оттогава ми е този белег. — И тя вдигна ръка към косата си.

— Как се казваше селото?

— Кернмил.

Това, изглежда, потвърди някакво негово подозрение и той кимна.

— Съжалявам, Рева — каза Сентес, сложи ръка около раменете ѝ и я придърпа към себе си. — Може да не съм най-добрият васален лорд, но съм решил да бъда най-добрият чичо. И като подарък за племенницата си смятам да намеря този жрец и да ти го дам, за да го изкормиш лично. Какво ще кажеш?

Тя примигна да прогони сълзите и също го прегърна.

— Благодаря ти, чичо. Би било чудесно.

В дните, които последваха, животът ѝ постепенно влезе в коловозите на еднообразието. Сутрин се упражняваше с Аркен в залата с мечовете, обядваше с Велис и васалния лорд късно следобед, после сядаше в един ъгъл и скучаеше по час, час и нещо, докато единият от тях, или и двамата, приемаха някой търговец или благородник, дошъл да моли за това или онова. Вечер беше свободна да излезе на езда с Аркен — чичо ѝ беше наредил да приберат Мрънкало и Буцата в конюшната на имението. Надбягваха се извън стените до мръкване, понякога ходеха на лов. Аркен беше намерил дълъг лък отнякъде и беше в състояние да го опъне — нещо, което все още не се удаваше на Рева, — макар че рядко уцелваше мишената, за разлика от нея с нейния по-малък лък от планински бряст. Всеки фелдриан беше длъжна да присъства на аудиенцията с молителите, а след като скучните дрънканици приключеха, Велис я питаше какво мисли за явилите се.

— Не знам — простена тя, когато Велис я попита за мнението ѝ относно едно спорно парче земя. Парцелът бил дарен от дядо ѝ на бивш войник от домашната стража и сега двамата му най-големи синове се караха за наследството си. — Да го разделят на две или нещо такова.

— Земята не е с еднакво качество — обясни Велис. Търпението ѝ изглеждаше неизчерпаемо, въпреки отегченото безразличие, което Рева демонстрираше упорито. — Богато пасище граничи със заблатен камънак, представи си го като кръпки от добър плат и лош. Такава земя не се дели лесно.

— Ами тогава нека продадат парцела и си разделят парите.

— По-големият брат би се зарадвал на такова решение, но по-малкият живее там със семейството си и иска да остане.

— „Цялата земя е дар от Отеца — цитира Рева и се прозина широко. — Но само онзи, който обработва земята, има право на нея.“ Седма книга, Присъдата на Алтор за алчността на земевладелците.

— Значи просто да дам земята на по-малкия и да рискувам да разгневя по-големия?

— Той важен човек ли е?

— Не особено, но все пак се познава с неколцина дребни благородници.

— Значи и да се ядоса, това няма да има значение. Приключихме ли вече?

Същия следобед отиде да пита чичо си за новини за жреца, нещо, което се бе превърнало почти в ежедневен ритуал. Откри го в стаята му да си закопчава ризата, докато един едър мъж в сива роба стоеше до прозореца, държеше малка бутилка на светлината и я разклащаше.

— Рева — поздрави я васалният лорд. — Познаваш ли брат Харин?

Едрият мъж със сивата роба се обърна и я поздрави с поклон.

— Племенницата, за която чувам толкова много? Уви, не съзирам прилика между вас, Сентес. Момичето е твърде хубаво.

— Да. За неин късмет прилича на майка си.

При вида на едрият мъж Рева моментално се изпълни с инстинктивно подозрение.

— Вие лечител ли сте?

— Да, милейди. Някога бяха майстор по костите в Дома на Петия орден, но моят аспект ме прати да се грижа за чичо ви...

— И за всички еретици, поклонници на Вярата, които са останали в този град — прекъсна го чичо Сентес. — Не забравяй за тях. — Имаше острота в тона му, която накара брат Харин да вдигне вежди и да му подаде мълчаливо малкото шишенце.

— Същата доза като преди? — попита чичо й.

— Май ще е по-добре да я увеличим. Нека бъде по четири пъти на ден...

— Разредено с чиста вода, да, знам.

Брат Харин праметна кожена чанта на рамо.

— Ще дойда пак следващата седмица. — Тръгна към вратата и се поклони отново на Рева, преди да излезе.

— Защо се обръща към теб толкова фамилиарно? — попита тя.

— Защото аз така му казах. Вижда ми се глупаво да се придържаш към етикета с човек, който е пъхал пръст в задника ти.

Тя кимна към шишенцето.

— Какво е това?

— Нищо особено. Отвара. — Остави шишенцето на масата. — Помага ми да спя. Дошла си да питаш за жреца.

— Позволи ми да тръгна по дирите му — каза тя. — Прати ме след него и до един месец ще ти го доведе вързан и готов за съд. Кълна се.

— Моментът не е подходящ. Кралската гвардия обикаля по границите ни и хората са достатъчно изнервени. Ако извадим на бял свят схемите, в които се е забъркал Четецът, положението ще стане неудържимо.

— Ти знаеш кой е онзи човек. Онзи, когото жрецът наричаше „милорд“. Личи ти.

— Не го знам със сигурност, но подозирам кой може да е. И няма да проваля сегашния мир, който ми струва толкова усилия, само заради подозрение. Няма да оставя нещата така, Рева, обещавам ти. Но ще действаме бавно и полека, така че дъртото копеле да не разбере какво му се готви.

— Аз мога да бъда потайна — настоя тя. „Представа си нямаш колко потайна мога да бъда...“

Той поклати глава.

— Не се съмнявам в твоите способности, но си ми нужна тук. Хората трябва да свикнат да те виждат до мен.

Тя прикри разочарованието си.

— Защо? Вече ме призна официално. Защо трябва да ме виждат?

Това го накара да направи дълга пауза, после челото му се набръчка.

— Ти не знаеш, нали? Наистина нямаш ни най-малка представа.

— За какво?

— Рева, сигурно си забелязала, че в тази къща няма деца. Едва ли и ще има. Нямах наследник, който да ме наследи на престола. Но сега имам теб.

Ледени тръпки полазиха по гръбнака ѝ.

— Какво? — каза тя с тъничък глас.

— Неколцина от бащините ти... грешки са идвали тук през годините. Някои от тях искаха да бъдат признати, но останаха разочаровани. Повечето просто искаха услуга или тежка кесия. Но ти си различна, Рева. На колко, мислиш, си била, когато жрецът те е взел от баба ти и дядо ти?

— Знам на колко съм била, той ми е казвал. На шест.

— Баща ти загина пред девет години. Значи жрецът те е взел три години преди Хентес да убие баща ни и да хвърли васалството във война. От всички деца на Хентес е взел теб. Видял е онова, което виждам и аз.

Тя поклати объркано глава.

— Какво виждаш?

— Следващия Мустор, който да седне на престола на васалството. — Приблужи се, хвана ръката ѝ и я целуна по бузата. — Изпратена при мен от самия Отец, отговор на молитвите ми.

— Едно момиче не може да бъде васален лорд — каза Аркен, докато язدهа същата вечер. Препускаха в тръс по насипа, който свързваше Алтор с брега, и оттам на север към гористите хълмове.

— Васална лейди — каза Рева, все още побивана от студени тръпки. Говореше с равен глас, защото новината бе толкова голяма, че не оставяше място за емоции.

— Това звучи странно — каза Аркен. — Ще трябва да измислиш нещо по-добро. Графиня може би.

— Графини има само в Нилсаел. — Дръпна юздите и Мрънкало спря. Рева дълго седя на седлото, а студените тръпки постепенно отстъпиха пред див ужас. — Не мога да остана тук — каза тя с треперлив гласец. — Изобщо не трябваше да оставам.

— Но чичо ти се държи много добре с теб, с нас.

— Защото му трябва наследник.

— Не е само това. Обича те, личи си.

„Или обича спомена за брат си, мъжа, в какъвто той така и не е успял да се превърне.“ Рева прокара ръка по челото си.

— Северните предели — каза тя. — Може да отидем там. Ти каза, че щяло да ти хареса.

— Когато нямаше къде другаде да...

— Може да тръгнем веднага. Имаме коне, оръжия, пари...

— Рева...

— Не мога да го направя! *Аз съм само една долна безбожна грешница! Не разбираш ли?*

Пришпори Мрънкало в галоп, право към дърветата. Преполовила беше разстоянието, когато нещо я накара да дръпне юздите — друг

кон, който се бе появил на билото отпред. Движеше се с неравномерната крачка на изтощено животно, пяна беше избила по хълбоците и муцуната му, а ездачът се бе привел напред и едвам се държеше на седлото. Наточените ѝ инстинкти изтикаха напред една дума — неприятности.

Гледаше как кон и ездач се приближават бавно, Мрънкало пристъпваше от крак на крак под нея, ноздрите му разширени от миризмата на полумъртвия от изтощение кон. Тичаше му се. „Северните предели — помисли си Рева. — Ал Сорна ще ми се зарадва.“

Пришпори Мрънкало да скъси разстоянието до другия кон. Ездачът беше толкова изтощен, че сякаш изобщо не я забеляза, когато тя се пресегна да хване юздите и ги дръпна да спре животното му. „От Кралската гвардия е“ — заключи тя по дрехите му. По нагръдника му имаше кафеникави петна, ножницата му, прикрепена за седлото, беше празна.

— Къде е сабята ти? — попита тя.

Главата му се вдигна рязко, лицето му, цялото в засъхнала кръв и размазана пот, се изопна в пристъп на силен страх, после мъжът примигна и се заоглежда.

— Алтор? — изграчи той.

— Да — отвърна Рева. — Алтор. Какво е станало с теб?

— С мен? — Мъжът оголи зъби и взе да се хили, странен блясък подпали очите му. — Те ме убиха, момиче. Убиха всички ни. — Кискането му прерасна в гърлен смях, смехът — в кашлица, после мъжът политна напред и падна от седлото. Рева скочи на земята, взе меха с вода от седлото на Мрънкало и го надигна над устата на конника. Той се разкашля отново, но скоро вече пиеше на големи жадни глътки.

— Аз... трябва да говоря с васалния лорд — прошепна той, след като се напи до насита.

Рева погледна назад към града, обвит в дима на множество комини, различи неясния силует на имението, където слугите сигурно приготвиха вечерята, погледът ѝ се спря на високите близначни кули, дом на дъртия лъжец.

— Ще те заведе при него — каза тя. — Той ми е чичо.

2. ВЕЙЛИН

— Воларианската имперска армия се състои от три основни контингента — каза брат Харлик, гласът му се качваше и спадаше с всяко друсване върху гърба на планинското конче. — Гражданската мобилизация, известна като свободните мечове, гигантската чет на войниците роби, познати като варитаи, и куритаите — отлично обученят робски елит със страховита репутация. Това е подлежащата структура на армиите им, която съществува вече близо четиристотин години.

По нареждане на Вейлин братът говореше от часове и разказваше всичко, което му беше известно за Воларианската империя, докато пътуваха обратно към кулата.

— Отделните формирования се групират в батальони, които от своя страна се групират в дивизии, всяка от които се състои от осем хиляди мъже. Типичната дивизия включва свободни мечове и варитаи с по-малки специализирани формирования от инженери и куритаи. Армейските единици се състоят от три или повече дивизии под командването на генерал...

Вейлин бе настоял да тръгнат предната вечер, след като се бе възстановил от видението, повалило го на плажа. Макар и интензивно, видението бе кратко, а студът го измъчва дълго след като видението бе отминало, но не бе и наполовина толкова изтощителен като преди. От друга страна, образите, които видението му беше донесло, го измъчваха дълбоко, те, както и неизбежният извод. „Случило се е нещо много лошо.“

Сбогувал се бе набързо с Норта и Села, долавяше тревогата им и се чувстваше като последния лъжец заради утешителните думи, с които си тръгна:

— Едва ли е нещо сериозно — каза им той. — С възрастта ставам излишно предпазлив.

— Горят! — напяваше малката Лорен, когато той тръгна към вратата, и подскачаше от вълнение. — Горят къщи! Горят хора!

Лошите хора горят всичко! Чичо ще ги избие!

Той събуди капитан Орвен и изобщо не се изненада, когато еорилската жена надникна от палатката му, докато капитанът нахлузваше ботушите си.

— Боен ред — каза му Вейлин. — Съгледвачи и по двата фланга. Всички да носят факли. Прати един взвод на плажа, там ще намерят един човек в колиба. Той идва с нас. Ако възрази, да го вържат на коня...

— Офицерите с генералски чин обикновено произхождат от малобройната, но безобразно богата управляваща класа — разказваше брат Харлик. — Тя е единствената класа във воларианското общество, която има правото да се облича в червено. Макар че този привилегирован статут е трамплин към най-висшите чинове в армията, за да поучиш подобно назначение, трябва да си се доказал като водач...

— За какво идват? — прекъсна го Вейлин. — Какво искат?

Харлик се замисли, вероятно съставяше сложен отговор на въпроса, но после видя изражението на Вейлин и отговори кратко:

— Всичко, предполагам.

Подхвана разказ за начина, по който работи воларианският управляващ съвет, но Вейлин махна с ръка.

— Засега това стига.

Лейди Дарена бе яздила до тях в мълчание, заслушана в обяснението на Харлик. Стремеше се да крие тревогата си, но не успяваше докрай.

— Знам, че реакцията ми вероятно изглежда прекалена... — започна Вейлин, но тя поклати глава.

— Вярвам на... преценката ти, милорд.

— Неприятно ми е да те моля за това, но се налага да...

— Довечера — каза тя. — Когато се върнем в кулата.

— Не сме ли още твърде далеч?

— Разстоянието е голямо, но и преди съм го изминавала за толкова време, по време на бунтовете след клането на аспектите. Тогава татко се тревожеше, че това може да е краят на Кралството.

— Благодаря ти, милейди.

— Благодарни ми, когато се върна с новини, че всичко е мирно и кротко.

— Искрено се надявам да е така. — „Надявай се колкото искаш — обадиха се с насмешка страховете му, — знаеш какво ще ти каже тя.“

Зазоряваше се, когато копитата на конете затропаха по калдъръмените улици на Северна кула. Когато приближиха, портите към двора се отвориха. Вейлин се смъкна от гърба на Пламък, прогони с усилие умората и се огледа за капитан Адал.

— Милорд. — Капитанът го поздрави хладно, втораченият му поглед подсказваше, че не е забравил тежките думи на Вейлин.

— Обяви мобилизация — каза му Вейлин, докато изкачваше стъпалата към кулата. — Всички войници и офицери от Северната гвардия да се явят тук по най-бързия начин. Прати емисари при еорилите и сеорда. Владетелят на кулата ги моли да пратят всички воители, които могат да отделят.

— Милорд?...

— Просто го направи, Адал, моля те — каза Дарена, подмина го и тръгна към стълбите. — Ще ми трябват няколко часа — извика на Вейлин, преди да се скрие от поглед.

Поради липса на друго място, където да си почине, Вейлин се тръшна на престола в залата на лорда и примижа от врявата, която се надигаше като вълна заедно със заповедите, които капитанът крещеше на висок глас. „Ще мога ли да го направя още веднъж?“ — питаше се той. Платненият вързоп лежеше на коленете му по-тежък отвсякога.

— Вейлин? — Алорнис стоеше пред него с шал на раменете и дебели пантофи, които да я пазят от студения каменен под. Гледаше неуверено, погледът ѝ току се насочваше към прозорците, привлечен от врявата навън. Пръстите ѝ бяха оцапани със засъхнала боя.

Той протегна ръка и сестра му се приближи, седна на пода и се подпря на коленете му.

— Какво става? — попита с тих глас.

— Поредното доказателство, изглежда, че майка ми е била много мъдра жена. — Той се усмихна на свъсения ѝ поглед и посегна да отметне кичур коса от челото ѝ. — Винаги има и друга война.

— Дворецът е в руини — каза Дарена, бледа като платно, очите ѝ бяха зачервени от плач. Гласът ѝ обаче бе ясен и не трепереше. — Улиците са пълни с трупове, пристанището — с волариански кораби. Хора в окови, стотици, чакат на кейовете.

Вейлин бе свикал съвет в стаите си на горния етаж. Капитан Адал стоеше до прозореца със скръстени на гърдите ръце. Брат Келан, който присъстваше по настояване на Дарена, слушаше с изопнато от тревога лице. По покана на Вейлин беше дошъл и брат Холун от Четвъртия орден — стискаше куп свитъци и зяпаше Дарена с неприкрит ужас. Тя бе отхвърлила предложението на Вейлин да измислят някакъв начин да скрият дарбата ѝ от онези, които все още не знаеха за нея. „След онова, което видях — бе казала, — тайните вече са безсмислени и безполезни. А и отдавна подозирам, че повечето от хората тук вече се досещат какво мога да правя.“

Брат Харлик седеше в ъгъла. Макар да бе назначен за архивар на кулата, не водеше протокол на съвета. Вейлин знаеше, че ще запомни всяка казана дума и ще я запише по-късно. Алорнис седеше до Вейлин, стиснала силно ръце да скрие тремора, който беше започнал още предната вечер. „Тревожи се за Алуциус — помисли си той. — И за майстор Бенрил.“

— Кралската гвардия? — попита той Дарена.

— Не видях и следа от тях, милорд. Личеше си, че градската стража се е опитала да даде отпор на няколко места, но без успех.

— Кралят? Принцеса Лирна?

— Задържах се възможно най-дълго над двореца, но видях само трупове и опожарени руини.

Вейлин кимна и тя седна, а брат Келан побърза да хване ръката ѝ, когато тя увеси глава от скръб и умора.

— Капитане — каза Вейлин. — С какви сили разполагаме?

— Досега над две хиляди се отзоваха на мобилизацията, милорд. Останалите би трябвало да пристигнат до седем дни. В момента Северната гвардия наброява три хиляди, а когато пристигнат отдалечените взводове, ще достигне пълния си състав. Предвид разстоянията това може да отнеме повече от две седмици.

— Не е достатъчно — каза Дарена. — Армията, която видях, надвишава нашите сили пет или шест пъти, дори ако сеорда и еорилите се отзоват на призива.

— Да разширим мобилизацията — каза Вейлин на Адал. — Всички мъже, годни да носят оръжие, включително миньорите и рибарите.

Адал кимна бавно.

— Ще се заема, милорд — каза той, но после стисна зъби, сякаш се колебаеше дали да не каже още нещо.

— Проблем ли има, капитане? — попита го Вейлин.

— Вече е налице известно недоволство, милорд. Сред хората.

— Недоволство?

— Не искат да участват — каза брат Келан, когато Адал се поколеба отново. — Половината са родени тук и никога не са виждали Кралството. Останалите ще са най-доволни, ако никога повече не го видят. И питат, не без основание, защо да се бият за земя, която не им прати никаква помощ, когато се изправихме срещу Ордата. Смятат, че тази война не е тяхна.

— Ще стане тяхна, когато воларианците дойдат тук — каза Дарена, преди Вейлин да е дал воля на гнева си. — Видях душите им и те пламтят от алчност и похот. Няма да се спрат при Варинсхолд, нито при Кумбраел или Нилсаел. Ще дойдат тук и ще ни вземат всичко, а онези, които не убият, ще поробят.

Вейлин си пое дъх да успокои яда си.

— Може би ще е добре да говориш с хората, милейди — каза той. — Сигурен съм, че ще чуят твоите думи.

Тя кимна.

— Ще говоря с тях, милорд.

Вейлин се обърна към капитана.

— А всяко бъдещо „недоволство“ да се изкоренява на секундата и без колебание. Аз управлявам тук по силата на кралската воля, а не с тяхно съгласие. Тяхна война е онази, която аз кажа.

— Въпросът с числеността все още е на дневен ред, милорд — каза брат Холун. Надраскал бе няколко числа на парче пергамент и сега ги показва на Вейлин.

— Просто ми кажи какво си написал — нареди Вейлин на закръгления брат.

— По мои сметки при разширена мобилизация ще съберем около двайсет хиляди въоръжени мъже, число, което еорилите и сеорда ще удвоят. Имаме един боен кораб в пристанището, а търговската

флотилия наброява малко над шейсет съда, половината от които са в открито море. За да превозим толкова много хора, коне и снаряжение до Кралството, ще ни трябват поне четири курса.

— При положение че не ни застигнат бури — добави капитан Адал.

— Няма значение — каза Вейлин. — Няма да плаваме. Ще тръгнем в поход по суша.

Дарена вдигна бавно глава.

— Има само един маршрут по суша от Пределите до Кралството.

Случило се бе, докато разглеждаше картата — ясна нотка на потвърждение от страна на кръвната песен, когато погледът му попадна върху гъстата маса символи, бележещи Великите северни гори. Нотката бе събудила спомен за сляпа жена на поляна в един далечен летен ден.

— Знам.

Организираха лагер извън града за множащата се войска. Мобилизираните мъже бързо се ориентираха за частите си, личеше си, че знаят какво правят — Ал Мирна беше настоявал да се провеждат учебни мобилизации четири пъти годишно, така че дисциплината да се поддържа на ниво. Новобранците бяха мешавица от занаятчии, миньори и работници: повечето открито негодуваха срещу тази нежелана намеса в живота им, макар че капитан Адал следеше стриктно за бунтарски настроения, а речите, които Дарена изнасяше на всяка новопристигнала група, до голяма степен ги убедиха, че мобилизацията наистина е необходима.

— Мнозина от вас навярно се питат какво би направил владетелят на кулата Ал Мирна — казваше им тя. — Като негова дъщеря ви уверявам, че би направил същото. Трябва да се бием!

Адал възложи на Северната гвардия да се заеме с обучението на мобилизираните, а онези, които вече се бяха отличили в битките срещу Ордата, назначи за сержанти и капитани. Недостигът на снаряжение беше повод за тревога, макар че всеки ковач, шивач и обуцар в Северна кула работеше до изнемога, за да се изработят необходимите оръжия, доспехи и ботуши за армията. Вейлин си даваше сметка, че времето, посветено на обучение, не е загубено, но в същото време

знаеше, че трябва да тръгнат на поход колкото се може по-скоро. „Варинсхолд е паднал за един ден. Къде ще ударят сега?“ Дарена бе предложила да „отскача“ до Кралството всеки ден, ако е необходимо, но изтощението ѝ след първата „визита“ беше толкова дълбоко, че очевидно щеше да е по-добре, ако си пази силите.

— Нека прекосим гората — казал ѝ бе той. — Тогава ще полетиш пак.

— Защо си толкова сигурен, че ще ни позволят да преминем? — попита тя, докато обикаляха лагера. Вейлин държеше колкото се може повече от хората да го видят. — Баща ми беше единственият поданик на Кралството, комуто бе разрешено да ходи там, и то без оръжие или ескорт.

Той само кимна и продължи, погледът му бе привлечен от двама мъже, които се упражняваха с дървени мечове, наобиколени от кръг зяпачи. По-високият изби настрана оръжието на противника си, след това го подкоси, всичко това с чудесно изпълнена комбинация от удари. Високият помогна на новобранеца да се изправи и разпери ръце с широка усмивка. Беше добре сложен мъж с дълга коса, вързана на тила и стигаща до средата на голия му гръб, кожата му лъщеше от пот, мускулите му се очертаваха.

— Номер четири! Кой е следващият?

Въпреки очевидните си умения с меч дългокосият беше млад, наскоро прехвърлил двайсетте, доколкото Вейлин можеше да прецени, с характерното за младостта самочувствие.

— Страхливци! — засмя се той, когато никой не пристъпи напред. — Хайде де! Три сребърника за онзи, който ме победи! — Засмя се отново, но бързо млъкна, видял Вейлин сред зяпачите. Но усмивката му се върна, а очите му се присвиха в същия миг, в който кръвната песен съобщи на Вейлин неканена истина.

— Ами вие, милорд? — извика младокът и вдигна дървената си сабя за поздрав. — Ще удостоите ли един прост работник в корабостроителница с честта да кръстосате саби?

— Някой друг път — каза Вейлин и се обърна.

— Хайде, хайде, милорд — извика отново младежът с известна острога в гласа. — Нали не искате тези добри мъже да си помислят, че ви е страх? Мнозина вече се чудят защо не носите меч.

Един войник от Северната гвардия пристъпи напред да смъмри нахалника, но Вейлин го спря с жест.

— Как е името ти, сър — попита той младия мъж, като пристъпи в кръга и си свали плаща.

— Даверн, милорд — отговори младежът с поклон.

— Корабостроител, значи? — Вейлин подаде плаща си на Дарена и се наведе да вдигне дървения меч от земята. — Умения като твоите не са резултат от размахването на тесла.

— Всички хора имат интереси извън работата си, не мислите ли?

— Вярно. — Вейлин застана пред него и срещна погледа му.

Даверн го криеше добре, но въпреки това Вейлин го видя — дълбока, изгаряща омраза.

Даверн примигна, а дървената сабя на Вейлин литна нагоре в лъжлив замах към главата, избегна парирация блок, люшна се под гарда му и го удари силно в центъра на гърдите. Даверн политна назад, размахал ръце да запази равновесие, и падна тежко по задник за забавление на тълпата. Сред смеха се чу и звънтене на монети — хората си разплащаха залозите.

— Не гледай противника в очите — каза му Вейлин и му предложи ръка. — Това е първият урок, който научих от инструктора си.

Даверн се направи, че не вижда протегнатата ръка, надигна се без чужда помощ и впери поглед в очите на Вейлин. На лицето му не бе останала и следа от широката усмивка.

— Да кръстосаме шпаги отново. Може пък и аз да ви дам някой урок.

— Не мисля. — Вейлин метна дървеното оръжие към войника от Северната гвардия. — Повишете този мъж в сержант. Нека учи братята си как да въртят меча.

— Предложението ми винаги ще важи, милорд! — извика след него Даверн. Вейлин взе плаща си от Дарена и се отдалечи.

— По-добре внимавай с този — предупреди го тя. — Май не ти мисли доброто.

— И не без основание — тихо отвърна Вейлин.

След края на дневната обиколка Вейлин завари Алорнис пред палатката си. Решил бе да живее сред хората и си бе разпънал палатка в края на лагера. Четката на сестра му летеше по платното на статива. Беше сглобила сама статива си с инструменти, заети от дърводелеца на кулата, при това не обикновен статив, а хитроумно трикрако приспособление с панти, което лесно се сгъваше до единичен блок, дълъг по-малко от метър. Войниците вече бяха свикнали да я виждат в лагера, преметнала през рамо торбата си с четки и стиснала статива под мишница, да обикаля и да спира там, където някоя гледка задържеше вниманието ѝ. От няколко дни рисуваше общ изглед на лагера, като предаваше всяка палатка и заграждение с познатата изнервяща прецизност.

— Как го правиш? — зачуди се на глас той, надничайки над рамото ѝ.

— Така, както ти правиш онова, което правиш. — Вейлин се отпусна на едно столче, а Алорнис взе парцал, напоен с някакъв спирт, и се зае да почисти четката си. — Кога тръгваме?

„Ние?“ Той я погледна с вдигнати вежди, но реши да не повдига отново въпроса — вече бяха спорили предостатъчно за това.

— След седмица. Или повече.

— През гората и оттам в Кралството. Предполагам, че имаш някакъв план за след това.

— Да. Смятам да разгромя воларианците и после да се прибера у дома.

— У дома? Така ли мислиш за това място?

— А ти? — Отправи поглед над лагера към града и кулата, която стърчеше на фона на тъмното северно море. — Почувствах го още в мига, когато дойдохме тук.

— И на мен мястото ми харесва — отвърна Алорнис. — Не очаквах да е толкова интересно, да има толкова много цветове. Но не е моят дом. Моят дом е една къща във Варинсхолд. И ако лейди Дарена не греши, сега от него е останала само опожарена черупка. — Отклони поглед за миг и примижа, решена да не пролее родените от страх сълзи. Когато отново проговори, погледът ѝ беше студен, а думите не бяха нови за Вейлин, чувал ги бе нееднократно през последните дни. — Няма да ме оставиш тук. Вържи ме, ако искаш, затвори ме в тъмница, но пак ще намеря начин да те последвам.

— Защо? — попита той. — Какво се надяваш да намериш там, освен опасност, смърт и страдание? Това е война, Алорнис. Твоите очи намират красота навсякъде, но във войната няма нищо красиво и аз искам да ти спестя грозните гледки.

— Алуциус — каза тя. — Майстор Бенрил... Рева. Трябва да знам.

„Рева...“ Мислите му често се насочваха към нея и всеки път песента му надигаше глас с тон, който той познаваше добре; беше същият тон като в нощта, когато убийци дойдоха за аспект Елера, тонът, който го бе тласкал през Мартишката гора в преследване на Черната стрела и във Високата твърд в търсене на Хентес Мустор, тон, който означаваше само едно: „намери я“. Устояваше на импулса да запее, да я издири, защото се боеше, че видението отново ще го подмами в капан, и този път завинаги.

— И аз — каза той. — Утре сутринта иди при брат Келан. Знам, че ще се зарадва на още един чифт ръце.

Тя се усмихна и го целуна по челото.

— Благодаря ти, братле.

Всяка вечер провеждаше съвет с капитаните, за да следи обучението и мобилизацията. За седем дни бройката им бе набъбнала до над дванайсет хиляди, макар че едва половината можеха да минат за войници.

— Ще трябва да ги обучаваме в движение — каза Вейлин, когато Адал настоя да отложат похода с още месец. — Всеки ден, който губим тук, Кралството плаща с кръв. Според доклада на брат Холун след пет дни ще разполагаме с необходимите оръжия и доспехи. Някакъв предприемчив търговец решил да инвестира в алебарди и ризници и има цял склад в наличност. Когато въоръжим и облечем и последния войник, потегляме.

Малко след това разпусна съвета и насочи вниманието си към Дарена, която го чакаше с купчина документи в ръце.

— Петиции? — попита той.

Тя се усмихна извинително.

— Все повече с всеки ден.

— Вярвам на преценката ти. Прегледай ги и остави само онези, които изискват подписа ми.

— Точно *тях* ти нося — каза тя и остави купчината на масата с картите.

Вейлин изпъшка.

— Баща ти наистина ли се е занимавал с това без чужда помощ?

— Той държеше лично да прочете всяка петиция. Когато очите му отслабнаха, караше мен да му ги чета на глас. — Плъзна пръст по най-горния документ. — Ако искаш, мога да правя същото и за теб.

Той въздъхна и я погледна в очите.

— Не мога да чета, милейди. Както, предполагам, си се досетила още при първата ни среща.

— Целта ми не е да те критикувам. А да помогна.

Той протегна ръка и взе свитъка най-отгоре, разви го и впери поглед в неразбираемите символи, които се гонеха по страницата.

— Майка ми се опита да ме научи, но аз бях палаво дете и не можех да стоя на едно място за повече от няколко минути, и то само ако на масата има храна. Въпреки това тя настояваше и аз се опитах, но напразно. Не различавах буквите. Онова, което за нея бе поезия или история, за мен бяха безсмислени драсканици, буквите скачаха хаотично по страницата. Накрая, с цената на много усилия, се научих да пиша името си, но скоро след това мама се разболя, а мен ме дадоха в ордена. А там никой не държи на буквите.

— Чела съм и за други хора с това затруднение — каза Дарена. — Вярвам, че с повече усилия може да се преодолее. Ще се радвам да ти помогна.

Изкушен беше да откаже, нямаше излишно време за уроци, но предложението ѝ бе прозвучало толкова искрено, че го накара да се замисли. „Явно съм спечелил уважението ѝ — осъзна той. — Какво вижда в мен? Ехо на своя баща? На покойния си съпруг сеорда? Но не вижда всичко.“ Погледът му се насочи към платнения вързоп в ъгъла на палатката, все още недокоснат, макар Вейлин да тръгваше на война. Всеки път, когато пръстите му докосваха канапа, неохотата му се надигаше с подновени сили. „Още не ме е виждала да убивам.“

— Може би по един час всяка вечер — каза той. — Би могла да ми преподаваш. Ще е приятно разнообразие след дневния преход.

Тя се усмихна, кимна и взе свитъка от ръцете му.

— „Гилдията на тъкачите — зачете тя, — иска да уведоми владетеля на кулата за скандалните цени, които искат земеделските стопани от западния бряг, за да поддържат доставките на вълна...“

Нощем лагерите са едни и същи, без значение коя е армията или войната. Без значение дали е в пустиня, в гора или на планински склон, гледките, миризмите и звуците никога не се променят. Музика звучи сред града от палатки, защото всяка войска си има своята квота от музиканти, чуват се смях и гневни гласове на картоиграчи. Тук-там близки приятели се събират на тихи групи да говорят с носталгия за дома и семействата си. Вейлин намираще известна утеха в този познат мизансцен, черпеше сили от него. „Превръщат се в армия — реши той, докато вървеше сам по края на лагера, далеч от светлината на множеството огньовете. — Но дали ще се бият като един?“

След малко спря, обърна се и зарея поглед към назъбената линия на дърветата. „Умел е с меч, но стъпката му не е достатъчно лека“ — помисли си, когато предупредителната нотка на кръвната песен набра сила.

— Имаш да обсъдиш нещо с мен, Даверн? — извика той към сенките.

Кратка пауза, последвана от тиха ругатня, а миг по-късно корабостроителят Даверн се появи от мрака. Носеше меч на кръста си и стискаше здраво дръжката му. По горната му устна лъщеше пот, но гласът му прозвуча спокойно:

— Виждам, че все така ходите невъоръжен, милорд.

Вейлин остави думите му без внимание.

— Отдавна ли репетираш този момент?

Самообладанието на Даверн понесе сериозен удар.

— Не разбирам...

— Смяташ да ми кажеш, че баща ти е бил добър човек. Че като съм го убил, съм съсипал живота на майка ти. Как е тя, между другото?

Устните на младежа се изкривиха от усилието му да навие гнева си. Моментът се проточи. Вейлин усети силното желание на Даверн да зареже всяка преструвка.

— Гореше с омраза към теб до деня на смъртта си — каза накрая корабостроителят. — Хвърли се в морето, когато бях на дванайсет.

Споменът се върна неканен и ясен. „Дъждът, който се лее на студени пелени, пясъкът е опръскан с кръв. «Съпругата ми» — прошепва един умиращ мъж...“

— Не знаех — каза той на Даверн. — Съжалявам...

— Не съм дошъл за извинението ти! — Младежът пристъпи напред и оголи зъби.

— За какво си дошъл тогава? — попита Вейлин. — Да отмиеш с кръвта ми скръбта си? Да поправиш разбития си живот? Наистина ли вярваш, че ще постигнеш това, а не примката на бесилото?

— Дойдох за справедливост... — Даверн направи още крачка към него и хвана с лявата си ръка ножницата, готов да извади меча, но после застина, спрял от смеха на Вейлин.

— Справедливост? — каза Вейлин, след като смехът му утихна. — И аз потърсих справедливост веднъж, от един старец, оплел се в интриги. Той ми я даде, а в замяна аз му продадох душата си. И направих това заради теб и майка ти. Ерлин не ти ли каза?

— Мама твърдеше, че той лъже. — Нотка на колебание се промъкна в гласа на Даверн, но само толкова, а кръвната песен звънтеше предупредително. „Не можеш да прогониш дългогодишна омраза с няколко думи.“ — Ерлин се опитваше да смекчи гнева ѝ с лъжите си — продължи Даверн. — А мен да отклони от справедливата кауза.

— Значи остава да ме убиеш, и готово. — Вейлин разпери ръце. — Понеже каузата ти е справедлива.

— Къде ти е мечът? — попита Даверн. — Донеси си меча и да уредим това.

— Мечът ми не е за такива като теб.

— Проклет да си! Донеси си ме...

Откъм дърветата се чу тих звук като от прекършена съчка.

Вейлин се метна към младежа, сграбчи го през кръста, преди той да е извадил меча си и наполовина от ножницата, и го повали на земята. Нещо изсвистя на крачка над главите им.

Даверн започна да се мята и Вейлин се претърколи настрана. Още откъслечни звуци долетяха откъм дърветата.

— Претърколи се надясно! — викна Вейлин на младежа, а самият той се претърколи наляво миг преди десетина стрели да се забият в земята около тях.

— Какво? — извика сащисаният Даверн и понечи да се изправи.

— Легни! — изсъска ядосано Вейлин. — Нападат ни.

Нов звън на тетива. Даверн се метна по лице на земята; стрелата разсече въздуха наблизко.

„Не за него — осъзна Вейлин, вперил поглед в тъмната линия на дърветата. — Не за него ме е предупреждавала песента.“

— Тичай в лагера — каза му Вейлин и свали плаща си. — Вдигни тревога.

— Аз... — Даверн се оглеждаше трескаво, все така прилепен към земята. — Кой?

— Стрелци с дълги лъкове, струва ми се. — Вейлин метна плаща си във въздуха и той се разтанцува, разкъсан от поредния залп. — Тичай в лагера!

Самият той скочи на крака и хукна към дърветата, като броеше наум. Щом стигна до три, се хвърли отново на земята, изчака поредният залп да изсвисти над него, после отново скочи и хукна, като свръщаше ту насам, ту натам, докато не зърна първия — закачулена фигура, която се надигна от високата трева на десетина крачки от него с опънат наполовина лък. Вейлин хукна към стрелеца, метна се по очи на земята и се превъртя, разминавайки се на косъм със стрелата. Изправи се със скок и перна с отворена длан стрелеца по брадичката, с което го повали моментално. Друг нападна отляво, зарязал лъка си в полза на нож с дълго острие. Вейлин грабна лъка на поваления мъж и замахна с него в широка дъга. Лъкът удари втория мъж по главата и той политна назад, като сечеше трескаво въздуха. Вейлин се изправи, остана така един удар на сърцето, после се метна настрани миг преди стрела да профучи край него и да се забие в гърдите на залитащия мъж.

Хукна надясно и пред него изникна нов стрелец, този път с изпънат докрай лък. „Петнайсет стъпки — прецени Вейлин. — Едновременно твърде близо и твърде далеч.“ Сянка се появи зад стрелеца, метал грейна в сребристо и го повали с един-единствен удар. Даверн обърна гръб на трупа да посрещне връхлитаща закачулена фигура, вдигнала за удар брадва с острие като полумесец, приклепна под удара и замахна с меча си към хълбока на мъжа, но онзи явно не беше аматьор и блокира атаката му с дръжката на брадвата си, а след това нанесе удар с опакото на ръката си и просна младежа на земята.

„Твърде далече“ — помисли си отново Вейлин. Вече тичаше с всички сили към закачуления, който вдигаше брадвата си за смъртоносен удар.

Нещо нечовешко изръмжа в мрака, гигантска сянка прекоси пътя на Вейлин и мъжът с брадвата изчезна. Копита изтрополиха по спечената земя и от тъмното се появи ездач с дълга тояга, която се завъртя и повали още един закачулен. Ръмженето се чу отново, последвано от викове на ужас и тропот на бягащи крака... после писъци, които секнаха бързо, пет на брой, един след друг.

— Братко — каза Норта и спря коня си до него. Очите му бяха разширени от тревога, русата му коса се вееше на вятъра. — Лорен сънува сън.

Когато Вейлин пристигна на следващата сутрин, Даверн тъкмо излизаше от палатката на лечителите с голяма превръзка на носа и зрелищна синина, обхванала половината му лице.

— Счупен е, значи? — попита Вейлин.

Даверн не отговори, само му изръмжа.

— Дължа ти благодарност — продължи Вейлин. — Или ме спаси само за да ме убиеш по-късно?

— Ва не помена нито — заяви Даверн.

— Моля?

Даверн се изчерви, облиза устни и пробва пак, по-бавно:

— Това не променя нищо.

— А. — Вейлин кимна и продължи по пътя си. — Полезна информация. Имаш хора да обучаваш, сержант.

В лечебницата завари сестра си да слага лапа върху лицето на добре сложен мъж с грива от черна коса и синина на челюстта, пред която синината на Даверн бледнееше. Мъжът седеше на високо столче, зад него стояха капитан Адал и войник от Северната гвардия. Китките и глезените на пленника бяха оковани, веригите издрънчаха, когато той се обърна с цяло тяло към Вейлин, лицето му се разкриви от омраза. Опита се да даде глас на чувствата си, но от устата му пръсна единствено слюнка. Алорнис отстъпи крачка назад, стресната от демонстрацията на такава ярост.

— Челюстта му е счупена — каза брат Келан, който стриваше билки в хаванче в другия край на шатрата. — Кой да знае, че учителят има толкова силна ръка.

— Аз знам. — Вейлин отиде при Алорнис и я докосна успокоително по ръката. После се обърна към окования: — Изплаши сестра ми, господинчо.

Мъжът извика нещо, от устата му излетя нов залп слюнка и една капка стигна до лицето на Вейлин.

— Тихо! — ревна Адал и фрасна мъжа по тила.

— Достатъчно! — каза Келан. — Няма да изтезавате никого в тази шатра!

— Ти на това изтезание ли му викаш, брат Келан? — попита Адал и изсумтя, после се наведе да прошепне в ухото на пленника: — Първо ще изчакам да се оправяш. Иначе забавлението като нищо ще свърши твърде бързо.

— Вържи го за главната подпора и си вървете — каза Вейлин. Адал кимна неохотно и се подчини — върза пленника за главната подпора на палатката и излезе заедно с другаря си. — Ти също, братко — каза Вейлин на Келан.

— Казах без изтезания — повтори престарелият брат.

— Хайде с мен, брат Келан. — Алорнис отиде при него и го дръпна към платнището. — Владетелят на кулата не се занимава с мъчения. — После се обърна към Вейлин, вдигнала въпросително вежда. Той кимна в отговор и сестра му го дари с мрачна усмивка, преди да излезе заедно с лечителя.

— Само ти оцеля — каза Вейлин на окования, сложи столчето пред него и седна. — Онзи, когото ударих аз, също можеше да оцелее, но бойната котка на моя брат не винаги слуша господаря си.

Мъжът все така го гледаше с ярост. „Има и страх, но омразата е много повече“ — помисли си Вейлин. Това му подсказваше песента.

— Преди три седмици десетима кумбраелци пристигнали с кораб — каза той. — Ловци, което обяснява лъковете им. Дошли в Пределите да ловуват мечки, защото кожата и лапите им се продават прескъпо в Кралството, където тези зверове са на изчезване. Добра история.

„Същият страх, същата омраза, плюс щипка мрачен хумор.“

— Е — продължи Вейлин. — Пари или вяра?

„Страхът нараства, смесва се с чувство на несигурност.“ Мъжът навъси вежди, за миг чувствата му станаха хаотични, после се слегнаха в презрение.

— Вярно значи — каза Вейлин. — Слуги на Световния отец идват на север, за да убият Мрачния меч и да се покрият със слава.

„Объркването става по-силно, страхът също... но има и нещо друго, някакво ехо... не, не е ехо, а миризма, слаба, но остра, гадна и позната, заровена надълбоко в спомените на този човек, толкова надълбоко, че той дори не подозира за нея.“

— Къде е той? — попита настоятелно Вейлин, приближи се и се взря в очите на стрелеца. — Къде е копелето на вещицата?

„Объркване и още презрение. Мисли ме за луд, но... едновременно с това изпитва колебание, усеща неканен спомен.“

— Човек, който не е човек — продължи с тих глас Вейлин. — Създание, което облича други хора като дреха. Подушвам го по теб.

„Пристъп на страх, примесен с осъзнаване.“

— Познаваш го. Виждал си го. Сега какво е облякъл, какъв е? Стрелец като теб?

„Остана само страх.“

— Войник?

— Жрец?

„Ужас, мирише като земно масло, плиснато върху жив пламък... Жрец, значи... Не, не долавям нотка на разпознаване. Не е жрец. Но този тип познава някакъв жрец, отчита се пред жрец.“

— Твоят жрец те е пратил тук. Трябва да си разбирал, че ви праща на смърт. Теб и братята ти.

„Гняв, оцветен с примирение. Знаели са.“

Вейлин въздъхна и се изправи.

— Не познавам подробно Десетокнижието, както вероятно се досещаш. Но имам една приятелка, която го знае наизуст. Да видим дали съм запомнил правилно. — Затвори очи в опит да си спомни една от многобройните рецитации на Рева. — „Обичаните не бива да търпят нищо от Мрачното. Човек не може да познава едновременно Отеца и Мрачното. Познае ли Мрачното, човек обрича душата си.“

Погледна надолу към окования и долови онова, което се бе надявал да усети. Срам.

— Погледнал си в очите му и си видял непознат — каза той. — Какъв беше той преди?

Мъжът сведе поглед, емоциите му се притъпиха. „Срам и примирение.“ Изсумтя, главата му се разклати от усилието да оформи реч със счупената си челюст, слюнка се разхвърча, докато нещастникът повтаряше една и съща изкривена дума, неразбираема в началото, но все по-ясна с всяко повторение:

— Лорд.

— Качете го на баржа и го откарайте до поселищата на северния бряг — каза Вейлин на Адал, след като излезе от лечебницата. — Нека го заведат навътре в гората и да го освободят там, като му оставят лъка му и колчан със стрели.

— Защо? — попита объркано капитанът.

Вейлин тръгна към своята палатка.

— Той е ловец. Може пък да намери някоя мечка.

Завари Норта да го чака пред палатката заедно със Снежинка и Алорнис, която чешеше гигантската котка по корема, ласка, която звярът приемаше с доволно, почти гръмотевично мъркане.

— Толкова е красива — каза Алорнис.

— Да — съгласи се Норта. — Жалко, че няма котарак, с който да си родят красиви котета.

— Все някъде трябва да има — каза Алорнис. — Видът им вероятно произлиза от диви предтечи, които и досега живеят на свобода.

— Ако си права, въпросните диви котки са някъде далеч отвъд леда — каза Вейлин и взе чашата вода, която му подаде Норта.

— Онзи каза ли нещо? — попита Норта.

— Повече, отколкото му се искаше на него, и по-малко, отколкото ми се искаше на мен. — Погледна към раницата, която Норта беше донесъл със себе си, и погледът му се задържа върху меча, подпрян на нея.

— Подарък от лейди Дарена — обясни Норта. — Аз я помолих. Един мъж трябва да има оръжие, щом ще ходи на война.

— Войната вече не е по твоята част, братко. Не случайно не пратих набирачи в Нериново. Ти принадлежиш на семейството си.

— Според съпругата ми семейството ми няма да пострада само ако помогнем подобаващо на твоята кауза.

— Ние?

— Ела. — Норта го плесна по рамото. — Искам да те запозная с едни хора.

Заведе Вейлин в покрайнините на лагера, където чакаха четирима души, един от които Вейлин вече познаваше. Плетача гледаше в краката си, обичайното му ведро изражение беше изчезнало, заменено от дълбоко недоволство, ръцете му потрепваха, отпуснати покрай тялото.

— Него защо си довел? — попита Вейлин. — Не му е мястото тук.

— Не съм го довел. Той просто тръгна с нас, макар че го молихме да се върне. Добре ще е да му дадете коноп или вейки. Да плете нещо.

— Ще се погрижа.

— Това е Кара. — Норта посочи тъничкото момиче, което стоеше до Плетача. Беше на петнайсет-шестнайсет, с големи тъмни очи, и събуди у Вейлин спомена за едно малко момиченце, което наднича иззад плаща на баща си в разрушения град.

— Милорд — каза несмело девойката, като стрелкаше постоянно с очи големия лагер. Изглеждаше толкова плаха, а кръвната песен надигна глас в сърдечен поздрав. „Каквато и да е дарбата ѝ — реши Вейлин, — явно е силна.“

— И Лоркан. — В гласа на Норта се прокрадна неохота, когато посочи младия мъж, който стоеше наблизко. Беше с няколко години по-голям от девойката и също толкова слаб, но с това приликите свършваха.

— За мен е голяма чест, милорд! — поздрави той Вейлин с дълбок поклон и широка усмивка. — Не съм си и помислял, че нещастник като мен ще има шанса да застане рамо до рамо с великия Вейлин Ал Сорна. Милата ми майчица би плакала от гордост, ако...

— Добре, добре — прекъсна го Норта. — Говори твърде много, но може да бъде полезен.

Застана пред последния и най-впечатляващ от всички член на групата — едър като мечка мъж с дълга гъста брада и истинска грива от посребряваща черна коса.

— Маркен, милорд — представи се сам мъжът с подчертан нилсаелски акцент.

— Той би могъл да е от помощ — каза Норта. — За информацията, която търсиш.

Телата бяха положени в една палатка в края на лагера, малкото им ценности бяха раздадени като плата на войниците, натоварени с неприятната задача да ги погребат според кумбраелския обичай. Маркен застана пред първия труп — на нисък набит мъж, каквито често биваха стрелците, лицето му застинало в предсмъртна маска на ужас, макар и непълна, защото бойната котка бе отпрала половината. Не личеше Маркен да се стряска от грозната гледка; вместо това клекна до трупа и сложи длан върху челото му. Затвори очи за миг; после поклати глава.

— Пълна каша. На този дъските му са хлопали много преди Снежинка да го докопа.

Продължи нататък и спря пред четвъртия, който изглеждаше най-възрастен.

— Тук е по-добре — каза Маркен. — Малко червено и неясно, но все пак е бил що-годе с ума си. — Вдигна поглед към Вейлин. — Милорд иска ли да знае нещо по-конкретно? Това би улеснило нещата.

— Жрец — отвърна Вейлин. — И лорд.

Маркен кимна, сложи две ръце върху челото на покойника и затвори очи. Остана така близо минута, без да помръдва, почти не дишаше, лицето му — ведро зад брадата. По някое време Вейлин се зачуди дали Маркен все още е в тялото си, или, също като Дарена, може да лети извън него, но вместо да се носи над земята, се заравя в мозъците на мъртви хора.

Накрая Маркен отвори очи със стон на болка и се дръпна от трупа. Погледът, който отправи на Вейлин, съдържаше обвинение.

— Милорд можеше да ме предупреди за естеството на онова, което търся.

— Извинявай — отвърна Вейлин. — Това означава ли, че си го намерил?

— Отстрани косата му е малко по-гъста — каза Маркен на Алорнис и посочи скицата ѝ. — А устата му не е толкова широка.

Алорнис добави няколко щрихи с парчето въглен, после размаза една-две линии с пръст.

— Така?

— Да. — Брадата на Маркен се размърда и лъснаха учудващо бели зъби. — Милейди има удивителна дарба.

— Това ли е той? — попита Вейлин, когато Алорнис му даде скицата. От пергаментата го гледаше мъж с широко лице, оплешивяващ, с брада и тесни очи. Зачуди се дали Алорнис не се е поувлякла, водена от „артистичната волност“, за която дрънкаше майстор Бенрил, или злобната извивка на устните наистина съвпада с описанието, дадено ѝ от Маркен.

— Максималната възможна прилика по спомени, милорд — каза Маркен. — Това е лицето на маската, зад която се крие онова нещо.

— Усетил си го, така ли? Когато си го видял в мозъка на мъртвия?

— Видях го, да, зад маската. Винаги виждаме повече, отколкото си даваме сметка, и видяното остава. — Почука се с пръст по слепоочието. — Особено когато видим нещо, което не разбираме.

— Имаш ли име за това лице?

Брадата на Маркен се разлюля в гримаса на съжаление.

— Дарбата ми е ограничена до онова, което са видели мъртвите, милорд. Нямам достъп до онова, което са чули.

Вейлин постави скицата до онази, която Алорнис вече беше довършила и на която се виждаше по-млад мъж, красив, макар че според сестра му носът и брадичката били твърде остри.

— И това е жрецът?

— Не мога да кажа със сигурност, знам само, че пред него са се отчитали мъртвият и другите. Най-яркият спомен на този, освен за връхлитащата Снежинка, е как този мъж говори. Били са на някакво пристанище, преди да се качат на кораб.

Вейлин дълго се взира в двете скици с надежда песента да му подсказже нещо, но тя мълчеше.

— Да заведе ли майстор Маркен в столовата? — попита Алорнис.

— Да, разбира се. — Вейлин се усмихна с признателност на Маркен. — Благодаря ти.

— Дошли сме да помагаме, милорд. — Едрият мъж се изправи с пъшкане и разтърка гърба си. — Макар че ми се ще тази война да беше почнала преди няколко години.

Откри Норта при импровизираното тренировъчно стрелбище край реката. Норта си беше донесъл лъка, еорилско оръжие, подобно на лъковете, които използваша в ордена. По всичко личеше, че е станал още по-умел в стрелбата — стрелите летяха към мишената с безпогрешна бързина и прецизност, а останалите стрелци бяха преустановили тренировката си, за да се насладят на спектакъла.

— Имаш си публика — отбеляза Вейлин.

Норта хвърли поглед към зяпачите и изпрати последната си стрела в центъра на мишената.

— Малобройна. Няmate много стрелци в малката си армия.

— Най-вече ловци и неколцина ветерани от Кралската гвардия, които са се заселили в Пределите — обясни Вейлин. — Какво ще кажеш да те направя техен капитан? Може да си избереш още хора от новобранците и да ги обучиш.

— Както заповяда милорд.

— Нищо не ти заповядвам, братко. Истината е, че съм изкушен да те върна у дома.

Норта го погледна сериозно и се подпря на лъка си.

— Не само Лорен сънува сън, братко. В своя сън Лорен те е видяла как се сражаваш с много мъже с лъкове. Много беше развълнувана милата. Села обаче... Села сънувала как умираме пред очите ѝ. Аз, Лорен и Артис, както и още неродените близнаци. Всички ние, пленени, изтезавани и убити пред очите ѝ, докато Нериново гори. Ако беше чул писъците ѝ, щеше да знаеш защо ме е изпратила и защо дойдох, макар че не горя от нетърпение да се включа в онова, което предстои.

— Ще може ли да... — Вейлин се поколеба, но накрая все пак събра сили да довърши: — Мислиш ли, че ще можеш да убиваш отново?

Норта вдигна вежда и за миг брадатият учител изчезна, заменен от язвителния младеж с остър език.

— А ти? Аз поне си имам лъскав нов меч. А твоят е овързан в платно и скрит от света.

„Може би се страхувам, че ако го извадя от ножницата, това ще освободи нещо по-лошо от завоевателна армия.“ Остави тази мисъл неизречена и смени темата.

— Тези твои спътници. Знам каква е дарбата на Плетача и вече видях какво може да прави Маркен. Какво ще ми кажеш за другите двама?

— Кара може да вика дъждовете, но те съветвам добре да си помислиш, преди да го поискаш от нея. Ефектът е... драматичен, но последствията са непредсказуеми.

— А момчето?

— Лоркан не може да бъде видян.

Вейлин се намръщи.

— Аз го виждам.

Норта се усмихна.

— Ами... трудно е да се обясни. Но преди да приключим с тази война, ще има доста поводи момчето да демонстрира уменията си.

— Така е. — Вейлин стисна ръката на своя брат и откри, че ръкостискането му е силно и топло. — Радвам се, че си тук, братко. Гледай бързо да избереш хората си. Утре поемаме към Кралството.

3. ЛИРНА

Вода... Капеща вода... Течен ритъм, бавен, през равни интервали, пораждащ ехо.

„В пещера ли съм?“ По-късно щеше да си спомня за това като за първата си свързана мисъл в качеството си на кралица. Втората беше, че вече е кралица на Обединеното кралство. Третата вероятно е била мълчалив вой на отчаяние от болката, която си прогори път в ума ѝ, призова бездънен ужас и породил гърчове и писъци... „Пламъците, изригващи от дланите на воларианката, Малциус, Ордела, Янус, малката Дирна, вонята на косата и кожата ѝ, които горят...“ Задави се и писъците се смениха с тишина. Имаше нещо в устата ѝ, нещо твърдо и неповратливо, натикано между зъбите. Опита се да го измъкне, но ръката ѝ не помръдна, нещо я спираше. Хрумна ѝ да отвори очи.

Мрак, разкъсан от слаби снопове светлина, неясни силуети, сгушени в катакомби. Значи все пак беше в пещера. „Но защо се люлее? И защо от тавана висят вериги?“

Рязко движение привлече погледа ѝ към един от сгушените силуети, силен звук на даване стигна до слуха ѝ заедно с характерния плисък на повръщане. Тишината се върна, ако не се броеше някакво тихо скимтене, подрънкването на вериги и скърцането на дърво под натиск.

„Не е пещера. Кораб е.“

— Аха — измърмори тих дрезгав глас от сенките вляво. — Пищящата пак се събуди.

Очите ѝ се взряха в сенките, търсеха лице, но различиха само неясните очертания на бръсната глава, голяма и лъскава под светлината. Чу сумтене, после голямата глава се кривна.

— Гледаш като луда. Жалко, скоро ще ти се иска да си луда.

Лирна се опита да проговори, но думите се спряха в препятствието в устата ѝ, привързано с каишки, стегнати около главата ѝ. Сведе поглед и видя около китките си мътния блясък на стар метал. Дръпна ръце, оковите се обтегнаха и се впиха в кожата ѝ.

— Надзирателят искаше да те изхвърли през борда, щото много пишеше — каза гласът. — Но господарят не позволи. Воларианският ми е слаб, но май каза нещо в смисъл, че си ставала за размножаване.

Лирна не долови злоба в гласа, а само безразлично излагане на фактите. Изкриви лице в гримаса, когато болката се върна, затвори очи, но това не спря сълзите, агонията се разля по скалпа и лицето ѝ на вълни. „Кожата ѝ, косата ѝ, горящи...“

Предаде се на хлиповете, които я разтърсиха, срина се на влажните дъски, трепереше от скръб, слюнка потече около запушалката в устата ѝ. Сигурно минаха часове, а може да бяха и дни, преди изтощението да я отнесе. Благодарна бе, че никакви сънища не дебнеха в бездната, която я погълна.

Събуди се изведнъж, защото нещо дърпаше запушалката в устата ѝ и извиваше болезнено врата ѝ, някой я издърпа на колене, тя отвори очи и видя над себе си много едър мъж с черни кожени дрехи. Той се наведе над нея, огледа я преценяващо, изсумтя доволно, след това се пресегна зад нея, развърза каишките и извади запушалката. Лирна се закашля, давеше се в опит да си поеме въздух, който пресекна окончателно, когато едрият мъж стисна в лапа лицето ѝ и ѝ повдигна главата, за да го погледне.

— Без... писъци — каза той на родния ѝ език със силен акцент, почти неразбираем. — Ти. Няма пициш. Или. — Вдигна другата си ръка, в която държеше нещо дълго и навито, с метална дръжка. — Разбира?

Лирна успя да помръдне глава в нещо като кимване. Едрият изсумтя отново и я пусна, после тръгна нанякъде, ботушите му нагазиха в трюмната вода. Спря, побутна с дръжката на бича една сгърчена фигура, изпсува уморено, наведе се да отключи оковите с ключ, който висеше на врата му, после изляя нещо през рамо. Двама мъже, едри, но не колкото него, се появиха от сенките, вдигнаха тялото и го понесоха към стълбата над Лирна, единственото нещо в трюма, което бе изцяло окъпано в светлината, лееща се отгоре. Лирна зърна за миг лице между стъпенките, докато мъжете влачеха тялото нагоре — женско лице, чертите му отпуснати и бледи в смъртта, но въпреки това Лирна остана с впечатлението, че приживе жената е била хубава.

Надзирателят — така бе нарекла за себе си едрият мъж — откри още два трупа сред множеството скупчени пленници, и те също бяха извлечени горе, вероятно за да ги изхвърлят в морето. Не можеше да прецени колко души са оковани в трюма, защото мракът ѝ пречеше, но онези, които успя да преброи, надхвърляха двайсет. „Двайсет души на десет квадратни метра. Воларианските робски кораби са дълги средно осемдесет метра. Значи в този трюм вероятно има сто и петдесет души.“

Някъде в мрака ключът издрънча отново, последван от уплашен стон. Надзирателят се появи в полезрението на Лирна, като дърпаше след себе си някакво момиче, стройно, младо, с тъмна коса като воал пред лицето, разплакано, и го поведе нагоре.

— Тази я извеждат за трети път — каза сянката с бръснатата глава. — Не е добре да си хубав на този кораб. За наш късмет.

Лирна се опита да зададе въпрос, но думите залепнаха в пресъхналото ѝ гърло. Изкашля се и опита отново.

— Колко? — изграчи тя. — От Варинсхолд.

— Четири дни по мои сметки — отвърна гласът. — Значи сме на около двеста мили в морето.

— Имаш ли име?

— Имах, някога. Имената нямат значение тук, милейди. Благородна дама си, нали? Такава рокля и глас не идват от улицата.

Улицата. Тичала бе по улиците с писъци, болката ѝ отнемаше разума и тя тичаше да се отдалечи от двореца, където имаше само огън и смърт, тичаше и тичаше...

— Баща ми беше т-търговец — каза тя, всяка дума излизаше с мъка от устата ѝ. — Съпругът ми също. Но се надявах някой ден да се издигнат по милостта на краля.

— Съмнявам се някой някога да се издигне. Кралството падна.

— Цялото? Само за четири дни?

— Кралството са кралят и ордениите. А тях вече ги няма. Докато ме водеха към пристанището, видях Дома на Петия орден да гори. Всичко изчезна.

„Всичко е изчезнало. Малциус, децата... Давока.“

Шум от стъпки по стълбата привлече погледа ѝ нагоре. Един от не толкова едрите помощници на надзирателя водеше строен млад мъж по стълбите към трюма. Окова го на няколко крачки от Лирна.

— Още едно популярно красиво лице — измърмори бръснатият.

— Необходимостта ражда търпение, братко — отвърна младежът с лековат тон, който подразни слуха на Лирна. Но иначе наистина беше хубав, с деликатни черти, които ѝ напомниха за Алуциус преди войната и пиенето.

— Гнусен извратеняк — каза бръснатият.

— Лицемер. — Младежът се ухили на Лирна. — Виждам, че нашата пищяща дама е дошла на себе си.

— Оказва се, че в крайна сметка не е дама — отвърна дрезгавият глас. — А обикновена съпруга на търговец.

— О. Жалко. Малко благородна компания щеше да ми дойде добре. Няма значение. — Младият мъж се поклони на Лирна. — Фермин Ал Орен, госпожо. На вашите услуги.

„Ал Орен.“ Не беше чувала това име.

— С-семејството ви има собственост във Варинсхолд, милорд?

— Уви, не. Дядо ми проиграл всичко още преди да се родя и оставил бедната ми овдовяла майка без пукната пара, а на мен се падна да възстановя състоянието ни с помощта на хитростта и чара си.

Лирна кимна. „Крадец, значи.“ Обърна се към бръснатия:

— Нарече ви „братко“.

Потъналото в сянка лице не реагира, затова пък Фермин побърза да отговори вместо него.

— Покойните са обърнали гръб на моя приятел, госпожо. Отхвърлен е бил заради жалкия си опит да...

Бръснатата глава се хвърли напред, веригите се опънаха и снопът светлина разкри грозно лице и безформен нос.

— Млъкни, Фермин! — изръмжа той.

— Или какво? — отвърна със смях благородникът-крадец. — С какво ще ме заплашиш сега, Илтис? Вече не се състезаваме за огризки в занданите.

— Били сте заедно в затвора? — досети се Лирна.

— Така беше, госпожо — отвърна Фермин и се ухили на Илтис, който отново се бе отпуснал в сенките. — Нашите домакини се появиха на сутринта, след като градът падна, избиха стражите, които бяха проявили глупостта да останат на поста си, избиха и повечето затворници. Но пощадоха силните и — намигна ѝ — хубавите.

„Робиня — помисли си Лирна и се наведе да огледа скобата, към която бяха закачени оковите ѝ. — Аз съм поробена кралица.“ Мисълта провокира истеричен кикот, който обещавахе да прерасне в писъци. Овладя се и се съсредоточи върху скобата, опипа я с пръсти — метален полукръг и желязна планка, прикрепена към дъските с два здрави болта. Нямаше начин да я развие или откърти. Единственият път към свободата минаваше през ключа на надзирателя.

— Имаш ли си име, госпожо? — попита Фермин, когато тя се облегна на една от подпорните греди на стълбата.

„Кралица Лирна Ал Ниерен, дъщеря на крал Янус, сестра на крал Малциус, владетелка на Обединеното кралство и пазителка на Вярата.“

— Имената са без значение тук — каза тя шепнешком.

На следващия ден надзирателят не откри трупове, което, изглежда, бе знак да им дадат по-своястна храна, гъста попара с горски плодове вместо рядката каша. „Вече са изкоренили слабаците — заключи Лирна. — А изтощените от глад роби не стават за нищо.“

Наблюдаваше зорко надзирателя по време на визитите му, очите ѝ не се отделяха от ключа, който провисваше на врата му всеки път, когато той се наведеше да огледа стоката. Ключът се полюляваше, но никога толкова ниско, че да го грабне. „Дори да го стигна, надзирателят ще ме пребие преди да съм го използвала.“ Погледна към Илтис, който нагъваше попарата си, обираше с месести пръсти остатъците от паницата и ги облизваше с апетит. „От Четвъртия орден — реши тя. — Един от простаците на Тендрис. Него надзирателят няма да пребие толкова лесно.“

Сведе очи, когато надзирателят спря пред нея и се наведе да отключи веригата ѝ от скобата.

— Стани! — заповяда той и я сръга с дръжката на бича си.

Тя се надигна. Краката ѝ се подгъваха, мускулите ѝ бяха стегнати от крампи. Надзирателят я дръпна към светлината, хвана я за брадичката и почна да върти главата ѝ наляво и надясно, като я оглеждаше преценяващо. Устата му се изкриви от погнуса.

— На нищо не приличаш — промърмори той на волариански. — Дори екипажът няма да те чука с това лице. — После посегна да

вдигне полите ѝ и пъхна ръцете си отдолу. Лирна преглътна жлъчката с вкус на повръщано, която се надигна в устата ѝ, полагаше усилия да стои неподвижно. — А може и да се навият — каза замислено той, изправи се и развърза връзките на корсажа ѝ да прецени гърдите, първо с поглед, после и с ръце.

„Без писъци — помисли си Лирна, затвори очи и стисна зъби, когато палецът му забърса зърното ѝ. — Без повече писъци.“

— Не си и глупава — каза надзирателят и обърна отново лицето ѝ към себе си. — Каква ли си била? Курвата на някой богаташ? Любимата щерка на богата къща? — Наблюдаваше лицето ѝ за знак, че го разбира. Тя го гледаше с широко отворени очи и престореният ѝ страх беше фалшив само наполовина.

Надзирателят изсумтя, направи крачка назад и ѝ махна с бича си. — Седни!

Лирна се срина на пода и той закопча отново веригата ѝ, после пое по стълбата, като я остави да се бори с корсажа си. „Давока щеше да му разпори корема и да се смее, докато той си влачи червата. Смолен щеше да му отсече главата с един замах. Брат Солис щеше да...“

„ТЕ НЕ СА ТУК!“

Пое си дълбоко дъх, изчака ръцете ѝ да спрат да треперят и се зае да върже корсажа си с бавни и целенасочени движения. „Тук нямаш защитници. Нямаш слуги. Ще трябва сама да си прислужваш.“

Най-лошо беше нощем: мнозина от пленниците сънуваха кошмари и зовяха насън близките си или молеха за пощада. Лирна спеше зле, на пресекулки, постоянно се будеше било от болка, било от спомени. Тази нощ отново сънува воларианката, но сега вместо огън от ръцете ѝ се изля вода, порой, който бързо пълнеше тронната зала...

Лирна се размърда и зачака пулсът ѝ да се успокои. Сънищата бяха ярки, навярно заради упоритите ѝ опити да си спомни и анализира от всички възможни страни видяното в тронната зала. За пръв път си даваше сметка, че силната ѝ памет може да е колкото дар, толкова и проклетие. Не си спестяваше нищо, преповтаряше си всяка дума, изречена от брат Френтис, всеки нюанс на изражението му, всеки пламък.

„Той не допусна нито една грешка — мислеше си тя. — Беше съвършен във всяко отношение. Изобщо не беше като актьорска игра. Съкрушен мъж, унижен, но запазил благородството си, който се връща у дома след епични премеждия. Жената също — плаха избягала робиня от главата до петите. И всичко това изчезна в мига, когато брат ми умря. А и яростта ѝ, когато убих Френтис, това също не беше преструвка.“ Мислите ѝ се задържаха върху спомена за лицето на воларианката, за скръбта и гнева миг преди от очите ѝ да бликне кръв. „Това не го беше очаквала — реши Лирна. — Френтис не е трябвало да умира. Не е влизало в плана.“ Което повдигаше друг въпрос. „Какво друго е искала от него? Или просто съм станала свидетел на гнева от загубата на любимия ѝ?“ Чу отново думите на малесата, както се случваше често, щом се замислеше за тази мистерия. „Онези неща са три... А сестрата на това нещо... е, да кажем само, че нея е най-добре никога да не срещаш.“ Възможно ли бе вече да я е срещнала? Възможно ли бе да е оцеляла след среща лице в лице с третия от групичката, за която бе говорила малесата?

Нов пристъп на болка се разля по скалпа ѝ и тя с мъка потисна напираният стон. Може би „оцеляла“ не беше най-точната дума. „Цяла планина от въпроси без отговор. Без доказателства. Но ще открия доказателство, без значение колко години ще ми отнеме това... И колко кръв ще се наложи да пролея, за да стигна до него.“

Някакво движение отляво привлече вниманието ѝ. Фермин седеше, наклонен напред с протегната към дъските на пода ръка, пръстите му се местеха насам-натам, а самият той се усмихваше на нещо между стъпалата си. Лирна проследи погледа му и видя на дъските малък черен плъх, който гледеше мърдащите пръсти и въртеше главичка в пълен синхрон с тях, сякаш закачен на невидими конци.

Веригите на Лирна издрънчаха леко, когато тя се наведе да вижда по-добре. Фермин вдигна стреснатата глава, усмивката му беше изчезнала. Пръстите му се свиха конвулсивно и плъхът се скри в сенките. Извърна очи пред настойчивия поглед на Лирна, в чиято глава думите на малесата пееха триумфално: „Когато оковите те стегнат, потърси звероукротителя.“

— Е, милорд — попита го тя на следващата сутрин, — що за крадец сте били?

Като никога той не бързаше да отговори, избягваше да срещне погледа ѝ.

— Не достатъчно умел, предвид че ме заловиха.

— Когато ви... водят горе — настоя тя. — Сигурно сте придобили представа каква е бройката на екипажа.

Сега вече Фермин я погледна.

— И защо питате за това, госпожо?

Чу се дрънчене на окови — Илтис се бе размърдал зад нея, точно според надеждите ѝ.

— Роб ли искаш да бъдеш? — попита го тя. — Да те използват по този начин до края на дните ти? Каква съдба мислиш, че те чака в тяхната империя?

— Все ще е по-добра, отколкото да ме хвърлят в морето. Ще смуча всеки хуй, който ми наврат в устата, и ще си оголвам задника с охота. Срамът не е моят порок. Но страхът е. Смятам да живея, госпожо без име. — Обърна ѝ гръб. — Прави си планове колкото искаш, но не включвай мен в тях.

— Зарежи го — измърмори презрително Илтис. — Един страхливец и без това не би ни свършил работа.

Лирна се обърна към него.

— На нас, братко?

— Не си играй с мен, жено. Виждам те как оглеждаш трюма, и педя не пропускаш. Е, какво виждаш?

Тя се премести по-близо до него и каза тихо, но не толкова, че думите ѝ да не стигнат до Фермин:

— Произлизам от семейство на търговци, както знаеш. Търгувахме с волариански кораби. Кораб с тези размери обикновено има екипаж от четиридесет моряци, петдесет най-много.

Илтис смръщи вежди.

— И?

— В този трюм има поне сто и петдесет души. Три към едно, ако успеем да ги освободим.

— Мнозина са толкова слаби, че не могат да се бият, а половината са жени.

— Дай на една жена добра причина и тя ще се изправи срещу сто мъже. А слабият мъж става силен, когато го захванват страх и омраза.

Мъжът до Илтис се размърда и вдигна глава. Илтис се обърна и го измери със зъл поглед.

— Кажеш ли и дума за това, ще се събудиш със скършен врат.

Мъжът поклати глава, надигна се и се премести по-близо до тях. Беше як, макар и не толкова едър като Илтис, с широка челюст и белези по двете бузи, които го обозначаваха като престъпник или войник.

— Само ми махнете оковите — каза той — и ще изтръгна гръклянците на десет от онез копелета с голи ръце.

„Престъпник“ — реши Лирна.

Илтис измери мълчаливо с поглед сериозното лице на престъпника, после се обърна отново към Лирна.

— Ключът на надзирателя. Имаш ли план как да го вземем?

„Не.“

— Да. Но трябва да сме търпеливи. Да изчакаме подходящия момент. Сега трябва да поговорим с хората, тихо и спокойно, без да ги плашим, но така, че да са готови.

— Откъде да знаем, че някой няма да ни издаде? — попита Илтис. — За по-добро отношение или обещание да го освободят?

— Нямаме избор — каза Лирна и погледна през рамо към Фермин който им беше обърнал гръб, но бе стиснал юмруци. — Трябва да поемем този риск.

Новината се разпространи сред пленниците от уста на уста, цял ден въпроси и отговори кръстосваха шепнешком из трюма. Страх ги беше, но освен Фермин никой не отказа да участва и никой не ги издаде на надзирателя. „Все още са свободни в сърцата си — мислеше си Лирна. — Още не са се превърнали в роби.“

Накара хората да предадат въпросите ѝ на стройното момиче, което най-често извеждаха горе. „От колко моряци е екипажът? Всичките ли са въоръжени?“ Когато отново поведоха момичето по стълбите към палубата, косата му беше прибрана назад, очите му пак бяха пълни със сълзи, но имаше и блясък в погледа му, решителност. Когато го върнаха в трюма, Лирна получи желаните отговори. „Трийсет

човека екипаж. Петнайсет въоръжени пазачи при входа на трюма, на три смени от по петима.“

Лирна изчака Илтис да заспи, преди отново да говори с Фермин. Той седеше обърнат наполовина към стената на корпуса със затворени очи и леко смръщени вежди, сякаш се напрягаше да чуе някакъв слаб звук. Лирна се заслуша на свой ред и чу далечен монотонен напев.

— Китова песен — каза тя.

Фермин вдигна вежди и мрачна усмивка разтегли лицето му.

— Не за дълго.

Китовата песен замлъкна внезапно и след миг корпусът потрепна от ехото на силен сблъсък.

— Червени акули — каза Фермин. — Вечно са гладни.

— Можеш да чуеш глада им?

Той се обърна към нея с хладно лице.

— Знам какъв си — каза Лирна. — Звероукротител.

— Аз пък знам, че ти не си проста щерка на търговец. Прав ли беше надзирателят? Курва на богаташ? Знам, че разбра всяка дума, която той каза.

— На курвите се плаща. На робите — не.

— Какво искаш от мен?

— Да направиш онова, което ти иде отръки. Да откраднеш. Или по-скоро да накараш малкия си приятел да го направи вместо теб.

— Ключа на надзирателя.

— Да.

— Ще освободим робите и ще нападнем екипажа. Това ли е великият ти план?

— Ако ти имаш друг, ще се радвам да го чуя.

— О, имам план, но той си е мой. Работата е там, че горе ме вика не друг, а господарят на този прекрасен кораб. Той е богат човек с голямо имение близо до Волар. Цяло крило от къщата му приютява младите мъже, които той колекционира от всички краища на света. Аз ще съм първият му екземпляр от Кралството, ще ме гледат и обгрижват, а ти ще раждаш бебета всяка година, докато утробата ти не пресъхне.

— С това ли се изчерпват амбициите ти? Да те гледат като домашен любимец, докато не остарееш и интересът на господаря ти не повехне?

— Ще съм се махнал много преди това, нямай грижа. Чака ме цяла империя, която да изследвам, и съкровища, които да открадна.

— И ще обърнеш гръб на всичко? На родния си град, на майка си?

Пролича си, че думите ѝ са попаднали право в целта, устните му трепнаха в неволен израз на потисната болка.

— Какво стана с нея? — притисна го Лирна. — Знаеш ли изобщо дали е оцеляла при падането на града?

Той се залюля напред-назад, прегърнал колене те си, и изведнъж ѝ се стори много млад.

— Не — прошепна Фермин.

— Каза, че си се грижил за нея. Затова си се хванал с кражбите, нали? Заради нея. Не искаш ли да знаеш дали е жива?

— Как изобщо можем да разберем какво е станало с хората в града? Откъде да знаем дали всички не са били поробени?

— Аз го знам. Мисля, че и ти го знаеш.

— Когато градската стража ме залови, тя подкупи управителя на затвора да ме хранят добре. Напоследък кралят позволяваше известни удобства в занданите, стига да си платиш. — Той затвори очи и притисна колене към гърдите си. — Тя е мъртва. Знаем го.

— Сигурен ли си? Напълно? Защото аз съм сигурна, че в Кралството все още има свободни хора, които се борят, докато ние тук се помайваме.

Той отвори очи и Лирна видя сълзите в тях.

— Не си курва — дрезгаво каза той. — Курвите не говорят като теб.

— Помогни ни. Ще превземем кораба и ще поемем обратно към Кралството. Ще ти помогна да я намериш, давам ти дума.

Той изскърца със зъби и издиша шумно.

— Винаги съм използвал невестулки — каза след малко. — Плъховете не стават за тази работа, за кражби. Ще ми трябва време. Трябва да укрепя връзката добре, защото задачата е сложна.

— Колко време?

— Най-малко три дни.

„Три дни.“ Неприятно забавяне, но Волария още беше далеч, а и още три дни добра храна щяха да са им от полза, когато моментът настъпеше. Тя кимна.

— Благодаря ти.

Той се усмихна малко криво.

— Дано сред тукашната сбирщина има моряци, иначе като нищо ще се загубим в този безкраен океан.

Плъхът пусна плодчето пред Фермин, клекна и го погледна в очите, мустачките му потрепваха. Фермин му се усмихна с обич, примигна и плъхът притича към сенките. След няколко секунди се появи отново и остави още едно плодче при растящата купчина в краката на Фермин.

— Не ми харесва това — прошепна Илтис. Лицето му беше в сянка, но Лирна знаеше, че е изопнато от подозрение. — Да използваш Мрачното е отрицание на Вярата.

Лирна се изкуши да отбележи, че в оригиналните свещени текстове не се споменава нищо за Мрачното и че свързаните с него забрани се появяват за пръв път в кралските закони след епидемията от Червена ръка. Но Илтис не й приличаше на човек, с когото има смисъл да спориш.

— Нямаме избор — прошепна тя. — Това е единственият начин да се доберем до ключа.

— Права е — каза престъпникът с белезите по лицето. — Лично аз съм готов да подаря душата си и на кумбраелския бог, стига да се измъкна от тази гадост.

Илтис изсумтя и се изгърби, изпълнен с гняв.

— Слабите във Вярата лесно посягат към ереста. Аз никога не съм изпитвал колебание.

— Ако не вземем ключа, ще имаш години на робия, в които да подложиш на тест безценната си Вяра — отвърна престъпникът и Илтис изръмжа.

— Така с нищо не помагаш — каза му Лирна.

Илтис изскърца със зъби и облегна гръб на стената, потънал отново в сенките.

— Наясно си със своята роля в това, нали? — обърна се Лирна към престъпника.

Той кимна.

— Отивам при руля и убивам кормчията. Трима от най-силните мъже ще са с мен.

— Добре. — Лирна се обърна към Илтис. — Братко?

— Махнем ли оковите, чакаме пазачите да слязат за вечерната инспекция. Удушаваме ги с веригите и им вземаме оръжията. Вземам петима мъже с мен и убиваме другите, които са на палубата. Каютата на надзирателя е при кърмата, тази на господаря е до неговата. Първо убиваме надзирателя, после господаря.

— Аз ще поведе останалите срещу екипажа — каза Лирна. — Ще се опитаме да ги подгоним към парапета ляво на борд и да ги задържим там. Ще ни трябва помощта ви да ги довършим, така че не се бавете излишно.

— Голям късмет ще е, ако и половината от нас са живи, когато приключим с това — каза престъпникът.

„Голям късмет ще е, ако оцелее и една четвърт“ — поправи го наум Лирна.

— Знам. А другите? Те знаят ли?

— Знаят. — Той преглътна и събра сили за усмивка. — По-добре свободен труп, отколкото жив роб, а?

На следващата вечер Фермин каза, че плъхът е готов. Животинката вече бе напълно под контрола му, дори седеше кротко в шепите му и гледаше право пред себе си с неестествена неподвижност.

— Умен е — каза Фермин. — Е, не колкото невестулка, но достатъчно за задачата, която трябва да изпълни.

Нова вълна от болка заля скалпа на Лирна и тя се намръщи. Болката се бе променила през последните два дни, ставаше по-силна на определени места, без съмнение там, където пламъците бяха обгорили плътта ѝ най-дълбоко. Към болката се добавяше и гадене. Лонаките имаха дума за това — „аракин“. Слабостта преди битка.

— Да действаме тогава — каза тя.

Фермин остави плъха на дъските и той се втурна без колебание към стълбата. Подскачаше от стъпало на стъпало и скоро се изгуби от поглед. Фермин се облегна назад и затвори очи. Лирна дишаше бавно и равномерно, докато миговете се редяха безкрайни, опитваше се да овладее гаденето в стомаха си, усещаше как тишината около нея се

сгъстява — всички чакаха, затаили дъх. Тя следеше зорко лицето на Фермин, който все така седеше със затворени очи, стряскаше се всеки път, когато бръчка набраздеше челото му или мускулче трепнеше на челюстта му, и се чудеше какво означава това. „През очите му ли вижда?“ — питаше се тя и точно тогава лека усмивка разтегли чертите на крадеца.

— Взе го — прошепна той и сърцето на Лирна подскочи. — Точно така, скочи долу, после се мушни под... — Очите му се отвориха рязко, болка сгърчи цялото му тяло. Той се преви на две и повърна.

— Фермин! — извика Лирна. — Какво? Какво стана?

Тежки стъпки отекнаха по палубата, хората в трюма следяха с очи посоката им. Стъпките спряха, последва кратка тишина, после нещо дребно цопна в квадрата осветена от луната трюмна вода под стълбата, нещо с черна козина и скършен гръбнак.

Фермин спря да повръща, изправи гръб и впери поглед в дъските на корпуса, свъсил вежди в дълбока концентрация.

Надзирателят слезе бавно по стъпалата, дръжката на бича му се плъзгаше небрежно по дървото. Спря в квадрата лунна светлина и побутна с ботуша си мъртвия плъх.

— Много интересно — промърмори на волариански.

Фермин простена от болка. Дишаше тежко, пот лъщеше по кожата му, но той не сваляше втренчен поглед от корпуса.

— Магия — каза надзирателят на езика на Кралството и вдигна поглед. — Има тук един с магия. Кой? — Тръсна китка и камшикът се разви, плъзна се по дъските като змия. — Всички тук срещу онзи с магията. — Тръгна към престъпника, като го гледаше право в очите. — Разбира?

Престъпникът се тресеше от страх, страх толкова дълбок и абсолютен, че сякаш бе готов да изкаже и майчиното си мляко. Вместо това затвори очи и поклати глава. „По-добре свободен труп, отколкото жив роб.“

Надзирателят сви рамене и тръгна назад, обърна се, а после се завъртя мълниеносно, бичът изплющя и кожата на белязаната буза на престъпника се сцепи, а плясъкът отекна в целия трюм.

— Кой? — попита отново надзирателят, плъзгаше изпитателен поглед по хората.

Престъпникът пъшкеше от болка.

Фермин простена отново и сгуши глава между раменете си, вече целият облян в пот. С което привлече вниманието на надзирателя и той тръгна към него. Лирна издрънча с оковите си, надигна се, доколкото ѝ бе възможно, и каза на волариански:

— Аз бях! Аз имам магията!

Надзирателят присви очи и тръгна към нея.

— Трябваше да се сетя — каза на волариански. — Такива като теб се намират рядко. — Вдигна ключа, който все така висеше на врата му. — Пратила си малкото си приятелче за това. Умно и за малко да се получи. Но сега ще трябва да убия десетима от вас за урок. Не теб обаче, ти струваш колкото хиляда от тях. Но ти ще избереш кой да умре.

Върна се в квадрата лунна светлина, разпери ръце и се изсмя.

— Е, избирай, вещице изгорена! Кои от тези ще умрат пред очи...

Корабът се люшна, дъските на корпуса се сцепиха и малки фонтани бликнаха през миниатюрните пробойни. Надзирателят политна напред и падна върху Илтис и престъпника. За миг зяпна сащисано лицето на едрия брат. Илтис наби голямата си глава в носа му, че се пукот на кост, рукна кръв. Престъпникът се извъртя и уви крака около кръста му, задържайки го на място, докато Илтис продължаваше да го бъхти с глава. Още пукот на счупени кости, още кръв.

— Ключът! — извика Лирна.

Илтис я зяпна, кръв се стичаше по лицето му. Примигна няколко пъти, яростта му отстъпи пред осъзнаването. Двамата с престъпника обърнаха надзирателя по гръб и затърсиха ключа.

— Не мога... — прошепна Фермин. Изглеждаше едва жив от изтощение. Лирна се обърна към него — беше се свил на две, кръв течеше от носа и очите му. — Не мога да я спра... Побързайте.

— Взех го! — каза Илтис, дръпна ключа към оковите си, но месестите му пръсти не можеха да уцелят ключалката.

Нещо налетя отново върху корпуса, дъските се нацепиха още, нахлу още вода, нивото ѝ около краката им се покачваше. Илтис изруга, ключът излетя от ръцете му, превъртя се във въздуха и падна в краката на Лирна. Тя коленичи и топна ръце във водата, опипваше трескаво на ръба на пълната паника... Ето го, гладък метал под

пръстите ѝ. Стисна го здраво, вдигна го към оковите си, овладя треперенето на ръцете си и се изви, така че ключалка и ключ да се срещнат. „По-бавно, не бързай...“ Ключът потъна в ключалката, завъртя се и оковите ѝ паднаха.

Тя скочи, глуха за болката, която се разгоря във всяко мускулче на тялото ѝ. Плъзна поглед по малкото лица, които не тънеха в мрака, видя ужаса и отчаянието им, молбата в очите. „Стълбата е близо, а този кораб скоро ще потъне...“

Най-напред освободи Илтис, после престъпника.

— Пазете стълбата!

— Нали щяхме да превеждаме кораба? — попита престъпникът.

Лирна погледна към нацепения корпус и спря при следващата пленница, жена на нейните години, която хлипаше от благодарност.

— Скоро няма да има кораб за превеждане — каза тя и помогна на жената да се изправи.

Отключи оковите на следващия мъж в редицата и му даде ключа.

— Освободи останалите. И побързай.

Отиде при Фермин. Младежът беше на границата на безсъзнанието, видимо изтощен до смърт, но поне кръвта от носа и очите му бе спряла да тече.

— Събуди се! — викна тя и го зашлеви. — Събуди се, милорд!

Погледът му се фокусира и той изпъшка недоволно, когато Лирна се опита да го надигне.

— Какво става? — попита тя. — Какво направи?

— Те винаги са гладни — прошепна младежът.

Корабът се наклони, пленниците се развикаха уплашено, когато нещо забърса със скърцане корпуса, а покачващата се вода се разплиска из трюма. Пазач слезе на бегом по стълбата, вероятно го бяха пратили да провери какво става с надзирателя. Видя Илтис и престъпника и се закова на място. Обърна се да извика нещо на другарите си горе, но престъпникът уви веригите си около краката му, преди да е казал каквото и да било, и го дръпна по останалите стъпала. Илтис натисна главата му под водата и го държа така, докато той не спря да се мята.

— Виж дали и у него няма ключ — каза Лирна.

Илтис пребърка набързо трупа, но разпери ръце в знак, че не е открил нищо.

Лирна плъзна поглед по пленниците двайсетина бяха вече свободни, а нивото на водата се покачваше бързо.

— Можеш ли да я удържиш? — обърна се отчаяно към Фермин.
— Докато освободим всички?

Той се усмихна, зъбите му бяха червени от кръв.

— Вече дадох всичко, което имах за даване...

Корпусът избухна, гигантски воден фонтан се изля в трюма заедно с исполинска триъгълна глава с невъзможно големи челюсти, които се раззинаха, пълни с редици остри като копия зъби. Челюстта се захлопна върху двама от пленниците, преряза ги както сърп прерязва пшеница, нахлуващата вода стана червена. Главата се размята наляво-надясно, пробойната се разшири, целият кораб се разклати, после акулата изчезна.

— Убедих я, че сме кит — каза Фермин на Лирна. Водата бе стигнала почти до раменете му. Погледна я в очите. — Майка ми се казва Трела. Не забравяй обещанието си, кралице.

Големите ръце на Илтис я сграбчиха и я дръпнаха към стълбата точно когато водата изведнъж се люшна и заля главата на Фермин. Илтис я избута пред себе си по стъпалата към палубата.

Горе цареше пълен хаос. Малцината освободени пленници се щураха напред-назад, моряците от екипажа или бяха застинали в ступор, или отчаяно се опитваха да спуснат спасителните лодки, глухи за заповедите, които им крещеше един висок мъж в черна роба.

— Трябва ни лодка — каза Лирна.

Илтис кимна и тръгна към най-близката, като вършееше с веригите, а престъпникът се биеше до него. Двамата отваряха пътека към лодката, оцелелите пленници ги следваха в плътна група. Някои от моряците им оказаха отпор, други побягнаха, повечето само стояха и гледаха.

Погледът на Лирна се спря върху един от пазачите — мъжът се бе отпуснал на колене и опипваше с треперещи пръсти раната, която Илтис беше оставил на челото му. Лирна измъкна късия меч от ножницата му и тръгна към високия мъж в черно, който все така крещеше безсмислените си заповеди с прегракнало гърло. Беше с гръб към нея, затова не успя да се защити и тя го прониза. Той извика от болка и изненада и се срина на колене.

— Бих искала да знаеш — прошепна в ухото му Лирна на волариански, — че от днес нататък ще посветя всеки миг от живота си на една задача — да сринат империята ви на пух и прах. Ще предам поздравите ти на младите мъже, които колекционираш, когато изгорят имението ти до основи... господарю.

Зарязан меч забит в гърба му и хукна към лодката. Моряците от екипажа се бяха съсредоточили изцяло върху собственото си оцеляване и никой не попречи на пленниците да спуснат лодката през борда, което се оказа сравнително лесно, защото корабът потъваше и перилата му почти се бяха изравнили с морската повърхност. Престъпникът се прехвърли в лодката и се обърна да помогне на един от пленниците — стройното момиче, което доскоро бе толкова популярно сред екипажа. Лирна забеляза, че ноктите на девойката са изпочупени и окървавени.

Корабът се разтресе отново и морето заля палубата. Лирна изведнъж се озова в ръцете на Илтис, който я вдигна и я метна към лодката; тя успя да се улови за борда, а след миг престъпникът я издърпа в нея. Илтис се прехвърли със сетни сили при тях и се просна на дъските. Лирна преброи петима оцелели, всичките окъсани, изтощени и до един вперили поглед в нея.

„Страшно кралство, няма що“ — помисли си тя. Погледна през рамо и видя главната мачта на кораба да потъва под вълните сред водовъртеж от отломки.

— Имаме ли някакви гребла?

4. ФРЕНТИС

Нападнаха от засада кавалерийски патрул от свободни мечове — четирима мъже, имали нещастieto да спрат, за да пуснат една вода близо до мястото, където те се криеха в треволяка. Давока прониза един с копието си, Френтис уби двама с меча си, а Плъха и Греблото нападнаха четвъртия, докато се опитваше да яхне коня си — сопата и ножът го направиха на кайма, след което двамата му противници се скараха кой да вземе ботушите му. Давока облече окървавения жакет на мъжа, когото бе убила, а Френтис взе колана и ножницата на друг, но меча му с дълго острие — предпочитан от воларианската кавалерия — захвърли и прибра в ножницата своето азраелско оръжие. В дисагите намери бинтове и превърза раната на хълбока си: тя се беше възпалила, пареше нетърпимо, караше го да се поти и замъгляваше зрението му.

Зората вече се сипваше, когато яхнаха конете и поеха на запад, Арендил и Давока яздеха на един кон. Веднага стана ясно, че Плъха и Греблото нямат никакъв опит в ездата. Френтис бе очаквал да си плюят на петите веднага щом групичката им стигне до плажа от другата страна на скалистия нос, но по някаква причина те бяха останали — може би се бояха от неговия гняв или пък, по-вероятно, лоялността им беше свързана с воларианците, които, изглежда, бяха плъзнали навсякъде. Само за един час видяха още два патрула, твърде далеч, за да представляват заплаха, но после зърнаха цял полк, прехвърлящ един хълм на има-няма миля пред тях.

— Безнадеждно е, братко — каза Плъха. — Воларианските копелета са завардили пътя.

Прав беше. Най-прекият маршрут до Дома на ордена бе твърде опасен и трябваше да се примирят с единствения друг вариант.

— Урлишката гора — каза той и обърна коня си към гъстия лес северно от тях. — Реката минава през нея, шест мили навътре. Стигнем ли до реката, ще поемем по брега към Ордена.

— Тая гора не ми харесва — изръмжа Греблото. — Има мечки.

— По-добре мечки, отколкото тая сган — каза Плъха и скрита коня си. — Айде, раздвижи се бе, проклетийо недна!

Френтис пришпори коня си в галоп и чу пронизителен звук откъм воларианската кавалерия, подобен на звука от ловджийски рог. Бяха ги забелязали. Дърветата бързо се сгъстиха, принуждавайки ги да забавят до тръс, а скоро след това теренът стана толкова неравен, че се наложи да слязат от конете. Френтис се послушваше за конски тропот или други звуци на преследване, но чуваше единствено песента на гората. „Сигурно са решили, че не си струва да се занимават с нас.“

Свали дисагите от гърба на коня си, плесна го по хълбока и той се отдалечи между дърветата.

— Оттук ще продължим пеша — каза на останалите.

— Слава на Вярата! — изпъшка Греблото, смъкна се от гърба на коня си и си разтърка задника.

— Там, дето отиваме — каза Давока. — Там е домът на сините плащове?

— Да. — „Моят дом.“

— Тези нови мерим хер май знаят много — продължи Давока. — Сигурно знаят и за твоя дом, за твоя орден.

— Да. — Френтис праметна дисагите на рамо и тръгна на север.

— Значи ще го нападнат — настоя тя и тръгна до него. — Или вече са го нападнали.

— Тогава да не губим време.

Раната на хълбока му пламна отново. Френтис изсъска от острата болка, но не забави крачка.

Стигнаха до реката по обед и спряха за кратка почивка. Греблото и Плъха се сринаха с псувни на брега. Френтис си съблече ризата и се зае да смени превръзката на раната си. Давока се приближи да я погледне, подуши и сбърчи нос, после каза нещо на своя език.

— Какво? — попита Френтис.

— Раната е... — Тя замълча в търсене на правилната дума. — Зле, по-зле отпреди.

— Гнои — каза Френтис, като опипваше внимателно среза. Кървенето беше намаляло значително, но ръбовете на раната бяха подути и зачервени, червенината обхващаше и околната плът. — Знаем.

— Мога да я оправя — каза тя и почна да оглежда шубраците и треволяка наоколо. — Само да намеря правилните растения.

— Нямаме време — каза ѝ Френтис, захвърли старата превръзка и извади нова от дисагите.

— Дай на мен. — Давока взе бинта и го стегна около кръста му. — Не трябва да я оставяш така още дълго. Ще те убие.

„Убит от принцеса — помисли си той. — Подобаващ край.“

— Трябва да продължим — каза и се изправи.

Тръгнаха на запад покрай реката, встрани от брега под прикритието на дърветата. След известно време видяха баржа да се носи по течението с провиснали въжета и гребла, платното покриваше палубата, откъснато от такелажа. Нямаше и следа от екипаж.

— Това пък какво значи? — зачуди се на глас Арендил.

— Близо сме до Дома на ордена — каза Френтис. — Баржите рядко пътуват толкова нагоре по течението, освен да ни снабдяват с провизии.

След още една миля я видяха — колона черен дим над дърветата. Френтис хукна нагам, без да се замисля. Давока извика след него, но той продължи да тича. Усещаше раната като нажежен въглен, всичко плуваше пред очите му. Спря със залитане при вида на първия труп — мъж със син плащ, облегат на едно дърво, лицето му бяло като мрамор. „Млад е, сигурно тъкмо са го издигнали в брат.“ На крачка от дясната му ръка лежеше меч, острието му потъмняло от засъхнала кръв. Кръв имаше и по гърдите му, както и по земята под него.

— Какво е смъртта? — прошепна Френтис. — Смъртта е порта към Отвъдното и единение с Покойните. Тя е край и начало. Бойте се от нея и я приветствайте.

Изправи гръб, залитна, избърса потта от очите си и продължи напред. Откри още трупове, всичките на куритаи, поне една дузина сред дърветата, неколцина още шаваха въпреки раните си — тях Френтис довърши набързо. Стотина метра по-нататък намери още един брат, висок мъж с две сгрели в гърдите. Инструктор Сментил, немият градинар. „Винаги ми позволяваше да се измъкна безнаказано — помисли си Френтис, спомнил си набезите за ябълки в градината. — А ябълките бяха толкова сладки.“

Странна гледка привлече погледа му — още един мъртъв куритай, но вместо да лежи на земята, този висеше на десетина стъпки

височина, нанизан на скършен клон, и кръвта му изтичаше в локва отдолу.

Заля го нова вълна от болка и втрисане. Краката му се подгъваха. Френтис откъсна очи от кървавата гледка и продължи нататък, но само след няколко крачки болката го събори на колене. „Не! — Опита се да пропълзи напред към следващите трупове в сини плащове. — Трябва да си ида у дома.“

— Братко? — Гласът беше тих, предпазлив и познат.

Френтис се претърколи по гръб. Дишаше тежко, слънцето грееше през листака и го заслепяваше... после нечия сянка падна отгоре му и го спаси от безмилостния блясък.

— Ако бях подозрителен по природа — каза инструктор Грейлин, — сигурно щях да се запитам защо се връщаш при нас точно в ден като днешния.

Сянката изчезна и след миг Френтис усети как го вдигат и понасят нанякъде.

Дойде на себе си по тъмно, нечии пръсти пипаха раната му.

— Не мърдай — каза Давока. — Ще паднат.

Той се отпусна. Лежеше върху нещо меко, мъх вероятно, над главата му имаше покрив от плат.

— Плащът на дебелия е почти като палатка — каза Давока, избърса ръце и се отпусна на пети. Френтис надигна глава да погледне към раната си и изръмжа от погнуса при вида на гърчещите се бели червейчета, които я покриваха.

— Горите са пълни с мъртви неща, които гният — каза Давока. — Белите червеи ядат само мъртва плът. Още ден и ще почистят раната. — Сложи ръка на челото му и кимна замислено. — Вече не е толкова горещо, браво.

— Къде... — Френтис се закашля и преглътна. — Къде сме?

— Навътре в гората — каза тя. — Тук дърветата са нагъсто.

— Дебелият? Само той ли е?

Тя кимна с безучастно изражение.

— Ще му кажа, че си буден.

Годините с нищо не бяха намалили обиколката на инструктор Грейлин, макар лицето му да изглеждаше изпито, а плътта да висеше

от изпъкналите му скули под хлътналите очи.

— Аспектът? — попита Френтис без предисловия.

— Или е мъртъв, или заловен. Бурята се стовари отгоре ни изведнъж, братко, а и полкът бе заминал да гони сенки в Кумбраел... — каза инструкторът и разпери ръце.

— Кои видя да загиват?

— Инструктор Хоунлин и инструктор Хутрил паднаха при отбраната на стените, макар да се биха храбро. Видях инструктор Макрил и хрътката му да се хвърлят срещу батальона, който нахлуваше през портата, но по онова време аспектът вече бе наредил да се спасяваме и аз тичах към подземията. Там има един тунел, прокопан преди столетия за спешни случаи, води от подземията до гората. С инструктор Сментил и още неколцина братя минахме през тунела, но онези ни чакаха от другата страна.

Френтис остана поразен от липсата на емоция в думите на Грейлин: гласът му звучеше ясен, но далечен, сякаш инструкторът разказваше някой от безчетните си анекдоти за историята на ордена.

— Избиха и момчетата — каза той. Изглеждаше по-скоро озадачен, отколкото гневен. — Избиха ги до крак, а те се сражаваха мъжки до последно, като диви котки. — Едва забележима, пълна с обич усмивка разтегли дебелиите му устни, после той потъна в мълчание.

— Това означава ли, че сега ти си аспектът? — попита след малко Френтис.

— Отлично знаеш, че аспектите не се избират по старшинство. А и аз едва ли съм най-добрият пример за идеалите на ордена. Не, означава друго — че докато не се съберем с братята си, които заминаха на север, ние с теб сме единствените отломки от Шестия орден в това васалство.

— Прав беше. — Френтис се закашля, после взе канчето, което му подаде Грейлин, и отпи няколко глътки вода.

— Прав? За какво?

— Че завръщането ми било подозрително. Не се озовах тук случайно.

Искрица от стария смях грейна в очите на Грейлин.

— Имам чувството, че ще ми разкажеш много интересна история, братко.

— Лонакската жена и другите — каза Грейлин няколко часа по-късно. Гората тънеше в непрогледен мрак, ако не се броеше светлината на лагерния огън край импровизирания навес. — Не си им казал нищо за принудителното си участие в кончината на краля, нали?

— Казах им, че е загинал от ръката на убийца, която на свой ред е загинала от моята ръка. Виж, не търся прошка за престъплението си...

— Престъплението не е било твое, братко. И не виждам какво добро може да се роди от излишната откровеност. Нека първо спечелим войната, пък после угаждай на чувството си за вина.

— Да, инструктор Грейлин.

— Онази жена, с която си пътувал. Сигурен ли си, че е мъртва?

Червената ѝ усмивка, любовта, която грееше в очите ѝ, преди той да завърти острието... „Любими...“

— Напълно.

Грейлин се умълча, потънал в мисли. След няколко дълги минути промълви:

— Откраднала е дарба, казваш...

— Инструктор?

Грейлин примигна, после се обърна към него с усмивка.

— Почивай, братко. Колкото по-скоро се оправиш, толкова по-скоро ще се заемем с плана за войната, нали?

— Смяташ да воюваш?

— Това е основното предназначение на нашия орден все пак.

Френтис кимна.

— Радвам се, че сме на едно мнение по този въпрос.

— Жаден си за отмъщение, братко?

Френтис усети, че се усмихва.

— Умирам от жажда, учителю.

Знаеше, че е сън, защото сърцето му биеше равномерно, без омраза и без вина; сърце на доволен човек. Стоеше на някакъв плаж и гледаше как прибоят залива брега. Чайки се рееха ниско над вълните, а въздухът хапеше студен — приятно усещане, макар кожата му да беше

настръхнала. Близо до линията на прибойа играеше дете, момченце на седем-осем години. Недалеч от него стоеше жена, достатъчно близо да спре детето, ако то тръгне към водата. Френтис не виждаше лицето ѝ, а само дългата тъмна коса, с която вятърът си играеше. Раменете ѝ бяха заметнати с обикновен вълнен шал.

Той тръгна дебнешком към нея, краката му стъпваха безшумно по пясъка. Тя не сваляше очи от детето и сякаш бе глуха за стъпките му, но после изведнъж се завъртя, улови ръката, която се опитваше да я стегне в хватка през гърлото, и с един ритник го събори по гръб на пясъка.

— Някой ден — каза той и я погледна смръщено.

— Някой ден, но не и днес, любими — отвърна със смях тя и му помогна да се изправи.

Притисна се в него, целуна го нежно по устните, после се завъртя в прегръдката му с лице към детето.

— Нали ти казах, че ще е красиво.

— Да. И беше права.

Тя потръпна под напора на студения вятър и се сгуши още поплътено в него.

— Защо ме уби?

Сълзи се стичаха по лицето му, доволството в сърцето му изчезна, заменено от ожесточение и глад.

— Заради всички хора, които убихме. Заради лудостта, която виждах в очите ти. Защото отхвърли това.

Тя ахна, когато ръцете му се стегнаха около нея и счупиха ребро. Вълна заля краката на детето, то започна да скача във водата, да се смее и да маха на родителите си. Жената се засмя и изкашля кръв.

— Имала ли си изобщо име някога? — попита Френтис.

Тя се сгърчи конвулсивно в ръцете му. Френтис знаеше, че на лицето ѝ отново се е появила червената усмивка.

— И още имам, любими...

Събудиха го викове. Той се претърколи от постелята си от мек мъх и простена от болката в схванатите мускули. Погледна към раната — беше превързана, а от белите червейчета нямаше и следа. Виеше му се свят и го измъчваше ужасна жажда, но треската беше преминала,

кожата му беше хладна на допир и не се потеше. Облече жакета, който бе взел от мъртвеца, и се измъкна от импровизирания заслон.

— Той е братът, когото познавам — крещеше Плъха на инструктор Грейлин. — Теб не те знам, дебелако. Хич не ми раздавай заповеди.

Френтис не можеше да повярва на очите си — вместо да събори кльошавия крадец на земята и да го ступа подобаващо, инструкторът кимна търпеливо и преплете пръсти.

— Не са заповеди, добри ми човече. Просто една констатация...

— О, я ми се разкарай с тия купешки думи...

Юмрукът на Френтис се срещна със слепоочието на Плъха и просна крадеца на земята.

— Не му говори така — каза той и се обърна към Грейлин. — Проблем ли има, учителю?

— Сметнах, че е време да разузнаем малко — отвърна Грейлин. — Колкото да сме сигурни, че няма друг в тази част на гората.

Френтис кимна.

— Аз ще отида. — Кимна отсечено на Давока, която клечеше край огъня и дереше заек. — Ако милейди посланицата иска да се поразходим...

Тя сви рамене, връчи наполовина одрания заек на Арендил и посегна да си вземе копието.

— Както ти показах. Запази кожата.

— Ще слушаш какво ти казва инструктор Грейлин, ясно? — каза Френтис на нацупения крадец, който си търкаше главата отстриани. — И ще изпълняваш каквото ти каже. Или това, или изчезвай. Гората е голяма.

— Не спиш добре — подхвърли Давока, когато тръгнаха на изток. В добавка към меча Френтис носеше и лък, който Арендил бе съобразил да вземе от един от загиналите братя. Уви, съобразителността му не бе стигнала по-далеч и младежът бе взел само три стрели.

— Заради треската — отвърна Френтис.

— Насън говориш на език, който не знам. Звучи като лая на онези нови мерим хер. А и вече нямаш треска.

„Волариански. Сънувал съм на волариански.“

— Пътувах по далечни земи — каза той. — След войната.

Давока спря и се обърна да го погледне.

— Стига глупости. Ти познаваш онези хора. Пристигна и дадоха празненство, а после — смърт и огън. А сега говориш езика им насън. Ти си част от това.

— Аз съм брат от Шестия орден и верен слуга на Вярата и Кралството.

— Моят народ има една дума. Гарвиш. Знаеш ли я?

Той поклати глава. Чак сега забеляза как Давока е хванала копието си — с две ръце на удобно разстояние една от друга, готова да го използва.

— Означава човек, който убива безцелно — каза тя. — Не воин, нито ловец. Убиец. Поглеждам те и виждам гарвиш.

— Винаги съм имал цел — отвърна той. „Само дето не винаги целта е била моя.“

— Какво стана с моята кралица? — настоя тя и стисна копието още по-здраво.

— Били сте приятелки?

Лицето на Давока се изкриви, сякаш лонакската жена се опитваше да прогони нещо мъчително, спомен или мисъл, които я терзаеха дълбоко. „И тя носи някаква вина“ — заключи Френтис.

— Сестри — поправи го тя.

— Тогава скърбя и за теб, и за нея. Казах ти какво стана. Убийцата я заля с огън и тя избяга.

— Убийцата, която само ти си видял.

„Любими...“

— Която аз убих.

— Видяна само от теб и убита от теб.

— За какъв ме вземаш? За шпионин? Ако е така, защо ще водя теб и момчето тук да се крием в гората?

Тя сякаш се поотпусна малко, отпусна се и хватката ѝ около копието.

— Знам само, че си гарвиш. За другото — ще видим.

Продължиха на изток още петстотин крачки, после свърнаха на север, заобиколиха в широка дъга, докато дърветата не започнаха да оредяват.

— Добре ли познаваш тази гора? — попита Давока.

— Често идвахме да тренираме тук, но не толкова навътре. Съмнявам се, че дори кралските лесничей са навлизали толкова навътре, освен при крайна необходимост. Има много истории за хора, които са дръзнали да дойдат тук, изгубили са се и са се скитали, докато гладът не ги уморил.

Давока изсумтя раздразнено.

— В планините поне виждаш нещо. А тук — само зелено и още зелено.

Спряха едновременно, чули звук, далечен, но ясен. Човек, който крещи от болка.

Спогледаха се.

— Рисуваме лагера — каза Давока.

Френтис запъна стрела в лъка си и подхвърли:

— Войната е пълна с рискове.

Писъците утихнаха в жален вой, после се чу нещо друго — свирепа какофония от ръмжащи звуци, които събудиха ярък спомен в главата на Френтис. Той забави крачка, приведе се и продължи напред, подбирайки най-гъстите хрусталаци. Вдигна ръка в знак да спрат, надигна се леко и вдиша дълбоко — вятърът довя остра миризма, която на свой ред събуди спомени. „Вятърът духа към нас — помисли си той. — Това е добре.“

Продължи пълзешком. Давока пълзеше безшумно до него и така, докато очакваната гледка не се разкри през листака.

Кучето беше огромно, високо над три стъпки, цялото мускули, муцуната му — широка и сплескана отпред, ушите — малки и прилепнали към главата. Ядеше и ръмжеше, от време на време спираше, колкото да се озъби на другите три кучета, които го бяха наобиколили; челюстите му бяха целите червени, от устата му капеше кръв.

„Белег“ — помисли си неволно Френтис и сърцето му трепна, но само за миг. Знаеше, че надеждата му е глупава. Това животно беше по-малко от Белег, а по муцуната му ги нямаше белезите, които бяха дали име на неговия стар приятел. Често се бе питал какво е станало с кучето. Вероятно е било убито или се е изгубило, когато Вейлин се бе жертвал в Линеш. Където и да беше Белег сега, това не беше той. Това

тук беше водачът на глутница робски хрътки и току-що беше убил плячка.

— Моля ви!

Френтис вдигна рязко глава — викът бе дошъл отгоре — и погледът му се спря върху лицето на момиче, светъл овал в рамка от тъмни дъбови листа, очите му пълни с ужас.

Водачът на глутницата вдигна муцуна от храната си, погледна с любопитство към новия звук и подуши въздуха с разширени ноздри. Нещо висеше от челюстите му — нещо розово и червено. Човешко ухо, съобрази след миг Френтис.

— Моля ви! — извика отново момичето в клоните. Водачът на глутницата излая рязко, другите кучета се отзоваха и всички хукнаха към дъба, който се намираще само на петнайсет крачки от тях. Дъбът беше стар и висок, с дебел чворест дънер. Нищожно препятствие за една робска хрътка. Френтис бе виждал Белег да се катери по бреза, без дори да нарушава ритъма на стъпките си.

Надигна глава да се огледа. „Няма воларианци, засега. Но скоро ще дойдат да проверят какво са уловили кучетата.“

— Гледай да не се приближат — каза той на Давока и се изправи.

Изчака първото куче да скочи на дънера и го простреля в гърба. Животното се свлече на земята с тихо скимтене. Останалите се обърнаха, оголили зъби. Водачът хукна право към тях, другите две кучета свърнаха настрани да ги заобиколят. „И Белег беше толкова умен“ — спомни си Френтис.

Не искаше да сбърка, затова изчака водачът на глутницата да се приближи и чак тогава го простреля в окото. Стрелата стигна до мозъка на животното, но дори и след това инерцията продължи да го движи, преди да се изчерпи и кучето да се строполи безжизнено в тревата. Френтис прескочи трупа, захвърли лъка и извади меч. Замахна към животното, което го връхлиташе отстрани, и острието потъна дълбоко в носа му. То отстъпи крачка назад, като тръскаше яростно глава и ръмжеше... после Давока го довърши с копието си.

Давока изтегли оръжието си и се завъртя към последното куче, което бе спряло на място и примигваше объркано, дори взе да отстъпва пред нея.

— Чакай! — извика Френтис, но беше закъснял. Лонакската жена прониза животното във врата.

— Странна работа — каза тя и изтри острието на копието в козината на кучето. Нападат като побеснели скални маймуни, а после скимтят като болни палета.

— То е... в природата им. — Погледна към момичето, което тъкмо скачаше от най-долния клон на дъба. Стъпи тежко на босите си крака и хукна към тях, все така с разширени от страх очи. Беше на тринайсет или четиринайсет, носеше хубава, макар и раздърпана рокля, а косата ѝ беше прибрана по аристократичната мода.

— Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви! — Метна се на врата на Френтис и го прегърна силно. — Покойните са ви изпратили.

— Тъъ — заекна Френтис. Войната, ямите и дългото пътуване, изпълнено с убийства, не го бяха подготвили за ситуация като тази. Докосна леко момичето по раменете. — Хайде, спокойно.

Девојката продължи да хлипа, забила глава в гърдите му, докато Давока не я издърпа. Момичето се сепна при вида ѝ, отскочи и се скри зад Френтис.

— Тя е чужденка! — изсъска непознатото момиче. — Една от тях!

— Не — успокои я Френтис. — От другаде е. Но е приятелка.

Девојката изскимтя недоверчиво и продължи да стиска ръкава му.

— Сама ли си, или има и други? — попита я Френтис.

— Само Гафил. Избягахме от фургона. Той удари един от биячите и избягахме.

— Гафил?

— Стюардът на лейди Алин. Трябва да е тук някъде. — Направи крачка назад и извика: — Гафил!

Млъкна внезапно, когато Давока ѝ посочи с копието си към храстите, където лежеше нещо, което някога може и да беше било човек.

— О — промълви едва чуто момичето и припадна.

— Ти ще я носиш — заяви Давока.

Казваше се Иллиан Ал Жервин, трета дъщеря на Карлин Ал Жервин, наскоро награден от краля заради високото качество на гранита му.

— Гранит? — попита намръщено Давока.

— Вид камък — обясни Френтис. — Използват го в строежите.

— Кралят обича да строи — каза Иллиан. — А кариерите на татко правят най-хубавия камък.

— Кариерите не правят камък — изсумтя Арендил и разбърка яхнията, която къкреше в гърне над огъня. — Хората го правят. Копаят го.

— Ти пък какво разбираш? — озъби му се Иллиан. — Явно си ренфаелец, че и селяк, доколкото мога да преценя.

— Значи не те бива в преценките — отвърна спокойно той. — Дядо ми е барон Хюлин Бандерс...

— Достатъчно! — каза Френтис. — Лейди Иллиан. Споменахте фургон.

Тя се изплези на Арендил, после продължи разказа си:

— Бях на гости при лейди Алин, тя често ме кани, когато татко го няма. Видяхме дим да се издига над града, после дойдоха онези мъже. Ужасни мъже, с камшици и кучета... — Тя млъкна и се разплака отново.

— Заловили са ви? — подсказа ѝ Френтис.

— Да, всички нас, освен по-старите слуги и лейди Алин... Тях ги убиха пред очите ни. Оковаха ни един за друг и ни качиха във фургонали. Там вече имаше други хора. Предимно селяци, но също и хора от сой.

— Колко? — попита Френтис, решил да си затвори очите за детинския ѝ снобизъм.

— Четирийсет или петдесет. Подкараха ни обратно към града, а всеки, който дръзнеше да повиши глас, да се разплаче или дори да ги погледне накриво, го биеха с камшик. Имаше една жена в съседния фургон, не от нашите, а от онези, кои то бяха заловени по-рано. Един от мъжете я... п-пипна я и тя го заплю. Прерязаха ѝ гърлото пред очите на съпруга ѝ, който беше окован до нея. Горкият крещя, докато не го пребиха от бой.

— А вие как се измъкнахте, милейди? — попита инструктор Грейлин.

— Оказа се, че Гафил имал някаква игла в ботуша си. Направи с нея нещо на оковите и ги отключи.

— Такъв човек би ни бил от полза — измърмори Плъха.

— Освободи всички във фургона и ни каза да чакаме, докато наближим дърветата. Когато ги наближихме, той удари един от пазачите с веригата си и си плюхне на петите. В началото бяхме десетина души, но скоро останахме само Гафил и аз. После чухме кучетата. — Умълча се и се намръщи да спре сълзите, преди да са потекли отново.

— Освен мъжете с камшиците — каза Френтис — имаше ли други? Войници?

— Имаше ездачи с мечове и копия. Шест или седем.

Френтис се усмихна и посочи гърнето.

— Хапнете, милейди. Сигурно сте гладна.

Даде знак на инструктор Грейлин и Давока и тримата се отдалечиха, така че останалите да не ги чуват.

— Двама крадци и две деца — каза Грейлин. — Плюс един дебел старец. Страшна армия, братко.

— Армиите винаги разчитат на мобилизация — изтъкна Френтис. — А благодарение на младата дама знаем къде да намерим попълнения.

— Вече са на мили отгук — каза Давока.

— Едва ли. Няма да тръгнат без кучетата си.

Бяха завлекли мъртвите кучета две мили на север, преди да се върнат в лагера. Лесно откриха дирите на онези, които дойдоха да ги търсят, доста по-трудно се оказа да ги проследят незабелязано, защото Греблото и Плъха вдигаха твърде много шум.

— Виждате ли? — изсъска им Давока и се наведе да вземе една счупена вейка от земята. — Суха е. Настъпиш ли я, ще те чуят. — Метна вейката към Греблото. — Гледайте си в краката.

Откриха ги рано привечер в покрайнините на гората, където дърветата не бяха толкова нагъсто. Инструктор Грейлин остана с Иллиан и Арендил, а Френтис поведе останалите.

— Чакайте тук, докато ме видите — прошепна той на Плъха и Греблото, после махна на Давока да го последва и пое по десния фланг на лагера. Четирите фургона бяха наредени в квадрат, пълни с оковани умърлушени хора. Шестима пазачи обикаляха по периметъра, а

надзирателите, петима на брой, седяха около огъня. Единият плачеше с глас.

„Много глупаво от тяхна страна — помисли си Френтис, загледан във въоръжените пазачи, които се разхождаха между фургоните. — Не е трябвало да навлизат толкова навътре в гората.“

Промъкна се зад един от пазачите, изчака съседът му да изчезне зад близкия фургон и му преряза гърлото с ловджийски нож. „Наемник от свободните мечове“ — прецени той, съдейки по дрехите и оръжията му.

Улови погледа на Давока и посочи към следващия пазач, който седеше на колелото на един фургон с гръб към дърветата и заточваше с брус острието на късия си меч. Не изчака да види представлението, а се промъкна към фургоните, достатъчно близо да чуе разговора на надзирателите.

— Отгледах ги от палета — тъкмо казваше ревльото. — Лично ги обучих.

— Успокой се — каза със съпричастна усмивка един от другите. — Изчукай някое от момчетата във фургоните. На мен винаги ми помага.

— Когато разбера кой е убил кучетата ми — продължи ревльото, — голямо чукане ще падне, гарантирам ти. — Размаха кинжала си — оръжие с дълго острие. — С това.

От другата страна на лагера се чу вик, последван от врява — явно Плъха и Греблото се бяха издали. Френтис изтегли меча си от ножницата с дясната ръка; в лявата стискаше ловджийския нож. Излезе от прикритието на фургоните.

— Като компенсация за загубата ти — каза на мъжа с дългия кинжал, — теб ще те убия последен.

— Не мърдай! — смъмри Давока Греблото и продължи да шие раната на ръката му. Едрият мъж изскърца със зъби и взе да скимти, докато иглата си вършеше работата.

— Пада ти се, като си толкова тромав — каза Плъха. Имаше синина на едната буза, а кокалчетата му бяха ожулени зле, но пък беше пребил почти до смърт един от надзирателите. Освободените роби бяха довършили работата му.

Спасили бяха общо трийсет и пет души, всичките под четирийсет години, мъже и жени поравно, плюс няколко много млади, деца почти. Във фургоните имаше и значително количество оръжие и плячка, които моментално събудиха апетитите на част от освободените пленници.

— Това беше на старата ми майчица! — настояваше млада жена, притиснала към гърдите си антична ваза.

— Не, това принадлежи на дома на лейди Алин, както ти отлично знаеш — сгълча я Иллиан. — Братко — извика тя и дръпна ръкава на Френтис, който тъкмо минаваше край тях, — тази слугиня се опитва да открадне от господарката си.

Френтис спря и впери поглед в младата жена с вазата. След миг тя преглътна и му я даде. Той я завъртя да я огледа. Прекрасна вещ, украсена с изящен рисунък на някаква екзотична птица, литнала над джунгла. Напомни му за земите южно от Миртеск.

— Много е красива — каза той и я запрати в ствола на най-близкото дърво. — Оръжия, инструменти, дрехи и храна, нищо друго — повиши глас той и дърлещите се бивши роби се умълчаха. — Това важи за онези, които ще останат с нас. Кралството е във война и онези, които останат, са войници в тази война. Останалите грабвайте колкото можете да носите и изчезвайте, макар че ще е чудо, ако до няколко дни не се озовете в друг робски фургон. Живеем в свободно кралство, затова оставям избора на вас.

Продължи нататък, но след няколко крачки спря отново при вида на някакъв мъж, който ровеше в купчината оръжия. Беше много слаб, дългата коса падаше пред лицето му, но в движенията му имаше нещо познато. Ровеше в купчината и накуцваше видимо. Нещо привлече вниманието му и той клекна да го измъкне, при което косата му се люшна и откри лицето.

— Джанрил! — Френтис хукна към него и протегна ръка на тръбача на Вълчите бегачи. — Вярата ми е свидетел колко се радвам да те видя, сержант!

Джанрил Норин не вдигна поглед от оръжията; вместо това измъкна един меч от купчината. Ренфаелска изработка, семпло, но удобно оръжие. Джанрил клекна, стиснал дръжката, пръстите на другата му ръка се плъзнаха по острието. Тясното му лице беше

насинено и отекло. „Прерязаха ѝ гърлото... Горкият ѝ съпруг крещя, докато не го пребиха от бой...“

— Джанрил — промълви Френтис и приклезна до менестрела.

— Аз...

— Бяхме заспали — тихо каза Джанрил. — Не бях оставил никого на пост, реших, че няма да е необходимо толкова близо до столицата. Това — той потупа меч — беше под леглото ни, навътре, увит в одеяло. Едва бях успял да посегна за него, когато ни извлякоха навън. Сержант Крелник ми го даде в деня, когато напуснах Вълчите бегачи. Каза, че всеки мъж се нуждае от меч, без значение дали е войник или менестрел. Взел го от Високата твърд, в нощта, когато я щурмувахме. Не знам защо го е пазил толкова време. Не е кой знае какво, нали?

Чак сега Джанрил се обърна да го погледне и Френтис си даде сметка, че гледа в очите на човек, който е изгубил разсъдък си.

— Всичките ли ги уби? — попита менестрелът.

Френтис кимна.

— Искам още.

Френтис докосна острието на меч.

— Ще ги имаш.

5. РЕВА

— Цялата Кралска гвардия? — попита чичо Сентес.

Кавалеристът кимна, чашата бренди в ръката му трепереше. Вече бе изпил две, но не личеше алкохолът да е успокоил нервите му.

— Освен полковете, които не бяха разквартирувани по крайбрежието и границите, милорд. Четиридесет хиляди мъже най-малко.

Чичо ѝ буквално рухна на престола си. В залата бяха само те двамата, кавалеристът и лейди Велис.

— Но как е възможно това? — обърна се Велис към мъжа.

— Бяха страшно много, милейди. А рицарите... — Поклати глава и гаврътна още бренди, преди да продължи: — Врязаха се във фланга ни и избиха два полка до крак още преди да разберем какво става. После воларианците ни довършиха.

Чичо Сентес седеше безмълвно на престола си, а лейди Велис изглеждаше неспособна да формулира друг въпрос, търкаше с трепереща ръка челото си и мълчеше.

— Чакай да видя дали съм разбрала правилно — каза Рева, когато мълчанието се проточи. — Кралската гвардия е била на два дни път от Варинсхолд, когато я е настигнала новината за нашествието. Така ли е?

Кавалеристът кимна.

— Военачалникът ви е подкарал обратно към столицата, на следващия ден се изправяте срещу воларианска армия, после на хоризонта цъфва васален лорд Дарнел със своите рицари.

— Решихме, че е дошъл да ни помогне. Макар че само Покойните знаят как е стигнал там толкова бързо.

— От думите ти излиза — вметна Велис, — че васален лорд Дарнел е предател, така ли? Че е повел хората си срещу гвардията на краля?

— Точно така стана, милейди. Колкото до краля, по пътя срещнах бегълци от столицата. Говори се, че кралят е мъртъв.

Възцари се мълчание, а Рева се зачуди на собствената си реакция. Би трябвало да е в екстаз. „Кралят еретик, символът на еретическото господство, е мъртъв, а аз изпитвам единствено страх.“

— Никой ли не оцеля? — настоя Велис. — Военачалникът?

— Последно са го видели да язди в галоп към воларианците, сам — отвърна кавалеристът. — Колкото до това дали има оцелели, лорд-маршал Кейнис беше събрал Вълчите бегачи и още няколко полка да оформят ариергард, но когато ги видях за последно, бяха притиснати зле. Моят лорд-маршал прати мен и още четирима да ви донесем новината, но само аз стигнах тук.

— Благодаря ти — промълви чичо Сентес. — Моля те, остави ни да обмислим вестта, която ни донесе. Ще те настанят някъде да си починеш.

Кавалеристът кимна, изправи се, после се поколеба.

— Редно е да знаете още нещо, милорд. Разказите, които чух по пътя, не оставят никакво съмнение относно природата на нашия враг. Воларианците не са тук заради едното завоевание, а за роби и кръв. С тях не може да се преговаря.

Лейди Велис махна към вратата с любезна усмивка и стана да го изпрати.

— Лорд Дарнел явно е намерил почва за преговори — отбеляза тя, след като вратата се затвори.

— Дарнел е самовлюбен глупак — каза с уморен глас васалният лорд. — Но не подозирах, че болната му амбиция ще го доведе до това. Да се чуди човек какво толкова са му обещали.

— Казах на капитана при портата да прати съгледвачи на север — каза Рева. — Да знаем навреме, ако се появят.

— Сериозно се съмнявам, че има вариант да не се появят — поклати глава васалният лорд и се обърна към Велис, която стоеше с ръка на устата си, зареяла поглед. — Нямах ли съвет за мен, моя най-доверена съветнице?

Велис преглътна и погледна към Рева.

— Редно е наследницата ми да чуе мъдрия ти и откровен съвет, не мислиш ли? — каза ѝ той.

— В мазето на къщата има три килограма злато — каза Велис. — В конюшните има бързи коне, а на един час езда южно оттук има добро пристанище.

Рева скочи на крака, без да мисли, и тръгна към Велис със стиснати юмруци.

— Той поиска откровен съвет — възрази жената и заотстъпва.

— Рева! — викна чичо Сентес. — Остави я на мира!

— В крайна сметка наистина е просто курва — каза Рева и изгледа злобно Велис, но все пак отстъпи назад.

— Като признание за върнатата ти служба в полза на това васалство — обърна се Сентес към Велис, — можеш да вземеш половин килограм от златото, бърз кон по свой избор и да си тръгнеш, без никой да те преследва.

Гневна червенина загрози лицето на Велис.

— Знаеш, че няма да го направя.

— Но искаш аз да го направя?

— Искам да живееш. Чу какво каза кавалеристът. Щом Кралската гвардия не е могла да ги спре, какъв шанс имаме ние?

Чичо Сентес стана от престола и отиде при високия прозорец в дъното на залата. Загледа се в градината на имението и покривите, които стърчаха над стената.

— Знаете ли, че този град никога не е бил превзет? Моят дядо го държал срещу дядото на Янус цяло лято и накрая обсаждащите станали по-гладни и болни от обсадените и се върнали в Азраел, само дето половината им армия била измряла пред стените. Янус, който беше по-умен от дядо си във всяко отношение, изобщо не се опита да превземе града. Вместо това години наред вилня из васалството и в крайна сметка това свърши работа.

— Какво ще попречи на воларианците да направят същото? — попита Велис.

— Нищо. Абсолютно нищо. — Чичо Сентес обърна гръб на прозореца и се усмихна на Рева. — Ти, мила моя племеннице, също си свободна да вземеш...

— Какъв е планът, чичо? — прекъсна го тя, преди да е довършил.

Непознато изражение се разля по лицето му — той я гледаше в очите, а устните му, оцветени в червено от виното, се разтеглиха в доволна усмивка. „Гордост — осъзна след миг Рева. — Той се гордее с мен.“

— Когато за пръв път отидох за по-дълго в двора на крал Янус — каза след кратко мълчание васалният лорд, — преди да придобия вкус

към виното и други порочни наслади, много обичах игрите. Най-вече игрите с карти. В Азраел играят една много сложна игра, казва се Войнишки блъф. В тази игра победата зависи най-вече от умението ти да залагаш. Ако заложиш твърде много, противникът ти ще разбере, че имаш силни карти, ако заложиш твърде малко — ще се досети, че блъфираш. Сигурно съм изиграл хиляди игри, при това добре, като се има предвид колко пари спечелих. Накрая никой не искаше да играе срещу мен, затова си намерих други забавления.

— И — каза Велис — колко смяташ да заложиш сега?

— Войнишкият блъф носи името на една конкретна подредба — Лордът на остриетата и петте карти от армейската група. Дори останалите играчи да държат в ръката си много силни карти, играта е твоя, ако държиш Войнишкия блъф. — Отиде при Велис и я прегърна. Рева видя как ръцете на жената се свиха в юмруци върху туниката му, толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Чичо Сентес се дръпна назад и я целуна нежно по бузата. — Възнамерявам да заложа всичко, милейди, защото подозирам, че Лордът на остриетата ще се падне на нас.

Командирът на алторската градска стража стоеше висок и с изправен гръб, нагръдникът му грееше излъскан, дългите му сиви мустаци бяха вчесани грижливо. Зад него в строй стояха шестстотинте мъже от стражата, всичките излъскани и изпънати като него. До тях се редяха четиристотинте мъже от домашната гвардия на васалния лорд, всичките високи близо два метра, както повеляваше традицията. „Хиляда мъже да удържат града — помисли си Рева, докато чичо ѝ се качваше отзад в една каруца. — Невъзможно.“ Макар често да бе вдигала оръжие, никога не бе участвала в голяма битка, затова нямаше опит, с който да подкрепи това свое заключение, но разказът на кавалериста не оставяше почти никакво място за оптимизъм.

Мобилизацията беше обявена преди по-малко от час, войниците се бяха събрали на настлания с чакъл параден плац до казармите. Слуховете вече бяха плъзнали — още щом кавалеристът се бе появил на градската порта, — така че мъжете тук несъмнено подозираха, че става нещо лошо, ала по лицата им не се четеше друго освен хладното самообладание на войници, които служат отдавна и са привикнали с

желязната дисциплина на службата си. Вятърът беше силен, вдигаше прах и развяваше плащове и знамена, затова чичо й повиши глас да го надвика:

— Ще има война — започна той. — Война непредизвикана и несправедлива, донесена на бреговете ни от най-противната раса, която светът е родил. Не ви моля за лоялност, не се опитвам да ви убедя в каквото и да било. Просто ви казвам, че трябва да се изправите лице в лице с врага и да се сражавате сърцато, и ако имате късмет, ще срещнете смъртта, а ако нямате — ви чака робство. Защото нашият враг други дарове не носи. Днес сте свободни. Приберете се у дома при семействата си. Погледнете жените си в лицето и ги вижте изнасилени. Погледнете децата си и ги вижте мъртви. Погледнете града и го вижте опожарен, изтърбушен, празна черупка. А утре сутрин ще трябва да решите дали ще застанете редом с мен и моята храбра племенница в защита на своя град.

Обърна се да слезе от каруцата, но спря изненадан наскреда крачка, защото сред войниците се надигнаха гласове, едва няколко в началото, но все повече с всеки миг, а после всички войници вече крещяха като един, размахваха юмруци и мечове във въздуха. Рева местеше поглед по лицата им в редиците и виждаше предимно страх и пот, ала и нещо друго. „Не е кураж. Отчаяние... или надежда може би? Откриват надежда в думите на един пияница.“

Командирът на градската стража пристъпи напред, докато васалният лорд слизаше от каруцата, и отдаде чест.

— Лорд Арентес? — Чичо й го погледна въпросително.

— Знам, че говоря от името на хората си, милорд — каза мъжът с официален тон, изпълнал гръб. — Нямаме нужда от ден за размисъл. Отбраната на града ни не може да чака цял ден.

— Както желаете. Без съмнение ще възникнат въпроси. — Протегна ръка на Рева. — Лейди Рева ще бъде с вас по време на подготовката, така че всички въпроси отправяйте чрез нея.

Възрастният офицер стрелна Рева с изпитателен поглед, само за миг, толкова кратък, че тя не успя да прецени реакцията му, но в тона на следващите му думи долови известно колебание:

— Както нареди милорд.

Чичо Сентес се наведе да я целуне по бузата и прошепна:

— Дръж го под око вместо мен.

— Бих искала Аркен да ми помага — каза тя.

— Ще ти го пратя. — Васалният лорд се върна в каретата си и я остави сама с лорд-командира.

— Мислех да обиколя стените, милейди — каза той. — Ако искате, елате с мен.

Стените бяха изградени от гигантски гранитни блокове, всеки по-висок от нея, които се крепяха един върху друг по силата на собствената си тежест.

— От четиристотин години стоят така, милейди — отвърна лорд-командир Арентес в отговор на въпроса ѝ. — В долните редове има пукнатини, но въпреки това съм готов да се обзаложа, че ще издържат още четиристотин години.

Рева си спомни една от историите за подвизите на Ал Сорна по време на войната в пустинята. Подробностите бяха неясни, а самият Ал Сорна не бе пожелал да отговори на нито един от въпросите ѝ за онези дни, но Рева знаеше, че алпиранците са изпратили някакви гигантски машини срещу града, който той бе завладял.

— Няма ли машини? — попита тя. — Механизми, способни да сринат дори такива стени?

Арентес се подсмихна. Вървяха покрай бойниците, където мъжете му струпваха оръжия.

— Не и такива стени, уверявам ви. Повечето замъци може и да паднат пред обсадните машини, но стените на Алтор са устояли срещу най-големите устройства, които хитроумните азраелци са пращали срещу града. Не, битката ще я спечелим тук — каза той и удари с ръка един от зъберите по ръба на стената. — За да превземат града, ще трябва да се изкатерят по стените, а когато го направят... — Подсмръкна и присви очи. — Е, тогава ще открият, че този път нямат насреща си азраелци.

— Аз съм азраелец — каза Аркен. — А ако не греша, има поне още двеста мои сънародници, които живеят тук.

— В такъв случай, млади човече, искрено се надявам, че ще се бият по-добре, отколкото Кралската гвардия се е била за васалството им.

Аркен си пое дъх да отвърне, но Рева го спря с жест.

— Говори се, че воларианската армия е огромна — каза тя. — А ние разполагаме едва с хиляда мъже.

— Така е — призна с въздишка Арентес. — Ще ми се лорд чичо ви да мобилизира в отбраната всички мъже, които могат да носят оръжие. Не само в града, а и на територията на васалството, докато още има време.

— Ами семействата им? И тях ли ще приберем зад стените?

— Едва ли. Обсадите се печелят не само с оръжие, а и с глад. Колкото по-малко усти за хранене има зад стените, толкова по-добре.

— Значи просто ще ги оставим на милостта на воларианците, докато мъжете им се сражават за нас?

— Така е на война, лейди Рева. А ние кумбраелците добре знаем каква е цената на всяка война и как да я платим.

— Вие няма да платите нищо — изтъкна Аркен. — Вие ще сте на завет зад тези ваши непробиваеми стени.

Арентес настръхна.

— Милейди, негова милост васалният лорд едва ли ви е позволил да държите този азраелски селяк до себе си, за да обижда офицерите от стражата му.

„Този тип е надут глупак“ — реши Рева. Наклони глава и се усмихна.

— Моля ви за извинение, милорд. Да продължим обиколката?

До вечерта лейди Велис бе добавила още три хиляди мъже към общата бройка на войската, като приблизително половината се стекоха с личното си оръжие — основно дълги лъкове и кинжали. Куриери потеглиха към всички краища на васалството със заповед всички мъже на подходяща възраст да се явят до три седмици в Алтор. По настояване на Рева в заповедта бе включен параграф, който предлагаше убежище зад градските стени на всеки, които реши да го потърси. Велис бе възразила, повтаряйки аргументите на Арентес, но васалният лорд подкрепи Рева.

— Ако не можем да предложим защита на собствените си хора, каква полза имат те от нас? — попита той. Нещо в погледа му обаче подсказа на Рева, че чичо ѝ си прави някаква сметка, и тя се запита

дали нейните благородни подбуди не обслужват някаква по-дълбока негова цел.

Всеки ден бригади дървосекачи влачеха от горите наоколо прясно отсечени дървета, от които да бъдат направени стрели, а ковачниците работеха денонощно да осигурят необходимите за окомплектоването им хиляди метални върхове. Събираха се запаси от храна и скоро търговските складове се препълниха с жито, затова имението на васалния лорд започна да приема продоволствие на собствената си територия. Бележка от васалния лорд до Четеца с молба подземията на катедралата да бъдат използвани със същото предназначение получи троснат отговор: „Домът на Отеца не е склад.“

Всъщност неизбежната обсада сякаш с нищо не се отразяваше върху графика на Четеца. Заедно с епископите си той все така тръгваше на ежедневните си процесии през площада, нищо че малцина поклонници се спираха да коленичат, заети с безчетните задачи, които лейди Велис възлагаше наляво и надясно. Службите, водени от Четеца, също продължиха постарому, нищо че катедралата оставаше полупразна. Странно, но малцината присъствали богомолци твърдяха, че проповедите му били по-страстни и вдъхновени от обикновено.

— Изобщо не споменава за войната — каза на Рева един войник от градската стража, докато с Аркен му помагаша да носи кошници със стрели на бойниците. — Напоследък използва все цитати от Шестата книга.

„Книгата на саможертвата.“

— Кой по-точно? — попита тя.

— Ами, последния път беше... — Войникът вдигна поредната кошница. — Онзи, в който се говори как децата на Алтор останали край него, когато тълпата го нападнала.

— „Мечовете на необичаните лъщяха ярки под луната — цитира Рева. — А кръвта на мъченика грееше още по-ярка.“

— Точно този. Аз не бих си правил труда, но жена ми настоява да ходим. Виж, предишният Четец, при него беше друго. Него можех да го слушам цял ден. В неговата уста Книгите наистина пееха.

В края на първата седмица мобилизираните вече се стичаха като река към Алтор. Стотина в първия ден, повече от четиристотин след

десет дни, мнозина с все семействата си. По-възрастните мъже носеха дълги лъкове, докато по-младите се бяха въоръжили с мечове и алебарди, останали им в наследство от бащите им, макар че мнозина имаха само косери за кастрене на дървета или друг фермерски инвентар с наточено острие. Имаше и такива, които изобщо не носеха оръжие, и чичо Сентес се видя принуден да опразни стаята с мечовете, за да ги въоръжи.

— Този мисля да задържа — каза той, хванал дядовия си меч, докато слугите изнасяха останалите към портите. — И да впиша с него някой и друг воларианец на сметката си, какво ще кажеш? — Замахна несръчно с меч.

— Сигурна съм, че аз ще впиша достатъчно на сметката си и за двама ни, чичо — каза Рева.

— А, не — поклати категорично глава той. — Ти ще останеш с мен и лейди Велис, докато трае обсадата.

Рева го зяпна.

— Няма да...

— Напротив, Рева! — За пръв път ѝ повишаваше тон и Рева отстъпи неволно пред гнева, изкривил лицето му. Видял реакцията ѝ, Сентес побърза да смекчи изражението си. — Извинявай.

— Аз се бия — каза тя. — Това мога. За това съм обучена. Само това мога да предложа на теб и на тези хора.

— Не. Предлагаш повече от това. Ти предлагаш надежда, надежда, че това васалство ще оцелее в предстоящото изпитание. А тази надежда не може да умре. Виждал съм битки, Рева. Те нямат любимци, покосяват наравно силните и слабите, умелите и несръчните. — Протегна ѝ ръка и тя я пое. — Старите и младите. Искам да ми обещаеш. Ще останеш с мен и лейди Велис.

Стискаше ръката ѝ нежно, но твърдо.

— Както искаш, чичо.

Той стисна още веднъж ръката ѝ и се обърна към къщата.

— Лордът на остриетата — каза тя. — Сигурен ли си, че ще дойде?

— А ти не си ли? Познаваш го по-добре от мен.

— Пределите са далече и никой не знае какво дебне между него и нас. А и хората в това васалство не са му предложили друго освен страх и омраза. Защо му е да идва?

Той я прегърна през раменете и двамата поеха през градината. Чували със зърно се редяха от двете страни на алеята. Подрязаните в екзотични форми храсти бяха отсечени още преди дни.

— Когато Високата твърд падна, заварих Ал Сорна коленичил до тялото на баща ти да рецитира от техния катехизис. По някаква причина изглеждаше искрено разстроен. Освен това нареди телата на бащините ти следовници да бъдат погребани както подобава под погледа на Отеца. Каквато и омраза да изпитват нашите хора към него, той няма да отвърне със същото. Ще дойде, сигурен съм. Нашата задача е да опазим града, докато той пристигне.

Започнала бе да се упражнява с войниците от Домашната гвардия. Почти всеки следобед викаше двама-трима от тях да се бият с учебни мечове; войниците я нападаха едновременно, а тя танцуваше под ударите им, отклоняваше ги и нанасяше свои. Никой не се засягаше, че го е победило невръстно момиче, нещо повече — умениято ѝ сякаш им вдъхваше кураж, неколцина дори съзираха божествена намеса.

— Отецът води меча ви, милейди — каза старши сержантът, когато тя надви поредните си двама противници. Казваше се Лаклин, набит мъж, ветеран от сражения с бунтовници и бандити, оцелял в битката при брода на Зелена вода. Освен това беше първият кумбраелец, с когото Рева се бе запознала — без да се брои Четецът, разбира се, — който познаваше Десетокнижието почти колкото нея. — „Обичаните не се боят от капризите на войната, нито от мечовете на лоши хора, защото Отецът не ще допусне да бъдат победени.“

„Нито ще допусне да тръгнат на война срещу Необичаните“ — довърши наум цитата Рева. Сметна, че ще е неразумно да го изрича на глас.

Погледна към края на плаца, където нова група мобилизирани даваше имената си на лейди Велис. Самата Велис изглеждаше измъчена. И как иначе? По цял ден обикаляше града с двама помощници, които мъкнеха тефтери и свитъци, подписваше разрешителни от името на васалния лорд, правеше списъци на хора и продоволствие, които вечер преписваше грижливо в една голяма книга с кожени корици. Неведнъж Рева я бе заварвала отпуснала глава върху

въпросната книга в библиотеката, дълбоко заспала. Сега Рева забеляза напрежението, изопнало лицето ѝ, докато записваше името на мъжа, застанал пред нея, стрелец, довел рота от трийсетина мъже. „Брен Антеш — спомни си Рева. — Удържал е на думата си.“

Поклони се на сержанта и тръгна към Велис, която измерваше със суров поглед стрелеца.

— Други имена нямаш ли? — попита тя многозначително.

Антеш поклати глава, изглеждаше озадачен.

— Че какви други имена да имам, милейди?

— Няколко ми идват наум — отвърна Велис.

— Капитан Антеш, нали? — каза Рева. — Чичо ми ще се зарадва, че сте удържали на думата си.

Стрелецът я погледна, после се поклони дълбоко.

— Вие трябва да сте лейди Рева.

— Аз съм, да. Ако лейди Велис е приключила с вас, ще ви покажа мястото ви на стената.

Велис хвана ръката ѝ и я дръпна настрана.

— Не вярвай на този тип — прошепна ѝ тя. — Не е този, за който се представя.

Рева смръщи вежди.

— Отзовал се е на мобилизацията, удържал е на думата си. Това са действия на надежден човек.

— Просто си дръж очите отворени на четири около него, скъпа. — Стисна силно ръката ѝ и продължи, напълно забравила за културното си произношение: — Ти знаеш много, но не достатъчно. И половината не знаеш.

В погледа и гласа ѝ се четеше напрежение, което зарази Рева и сърцето ѝ прескочи.

— Знаем, че този човек е дошъл да се бие за хората на това васалство — каза тя и издърпа ръката си. — Той, както и хиляди други. На тях никой не предлага торби със злато и бързи коне.

— Знаеш защо го казах.

— Знаем, че нямаме време да се занимаваме с твоите подозрения. Къде ги искаш, Антеш и хората му?

Велис въздъхна и извади писмо от купчинката, която носеше със себе си — сгънато и подпечатано.

— Чичо ти очакваше капитанът да спази обещанието си и да се появи. Иска да бъде назначен за лорд-командир на стрелците. Сам ще си избере място на стената.

— Лорд Антеш — каза замислено стрелецът, докато двамата с Рева вървяха към стената. — Е, поне жена ми ще е доволна. Може пък сега да купя онова пасище, за което ми надува главата.

— Съпругата ви не е с вас? — попита Рева.

— Изпратих я с децата в Нилсаел. Ще отидат във Фростпорт, а ако и той падне, ще продължат към Северните предели. Имам основание да смятам, че там ще ги посрещнат добре.

— Владетелят на кулата има дълг към вас, знам.

— Владетелят на кулата ще ги приюти, защото имат нужда от помощ и защото такава е неговата природа. А какъвто и дълг да е имало помежду ни, той приключи с края на войната.

— Чичо ми е сигурен, че той ще ни се притече на помощ.

Стрелецът се засмя тихо.

— Тогава ми е жал за всеки воларианец, който ще се изправи насреща му. — Застана пред високата до гърдите стена между бойниците и плъзна замислен поглед надолу към насипа, който свързваше речния бряг с главната порта. — От пръв поглед се вижда защо този град никога не е бил превзет. Единственият подстъп към него е тази тясна пътека, а водите наоколо целогодишно са твърде дълбоки, за да се преминат пеша или на кон.

— Лорд-командир Арентес е сигурен, че битката ще се реши при стените.

— Но вие не ми изглеждате твърде убедена, милейди.

— По всичко личи, че Варинсхолд е паднал за една нощ. Най-великият град в Кралството — превзет, кралят — убит, а войската му — победена само за няколко дни. Не знам много за армиите и войната, но подобна бърза победа със сигурност е била предхождана от сериозна подготовка, планове за нашествието са подготвяни с месеци и дори с години.

Имаше известна изненада в погледа му, но и облекчение също.

— Радвам се да видя, че васалният лорд добре е избрал кой да го наследи, милейди. Смятате, че и срещу нас воларианците имат отдавна

подготвени планове?

— Това не е широко известно, но в нощта преди деня, когато вие дойдохте да отправите петицията си, срещу чичо ми бе направен опит за покушение. Ако убийците бяха успели, сега васалството щеше да е в хаос и не би имало кой да организира отбраната му.

— Явно въпросните убийци не са си разбирали особено от работата.

— Така беше.

— Ако сте права, излиза, че воларианският план се е провалил и сега не им остава друго, освен да разчитат на обсада.

— Може би. Или пък имат резервен длан. Кажете ми какво знаете за Синовете на Верния меч?

Той зарея поглед към реката.

— Фанатични последователи на покойния ви баща, така съм чувал. В южните графства не са особено популярни, там хората гледат прагматично на живота. Мислите, че имат пръст в това?

— Знам го със сигурност. — Замълча. Гледаше го как обхожда с поглед реката от бряг до бряг, очите му несъмнено изчисляваха стрелковите обхвати. — Лейди Велис защо ви посрещна с такова подозрение? — попита накрая.

— Не заради връзка със Синовете, уверявам ви. — Погледна я отново и веждите му се вдигнаха при вида на лъка от планински бряст, който Рева носеше. — Окоето на Отеца, милейди. От къде намерихте това чудо?

Тя вдигна лъка и сви рамене.

— Купих го от един пиян овчар.

Антеш посегна несмело към оръжието.

— Може ли?

Тя му даде лъка, смръщила вежди. Антеш изпиваше с поглед оръжието, пръстите му играеха по резбата, после подръпнаха опънатата тетива и усмивка разтегли устните му.

— Мислех, че не е оцелял нито един.

— Познавате този лък? — попита тя.

— Само по репутацията. Като дете имах щастието да опъна един от братята му. Никое друго оръжие не стреля толкова право. — Поклати глава и й върна лъка. — Наистина ли не знаете какво държите в ръцете си?

Рева поклати глава.

— Онзи овчар дрънкаше нещо за стара война. Не го слушах внимателно.

— Е, може и да е имало нещо вярно в историята му, защото петте лъка на Арен са били изгубени във война, войната, след която това васалство е станало част от Кралството. Милейди, оръжието в ръцете ви е жива кумбраелска легенда.

Рева сведе поглед към лъка. Често се бе дивила на изящната дърворезба, знаеше, че оръжието е прекрасно, но чак легенда? Зачуди се дали стрелецът не си прави майтап с нея, някаква шега, с която ветеранът поднася впечатлителния новобранец.

— Наистина? — каза тя с вдигнати вежди.

Антеш ѝ отговори напълно сериозно:

— Наистина. — Бръчка пресече челото му, той изправи гръб и я измери с напрегнат поглед. — Кръвта на Мустор носи лък на Арен — тихо каза той.

Сетне примигна, извърна бързо глава и взе собствения си лък.

— Редно е да се заема с командирските си задължения, милейди.

— Чакай — извика след него тя. — Кой е този Арен?

Той само ѝ махна любезно за довиждане и се отдалечи.

Съгледвачите се върнаха на следващия ден, двама изтощени конници, които докладваха пред васалния лорд и капитаните в престолната зала.

— Пограничните земи горят, милорд — каза по-възрастният от двамата. — Хората се стичат на юг и разказват истории за кланета и невиджана жестокост. Слухове има всякакви и различни, но по всичко личи, че кралят наистина е мъртъв, а Варинсхолд е паднал, заедно с голяма част от Азраел.

— Някакви новини за принцеса Лирна? — попита васалният лорд. — Говореше се, че е отишла при лонаките да сключва мира.

Войникът поклати глава.

— Изглежда, се е върнала в столицата в същия ден, когато воларианските кораби са влезли в пристанището. Говори се, че дворецът е изгорял заедно с всички членове на рода Ал Ниерен.

— Видя ли изобщо войници от Кралската гвардия? — попита лейди Велис.

— Само шепа оцелели, милейди. Изтощени мъже с лудост в очите, без оръжие и броня, бягаха на юг. Вчера все пак попаднахме на стотина мъже, останки от различни роты, които сякаш не бяха загубили докрай желанието си за борба. Казахме им да дойдат тук.

— А воларианците? — попита васалният лорд. — Тях видя ли ги?

Мъжът кимна.

— Само авангарда, милорд. Преди шест дни, на десетина мили южно от границата. Доколкото мога да преценя, над три хиляди конници и два пъти по толкова лека пехота. Придвижваха се на юг доста бързо.

— Сега нашите сили наброяват около тринайсет хиляди, милорд — отбеляза лорд Арентес. — Което ни дава временно предимство.

— Да, но само половината са обучени войници — изтъкна Антеш. — И имаме едва няколкостотин коня. В сражение на открито нямаме шанс.

— Няма да им даваме сражение на открито — твърдо заяви чичо Сентес, изпреварвайки лорд Арентес, който тъкмо си поемаше дъх да възрази. — Благодаря ви, добри хора — каза той на двамата съгледвачи. — Идете в кухните да хапнете нещо. Кажете на готвача, че съм наредил да ви сипе червено от Малтенската долина.

— Авангардът — каза лейди Велис след като войниците излязоха. — Може би една пета от армията им?

— Една десета по-скоро — каза Антеш. — Дори историите, които идват от Азраел, да са верни само наполовина, войската, завладяла толкова бързо цяло васалство, трябва да е огромна.

— А благодарение на лорд Дарнел и неговото предателство няма нужда да подсигурият северния си фланг — каза чичо Сентес. — Ще трябва да оставят гарнизони в завладените градове и да разпрацат сили в провинцията. Но не бива да се заблуждаваме. Идва войска, която ни превъзхожда числено, при това с много. — Обърна се към Антеш. — Което повдига въпроса за стрелите. Имаме ли достатъчно?

— По мои сметки ще ни трябват поне четири пъти колкото са запасите ни към момента, милорд.

— Стрелкарите вече работят до изнемога — каза лейди Велис. — Освен тях всички дърводелци и дървосекачи в града също работят по въпроса.

— Включи още хора — каза васалният лорд. — Отсега нататък всеки, който не е пряко зает с подготовката на отбраната, ще се включи в изработването на стрели. Откаже ли, да му спрат дажбите. Лорд Арентес, изпратете половината си мъже в гората да секат дървета, докато още имаме време.

— Не е само дървесината, милорд — каза Антеш. — Трябва ни и желязо за върховете.

— Този град е пълен с желязо — каза чичо Сентес. — Виждам го във всеки прозорец, парапет и ветропоказател. Обиколете имението и вземете всички тенджери, тигани и орнаменти, които намерите. След това обиколете и града. — Млъкна да си поеме дъх и страните му изведнъж побеляха.

— Чичо? — прошепна Рева и тръгна към него.

Той се усмихна широко и потупа ръката ѝ върху рамото си.

— Чичо ти е стар и уморен, моя прекрасна племеннице. — Хвана ръцете ѝ — неговите трепереха доловимо — и се изправи с мъка. — И не е пил от часове — добави той към капитаните, които отвърнаха с напрегнат смях. — Получихте заповедите ми, господа. Време е да ги приведете в изпълнение.

Рева и лейди Велис му помогнаха да изкачи стълбите към покоите си.

— Синьото шишенце, милейди — каза той на Велис. Тя го донесе, Сентес го надигна и го изпи до дъно, усмихна се леко, после се преви на две, лицето му се изкриви от болка, а празното шише тупна на пода.

— Ще доведе брат Харин! — каза Велис и излезе на бегот от стаята.

Рева коленичи пред чичо си и хвана треперещите му ръце.

— Какво ти е? — попита тя. — Какво те мъчи?

Той издиша шумно. Трудно си поемаше въздух, но въпреки това се усмихна.

— Животът ми, Рева. Животът ми ме мъчи.

Брат Харин затвори вратата след себе си. Беше намръщен. Велис и Рева чакаха новини в коридора.

— Удвоих дозата — каза лечителят. — Дадох му шишенце с червен цвят, което би трябвало да успокои болката.

— Нали каза, че това лечение ще го поддържа с години — настоя лейди Велис.

— Спокойни години, милейди. Не години на война. Изтощението влошава състоянието му.

— Какво състояние? — попита Рева.

Харин погледна Велис и тя кимна отсечено.

— Чичо ви е изпил много вино в живота си, милейди — каза й Харин. — Повече вино, отколкото смятах, че е възможно да изпие човек и още да е жив на неговата възраст.

— Но той още няма шейсет — прошепна тя.

— Алкохолът има разрушителен ефект върху вътрешните органи — обясни Харин. — Особено върху черния дроб.

— Ами ако спре? — попита Велис. — Ако просто спре да пие, напълно и изведнъж? Никакво вино повече. Никога.

— Това би го убило — отвърна простиичко Харин. — Алкохолът поддържа тялото му, макар едновременно с това да го убива.

— Колко? — попита Рева.

— Ако си почива, може би шест месеца в най-добрия случай.

„Шест месеца... Та аз го познавам едва от три.“

— Благодаря ти, брат Харин — каза тя и усети сълза да се стича бавно по бузата й. — Моля те, остави ни сега.

Той се поклони.

— Утре ще се отбия пак.

Велис се приближи и докосна ръката й.

— Той не искаше да знаеш...

Рева дръпна ръката си и изтри сълзата. „Стига — реши тя. — Никакви сълзи повече.“

— Запасите от зърно — каза тя с лишен от емоции глас. — За колко ще ни стигнат?

Велис се поколеба, после проговори с ясен глас, който пресекуваше едва забележимо:

— Предвид увеличеното население, може би за четири месеца. И то само ако го разпределяме грижливо.

— Прати домашната гвардия. Всяка трошица храна, всяка крава, прасе и кокошка на петдесет мили от града да бъдат докарани тук. Неприбраната реколта да бъде опожарена, всички кладенци да бъдат отровени, всичко, което би могло да попадне в ръцете на врага, да бъде унищожено.

— Във фермите, за които говориш, работят хора...

— Нека и те дойдат тук, васалният лорд им обеща убежище. Ако не, да си пробват късмета с воларианците.

Тръгна към вратата на спалнята.

— Искам да говоря насаме с чичо си.

Завари го да седи на бюрото си с чаша вино, мечът на дядо му бе подпрян отстрани. Държеше перо и пишеше нещо.

— Завещанието ми — каза той, когато Рева затвори вратата. — Крайно време беше да го напиша.

— Книгите ги остави на Велис — каза тя.

— Всъщност има един парцел на север, който винаги е харесвала. Хубава голяма къща и добре поддържани градини.

— Защо не ми каза?

Той въздъхна, остави перото и се обърна да я погледне.

— Боях се, че ще избягаш. И не бих те обвинил.

— Но въпреки това ще ме хвърлиш в този проклет капан.

Той посегна към чашата и отпи голяма глътка.

— Знаеш ли, че според счетоводните тефтери на Велис аз съм най-успешният управник, седял някога на престола? В историята на това васалство никой друг лорд не е произвеждал толкова много вино, не е създал толкова блага, нито е осигурил толкова дълъг период на мир и хармония. Но дали ще ме споменават с добро заради това, когато си отида? Не, за хората винаги ще си остана пияният курварин с лудия брат. Но ти, Рева, ти ще бъдеш спасителката на Кумбраел. Ти ще бъдеш великият воин, благословен от самия Световен отец, който е отворил широко вратите на града и е прислонил зад стените му всички срещу напора на страшната буря. Мислех, че ще минат години, докато хората отворят сърцата си за теб. Но благодарение на воларианците това ще отнеме само броеци месеци.

Тя поклати глава с тъжна усмивка.

— А аз си мислех, че Велис е големият кукловод. Оказва се, че си бил ти.

Той изпъшка засегнато.

— Опитай се да не мразиш стария си чичо. Не ми се ще да отнеса тази мисъл в Отвъдното.

Тя го прегърна през раменете и го млясна по главата.

— Не те мразя, старо пиянде такава.

Три дни по-късно видяха първите воларианци — отделение кавалеристи се появи на хоризонта по обед, остана там едва няколко минути, после изчезна от поглед. Рева прати съгледвачи след тях и конници, които да обиколят околността, да пришпорят окъснелите бежанци към Алтор и да върнат групите, които обикаляха да събират продоволствие. Съгледвачите се върнаха привечер и докладваха, че воларианският авангард е само на петнайсетина мили от Алтор. Рева изчака да се стъмни и последните бежанци да стигнат до града, после нареди да затворят портите.

— Да доведем ли васалния лорд? — попита я Антеш. Двамата стояха на бойниците над главната порта, загледани към тесния път във водата и мрака отвъд него.

— Нека спи — отговори тя. — Подозирам, че утре заран ще ни се отвори много работа.

Появиха се с изгрева на слънцето над хълмовете на изток, първо кавалерията — язدهа с умерено темпо и в добър строй. Скоро след това се появи и пехотата, първо батальони в сбит строй и в крак, гледка, от която да ти настръхне косата, след тях други формирания в не толкова правилни карета и с не толкова ритмична стъпка. Воларианската войска се настани в равнината с бързина и прецизност, каквито се раждат след дългогодишни тренировки, кавалерията по фланговете, дисциплинираната пехота в центъра, по-свободните формирания отзад.

— Отпред са войниците роби — обясни Велис. — Така наречените варитаи. Онези зад тях са мъже, отбиващи задължителна военна служба. Прочетох го в една книга — добави тя, когато Рева я погледна с вдигнати вежди.

— Имат роби в армията си? — попита тя.

— Цялата им империя е построена върху робския труд — каза чичо й. — Точно затова са тук, за още роби. — Наметнал бе тежък

плащ, ръката му почиваше на рамото на Рева, дишаше затруднено, но очите му бяха ясни както винаги.

— Не виждам обсадни машини — отбеляза Антеш. — Нито стълби.

— И те ще се появят, не бой се — каза чичо Сентес. — Сигурно се надяват дотогава да са ни уплашили до смърт.

Рева проследи погледа му и видя самотен ездач да се отделя от войската и да пришпорва в галоп коня си по пътеката през водата. Спря на стотина крачки от портата и вдигна глава към тях, вятърът развяваше плаща му. Беше висок мъж с черен нагръдник и стискаше свитък. Погледът му откри васалния лорд, мъжът се поклони небрежно и разви свитъка с презрителна усмивка на лице.

— Васален лорд Сентес Мустор — зачете той на езика на Кралството, с акцент, но иначе ясно. — С настоящото ви се нарежда да предадете земите си, градовете си и собствеността си на Воларианската империя. Покорното подчинение на тази заповед гарантира справедливо и щедро отношение към вас и вашите хора. В замяна на съдействието ви при смяната на властта ще получите...

— Лорд Антеш — каза чичо Сентес. — Не виждам знаме за примирие, а вие?

Антеш смръщи вежди и поклати глава.

— Май и аз не виждам такова, милорд.

— Ами тогава...

— ... бърз транспорт до земя по ваш избор — продължаваше воларианецът, вдигнал свитъка пред очите си. — Плюс петдесет килограма зла... — Задави се, когато стрелата на Антеш проби свитъка и нагръдника зад него. Падна от коня и остана да лежи неподвижно на пътеката, свитъкът забоден в гърдите му.

— Добре — каза васалният лорд и се обърна. — Уведомете ме, когато пристигнат и другите.

6. ВЕЙЛИН

Не бе в състояние да определи възрастта на еорилката. Някъде между петдесет и седемдесет може би. По лицето ѝ имаше много бръчки, устните ѝ бяха на браздички от възрастта, а дългите ѝ плитки сивееха. Но беше стройна и изглеждаше нетипично силна и жизнена за толкова стара жена. Седеше от другата страна на огъня с изправен гръб и кръстосани крака; дори ръцете ѝ бяха атлетични. Зад нея чакаше многобройната еорилска войска: някои бяха слезли от седлата, повечето — не, над десет хиляди конници, отзоваха се в отговор на призива му. Името на еорилката, преведено от Инша ка Форна, беше необичайно за нейния народ, защото се състоеше само от една дума — Мъдрост.

— За много молиш, човече от кулата — беше го предупредила младата еорилка. — Последно са дошли толкова много по време на войната с хората-зверове. Но тогава нашите хора са познавали човека от кулата, а теб не те познават. Мъдрост ще реши.

Седяха така от ранния следобед, вече няколко часа, и жената се взираше в него през дима на огъня. Вейлин не бе чул отклик от кръвната песен, жената не притежаваше дарба, поне не такава, каквато песента да разпознае. Десетдневният поход ги бе довел тук, при езерото, което еорилите наричаха Сребърна сълза, малък водоем наред обширните равнини, където еорилите вече се бяха събрали и ги чакаха.

— Ал Мирна искаше мирен живот — каза накрая Мъдрост на родния му език, при това безупречно, и Вейлин се стресна от звука на гласа ѝ след дългото мълчание. — Беше човек с много битки в миналото си, уморен от войната. Точно заради тази умора му вярвахме. Трябва да си енергичен, за да се стремиш към войната, а ти, Вейлин Ал Сорна, си много енергичен.

— Може и така да е — отговори той. — Но и аз съм видял много битки. Болно ми е, че още веднъж трябва да поведе толкова много хора на война.

— Тогава защо го правиш?

— Защо тръгва на война един разумен човек? Да защити доброто и да унищожи лошото.

— Воларианците искат да унищожат родината ти. Но тя е далече оттук.

— Вашата горска сестра видя сърцата на онези хора. Те няма да спрат с моята родина. А аз видях какво са сторили на ледените хора. Те ще вземат всичко, което им позволим, от сеорда, от лонаките, от вас.

— И ако ти дадем воините си, младия цвят на народа си, колцина ще се върнат?

— Не знам. Мнозина ще загинат, не отричам. Но знам едно — че еорилите така или иначе ще трябва да влязат в битка с нашественика, било в моето кралство или в тези равнини.

— За да стигнем до кралството ти, трябва да минем през гората. Вярваш, че сеорда ще ни позволят?

— Вярвам, че ще се вслушат в думите на сляпата жена.

Сега беше ред на Мъдрост да се стресне. Присви очи и застина.

— Виждал си я?

— И говорих с нея.

Устата на еорилката трепна и Вейлин се досети, че старицата води борба със страха си. Накрая тя стана, като си мърмореше под нос:

— Грешно сме те нарекли.

Тръгна назад към хората си и каза през рамо:

— Ще тръгнем с теб.

— Мъдрост — каза Вейлин бавно, произнасяше внимателно всяка сричка.

— Браво — каза Дарена. — А това? — Пръстът ѝ се премести към следващите думи.

— С-се... съглааси?

Тя се усмихна.

— Много добре, милорд. Още няколко седмици и изобщо няма да имаш нужда от мен.

— Дълбоко се съмнявам, милейди. — Облегна се назад на стола си и се прозя. Вечерната тренировка беше тежка, защото твърде много от войниците му все още се мотаеха и препъваха без ясна представа

накъде е ляво и дясно, несръчността им допълнително утежнена от натрупаната умора след дългия преход, но нямаха избор, ако искаха да се изправят лице в лице с дисциплинирана армия като достоен противник, а не като банда селянци, тръгнала на заколение.

Бяха на четири дни от езерото, еорилите разпращаха съгледвачи и покриваха фланговете, докато войската им се придвижваше на юг към гората, до която оставаше най-много седмица път. Дарена се тревожеше за реакцията на сеордите, а Вейлин постоянно ѝ повтаряше да не се притеснява, макар самият той да хранеше съмнения. „Ще им кажеш, че си срещнал една сляпа жена, живяла преди столетия, и те ще те посрещнат с отворени обятия? — питаше се той. — Наистина ли вярваш, че ще е толкова лесно?“

Но кръвната песен звучеше без промяна — пътят към Кралството минаваше през гората. Затова той водеше войската си в поход, държеше да тренират по два часа всяка сутрин и всяка вечер, търпеше мърморенето и съмненията на капитаните си, а преди лягане прекарваше по един благословен час с лейди Дарена и нейните букви.

Колкото повече научаваше, толкова по-голяма радост откриваше в думите, поезията, която майка му толкова обичаше, сега разкриваше красотата си и за него, а празнословието на катехизиса бе още по-очевидно черно на бяло. Искрено завиждаше за дарбата на брат Харлик, за силата и красотата на уменията да имаш цяла библиотека в главата си.

Дарена седеше срещу него на масата и дописваше договора, с който еорилите се присъединяваха официално към тяхната кауза, включително непоисканото от новите им съюзници право да ползват за вечни времена северните равнини. Договорът би трябвало да бъде ратифициран от монарха на Обединеното кралство, стига да намереха такъв. Вейлин бе наредил на брат Харлик да състави списък на хората със законно право да седнат на трона, в случай че всички Ал Ниерен се окажат мъртви. Списъкът се състоеше само от четири имена.

— Крал Янус изгуби голяма част от семейството си по време на Червената ръка — обясни Харлик. — Мнозина от оцелелите загинаха в обединителните войни. Тези — каза той и вдигна списъка — са единствените му кръвни роднини, които все още живеят в Кралството или поне живееха там допреди няколко години, когато аз го напуснах.

— Някой интересен? — попита Вейлин.

Харлик се загледа в списъка.

— Лорд Ал Пернил се слави с развъждането на коне, ако още е жив. Милорд, трябва да имате предвид и варианта, че не е останал нито един жив наследник на трона. Ако е така, то следва да се обмислят други възможности.

— Възможности?

— Без монарх Кралството не е кралство. А в трудни времена хората ще обърнат поглед към най-силния водач, без значение чия кръв тече във вените му и колко земи владее.

Вейлин се загледа в лицето му, като се чудеше дали зад тези очи не дебне някоя нова схема.

— Поредното честно и лишено от себичност намерение, братко?

— Просто наблюдение на един начетен човек, милорд.

— Е, ще те помоля да ограничиш наблюденията си до казусите, които поставям изрично на вниманието ти.

Застана до масата с картите и погледът му се спря върху Алтор. Както ставаше винаги, когато се сетеше за Рева, и този път кръвната песен се разбуди. Напоследък имаше промяна в тона ѝ, зловец контрапункт оцветяваше обичайната принуда. „Идвай за нея — реши Вейлин, — а тя няма да избяга.“

— Какво е населението на Алтор? — обърна се той към Харлик.

— Според кралското преброяване отпреди няколко години в Алтор живеят четиридесет и осем хиляди души — отвърна без колебание Харлик. — Но при обсада бройката като нищо може да се удвои. — Кратко мълчание, после: — Там ли отиваме?

— Толкова бързо, колкото могат да издържат хората ни.

— Разстоянието...

Вейлин поклати глава.

— Разстоянието е без значение. Ще отидем в Алтор, та дори да заварим там единствено руини. Това е засега, братко.

След още четири дни поход тъмна неправилна линия засенчи хоризонта. Бързо се вплътни и скоро се превърна в гигантска стена от дървета, която нямаше край. Вейлин нареди войската да спре на половин миля от гората и се поклони на Дарена.

— Позволи да те придружа до дома ти, милейди.

Норта се приближи, яхнал коня си, Снежинка пристъпяше безшумно до него.

— Трябва и ние да дойдем с вас — каза той. — Като видят бойната котка, може и да озаптят гнева си, че идваме неканени.

— По-скоро ще ги ядоса още повече — поклати глава Дарена. — Така или иначе, моят народ няма да ни нарани. Сигурна съм — добави тя, ала гледаше към гората с тревога, която противоречеше на думите ѝ.

— Ако не се върнете? — попита Норта.

Вейлин се изкуши да подхвърли някоя шега в отговор, но се спря заради безпокойството на Дарена.

— Тогава ти ще поемеш поста ми, братко. Ще върнеш войската в кулата и ще се подготвиш за обсада.

— И смяташ, че тези хора ще се подчинят на един прост даскал?

— Даскал с бойна котка — ухили се Вейлин и пришпори коня си. Кръвната песен набра сила, щом приближиха гората, но не в предупреждение, а в приветствие. Когато навлязоха между дърветата, утихна до тихо доволно мъркане в съзвучие с хладния въздух и безбройните аромати, характерни за всички гори. Дарена дръпна юздите на коня си и слезе от седлото, вдигна лице към балдахина от клони, затвори очи и се усмихна.

— Липсваше ми — тихо каза тя.

Вейлин се смъкна на свой ред от седлото и остави Пламък да пасе на малка полянка, обрасла с висока трева. Плъзна поглед по дърветата и видя мъж да стои между два бряста и да ги гледа; между веждите му се беше вдълбала дълбока бръчка.

— Хера! — изписка радостно Дарена, хукна към сеордата и се метна на врата му.

Мъжът не изглеждаше толкова радостен, усмивката му беше напрегната. Косата му беше дълга и прошарена, прибрана назад, носът — орлов. Лице, което беше познато на Вейлин.

— Хера Дракил — каза Вейлин и пристъпи към него. — Приятел на граничен лорд Ал Мирна. Аз...

— Знам кой си — каза Хера Дракил със силен акцент. — Берал Шак Ур. Надявах се да ловувам в сънищата, когато сянката ти падне върху тази гора.

— Идвам като приятел...

— Идваш с война, защото така правят марелим сил. — Сеордата сложи с усмивка ръка върху бузата на Дарена и се обърна. — Хайде, камъкът чака.

Чакаха ги дузина високопоставени сеорда, пет жени и седмина мъже, всичките на годините на Хера Дракил, който седеше в центъра на редицата им. Довел ги бе на малка поляна няколко мили навътре в гората, поляна с каменна колона в средата. По форма и височина камъкът приличаше на онзи, който Вейлин вече бе виждал, но за разлика от обраслия с мъх и лози камък в Мартишката гора, този беше почистен старателно, а изсечената му гранитна повърхност изглеждаше недокосната от времето и стихииите. Сред дърветата отзад имаше много хора, лицата им скрити в сянка, но Вейлин различи лъкове и бойни тояги сред тъмните силуети. „Воини — помисли си той. — Чакат нещо.“

Вейлин и Дарена седнаха пред дузината вождове и не откриха топлина в погледа на нито един. Първа се обади жена с гарваново перо в косата.

— Не сме ви дали разрешение да влезете — преведе Дарена. — Но въпреки това сте тук. Пита защо да не ни убият.

— Дойдох да търся помощта ви — отвърна Вейлин и Дарена предаде думите му на вождовете. — Могъщ и ужасен враг нападна моя народ. Скоро ще дойдат и тук, в гората, ще донесат огън и смърт...

Хера Дракил вдигна ръка, Вейлин млъкна и зачака Дарена да му преведе.

— Твоите хора не успяха да ни отнемат гората — преведе тя. — Макар да се опитаха. Защо да се боим от тези нови завоеватели, щом не се боим от вас?

— Моите хора съзряха мъдрост в мира. Сегашният ни враг не познава тази мъдрост. Питайте своята сестра, тя видя сърцата им.

Вождовете обърнаха погледи към Дарена, тя кимна и говори дълго на техния език, без съмнение им разказваше какво е разбрала чрез дарбата си за съдбата на Варинсхолд и природата на воларианците.

— Явно наистина сте изправени пред жесток враг — преведе тя думите на друг от вождовете, жилав мъж с конска опашка, праметната

през рамото му. — Но той е ваш враг, не наш. Войните на марелим сил са си техни.

Вейлин замълча, мислеше как най-добре да облече в думи онова, което би могло да премахне съмненията им.

— Името Берал Шак Ур ми бе дадено от Нерсус Сил Нин. Истина ви казвам — видях сляпата жена и говорих с нея. Тя благослови пътя на живота ми. Може ли някой от вас да се похвали със същото?

Стори му се, че съзира известно колебание по лицата на част от присъстващите вождове, но нямаше и следа от шок или страх, нито знак, че думите му са променили отношението им.

— Ако сляпата жена те е благословила — предаде Дарена думите на Хера Дракил, който сочеше към нещо зад рамото на Вейлин, — тя ще те чуе и сега.

Вейлин се обърна, плъзна поглед по камъка и се надигна.

— Не си длъжен да го правиш. — Дарена тръгна с него към камъка, вперила поглед в гладката равна повърхност без други отличителни белези освен идеално кръглата вдлъбнатина в центъра. — Нека говоря с тях. Дай им малко време и ще ме чуят.

— Кой съм аз, че да ги лишавам от представлението? — попита той. — Представление, което, струва ми се, чакат от доста време.

— Ти не разбираш. Сеорда идват тук от поколения, най-често старите и болните, понякога и лудите. Всички те идват тук да докоснат камъка и да търсят съвет от сляпата жена. Повечето само го докосват, изчакват няколко минути и си тръгват разочаровани, но други, едва една шепа, те... Тях камъкът взема и оставя телата им празни.

— Но не и теб — каза Вейлин. — Нали каза, че си я видяла?

— След като съпругът ми умря... — Очите ѝ се спряха отново на камъка, прибулени от болезнения спомен. — Скръбта ми беше толкова силна, че не ми се живееше повече. Дойдох тук да потърся някакъв отговор, някакво обяснение. Или това, или... бях готова да приема смъртта. Сляпата жена... Тя ми показа нещо, заради което да живея. — Протегна ръка и я плъзна на сантиметри от каменната повърхност. — Камъкът ме върна в тялото ми, защото тя така пожела.

— В такъв случай — каза той и пристъпи напред, — да се надяваме, че ще намери и мен за достоен.

Гранитът беше хладен под дланта му, ала извън това Вейлин не усети нищо особено, никаква промяна в песента. Но когато вдигна поглед, Дарена и вождовете ги нямаше. Беше нощ и една жена седеше до напален огън с гръб към него, но Вейлин веднага я позна.

— Нерсус Сил Нин — поздрави я той и тръгна към огъня. Беше по-стара, отколкото я помнеше, бръчки се връзваха дълбоко около слепите ѝ очи, косата ѝ беше бяла като сняг. Тя примигна и вдигна глава към него.

— По-стар си — каза тя. — И песента ти е по-силна.

— Каза, че трябва добре да усвоя музиката ѝ.

— Така ли? Беше толкова отдавна. Толкова много видения имаше оттогава. — Ръката ѝ се пресегна към купчината съчки при краката ѝ и тя метна няколко в огъня. — Още ли служиш на своята Вяра?

— Моята Вяра е лъжа. Макар че ти това го знаеше и преди, струва ми се.

— Лъжата лъжа ли е, ако някой искрено вярва в нея? Чрез Вярата твоите хора са се опитали да открият смисъл в мистериите на света. Били са заблудени, да, но заблудата им е почивала на истина, забулена в загадки.

Онова нещо, което обитаваше тялото на Баркус... жестокостта, която капеше от смеха му.

— Човешката душа може да попадне в капана на Отвъдното.

— Не всички души, а само на онези с дарба. Тази сила, този огън, който гори в теб и в мен, той не угасва, когато угасне животът ни.

— И когато пропадне в бездната? Тогава какво?

Старческите ѝ устни се разтеглиха в усмивка.

— Подозирам, че скоро ще разбере това от първа ръка.

— Нещо живее там, в бездната. Нещо, което взема душите и ги изкривява, принуждава ги да му служат, праща ги обратно тук да отнемат телата на други Надарени.

Веждите ѝ се вдигнаха в смътна изненада.

— Значи все пак е пораснало.

— Какво? Какво е пораснало? Какво живее там?

Тя насочи слепите си очи към огъня, лицето ѝ помръкна от скръб.

— Не знам. Знам само, че е в *нужда*. Гладно е.

— За какво?

Отговорът ѝ прозвуча с равна и хладна решителност, която лишаваше съмненията от съдържание:

— За смърт.

— Как мога да го победя, знаеш ли?

Тя затвори очи и поклати глава.

— Не. Но мога да ти кажа друго. Че трябва да му се окаже отпор, ако ти е мил този свят и неговите хора.

Вейлин вдигна поглед към нощното небе, което прозираше през клонака, и видя седемте звезди на Меча. Беше високо в небето, значи тук бе ранна есен, но колко години преди собственото му време беше въпрос без отговор.

— Случило ли се е вече? — попита той. — Дойдоха ли вече моите хора да завземат тази земя?

— Ще съм мъртва от много години, когато това стане. Макар че вече имах достатъчно видения за този период и се радвам, че няма да съм жива, когато дойде редът му.

— А бъдещето? Бъдещето на тази земя?

Тя дълго се взира в пламъците и Вейлин реши, че няма да му отговори, но тя все пак го направи:

— Ти си последното, което виждам в бъдещето, Берал Шак Ур. След теб бъдеще няма. Поне такова, което аз мога да видя.

— И въпреки това искаш от мен да се бия?

— Дарбата ми не е свършена. Много неща остават скрити от взора ми. А и какво друго би направил? Би ли могъл да се откажеш от всяка надежда, да седнеш и просто да чакаш края?

— Трябва да убедя твоя народ да ни пусне през гората. Какво да им кажа?

Тя смръщи развеселено чело.

— Кажи им, че аз съм казала да те пуснат. Това може и да помогне.

— И ще бъде достатъчно?

Смях изби на устните ѝ, кратък и горчив.

— Представа си нямам. Хората, които си заварил в тази гора, може да говорят моя език и да имат моята кръв, но те не са моите хора. Онези, които идват да докоснат камъка, са само сенки на прежното величие и красота. Събират се в племена, проливат кръв в глупавите си вражди с лонаките, митове и легенди, са заели мястото на знанието и

мъдростта. Забравили са кои са били, допуснали са да станат малки и незначителни.

— Ако не се съюзят с мен, дори тази сянка на прежното ви величие ще изчезне заедно с надеждата, че един ден ще го пресъградите отново.

— Счупеното не може да се поправи. Такъв е естественият ред на нещата. — Сляпата жена се обърна към камъка. — Тези съсъди на памет и време не са наше дело, били са тук много преди нас. Ние просто се научихме да ги използваме, но явно грешим в нещо или самите те са твърде капризни и отнемат ума на онези, които преценят като недостойни. Някога тук е живял народ много по-велик от сеорда, народ, който е създавал чудеса и е строил градове, големи колкото цялата тази земя. А сега дори името им е изгубено за нас.

Обърна се към огъня и се умълча, лицето ѝ посърна от умора.

— Надявах се последната ни среща да е радостна, надявах се, че ще дойдеш тук да ми разкажеш за жена си и децата си, за дългия си живот, изживян в мир и благоденствие.

Той посегна към ръката ѝ, макар да знаеше, че старицата няма да усети допира му.

— Съжалявам, че те разочаровах.

Тя не реагира и Вейлин се досети, че видението ѝ избледнява. Върна се при камъка, протегна ръка, но в последния миг се поколеба.

— Сбогом, Нерсус Сил Нин.

Тя не се обърна.

— Сбогом, Берал Шак Ур. Ако спечелиш своята война, върни се при камъка. Може би ще намериш някой нов, с когото да говориш.

— Може би. — Притисна ръка към камъка и дневната светлина изведнъж се върна, прогонвайки нощния хлад. Вейлин си пое дъх и се обърна към сеордите с най-авторитетния си глас: — Сляпата жена ми говори...

Не довърши, защото те гледаха другаде. Дванайсетимата бяха наскочали на крака и гледаха нещо встрани от него. Дарена стоеше наблизо и гледаше в същата посока с разширени от почуда очи. Вейлин се обърна и кръвната песен заехтя.

Вълкът клечеше спокойно в тревата, зелените му очи го следяха с поглед, който Вейлин помнеше добре. Но не го помнеше толкова голям, висок колкото него, ако не и повече. След миг вълкът облиза

муцуната си и вдигна глава, а воят му бе толкова силен, че заличи всички останали звуци, толкова силен, че ушите им писнаха.

Вълкът сведе муцуна, воят утихна и за миг тишина захлупи дърветата, а после се надигна друг вой, отвсякъде, когато всички вълци във Великите северни гори отвърнаха. Воят не стихна дори когато вълкът се изправи и тръгна напред, голямата му глава наведена на височината на гърдите. Вдиша и ноздрите му се разшириха да поемат миризмата на Вейлин. Той чуваше ясно песента му, чуждата мелодия, която помнеше от деня, когато Дентос умря, музика толкова странна, че го хвърляше в недоумение. Ала една нотка се познаваше лесно. „Доверие. Вълкът ми има доверие.“

Вълкът подуши ръката му, близна я, после се обърна и се отдалечи с дълги подскоци, мярна се като сребърна резка сред дърветата и след миг се скри от поглед. Неспирният вой утихна.

Хера Дракил и другите сеорди пристъпиха напред и оформиха кръг около Вейлин, воините, които бяха чакали сред дърветата, излязоха на открито и оформиха втори кръг, мъже и жени в разцвета на силите си, всички стиснали бойни тояги. Хера Дракил вдигна тоягата си хоризонтално над главата си.

— Утре — каза вождът на сеордите — ще запея бойната си песен на изгряващото слънце и ще те преведа през гората.

— Няма да палите огньовете, няма да сечете дървета, няма да ловувате. Всички войници да останат в строя, никой да не се отклонява встрани. Ще вървим само там, където ни кажат сеордите.

Видя как неколцина от капитаните се спогледаха притеснено, а по лицето на Адал тревогата се четеше ясно.

— Какво ще е наказанието, ако някой наруши правилата, милорд? — попита той.

— Няма да има нужда от наказание — отговори Вейлин. — Сеордите ми дадоха ясно да разбере, че ще имат грижата сами да следят за изпълнението на правилата.

— Длъжен съм да докладвам за настроението на хората — продължи Адал. — Както наредихте, потушаваме своевременно откритото недоволство, но няма как да затворим всички усти.

— Сега пък какво има? — попита Вейлин и прокара уморено ръка през косата си. Срещата с Нерсус Сил Нин беше оставила горчив привкус в устата му, надявал се бе да научи повече от нея и липсата на информация го изпълваше с раздразнение и несигурност. Освен това започваше да разбира защо не обича да командва. „Постоянно мрънкат.“

— Неудобни са им ботушите? Тренировките им тежат?

— Страх ги е от гората — каза Норта. — И не ги виня. Мен тази гора ме плаши до смърт, а още не сме влезли в нея.

— Разбирам — каза Вейлин. — Всеки, който няма кураж да върви през гората, е свободен да си тръгне. Нека предадат оръжията си, ботушите, продоволствието и парите, които са получили досега, след това са свободни да поемат назад към дома си, да чакат там появата на воларианската флота и да се насладят в пълна мяра на клането, което ще последва. Може би тогава ще разберат какво е истински страх. — Опря юмруци на масата с картите и пое въздух през стиснати зъби. — Или това, или ми дайте списък на най-гръмогласните и ще наредя да ги бичуват.

— Ще говоря с тях — каза Дарена, докато капитаните пристъпваха от крак на крак в последвалото мълчание. — Ще успокоя страховете им.

Вейлин кимна мълчаливо и даде знак на брат Холун да започне с ежедневния си доклад за състоянието на обоза.

— Какво ти каза тя? — попита го Дарена, след като капитаните си тръгнаха. Отвън долитаха звуците на разтурящ се лагер. Войската се готвеше да навлезе в гората. — Че така ти развали настроението?

— Повече ме тревожи онова, което не ми каза — отвърна Вейлин. — Нямахше отговори на въпросите ми, милейди. Не сподели с мен велика мъдрост, която да ни води по пътя. Не, видях само една уморена стара жена, сполетяна от последното си видение за бъдеще, което ѝ е омразно.

Дарена помълча миг, но не откъсна поглед от лицето му. Всъщност, даде си сметка Вейлин, постоянно го следеше с поглед, откакто се бяха върнали от гората.

— Вълкът — каза тя накрая. — Виждаш си го и преди.

Той кимна.

— И аз съм го виждала. Бях много малка тогава, в нощта, когато татко ме намери, вълкът ме близна... — Зарейла бе поглед в нищото, почти като в транс. После примигна, тръсна глава и стана. — Трябва да ида да поговоря с хората.

В крайна сметка никой не отказа да влезе в гората — явно думите на Дарена за пореден път им бяха внушили лоялност и кураж. „Обичат я“ — реши Вейлин. Мислеше си за лекотата, с която Дарена се движеше между мъжете, как се смееше с тях и как без видимо затруднение помнеше имената и лицата на хиляди. Самият той не притежаваше тази дарба, него мъжете го следваха от дълг или страх. Можеше единствено да се надява, че обичта им към нея и страхът им от него ще са достатъчни, когато се изправят лице в лице с воларианците.

Първи в гората влязоха войниците от Северната гвардия, пеша, повели конете за юздите, а десетки сеорди вървяха по фланговете им и ги следяха в мрачно мълчание. Вейлин поведе Първи пехотен полк след тях. Разделил беше войската на десет полка, всеки от по хиляда мъже, като бе позволил на войниците от всеки полк сами да изберат знамето си. Онези в Първи бяха предимно миньори и се бяха спрели на знаме с кръстосани кирки на син фон. Водеше ги — не без сериозна помощ от един сержант от Северната гвардия — кмет Ултин от Крадливо дъре.

— Леле, вървя през Великата гора, аз — рече с почуда Ултин, като зяпаше ококорен наоколо. — И командвам полк по заповед на милорд. А моят старец викаше, че цял живот ще изпразвам кофата с пикнята на бригадира.

— Кога напусна Ренфаел, капитане? — попита го Вейлин.

— Викайте ми Ултин, ако обичате, милорд. Момчетата ги напушва смях, като ви чуят да ми викате капитан. — Хвърли поглед през рамо към хората от полка си. — Прав ли съм, кучета невъзпитани?

— Цуни ми гъза, Ултин — каза един от първата редица. Пребледня, уловил погледа на Вейлин, и бързо сведе поглед. Вейлин преглътна острата забележка — челото на устатия бе оросено с пот, а

лицата на другарите му бяха побелели от страх, очите им току стрелкаха дърветата наоколо.

— Преди повече от петнайсет години, милорд — каза Ултин. — Толкоз минаха, откакто заряха оная вонлива дупка, дето наричах дом. Не е като да ми липсва особено. Беше си поредното мизерно миньорско селце, пълно с кофти хора на кофти плата от кофти лорд. Чух за Пределите от един калайджия, разправяше, че там един миньор печелел четири пъти повече, стига да издържа на студ и да не го е страх от диваците. Спестих малко парици и се качих на кораб. Не ми е хрумвало, че ще се върна някога. Досега де.

„Ако е останало нещо, при което да се върнеш“ — помисли Вейлин.

Към всеки полк беше прикрепен водач от сеордите. Хера Дракил водеше Първи, като водачеството му се изчерпваше предимно в сочене и вдигане на ръка в знак да спрат. Явно нямаше желание да си общува с Вейлин, дори повече отколкото при първата им среща: избягваше погледа му и упорито говореше на собствения си език, принуждавайки Дарена да превежда. „Заради вълка е — даде си сметка Вейлин. — Не им е приятно нещо да ги плаши в собствената им гора.“

Вождът на сеордите ги заведе на поляна около плитък поток, където да пренощуват. Както бе наредил Вейлин, войниците не запалиха огньовете: вместо това се заметнаха с плащовете си и вечеряха сухари и сушено месо. Разговаряха тихо, никой не запя, затова пък мнозина се стряскаха и при най-малкия горски шум.

— Какво е това? — попита шепнешком Ултин, когато от околния мрак долетя тих вой.

— Дива котка — обясни Дарена. — Търси си женска.

Вейлин откри Хера Дракил седнал на голям камък в средата на потока. Водата беше плитка, но дори най-внимателните стъпки я разплискваха и вдигаха шум. Сеордата присви очи и се обърна към Вейлин. Не го поздрави и след миг се върна към заниманието си — сваляше тетивата на лъка си. Върховете на стрелите не бяха железни, а от някакъв лъскав черен материал.

— Могат ли да пробиват броня? — попита Вейлин.

Хера Дракил взе една стрела и я вдигна пред себе си, така че върхът ѝ да улови светлика на луната. Не беше от камък, видя Вейлин, а от стъкло.

— От хълмистата земя е — каза сеордата. — Лонаките го пазят добре, но ние сме готови да се сражаваме за него. Ако се приближиш достатъчно, пробива всичко.

— А това? — Вейлин кимна към бойната тояга, оставена на ръка разстояние от сеордата. Беше дълга приблизително метър, с двойна извивка като дръжката на брадва, с удобен захват и тъпа глава, която смътно напомняше лопата. Дълго мъжка педя острие сгърчеше от дървото на два пръста под горния край. — Ще издържи ли на удар с меч?

— Защо не опиташ? — Сеордата го измери с поглед. — Само дето нямаш меч. — Остави лъка, взе тоягата и я подаде на Вейлин. Той я взе и замахна пробно няколко пъти. Оръжието беше леко и с удобен захват. Направено беше от непознато за него дърво, тъмно и гладко, шарката почти не се усещаше на допир.

— Дърво черно сърце — обясни Хера Дракил. — Меко е при обработка, но като го сложиш в огъня, става твърдо като камък. Не се чупи, Берал Шак Ур.

Вейлин кимна и му върна тоягата.

— Така и не ме попита какво ми е казала сляпата жена.

— Казала ти е, че трябва да се съюзим с теб. Виденията й са добре известни на сеордите.

— Но вие бяхте готови да отхвърлите завета й.

— Твоите хора нямат богове, моите — също. Сляпата жена е живяла много отдавна и е имала видения за бъдещето. Повечето се сбъднаха, други — не. Ние се водим от нея, но не я боготворим.

— А какво боготворите?

За пръв път нещо като усмивка мина по лицето на сеордата.

— Стоиш в това, което боготворим, Берал Шак Ур. Вие наричате това място Великата гора, ние го наричаме сеорда, защото то е нас и ние сме него.

— За да се биете с враговете ни, ще трябва да го напуснете.

— Правил съм го и преди, когато отидох да видя твоята земя с последния владетел на кулата. Много неща видях там и всичките бяха грозни.

— Сега ще видиш още по-грозни неща.

— Знам. — Сеордата остави тоягата, облегна се на скалата и затвори очи. — Знам.

7.

ЛИРНА

— Ето я пак! — ахна Мурел, посочи, затича се към носа и лодката се разклати. — Виждате ли я?

Лирна погледна към морето и зърна голямата перка миг преди тя да изчезне под повърхността. „Винаги са гладни.“

— Може би ни харесва — каза престъпникът с белезите по лицето. Казваше се Харвин и твърдеше, че преди време командвал банда от трийсет мъже, но бил заловен и хвърлен в затвора заради любовта си към красива жена от благородно потекло, история, която Илтис посрещна с открито презрение.

— По-скоро те е продала някоя кръчмарска курва, на която си забравил да платиш — беше се засмял той.

Заяждаха се постоянно, често бяха на крачка от сбиването и Лирна се бе отказала да ги разтървава. Ако единият убиеше другия, поне храната щеше да им стигне за по-дълго.

— Когато се вряза в корпуса, е видяла красивото лице на брат Илтис и се е влюбила до уши — продължи Харвин. — Затова ни следва, не може да се отлепи от него.

— Ах ти, боклук неден! — запени се Илтис.

Лирна им обърна гръб. Знаеше, че спорът им неизбежно ще се разгорещи, така че вместо да им слуша глупостите плъзна поглед по морската повърхност. Вече четири дни се носеха по вълните и червената акула беше единствената им компания. Отдавна би трябвало да е обърнала лодката им и да ги е изяла, без да си дава много зор. Щом можеше да потопи цял кораб, нещастната им лодка не би следвало да я затрудни по никакъв начин. Лирна постоянно се сецаше за последната усмивка на Фермин, за окървавените му зъби. „Вече дадох всичко, което имах за даване...“

Перката се появи отново и Мурел замръзна като статуя, разранените ѝ пръсти литнаха към устата ѝ. Този път акулата беше по-близо, движеше се косо към тях през вълните. Мурел стисна очи и започна да рецитира от катехизиса на Вярата. Перката ставаше все по-

голяма. Лирна прегърна момичето през раменете, а Илтис и Харвин забравиха за спора си. Перката свърна на двайсетина метра от лодката, раираното в червено тяло на акулата се издигна от водата и едно гигантско черно око грейна за миг над вълните. Мурел отвори очи, изскимтя и пак ги затвори. Акулата удари с опашка, после отново се скри под повърхността.

— Отиде си — каза Лирна на хлипащата Мурел. — Видя ли?

Момичето само поклати глава и се срина на дъските, уплашено и изтощено. Главата му се отпусна в скута на Лирна.

Лирна плъзна поглед по малкото си дървено кралство от пет гладни поданици и за пореден път се запита дали нямаше да е по-добре за тях, ако ги беше зарязала в трюма. На сутринта след като корабът потъна бяха успели да съберат малко храна от бурета, които подскачаха по вълните, най-вече маринована риба, която беше толкова гадна, че когато я опита за пръв път, Лирна едва не повърна, но гладът бързо сложи край на капризите ѝ. Най-големият ѝ страх беше свързан с липсата на прясна вода, но точно той се оказа безпочвен, защото всеки ден валяха проливни дъждове, толкова силни, че се налагаше да изгребват вода от лодката. Греблата им представляваха две къси дъски от палубата на кораба. През първия ден Илтис и престъпникът гребяха с тях на запад, докато мълчаливият Бентен, млад рибар от Варинсхолд и единственият моряк сред тях, не посочи ранните вечерни звезди и не обясни, че по негова преценка се намират на петдесетина мили източно от местоположението си предната вечер.

— Което означава, че сме се отдалечили значително от Варинсхолд в южна посока каза той. — По тези ширини борејлинските течения са с източна посока. Гребете колкото искате, но няма да постигнете нищо.

„На изток.“ Тоест теченията щяха да ги изхвърлят на бреговете на Волярия, ако преди зова не умряха от глад. Чела беше достатъчно морски истории и знаеше до какви крайности може да тласне гладът отчаяните хора. Постоянно си мислеше за „Морски призрак“. „Морски призрак“ бил един от първите бойни кораби на баща ѝ, построяването му глътнало гигантски средства и мнозина твърдяха, че бил най-хубавият кораб, отплавал някога от пристанище на Кралството. Изчезнал в буря близо до северния бряг във второто десетилетие от царуването на Янус. Смятало се, че е потънал, но няколко месеца по-

късно ренфаелски рибари го открили да се носи в южна посока. На борда му имало само един жив член на екипажа, умопомрачен моряк, който гризъл бедрената кост на свой колега, а на палубата имало спретната купчинка черепи. По заповед на баща ѝ „Морски призрак“ бил изгорен и останките му потопени, защото никой моряк не би се качил на палубата му.

Главата на Мурел натеза в скута ѝ, Лирна сведе поглед и видя, че девойката е заспала. Тихи стонове се отронваха от полуотворените ѝ устни — вероятно сънуваше изтезанията, които бе преживяла на кораба. Лирна овладя импулса си да я погали по косата, защото знаеше, че дори най-лекото докосване ще предизвика поредния пристъп на ужас и писъци. „Съжалявам — помисли си тя, загледана в Мурел, която потрепваше насън. — По всичко личи, че плановете ми да съборя империята им са обречени на провал.“

Лодката се разклати отново. Лирна вдигна глава и видя Бентен да стои на кърмата и да гледа на изток, заслонил с ръка очите си срещу жаркото слънце.

— Акулата? — попита го тя.

Младият рибар мълчеше, загледан на изток, после изведнъж се вдърви. След миг се обърна към нея и каза:

— Платно.

Всички се завъртяха вкупом и едва не обърнаха лодката.

— Воларианци? — попита Илтис.

— По-лошо — каза Бентен. — Мелденейци.

Мелденейският капитан се подпря на парапета и погледна надолу към тях с бегло любопитство и нескрито презрение.

— Според мен вие, сухоземните, сте си най-добре в робски вериги. Така де, и без това сте оковани за сушата.

Илтис размаха веригите, които по някаква причина не беше изхвърлил в морето, навярно, ако питаша Лирна, за да убие с тях Харвин при нужда.

— Вече не сме роби, сами се освободихме.

— А корабът? — попита капитанът.

— Потъна с все похитителите ни.

— И с всичко ценно, което са носели. — Погледът му се плъзна по лодката, първо се задържа върху Мурел, после върху белезите на Лирна. — Чудя се теб за какво са използвали, красавице? — попита с широка усмивка.

Лирна прогони гнева си. Беше наясно, че продължат ли да се носят с лодката на милостта на морските течения, ще умрат.

— Аз съм добре образована — отвърна тя. Знаеше, че истинската причина само ще предизвика нов пристъп на смях. — Говоря много езици. Господарят търсеше учителка за дъщерите си.

— Сериозно? — попита капитанът и премина на алпирански:

— Чела ли си „Песни за злато и прах“?

— Да. А веднъж за една бройка да се срещна с автора им.

— Къде се крие сърцето на разума?

— В познанието, но само когато е дълбоко свързано със състраданието. — „Надявам се тази дума да има някакво значение за теб“ — добави тя наум.

Капитанът присви очи.

— А волариански? — попита на езика на Кралството.

— Да.

— И писмено, и говоримо?

— Да.

Той се обърна и махна на екипажа си.

— Качете я на борда. Останалите зарежете.

— Не! — извика Лирна. — Ще качите всички ни. Не знам за какво ви трябват уменията ми, но ще ги получите само ако вземете всички ни на кораба си.

— Не си в позиция да се пазариш, моя изгорена красавице — отговори през смях той. — Но само за да покажа колко съм щедър по душа, ще взема и хубавелката.

Един от моряците край парапета изправи внезапно гръб, посочи и извика уплашено. Лирна се обърна и видя главата на акулата да пробива повърхността на петдесетина метра от тях. Чудовището се плъзна по хълбок с раззинати челюсти и лъскави зъби. Мелденейците моментално се втурнаха към такелажа, а капитанът им лаеше заповеди и току поглеждаше объркано към Лирна. Тя стъпи с един крак върху борда на лодката и извика:

— Всички! Или ще скоча!

Заведоха останалите в трюма. При вида на толкова много оголени саби Илтис и Харвин неохотно предадоха веригите си. Капитанът набута Лирна в каютата си, тясно помещение, пълно с навити на рула карти и заключени сандъци, един от които вдигна на закованото за пода бюро, завъртя ключ в тежката ключалка и вдигна капака. Извади отвътре свитък със счупен печат и го тикна в ръцете ѝ.

— Чети.

Лирна разви документа и плъзна поглед по текста. Нужни ѝ бяха само няколко секунди да разбере съдържанието му, но реши да се позабави с превода. Нещо в погледа на капитана никак не ѝ харесваше.

— От съветник Арклев Ентрил до генерал Реклар Токрев — започна тя бавно и с престолено усилие. — Командващ офицер на дванадесети корпус на воларианската имперска армия. Поздрави, уважаеми зетко. Разбирам, че е редно да ви поздравя, макар докладът за неизбежната ви победа още да не е стигнал до нас. Моля те да предадеш най-топлите ми поздравии на моята почитаема сестра...

— Достатъчно — каза капитанът. Извади от сандъка малка книга с кожени корици, взе свитъка от ръцете ѝ и ѝ подаде книгата. — Сега това.

Лирна прелисти първите няколко страници, скри лукавата си усмивка и вместо това се намръщи озадачено.

— Това... нищо не ми говори.

Очите му се присвиха още повече.

— Защо?

— Буквите са разбъркани, смесени са с цифри. Може би е някакъв код.

— Какво знаеш за кодовете?

— Баща ми използваше шифровани съобщения в търговията си. Все се притесняваше, че конкурентите ще се доберат до цените му...

— Можеш ли да го разчетеш? — прекъсна я той.

Тя сви рамене.

— Ако имам време да поработя върху кода, може би...

Капитанът се наведе към нея и я обля с дъха си.

— Повярвай ми, сухоземна, времето е лукс, с който не разполагаш.

— Трябва да открия ключа.

— Ключа?

— Всеки код си има ключ, основата на шифъра. Ключовете се пазят в дълбока тайна и в повечето случаи едва малцина знаят за...

Той я хвана над лакътя, избута я от каютата и я поведе към трюма, все така стиснал малката книга. Минаха покрай другите, които клечаха в тъмното, заобиколени от членове на екипажа. Мурел вдигна към нея уплашени очи. Капитанът спря пред затворена врата близо до кърмата, пред която стоеше на пост моряк, и нареди:

— Отключи.

Вратата се отвори и вълна от непоносима смрад заля сетивата на Лирна — смесица от екскременти, урина и вкиснала пот. Тя с мъка потисна гаденето си, когато капитанът я блъсна вътре. Някакъв мъж седеше в дъното на стаичката, косата му дълга и мазна, дрехите му окъсани останки от униформа, лекъсани със собствената му мръсотия. Тежки окови бяха стегнати към китките и глезените му. Ако се съдеше по миризмата, държаха го тук поне от няколко дни.

— Мръдне ли, пребий го — изръмжа капитанът на пазача, който стисна по-здраво тоягата си и пристъпи към тях. — Бърз е като змия проклетникът. Имаше скрит нож и го заби в окото на единствения сред моряците, който говореше свинския му език. — Капитанът скрита с ботуша си вонящия мъж и той изпъшка от болка. Отстъпи назад и се обърна да я погледне. — Ако някой знае този ключ, за който говориш, това е той.

Лирна приклепна и се премести предпазливо към затворника. С периферното си зрение виждаше пазача и пиринчената дръжка на ножа му, затъкнат в ботуша. Мъжът я следеше с присвити очи. Под мръсотията и засъхналата кръв лицето беше красиво.

— Вече пращат чудовища да ме тормозят — измърмори той.

— Как се озова тук? — попита го Лирна на собствения му език.

— А, значи са намерили умно чудовище — отвърна той. — Кажете на пирата, че ще е по-добре да ме убие още сега, защото когато нашата флота го намери...

— Ако искаш да живееш, затвори си устата и прави каквото ти кажа — прекъсна го Лирна с най-спокойния си тон. — Бъди сигурен, че пет пари не давам дали ще живееш, или ще те хвърлят на акулите.

Само че ако не убедя пирата, че си склонен да съдействаш, ще хвърлят не само теб, а и мен. Е, как се озова тук?

Той кривна глава и я измери с поглед. Зад арогантността му Лирна долови искрата на буден ум. „Прилича на Дарнел, но много по-умен — реши тя. — Разговорът няма да е приятен.“

— Предателство — каза той. — Измама. Лъжите на роб, а само пълен глупак вярва на казаното от роб. Несметни богатства, цял остров, това ми обеща. Откраднати от най-великия мелденейски пират, живял някога, съкровище, което мнозина смятали за легенда, но той имал карта и беше готов да я размени срещу свободата си. Щяхме да се отклоним само с няколко дни от курса си, затова реших да си опитам късмета.

— Но когато сте стигнали до въпросния остров, там ви е чакало не легендарното съкровище, а тази банда пирати.

Той кимна уморено.

— Прав си — каза тя. — Постъпил си като пълен глупак.

Той се метна към нея и оковите издрънчаха, но бързо замръзна, когато пазачът пристъпи и повдигна брадичката му с тоягата си.

— Казва, че иска да го откарате до някое алпиранско пристанище — обърна се Лирна към капитана на езика на Кралството. — В замяна на ключа.

Капитанът сръчка пазача, той дръпна тоягата си и отстъпи назад.

— Днес се чувствам щедър — каза капитанът и погали брадата си. — Затова ще започна с лявата му ръка, кокалче по кокалче. Кажй му, че само това ще получи като възнаграждение.

— Не е нужно да им казваш нищо — каза тя на воларианеца. — Просто ги накарай да си мислят, че им казваш. — Примъкна се поблизо и му показа книгата с кожените корици. — Искат ключа към кода. Ако решат, че си ми го разкрил, аз ще се престоря, че мога да дешифрирам текста. Но ще ми отнеме доста време, може би достатъчно, за да ни открие твоята флота.

— Какво, нямаш търпение да те вземат в робство?

— Веднъж вече ми се случи и не беше толкова зле в сравнение с тази сган. Воларианците няма да ме закачат заради лицето ми, а тези тук не са толкова гнусливи.

— И защо да не ме убият, след като изиграя малкия ти фарс?

— Ще им кажа, че ми трябваш жив, че кодът е много сложен и вероятно ще ми е нужна помощта ти.

— И защо да ти вярвам?

— Защото няма да им кажа, че държат в ръцете си сина на съветник. — Погледна многозначително към окъсаната му червена риза със златната емблема на гърдите, същата като печата върху свитъка, който ѝ бе показал капитанът. — Ценен пленник, когото да откарат на Островите. Как мислиш, дали кариерата на баща ти ще издържи такъв позор? Или твоята?

Той вдигна глава и я погледна в очите.

— Коя си ти, чудовищна жено?

— Просто избягала робиня, която се опитва да оцелее.

Той я гледа мълчаливо още миг-два, неспособен да скрие гнева си.

— Покажи ми книгата — каза ѝ накрая.

Тя отвори книгата, наведе се по-близо и плъзна пръст по редовете.

— Чувала съм — прошепна под нос, — че само на воларианци, които притежават повече от сто хиляди роби, им е позволено да носят червено.

— Чула си правилно — измърмори на свой ред той и кимна уж в съгласие, докато тя се взираше в текста.

— Много си млад да си натрупал сам такова богатство. — Вдигна вежди, уж разбира написаното.

— Подарък от баща ми за пълнолетието. — Говореше с тон на неохотно съгласие. — Една трета от собствеността му. Позволи ми и сам да си избира измежду робините за наслада. — Стрелна я с кос поглед, очите му се спряха на изгореното ѝ лице. — Ще трябва да те разочаровам, скъпа, но сред тях едва ли ще се намери място за теб.

Лирна кимна за последен път, поотдръпна се и затвори книгата.

— Благодаря ти — каза тя.

— Винаги държа на думата си — отвърна той с неутрален тон.

— Не, не за това. А защото ме улесни.

Той свъси чело.

— Ка...

Лирна се завъртя, грабна ножа от ботуша на пазача и го заби в гърдите на воларианеца. „В центъра — беше ѝ казала Давока. —

Винаги се цели в центъра на гърдите и ще намериш сърцето.“

Остана без въздух, когато капитанът я запрати по гръб на пода и тръгна към нея с изваден кинжал.

— Лъжлива кучка! — кресна той, наведе се да я сграбчи за предницата на дрехата, повдигна я и я опря в стената на малкото помещение. Лирна усети кинжала под брадичката си. — А казват, че на моя народ не можело да се разчита.

— Ти... — Тя се закашля и най-сетне успя да си поеме въздух. — Можеш да ми вярваш.

— Да, вярвам, че ще ми забиеш нож в гърба при първа възможност.

— Можеш да ми вярваш, че ще преведа книгата.

— Как ще го докажеш? Размени няколко думи е оня боклук, преди да му видиш сметката, и това беше.

Тя го погледна в очите.

— Изпратили са те да нападнеш кораба му.

Той надвисна над нея и върхът на кинжала убоде гърлото ѝ.

— Я пак?

— Заради книгата. Корабните лордове са те изпратили да превземеш кораба му и да вземеш книгата.

Лицето му се разкриви и той положи видимо усилие да преглътне следващите, си думи. Направи крачка назад, все така стиснал удобно кинжала.

— Виждаш твърде много, изгорена красавице.

Тя отвори уста и думите се изляха една през друга почти без пауза:

— Двайсет и осем златни кюлчета с герба на дом Ентрил, дванайсет бъчви с вино от Ескетия, церемониален къс меч с гравирана на острието благодарствена поема от Управляващия съвет към генерал Токрев като признание за победата му... — Остана без дъх и впери поглед в лицето му. Ръката, с която капитанът стискаше кинжала, сякаш се поколеба. — Това сте намерили в трюма на кораба им, нали?

— Ти откъде?...

— Описано е в книгата, на първата страница.

— Но ти я погледна само за секунда.

— Това ми беше достатъчно.

— И текстът е кодиран.

— Заместваща матрица на принципа на низходящ цифров ред. Не е особено трудно, ако знаеш как да го разчетеш. И сега аз съм единственият човек на този кораб, а вероятно и в тази половина от света, който може да го прочете.

Той извади книгата изпод колана си и ѝ я бутна в ръцете.

— Ами направи го.

Тя поизправи гръб и изчака дишането ѝ да се успокои.

— Не.

— Вече ти казах, не си в позиция да...

— Да се пазаря? — ухили се Лирна. — О, тъкмо напротив.

Мъжете от лодката получиха свой ъгъл в трюма, заедно с нови дрехи и свята храна. Лирна и другите две жени, Мурел и Орена, се настаниха в каютата на първия помощник-капитан.

— Сигурна ли си? — попита Мурел шепнешком.

Лирна протегна ръка към малкото огледало, което момичето се бе опитало да скрие.

— Да.

Огледалото беше със сребърен гръб и с множеството орнаменти, характерни за алпиранските занаятчии от северните пристанища, а мотивът на боричкащ се с лъв човек беше сред любимите им елементи. Лирна плъзна за миг пръсти по релефното изображение, после обърна огледалото.

По-късно често се бе чудила защо не е реагирала с писъци и сълзи, защо отчаянието не я е хвърлило в пристъп на истерия. Всичко това го чувстваше отвътре, вилнееща буря от болка и мъка, но външно не направи друго, освен да седи и да се взира в обезобразеното лице в огледалото, лице, което не познаваше. Повечето ѝ коса я нямаше, кожата на скалпа ѝ беше отекла и възпалена, мешавица от червени и розови кръпки. Пламъците бяха обхванали горната част на лицето ѝ, от основата на носа ѝ нагоре, а линията от изгоряла плът се спускаше диагонално от лявата скула към дясната челюст, като зле прилепваща маска, за празника на пазителя.

„Никаква кралица не мога да бъда — мислеше си тя, вперила поглед в очите на обгорената непозната. — Кой художник ще нарисува портрета ми? И какво ще отпечатат върху монетите в монетния двор?“ Последната мисъл я накара да се разсмее, а смехът ѝ стресна Мурел — девойката явно беше решила, че е изгубила разсъдъка си.

Лирна ѝ върна огледалото.

— Благодаря.

— Какво стана в трюма? — попита Орена, стройна жена с тъмни очи и коса, със синини по врата, спомен от насилието на воларианския кораб. Преживяла бе същото като Мурел, но явно се справяше по-добре с травмата си. Въпреки това беше достатъчно умна да се страхува.

— Убих един воларианец — отговори Лирна. Не виждаше смисъл да ги лъже.

— Защо?

— Само така можех да съм сигурна, че няма да ни изхвърлят през борда на кораба.

— И накъде точно пътува този кораб?

— Към Мелденейските острови. Оттам ще можем да се върнем в Кралството.

— В замяна на какво?

Лирна взе книгата от леглото, където я беше оставила, и я разлисти.

— Срещу малка услуга. Не се бойте, капитанът обеща да не ни закачат, стига аз да си свърша моята работа.

— Не съм много сигурна за последното — измърмори жената. Крачеше напред-назад из каютата със скръстени на гърди те ръце. — Тези пирати... не ми харесва как ни гледат. Вече знам на какво са способни моряците. Не съм вярвала, че ще ми липсва съпругът ми, оня дебел глупак.

Мурел се тръшна на леглото.

— Щом е бил дебел и глупав, защо си се омъжила за него?

Орена я погледна изпод вежди.

— Защото беше богат.

Жените продължиха да си приказват, а Лирна се съсредоточи върху книжлето. В по-голямата си част представляваше скучна миниатюра на военна кореспонденция, списъци с доставки, очаквани

линии на отбрана. Направи ѝ впечатление, че воларианците имат подробни планове за окупацията на всички васалства, с изключение на Ренфаел, и си спомни последните думи на Дарнел при последната им среща. „Вярата да ми е на помощ, трябваше да опитам.“

„Дали пък онзи облечен в стомана глупак най-после не ми е дал основание да го обеся? — запита се тя, но бързо реши, че този въпрос може да почака. — Корабните лордове са изпратили най-добрите си хора за тази книжка. Все трябва да има причина за това.“

Който и да беше писал текста, бе достатъчно умен да не разчита единствено и изцяло на шифъра. Някои от топографските имена бяха сменени. Планът на улиците, описан в книгата, например, ѝ подсказа, че „Зловещият“ всъщност е Варинсхолд, а „Свраче гнездо“ очевидно беше Алтор, защото кой друг град се намираше на остров? При други не беше толкова очевидно. „Чайката“ се споменаваше бегло, както и „Гарванова вис“, но пък ставаше въпрос за мини и това я наведе на мисълта, че са имали предвид Северните предели. „Жална му майка на онзи, когото пратят да превземе Пределите“ — помисли си тя. Най-много място беше отделено на „Змийска бърлога“, сложна локация с множество пристани и морски канали. Описанието беше придружено от подробен план за нападение.

„Задължително е — пишеше в книжката — възможно най-много кораби да се съберат за нападението над Змийската бърлога след успешното завземане и умиротворяване на Зловещия. Атаката трябва да се състои преди началото на зимните бури. Адмирал Карлев ще поеме командването на атакуващите ескадрони, като на първо място трябва да се отреже достъпът на врага до пристанищата...“

Стана от леглото и отиде при вратата. Отвори я и пазачът отвън пристъпи с ръка върху дръжката на сабята си. Именно той бе охранявал мъртвия воларианец и явно не гореше от желание да скъсява твърде много разстоянието до Лирна.

— Трябва да говоря с него — каза тя.

— Надявам се да удържиш своята част от договорката ни — каза тя на капитана, — но смятам ще се съгласиш, че е най-добре да споделя тази информация още сега, без бавене.

Не се наложи да го убеждава дълго — изглежда, думите ѝ само затвърдиха негово отдавнашно съмнение. Нареди всички излишни тежести да бъдат изхвърлени в морето, включително златните кюлчета, взети от воларианците, и всички платна да бъдат вдигнати. Заради теченията се наложи да поемат за кратко на юг, преди да се отправят на изток, и капитанът гонеше екипажа си безмилостно.

— Какво става? — попита Илтис. Лирна бе слязла в трюма и всички бегълци се трупаха около нея.

— Воларианците се придвижват към Мелденейските острови — каза тя. — Движим се натам по най-бързия начин, за да ги предупредим.

— А какво ще стане с нас, когато пристигнем? — попита Харвин.

— Капитанът ми даде дума, че ще ни пуснат. Имам основание да му вярвам.

— Защо? — настоя престъпникът.

— Защото без мен трудно ще убеди корабните лордове.

Два дни по-късно ги застигна лошо време, но дори и сега капитанът почти не свали от платната, макар морето да се надигаше гневно, а вятърът да брулеше безмилостно такелажа с все моряците, които лазеха по мачтите. Силното морско вълнение се отрази зле на сънародниците ѝ, всички повръщаха, освен Лирна и Бентен.

— Плавали сте и преди, милейди? — попита младият рибар, когато бурята утихна за кратко. Останалите повръщаха през парапета, а Харвин надигаше глава между напъните и редеше колоритни псувни.

— Нерез да ви го начука, курвенски изчадия! — редеше той и размиваше екипажа.

— Не съм ти „милейди“ — каза тя на Бентен. — А мореплавателският ми опит се състои в няколко плавания с баржа по Саламурената река. — „Последното беше с племенника и племенницата ми, преди да потегля на север. Малкият Янус видя видра да се катери по брега на реката с прясно уловена пъстърва в устата, плесна с ръце и взе да скача от вълнение...“

— Милейди? — каза Бентен. Стори ѝ се притеснен и загрижен. Лирна вдигна ръка към очите си и усети издайническа влага под върховете на пръстите си.

— Госпожа, моля те — поправи го тя. — Аз съм обикновена търговска щерка.

— А, не. — Младежът поклати глава, бавно, но категорично. — Определено не сте търговска щерка.

Бурята бесня цели шест дни почти без почивка, след това слънцето напече мократа палуба, а всички платна се опнаха да уловят западните ветрове. Лирна започна да слага шал на главата си, защото незаздравялата кожа я болеше от силното слънце. Това доведе до една почти катастрофална случка, когато член на екипажа реши да се пошегува, дойде при нея с поклон и ѝ връчи по-голям шал с думите: „За лицето ви, госпожо.“

Илтис се засмя с глас, гръмогласно и продължително, тръгна към мелденееца и му подаде ръка. Морякът се оказа достатъчно глупав да я приеме.

— И сега как ще работи с въжетата, като са му счупени и двете ръце? — попита навъсено капитанът малко по-късно. Боят беше кратък, но брутален — осакатеният от Илтис моряк се мяташе по палубата като риба на сухо, а Илтис, Харвин и Бентен се млатеха с колегите му. Един от моряците извади сабя и точно тогава капитанът им кресна да прекратят сбиването.

— Сред нас има един моряк — отвърна Лирна. — Може той да заеме мястото му.

Гневът на капитана ѝ се струваше някак пресилен, а и не личеше да е особено загрижен за наранения си моряк.

— Ще го заеме и още как — изръмжа той и без да каже нищо повече тръгна към кормчията да го смъмри, задето е позволил корабът да се отклони от курса.

Лирна откри Илтис в трюма — Мурел почистваше нежно раните му с мокър парцал, който вече беше почервенял от кръвта. Без да каже и дума, Лирна го целуна по четинестата глава. Изражението изчезна моментално, но Лирна можеше да се закълне, че усмивка бе кривнала устните на Илтис, преди той да изръмжи сърдито и да ѝ обърне гръб.

Стана ѝ навик да се мотае на палубата вечер. Орена и Мурел дърдореха с часове, преди да заспят, обикновено за дребни и скучни неща. Лирна подозираше, че в разговорите им съзнателно липсва дълбочина, че търсят бягство от преживените травми в приказки за любовни несгоди и момичешки пакости, травми, които бяха спестени на нея заради изгарянията ѝ. Нямаше нищо против дърдоренето им, разбираше защо го правят, но имаше нужда от относителната тишина на палубата, за да продължи с анализа на информацията.

Отначало размишленията ѝ бяха оцветени изцяло от събитията в тронната зала, тази централна трагедия, която привличаше мислите ѝ като магнит и раждаше неприятни заключения. „Планът е бил подготвян с години — реши тя. — Такава съвършена убийца не се създава за един ден. А и кой да очаква, че Ал Телнар ще умре като герой?“ Хвана я срам, задето бе отхвърляла с толкова презрение ухажванията на лорда през годините. Явно бе сбъркала в преценката си за него, защото само един достоен за уважение човек би се хвърлил срещу родени от Мрачното пламъци да я спаси с риск за собствения си живот. Но герой или не, пак би бил ужасен съпруг, гласеше окончателното ѝ заключение.

Скоро започна да си дава сметка, че като насочва вниманието си само към едно събитие, губи от поглед цялостната картина. Спомни си нещо, което бе прочела в „Мъдростите на Релтак“: „Пази се от изкушението на прибързаните заключения. Не се преверявай на удобния отговор, преди да си научил всичко, което трябва да се знае.“

„Превземането на град с размерите на Варинсхолд — разсъждаваше тя — изисква многохилядна армия. Кралската гвардия не е била там, вярно, но все пак... А не е била там, защото само брое дни преди инвазията е поела другаде. Забележително лош късмет, породен от нападението срещу граничния лорд на Южния бряг...“ Опита се да възстанови малкото, което бе научила за покушението над владетеля на кулата. „Двама убийци, кумбраелски фанатици... Двама убийци.“

При липсата на други доказателства би трябвало да го интерпретира като подозрение и нищо повече, но си позволи да го приеме като факт. „Брат Френтис и воларианката. Не са стояли със скръстени ръце.“ Звучеше невероятно, на истината бе, че съжаляваше за смъртта на Френтис. „Ако беше оцелял, щях да го разпитвам, докато

си каже всичко. А *тя*, тя оцеля и без съмнение убива наред, докато сънародниците ѝ вилнеят из моите земи.“

Сведе поглед към ръцете си — бяха се свили в юмруци, както когато бе намушкала воларианеца. Спомни си как кинжалът трепна в ръката ѝ заедно с последния удар на пронизаното сърце. „Тя може да убива — помисли си тя. — Но вече го мога и аз.“

8. ФРЕНТИС

Свободният меч вдигна острието да улови лунния светлик и плъзна възхитен поглед по ръба, а когато видя уловените в метала сиви пламъци, се усмихна. Прекрасна плячка, която да отнесеш у дома.

— Това не е твое — уведоми го Френтис, докато се прехвърляше през стената.

Един куритай вероятно би имал шанс да парира удара, но този мъж не притежаваше необходимите за това свръхестествени рефлексии. Ловджийският нож потъна в гърлото му преди да е издал и звук и Френтис го прихвана и го държа, докато конвулсиите му не спряха. Клекна и погледна надолу към вътрешния двор — шепа воларианци крачеха напред-назад между познатите входове, всичките свободни мечове. „Куритаите са твърде ценни, за да вардят и патрулират“ — помисли си той.

Плъзна жадно поглед по сградите и дворовете на Дома на ордена, всяко тгълче, покрив и тухла бяха каквито ги помнеше, но с една съществена разлика — тази нощ по стените не патрулираха сини плащове, а волариански паразити.

Взе плаща на мъртвия воларианец, смени меча на ордена със своя собствен и тръгна със спокойна крачка към най-близкия страж. Когато се приближи достатъчно, та онзи да различи лицето му, метна ловджийския нож и го уби на място.

В рамките на един час успя да направи пълна обиколка на стените, като уби всички стражи, които срещна по пътя си. Само един, при портата, успя да му окаже съпротива, сержант на средна възраст, явно ветеран, смугъл и обветрен от слънцето мъж, вероятно от южните части на империята. Съумя да парира един-два удара, като крещеше за помощ към мъртвите си другари, преди сребристото острие на Френтис да се плъзне покрай неговия къс меч и да пронизва нагръдника. Френтис го довърши с ножа и се прислони в една сянка, в случай че някой се притече, разтревожен от виковете на сержанта. Никой не се появи.

Измъкна се от сянката, извади една запалена факла от скобата ѝ, изправи се на ръба на стената и я размаха три пъти. След секунди стотина тъмни силуета се отделиха от линията на дърветата и хукнаха презглава към портата, Давока — най-отпред. Френтис слезе в двора и извади дебелия дъбов гред, която залостваше портата. Не изчака другите, а изтича до вратата към подземията и хукна надолу по стъпалата. Тежката врата към склада на ордена се охраняваше от двама куритаи, знак, че воларианците имат някаква представа за стойността на онова, което се пази там. Френтис захвърли откраднатия плащ и тръгна към куритаите с меч в едната ръка и ловджийския нож в другата. Както можеше да се очаква, стражите изтеглиха спокойно своите оръжия, без признаци на паника или страх, и заеха позиция за бой, която Френтис помнеше от ямите — един зад друг, като предният приклепна, а онзи зад него остана прав.

Всичко приключи с шест движения, с едно по-малко от най-доброто му постижение в ямите. Лъжлива атака срещу предния, скок и замах към задния, които го принуждават да парира, последвани от силен ритник в гърдите, блок на удара от приклепналия, срязване на гърлото с обратния замах, накрая хвърленият нож потъва с въртеливо движение в окото на задния, който тъкмо е възстановил равновесието си.

Прибра ножа си, свали ключовете от пилона в стената и отключи вратите.

Подземията бяха точно толкова тъмни, колкото ги помнеше, само блед светлик на запалена факла прозираше в дълбините. Френтис тръгна предпазливо напред, приведен, наострил слух, но чуваше само затрудненото дишане на човек, измъчван от болка.

Бяха оковани за стената, с вдигнати ръце и пранги на китките. Първият беше мъртъв, висеше отпуснат и безжизнен с рани от скорошни изтезания по широката гръд. „Инструктор Джестин. Повече няма да кове мечове.“ Френтис мобилизира самообладанието си и продължи нататък. Още трупове на изтезавани мъже, повечето братя, но сред тях позна и инструктор Чекрил, което го накара да се запита какво ли е станало с кучетата на ордена.

Следващият в редицата също му се стори мъртъв, слаб мъж на средна възраст, с провиснала глава и много кръв по торса, но после

Френтис с мъка потисна вика си, когато мъжът вдигна рязко глава, веригите издрънчаха и лудите му очи се спряха върху лицето му.

— Умряха — каза инструктор Ренсиал. — Запалиха оборите. Всичките ми коне са мъртви.

Френтис клекна до него; мъжът не изпускаше от поглед лицето му.

— Учителю, аз съм, брат Френтис...

— Момчето... — Ренсиал взе да кима в знак на потвърждение. — Знаех, че ще чака.

— Учителю?

Ренсиал завъртя глава, умопомраченият му взор попиваше мрака наоколо.

— Кой да помисли, че Отвъдното ще е толкова тъмно?

Френтис се надигна и започна да изпробва ключовете на връзката, докато не откри един, който отключи оковите на инструктора. Прихвана го през кръста и му помогна да се изправи.

— Това не е Отвъдното, а аз наистина съм тук и ще ти помогна. Знаеш ли къде е аспектът?

— Няма го — изпъшка Ренсиал. — Отиде в сенките.

Френтис поспря, зърнал друго слабо сияние, тесен правоъгълник светлина в черното подземие. „Стайте на инструктор Грейлин.“ Там имаше само рафтове с оръжие, които воларианците със сигурност бяха опразнили, но все пак си струваше да хвърли един поглед. Помогна на инструктора да стигне до стената, да се облегне и да се смъкне на пода.

— Минутка само, учителю.

Изтегли меча си и тръгна към вратата. Отвори я с върха на ботуша си. Кльоцав мъж беше коленичил на пода край маса, на която лежеше труп. От плота на масата капеше кръв и се събираше на локвички по пода.

— Моля ви — прошепна на волариански коленичилият и Френтис видя прясната кръв по ръцете му почти до лактите.

Мъжът продължи да се моли, но Френтис не му обърна внимание. Приблжи се към масата и трупа.

Приживе бе с космати гърди, сега одрани на ивици, косата му също бе гъста, но от нея беше останало малко — скалпът му беше нашарен от десетки изгаряния с триъгълна форма. Лицето му, сега почти изцяло скрито под синкави отоци, бе широко, и — в спомените

на Френтис — не твърде интелигентно, освен когато хванеше следа — тогава чертите му оживяваха. Когато този мъж хванеше следа, очите му — сега извадени — се стрелкаха с остротата на вълк.

— Значи не е загинал при падането на портата — измърмори Френтис. Плъзна поглед по стаята, където някога инструктор Грейлин бе живял и поддържал подробни архиви за складовите наличности на ордена — за всяко оръжие, зрънце и дреха, озовали се в подземие. Сега тефтерите му ги нямаше, мястото им бе заето от грижливо подредени инструменти за мъчения, лъскави и наточени.

— Моля ви — изхлипа мъжът с окървавените ръце. На пода под него растеше локва бистра течност. — Правя само каквото ми заповядат.

— Защо му е било сторено това? — попита Френтис.

— Този мъж уби много свободни мечове от батальона, сред тях и племенника на командира.

— Ти си роб — отбеляза Френтис.

— Да. Правя само каквото...

— Да. Вече го каза. — Звуци на битка стигнаха до тях. Явно гарнизонът от свободни мечове най-сетне се бе вдигнал по тревога.

Френтис тръгна към вратата.

— Този батальонен командир, къде да го намеря?

Оказа се, че командирът се е настанил в старите покои на инструктор Хоунлин, които гледаха към двора. Френтис остави прозорците отворени, така че пленниците да чуват как робът си върши работата. Те стояха на колене в двора, дванайсет оцелели от над двестата войници гарнизон, повечето ранени. Оставил ги бе да се поизпотят, докато отиде да нагледа кучкарника, и когато се върна, ги завари в задоволително състояние на ужас.

— Вашият командир не пожела да съдейства — обърна се към тях Френтис и неколцина се стреснаха допълнително, чули го да говори на собствения им език. — Мъжът, който ръководеше нашия орден, се казва аспект Арлин. Знаем, че е бил тук, когато портата е паднала. Първият, който ми каже къде е, ще живее.

Откъм прозореца долетя звук, който Френтис помнеше добре от ямите — кастрацията винаги е придружена от писък с уникална

пронизителност.

Един от мъжете се сви и повърна, пое си дъх да отговори, но съседът му се оказа по-бърз.

— За високия ли става въпрос?

— Да — каза Френтис и всички пленници се разприказваха един през друг, но бързо млъкнаха, когато наобиколилите ги бойци пристъпиха с вдигнати мечове. Френтис застана пред онзи, който се беше обадил пръв. — Високият.

— Е-един офицер от щаба на генерала го отведе в-в града. Малко след като превзехме тази крепост.

— Това е дом. — Френтис изправи грубо мъжа на крака и го повлече към портата. Пътьом мина покрай Джанрил Норин, бившия менестрел, който чакаше с ренфаелския си меч на рамо. — Не губете излишно време — нареди му Френтис.

Тъкмо извеждаше мъжа през портата, когато откъм двора долетяха писъци. Той извади ножа си и прерязва въжетата на пленника.

— Върви в града и кажи на хората си какво е станало тук.

Мъжът го зяпна невярващо, после се обърна и хукна колкото го държаша краката, падна няколко пъти, но накрая все пак се изгуби от поглед. Френтис се запита дали не бе трябвало да му каже, че тича в грешната посока.

По обратния път към лагера Давока мълчеше и избягваше погледа му. „Гарвиш“ — помисли си с въздишка той.

— Знам какво правят лонаките с пленниците си — каза Френтис, когато мълчанието започна да го дразни.

— Някои лонаки — възрази тя. — Не аз. — Погледна към кльощавия роб, който се влачеше с тях с ужасена физиономия и опулени очи. — Каква игричка си намислил за него?

Френтис се изсмя горчиво.

— Не е игричка. А работа.

— Ти не си гарвиш — чу я да казва той, ускорил крачка. — Ти си по-лош и от гарвиш.

Инструктор Грейлин ги посрещна с разтворени обятия и широка усмивка, притисна объркания Ренсиал в мечешка прегръдка.

— Конете ми изгоряха — сериозно го уведоми полуделият инструктор.

Едрият брат се усмихна тъжно и отстъпи назад.

— Ще ти намерим други.

— Убихме повече от двеста — докладва Френтис на Грейлин малко по-късно. — Снабдихме се с много оръжие, доспехи, храна, лъковете са по-малко. Имаме и няколко специални новобранци също. Изгубихме четирима.

— Факторът изненада никога не бива да се подценява — кимна инструкторът.

Седяха на брега на реката недалече от лагера, обитаван понастоящем от над триста души. Вече няколко седмици към лагера се стичаха бежанци и освободени роби, част от тях решаваха да продължат по пътя си сами, след като станеше ясно, че останат ли, ще трябва да се бият, но повечето избираха да останат. Въпреки това годните да носят оръжие наброяваха едва стотина, останалите бяха твърде млади, твърде стари, твърде болни и без никаква военна подготовка, изобщо хора, които Френтис не можеше да изпрати срещу воларианците. Допреди снощното сражение победите им бяха незначителни, основно набези срещу робски и продоволствени кервани.

— Скоро ще се появят — каза инструкторът. — Вече доказахме, че можем да хапем до кръв, така че ще дойдат.

— Знаехме, че ще стане така. Учителю, за аспекта...

Грейлин поклати плешивата си глава.

— Не.

— Знам много начини да се вмъкнем във...

— Искаш да претърсим цял град с надеждата да открием човек, който най-вероятно крее в трюма на някой кораб с роби насред океана. Съжалявам, братко, но няма да се съглася с теб. Хората в лагера повече отвсякога имат нужда от своя водач.

Робът седеше там, където Френтис го беше оставил, мълчалив и неподвижен до навеса, който Давока делеше с Иллиан. Момичето го зяпаше с нескрито любопитство и бъркаше разсеяно тенджерата със супа, окачена над огъня. Миризмата, която се разнасяше от

тенджерата, подсказа на Френтис, че каквито и таланти да притежава Иллиан, те не включват готварството.

— Брат Френтис! — грейна тя, когато Френтис мина покрай нея на път към своята палатка, разкопчавайки в движение колана с меча си. — Още една победа. Всички в лагера говорят само за това. Наистина ли си убил повече от десетима от онези зверове?

— Не знам — отвърна той, съвсем откровено.

— Вземете и мен следващия път — каза намусено Арендил и разръчка готварския огън. — Ще убия повече от десет.

— Ти и мишка не можеш уби — каза през смях момичето.

— Аз съм обучен оръженосец на дома Бандерс — отвърна троснато Арендил. — Не е редно да ме оставят тук с теб, докато другарите ми печелят славни победи.

— Лагерът има нужда от охрана — каза му Френтис с тон, който показваше, че вече е чул достатъчно по темата и не желае да слуша повече.

Взе една паница, сипа супа от тенджерата, после отиде при роба и приклепна до него.

— Яж — каза му и бутна паницата пред лицето му.

Кльощавият роб взе паницата и започна да се храни с механично подчинение, вдигаше я към устните си и сърбаше от безвкусното съдържание без какъвто и да било знак за неохота. Френтис го изчака да приключи и попита:

— Име имаш ли?

— Да, господарю. Номер трийсет и четири.

Роб с номер. Специалист, обучен от най-ранно детство за конкретна дейност. „Този тип едва ли е на повече от двайсет и пет, но бас ловя, че е убил повече хора от мен, при това без да бърза.“

— Аз не съм господар — каза той на Трийсет и четири. — А ти не си роб. Свободен си.

Не личеше тази новина да зарадва роба, на лицето му се изписа единствено объркване. Отговори странно, с интонация, сякаш цитира нещо наизустено:

— Веднъж изгубена, свободата не може да се върне. Онези, които не се раждат свободни, са поробени от слабостта на кръвта си. Онези, които биват поробени на по-късен етап от живота си, губят своята свобода посредством собствената си слабост.

— Това звучи като нещо, което си прочел — отбеляза Френтис.

— Кодекс на Управляващия съвет, том шести.

— Е, вече можеш да забравиш и за Съвета, и за империята. Далече си и от двете, а в това кралство роби няма.

Трийсет и четири го погледна предпазливо.

— Значи не сте ме довели тук, за да получите отмъщение?

— Откакто се помниш, правиш само онова, което ти наредят, прав ли съм?

Трийсет и четири кимна, бръкна под туниката си и извади малко стъклено шишенце, което носеше на верижка около врата си.

— Имам нужда от това. Да облекчи болката... моята болка. Така се справям със задълженията си.

Френтис спря погледа си върху светложълтата течност в шишенцето и усети ехо от прежната принуда в гърдите си.

— Ако спреш да го вземаш?

— Ами... изпитвам силна болка.

— Вече си свободен човек и сам ще решиш дали да го вземаш, или не.

— Какво искате от мен?

— Имаш умения, които ще ни бъдат от полза.

Появи се Давока, метна край огъня чувалчето със зърно, което носеше от Дома на ордена, и се намръщи при вида на роба. Взе паницата, която ѝ подаде Иллиан, загреба с лъжица от супата и веднага я изплю.

— Ти повече няма да готвиш — уведоми тя Иллиан, взе тенджерата и изля супата в туфа тръстики наблизо. Отиде в палатката си и се върна с нож, плячка от воларианците. Подхвърли го на момичето. — Ще се учиш на лов. Арендил, направи друга супа.

Иллиан погледна доволно ножа в ръката си, после се усмихна широко и го размаха към Арендил.

— Хайде да проверим примките — каза Давока и взе копието си. Спря пред Френтис и изгледа намръщено Трийсет и четири. — На този му намери друго място — тихо каза тя. Не го искам близо до децата.

И с тези думи се отдалечи, последвана от Иллиан, която подтичваше подире ѝ.

— Не съм дете — подвикна ѝ момичето. — След година и половина ще съм достатъчно голяма да се омъжа.

Арендил ритна празната тенджера и измърмори:
— Аз пък съм наследник по кръв на ренфаелския престол.
Френтис стана и даде знак на Трийсет и четири да го последва.
— Искам да ти покажа нещо.

Джанрил седеше срещу пленника и точеше меча си с брус. Воларианецът беше едър мъж, забележителни мускули се издуваха по дължината на ръцете му, които бяха извити назад около ствола на един бряст и вързани със здраво въже. Лицето му цялото беше в синини и ожулвания, едното му око се беше затворило от оток, а устните му бяха сцепени наскоро.

— Нещо? — обърна се Френтис към Джанрил.

Сержантът поклати мълчаливо глава и присви очи при вида на Трийсет и четири.

— Може би той ще помогне — обясни Френтис.

Джанрил сви рамене, стана и срита краката на вързания. Мъжът вдигна рязко глава, здравото му око се разшири от тревога, после пленникът се опомни и го присви предизвикателно.

— Носеше това, когато го пленихме. — Френтис посочи медальона, който сега висеше на врата на Джанрил, гравирани сребърен диск с изображение на верига и бич. — Смятаме, че може да е важна персона.

— Такива медальони носят майсторите в гилдията — каза Трийсет и четири. — Означава, че петдесет надзиратели са на негово пряко подчинение. Виждам съм и преди този мъж, когато флотата се събираше. Ако не греша, той отговаря лично пред самия генерал Токрев.

— Сериозно? — каза Френтис и се дръпна настрана, така че пленникът ясно да вижда Трийсет и четири. — Това е интересно.

При вида на Трийсет и четири здравото око на пленника се разшири значително.

— Нашият новобранец има въпроси към теб — каза Френтис на воларианеца.

Оставиха ги за известно време сами — Трийсет и четири клечеше до пленника, а той говореше ли, говореше, думите се лееха от сцепената му уста почти без колебание. Бившият роб изобщо не го беше докоснал.

— След три дни се връща голям керван от провинцията на север — докладва малко по-късно Трийсет и четири. — Лордът на онази земя предоставил списък с поданици, които по негова преценка щели да станат добри роби.

Инструктор Грейлин зяпна, когато Френтис му преведе казаното.

— Лорд Дарнел сътрудничи на воларианците?

Френтис повтори въпроса на волариански, но Трийсет и четири само вдигна рамене.

— Не знам кой е този човек.

„Това е планирано отдавна“ — помисли си с гримаса Френтис.

— Какво друго? Нещо за нашия аспект?

Трийсет и четири поклати глава.

— Нищо не знае за това, интересува се само от роби и печалба.

— Може ли да ни бъде от полза и занапред?

— Знае много за бройката на робите, които се транспортират към империята, както и за вероятната възвръщаемост на инвестицията, направена от неговия господар.

— Измъкни от него колкото можеш повече. Особено за онзи генерал, пред когото се отчита. Когато решиш, че си измъкнал всичко, което може да се измъкне, предай го на сержант Норин.

— Обещах му бърза смърт. По негова молба.

— Обещание, дадено на животно, не е никакво обещание — каза Джанрил, когато Френтис му предаде разговора си с Трийсет и четири. Беше най-дългото изречение, което Френтис го чуваше да казва от дни.

— Е, ще останеш ли? — обърна се Френтис към Трийсет и четири.

Кльощавият мъж свали шишенцето от врата си, издърпа запушалката с треперещи ръце, поколеба се за миг, после изля съдържанието.

— Ще остана, но при едно условие.

— Оставям на теб да решиш как ще умре надзирателят?

Трийсет и четири поклати глава.

— Не. Искам име.

— Ролята ви — каза Френтис на Иллиан и Арендил, които лежаха до него във високата трева. — Повторете.

Арендил завъртя очи с раздражение, но момичето отговори послушно и с ентузиазъм:

— Вървим по пътя и се препъваме, все едно сме ранени. Като видим кервана, сядаме и чакаме.

Френтис ги огледа за последно и реши, че засъхналата кръв от заек по дрипите им изглежда достатъчно убедителна.

— А когато битката започне?

Арендил се обади пръв, с което си спечели яден поглед от Иллиан.

— Отиваме при фургоните и освобождаваме пленниците.

Размаха един от ключовете, които им бяха дадени. Опитът показваше, че надзирателите са твърде мързеливи и не сменят ключалките, в резултат на което ключовете, с които Френтис и хората му се бяха сдобили при предишни нападения на робски кервани, отключваха повечето окови.

— Давока ще дойде при вас веднага щом нападението започне. Не се отделяйте от нея.

Френтис зърна с периферното си зрение Давока, която чакаше на позиция недалече от тях. Не изглеждаше доволна, дори напротив, затова Френтис се направи, че не я е видял. Идеята да включат младоците не беше нейна.

— Мислех, че лонакските деца се учат на война от най-ранна възраст — беше изтъкнал той по-рано, в лагера, когато тя даде израз на възраженията си.

— Тези не са лонаки — отвърна тя. — И двамата са израснали в удобства.

Френтис се досещаше, че причината е по-дълбока и че в лицето на двамата младежи, и най-вече на Иллиан, Давока вижда друг човек, свикнал с удобствата на цивилния живот.

— Много скоро войната ще дойде в тази гора — каза той. — Игричките ни приключиха. Младежите трябва да бъдат подготвени за предстоящото.

Кратко пронизително изсвирване долетя от север и бойците се снижиха още повече в тревата. Френтис се обърна към двамата младежи, които щеше да прати право в устата на вълка.

— Време е.

Изиграха ролята си добре, макар Иллиан да се препъваше една идея по-грациозно от нужното, а Арендил да не влагаше достатъчно артистизъм. Керванът прехвърли билото на нисък хълм на няколкостотин крачки на север от тях, ескортиран от взвод свободни мечове. При вида на двамата младежи, седнали край пътя, офицерът, който водеше колоната, вдигна ръка и керванът бавно спря. Воларианският капитан огледа предпазливо нивите наоколо. След миг-два излязла някаква команда на един от сержантите си и група от четирима ездачи пришпори конете си напред. Спряха пред окървавените бежанци, и двамата твърде хубави, за да ги убият току-така.

Френтис стисна решително лъка си и се изправи, последван от малобройната им група стрелци. Залпът беше аматьорски, но пък хората му изстреляха достатъчно стрели, така че и четиримата волариански войници паднаха на земята. Давока скочи на крака и хукна към пътя, а Френтис поведе презглава два̀сетимата си стрелци към кервана.

Воларианският капитан явно беше опитен воин, защото светкавично престрои войниците от авангарда си в бойна формация и поведе трийсетината конници в галоп срещу нападателите, всички протегнали напред дългите си мечове.

Френтис спря, запъна нова стрела в лъка си и вдигна ръка, вперил поглед в големия светъл камък, който беше сложил по-рано край пътя. Когато първият ездач се изравни с камъка, Френтис смъкна рязко ръка.

Те изригнаха от тревата край пътя, повече от два̀сет ръмжащи чудовища, чийто лай звучеше повече като рев, и се спуснаха с дълги скокове към нападащата кавалерия. Конете и хората се разпищяха в паника и ужас, когато зъбите намериха плът, чудовищата сваляха ездачи от седлата и бързо довършваха повалената си плячка. Мечове проблясваха сред мелето, но съпротивата бе кратка и безнадеждна.

Френтис изчака писъците да утихнат и се приближи чак тогава. Толкова много кръв се бе проляла за толкова кратко време, че сякаш

червена мъгла висеше над заколението. Неколцина от стрелците обърнаха гръб на страшната гледка, превити от напъни за повръщане.

Звярът седеше върху разкъсания труп на воларианския капитан и ближеше почервенелите си лапи. Като видя Френтис, изскимтя тихо и запълзя напред да близне ръката му.

— Боец — каза Френтис и прилекна да прегърне стария си другар. — Кой е добро старо кученце, а? Добро куче, добро.

Битката около фургоните беше кратка, но грозна, охраната от наемници и ариергардът от волариански войници оказаха сърцата съпротива, но не толкова, че да затруднят сериозно Давока и бойците с нея. Все пак успяха да съкратят с пет първоначалната им бройка. Френтис завари Давока да удържа с мъка Иллиан, която се мяташе в ръцете ѝ, плюеше и се опитваше да ритне трупа на един надзирател със забит в гърдите нож. Потокът от цинизми, който се лееше от устата на момичето, наведе Френтис на мисълта, че Иллиан може и да не е цветето в саксия, за което я бе мислил доскоро. След още миг-два силите на девойката се изчерпаха и тя увисна в ръцете на Давока, обляна в сълзи.

— Съжалявам — прошепна тя. — Ама той ме пипна. Не трябваше да ме пипа.

Арендил се трудеше край пътя, отключваше оковите на редица пленници. Имаше малка рана на челото, но извън това не изглеждаше пострадал. Френтис плъзна поглед по бившите пленници и видяното не го изненада — предимно млади мъже и жени, подбрани заради красотата или силата си. Изглеждаше парадоксално, но високите стандарти на воларианците в подбора на роби бяха в негова полза, защото осигуряваха отлични новобранци за растящата му армия.

— Ермунд! — Арендил зяпаше с разширени очи един човек сред множеството пленници, широкоплещест мъж с белези по носа и пресни следи от бич по торса. Мъжът се вгледа объркано в момчето, което вървеше към него.

— Арендил? Сънувам ли?

— Не е сън, добри ми сър. А вие как се озовахте тук? Майка ми, дядо?...

Мъжът залитна и Френтис помогна на момчето да го заведат при един от фургоните. Опряха го на колелото и Френтис му даде манерка с вода.

— Това е Ермунд Люен — обясни Арендил на Френтис. — Първият от рицарите на дядо ми.

— Кучетата на Дарнел дойдоха в имението — каза рицарят, след като се напи до насита. — Петстотин и повече. Твърде много бяха да се бием с тях. По мое настояване баронът избяга с майка ти. Колкото до мен и хората ми... е, успяхме да ги задържим за известно време, забележителна битка беше... — Главата на рицаря увисна, човекът буквално заспиваше прав от изтощение.

— Ще му намеря кон — каза Френтис, докосна Арендил по рамото и се отдалечи.

Няколко коня бяха оцелели след кучетата и битката. Френтис нареди да ги хванат и да ги заведат в лагера, защото инструктор Ренсиал спешно се нуждаеше от компания. Горкият съвсем си беше загубил ума: или се взираше с празен поглед пред себе си, или изреждаше имената на всички коне, за които се е грижил някога. Виж, за името на Френтис така и не можеше да се сети и продължаваше да го нарича „момчето“.

Хвана юздите на едно от животните, прекрасен жребец с копринена черна козина и разширени в паника ноздри заради миризмата на кучетата, които все още се хранеха с труповете на пътя. Успокои с няколко тихи думи жребеца и го поведе към изтощения рицар. Спря, видял Джанрил Норин да крачи пред редица от шестима оцелели волариански войници. Размахваше лениво меча си и им говореше:

— Никой от вас ли не може да пее, сериозно? Липсва ни музика в нашия лагер и вече ми става скучно. — Спря, завъртя се с лице към тях и резна с върха на меча си бузата на първия в редицата. — Пей!

Мъжът зяпаше сащисано Джанрил, от ужасените му очи потекоха сълзи. Френтис се приближи.

— Казах да пееш, пъпчив курвенски сине — прошепна Джанрил и допря меча си до ухото на нещастника. — Аз пеех, а жена ми танцуваше...

— Сержант — прекъсна го Френтис.

Джанрил се обърна да го погледне. На лицето му се четеше смътно раздражение.

— Брат Френтис?

— Нямаме време за това. — Кимна към третия пленник в редицата. — Онзи там е ефрейтор, може и да знае нещо. Отведи го за разпит. Останалите убий, и то по бързата процедура.

Джанрил го изгледа продължително с безизразна физиономия, после кимна бавно.

— Както кажеш, брат Френтис.

— Нямахме представа защо Дарнел е избрал точно този момент да действа — каза Ермунд. Огънят обагреше лицето му в бледочервено. Арендил седеше до него, свъсил вежди в тревога. От другата му страна Иллиан галеше главата на кучето, полегнало на земята край нея. В началото, когато Боец и останалите от глутницата потърсиха компанията им край огъня, момичето сякаш се поуплаши, но после една млада кучка, незначително по-дребна от останалите, сложи глава на коленете ѝ и я погледна в очите, просейки си милувка.

— Харесва те — обясни ѝ Френтис. Боец клечеше вляво от него, а едно от многобройните му отрочета — отдясно. Кучетата, които по думите на Грейлин загиналият инструктор Чекрил обявил за хрътки на Вярата, бяха една идея по-малки от Белег, техния отдавна изгубен предтеча, с по-дълги крака и по-тясна муцуна. Но изнервящата лоялност и послушание на робската хрътка се бяха запазили и у наследниците му, примесени с по-голяма податливост към контрол.

— За инвазията чух чак след като ме заловиха — продължи Ермунд. — Но по пътищата видях някои доста грозни гледки, това мога да кажа. Явно Дарнел е бързал да си уреди сметките с онези, на които е имал зъб.

— Хората му последвали ли са го в предателството? — попита инструктор Грейлин.

— Трудно е да се прецени, когато те возят във фургон, братко — отговори Ермунд. — Собствените му рицари най-вероятно са му останали верни, защото той открай време се заобикаля с хора като себе си, жестоки малоумници, водени повече от алчност, отколкото от чувство за чест. Но нашия народ аз го познавам добре. Обикновените

хора никога не са харесвали Дарнел. Предателството му едва ли го е издигнало в очите им.

— Дядо ми — каза Арендил. — Имате ли някаква представа къде може да е отишъл?

— Никаква, момчето ми. Макар че на негово място бих тръгнал на север към Скеланския проход да потърся убежище при Ордена.

— Гарнизонът в прохода не е какъвто беше преди — каза Грейлин. — През последните години аспект Арлин беше принуден да намали бройката. Не можем да очакваме голямо подкрепление от брат Солис.

— Ще се бием сами — каза Давока.

— Няма да сме сами — каза Френтис. — Граничният лорд на Северните предели ще дойде. И когато това стане, ще си върнем Кралството.

Давока се намръщи, чула одобрителното мърморене на другите около огъня.

— Северният пущинак е далече. А и този твой граничен лорд със сигурност не може да се мери с воларианците.

Иллиан се засмя тихичко.

— Лорд Вейлин може да дойде и сам-самичък и пак ще спечели войната за един ден.

Давока вдигна вежди, но явно реши да не спори повече.

— Трябва да издържим — каза Френтис. — Да поддържаме огъня на съпротивата, докато той дойде.

— И да убием възможно повече врагове — добави Джанрил. Стоеше извън кръга, светлината на огъня огряваше само половината от лицето му, и гледаше напрегнато Френтис. — Нали така, братко?

Боец вдигна глава, доловил някаква заплаха в тона на менестрела, и изръмжа тихо. Френтис го почеса зад ушите.

— Точно така, сержант.

Трийсет и четири се появи от мрака и Иллиан изписка от уплаха. Изтезателят притежаваше свръхестествената способност да се появява сякаш от нищото. Още не си беше избрал име, което не представляваше проблем за никого, освен навярно за самия него, защото малцина в лагера знаеха езика му, а и да го знаеха, едва ли имаха желание да си бърбят с него.

— Ефрейторът се оказа упорит — докладва той. — Но не прекалено.

— Какво научи? — попита Френтис и му махна да седне.

Трийсет и четири си избра място между Давока и Френтис. Изглежда, не забелязваше как реагира лонакската жена на подобна близост.

— Знаят за вас, за тази група. Свободните мечове ви наричат Червения брат. Работят върху планове как да ви изкарат от гората. Генералът е обявил награда от десет хиляди квадрата за главата ви.

— Това можеше да се очаква — каза Френтис. — Нещо друго?

— Превземането на града и поражението на войската ви се е оказало по-трудно от очакваното и с повече жертви. Очакват нови войски от Волария. Армията им се придвижва на юг. Лордът на южната провинция е отказал да преговаря с тях и сега те обсаждат града му.

— Дарнел се продава, а Мустор отстоява своето — коментира инструктор Грейлин, след като Френтис им преведе доклада на бившия роб. — Войната винаги преобръща света с главата надолу.

Френтис забеляза напрегнатата физиономия на Давока.

— Нещо за кралицата? — обърна се той към Трийсет и четири.

— Смята, че кралят и семейството му са мъртви. Не са получили заповеди да търсят кралицата.

— Това ли е всичко?

— Тъгува за съпругата си, първото им дете се е родило тази зима.

— Колко тъжно. — Френтис се обърна към Джанрил. — Приключил е с пленника.

Менестрелът се подсмихна и изчезна в мрака. Френтис разроши козината по врата на Боец и усети твърдия релеф на мускулите отдолу. „Нас ни превърнаха в чудовища, стари приятелю — мислеше си той. — Но в какво превръщам аз хората си?“

9. РЕВА

Трупове лежах нагъсто по насипа в реката, килим от неподвижни черни неща, които напомниха на Рева за поле от мъртви врабчета близо до плевня, останали след ежегодния ловен празник на селяните. Сред трупове се валяха стълби, най-близката на двадесетина метра от стената. По нейна преценка мъртвите бяха приблизително четиристотин, всички покосени от стрелците на лорд Антеш в деня след пристигането на воларианския авангард. Оттогава воларианците се въздържаха от друг директен щурм, занимаваха се с изграждане на укрепления и патрулиране на околностите.

— Чакат — бе казал чичо й, седнал до напалената камина в библиотеката с дебело одеяло на коленете, синьото шишенце и червеният цвят му бяха подръка. — И защо не? Няма къде да отидем.

Както бе предсказал брат Харин, здравето му се влошаваше с всеки ден, бузите му хлътваха, а всяка костичка и кръвоносен съд на ръцете му изпъкваше релефно под изтънялата жълтееща кожа. „Очите му още са ясни обаче“ — мислеше си Рева.

Досега бе останала вярна на обещанието си — правеше му компания и потискаше отчаяното си желание да изгича на крепостната стена дори когато, на втория ден от началото на обсадата, роговете засвириха тревога. Дори тогава Рева остана в имението, обикаляше като дива котка от стая в стая, докато най-сетне не пристигна вестта, че атаката е отблъсната без затруднения. Днес обаче чичо й бе отстъпил, защото воларианците бяха предприели масиран щурм, а той нямаше силите да ги види със собствените си очи.

— Господа — поздрави Рева Антеш и Арентес, които ги посрещнаха с поклон — нея и Велис — при бойниците над портата.

— Имаме ли официална оценка на числеността? — попита Велис.

— Реших, че е по-добре да не правим такава, милейди — отговори Антеш. — Числото е голямо, а хората ни са уплашени и без да им повтаряме постоянно срещу каква чет са изправени.

Рева пристъпи към парапета на бойниците и обхвана с поглед воларианската войска. Палатките им се простираха сякаш безкрай в утринната мъгла и приличаха повече на град, отколкото на лагер. Поне две хиляди пехотинци се придвижваха в строй през равнината, други се спускаха по хълма на запад. Ала друго задържа погледа ѝ — зад укрепленията си от насипана пръст воларианците строяха някакви високи дървени рамки.

— Това ли са им обсадните машини? — попита Рева.

— Досега не сме видели обсадни машини, милейди — отговори лорд Арентес. — Онова там са обикновени кули. Ще ги качат на големи колелета и ще ги дотъркалят до стените.

— Подготвил съм запалителни стрели — каза Антеш. — Имаме и достатъчно гърнета с масло.

— Доста кули строят, като гледам — отбеляза Аркен. Напоследък носеше кожен елек като Антеш, а с дългия си лък и с колчана със стрели не се разделяше.

— Значи ще имаме много мишени, млади ми сър — каза му Антеш. Въпреки демонстративната му самоувереност Рева долови в тона му известно напрежение. „Не е глупав“ — помисли си. Подозираше, че лордът на стрелците всъщност много внимателно е преценил числеността на противника.

— Кога да очакваме щурма? — попита тя.

— Веднага щом приключат с кулите, предполагам — отвърна Антеш. — Едва ли искат да се мотаят тук по-дълго от необходимото. Решили са да завладеят цялото кралство, а тази обсада ангажира твърде много от хората им.

Рева погледна отново към дървените рамки и ѝ се стори, че междуременно кулите са пораснали още на височина. Свали плаща си. Отдолу носеше лека плетена ризница, която беше открила в опразнената оръжейница на имението, стегна колана за меча си през гърдите, чака че оръжието да остане на гърба, а дръжката му да стърчи зад дясното рамо — от Ал Сорна знаеше, че така ще може да го вади по-лесно и бързо. Протегна ръка към Аркен и той ѝ даде лъка от бряст и колчан стрели.

— Рева... — започна Велис.

— Ти по-добре се върни при чичо — прекъсна я тя. — Сега моето място е тук.

Велис погледна към воларианското множество от другата страна на насипаната пътека, после премести поглед върху Рева.

— Ти му обеща...

— Той ще разбере. — Видя как Велис уви ръце около себе си и разбра, че се опитва да сдържи сълзите си. Пристъпи към нея и стисна ръката ѝ. — Иди при него. Щом ги отблъснем, ще дойда и аз.

Велис си пое дълбоко дъх и вдигна глава. Успя да се усмихне, очите ѝ блестяха.

— Още едно обещание?

— Това ще го спазя.

Велис стисна на свой ред ръката ѝ и я вдигна към устните си. Кратка топла целувка, после си тръгна — обърна се и пое надолу по стълбите, без да погледне назад.

— Господа — обърна се Рева към Антеш и Арентес. — Искам да обиколя стените.

Атакуваха през нощта, вероятно с надежда мракът да им осигури някакво прикритие срещу стрелите. Не бяха познали. Антеш беше приготвил овързана на бали тръстика, напоена с катран. Хвърлиха балите от стените и ги запалиха с огнени стрели. Пламъците се издигнаха високо и осигуриха достатъчно ясен изглед към кулите, които се придвижваха пълзешком по насипа. В задния си край кулите имаха нещо като дълъг навес за защита на мъжете, които тикаха тежките конструкции напред. Антеш изчака първата кула да се приближи на петдесет метра от портата и по негова заповед защитниците започнаха да мятат глинени гърнета. Десетки се разбиха във фасадата на кулата, последва ги залп от огнени стрели и маслото пламна моментално.

Кулата продължи напред още няколко метра. Рева протягаше врат да зърне навеса в задната част на чудовището, където краката все така стъпваха в ритъм. Запъна стрела в лъка си и се прицели внимателно. Стрелата се заби в масата от крака и миг-два по-късно Рева със задоволство видя един от нападателите да лежи на пътеката. Раненият се сви, стиснал крака си, но само след секунда още няколко стрели се забиха в тялото му. Стрелците наоколо побързаха да последват примера на Рева и скоро кулата изгуби още хора с пронизани крака,

докато огънят поглъщаше горната ѝ част. Спря на двайсетина метра от стената, достатъчно близо да чуват писъците на уловените в капана на огъня мъже, после се разтресе като голям ранен звяр, мъже се опитваха да избягат от огнения ад, но повечето падаха, пронизани от стрели, преди да са изминали повече от няколко метра. Триумфални викове се надигнаха по протежение на стената — кулата умираше, огънят преяждаше дървената конструкция и скоро горната половина се срути, обвита в пламъци.

— Рано е да се радвате! — викна Антеш и посочи следващата кула, която се опитваше да заобиколи пламтящия труп на своята сестра. — Хвърлете гърнета и по нея.

Втората кула сподели съдбата на първата — бе подпалена и изкормена преди да наближи стената, а екипажът ѝ падна под буря от стрели. Рева видя мъже, които скочиха в реката с надежда да избягат от смъртоносния дъжд. Третата кула стигна по-близо, само на десет метра от стената, преди огънят и стрелите да я спрат.

— Стълби! — Викът долетя някъде отляво. Рева погледна към насипа долу и видя няколкостотин мъже да тичат, вдигнали обсадни стълби над главите си. Когато стигнаха края на насипа, се разделиха на две групи, хукнаха наляво и надясно покрай стената под дъжда от стрели, които повали десетки, после се обърнаха и тръгнаха напред с вдигнати стълби. Тези хора явно нехаеха за безопасността си и сякаш изобщо не забелязваха колко много техни другари падат пронизани. „Варитаи — спомни си Рева казаното от Велис. — Войници роби, които нямат собствена воля.“

Тих звук на раздвижен въздух я предупреди точно навреме и тя се наведе миг преди стрела да звънне над главата ѝ. Един стрелец наблизо не извади нейния късмет, политна назад и падна от стената със забита в лицето стрела. Рева надникна над стената и видя група мъже с тежки лъкове, които обстрелваха защитниците с нечовешка бързина и точност. Също като войниците със стълбите, и тези не показваха признаци на страх.

Лорд Антеш събра няколко десетки стрелци в плътна група и ги инструктира да зареждат, приклекли зад парапета на бойниците, после да се изправят и да стрелят вкупом, засипвайки воларианците долу със залпове от стрели, и така, докато нито един не остана жив. С варитаите също се справиха лесно: нито един не успя да се изкачи и до

половината височина на стълбите, преди да бъде надупчен със стрели. После защитниците избутаха стълбите и те се строполиха върху купищата трупове в подножието на стената.

Останалите четири кули тръгнаха напред през осеяния с тела насип, опитаха се да заобиколят някак горящите останки от първите три, но не успяха и спряха.

— Спокойно, момци! — извика лорд Антеш, когато литна поредният залп от огнени стрели. — Нека не хабим напразно ресурсите си.

След час четирите кули вече горяха, а оцелелите сред екипажите им тичаха назад по насипа. Победоносни викове заляха стените, разни хора тупаха Рева по гърба, други размахваха лъковете си и крещяха вулгарни обиди към воларианците.

— Не беше толкова трудно, нали? — отбеляза Аркен. Лицето му беше почерняло от дим и пот, колчанът му беше празен. Рева застана до парапета и погледна надолу към тесния път, който опасваше града. Тук-там ранени пълзяха и стонове им потъваха в екзалтираната врява. „Роби — помисли си тя. — Похарчени небрежно като медници в голям залог.“ Насочи погледа си към безчетните огънове на воларианския лагер. Знаеше, че някъде там стои човекът, който командва този безнадежден спектакъл, гледа към града и крои нова стратегия за идния ден.

Усети, че ръката я сърби, точно там, където я беше целунала Велис. Всъщност я бе сърбяла през цялото време, но досега не си беше дала сметка за това.

— Връщам се в имението — каза тя на Аркен. — Ако нападнат отново, ела да ме извикаш.

Завари чичо си в лошо настроение, но бързо реши, че причината е не толкова в нейното нарушено обещание, колкото в жреца със счупен нос, които стоеше пред него в престолната зала.

— И какво трябва да означава това? — изгъгна ядосано васалният лорд и размахна някакъв пергамент. Велис сложи ръка на рамото му, но вместо да се успокои, чичо Сентес впери нов гневен поглед в жреца.

— Думите на Светия четец са съвършено ясни, милорд — каза жрецът и хвърли предпазлив поглед на Рева, която тъкмо заставаше до чичо си. — Прозрението му, дар от самия Отец, му позволи да съзре първопричината за настоящите ни страдания. Нашите неизброими грехове са ни навлекли гнева му, а безбожните зверове отвъд стените са наказанието, което Той ни изпраща.

— „Световният отец вижда всичко, знае всичко и прощава всичко — цитира Рева. — Да се отречем от обичта му е единственото наказание, което ни изпраща.“

Жрецът не я погледна, а отново се обърна към васалния лорд:

— Пътят ни е ясен, милорд. За да си осигурим прошката на Отеца, трябва да се освободим от греховете си. — Погледна многозначително към Велис. — От всичките си грехове. Този град е бил построен в чест на най-великия пророк на Отеца, а ние допускаме да го петнят безбожници...

— Вашият Четец — прекъсна го чичо Сентес, пръскайки слюнки, — седи в катедралата си, пише разни тъпотии и отхвърля молбите на хората за помощ, същите хора, които се опитват да защитят този град от робство и заколение! — Закашля се и примижа, споходен от нов пристъп на болка. Рева го потупа леко по гърба и взе нежно пергамента от треперещата му ръка.

— „Всички еретици в града трябва да бъдат събрани, за да се изправят пред правосъдието на Отеца — прочете тя и тръгна бавно към жреца. — Лично Светият четец ще претегли склонността им да приемат любовта на Отеца. Онези, които се окажат неспособни да се отрекат от ереста си, или не желаят да го сторят, ще бъдат предадени на своите братя еретици извън стените.“

Вдигна глава към жреца, но той така и не я погледна, вирнал изкривения си нос.

— И това ще ни спаси, така ли? — попита тя.

— Думите на Четеца са предназначени за васалния ло...

Млъкна наред дума, когато Рева скъса пергамента на две и пусна парчетата на пода.

— Махай се — каза тя. — И ако пак ти хрумне да безпокоиш чичо ми с бръщолевенията на онзи ваш стар глупак, ще проверим как еретиците отвъд стената ще посрещнат богоугодните ви персони.

Жрецът стисна зъби и се обърна към вратата.

— Кажи му също — добави Рева, — че когато приключим с воларианците, очаквам да ми сподели доброволно името на кучия син, при когото отраснах. Така му кажи.

— Ужасно ли беше? — попита Велис. Седяха в библиотеката, а чичо ѝ спеше на горния етаж. След посещението на жреца бе получил пристъп на гняв, който го изтощи напълно, гняв, който той надви с големи дози от червения цвят. Велис бе останала до леглото му, докато сънят най-сетне не дойде.

Рева беше свалила ризницата си, която чудно как вонеше отвратително и много силно, макар да я беше носила само няколко часа. Беше се излегнала на дивана край камината, а Велис седеше срещу нея и я гледаше напрегнато, почти все едно подозираше, че Рева крие от нея някакво нараняване.

— Отблъснахме ги — отвърна Рева. — Изгубиха много хора. Но утре ще дойдат пак.

— Виждала съм много кръв — каза Велис. — И съм проляла немалко на младини. Но никога не бях виждала война.

Рева си спомни за ранените варитаи, които пълзяха безцелно, докато хиляди празнуваха смъртта им.

— Ужасно е.

— Не е нужно лично да участваш в сраженията, Рева. Тези хора имат нужда от теб, а рискът е...

— Трябва да съм там. И ще бъда. — Загледа се в сведеното лице на Велис и установи, че го харесва повече, когато е усмихнато. — Казвала съм ти разни неща — добави накрая. — Неприятни неща...

— Чувала съм и по-лошо, повярвай ми. Кучка, курва, лъжкиня... шпионка. И всички те бяха верни. Така че не се главоболи за моите чувства, скъпа.

— Защо остана? Досега можеше да си някъде далеч, че и богата при това.

— Не мога да го оставя, особено сега.

Рева се надигна и почна да разтрива мускулите на ръката си. Да се стреля с лък е уморително, но болката усещаше чак сега, след като вълнението на битката бе утихнало.

— От колко време сте заедно? — попита Рева.

— Запознахме се преди години във Варинсхолд, когато той гостуваше в кралския двор. Беше редовен и щедър клиент, затова трудно се разделих с него, когато го призоваха да заеме престола. Две години по-късно, когато аз... когато се появи причина да напусна спешно столицата, реших да дойда тук с надежда да ме посрещнат добре или поне да си изпрося достатъчно пари, за да замина надалече, някъде в чужбина. Сентес ме посрещна дори по-добре, отколкото очаквах, а и беше готов да се вслушва в съветите ми.

— Би ли останала и при мен, да ми помагаш... когато дойде моментът?

Велис я погледна в очите и каза тихо:

— Струва ми се знаеш, че бих направила всичко за теб, любима.

Рева отклони поглед и заби по-силно пръсти в схванатия си бицепс.

— Двамата с чичо ти... — продължи Велис. — Ние не... Много отдавна не сме... Пиенето увреди не само черния му дроб, а колкото до мен, интересите ми извън професионалните ангажименти винаги са били насочени другаде, интереси, които Сентес ми позволява да задоволявам, дискретно, разбира се. Тоест, не би било изневяра или предателство, ако това те тревожи.

„Мръсна безбожна грешница...“

— Книгата на разума — каза Рева — разказва как Отецът създаде мъжа и жената да се обичат един друг като отражение на собствената му любов към човечеството. Книгата на закона постановява брака като съюз между мъж и жена. Книгата на съда осъжда всяко отклонение и нарушаване на този съюз като грях срещу любовта на Ощеца.

— Това са само думи, любима — каза Велис. — Просто куп стари думи. Виждам те, Рева, виждам какво привлича погледа ти, макар че се мъчиш да го криеш.

Рева потърка опакото на ръката си в опит да заличи сърбежа, който внезапно се беше събудил отново.

— Той се опита да ми го избие от главата, буквално — прошепна тя и затвори очи. — Но то е заровено много надълбоко в мен, като петно, което не може да се изпере.

— Петно? — Рева усети как Велис сяда до нея, усети как хваща ръката ѝ, а лекият сърбеж се превърна в пламък. — Това не е петно. То е нещо красиво, то е дар. — Рева усети дъха ѝ по шията си, топъл и

нежен, а миг по-късно устните на Велис събудиха нов гъдел върху плътта ѝ.

Звукът на затръшната врата стигна до съзнанието ѝ, тя скочи, изхлузвайки се от прегръдката на Велис, и се обърна миг преди Аркен да влети в стаята.

— Идват пак!

Този път използваха щитове, импровизирани, сковани от талпи навеси, прикрепени към дръжки на копия в четирите ъгъла, достатъчно големи да осигурят защита на десет варитаи, които крачеха към стените с неестествено ритмичната си стъпка. Слънцето изгряваше над воларианския строй и по преценка на Рева първата вълна на щурма наброяваше над три хиляди мъже. Антеш бе инструктирал стрелците си да се целят косо, отстрани, вместо да хабят стрели в обстрел на щитовете. Атакуващите изгубиха най-малко една пета от бойната си сила още на насипа, мъже падаха било на земята, било в реката, надупчени от стрели.

След като стигнаха до стената, воларианците се опитаха да я щурмуват на три места, вдигнаха стълби под прикритието на щитовете, които се тресяха под тежестта на големите камъни, с които ги обсипваха защитниците. Рева току се надигаше иззад парапета да пусне стрела по всеки, излязъл от прикритието на щитовете, а след това насочи вниманието си към онези, които се катереха по стълбите. Изчакваше да се изкачат на двайсетина метра от земята и чак тогава им пускаше стрела, така че да паднат отвисоко, за предпочитане върху главите на другарите си. След шестия спря да брои.

— Милорд! — извика на Антеш някакъв мъж, дотичал откъм западния участък на крепостната стена. — Реката!

Рева и Аркен хукнаха след Антеш да видят за какво става въпрос. Защитниците по западния зид зяпаха и сочеха петдесетина големи сала, които се придвижваха по тъмните води на Колдирон, натоварени с воларианци, вдигнали щитове над главите си. Насочваха саловете с помощта на дълги пръти. Ако се съдеше по нестройните движения на войниците на саловете, към тях се приближаваха не варитаи, а свободни мъже. „Който скоро ще се превърнат в свободни трупове“ — мрачно си помисли Рева.

— Раздели хората си на групи от по десет — каза Антеш на сержанта от домашната гвардия, който ръководеше отбраната на този участък от стената. — Всяка група да се цели в определен сал. И им кажи да се целят в хората с прътовете.

Веднага щом саловете влязоха в обсег, защитниците изстреляха първия залп стрели и принудиха свободните мечове да стоят под заслона на щитовете.

— Пипнах го! — възкликна Аркен, когато стрелата му уцели един от прътарите на водещия сал, а Рева свали със своята стрела онзи, който притича да го замести.

Обстрелът стана още по-ожесточен, когато саловете се приближиха и защитниците откриха пролуки в покрива от щитове. Скоро воларианците на водещия сал изгубиха контрол над него, той се завъртя и се понесе по течението, от палубата му се изтъркаляха тела и реката ги отнесе. Същата съдба сполетя още два от саловете, но останалите успяха да стигнат до брега, макар и с цената на големи загуби в жива сила.

Свободните мечове излазиха на брега и хукнаха към предварително указани точки за щурм. Маневрата им струва още хора, но нападателите бяха толкова много, че защитниците не свариха да прострелят всички и скоро стълбите се подпряха на стената. Сред свободните мечове имаше и стрелци, които подложиха на неспирен обстрел стената над стълбите. Рева видя как двама от техните хора паднаха пронизани, когато се подадоха над парапета да избутат една стълба.

— Повикай копиеносците си — каза Антеш на сержанта, когато воларианците започнаха да се катерят по стълбите.

Рева пусна една последна стрела и приклепна, преди да е видяла резултата, после притича към сержанта, който строяваше копиеносците си в плътни групи.

Антеш задържа стрелците си на стената до последния възможен момент; хората му повалиха много от катерачите, но дадоха и още няколко жертви на обстрела от подножието.

— Изтеглете се назад! — извика той, приближи се до Рева и грижливо остави лъка си върху парапета. — Време е да потанцуваме, милейди — каза ѝ и изтегли меча си.

Тя остави своя лък до неговия.

— Все още имам въпроси за това нещо — каза тя и плъзна пръст по красивата резба.

— Задайте ги утре — отвърна той с бегла усмивка.

Първият воларианец, който стигна до парапета, беше едър тип със смугло грубовато лице под тежък железен шлем. Прехвърли се през ръба със свирепи крясъци, Рева се стрелна напред, претърколи се под дивашкия му замах, скочи на крака, изтегляйки в движение меча си, замахна право нагоре, под брадичката на воларианеца, и острието потъна чак до мозъка му. Рева издърпа меча, обърна се и замахна към лицето на следващия катерач, който тъкмо се прехвърляше през парапета. Мъжът падна с писъци връз следващите, които се катереха по стълбата, и събори и тях към смъртта им.

Още воларианци се появиха вляво и вдясно от Рева, копиеносците атакуваха с рев, мушкаха и убиваха като в транс, и скоро битката върху стената се изроди в меле. Един от нападателите привлече вниманието на Рева — уби с един удар втурналия се насреща му копиеносец, после се хвърли в мелето с по един къс меч във всяка ръка и за нула време посече още трима мъже. Бронята му беше различна от бронята на другите воларианци, които щурмуваха стената, не толкова дебела, а и ръцете му бяха голи, ако не се брояха накитниците. Биеше се с безучастно лице, избягваше удари и нанасяше свои с хладна прецизност, движеше се със скорост, която граничеше със свръхестественото.

Аркен нададе рев и нападна мъжа с вдигната над главата си брадва, глух за предупредителните викове на Рева. Воларианецът вдигна кръстосаните си мечове да парира брадвата на Аркен, после го ритна в корема. Аркен се просна по гръб и изпусна оръжието си. Рева хукна напред миг преди воларианецът да посече поваления си противник, замахна с меча си към очите му и го принуди да отстъпи. Той я измери с поглед, в който нямаше изненада, въпреки струйката кръв под лявото му око от прясната рана. Нападна я стремително — единият меч полетя странично към главата ѝ, другият мушна към корема ѝ. Рева се завъртя, парирайки и двата удара с вертикален блок, довърши завъртането си, но се смъкна на коляно в движение и замахна да го посече над глезена. Мъжът носеше плътни предпазители на прасците и ударът не го осакати, не пролича и да го е заболяло, ако се съдеше по бързината, с която замахна да я пронигне. Върхът на късия

му меч се строши в камъка до нея — Рева се бе завъртяла отново и сега скочи на крака, замахна и заби меча си в основата на черепа му.

Воларианецът се смъкна на колене и двата меча близнаци издрънчаха на камъка; потрепна, когато Рева издърпа меча си, падна по лице и не мръдна повече.

Рева си пое дълбоко дъх и се огледа за Аркен — той стоеше заедно с другите защитници, държеше се за гърдите и я зяпаше. Воларианците бяха изчезнали. Рева отиде да надникне над парапета и ги видя да бягат панически, някои се гушеха под импровизираните щитове и се тътреха към насипа, други тичаха слепешката, заложили на скоростта. Стрелите от дългите лъкове на защитниците покосиха мнозина.

— Е, май ще ни дадат малко почивка... — започна тя и се обърна. Не довърши, защото всички бяха коленичили пред нея със сведени глави. Рева се огледа, готова да смъмри чичо си, че е дошъл на стената, но бързо осъзна, че той не е тук. Мъжете бяха коленичили пред нея, дори Антеш и Аркен.

— Недейте така — каза тя с тих гласец.

До обяд Рева помага да пренесат ранените в импровизираната лечебница, която брат Харин беше отворил в един хан близо до портата. Брат Харин и другите двама лечители от Петия орден, престаряла жена и мъж на средна възраст, се трудеха неуморно, шиеха рани и наместваха счупени кости, а се случваше и да спасят някой нещастник от рана, която изглеждаше фатална.

— Това може да ви се стори интересно, милейди — каза Харин и ѝ показа някакъв инструмент. После отиде при стрелеца, когото бяха простреляли в лицето предната нощ. Дръжката на стрелата беше отстранена, но върхът беше заседнал здраво в костите на лицето. Брат Харин му беше дал голяма доза червен цвят, но въпреки това стрелецът скимтеше от болка и гледаше със страх инструмента в ръцете на лечителя. — Нарича се мусториански скалпел в чест на покойния ви баща.

Стрелецът се сви, когато Харин клекна до него да огледа раната — дълбока рана в бузата, наскоро почистена, но все още кървяща. Рева

хвана ръката на ранения и я стисна, постара се да го окуражи с усмивка.

— Баща ми? — попита тя Харин.

— Да. Неговата прочута рана от стрела била почти същата като тази. Върхът се бил забил толкова надълбоко, че било невъзможно да се изреже, без това да убие пациента. Колегата, който го лекувал, се видял принуден да създаде нов инструмент. — Той вдигна отново дългия скалпел. — Виждате ли формата на върха? Достатъчно е тесен да влезе в основата на стрелата, в дупката, където преди е била дръжката. И когато пъкна върха на скалпела в дупчицата... — Харин плъзна палец по средната част на скалпела и той се раздели на две при върха, — раздвоеният връх ще захване здраво стрелата отвътре и остава само да я издърпам. Лесно и бързо.

— И безболезнено? — попита тя.

— Е, не, не — каза лечителят, наведе се над ранения стрелец и насочи скалпела към раната. — Доколкото знам, болката е много силна, нетърпима почти. Бихте ли задържали ръцете на пациента?

Откри Аркен в голямото помещение на хана, където възрастната лечителка стягаше торса му с бинт.

— Пукнати ребра — каза ѝ той с жална усмивка. — Само две обаче.

— Постъпи много глупаво — смъмри го Рева. — Следващия път си избери по-лесна плячка.

— Сред воларианците няма лесни, освен за теб.

— Готово — каза лечителката и върза краищата на бинта. — При други обстоятелства бих ти дала малко червен цвят за болката, но сега трябва да го пестим.

— В имението има няколко допълнителни шишета — каза Рева. — Ще наредя да ви ги изпратят тук.

— Състоянието на чичо ви изисква червен цвят, милейди.

„Той няма да живее достатъчно дълго, за да изпие всичко, което имаме“ — каза си тя, после примига, осъзнала колко грубо и студено би прозвучало това.

— Той... не би искал хората му да страдат напразно. — Обърна се към Аркен и му стисна ръката. — Почини си.

Тръгна да търси лорд Антеш и го откри в една стаичка в казармата при портата да спори с лорд Арентес как ще е най-добре да разположат хората си.

— Вече са разбрали, че атаките, съсредоточени в една-две точки, не водят до нищо — казваше Антеш с тон, който подсказваше, че е на ръба на търпението. — Следващия път ще щурмуват на повече места едновременно. Отецът знае, че имат достатъчно войска да го сторят.

— Трябва ни втора линия — изсумтя Арентес. — Най-добрите ни хора ще чакат, готови за контраатака, в случай че врагът пробие.

— Ако врагът пробие, Алтор във всички случаи е загубен, милорд.

Видяха я и се умълчаха, върху лицето на Антеш се появи същото онова странно изражение, както когато ѝ се бе поклонил заедно с останалите. Арентес изглеждаше по-сдържан, може би отказваше да повярва на преувеличените истории, които обикаляха крепостната стена, сдържаност, която допадна на Рева.

— Проблем ли има, господа?

— Лордът на стрелците се опитва да наложи контрола си над моите хора, милейди — каза Арентес. — Командването на домашната гвардия и на градската стража бе дадено на мен. Вече немалка част от най-добрите ми хора бяха прехвърлени на стената, за да подпомогнат... аматьорските елементи на отбраната. Ако това прехвърляне продължи, способността ни да устоим на сериозна атака ще намалее драстично.

— А атаките, срещу които се изправяме досега, не бяха сериозни, така ли? — изсумтя Антеш, чието търпение съвсем бе изтъняло. — Милейди, съдбата на града зависи от отбраната на стените му. Ако ни щурмуват на няколко места едновременно...

Тя вдигна ръка.

— Господа, ако трябва да съм откровена, и двата подхода ми се струват добре аргументирани. — Пристъпи към картата, разстлана на масата между тях. „Ако градът не беше толкова голям...“ — Позволете да направя едно предложение — продължи тя и посочи казармите в центъра на Алтор. — Струва ми се безсмислено да държим толкова много хора там. Ако воларианците превземат част от стената, нашите

войници няма да пристигнат навреме, за да ги отблъснат. От друга страна, ако разделим този контингент на четири части, по една за всяка четвъртинка от града, реакцията им при нужда ще е значително по-бърза. Предлагам домашната гвардия да се премести тук, при портата. Градската стража да бъде разделена на три и да заеме позиции по преценка на лорд Арентес.

Антеш разглежда още миг-два картата, после вдигна вежди към Арентес. Старият командир поглади заострената си брадичка, после кимна бавно.

— Подобна стратегия може би има своите... силни страни. — Взе шлема си от масата и се поклони. — По-добре да се заема с това без бавене, милорд, милейди.

— Мисля, че ви харесва — каза ѝ Антеш, след като Арентес излезе от стаята. — Виждам искрици в очите му, когато сте наблизо.

— Мерете си приказките, командире — смъмри го Рева, но без да влага много чувство. — Колцина загубихме днес?

— Трийсет и пет мъртви, двайсет ранени. Съотношението не е лошо, като се има предвид колко трупове се валят от другата страна на стената.

— Онези хора пращат робите си на смърт с лека ръка, и не само тях, а и свободните. Как е възможно такова безразличие да ражда лоялност?

— Лоялността и страхът често са едно и също нещо, особено на война. — Замълча, лицето му посърна. — Мога ли да попитам как е със здравето васалният лорд?

Рева прецени, че няма смисъл да крие истината.

— Васалният лорд умира. Ако Отецът е рекъл, може да изкара още месец.

— Разбирам. Съжалявам, милейди. Той... той се оказа добър човек, по-свестен от повечето, накрая.

— Краят още не е дошъл. — Вдигна брястовия си лък. — Дължите ми една история, милорд.

— Арен бил най-добрият майстор на лъкове в историята на Кумбраел — почна Антеш. Вървяха по източния участък на стената и Рева си напомняше да кима любезно на почтителните поздрави, да

търпи зяпналите погледи и благоговейния шепот. — Може би най-добрият в целия свят. Толкова забележителни били уменията му и толкова неповторими лъковете, които правел, че според някои в направата им имало пръст и Мрачното. Според мен обаче той просто е бил изключително сръчен човек, който е влял творческата си енергия в един древен занаят. От най-ранна възраст изработвал чудесни лъкове, забележителни не само с точността и обсега си, но и с красотата си. — Антеш вдигна лъка си, изящен и масивен едновременно, средната част на дъгата излъскана от дългогодишна употреба. — Дългият лък е мощно оръжие и в простотата му има нещо приятно за ума, но Арен му добавил елегантност, успял някак да украси с резба дъгата, без да отнеме от силата ѝ. Естествено, лъковете му се продавали скъпо и прескъпо, макар че когато лордът на Кумбраел потропал на вратата му, Арен проявил благоразумието да изпълни една поръчка безплатно. — Погледът му се спря на нейния лък.

— Направил е това оръжие за моя прадядо?

— Този лък, както и още четири като него, всичките украсени различно, за да отразяват разнообразните интереси на лорда — литература, музика и така нататък. Вашият явно е ловджийският лък. Лордът постановил, че лъковете са неговият дар за идните поколения на рода Мустор. Но само след няколко години всички те били изгубени, когато Янус се заел да ни вкара принудително в своето ново Кралство. Колкото до Арен, той умрял при един набег срещу селото му, макар да се разказва, че Янус държал да бъде заловен жив и когато това не станало, екзекутирал виновните, но кой знае?

Спря и опря гръб на парапета. Погледна я със същото притеснение, което Рева помнеше от момента, в който за пръв път бе спрял поглед на лъка ѝ.

— И ето ви сега вас, изгубената дъщеря на дома Мустор, превръщате битката в изкуство точно както Арен е превърнал в изкуство направата на лъкове, и носите едно от най-големите фамилни съкровища, попаднало у вас случайно. Прекарал съм живота си на бойното поле и често оцелявах благодарение единствено на късмета, факт, който неведнъж ми е давал основание да се усъмня в доброто зрение на Отеца. Но вие, милейди, ме карате да се замисля.

Рева застана до него и се загледа в отсрещния бряг. Керван се придвижваше към воларианския лагер, големи фургони с волски

впрягове и ескорт от конници в черно. Керванът спря, един от ездачите слезе от коня си и тръгна към последния фургон. Изчезна вътре за миг, после се появи отново, като дърпаше след себе си млад мъж. Китките на младия мъж бяха стегнати пред тялото му, почти все едно се моли. Ездачът го бутна на колене. Нещо блесна в ръката на воларианеца и младежът се килна напред, червен фонтан изригна от гърлото му. Ездачът се наведе да свали оковите му, после се качи отново на коня си, керванът продължи напред с бавна стъпка и заряза трупа на брега на реката.

— Аз също съм се съмнявала в доброто зрение на Отеца — призна Рева. — Виждала съм грозни неща, жестокост, лъжи... предателство. Но съм виждала също красота, приятелство и доброта. Ако този град падне, повече няма да ги видя, нито аз, нито никой от нас. А имам чувството, че в момента Отецът гледа насам. Не мога да го обясня, но го знам.

Гледа към кервана, докато той не спря в края на воларианския лагер, току пред заграждението.

— Не са укрепили източния бряг — каза тя на Антеш. — Имаме лодки, нали?

Антеш се възпротиви енергично на идеята Рева да тръгне, дотам, че заплаши да се откаже от лордската си титла и да се сражава като обикновен стрелец, ако тя не се откаже. Изпрати трийсет подбрани мъже с десет лодки, които потеглиха от северния бряг на града малко след полунощ. Воларианците не бяха предприели поредната си атака и всичко бе мирно и тихо, докато лодките не се върнаха, като гребяха усилено към източната стена — зад тях лагерът с робите гореше, а лодките газеха дълбоко, натоварени с освободени пленници. По това време на денонощието приливът беше на тяхна страна и не се наложи да се борят с течението, но воларианците се погрижиха да им стъжнят достатъчно живота, засипвайки ги със стрели. Повечето лодки стигнаха до брега, но последната падна жертва на смъртоносния дъжд. Освободили бяха повече от четиридесет души, приблизително половината от тях войници от Кралската гвардия, останалите кумбраелци, повечето млади хора, жените сред тях видимо насилвани, ако се съдеше по бледите им лица и втренчените погледи.

Хората, които Антеш беше подбрал лично за мисията, ѝ бяха донесли подарък. Висок мъж с черен кожен елек, с големи ръце, които несъмнено биха предпочели да въртят бич, вместо да бъдат стегнати в собствените му окови.

Когато войниците го извлякоха на брега, мъжът видя Рева и се дръпна, очите му се разшириха от страх, а от устните му се отрони една дума: „Елвера!“

— Какво искате да направим с него, милейди? — попита водачът на набега, ветеран с корави очи, когото Антеш познаваше от войната в пустинята.

— Качете го на стената при портата — каза тя. — Като наближи обедно време, когато всички ще са будни, му прережете гърлото.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

*Ще го познаете по меча, който носи, и по
Мрачното умение, с което го върти, защото
никой, който познава обичта на Отеца, не може
да победи Мрачното острие, ала въпреки това
всички трябва да застанат срещу него.*

*Десетокнижието,
книга четвърта
„Пророчество“, том
7, „Сънищата на Девата“*

ЗАПИСКИТЕ НА ВЕРНИЕРС

Още един безкраен ден, а градът още не е паднал. Още дим, още ранени, още дива ярост от страна на генерала. Съвестта ме гризе, но трябва да призная, че започнах да мразя кумбраелците не по-малко от него, защото ако се примирят с неизбежното си поражение, аз най-после ще се махна от този омразен кораб, далеч от изобретателната жестокост на господаря си.

Стигнах до извода, че генералът не е умен в истинското значение на тази дума, а по-скоро хитър, добър манипулатор и с усет за възможностите, които му предлага съдбата, но такива са и немалко деца. Всъщност съм убеден, че той е доста глупав, но привилегированият произход му е осигурил добро образование, а един образован садист отлично знае как да измъчва един истински учен. Наредено ми бе да науча наизуст пълните съчинения на Кирвал Дракен, вероятно най-лошия поет, писал на волариански, а и на всеки друг език, в интерес на истината, човека, сътворил най-евтино сантименталния и лишен от ритъм бълвоч, тормозил някога човешкото ухо. Даден ми бе час да науча всичките четиридесет поеми и да ги издекламирам без грешка за забавление на генерала —

стоях на носа на кораба и рецитирах на висок глас, а по лицето и гърба ми се стичаше пот на струйки, защото генералът бе обещал да ме убие на място, ако се запъгна дори веднъж.

— Устните на моята дама са като пъпка на роза и парят кат огън връз моите, роня сълзи на радост и скръб, защото любовта ни крее в копторите.

— Браво! — изръкопляска генералът, дори вдигна чашата си с вино в знак на одобрение. — Още!

— Идва герой със меч оголен, стоманата вярна лъщи...

Той ми махна да млъкна — пратеник идваше от брега, качи се на кораба и му подаде свитък.

— Пробив, а? — каза генералът на пратеника. — Крайно време беше.

— Да, почитаеми генерале. Моят командир вярва, че при наличие на значително подкрепление градът ще е наш до падането на нощта.

— Не. Резервът ми е необходим за останалата част на тази прогизнала от дъжда купчина лайна. Кажу му да прекрати действията в другите сектори и да съсредоточи всичко при пробива. Кажу му също, че ако този град не е мой до падането на нощта, по-добре той да е паднал героично в боя, защото от мен героична смърт няма да види.

Махна на пратеника да тръгва и се обърна отново към мен.

— Подозирам, робе, че вече си забравил докъде бяхме стигнали. Така че нека започнем отначало, става ли?

Накара ме да издекламирам всичко три пъти от началото до края, всеки ужасен стих, излязъл изпод некадърното перо на онзи волариански глупак. Дори сега, толкова години по-късно, мога да рецитирам Дракен и насън. Не е най-лошият белег, който нося, но все пак попада в графата на неприятните спомени.

По някое време следобед генералът ме прати в каютата ми, а самият той насочи вниманието си към поредната робиня за наслади в очакване на новини за победата. Проснах се на койката си, разтреперан от изтощение и страх. Ако стомахът ми не беше празен, със сигурност щях да повърна. Уви, дори тази не твърде

приятна почивка се оказа твърде кратка. Вратата се отвори и една от робините на господарката ми махна с ръка.

— Вика те.

Отидох в каютата ѝ, голямо помещение, цялото в копринени драперии и възглавнички, истински рай на уюта в сравнение с моята тясна килия. Облечена беше с бяла рокля и колие, което стигаше чак до нежните извивки на корема ѝ, полите на одеждата бяха полупрозрачни и не скриваха почти нищо, особено при движение. Господарката тръгна към мен с леко нестабилна походка и чаша вино в ръка.

— Чул си, без съмнение? — попита тя бавно, като изговаряше внимателно думите. — Че великата обсада е към своя край? Че триумфът на моя почитаем съпруг чука на вратата?

— Да, господарке, така чух. Велик ден.

Тъкмо бе отпила от виното и сега го изплю, за да не се задави от смях, отметна глава и залитна.

— Велик ден! Да, едно поостаряло дете получава нова играчка. Велик ден наистина. — Намръщи се, примигваше и правеше гримаси. — Не съм се напивала повече от петдесет години. Май започвам да си спомням защо.

„Петдесет години?“ Господарката забеляза объркването ми и се засмя отново, всъщност изкиска се тихичко като момиче с тайна.

— По-стара съм, отколкото изглеждам, скъпи. Колко по-стара, как мислиш? — Приблужи се и аз с мъка потиснах импулса си да се дръпна. — Не, сериозно, на колко съм според теб? — Забоде пръст в гърдите ми. — И ти заповядвам да кажеш истината!

Поех си дъх, като се питах как е възможно човек да изпитва толкова силен страх, без да изгуби напълно разсъдъка си.

— Не вярвам да сте на повече от трийсет, господарке.

— Трийсет? — Тя отстъпи назад, уж засегната. — Нека ти кажа, че бях на двацет и осем, когато сключих сделката, а това беше преди повече от триста години.

Стоеше и ме гледаше мълчаливо, като току отпиваше от чашата. Очите ѝ бяха присвити по начин, който ме накара да се запитам дали наистина е толкова пияна, колкото изглежда.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита след малко.

— Простете, господарке, но това е невъзможно.

— Да — измърмори тя, пристъпи още по-близо, притисна се в мен и отпусна глава на гърдите ми. — Но ето ме тук и толкова спомени ми тежат. И още съм красива, нали? Не ме ли желаш, скъпи? Или още мислиш за своята мъртва поетеса?

Гневът се върна, но аз го прогоних, защото знаех, че е лош съветник.

— Господарката е много красива.

— Така е, красива съм. Но ти не ме желаш, усещам го. И знам защо. — Вдигна глава и впери поглед в лицето ми. — Усещаш го, нали? Долавяш го?

— Господарке?

— Умората. Кой да предположи, че толкова ще се уморя. До пълно изтощение. Представа нямаш колцина бяха изцедени, за да имам аз толкова много години пред себе си, колко живот бе похабен за това време, за да се поддържа искрата в тялото на една старица, прокълнатата да се омъжи за един садистичен глупак и да бъде свидетелка на зверствата му. Това беше сделката, която сключихме, разбираш ли? Дълги години на власт и влияние, макар и само за онези, които носят червеното, разбира се, а и сред тях едва за малцина избрани. Това ни превърна в истинското средище на власт, а Съветът бе просто удобно прикритие. Ние, вечно младите и все по-уморените, сме истинската власт, защото всички се състезават за благоразположението ни. Всички онези облечени в червено малоумници, които дават мило и драго да се докопат до същата сделка. Мислим се за робовладелци, но не сме, глупци сме. Глупци и роби. Великият дар, за който се спазарихме, се оказа верига, която да влачим вечно.

Ръката ѝ литна нагоре с едно плавно движение и аз усетих допир на хладна стомана от страни на гърлото си.

— Ти ме отблъсна — каза тя с тон на наранена жена. — Още копнееш за онази своя поетеса, за един отдавна изгнил труп, когато можеш да имаш мен. Знаеш ли колко любовници съм имала? Колко мъже са правили и невъзможното да целунат крака ми?

— С радост ще целуна крака на господарката — казах аз, тихо и предпазливо, защото камата се впиваше в шията ми и усещах как капка кръв се стича надолу.

— Ще го направиш, но без желание. Друго искаш ти, искаш твоята алпиранска кучка да се върне. Може пък да те изпратя при нея. Какво ще кажеш?

Така и не разбрах защо, а се опитвах в продължение на години — не разбрах как и защо в онзи момент страхът ми се стопи без следа и аз почувствах умората, за която говореше господарката, дълбока, непоносима умора. Давах си сметка, че с това подписвам смъртната си присъда. Гневът на съпруга ѝ или бичът на надзирателя щяха да ме убият утре или — ако извадех невероятен късмет — вдругиден.

Отстъпих крачка назад и разперих ръце. Кръв сълезеше от плитката рана на шията ми.

— Никаква поетеса не е имало — казах аз. — Или друга жена. Но наистина бях влюбен и мъжът, в когото бях влюбен, загина от ръката на друг мъж, мъж, който се моля да дойде тук сега и да убие теб и онзи гаден мизерник, когото наричаш свой съпруг. Предлагаш ми дар, господарке. Приемам го с радост, защото това ще ми спести по-нататъшните усилия да преглътна мисълта, че дишам един въздух с вас двамата.

Тя дълго се взира в очите ми, а аз не можех да повярвам, че сърцето ми бие бавно и ритмично, вместо да препуска полудяло в гърдите ми. „Смелост ли е това? — чудех се. — Това ли усещаш Убиеца на Надеждата, когато пришпорва коня си в битка? Това странно спокойствие?“

— Често търся сред робите нещо, което да ме разсее — каза накрая тя. — Установила съм, че това прогонва за известно време умората. А ти си толкова невероятно талантлив. — Захвърли камата и тя изтрака по пода. — Иди и надраскай още няколко хвалебствени изречения — каза тя и се отпусна с уморен жест сред възглавничките. — Току-виж си си купил с тях още ден-два живот.

Само два часа по-късно ме повикаха отново на палубата, а междувременно от новооткритото ми спокойствие не бе останала и следа. Форнела седеше до съпруга си, съвсем трезва и облечена далеч по-прилично, с елегантна рокля от шифон в червено и черно. Хвърли ми бегъл поглед и се обърна отново към генерала.

— Надзирателите са инструктирани надлежно, предполагам?

Генералът изглеждаше разсеян и раздразнителен едновременно. Явно робинята за наслади не беше съумяла да подобри настроението му.

— Остави подробностите на мен, любима — измърмори той. — Семейството ти ще получи своя дял от всичко, което намерим, както винаги. — Погледът му се спря върху мен и свитъка в ръката ми. — Поредното ти описание, писарче?

— Да, господарю.

— Дай го насам. Да видим дали е достойно за снизхождението ми. — Тъкмо развиваше свитъка, когато един от постовите извика, че идва вестносец. — Най-последно. — Метна свитъка върху масата с картите и застана до нея със замисления вид на достопочтен военачалник, който очаква новини за дългоочакваната победа.

— Заловихте ли вещицата? — обърна се той към пратеника, загледан към града и с почти поетичен тон. — Или е умряла в сражението? Сигурно така е станало. Странно е, че намирам в сърцето си място за възхищение към това същество.

— Простете, почитаеми генерале! — избълва вестносецът. Беше с бронята на офицер от Свободната кавалерия, лицето му — изопнато и лъщящо от пот. — Нося лоши новини. Тази сутрин нашите съгледвачи са открили един конник, единствения оцелял от Дванайсети батальон на свободните мечове. Бил е заловен и освободен след това. От него научихме за войска, която се придвижва насам с голяма скорост.

Генералът го зяпна.

— Войска? Каква войска?

— По негова преценка наброява петдесетина хиляди. — Офицерът извади изпод колана си сгънато парче пергамент и го подаде на генерала. — Било му е дадено и писмо за вас, почитаеми генерале.

Генералът махна към мен.

— Нека той го прочете. Не говоря грозния им език.

Взех пергамента и го разгънах.

— Написано е на волариански, господарю — казах аз.

— Прочети го.

Плъзнах поглед по съдържанието на писмото и разтуптяното ми вече сърце полудя окончателно. Хвърлих скришен поглед към свитъка, който му бях дал по-рано, като се питах дали бих могъл да си го взема някак в хаоса, който неизбежно щеше да последва, след като прочетях написаното върху пергаментата.

— До командира на воларианската армия, обсаждаща понастоящем Алтор — започнах с надеждата, че генералът не е забелязал краткото ми колебание. — С настоящото ви се нарежда да се разоръжите, да предадете всички пленници и да се подготвите за съд, който да въздаде справедливост за многобройните ви престъпления. Ако се подчините на тази заповед, ще пощадим хората ви. Последното не се отнася за вас. Подписано по силата на Кралското слово, владетел на кулата и граничен лорд на Северните предели Вейлин Ал Сорна.

1. ВЕЙЛИН

Красотата на гората се разкриваше денем, слънцето рисувашеменящо се платно от потънали в шарена сянка поляни и гигантски древни дървета, ромонящи ручей, които припкаха към плитки водопади или бистри вирове. Вейлин усещаше как страховете на хората му позатихват, надвити от девственото великолепие на гората, прозвучаха дори маршови песни, макар че нерядко вулгарният им текст се усещаше странно и не на място тук, като ругатня, прошепната в алпирански храм. Кръвната песен не бе замлъкнала и за миг, откакто навлязоха в гората, звучеше тихо и напевно, ала носеше и мрачни обертонове, не в знак на предупреждение, а на респект. „Толкова е стара — дивеше се той. — Много по-стара от хората, които я почитат.“

На четвъртия ден Хера Дракил каза, че са преполовили пътя, защото минавали през най-тесния участък на гората между Кралството и Пределите. Вейлин се бе отказал от опитите си да прецени колко точно сеорди пътуват с тях, а да пита водача си нямаше смисъл, защото сеордата не познаваше значението на числата.

— Много — бе отговорил на въпроса му мъжът с орловия нос. — Много и много.

Макар войниците му да привикваха постепенно с гората, другите му новобранци изобщо не изглеждаха впечатлени от красотите ѝ.

— Още колко остава? — настоятелно попита Лоркан, забравил за обичайните си любезности. Дълбока бръчка се бе врязала през средата на младежкото му чело, а очите му бяха хлътнали в черепа като на човек, измъчван от постоянна болка. Маркен и Кара също бяха изнервени, пристъпваха от крак на крак и не можеха да си намерят място дори сега, докато бяха заети със студената си закуска. Единствен Плетача изглеждаше спокоен, щастлив, че са му дали коноп, с който да се занимава. По някаква причина беше изоставил кошниците и вместо това плетеше стегнато въже, дълго вече три метра и нарастващо на дължина с всеки ден.

— Още само четири дни — отговори Вейлин на Лоркан.

— Вярно, не знам дали ще издържа. — Заразтрива с пръсти слепоочията си. — Вие не го ли усещате, милорд?

— Кое да усещам?

— Тежестта — каза Кара, нарушавайки обичайното си мълчание. — Тежестта на такава велика дарба.

— За чия дарба говориш? — попита Вейлин.

Девойката го погледна така, сякаш се чуди дали не е грешила в страхопочитанието си към него.

— Говоря за гората, лорд Вейлин. Гората си има своя собствена дарба, която покрива всяко дърво, клон и вейка. — Стисна силно ръце и положи усилия да се усмихне. — Е, предполагам, че ще свикнем. По всичко личи, че сеордите я понасят добре.

„Защо те го усещат, а аз — не? — замисли се той по-късно. — Защо не усещам друго, освен че съм добре дошъл тук?“

— Защото гората те приема, защото си добре дошъл тук — каза му Дарена същата вечер след урока по четене. — Познава те, вижда душата ти.

— Говориш така, сякаш гората е жива.

Погледът, с който го удостои, му напомни за начина, по който Кара го бе погледнала по-рано същия ден.

— Разбира се, че е жива. Навсякъде около нас гъмжи от древен живот, на площ от стотици квадратни мили е пълно с живот, който диша, чувства и вижда. Вижда те и видяното му харесва.

— А теб видя ли те? Когато за пръв път си дошла тук?

— Бях дете тогава, когато татко ме намери. Мислех, че е било сън — вълкът, топлината, с която гората ме посрещна. — Замълча и се зае отново с оперението, което прикрепваше на една от стрелите си. Също като сеордите, тя си правеше стрелите сама, ръцете ѝ се движеха с несъзнателна бързина и прецизност. Преди няколко дни Дракил ѝ беше дал лък, почти същия като неговия, но с релефни изображения на пиктограми, които на пръв поглед изглеждаха като недодялани изображения на животни, но погледнати отблизо, притежаваха семпла елегантност. Ако се съдеше по вълнението, с което Дарена прие лъка, този дар криеше голямо значение и за двамата.

— А помниш ли нещо отпреди това? — попита той. — За детството си сред своя народ?

— Лонаките не са моят народ. Помня само няколко думи на техния език. Пазя бегъл спомен за някакво планинско село. Много жени, гръмогласни и готови да те зашамарят за най-дребната простъпка, но и някак мили посвоему. Помня нощ на писъци и кръвопролитие, мисля, че тогава жените са загинали. Имаше някакъв мъж с нож, който вървеше бавно към мен, черен силует на фона на пламъците... после се появи вълкът. Мисля, че той е убил мъжа с ножа, макар че не го помня. Знам, че дойде при мен, легна и аз усетих подтик да се покатеря на гърба му. Бягахме много дълго. Помня как стисках козината му с ръце, а вятърът брулеше лицето ми. Не ме беше страх, напротив. Беше вълнуващо и ми стана тъжно, когато ездата свърши на някакво тъмно място с много дървета. Смъкнах се на земята и той ме благослови — облиза лицето ми и езикът му прогони страха. А после изчезна. На сутринта ме намери татко. По-късно научих, че тогава за пръв път сеордите позволили на марелим сил да влезе в гората, а аз съм била кажи-речи първото нещо, което видял.

От тона ѝ Вейлин се досети, че отдавна е стигнала до извода, който той току-що си беше направил. „Това не е съвпадение. И двамата сме деца на вълка.“

— Колко пъти си го виждала? — попита той.

— Само два пъти, включително в деня, когато дойдохме тук. А ти?

— Четири. — „Макар че може да са били и пет, ако приемем, че тогава е живял в статуя...“ — И всеки път ми спасява живота, така както е спасил теб.

Пръстите ѝ застинаха неподвижни и Вейлин долови внезапния ѝ страх, същото напрежение, което я бе обзело, когато за пръв път се изправиха пред Мъдрия мечок.

— Защо ни спасява? За какво?

— Не знам. Заради това сега може би, заради една война, в която трябва да вземем участие.

— Бях толкова малка, когато вълкът ме благослови, че едва сега си давам сметка какво съм почувствала тогава — усещане за непонятна старост. Вълкът сигурно е виждал безчет дребни вражди между странните двукраки същества без козина, които търчат по земята, безчетни войни. Защо тази да е различна?

Той си спомни какво му беше казал аспект Арлин, когато го попита дали е разумно да подкрепят безумната война на Янус. „Чака ни неминуемо падение, разпад. Не разпад на Кралството като политическо обединение, а пълен разпад, тотално разрушение. Земята ще се изпепели, горите ще станат на пепел, а всички хора, поданиците на Кралството, сеорда и лонаките ще са мъртви. Какво друго можем да направим?“

— Защото тази война е не само за нашия свят, а и за неговия — каза той. — И двамата с теб знаем, че имаме насреща си и друг враг, не само Воларианската империя.

— Затова се налага да търпим и постоянното присъствие на добрия брат. — Дарена погледна към брат Харлик, който разговаряше оживено с Алорнис. Тя явно намираще неизчерпаемия му запас от знания за безкрайно интересен и можеше с часове да му задава въпроси с надеждата, напразна засега, че ще измисли въпрос, на който той не знае отговора.

— Той знае много повече, отколкото споделя — каза Дарена.

— Ще си сподели всичко той — отвърна без колебание Вейлин. — Ако се наложи, ще изстискам от него всеки грам знание, който е скътал в главата си. Ще говори, докато не му пресъхне устата, че и след това.

На следващия ден до обед пътува с еорилите. Конският народ водеше животните си през дърветата и явно се чувстваше не на място тук, в гората, също като Надарените.

— Тук конете не могат да видят небето — каза Санеш Полтар и погали нежно по главата своя жребец. Ушите на животното потрепваха неспирно, очите му бяха разширени. — Това не им харесва. На мен също.

— Еорилите не са ли добре дошли в гората? — попита Вейлин.

Мъдрост, която вървеше до бойния вожд, се изсмя.

— Ние не идваме тук. Еорилите и сеорда говорят един език, търгуваме с кожи и оръжия, но не сме един народ. Те са от гората, ние — от равнината.

— Еорилите имат ли легенди — попита Вейлин — за времената преди равнините, преди да дойдат марелим сил?

Санеш и Мъдрост се спогледаха развеселено.

— Не е имало време преди равнините — обясни Санеш. — Еорилите винаги са яздили там. И винаги ще яздят. Имало е време, когато сеордите в гората не са били толкова много, така разказват дядовците, които са го чували от своите дядовци. Но за марелим сил не сме били чували, докато не дошли да копаят в хълмовете за камъни.

— Но за сляпата жена знаете? — обърна се Вейлин към Мъдрост.

Двамата еорили се умълчаха моментално; Санеш ускори крачка, повел коня за юздата.

Мъдрост вървеше напред мълчаливо, с мрачно и затворено лице. Когато все пак проговори, направи го неохотно.

— Има един град, разрушен град в покрайнините на лонакските земи. Еорилите не харесват онова място и стоят далече от него, старците разказват, че всеки, който иде там, се връща с кошмари и лудост. Но като малка аз бях много любопитна и нищо чудно, защото любопитството ражда мъдрост, макар че по онова време още не бях спечелила името си. Затова отидох там, сама, и намерих останките на град, който в разцвета си сигурно е бил великолепен. Направих си бивак сред руините и при огъня ми дойде една жена, сеорда с празни очи, което не ѝ пречеше да ме вижда. Поуплаших се, но не твърде много, защото се знае, че сред сеордите се раждат повече Надарени, отколкото сред моя народ. Жената каза, че също като мен е дошла да види руините и цяла нощ двете си разказвахме малкото, което знаехме за онова място. Тя ми показа един камък сред отломките, малък камък, който да носиш с две ръце, съвършен куб с гладка, непокътната повърхност. Попитах я дали го иска за себе си, но тя само поклати глава. Каза, че камъкът бил за мен, и аз го вдигнах.

— Отвел те е някъде — предположи Вейлин, когато старицата отново се умълча.

Мъдрост поклати глава.

— Не. Камъкът ми даде... знание. Много знание наведнъж. Вашия език, езика на лонаките, дори езика на хората, срещу които сме тръгнали сега, и много други. Знаем наизуст катехизиса на вашата Вяра и Десетокнижието на Световния отец, знам по име всички алпирански богове и мога да разкажа всички легенди на лонаките. Нямаше разбиране в това, което получих наготово, имаше само знание. И...

болеше. Болката беше толкова силна, че припаднах. Когато дойдох на себе си, сляпата жена си беше отишла, но знанието беше останало.

— Значи си Надарена?

Тя поклати глава и въздъхна.

— Прокълнатата по-скоро. И най-вече озадачена. Онзи съвършен камък, пълен със знание за народите на този свят... Само дето камъкът беше много стар, създаден много преди да се появят езиците, каквито ги говорим сега. Кой го е създал? И защо?

— Камъкът още ли е у теб?

Тя вдигна глава и плъзна поглед по зеления балдахин от клони, несъмнено с надежда да зърне небето.

— Не — каза и се усмихна, съзряла малка синя кръпка над себе си. — Взех един по-тежък камък и го смазах на прах.

На следващия ден гората започна да се разрежда, между дърветата стана по-широко, а полянките — по-многобройни, макар че според нормалните стандарти, в сравнение с Урлишкия лес например, все още се движеха в гъста гора. Хората се ободриха, по-големите полянки позволяваха повече полкове да спират на бивак заедно, което внушаваше на мъжете чувство за сигурност. Красотите на гората бяха стоплили сърцата на мнозина, но основният страх си оставаше, постоянното усещане, че не им е мястото тук. По-широките пространства позволиха на Вейлин да си създаде представа за истинския брой на сеордите, които ги придружаваха.

— Трябва да са повече от осем хиляди — предположи Норта същата вечер по време на съвета на капитаните.

— Десет хиляди осемстотин седемдесет и двама — уточни брат Холун. — Тоест, това са онези, които успях да преброя. С което общата численост на армията ни достига малко над трийсет хиляди души.

— Чудех се дали не трябва да дадем име на армията си — каза Норта. — Северната армия или нещо такова.

Вейлин погледна капитан Адал и той кимна утвърдително.

— Чувството за принадлежност винаги се отразява добре на бойния дух, милорд.

— Добре тогава — каза Вейлин. — Ще помоля сестра си да ни измисли знаме, нещо подобаващо свирепо. — Погледът му се спря на

картата. — Според сеордите до Нилсаел ни остава само един ден път. Капитан Орвен, вземете хората си и огледайте на изток. Капитан Адал, изпратете една рота от Северната гвардия на запад, а друга отведете лично на юг. Искам от вас да ми докладвате без бавене за всяко воларианско подразделение, което засечете в периметър от трийсет мили. — Погледна Дарена. — Ще ни е нужно и по-сериозно разузнаване, разбира се.

— Ще го имате, милорд, още тази нощ.

— Благодаря, милейди. — Отдръпна се от масата и се обърна към всички присъстващи: — Утре сутрин ще извършим подробна инспекция на снаряжението, след което ще навлезем в Кралството в боен ред. Искам от вас да разясните на хората си, че много скоро ще влезем в сражение. Ако все още има кандидат-дезертъори, сега е моментът да си тръгнат. Макар че обратният път през гората е лоша идея.

— Хубава земя — отбеляза Санеш Полтар, яхнал отново коня си и видимо доволен от тази промяна. Северен Нилсаел наистина сякаш бе създаден за езда, ливади и ниски хълмове се простираха на юг до хоризонта. — Много лосове ли пасат тук?

— Поне аз не знам да има лосове — отговори Вейлин. — Но по на юг се срещат сърни и диви кози.

— Кози — изсумтя с презрение Санеш. — Трябва да одереш десет, за да си опънеш подслон. А от един лос ще направиш два.

Армията излизаше от гората в стегнат ред, редиците се движеха уверено, макар и не съвсем в крак. Десетте пехотни полка напредваха в плътна широка колона, еорилите се движеха по фланговете, а сеорда вървяха най-отзад и изобщо не приличаха на бойно формирование, макар и разделени по кланове. Новото знаме на Северната армия се развяваше в челото на пехотната колона, носено от кмет Ултин, който ревниво го бе опазил от другите кандидат-знаменосци, след като Вейлин му го бе връчил сутринта. Алорнис се бе обърнала за помощ към армейските шивачи, за да реализира проекта си — голям бял ястреб между еорилско копие и сеордска бойна тояга. Под ястреба грееше лазурният овал на син камък.

— Не знам, май се получи твърде опростено — бе казала Алорнис, когато му показа скицата си.

— Когато си имаш работа с войници — успокой я той, — колкото е по-опростено нещо, толкова по-добре.

Вейлин изчака и последните сеорда да се изнижат между дърветата и постоя още миг-два, загледан в гората с надежда да зърне блясъка на две зелени очи. Не видя нищо, само дървета и тъмни сенки, но кръвната песен се размърда и извиси — самотна, неуверена някак, но пропита с достатъчно древна сила, за да му вдъхне надежда.

— Късмет и на теб — отвърна шепнешком Вейлин, преди да обърне Пламък на юг.

Вървяха в поход на юг още петнайсетина мили, после Вейлин даде заповед армията да спре, да направи лагер и да го обгради с три пъти повече постове от обичайното. Еорилите пришпориха конете си, без да чакат изрична заповед, някои крещяха от радост, опиянени от свободата на откритите пространства. Върнаха се преди да е паднала нощта, носеха и няколко елена, които бяха успели да свалят пътьом. Сеордите бяха направили своя лагер в северния край на общия, така че да са възможно най-близо до гората. Седяха мълчаливи около огньовете си, поправяха стрели и точеха ножове, а на лицата им се четеше мрачно примирение.

Вейлин намери Дарена пред подслона на Хера Дракил, седнала със затворени очи и застинало лице. Сеордският вожд седеше до нея и тревогата на лицето му несъмнено беше огледално изображение на тревогата, изопнала лицето на Вейлин.

— Веднъж едно от нашите деца се изгуби — каза той, когато Вейлин седна край огъня. — Уплашихме се, че го е отвлякла дива котка, Адра Дурал седя по същия начин цяла нощ, а после ме заведе при момчето. Подхлъзнало се на камък в реката и си ударило главичката. Оцеля, но сега не помни и собственото си име.

— Адра Дурал? — попита Вейлин.

— Летящият дух. Как иначе бихме могли да я наречем?

Дарена изстена тихичко и отвори очи, лицето ѝ внезапно се напрегна като на човек, пронизан от леден вятър. Вейлин я наметна с една кожа и тя се премести по-близо до огъня.

— Твърде дълго те нямаше — сгълча я той.

— Много имаше да се види — отвърна тя. — Прав беше за Алтор. Градът още стои, а над стените му ярко грее светла душа.

— А какво има между тях и нас?

— Големи групи воларианци се движат между Азраел и Кумбраел. В Нилсаел са по-малко, но видях войски да се изтеглят от Варинсхолд. В гората северно от града засякох душите на други хора, има и светли сред тях, но и тъмни, някои по-тъмни от душите на воларианците. Останах с усещането, че много хора са загинали там. — Спря да отпие вода от манерката. — Каквото е останало от Кралската гвардия се придвижва на север от Сиви чукари, опитва се да стигне до нилсаелската граница. Три хиляди души приблизително. Душите им тегнат от страх и спомен за поражението. Долових голям брой хора, които приближават откъм западната част на Нилсаел, но вече трябваше да се връщам, затова не научих нищо повече за това кои са или какво планират.

— Направила си повече, отколкото очаквах, милейди.

Откъм източния периметър на лагера прозвуча рог, оповестяващ приближаването на конници, и Вейлин скочи на крака. След миг капитан Адал се появи в галоп, дръпна юздите на коня си и докладва:

— Милорд, намерихме едно село.

Телата бяха струпани на селския мегдан, съблечени до голо и побелели, сякаш кръвта им е била източена до капка, крайниците им вече се вкочаняваха под хладния утринен въздух. Повечето бяха с прерязани гърла, но по някои имаше следи от оказана съпротива.

— Старци и деца — отбеляза Норта. — Предимно.

— Убиват каквото не могат да продадат — каза Дарена. Гласът ѝ беше овладян, но от очите ѝ се стичаха сълзи при вида на труповете. — Като говедар, който прочиства лошо стадо.

Селото беше претършувано, ценните неща бяха взети, но поне къщите не бяха опожарени. Личеше, че е било хубаво място, с варосани къщички от плет и тръстикови покриви, с вятърна мелница на близкия хълм — крилата ѝ още се въртяха, в неведение за съдбата на онези, които са я построили.

— Направете влада — каза Вейлин на Адал. — Брат Келан да каже молитвата.

— Снежинка е хванала дирята — каза Норта и посочи бойната котка, която клечеше с присвити уши и се взираше на изток, където следите от фургопи напускаха селото.

— Вероятно имат цял ден преднина — изтъкна Адал.

— На мен един ден ще ми стигне — отвърна Норта и погледна въпросително Вейлин.

— Какво ще ти трябва?

— Една рота от Северната гвардия би трябвало да е достатъчна, плюс Лоркан.

— Ще дойда и аз, братко. — Вейлин посегна към юздите на Пламък и се метна на седлото. — Ще ми се да видя човека, който не може да бъде видян.

— Не знам дали ще мога. — Ръцете на Лоркан се тресяха и едва удържаха ножа, очите му грееха в предутринния здрач. — Никога не съм...

Норта сведе леко глава. Вейлин знаеше, че приятелят му се бори със собствената си неохота.

— Молил ли съм те някога за нещо? — обърна се той към младежа. — През всичките години, в които те хранихме, осигурявахме ти покрив над главата, обучавахме те и ти търпяхме капризите, поискана ли ти беше плата?

— Учителю, аз...

— Дай. — Вейлин взе ножа от Лоркан и го пъхна в канията му, после го хвана за острието. — Дръж го по този начин и ги удрай с дръжката, с всичка сила точно под ухото. Ако не паднат след първия удар, фрасни ги отново.

Лоркан се поколеба, после посегна да вземе ножа, обърна се и тръгна към огньовете на воларианския лагер. След няколко крачки спря и се обърна да погледне Норта.

— Учителю, ако загина, кажи на Кара, че... — Не довърши, после изведнъж се усмихна, макар и насила. — Кажи й, че съм се бил като герой. Няма да ти повярва, но току-виж най-после се засмяла.

Продължи напред, тънката му снага чернееше на фона на бледооранжевия хоризонт и изпъкваше ясно, но младежът не правеше никакъв опит да се прикрие. Изминал бе петдесетина крачки, когато Вейлин чу Адал и другите мъже от Северната гвардия да ахват озадачено. Вейлин смръщи вежди, защото самият той не виждаше нищо необикновено — просто млад мъж, който върви през поле.

— Няма да чакаме още дълго, така че бъдете готови. — Норта нагласи стрела на тетивата и тръгна след Лоркан. — Ние ще се погрижим за пленниците. Чуete ли врява, включете се по най-бързия начин.

— Ще го видят — каза Вейлин и кимна след отдалечаващата се сянка на младежа.

— Сериозно? — Норта се усмихна през рамо. — Аз не го виждам. — Тръгна силно приведен напред, Снежинка поe безшумно след него.

— Прав е, милорд — прошепна Адал. — Момчето просто... изчезна.

Скоро хоризонтът потъмня съвсем, а звездите изгряха на безоблачния небосвод, месечината обагри в бледосиньо разлюляната трева.

— Ъъ, милорд? — Вейлин се обърна и видя Адал, който му подаваше меч с дръжката напред, острието бе полегнало по протежение на ръката му до лакътя.

— Не, благодаря, капитане. — Платненият вързоп беше вързан за седлото му, възлите бяха все така стегнати и недокоснати. — Имам чувството, че тази нощ няма да ми трябва.

Скоро долетяха първите писъци, заглушени от воя и ръмженето на бойната котка. Вейлин пришпори Пламък в галоп, мъжете от Северната гвардия последваха примера му и само за броени секунди покриха разстоянието до воларианския лагер. Вейлин дръпна юздите на коня си в центъра на лагера, видял робска хрътка да прелита през въздуха с разкъсано гърло, а Снежинка да се оглежда за следващата си жертва. Сред фургоните лежаха трупове, някои надупчени със стрели, други видимо пострадали от среща с бойната котка на Норта. Шеп воларианци понечиха да атакуват Северната гвардия с бичове и къси мечове, но бързо бяха надвити; някои захвърляха оръжията си и

вдигаха ръце с надежда за пощада. Уви, видяното в селото бе изкоренило идеята за пощада от сърцата на северняците.

Откри Норта и Лоркан да освобождават роби от фургоните. Бяха поне стотина, знак, че фургоните са посетили и други села. След като им сваляха оковите, част от пленниците изпадаха в състояние на дива ярост и нападаха първия воларианец, който им попаднеше пред погледа, жив или мъртъв без значение, но повечето само залитаха и се озъртаха объркани. Един от освободените позна Вейлин и моментално се срина на колене разплакан, бълваше благодарности на висок глас и скоро към него се присъединиха още десетина окъсани нещастници. Вейлин слезе от коня и отиде при тях, като вдигна ръце да ги призове към тишина.

— Отговориха ни — каза мъжът, който го беше познал, все така проснат ничком. — Молихме се на Покойните да ви изпратят и ето ви тук.

Вейлин се наведе и го вдигна да стане.

— Никой не ме е изпращал... — започна той, но бързо млъкна при вида на безмерното обожание в очите на мъжа. Междуременно повечето освободени пленници се бяха стълпили наоколо и до един го гледаха втренчено, сякаш е излязъл от сън или легенда. — Кралството е в нужда, затова дойдох — каза им той. — На онези, които решат да останат с мен, мога да предложа единствено война и сражения. Останалите са свободни да си вървят.

— Нямаме работа другаде, милорд, съдбата ни е с вас — каза разплаканият и другите заповтаряха думите му като ехо. Мъжът го хвана за ръцете, освирепял от отчаяние. — Бях с вас в Линеш. Сигурен бях, че няма да ни изоставите. — Останалите пленници стесниха кръга около Вейлин, говореха един през друг и в гласовете им звучеше страхопочитание. — Вие ще ни изведете към свободата... Владетелят на кулата е благословен от Покойните... Въздайте справедливост, милорд... Те убиха децата ми...

— Добре! — Норта се появи сред множеството: пробиваше си път, като разбутваше хората с лъка си. — Дайте малко въздух на негово велико лордство, да ви се не види! Съвсем оглупяхте!

Наложил се Северната гвардия да се намеси, за да измъкне Вейлин от хватката на заплепената тълпа. Капитан Адал доведе Пламък и Вейлин се метна на седлото му.

— Заведете ги в лагера — каза той на капитана. — Раздайте оръжия на онези, които поискат.

— И на жените ли, милорд?

Вейлин си спомни смъртоносната ярост, която бе видял в очите на една робиня, която налагаше трупа на воларианец с веригите си.

— И на тях. Онези, които не искат или не могат да се бият, ще се включат в готвенето или ще помагат на брат Келан.

Потегли обратно към лагера в компанията на Норта и Лоркан. Снежинка тичаше пред тях, търкаляше се и играеше в тревата.

— Винаги става такава след лов — обясни Норта.

— Ти... добре ли си, братко? — предпазливо попита Вейлин, забелязал познатия измъчен поглед в очите на Норта.

— Мислех, че този път ще го понеса по-лесно — отговори Норта с крива усмивка. — Но дори с боклуци като тези пак боли, проклето да е.

— Не беше толкова страшно — каза Лоркан и отпи от манерка с вино, която явно бе „освободил“ заедно с робите. Доста заваляше думите, така че тази едва ли му беше първата, реши Вейлин. — Последния го цапнах точно както рекохте, милорд. Фрас-фрас зад ухото. Само дето той не падна като другите, а позалитна и после посегна към меча си. — Младежът надигна отново манерката и Вейлин видя червеникавокафявите петна по ръцете му. — Видя ме. Винаги става така, като докосна някого, вижда ме.

— Само онези, които нямат дарба — каза Вейлин. — За нас, Надарените, си съвсем видим, без значение дали ни докосваш, или не. За останалите просто изчезваш.

— Правилно сте заключили, милорд. — Лоркан се поклонил, както седеше на седлото. — Но истината е, че не изчезвам. По-скоро сетивата им ме подминават без внимание, както не забелязваме жуженето на пчела или сянката на птица по земята. Като дете години наред обикалях улиците на Южна кула и крадах необезпокояван. Те гледат към мен, но не ме виждат, затова мога да им открадна всичко, освен ако не ги докосна, само дето сега май трябва да ги убивам, а не само да им гепя кесийката. — Вдигна за пореден път манерката към устните си и отпи голяма глътка, като едва не се катурна от седлото. Наложил се Норта да се пресегне и да го подпре. — Не казвай на Кара,

учителю — каза младежът. — Какво съм направил. Не искам тя да знае.

Походът продължи целия предобед, чак до пладне, когато капитан Орвен се върна с потвърждение на информацията, която бяха получили от Дарена — че от запад се приближава многобройна войска.

— На дванайсет мили от местоположението ни сутринта, милорд — докладва гвардеецът. — Видяхме само пращен облак и неколцина съгледвачи, така че не мога да кажа нищо за числеността им.

Вейлин нареди полковете да образуват фронт по склоновете и през билото на ниско възвишение, с лице на запад; еорилите се разположиха по фланговете, а стрелците на Норта се разтеглиха в хлабава редица на стотина метра пред основната армия. Сеордите бяха приели без спорове ролята си на ариергард и сега клановете им се трупаха около обоза. Вейлин зае позиция в центъра, със Северната гвардия отляво и мъжете на Орвен отдясно, а точно пред него бяха миньорите на кмет Ултин. Дарена беше до него и търпеливо се правеше, че не вижда неодобрителната физиономия на Адал.

Сред редиците почти не се чуваха разговори и това напомни на Вейлин, че затишието преди битка често проявява тенденцията да усмирява езиците. Той седеше на гърба на Пламък и гледаше как пращният облак се издига над хълмовете на запад. Странно, но кръвната песен звучеше кротко и ведро, без нотка на предупреждение. Скоро пращният облак се разсипа на хаотични подразделения от лека пехота, плюс няколко кавалерийски формирования по фланговете. Разтеглиха се в неравна линия на триста крачки разстояние, в центъра на строя им се развя знаме с брадва и колело с шест спици.

— Свалете оръжията! — заповяда Вейлин. — Свободно!

Миньорите се разстъпиха да му отворят място и Вейлин подкара ходом коня си напред, после го пришпори в тръс и вдигна ръка да поздрави мъжа, който яздеше на свой ред към него откъм фронта на нилсаелската войска — човек с изпито лице, обезобразено ляво ухо и късо подстригана коса.

— Дано водите още войска, милорд — каза граф Марвен, — защото, боя се, това съвсем няма да е достатъчно.

Васален лорд Дарвус Езуа вероятно бе най-старото същество, което Вейлин беше виждал. Седеше на престол с висока облегалка, костеливите му ръце стискаха подлакътниците, а хлътнолите му очи дълбаеха в очите на Вейлин по начин, който му напомни за погледа на Янус. Вейлин и Дарена стояха пред него в голяма шатра, опъната в центъра на нилсаелския лагер. От двете страни на престола стояха внуците на васалния лорд — близнаци, които явно бяха положили усилия да се разграничат един от друг с помощта на различна броня и пелерини. Извън тези повърхностни различия обаче двамата бяха еднакво високи, с еднакво руси коси и с напълно еднакви лица, дори мигаха едновременно, забеляза Вейлин. Граф Марвен стоеше в ъгъла на шатрата с непроницаемо лице.

— Тази малка разходка едва не ме уби, между другото — каза васален лорд Дарвус. Гласът му дрезгавееше, но въпреки това звучеше силно и ясно. — Мен, както и нещастниците, на които се падна да ми мъкнат носилката.

— Войната винаги е немилостив господар, милорд — отвърна Вейлин.

— Война, казваш? — Старецът се изкиска. — Какво те навежда на мисълта, че съм тръгнал на война?

— Има нашественици в земята ни. За какво иначе сте събрали войската си?

— Добре е да демонстрираш сила, когато преговаряш. Направих същото, когато превих коляно пред Янус, макар коленете да ме боляха още тогава. Ала въпреки това ме накара да го направя, да му коленича, азраелското му копеленце.

— Правилно ли разбирам, милорд, че смятате да преговаряте с воларианците?

Усети как Дарена застива до него и я потупа успокоително по ръката. Срещите му с Янус го бяха научили как да разговаря с хитри старци. „Този изнася представление, преди да изложи истинската си оферта.“

— И защо не? — отвърна Дарвус. — Дарнел се споразумя с тях и васалството му не пострада.

Вейлин се опита да скрие потреса си. „Васалният лорд на Ренфаел е предател?“

— Не го знаеше, а? — изкиска се отново старецът. — Много дълго те нямаше, момче. Дарнел поведе рицарите си срещу Кралската гвардия. Според моите агенти е получил половината Азраел в замяна и дори вече се разпорежда във Варинсхолд.

— Недостойно е да се следва примерът на един предател, милорд — отвърна Вейлин.

Искрен гняв зачерви сбръчканото лице на Дарвус.

— Моят народ очаква от мен да го защитя и точно това правя от десетилетия. Преглъщал съм какви ли не обиди и унижения, включително от твоите крале.

— Е, воларианците не носят обиди и унижение, вярно. Те носят единствено смърт и робство. Вчера попаднахме на едно от вашите села, старците и децата бяха избити, останалите — взети в робство. Освободихме ги и те се присъединиха към нас, готови да се бият и да умрат, ако трябва, за да извоюват свободата на васалството и на Кралството. Ако ви трябва пример, няма нужда да го търсите, той е под носа ви.

Видя как двамата близнаци се спогледаха като огледални образи един на друг, докато Вейлин обясняваше какво се е случило в селото, видя и как ръцете им стиснаха по-силно дръжките на мечовете. „Не знаят — осъзна Вейлин. — Вярват, че старецът мисли каквото казва.“

— Милорд — каза близнакът отляво. — Във връзка с дискусиата ни от тази сутрин...

— Млъкни, Мейзер — прекъсна го троснато старецът. — Ти също, Кейзер. Скъпата ви покойна майчица винаги беше готова да ми даде мъдър съвет, но вие двамата блеете само за война, мечове и коне. — Впери сърдит поглед в младия лорд, докато той не сведе своя. — Майка им се омъжи за прочут ренфаелски рицар — обясни той на Вейлин. — По онова време самият аз имах син, затова не сметнах, че този брак ще представлява проблем, но после младият глупак успя да се убие без време и без да си е осигурил наследник и ето ме сега с тези двамата.

— Ако може да попитам, милорд — каза Вейлин. — Какво всъщност искате? И двамата знаем, че не възнамерявате да се съюзите с врага ни, а аз нямам време за дълги и сложни пазарлъци.

Дарвус се наведе напред в престола си, розовият връх на езика му се стрелна между съсухрените му устни. „Янус беше бухал —

помисли си Вейлин. — Този май е змия.“

— Вън! — излая васалният лорд на близнаците. Двамата се поклониха и излязоха от шатрата с пълен синхрон на движенията, дотолкова, че оттеглянето им приличаше на грижливо репетиран танц. — Ти остани, Марвен — добави Дарвус, когато графът понечи да ги последва. — Искам да имам надежден свидетел на тази малка договорка.

Преди да продължи, Дарвус стрелна с поглед Дарена.

— Един от агентите ми неотдавна разговарял с човек от Пределите. Кмет на някакво мразовито миньорско градче, който смятал, че са го обидили незаслужено във връзка с някакво неотдавнашно затруднение.

Вейлин чу как Дарена въздъхва тихичко. „Идис.“

— За жалост онзи тип се напил и паднал във водите на пристанището — продължи Дарвус. — Но преди това споделил на моя агент една интересна история.

— Както вече казах, милорд — вметна Вейлин. — Времето ми е малко.

— Злато — бавно изрече старецът, все така загледан в Дарена. — Пазите тайни, милейди. — Наведе се още напред и езикът му отново се стрелна между устните му. — Когато е живял колкото мен, човек научава много и разнообразни уроци и един от тях е, че шансът да се сдобиеш с богатство е като морето, на приливи и отливи, а Нилсаел открай време все последен яхва вълната. Този път няма да стане така. Този път ще получим своя дял.

— Има основателни причини да пазим в тайна тази информация — каза Дарена. — Причини, които касаят не само Пределите, а и вашето васалство.

— Вече не е така — отвърна васалният лорд. — Не и сега, когато толкова много вълци чакат пред вратата ни, а лорд Вейлин така отчаяно се нуждае от още войски.

— Какво искате? — попита Вейлин, чието търпение бързо се изчерпваше.

— Скъпата ми покойница, умна майка на малоумни близнаци, често казваше, че златото е като вода, изтича между пръстите ти. И че не е богат онзи, който копае златото, а онзи, който му продава кирката. — Костеливите пръсти забарабаниха по облегалките на престола. —

Цялото злато, добито в Северните предели, трябва да се транспортира до някое от пристанищата на Нилсаел и да се продава там.

— Само толкова? — попита Дарена.

Старецът се усмихна и кривна глава.

— Само толкова, милейди.

„Иска всяка унция добито злато да се продава на негова територия — помисли си Вейлин. — Всеки търговец, който иска да купи злато, ще трябва да идва тук с все писарите и корабите си, несъмнено натоварени със стоки за продан. Само за едно поколение змията ще направи Нилсаел най-богатото васалство в Кралството. Янус щеше да се впечатли.“

— Приемаме условията ви, милорд — каза той на Дарвус. — Следва да бъдат ратифицирани от Короната.

— Короната, викаш? — Старецът се изкиска отново, вдигна костеливата си ръка и посочи с пръст Вейлин. — Останала е само една глава, достойна да я носи, и тя стои пред мен в момента.

2. ЛИРНА

Капитан Белорат се оказа добър играч на кешет, разбираше отлично множеството нюанси на играта и в същото време използваше по-неуловимите стратегии, които отличаваха наистина умелите играчи. Лирна го победи в двайсет хода. Можеше да го победи и в петнайсет, но реши, че ще е по-разумно да съхрани поне донякъде достойнството му пред очите на собствения му екипаж.

Той я изгледа злобно над дъската и събра с едно мълниеносно движение останалите фигурки.

— Още една игра.

— Както кажете — кимна Лирна и събра собствените си фигури. Въпреки безспорните си умения в играта капитанът бъркаше в най-важния елемент на кешет — разполагането на фигурите. Всеки следващ ход произтичаше от тази привидна формалност. Буквално ѝ подари играта, когато не постави достатъчно копиеносци по левия фланг на дъската, които да спрат пиконосците, които тя щеше да прати в атака след шест хода. „Играта започва с разполагането на първата фигура“ — беше я учил баща ѝ преди много години, когато се зае да покаже на петгодишната си щерка игра, която затруднява повечето възрастни. Година по-късно тя го победи в епична битка от сто двайсет и три хода, която би влязла в историята на играта, ако имаше свидетели, които да разкажат. Това беше последната им игра, а малко по-късно дъската и фигурките изчезнаха от стаята ѝ.

Капитанът фрасна императора си на третия квадрат отляво на първия ред, стандартна позиция, ако си решил да заложиш на агресивна стратегия или се опитваш да прикриеш отбраната с нападение. В отговор Лирна постави един от стрелците си в средата на втората редица, изграждайки стандартна формация срещу неговата уж сложна подредба. „Императорски гамбит“ — помисли си тя с негласна въздишка, докато моряци и хора от Кралството правеха залози около тях. Изглежда, залозите бяха в нейна полза. „Този път ще е в тринайсет хода.“

Успя да проточи победата си в седемнайсет. Би могла да отложи поражението му още, но тогава щедростта ѝ би била твърде очевидна.

— Мрачното — прошепна един от моряците, когато тя взе капитанския император от дъската.

— Мрачното или не — отвърна през смях Харвин, — дължиш ми две чаши ром, приятелю.

Лирна хвърли поглед към спокойното море, докато капитанът, чието лице се зачервяваше все повече, събираше фигурките си от дъската. „Три дни и ни повеи на вятър“ — помисли си тя, после изправи гръб, зърнала една вече позната гледка — гигантската перка, която разцепи зрелищно гладката повърхност, преди да изчезне под водата.

Когато вятърът спря, капитанът бе наредил екипажът да хване греблата, но по тези ширини беше толкова горещо, че моряците почиваха често, иначе като нищо щяха да изпадат от изтощение. Хората от Кралството също се включиха в гребането, включително Лирна, макар че липсата им на опит в спазването на ритъма се оказа по-скоро пречка, отколкото помощ. Именно при последната почивка капитанът беше извадил дъска за кешет и бе наредил на първия си помощник да седне срещу него: победи го в четирийсет хода, което, изглежда, бе нещо като корабен рекорд.

— Нашата лейди може по-добре — беше се изцепил тогава Бентен, при това с тон на непоклатима убеденост.

— Сериозно? — Бухлатите вежди на капитана се събраха на възел и погледът му се спря на Лирна, която тъкмо разтриваше схванатите си ръце на пейката при своето гребло.

Лирна стрелна с яден поглед младия рибар. Изобщо не бяха разговаряли за играта, не беше ставало и дума за нея, но младежът инстинктивно се бе досетил за истината.

— Знам как се играе — отвърна тя и сви рамене.

Третият опит на капитана да я надвие беше по-впечатляващ. Той заряза традиционната поредица атаки и заложи на сложна серия от фалшиви набези по левия фланг, понесе тежки загуби, но успя да прикрие бавното придвижване на тримата крадци към центъра на дъската.

— Поздравления, капитане — каза тя с лек поклон трийсетина хода по-късно.

— За какво? — изръмжа той, загледан в императора си, който тя току-що беше взела.

— За уникалната игра. — Лирна вдигна глава, усетила лек вятър да гъделичка чувствителната тъкан в горната част на бузата ѝ. „Колко е странно да усещаш вятъра, без той да си играе с косата ти.“ — Струва ми се, че вече можем да вдигнем платна.

Бризът прерасна в силен западен вятър, който мелденейците наричаха Плодородния, защото тежко натоварените търговски кораби често плаваха с него. Сега обаче океанът изглеждаше съвсем празен.

— Нищо не изпразва морето като войната — каза капитанът, присъединил се към нея при носа по време на обичайното ѝ вечерно бдение.

— Мислех, че ако не друго, ще видим поне алпирански кораби — отвърна тя.

— Ако капитаните им не са съвсем изглупели, още дълго ще чакат в някое пристанище. Войната превръща всички моряци в пирати. — Направи няколко крачки към фигурата на носа, талисмана на кораба — озъбена жена с неестествено големи гърди, щръкнали зъби и ноктести ръце, протегнати да сграбчат вълните. — Знаеш ли коя е тази?

— Предполагам, че е Скерва, Крадящата души, в истинския си образ. Изпратена била от Маргентис, оркския бог, да накаже хората за престъпленията им срещу морето. Казват, че се разхожда сред нас, маскирана като миловидна девойка, която издирва най-храбрите сред мъжете и изпива душите им.

Капитанът плъзна ръка по дървеното рамо на Скерва.

— Изобщо забравяш ли някога нещо?

— Доколкото знам — не.

— Изнервяш моряците ми, жено. По-впечатлителните сред тях вече се питат дали не си самата Скерва, попаднала в капан между двата си образа, която чака подходящия момент, за да нанесе своя удар.

— Това не би ли изисквало присъствието на храбри мъже, които да утолят несекващата ми жажда?

Капитанът прикри една усмивка в дебрите на брадата си и се загледа в морето.

— А и твоето приятелче налива масло в огъня.

Вълнението беше силно, но въпреки това Лирна различи перката на акулата вляво от носа.

— Виж, това наистина не мога да го обясня — откровено отвърна тя.

— Моряците повтарят онова, което са чули от другите сухоземни в трюма. За някакъв звероукротител.

„Усмивката на Фермин преди водата да го погълне... Не забравяй обещанието си, кралице моя.“

— Той умря, за да ни спаси — каза тя. — Не знам как, но успя да повика акулата. Може би затова акулата ни следва, като ехо от онзи призив. Но за тези неща не знам нищо.

Капитанът изсумтя.

— Значи все пак не знаеш всичко. Най-после! — Усмивката му бързо угасна, заменена от трезво изражение. — Има по-малко от седмица до Островите.

— Където чакат корабните лордове. Ще спазя обещанието си. И те ще ми повярват, гарантирам го.

— Корабните лордове са едно, Щита — друго.

„Щита на Островите.“ Братовите й шпиони бяха събрали богата информация за него, прочут мечоносец и пират, натоварен с отбраната на Островите.

— Смяташ, че той няма да ми повярва?

— Въпросът не е дали ще ти повярва, а дали изобщо ще прояви интерес. — Махна към палубата и такелажа. — „Морска сабя“ е негов. Наглеждаше го още в корабостроителницата. Грижеше се за него както човек се грижи за бебе. Докоснал е всяка дъска, пирон и въже, има от кръвта му по палубата. Години наред ловува с него по вълните, „Морска сабя“ е пленил повече злато и товари от всеки друг кораб, роден на Островите. Но ето че сега го командвам аз, а той седи и се цупи на една брулена от ветровете скала. Ако неговата ръка беше на руля, отдавна щяхме да сме стигнали дома. Него не би могла да победиш в двайсет хода, повярвай ми.

— Всъщност бяха петнайсет, просто реших да проявя любезност. И защо се цупи този ваш велик капитан?

Белорат отправи отново взор към морето, гласът му натежа от съжаление.

— Защото за великите мъже провалът е труден дори когато въпросният провал е собствената ти неосъществена смърт.

— „По предварителна оценка робският набор се оценява на двайсет и пет хиляди — цитира по памет Лирна. — Това е незадоволително съотношение спрямо населението като цяло, а трябва да се има предвид и бракуването, чийто процент вероятно ще е висок. Истинската стойност на Змийска бърлога се крие в пристанищата ѝ и във всеки кораб, който нашите войски успеят да превземат, като се има предвид, че островитяните, макар и нецивилизовани диваци, притежават добре развити умения в тази област.“

Корабните лордове я слушаха мълчаливо, повечето я зяпаха невярващо, стъписани. Други, като мъжа, който седеше в средата на редицата им, ставаха все по-гневни. Един жилав тип с лице като на лисица свиваше и отпускате юмруци, докато Лирна говореше.

— „Знае се, че Змийска бърлога държи в териториалните си води флотилия за отбранителни цели и може да се очаква, че съпротивата на тази флотилия ще бъде ожесточена. Затова се препоръчва диверсия, чрез която една наша дивизия влиза в бой с флотилията на островитяните и ѝ отвлича вниманието, докато друга сваля войски на брега. Виж седма таблица за предложения относно състава на пехотните сили...“

Жилавият вдигна ръка и Лирна млъкна.

— Белорат — обърна се корабният лорд към капитана. — Гарантираш ли за надеждността на тази жена?

— Да, лорд Ел-Нури.

Корабният лорд се обърна отново към Лирна.

— Подготвили сте пълен превод, предполагам?

— Да, милорд. — Тя пристъпи напред и му подаде цяла купчина пергаменти.

— Какъв красив почерк имате — отбеляза Ел-Нури, като плъзна поглед по първата страница. — Като за дъщеря на търговец.

— Баща ми разчиташе аз да водя кореспонденцията му, защото самият той страдеше от артрит.

— Добре познавам търговците от Варинсхолд. За разлика от повечето си сънародници, аз никога не съм се занимавал с пиратство и

бях добре дошъл в столицата на Кралството, стига трюмовете ми да са пълни с пресен чай, разбира се. Как се казва баща ви? Може би го познавам.

— Травер Хултин, милорд. Търгуваше основно с коприна. — Истински Търговец с истинска дъщеря, един от многото, които бяха идвали при баща й да молят за услуга.

— Чувал съм го — каза Елл-Нури. — А вашето име, милейди?

— Корла, милорд. И не съм лейди, просто госпожица.

— Да, да. Искате да се върнете в Кралството, предполагам?

— Така е, милорд. Аз, както и хората, с които избягах от воларианския кораб.

— Островите винаги спазват обещаното. — Той кимна на капитана. — Погрижи се за това, когато приключим тук. Засега, госпожице, оставете ни да обсъдим насаме повдигнатия въпрос.

Тя се поклони и си тръгна; до слуха й стигнаха само няколко думи, преди да затворят вратата след нея.

— Прати ли му вест? — попита Елл-Нури.

— Една лодка потегли натам веднага щом хвърлих котва в пристанището, милорд...

Останалите чакаха на кея, всичките облечени в сбиротък от мелденейски дрехи, образ и подобие на пиратите, които ги бяха довели тук. Като я видяха да приближава, всички наставаха, очите им бяха пълни с надежда и боязън.

— Капитанът ще ни уреди кораб — каза тя. — Би трябвало да отплаваме със следващия отлив.

Харвин извика облекчено и прегърна Бентен, а Орена я погледна с първата усмивка, която Лирна виждаше на устните й. Дори Илтис изглеждаше на ръба да се ухили.

— Защо? — обади се тих гласец. Лирна се обърна и видя Мурел да стои встрани от групата със сведена глава.

— Какво? — попита Орена.

— Защо да се връщаме?

— Защото там е домът ни — каза Харвин.

— Моят дом изгоря с все родителите ми — отвърна Мурел. — При какво да се върна сега?

— Кралството е нападнато — каза Лирна. — Нашият народ има нужда от помощта ни.

— Каква помощ мога да им окажа аз? — попита момичето. — Не мога да се бия, не умея нищо, освен да бродирам, а дори в това не ме бива особено.

— Видях те как издра очите на един мъж, докато бяхме на кораба — изтъкна Харвин. — Мен ако питаш, много добре си се биеш.

— Мурел има право — каза Орена. — В Кралството ни чакат само война и смърт, а аз се нагледах достатъчно и на двете.

— Тогава какво? — отвърна Илтис. — Ще чакате тук, докато воларианската флота пристигне?

— Има и други пристанища — каза Мурел. — Алпиранската империя, Далечният запад.

— Забравяте нещо — сопна им се Илтис ядосано. — Задължени сме на тази жена. Ако не беше тя, сега всички щяхме да сме в търбуха на акулата.

— Признателна съм ѝ — каза задавено Мурел, после посегна да хване Лирна за ръката. — Наистина. Но аз съм едно обикновено момиче и вече преживях достатъчно болка.

„Кралица на Обединеното кралство — помисли си Лирна. — Не може да убеди петимата си окъсани поданици да рискуват живота си в нейна услуга.“ Мурел почна да подсмърча и Лирна се сети за първата им среща, за воала от мръсна коса пред лицето, докато я извеждаха на палубата, за тихото ѝ скимтене.

— Извинявай — каза тя на момичето и стисна ръката му. — Няма да настоявам да дойдеш с мен и това важи за всички ви. Всеки трябва да реши сам за себе си. Но аз ще отплавам към Кралството така или иначе.

— Не без мен обаче — твърдо заяви Илтис. — Не съм убил достатъчно воларианци. А смятам да избия много.

— Бройте и мен, милейди — каза Бентен. — Баща ми сигурно ме чака. Вече е стар и трудно се справя сам с мрежите. — По пресекливия му глас Лирна се досети, че младият рибар говори за покойник.

Илтис се обърна към Харвин.

— Ами ти, престъпнико? Стиска ли ти и да убиваш, а не само да крадеш?

— Още на кораба се видя дали ми стиска, или не, братко — отвърна с яден поглед Харвин, после се обърна към Лирна и посегна да хване Орена за ръката. В очите му се четеше извинение. — Но сега имам... сега имам отговорности.

„Явно все пак има неща, които убягват от погледа ми“ — помисли си Лирна.

— Не е нужно да се връщаш — каза Мурел на Лирна, все така стиснала ръката ѝ. — Ела с нас. С теб можем да идем навсякъде, да направим всичко... — Не довърши, а очите ѝ се разшириха, вперени в нещо зад гърба на Лирна.

Лирна се обърна и видя корабен лорд Елл-Нурин да се приближава по кея с целенасочена крачка, придружен от поне двайсетина въоръжени моряци. Спря на няколко метра от нея, а моряците заеха позиция от двете му страни. Тримата мъже от нейната групичка излязоха пред жените в опит да ги защитят.

— Белорат ни бе спестил, поне в началото, част от подробностите, свързани с вашето пътуване — каза корабният лорд. — Включително завидното ви умение в кешет. Травер Хултин също обичаше да играе кешет и наистина търгуваше най-вече с коприна, но освен това вкарваше контрабандно чай, а дъщеря му е дебела. От друга страна, обичаше да разказва надълго и нашироко за единственото си посещение в двореца, как се запознал с кралската дъщеря и колко дълбоко бил впечатлен от познанията ѝ в любимата му игра, макар че, ако помня добре, самият той беше посредствен играч.

Елл-Нурин се смъкна на едно коляно, без да сваля поглед от лицето ѝ.

— От името на Съвета на корабните лордове ви приветствам на Мелденейските острови, ваше величество.

Настаниха я в красиво обзаведена стая на най-горния етаж на висока сграда с изглед към пристанището. Илтис се бе опитал да осуети отвеждането ѝ, Харвин и Бентен също се спуснаха да помагат, но тя сложи твърдо ръка на гърдите на Илтис.

— Не, братко.

— Вярно ли е? — попита шепнешком той, вперил поглед в лицето ѝ. — Ваше величество?

Тя го тупна по широките гърди и се усмихна.

— Не стойте излишно тук. Вземи другите и отплавайте някъде надалеч, точно както каза Мурел. Приеми това като моята първа и последна кралска заповед.

Държаха я сама цели четири дни. Слугини ѝ носеха храна, покланяха се и си тръгваха, без да кажат и дума. Също толкова мълчаливи камериерки ѝ носеха рокли. Бяха хубави, но семпли, в убити цветове. „Подходящи за екзекуция?“, питаше се тя.

Корабен лорд Елл-Нури се появи вечерта на четвъртия ден точно когато светлините на пристанището под нея грейнаха за живот, а множеството увенчани със статуи на богове кули в града избледнях в сивкави копия. Корабният лорд беше сам, поклони се дълбоко, на лицето му нямаше нито усмивка, нито фалшиво уважение, факт, който породил у нея чувство на благодарност.

— Имате ли всичко необходимо, ваше величество? — попита той.

— Всичко, освен свободата си.

— Безспорно важен въпрос, на който ще се върнем много скоро. Реших за редно да ви уведомя, че вашите поданици отказаха да си тръгнат. Предложен им бе кораб, който да ги отведе в Кралството, точно според договорката ни, но те категорично отказаха да се възползват от предложението.

— Не са пострадали по никакъв начин, надявам се.

— Настанихме ги на долния етаж и всички са в отлично здраве, уверявам ви.

Стана и излезе на терасата, после се обърна към нея и ѝ даде знак да го последва. Известно време стояха мълчаливо и гледаха към тъмнеещия град, само от време на време Елл-Нури я стрелкаше с поглед. След малко Лирна свали шала от главата си, пристъпи по-близо до корабния лорд и наклони глава така, че да му покаже пелия спектакъл.

— Моля ви, милорд. Огледайте ме добре, не се стеснявайте.

— Аз... моля да ми простите — каза той, когато Лирна се върна на предишното си място и върза шала на главата си. — Просто исках да съм сигурен, че... — Замълча, после добави смутено: — Веднъж ви видях. Беше след войната, вие слязохте на пристанището да връчите награда на един от братовите си кораби, който се беше върнал от някаква дълга експедиция.

— „Бързото крило“ — спомни си тя. — Първият кралски съд, стигнал чак до южната ледена стена, макар това да им отне цели пет години.

— Впечатляващо постижение наистина, но мелденейски моряци направиха същото преди двайсетина години. — Обърна се отново към града, където все повече светлинки грейваха сред тежките сенки. — Харесва ли ви гледката?

— Да. Хубав град. — Тя го стрелна с кос поглед. — Сега ще ми разкажете за ужасното престъпление на баща ми и колко велики са вашите хора, щом са съумели да съградят такава красота от пепелта на разрушението.

— Разказите за острия ви ум явно не са преувеличени. Всъщност се канех да ви попитам дали имате някакво обяснение за действията му.

— Вашите набези станали нетърпими — простичко каза тя. — Не можел да си позволи търговията на Кралството да страда постоянно, не и когато планирал дългоочаквана война.

— Значи я е планирал още тогава? Градът ни е бил опожарен до основи заради някаква война, която е щяла да започне след цяло десетилетие?

— Подозирам, че я е планирал още докато е изграждал Кралството. Тя е щяла да бъде върховият момент на неговото управление.

— Тоталното поражение е трябвало да бъде върховият момент?

„Именно тоталното поражение е било целта.“

— Мечтата на един млад мъж се е изродила в отчаяния ход на един старец. Дали и вие бихте били така любезен да отговорите на един мой въпрос, милорд? Как точно Янус е убедил корабните лордове да прекарат войската му до бреговете на Империята?

— Много злато, голям товар син камък и едно обещание — че Унтеш ще стане наш след края на войната. Едно от най-богатите пристанища на Еринейско море е щяло да премине към Островите. Съветът сметнал, че рискът си струва, а и при провал поне щяхме да станем свидетели как някой унищожава армията, съсипала нашия град. Всички тези решения са били взети преди аз да стана корабен лорд, ако позволите да добавя.

Умълча се, а лисичето му лице се изопна от тъга и тревога.

— Ще се биете ли? — попита Лирна.

— А имаме ли друг избор?

— Имате, няколко дори. Островите имат много кораби. Натоварете хората си и отплавайте, потърсете убежище в алпиранските земи. Императорът може и да ви прости за прежните неприятности в замяна на едни така голям и способен флот. Или отплавайте още по-далече към някоя нова земя. Екипажът на „Бързото крило“ разказваше за големи необитаеми крайбрежия в южните води. Брат ми си бе наумил да изпрати заселници там, някой ден, когато хазната е в състояние да отдели нужните средства за такова грандиозно начинание.

— Това ли ще кажете на хората си, когато се приберете у дома? Зарежете земята на предците си и си потърсете нова?

— Това означава ли, че ще ме пуснете да си ида?

— Времето, когато можехме да избираме съюзниците си, отмина. След престъплението на баща ви ние не седяхме със скръстени ръце, дадохме си сметка, че разузнаването е най-добрата защита, и започнахме да изпращаме свои шпиони във всички пристанища на познатия свят.

— Оттам и мисията на капитан Белорат да се сдобие с кодираната книжка.

— Именно. Никак не беше лесно да внедрим шпионин толкова близо до сина на съветника. За щастие неговата алчност работеше в наша полза. Отдавна имаме свои агенти и във вашето кралство, между другото, макар че това едва ли е изненада за вас. От техните доклади излиза, че воларианската кампания далеч не е приключила. Алтор е под обсада, но се държи, събирачите на роби не смеят да си покажат носа извън стените на столицата, а войските им постоянно се натъкват на опожарени ниви, изклан добитък и отровени кладенци. Изглежда, все още имате кралство, където да се върнете, ваше величество. Макар че докога — не знам.

— Върнете ме там тогава. След като си върна Кралството, цялата ми армия ще бъде на ваше разположение, обещавам.

— Вярвам ви, но по всичко личи, че времето е основният ни противник. — Извади от ръката си тънък свитък от фина хартия и ѝ го подаде. И този текст беше кодиран, но шифърът бе много по-опростен от онзи в книгата.

— ВФ отплава от Варинсхолд — прочете тя.

— Получихме го по гълъб днес следобед. Имаме шпиони, както казах. Писмото е изпратено преди два дни.

ВФ можеше да означава единствено воларианския флот.

— Колко време остава до пристигането им?

— При благоприятни ветрове — две седмици.

— Милорд, ако има нещо, с което да помогна...

— Всъщност има, ваше величество. — Погледна я напрегнато и с дълбоко убеждение. — Можете да изплатите престъплението на баща си и да върнете на тези острови техния Щит.

— Значи това е остров Уенсел — каза Харвин, загледан в малката скалиста твърд, която се издигаше от вълните на половин миля от тях. — Не изглежда много внушителен.

— Покажи малко уважение — сопна му се Илтис. — Имаш рядката привилегия да видиш мястото, където се е родила Вярата.

— Не е точно така, брат Илтис — каза Лирна. — Тук е бил написан първият катехизис, и толкова.

Илтис се поклонил с разкаяние.

— Точно така. Простете ми, кралице.

„Престани вече“ — идеше ѝ да го сгълчи. Новото му, изпълнено със страхопочитание поведение, изобщо не ѝ беше по сърце. И не беше само той — всички бяха започнали да се държат така, откакто разбраха коя е всъщност. Мурел беше най-ужасна, заекваше и се пулеше толкова комично, че не Лирна ѝ идеше да я шамароса.

— Аз пък нищо не виждам — каза момичето, наведе се още през парапета и присви очи в опит да различи някакви подробности.

— Домът на ордена е вкопан в скалата — обясни Илтис. — Най-старият Дом в историята на Вярата. В подземията му се съхраняват оригиналните катехизиси. Дори мелденейците уважават светостта на това място и не закачат братята.

„Морска сабя“ бе хвърлил котва след двудневно плаване от Островите, а морето бе спокойно до тази сутрин, когато вълните се надигнаха сякаш да приветстват остров Уенсел. Капитан Белорат ги бе предупредил, че водите около острова винаги са неспокойни, имало много подводни рифове и пресичащи се течения, което правело

плаването тук опасно. „Затова ли го е избрал? — чудеше се Лирна, загледана във вълните, които се разбиваха в скалистия остров. — За да не идват посетители?“

Белорат се приближи с поклон.

— Лодката е готова, ваше величество.

— Благодаря, капитане. А другият въпрос, който обсъдихме?

Той кимна и махна на един от моряците, който донесе платнен вързоп и малка дървена кутия. Остави ги в краката на Лирна и се поклони неумело. Лирна вдигна поглед към петимата, с които бе преживяла толкова много, и си даде сметка, че вече няма шанс да станат приятели. Открай време беше така. „Приятелството не е за хора като нас, Лирна — беше казал баща ѝ, когато я завари да гледа с копнеж децата на придворните, които тичаха, играеха и се смееха. — Ние не сме като тях и те не са като нас. Те служат, ние ръководим, и ръководейки ги, им служим на свой ред.“

Лирна клекна и развърза вързоба. Вътре имаше три меча азраелска направа. Изправи се и даде знак на мъжете да ги вземат.

— Обикновено тази церемония е по-тържествена и на някакъв по-късен етап може да я повторим подобаващо. Но засега, добри ми господа, нека просто ви задам един въпрос. Ще отговорите по своя воля и отговорът ви трябва да бъде свободен от предишни задължения и страх от наказание. Ще закълнете ли себе си и тези мечове в служба на Обединеното кралство?

Още преди да е довършила речта си, те се отпуснаха на едно коляно. Лирна с изненада забеляза, че мечът, който Илтис държеше изправен пред сведената си глава, потрепва в ръката му.

— Заклевам се, ваше величество — каза той, а Бентен и Харвин побързаха да повторят клетвата му.

— За мен е чест — каза им Лирна. — С настоящето ви обявявам за Мечове на кралството. Всички предишни престъпления и грешки се опрощават със Словото на кралицата. — Застана пред Илтис. — Стани, братко.

Той се изправи, застана мирно и преглътна с мъка.

— Лорд Илтис — започна тя, но спря, осъзнала, че не знае фамилията му.

— Адрал, ваше величество — каза едрият мъж.

— Благодаря. Лорд Илтис Адрал, назовавам ви Пазител на кралската персона, да бъдете такъв, докато не дойде време да се върнете в ордена си, разбира се.

— Това време никога няма да дойде, ваше величество.

Лирна се усмихна и застана пред Харвин.

— Нямам фамилно име, ваше величество — каза той. — Тоест, сигурно имам, ама не го знам.

— Ясно. В такъв случай нека бъде лорд Харвин Строшената верига, докато не си намериш име, което да ти харесва повече.

— Това си ми харесва, ваше величество.

— Сива чайка, ваше величество — каза Бентен, когато Лирна застана пред него. — Ние, рибарите, приемаме името на семейната лодка. Лодката може да потъне или да заседне в плитчините, но името ѝ никога не се променя.

— Добре, значи лорд Бентен Ал Сива чайка. Отсега нататък двамата с лорд Харвин ще бъдете на пряко подчинение на лорд Илтис. Единствената ви задача е да ме защитавате. Кралството има нужда от глава, която да носи короната, вашата задача е аз да запазя своята.

Взе малката кутия от палубата и се обърна към жените. И двете вече бяха коленичили. Лирна отвори кутията и им я подаде.

— Не са точно по вкуса ми, но засега ще свършат работа. — Пръстените бяха еднакви, семпли сребърни халки, инкрустирани с малки сини камъчета, най-доброто, което мелденейските бижутери бяха успели да изработят за толкова кратък срок. — Всяка кралица има нужда от свои придворни дами. Но изборът е ваш, а пътят напред е дълъг и осеян с опасности. Затова си помислете добре, преди да отговорите. Ще останете ли до мен?

Мурел взе пръстена веднага, но Орена се поколеба.

— Кралице — каза тя. — Животът ми преди... Не беше благороден. Не искам да опетня името ви със своята репутация.

— Мисля, че такива дреболии вече са останали зад гърба ни, милейди — отвърна Лирна.

Орена примигна да прогони сълзите и взе пръстена.

— Дунса бях по мъж. Сега бих искала да използвам своето име, Вардиан.

— Лейди Орена Ал Вардиан. Станете и заемете мястото си.

Лирна протегна ръка на Мурел, която я хвана и я целуна по пръстите, като не криеше сълзите си.

— Х-хартен, кралице.

— Лейди Мурел Ал Хартен. — Лирна я хвана за раменете и нежно я вдигна на крака, после отметна косата от лицето ѝ и я целуна по челото. — Наистина трябва вече да спреш да ревеш.

Управителят на остров Уенсел ги посрещна на плоския участък издълбана скала, който служеше за пристан. Беше възрастен брат от Първия орден, бялата му някога роба бе потъмняла от дългогодишна употреба, съвсем същата на цвят като дългата му брада, която се полюляваше като разръфано въже от брадичката му.

— Тъмни новини, ваше величество — каза той, след като Лирна му обясни защо е дошла. Не личеше видът на обезобразеното ѝ лице и новината за проблемите на Кралството да го безпокоят повече от задаваща се морска буря.

Представи се под името брат Лиркен, докато я водеше по изсечените в скалата стъпала към Дома на ордена, изсечен на свой ред в скалата преди седемстотин години. Там ги чакаха други братя, които я поздравиха с поклон, но без признаци на особено любопитство. Повечето скоро се върнаха към предишните си занимания, някои четяха свитъци, други продължиха мълчаливата си медитация. Повечето бяха на преклонна възраст като брат Лиркен, забеляза Лирна и се зачуди как успяват да осигурят прехраната си на това сурово място.

— Скалните вирове ни осигуряват раци и миди в изобилие — каза той в отговор на въпроса ѝ. — А при отлив събираме водорасли. Ако се сготвят както трябва, стават изненадващо вкусни. Да ви донеса, ако сте гладна?

— Боя се, че ще трябва да ви откажа, братко. — Обходи с поглед залата, пълна с престарели мъже. — Той тук ли е?

— Атсран Елл-Нестра не живее сред нас, ваше величество. Вече е тук от месеци, а сме го виждали само няколко пъти. Елате, ще ви заведе при него.

Лирна последва престарелия брат до изхода на Дома и оттам до неравна пътека по протежение на тесен скален корниз към един нос,

отстоящ на около двеста стъпки.

— Добре ще е да вървите приведена, ваше величество — предупреди я Лиркен. — Понякога вълните заливат корнизата.

Илтис пристъпи напред. Лирна бе решила да ограничи ескорта си до него.

— Този маршрут е твърде опасен, ваше величество. Ще ида сам да го доведа.

— Не, милорд. — Лирна стъпи на пътеката. Скалата под краката ѝ беше мокра. — Предпочитам да го направя лично. Изчакай ме тук. Предполагам, че брат Лиркен не би имал нищо против да ви покаже оригиналния пергамент с първите катехизиси.

— Няма проблем — с внезапен ентузиазъм се съгласи Лиркен. — Вие учен ли сте, милорд?

Лицето на Илтис се втвърди като гранита наоколо.

— Бях брат от Четвъртия орден. Вече не съм. Ще изчакам тук завръщането на кралицата.

Лирна преглътна усмивката си при вида на смущението, обзело стареца, и тръгна по пътеката, приведена, както я беше посъветвал. Преполовила бе разстоянието, когато дойде първата вълна, разби се в скалите и вдигна висок фонтан от пръски, после се стовари върху Лирна с цялата си тежест и я повали на четири крака. След като вълната се отдръпна, Лирна стана, мокра до кости, и продължи напред. Още две вълни я заляха, преди да стигне до скалистия нос.

В неравния гранит беше изсечена тясна пътечка, която се изкачваше към пещера, над която се издигаше пушек. Стръмната пътечка беше покрита с мъх и Лирна на няколко пъти се подхлъзва, преди да стигне до пещерата. Гледката към морето беше впечатляваща, океанът се виждаше като на длан, дори дъгата на хоризонта се различаваше там, където в облаците се образуваха пролуки. „Морска сабя“ подскачаше върху вълните като детска играчка. Слънчева светлина пробива през облаците и заля малкото плато. Напоследък слънцето не ѝ беше приятел, затова Лирна извади шала, който бе прибрала на пътечката, и покри главата си. Някакъв шум привлече вниманието ѝ към отвора на пещерата и тя различи там неясен силует, очертан на фона на светлината от огъня вътре.

— Избрали сте си неприветлив дом, милорд Щит — каза тя. — Но изгледът е чудесен.

Мъжът, който излезе от пещерата, беше висок и с широки рамене, вятърът развяваше дългата му руса коса, докато той стоеше и я гледаше мълчаливо.

„Наистина е хубав, точно както твърдяха шпионите ни“ — помисли си Лирна, забелязала красивото лице под брадата.

— Явно знаеш кой съм — каза след малко Щита. — А коя си ти?

— Кралица Лирна Ал Ниерен от Обединеното кралство — отвърна Лирна с поклон. — На вашите услуги, милорд.

Светлосините му очи се впериха за дълъг миг в лицето ѝ, после красивият мъж се обърна и влезе в пещерата, без да каже и дума повече. Лирна се поколеба дали да го последва, но след миг той се върна с глинена чаша, от която се вдигаше пара.

— Току-що запарих чай — каза и ѝ подаде чашата. — Единственият лукс, от който май не успявам да се откажа.

— Благодаря. — Тя отпи и вдигна одобрително изгорените си вежди. — Прекрасен е. От южните алпирански провинции, нали?

— Точно така. Една от малкото земи, които се ползваха с неоспорим имунитет по времето, когато още бях пират. В замяна всяка година доставяха голямо количество чай лично за мен. Гледаше я как отпива отново, скръстил ръце на гърдите си, капризният морски вятър развяваше опърпаната му риза. — Помолих братята да отпратят вестносеца на корабните лордове. И сега те ми изпращат вас. Или пък сте узурпирали трона на брат си и сте превзели Островите?

— Брат ми е мъртъв. Падна от ръката на воларианска убийца малко преди Кралството да бъде нападнато. А мен онази жена изгори с огън от Мрачното, както сам можете да видите.

— Ужасно. Приемете съболезнованията ми.

— Много скоро собственият ви народ ще се нуждае от съболезнования, защото докато с вас си говорим, воларианската флота плава насам, за да превземе Островите.

— Моят народ е смел и има много кораби. Сигурен съм, че сражението ще е епично.

— Корабен лорд Елл-Нурун изглежда убеден, че ще изгубят, ако вие не сте там да поведете хората. Капитан Белорат е на същото мнение. Той прекоси Борелианското море с „Морска сабя“ по-бързо от всеки кораб досега, за да предупреди навреме вашите първенци.

— Моят първи помощник-капитан винаги е бил отличен моряк. Моля да го поздравите от мен.

Чак сега Лирна забеляза гнева, който кипеше под иначе любезните му думи.

— Лорд Ал Сорна се слави като най-добрия воин, раждал се някога в Обединеното кралство — каза тя. — Поражението от неговата ръка не носи безчестие.

— Поражението означава, че е имало състезание — отвърна той с тих глас и се обърна към пещерата. — Допийте си чая. Ще ви помоля да ми оставите чашата, преди да си тръгнете, защото нямам друга.

Мъжът тъкмо навеждаше глава да влезе, когато чашата се разби на парчета в краката му. Той се обърна и погледна с присвити очи вбесената Лирна.

— Какво излиза? — каза тя. — Минах през какви ли не изпитания, за да се озова тук и да моля за помощ човек, който страда безутешно заради някакво си дребно унижение и се валя в самосъжаление, докато хората му са изправени пред разрушения и заробване?

— Унижение? — попита той и се разсмя. — Заради това ли съм тук според теб? Случвало ли ти се е собствените ти хора да ти обърнат гръб, кралице? Случвало ли ти се е да извържат погледа си, щом те зърнат, и да учат децата си на обиди, които не смеят да хвърлят сами в лицето ти? Представяш ли си какво е да видиш мъже, с които си плавал години наред, да плюят върху сянката ти? И всичко това защото не си успял да извършиш убийство, за което копнеят от поколение насам. Аз не съм се заточил сам тук, заточиха ме *те*. Няма къде другаде да отида. Познават лицето ми във всяко пристанище оттук до Волария и появя ли се там, ще ме качат на бесилката без съд и присъда, при това напълно заслужено.

— Не и в моите пристанища — каза Лирна. — Ще ти опростя всеки кораб, който си отвлечал за откуп, всяко съкровище, което си откраднал някога. Дори убийствата.

— Никога не съм убивал. Никога не съм отнемал живот освен в честен двубой. — Млъкна рязко и изправи гръб, зърнал нещо в морето. Лирна се обърна да погледне на свой ред и видя позната гледка. Червената акула се беше върнала и описваше кръгове около „Морска

сабя“. Плуваше на повърхността с леки тласъци на опашката и гигантското ѝ тяло се виждаше ясно.

— Никога не съм виждал червена акула да се приближи толкова много до кораб, без да го атакува — каза Щита.

— Ако дойдете с мен, обещавам да ви разкажа една много интересна история, която да обясни поведението на акулата.

Стояха рамо до рамо и гледаха морското чудовище; лицето на Щита беше непроницаемо.

— Белорат каза, че се вините, задето не сте загинали — каза Лирна, когато акулата се гмурна в дълбините. — Че затова сте тук. Чакате смъртта, която ви е била отказана.

— Нищо не ми е било отказано. Бях наказан. Ал Сорна отлично е знаел, че да ме остави жив е много по-лошо, отколкото да ме довърши на арената.

— Познавам Ал Сорна и ви уверявам, че жестокостта не е в нрава му. Просто е пощадил беззащитен човек, нищо повече.

Елл-Нестра се изсмя тихо, почти беззвучно.

— Видях очите му, кралице, чух какво каза. Той видя душата ми и знаеше, че заслужавам смърт.

— Елате с мен и може би ще я намерите. А ако оцелеете, ще накарам корабостроителниците на Южна кула да ви построят кораба на вашите мечти, а трюмът му ще напълня догоре със син камък.

— Не ми трябват синият камък и корабът, задръжте си ги. Но бих ги сменил за нещо друго.

— За какво?

Той се задвижи мълниеносно. Стисна я за раменете, дръпна я към себе си и притисна устни към нейните. Тя извика инстинктивно и усети как езикът му се вмъква през разтворените ѝ устни. Ядоса се и го ухапа. Той я пусна със смях и изплю кървава хрчка на камъните. Ако погледите можеха да убиват, Елл-Нестра щеше вече да е мъртъв. Лирна го гледаше бясна, сърцето ѝ блъскаше, ръката ѝ посегна инстинктивно към ножа за хвърляне, но той отдавна не висеше на шията ѝ. Можеше единствено да му се сопне с гъгнив глас:

— А казваш, че Ал Сорна е жесток.

— Не беше жестокост, кралице — отвърна той, като завалеше едва доловимо думите заради кървящия език. — Беше любопитство. Любопитство, което още ме измъчва. — Поклони ѝ се според всички

изисквания на етикета. — Позволете да събера оскъдния си багаж и можем да тръгнем без бавене.

3. ФРЕНТИС

Иллиан се оказа значително по-добра в стрелбата, отколкото в готвенето. Нямаше достатъчно сила в ръцете си за лъка, затова Давока ѝ даде арбалет и котлетата в лагера скоро се облагодетелстваха от новооткритото ѝ умение, когато девойката започна да се връща от ежедневиия лов с цели нанизни горски гълъби, фазани или някой и друг заек. Женската хрътка рядко се отделяше от нея след онази първа нощ около лагерния огън и Иллиан я кръсти Чернозъбка заради обезцветения зъб, който животното показваше всеки път щом си отвореше устата.

— Днес не ми провървя — каза девойката и метна един фазан до огъня. — В тая част на гората дивечът май е на привършване. — Обърна се заповеднически към Арендил. — Оскуби го, ако обичаш, момче.

— Оскуби си го сама, сополанке.

— Селяк!

— Нахалница!

Френтис стана и се отдалечи, за да не им слуша заяждането. Вървеше и оглеждаше лагера. Джанрил Норин показваше на група млади новобранци, повечето момчета на петнайсетина години, основните правила на боя с меч. Давока тренираше с Ермунд, както го правеше ежедневно напоследък, откакто младият рицар бе стъпил на крака. Биеха се с дебели тояги, въртяха се и танцуваха един около друг, а полянката ехтеше от трясъка на сблъскващо се дърво. Френтис знаеше нещичко за лонакските обичаи и предвид съсредоточеното изражение на Давока по време на тренировките започваше да се пита дали лонакската жена не прослушва младия рицар за нов съпруг.

Грейлин седеше с Трийсет и четири и бившият роб внимателно повтаряше всеки израз на езика на Кралството, на който го учеше дебелият брат.

— Името ми е Карвил — каза той със странната напевна мелодика на речта си, но извън това в казаното почти не се долавяше

акцент. Дните след като бе спрял да взема дрогата срещу болка бяха трудни за него, трепереше и се потеше в заслона си, а понякога стисваше парче дърво между зъбите си, за да спре напирещите писъци. Нощем рядко спеше повече от час, а Френтис седеше до него и можеше единствено да гледа безпомощно как нещастникът се гърчи в конвулсии и скимти; друг път редеше отчаяни молби на волариански. Френтис се чудеше дали молбите са си негови, или повтаря нещо, което е чул от своите жертви.

— Това име ли си избра? — обърна се Френтис към бившия роб.

— На първо време — отвърна той. — Трудно ми е да избира. Ако искате, може още да ми викате Трийсет и четири.

Френтис продължи нататък и скоро стигна до инструктор Ренсиал и малкия им, но растящ табун. Ренсиал беше спянал конете на малка полянка встрани от главния лагер и прекарваше с тях цялото си време, освен когато спеше или хапваше от храната, която Арендил или Иллиан се сетеха да му донесат, но и техните имена явно бе неспособен да запомни, точно като не помнеше и името на Френтис.

— Трябва ми зърно, момче — извика му той, зает да оглежда копитата на една кобилка, която бяха взели преди няколко дни, висок ловен кон, язден от воларианец в хубави одежди, който бе проявил неблагоприятното да излезе на лов за глигани с минимална охрана. Трийсет и четири го беше разпитал, но не научи много, освен че човекът е син на някаква дребна имперска знаменитост и че лорд Дарнел понастоящем се разпорежда във Варинсхолд.

— Това може да се окаже в наша полза — казал бе инструктор Грейлин. — Васалният лорд не се слави с особена интелигентност.

— По-добре да не го подценяваме, братко — отвърна Ермунд. — И дивата котка не може да спори с теб за философия, но пак ще те убие.

Френтис отговори на Ренсиал по същия начин, по който му бе отговарял вече няколко пъти на същия въпрос:

— Зърното ни е малко, инструкторе.

— Зърното изгражда мускули — продължи лудият инструктор, все едно не го е чул, и се премести при следващия кон, жребец ветеран, който бяха отнели от Свободната кавалерия. Муцуната му беше посребряла от преклонната възраст, но животното все още беше силно,

с мускулести крака и врат. — Бойните коне трябва да ядат зърно. Тревата е много слаба.

— Ще направя всичко по силите си да ви намеря зърно, учителю — каза Френтис, както обикновено. — Има ли друго, което ви трябва?

— Питай инструктор Джестин дали ще може да направи още подкови. Три от конете имат нужда от смяна на подковите. Като приключиш с това, такъмите имат нужда от почистване.

Френтис постоя още малко, гледаше как инструкторът тимари жребеца със сляпо обожание.

— Да, учителю.

Следващи поред бяха загражденията. Там Френтис спря да размени няколко думи с бившия ефрейтор от градската стража, който отговаряше за южния участък.

— Никакъв знак?

— Никакъв, брат Френтис. Поне от половин ден е така.

Греблото и Плъха бяха излезли на разузнаване тази сутрин по своя собствена инициатива, което беше необичайно. Френтис бе стигнал до извода, че се отишли да изровят някоя отдавна скрита плячка близо до града и че едва ли ще се върнат. Очаквал бе да се ометат много по-рано, но те не го бяха направили; не само това, а дори участваха охотно в набезите, които Френтис организираше.

„Много им здраве — реши той, след като здрачът се спусна, а от двамата все още нямаше и следа. — Сигурно вече са преполовили пътя до Нилсаел.“

— Остана малко бренди от набега миналата седмица — каза той на ефрейтора и се изправи от наблюдателния пост. — Като ти свърши смяната, ела да си вземеш дела.

Чу се кратко изсвирване, знак за евентуална опасност, и Френтис клекна моментално, присвил очи в опит да различи нещо сред тъмните дървета. След миг чуха нечие тежко дишане, после Греблото се появи със залитане. Седмиците недохранване бяха стопили немалка част от теглото на престопа, но това с нищо не бе подобрило скоростта му на придвижване. Като видя Френтис да излиза иззад прикритието на наблюдателния пост. Греблото буквално се срина на четири крака, като едвам си поемаше дъх.

— Засада — промълви той, докато Френтис му подаваше манерка. Греблото я взе и поля с вода лицето си, преди да отпие жадно. — Плениха ни. Бяха от онези гадни войници роби, както и двама ренфаелци, ловджии по занаят, доколкото успях да преценя.

— Къде е Плъха? — попита ефрейторът.

— Ми, убиха го, къде да е. И без да бързат при това. Мен ме оставиха да се побъркам от страх, но аз избягах.

— Как? — попита Френтис.

— Ми, разхлабих въжето, как иначе. Тоя номер всеки престъпник го знае.

— Въже? Не те ли оковаха с вериги?

Греблото поклати глуповато глава.

Френтис вдигна своята и се заслуша напрегнато в песента на гората, слушваше се и за най-слабия признак на... Ето го, тихо, но ясно. „Ренфаелски вълчари, а не робски хрътки.“

— Обратно в лагера! — нареди той и вдигна Греблото да стане. — Боен строй при южния фланг. Няма време да бягаме.

— Тъпанар смотан! — озъби се ефрейторът на Греблото, който се препъваше след тях. — Довел си ги право при нас.

Френтис тичаше през лагера и крещеше заповеди бойните единици да заемат местата си. Подготвил беше план за подобна ситуация, но не вярваше, че ще се стигне дотам, надявал се бе да получат предупреждение навреме и да се изнесат преди бурята да ги е ударила. След първоначалния шок бойците се разтичаха, грабнаха оръжията и се строиха как да е.

— Арендил! Лейди Иллиан! — Двамата се появиха на бегом, Арендил с оголен дълъг меч, Иллиан с арбалета и колчана си.

— Сред тях ще има умели бойци — каза Френтис на момичето. — Мъже, които се бият добре, без да показват гняв или страх. Искам от теб да се качиш на някое дърво и да застреляш колкото се може повече такива. Арендил, твоята задача е да я пазиш.

Арендил понечи да възрази, но Иллиан хукна моментално и той се видя принуден да я последва.

— Ти най-добре остани отзад, братко — каза Френтис на брат Грейлин, когато той се появи с меч в ръка. — Искам да организиращ прегрупирането, ако се стигне до пробив.

Грейлин само вдига развеселено вежди и остана на мястото си, където скоро цъфнаха Ермунд и Давока.

— Децата? — попита тя.

— На сигурно място са, доколкото е възможно — отвърна Френтис. — Оглеждай се за куритаи и стой близо до мен. Трябва да изравним шансовете.

Греблото притича задъхан с тоягата си в ръце, лицето му бе разкривено от разкаяние.

— Съжалявам, брат... — започна той.

— Случва се понякога — прекъсна го Френтис. — Поне намерихте ли плячката си?

Греблото сви жално рамене.

— Точно така ни спипаха. Бяха ни намерили скривалището. Десет кожи със сок от червен цвят, пълни догоре. Решили бяхме, че лечителите ще му се зарадват.

Френтис не долови лъжа в думите на крадеца. „Вече не е крадец — осъзна той. — А войник.“

— Пази ми гърба, става ли? — каза той.

Греблото вдигна тоягата си за поздрав.

— За мен е чест, братко.

Тежка тишина бе захлупила лагера, всички гледаха към дърветата.

— Може пък да са изпуснали дирята ми — прошепна Греблото.

Френтис потисна смеха си и продължи да наблюдава дърветата. Противникът не се забави, появи се на бегом, но с равномерно темпо, без зов на рогове и бойни викове, просто стотина мъже с безучастни лица, които тичаха към битката с по един меч във всяка ръка. „Възскъпичко им излизаме — помисли Френтис. — Да съберат толкова много куритаи на едно място заради нас.“

— Стрелци! — извика той и лъкометците се изправиха иззад скривалищата си и стреляха. Куритаите реагираха моментално — някои се претърколиха, други се наведоха ниско или отскочиха настрана, и в резултат само неколцина пострадаха от обстрела, преди редиците им да скъсат разстоянието до бойците на Френтис. Френтис успя да повали двама, после захвърли лъка си и нападна с меч в ръка.

Видя един куритай да си просича път в група защитници, които напразно размахваха мечове да го спрат. Френтис прескочи един

повален боец, парира меча в лявата ръка на куритая и заби своето по-дълго острие в окото му преди онзи да е реагирал. Нападна го друг, мечовете му се събраха като остриета на ножица в опит да обезглави Френтис, но само миг по-късно куритаят се преви на две, пронизан от копие на Давока, а Ермунд го довърши с един саблен удар.

Вик привлече вниманието на Френтис. Той се обърна и видя зад гърба си Греблото, който тъкмо замахваше с тоягата срещу един куритай, който се наведе да избегне удара, после се хвърли напред, вдигнал меча си за кос удар. Инструктор Грейлин се задвижи по-бързо, отколкото изглеждаше възможно, резна бедрото на войника роб и го повали на земята. Греблото изрева свирепо и почна да налага поваления с тоягата си сред фонтани от кръв.

Френтис огледа бойното поле и видя твърде много свои хора на земята и твърде много куритаи, които продължаваха да се бият. Огледа се за най-критичното място и видя плътна група от мъже и жени в средата на лагера, която бе подложена на атака от всички страни.

— С мен! — извика той на Давока, извади един нож за хвърляне и го метна по най-близкия враг. Ножът потъна дълбоко в горната част на ръката му, мъжът посегна да го извади, но Френтис отсече другата му ръка с един удар. Уби още двама без бавене, мечът му плющеше като стоманен бич, той парираше и нападаше, пробиваше си път през вражеската редица. Бойците се стекоха към него, крещяха и сечаха с разнообразните си оръжия. Давока и Ермунд се включиха в мелето, биеха се гръб в гръб, копие и меч мушкаха и посичаха неуморно.

„Не стигат — осъзна Френтис, докато бойците се събираха около него, а куритаите ги притискаха от всички страни. — Не освободихме достатъчно, за да създадем истинска войска.“

Тропот на копита привлече погледа му към дъното на лагера. Инструктор Ренсиал се появи в галоп между дърветата, възседнал жребеца ветеран, наведен ниско над седлото, с протегнат меч в ръка. Прониза един куритай в гърба, измъкна острието в движение и продължи напред. Уби още един с посичащ удар през рамото, прегазил трети, жребецът цвилеше и тъпчеше с копита нещастника.

Един куритай изтича и коленичи пред изправения на задните си крака кон, друг стъпи с два крака на гърба му и се изстреля нагоре към лудия майстор коняр, вдигнал и двата меча над главата си. Лицето на Ренсиал си остана безучастно както винаги, той извъртя коня си

настрана, а куритаят прелетя край него, пропускайки на косъм, падна, претърколи се и скочи на крака да поднови атаката, но миг по-късно падна мъртъв, пронизан от арбалетна стрела, долетяла отвисоко, която се заби дълбоко във врата му. Давока и Ермунд се спуснаха да посекат другаря му, копието и мечът изтанцуваха поредния си отлично координиран гавот.

Инструктор Ренсиал спря за миг празния си поглед върху Френтис, после отново препусна към най-гъстото струпване на куритаи, мечът му описваше свършените сребристи дъги, които Френтис така и не бе успял да усвои докрай на тренировъчната площадка. Още трима куритаи паднаха посечени преди Ренсиал да изчезне от погледа му.

Атаката на лудия инструктор осигури на побратимите му глътка въздух, докато куритаите се прегрупираха, и оцелелите бойци се стекоха около Френтис. „Толкова са малко — мислеше си той, вперил поглед в стройните редици на куритаите, които се придвижваха да обградят отново струпаните около Френтис бойци. — Не трябваше да чакам толкова дълго.“ Сложи пръсти в устата си и свирна, силно и пронизително. Отговорът дойде незабавно — ръмжащият вой на хрътките изпълни гората, когато водачите им ги пуснаха от каишките. Кучетата се стрелнаха стремително към куритаите, които съзряха новата опасност и се прегрупираха в отбранителен строй, събраха се в една-единствена група по своя неповторимо прецизен маниер, първата редица коленичи, а втората остана права, всички мъже протегнали максимално мечове пред себе си. Внушителна, а навярно и непробиваема стена от плът и стомана.

Набрал завидна засилка, Боец скочи, превъртя се във въздуха над главите им и падна в центъра на кръга от куритаи. Само секунда по-късно в редиците им зейна пролука — хрътката късаше месо и кършеше кости, а глутницата тичаше към пробойната, която Боец им беше отворил. Френтис вдигна меча си и хукна след кучетата, бойците го последваха и нечовешкият синхрон на куритаите се пропука. Френтис посече един през коленете, обърна острието и го заби в гърдите му, видя с периферното си зрение как бойците се спускат покрай него да се включат в клането. Куритаите се биха до последно, разбира се, без да покажат паника или страх, посичани и разкъсвани от

стомана и зъби. Падаха, но повличаха бойци и кучета със себе си, и така докато последният не изчезна, набучен с мечове като игленик.

Френтис преброи набързо хората си, които залитаха изтощени след края на клането. „Останали са не повече от петдесет — заключи той. — И от тях поне една трета са ранени.“

Джанрил още беше сред живите и сечеше нещо скрито под папратта с бавни методични движения. Спря да сече и се наведе да вземе наградата си. Вдигна я високо. От отсечения врат бликаше кръв. Бившият менестрел се смееше и тръскаше главата, устата се отваряше и затваряше от движението в гротескна пародия на реч. Френтис се засрами, осъзнал, че тайничко се е надявал Джанрил да срещне смъртта си в този ден. „Човек като него никога не ще намери мир.“

Чу се женски писък и Давока моментално грабна копието си и хукна натам. „Иллиан!“

Френтис хукна след нея и видя инструктор Грейлин да тича през шубраците в същата посока с изненадваща скорост. Пред него Френтис виждаше как Арендил се сражава с двама куритаи, дългият му меч се движеше в плавни дъги, парирайки по-късите остриета, младежът се извърташе и приклякваше в опит да ги държи на разстояние. Видя и Иллиан, права сред клоните на един дъб точно над Арендил, разперила безпомощно ръце. „Свършили са й стрелите.“

Арендил се видя принуден да отстъпи бързо, почти тичешком, когато куритаите удвоиха усилията си, като единият удряше ниско, а другият — високо. Кракът на момчето се закачи в един корен, то се спъна и падна по гръб. Куритаите бързо скъсяваха дистанцията с вдигнати мечове.

Инструктор Грейлин спря на двайсетина метра от разиграващата се сцена, свали меча си, вдигна другата си ръка с широко разперени пръсти... и куритаите литнаха.

Все едно нечий гигантски невидим юмрук бе замахнал да ги помете. Единият се блъсна в дънера на дъба; ударът беше толкова силен, че му счупи гръбнака. Другият забърса един дебел клон, точно клона, на който стоеше Иллиан. Момчето изписка, изгуби равновесие, завъртя се като понесено от вятър листо и падна на десетина метра от дървото.

Давока спря колкото да погледне за миг Грейлин, на лицето й се четеше силен страх и също толкова силна погнуса.

— Рова ка ерта малеса — прошепна тя под нос, преди отново да хукне към младежите.

Френтис отиде при Грейлин, чието лице се беше изопнало от искрено съжаление, кожата му бе лепкава и бледа, като на човек, измъчван от силна болка.

— А аз си мислех, че е било плод на въображението ми — каза Френтис. — Онзи нанизан на клон воларианец. Че е било халюцинация. Някакви други изненади, които мога да очаквам от теб, учителю?

Грейлин се подсмихна.

— Всъщност, редно е да се обръщаш към мен с правилната ми титла — аспект.

Френтис изпрати Джанрил и още десетима от най-способните бойци по дирите на ренфаелските ловджии. Точно според инструкциите му отрядът изби кучетата, за да заличи спомена за миризмата им, а един от ловджиите остави жив за разпит. Решителността на мъжа не издържа дълго и само след няколко минути в компанията на Трийсет и четири той вече бе готов да изпее и майчиното си мляко.

— Нашият лорд е убеден, че синът му язди в тази гора — каза той; беше кльоцав мъж на средна възраст с обруления вид на професионален следотърсач. От пръстите на лявата му ръка капеше кръв, там, където Трийсет и четири бе забил тръни от шипка под ноктите му. — Обеща ни десет жълтици, ако го върнем, двацет, ако го върнем жив. Плати за робите от собствения си джоб, купи ги от воларианския генерал.

— Преследваш хора от собствения си народ за злато? — попита Джанрил малко прекалено спокойно.

— Правя каквото ми кажат — изскимтя мъжът, вдигнал поглед към тях от щръкналия корен, за който го бяха завързали. — Винаги е било така. Не ти трябва да ядосваш васален лорд Дарнел, повярвайте ми.

— Същото важи и за мен — каза Френтис. — Предай му думите ми, когато го видиш.

— Какво, ще го пуснеш? — попита Джанрил, тръгнал след него към Арендил, който помагаше на ранените.

— Ще го оставим вързан, когато вдигнем лагера — отвърна Френтис. — Подозирам, че лорд Дарнел ще го възнагради справедливо за провала му.

— Той е предател и заслужава смърт, братко — настоя Джанрил с необичайно настървение.

— Не се ли нагледа на достатъчно смърт за един ден, сержант?

— Когато става въпрос за боклуци като него, никога няма да е достатъчно.

Френтис спря и погледна Джанрил в очите.

— И помага ли? Убийствата, изтезанията? Помагат ли ти да изтриеш от спомените си образа на нейната смърт?

Очите на Джанрил пламтяха под свъсените вежди.

— Нищо няма да го изтрие. Каквото правя, го правя за нея. Почитам я с кръв.

— Как ѝ беше името? Как се е казвала? Още не съм те чул да го изричаш на глас.

Сержантът го гледаше мълчаливо. Само лека, почти недоловима следа от несигурност се мярна в очите му под пламъка на прекипяваща лудост.

— Остави ловджията където е и подготви хората. Вдигаме лагера — нареди Френтис. — Ако не си в състояние да следваш заповедите ми, тогава си тръгни и убивай колкото ти душа иска, но далече от погледа ми.

Арендил помагаше на Давока да стегнат с превръзка ръката на Греблото. Лонакската жена единствена сред тях разбираше нещо от лечителство.

— Помислих си, че ще успея да го фрасна навреме, а той взе, че ме намушка — каза едрият мъж през стиснати зъби. — Е, все пак му видях сметката де. Не спрях, докато не му пръснах главата като диня.

Давока стегна превръзката и двамата с Френтис се отдалечиха рамо до рамо.

— Десетима ще умрат тази нощ — тихо каза тя. — Останалите ще се оправят, ако им дадем време и почивка.

— Време нямаме — отвърна той. — До час ще сме потеглили.

Тя кимна, после погледна предпазливо към Грейлин, който седеше сам до малък огън, сгъшен в наметалото си, сякаш е измръзнал до кости.

— И той ли ще дойде?

— Той е аспект на моята Вяра и водач на тази група. Не можем да го оставим.

Давока вдигна високо вежда.

— Водач?

Френтис се направи, че не я е чул. Вместо това махна на Арендил, който бързо дойде при тях, и го попита:

— Е, колко добре познаваш баща си?

— Двайсет жълтици? — Арендил сви изненадано устни. — А дядо все повтаряше, че васалният лорд е толкова стиснат, че не ще и на кръчмарска курва да плати за услугите.

— За какво си му притрябвал? — попита Френтис.

— Аз съм неговият наследник. Единственото дете на боклучавото му семе. — Момчето видимо се чувстваше смутено, избягваше да го погледне в очите и пристъпваше от крак на крак. — Не го познавам, не съм го виждал никога, но въпреки това открай време имам чувството, че е някъде наблизо, като омразна сянка. Но като го знам какъв е, предполагам, че се е вманиачил, че капризът да ме прибере при себе си е прераснал в нещо друго, което здравият разум не може да обясни. Понякога улавях мама да ме гледа странно, намръщена, и тогава знаех, че гледа мен, но вижда него. — Спря да нервничи и вдигна очи да срещне погледа на Френтис. — Няма да отида при него, брат Френтис. По-скоро бих умрял.

„Отрежи му един пръст и го прати по ловджията на васалния лорд. Провокирай го към още по-необмислени действия.“ Знаеше, че тази мисъл не е негова. Беше *нейна*. Петното от съжителството им се беше просмукало дълбоко в него, чак до душата му.

— Кълна ти се, че това няма да стане — каза той на Арендил и сложи ръка на рамото му. — Днес се би добре. Иди помогни на нашата малка дама да събере оръжията.

Гордост разведри за миг лицето на младежа, после той хукна да намери Иллиан.

— Вейлин знаеше ли? — попита Френтис, седнал срещу аспекта на Седмия орден.

— Научи едва при кратката си визита на път към Пределите — отвърна аспектът. — С него имахме... интересен разговор. — Лицето на Грейлин още беше мъртвешки бледо, но слаба руменина вече си пробиваше път към закръглените му бузи. Френтис си спомни жената с нейната открадната дарба, колко уморена бе и как кървеше всеки път, когато посегнеше към нея.

— Тази твоя способност. Наранява ли те? — попита той.

— По-скоро ме изцежда. Когато освободиш толкова много сила наведнъж, последствия винаги има. Не случайно поддържам кръглата си форма, братко. Дебелите хора по-лесно понасят въпросните последствия.

— Къде е Домът на вашия орден?

— Седмият орден няма Дом. Поне през последните четиристотин години е така. Ние сме вплетени като паяжина в тъканта на Вярата и Кралството, делата ни винаги са скрити.

— Така както ти беше скрит в нашия орден?

— Да. Това ми се стори най-сигурното прикритие. — Умореното лице на Грейлин се разтегли в сардонична усмивка. — Но както се казва, хитрата сврака — с двата крака.

— Братята, които намерихме преди дни. Предполагам, че аспект Арлин ги е пратил с теб за охрана.

— Да. И те намериха смъртта си, изпълнявайки тази заповед.

— Накъде се беше запътил?

— На север, към прохода. А ако пътят се окажеше блокиран, щях да свърна на запад към Нилсаел и оттам да продължа към Пределите. А вместо това се озовах тук с теб и нашата героична банда бунтовници. Един ден от това ще излезе страхотна история, не мислиш ли? Ако е останал някой, който да я разкаже.

„Духът му е прекършен“ — осъзна Френтис, загледан в умореното му лице и примирението в очите му.

— Тези хора очакват от нас да ги водим — каза той. — Ние сме последната им надежда. Като аспект на Вярата, ти си длъжен да подклаждаш този огън.

— Не мога да им дам друго освен страх. Виждат какъв съм и се боят. Лонакската жена просто е по-откровена от другите. Когато имаш дарба, бързо научаваш що е страх и изолация. Ние не принадлежим на деня, а на сенките. Точно оттам най-добре можем да служим на Вярата. Най-трудният урок, който моят орден е научил.

— Тези времена вече отминаха, аспект. Сега всичко е друго, различно. Воларианците се появиха и с един удар сложиха край на стария ред. Как ще сглобим отново нещата зависи единствено от нас.

— Надяваш се да пресътвориш света ли, братко? Търсиш си благородна мисия, която да отмие спомена за кръвта, която си пролял?

— Кръвта няма да се отмие никога. Но това не означава, че не мога да продължа напред.

— Тогава какво правим тук? Защо продължаваме да водим тази безнадеждна война? Всичките ни хора ще умрат. Невъзможно е да се увенчаем с победа в тази гора. — Той сведе поглед и се загледа в земята. — Нито другаде. А мислехме, че сме победили. Че сме спрели лавината, когато Ал Сорна разкри Онзи, който чака. Но в действителност просто сме насочили погледа си към една заплаха, докато друга е растяла невидима. Неизброима армия, преплавала океана, за да ни сломи. Кой да предположи, че ще прибегне до толкова прозаични действия след векове на коварство?

— За кого говориш?

Грейлин вдигна глава да го погледне.

— Твоята мъртва приятелка го е наричала Съюзника, предполагам. Воларианците са склонни да задълбават в илюзиите си. Да, отдавна са се отърсили от богове и вярвания, но отхвърляйки ги, са заменили разума за робство.

— За кого говориш? — повтори Френтис. — Кой е той?

— Кой е бил, може би това е по-точният въпрос, защото навремето трябва да е бил човек. Човек с име, с националност, дори със семейство, което е обичал. Всичко това се е загубило, разбира се, невидимо дори за най-вещите провиждащи от моя орден. Не знаем името му, знаем само целта му.

— Която е?

— Унищожение. И по-точно нашето унищожение, защото по всичко личи, че в тази земя има нещо, което подклажда омразата му. Опитал се е веднъж и преди, когато велики градове се издигали тук и

хора много по-мъдри от нас са творели чудеса. Успял да съсипе всичко това, да го превърне в руини, но нещо все пак му убягнало. И сега иска да го унищожи окончателно.

Грейлин потъна в мълчание, очите му се втренчиха отново в нищото, вълна от умора заля чертите му.

Френтис се изправи.

— Благодаря ти, че спаси момчето. Знам, че ти е коствало много. След час тръгваме. Ще се радвам да дойдеш с нас.

Аспектът сви рамене.

— Че къде другаде да ида?

4. РЕВА

— Означава „вещица“ — каза Велис, забола нос в отворената книга, която държеше. — Сродна дума в женски род на староволарианската дума за магьосник. „Магесница“, един вид.

— Елвера — каза Рева, пробвайки новата дума. — Добре звучи.

— Мислят те за вещица? — каза Аркен.

— Безбожни еретици — изсумтя лорд Арентес. — Да сбъркат така благословията на Оцеца с Мрачното.

Рева изпъшка мислено. „И той ли?!“

— Добър знак е, във всеки случай — изхъхри чичо Сентес от мястото си край камината. — Означава, че ги е страх.

— Не бих се учудил — каза Арентес и се усмихна на Рева. — Милейди стоварва връз главите им правосъдието на Оцеца всеки път, щом щурмуват стените.

— Войникът от Кралската гвардия, когото освободихме? — попита го Рева, нетърпелива да смени темата.

— Присъедини се към стотината други войници от гвардията, които вече са на стените, милейди — отговори той. — Пратих ги да подсилат южния участък, където отбраната ни е най-рехава.

— Добре. — Рева се обърна към Велис. — Продоволствие?

— Остават около две трети — отговори тя. — Щеше да е доста по-зле, но сме намалили дажбите до минимум. Има оплаквания, разбира се, главно от женорята. Не е лесно да гледаш как децата ти плачат от глад.

— Удвои дажбата за майките — каза Рева. — И на мен не ми харесва да слушам плача им.

— Гладът е най-силното оръжие на врага, милейди — изтъкна лорд Антеш. — Всяка хапка, която слагаме в устата си, приближава воларианците с една стъпка до победата.

— До зимата остава най-много месец — каза чичо й, загледан в огъня. — А и те нямат източници на храна в околните земи. Ще видим кой пръв ще започне да гладува. — Закашля се и махна раздражено с

ръка. — Стига — изграчи, когато пристъпът утихна. — Оставете ме с племенницата ми.

Другите се поклониха и тръгнаха към вратата, Велис също тръгна натам, като пътьом лекичко стисна ръката на Рева. Рева седна на едно кресло срещу чичо си. Ръцете му трепереха върху одеялото.

— Знаеш, че ще става все по-зле, нали? — каза той. — Плачещите деца са нищо.

— Знам, чичо.

— Това... — той размаха ръка пред себе си, — не такъв беше планът ми. Надявах се поне твоето управление да не познае война.

— Вината не е твоя.

— Нощес сънувах странен сън. Баща ти, моят баща и баба ти. Всички бяхме тук, в библиотеката. Кое е странно, защото родителите ми рядко се заседаваха в една стая, толкова се мразеха... — Мълчанието се проточи, погледът на васалния лорд се зарея нанякъде.

— Чичо?

Клепачите му трепнаха и се затвориха, Рева стана и отиде да го завие по-добре с одеялото. Усетил я до себе си, Сентес вдигна глава и очите му грейнаха от радост.

— Казаха, че се гордеят с мен — прошепна той. — Заради теб, Рева. Явно най-сетне съм направил нещо както трябва.

Тя седна на пода до него и отпусна глава на коленете му. Ръцете му я погалиха уморено по косата.

— Много е дълга — измърмори той. — Кумбраелските жени не носят косите си толкова дълги.

Щурмуваха отново следващата нощ и от няколко посоки, точно както беше предсказал Антеш. Батальоните преминаха по насипа в плътен боен ред, покрити с щитове отвсякъде, най-отпред бяха варитаите със своя нечовешки ритъм, зад тях вървяха свободните мечове, не толкова стриктно подредени, но добре прикрити зад щитовете си. Антеш нареди да не се стреля, докато не стигнат края на насипа — безсмислено бе да се хаят стрели. Воларианската колона се раздели на две, батальоните се придвижваха внимателно с очевидната цел да обградят Алтор и нито за миг в стената от щитове не се отвори пролука.

— Бързо се учат проклетниците — каза лорд Арентес. Обърна се към Рева и козирува отсечено. — Ще поема командването на западния участък, милейди. Ако разрешите.

— Разбира се, милорд. Пазете се.

Старият командир се поклони вдървено и си тръгна. Рева се загледа в бавното придвижване на батальоните, после се качи на покрива на стражевата кула.

— Милейди! — Антеш понечи да я последва, но тя го прогони с рязък жест.

— Искам да проверя точно колко ги е страх от мен.

Батальоните все така се придвижваха в строй към предварително уточнени позиции и изглеждаха в пълно неведение за омразната вещица, която ги гледаше отвисоко с лък в ръка. Първи, както можеше да се очаква, въдицата захапах свободните мечове. Миниатюрна пролука се появи в покрива от щитове на един от батальоните, който тъкмо се изтегляше от насипа и завиваше наляво. Рева изчака в черния триъгълник да се появи проблясък на метал, после отстъпи настрана и стрелата писна покрай ухото ѝ. Изпъна моментално тетивата, стреля и уцели пролуката. Батальонът от свободни мечове се сгърчи като ранен звяр, паниката се разля като вълна по редиците му, сержантите се разкрещяха на хората си да запазят строя, но единственият резултат бяха още пролуки в стената от щитове.

— Стрелци, на позиция! — викна Антеш и стотина лъкометци хукнаха към парапета на стената и засипаха батальона с железен дъжд от стрели. Батальонът продължи с мъка напред, провлачил трупове след себе си, правеше усилия да се престрои, но щетите вече бяха нанесени. След още няколко секунди се сгърчи отново и се пръсна, пришпорен от паниката на оцелелите. Някои хукнаха към насипа, други към съседните батальони в търсене на прикритие. Повечето паднаха пронизани в рамките на няколко секунди, но неколцина от побързоногите успяха да се спасят.

Рева пак опъна лъка си, все така кацнала на стражевата кула. Оглеждаше напрегнато воларианските редици в ниското и дебнеше за нова възможност. Зачуди се дали омразата не е чувство с чисто физическо измерение, нещо като вълна, да речем, защото определено чувстваше как я залива.

Последният волариански батальон зае позиция точно срещу стражевата кула. Беше по-малък от другите, не повече от триста души, и се движеше по-организирано дори от варитаите. „Куритаи“ — реши Рева.

Вдигна лъка над главата си, разсмя се и се сети за думите на своя умиращ чичо. „Явно най-сетне съм направил нещо както трябва.“

— Хайде де, елате ми! — извика тя на мълчаливите войници в подножието на крепостната стена. — Чакам.

На сутринта Антеш прати отряди да съберат стрелите и оръжия от мъртвите. Рева реши да отиде с тях, защото не искаше хората ѝ да си помислят, че страни от по-неприятните задачи.

— Според лорд Арентес воларианците са дали над хиляда жертви — отбеляза Аркен. Наведе се да издърпа стрела от трупа на един варитай, който лежеше наполовина във водата, и взе от колана му къс меч и кинжал.

— Създават ни работа проклетниците — каза Рева.

Нощта се беше превърнала в серия от кризи, които се сливаха и размиваха една в друга, размили се бяха и спомените на Рева, помнеше само как тича от един участък на стената към друг, докато воларианците правеха и невъзможното да пробият отбраната. Само на два пъти бяха постигнали частичен успех, веднъж в западния участък, където варитаите се бяха покатерили по стената с помощта на куки, докато свободните мечове напразно се опитваха да го направят със стълби. Лорд Арентес вече бе овладял кризата, преди Рева да дотича там, крещеше заповеди на градската стража и кървеше от плитка рана на челото. Една-единствена атака с алебарди беше изтласкала варитаите от парапета, последвана от поредното бягство към насипа под дъжд от стрели.

Щурмът срещу южния участък се оказа най-сериозният. Рева се бе справила с куритайската атака срещу стражевата кула с помощта на един простичък, но ефективен способ — погрижи се да залее куритаите с масло, когато те зарязаха щитовете си и хукнаха към стената, размахали куки. Последвалите залпове от огнени стрели видяха сметката на повечето, но неколцина все пак се добраха до върха на стената, някои с подпалени дрехи, и затанцуваха своя двуостър

кадрил, който взе доста жертви сред защитниците, преди куритаите да бъдат посечени до крак. Рева тъкмо крещеше да мятат труповете през парапета, когато дотича пратеник с вестта, че други куритаи са изкатерили стената в южния участък.

Рева го прати при домашната гвардия със заповед да подсилят проблемния сектор, а сама хукна натам, следвана по петите от Аркен. Изглежда, куритаите се бяха крили сред батальоните от свободни мечове, вбесяващо умна тактика, за която Рева вече трябваше да си отваря очите. Оформили бяха стегнат отбранителен възел на южната стена, обградени от трупове, докато защитниците от Кралската гвардия се прегрупираха за нова контраатака. Командваше ги млад сержант с множество плитки рани по лицето и голите ръце.

— Още веднъж, момчета! — извика той на хората си. — Този път ще им видим сметката.

— Стой — нареди Рева, оглеждайки плътните редици на куритаите, прилекнали с характерните си безучастни изражения, докато свободни мечове се прехвърляха през парапета зад тях.

— Готови — извика тя на Кралската гвардия, пристъпи напред и свали лъка от гърба си. Стоеше и се прицелваше внимателно, едва на четири метра от най-близкия враг; уби един, после още един, а куритаите затваряха пролуките в строя си с несъзнателна липса на колебание. Уби още двама преди един от куритаите да излае заповед и всички да се втурнат към нея. Рева захвърли лъка настрана и посегна през рамо да изтегли меча си. В същия миг Кралската гвардия нападна.

По-късно установи, че няма ясен спомен за последователността на събитията. Помнеше как скача и се върти, как един куритай падна с наполовина отсечена глава, но като цяло всичко ѝ се сливаше в червена мъгла от звън на остриета и разсечена плът. Всичко свърши, когато пристигна домашната гвардия — със своите алебарди гвардейците довършиха куритаите и изтласкаха свободните мечове от стената.

Така Рева отново се оказа в центъра на триумфа, войниците от Кралската гвардия я тупаха одобрително по гърба. Беше толкова уморена, че не бе в състояние да ги спре, и се наложи Аркен да я измъкне от ръцете им. Поне той не беше ранен, установи с благодарност към съдбата Рева, макар лицето му да бледнееше като на човек, който за пръв път е убил друго човешко същество в близък бой.

Рева спря, загледана в младия сержант от Кралската гвардия, който се опитваше да вдигне на крака един войник от свободните мечове, който притискаше ръка към гърдите си, а костта над лакътя стърчеше от тежка разкъсана рана.

— Къде ти е бичът сега, боклук смотан? — Гвардеецът извади кинжал, заби го в раната и завъртя, докато мъжът пищеше от болка. — Къде ти е бичът сега, а?

— Просто го убий, и точка! — нареди Рева. — Прегрупирайте се. Нощта още не е свършила.

Атаките продължиха още близо четири часа, чак докато зората не се сипна над широката река; батальоните, които прииждаха по насипа, сякаш нямаха край, земята се покри с трупове, все повече след всяка неуспешна атака. Сблъсъците костваха немалко и на защитниците — Арентес докладва, че са загубили триста души, а още двеста са ранени, но все пак удържаха. Най-накрая оцелелите воларианци се оттеглиха, варитаите го направиха в строй и под прикритието на щитовете си, а свободните мечове зарязаха всякаква дисциплина и хукнаха под поредната буря от стрели под развиделяващото се небе, което увеличи реколтата, пожъната от дългите лъкове.

Силни викове върнаха Рева към настоящето и тя видя да измъкват един жив воларианец от реката. Беше от свободните мечове, ако се съдеше по нескрития му страх, който прерасна в откровен ужас, когато я видя да приближава.

— Да — каза Рева. — Аз съм вашата елвера.

Мъжът я гледаше зяпнал в ужас, нищо разумно нямаше в погледа му. „Този повече няма да се бие.“

— Милейди? — обърна се въпросително към нея един от стрелците, държеше кинжал.

— Има ли някой тук, който да говори езика му?

Единствена Велис поназнайваше достатъчно волариански, за да разпита пленника, и то само в писмена форма. С помощта на книгите си преведе посланието на Рева и накара мъжа да го научи наизуст. Сигурно би било по-лесно просто да изпратят бележка, но Рева искаше другарите му да чуят ясно страха му, докато предава думите ѝ.

— „Елверата има голяма сила и ще убие всеки, който тръгне срещу града. Но тя е милостива. Вашите командири пилеят чуждия живот в безплодни атаки, а самите те стоят на завет в палатките си. Всеки, който захвърли оръжието си и си тръгне, ще се спаси от отмъщението на елверата. Онези, които останат, ги чака смърт.“

— Правилно ли го казва? — обърна се Рева към Велис, след като пленникът прочете, сричайки, текста, който държаха пред очите му.

— Доколкото мога да преценя, да.

Рева се обърна към Антеш.

— Нека го прочете още десет пъти, после го пуснете. Аз отивам при чичо.

Не дойдоха на следващата нощ, нито на по-следващата. Освен нормалните дейности по поддръжката на толкова голяма войска нищо във воларианския лагер не подсказваше подготовка за нов щурм. И да сковаваха нови кули или салове, правеха го някъде далеч, извън полезрението на защитниците. Извън това провеждаха ежедневната си строева подготовка, изпращаха конни патрули, но не направиха нов опит да минат по насипа.

— Май накрая все пак са решили да ни уморят от глад — каза Антеш.

— Проклети страхливци — добави лорд Арентес. — Още няколко щурма като последните и щяхме да се увенчаем с победа.

— Да де, точно затова са решили да заложат на глада. — Лордът на стрелците застана до Рева. — Бихме могли ние да нападнем, милейди, да направим излаз. Току-виж сме ги провокирали към поредната глупава атака.

— Както искате — каза тя. — Но отрядите да са малобройни и само от доброволци. По възможност мъже без семейства.

— Ще имам грижата, милейди.

През следващите дни Рева волю-неволю се потопи в скуката на ежедневните инспекции, строевата подготовка и докладите на Велис за намаляващото продоволствие.

— Вече сме изяли половината? — попита тя една вечер. — Как е възможно?

— Изглежда, хората ядат повече, когато ги е страх — отвърна Велис. — Освен това прясното месо и добитъка ги привършихме още в първите няколко седмици. Сега караме на хляб и малко осолено месо. Съжалявам, любов моя, но се налага отново да намалим дажбите. И то не само на цивилните, а и на войниците. Иначе няма начин да преживеем зимата.

Рева гледаше втренчено колонките числа върху пергамента на Велис.

— Това учила ли си го някъде? — попита накрая. — Да работиш с документация?

— Баща ми беше писарят на селото. Научи ме на занаята си, но... хм, други, по-интересни неща ме отведоха във Варинсхолд, където да получа правилното обучение.

— Той биеше ли те? Затова ли си избягала?

Велис се засмя.

— О, не. Никога не е вдигал ръка на никого, дори на майка ми, макар че тая невярна крава определено го заслужаваше. Той беше просто мил и скучен дребен човечец, който беше доволен да си живурка на село. Аз исках нещо повече.

Заспал в креслото пред камината, чичо ѝ се размърда и измърмори нещо в съня си.

— Напоследък сънува много — каза Велис. — А като се събуди, с часове дрънка за семейството си. — Въпреки отровния ѝ тон си личеше, че се тревожи, сякаш вече е започнала да скърби за човек, който още не е умрял. Рева потисна импулса си да посегне към ръката ѝ и вместо това стана от бюрото.

— Задели достатъчно вино за нуждите му — каза тя. — След това изпразнете избите и раздайте шишетата на хората. Дано така подсладим горчивия хап от намалените дажби.

— Или това, или улиците ще се напълнят с пияни бунтовници.

— Раздавайте го постепенно. Да е идвал още някой от името на Четеца?

— Не. Старецът, изглежда, е доволен да беснее в катедралата. Но много богомолци посещават службите и от агентите си чувам, че проповедите му от ден на ден стават все по-странни и зловещи. Били сме обречени, гневът на Отеца вече се стоварвал отгоре ни и прочие. Може да се превърне в проблем, когато положението се влоши.

Рева долови определена многозначителност в думите на Велис и погледна към чичо си.

— Той нямаше ли някакъв план да ограничи властта на онзи тип?

— Сентес винаги е предпочитал бавната игра. Събираше информация, доказателства за двуличие и корупция, с идеята един ден да ги използва, било като средство за давление срещу настоящия Четец, било за да го смени с някой по-сговорчив. Когато се появи ти, най-сетне разполагахме с нещо, което да ни даде предимство.

— Но само ако успеем да намерим жреца.

— Уви, да.

Рева застана до прозореца и се загледа в кулите близнаци. „Той не е тук — мислеше си. — Не е в града. Иначе щях да го надуша.“

— Кажете на любознателните си приятели да продължават да любопитстват — каза накрая. — Засега.

Събуди се в късните часове на нощта. Аркен я разтърсваше упорито за раменете.

Напоследък спеше на дивана в библиотеката в промеждутъците между смяната на караулите по стените, защото не искаше да се отдалечава твърде много от чичо си. Изглежда, по някое време Велис бе решила да се гушне до нея на дивана — лежеше на хълбок, праметнала ръка през кръста ѝ и оборила глава на рамото ѝ, гъстите ѝ тъмнокестеняви кичури закриваха наполовина лицето на Рева. Миришеха на ягоди.

Рева скочи бързо на крака и посегна към оръжията си, избягвайки погледа на Аркен. Но и да беше съзрял нещо неприлично в сцената, по нищо не му пролича.

— Нещо става в реката — каза той.

— Какви са тези неща? — попита Рева, вперила поглед в чудатите конструкции, кацнали върху палубите на корабите в реката. Трудно беше да се различат подробности заради утринната мъгла, натезжала над Колдирон, виждаха се само големи ъгловати силуети със закръглени рамене и къси ръце, клечащи като несъразмерни гиганти в мъглата.

Лорд Антеш гледаше корабите и мълчеше мрачно. Отговори й Арентес:

— Обсадни машини, милейди. Но самият, аз не съм виждал нищо подобно.

Тих екот на кресливи заповеди долетя през реката, сетне дълга колона от лодки се появи от мъглата, покрила далечния бряг, всяка лодка натоварена с нещо голямо и кръгло.

— Има една каменоломна само на десетина мили южно оттук — каза замислено Антеш. — Каменоломната не е нещо, което можеш да подпалиш. — Опъна тежкия си лък, вдигна стрелата под висок ъгъл и пусна тетивата. Стрелата излетя във висока дъга над реката и се заби в бързото течение на десетина метра от най-близкия кораб.

— Що за обсадна машина може да метне камък по-далече от стрела? — зачуди се Арентес.

— Тези явно могат — отвърна Антеш. Премести поглед от обсадните машини към стената. — Камъните ще ударят най-вероятно някъде в участъка между стражевата кула и западния бастион. Ако са умни, ще се опитат да отворят колкото се може повече пробойни.

— Разчистете бойниците там — каза Рева и Арентес тръгна без бавене, като крещеше заповеди. Защитниците откъснаха ококорени погледи от обсадните машини и хукнаха към стълбите.

— Трябва да организираме отбрана отсам стените — каза Антеш. — Това означава да съборим няколко къщи, за да отворим мястото.

— Направи го — каза Рева. — Предай на лейди Велис да издаде разписки за съборените къщи и другите материални щети. А, и да дадат на собствениците от най-хубавото вино в избата на васалния лорд.

Антеш се поклони и се отдалечи. Рева се загледа в лодките, които вече се бяха придвижили до трите закотвени кораба; чуваше плющенето на бичовете, с които надзирателите поощряваха робите да качват по-бързо големите каменни късове на палубите. Чуваха се и тихи изщраквания, докато изпъваха назад раменете на обсадните машини. Дребни силуети притичваха по палубите и нагласяваха камъните по местата им. После се възцари тишина. Машините бяха заредени, но само толкова. „Какво чакат?“

Един от стрелците се изправи и посочи срещу течението на реката. Рева застана до него и напрегна очи да види през мъглата.

Отначало различи само неясна сянка, която бързо се оформи във високо квадратно платно, издигащо се от мъглата. Скоро видя и кораба — най-големия кораб, който бе виждала някога. Гигантският му тъмен корпус изместваше толкова вода, че образувалите се вълни заливаха бреговете като при прилив. Над ватерлинията корпусът се издигаше седем метра, ако не и повече, множество фигури се движеха по палубата, а в центъра се виждаше бял сенник. Рева присви очи и ѝ се стори, че различава нечия висока фигура под платното на тентата. „Дошъл си да видиш представлението, така ли?“ Стисна лъка си и се зачуди дали майсторлъкът на Арен ще осигури на стрелата достатъчно сила и обхват, та тя да стигне до натрапника, но бързо си даде сметка, че това би било празен жест на предизвикателство, а бойният дух на защитниците вече бе пострадал достатъчно и продължаваше да пада.

Чу се тракаме на вериги и плиськ — големият кораб хвърли котва на двайсетина метра зад трите кораба с клекналите гиганти. Самотна огнена стрела литна от палубата на исполинския кораб, проточи опашка от пушек и цопна във водата. Видели уречения сигнал, гигантите проговориха. Късите им ръце изплюсяха напред, а снарядите, които изстреляха, литнаха толкова бързо, че погледът не успя да ги проследи, и толкова високо, че приличаха на камъчета, метнати от сърдито дете. Сетне увиснаха сякаш за дълги минути в небето, застинали там по волята на Отеца, вслушал се в хилядите молитви, които се издигаха в този миг от крепостните стени. Но и да се беше намесил Световният отец, намесата му трая само миг.

Първият камък не уцели, заби се в брега пред стената, но толкова силно, че дебелият зид потрепери под краката на Рева, и вдигна фонтан от пръски, толкова висок, че окъпа защитниците зад парапета. Вторият прелетя над стената, събори няколко реда тухли от вътрешните бойници и смаза къщите отвъд, предизвиквайки ужасени писъци и гръмливия звук от хиляди тухли, които падат върху уличния калдъръм.

Уви, инженерите, обслужващи третата машина, явно си разбираха от работата. Голямата каменна топка се заби точно под ръба на западния участък от стената, а предизвиканият от сблъсъка трус подкоси Рева и тя залитна под дъжд от отломки. Каменното гуле се търколи по стената и тупна на брега долу. Рева впери поглед в мястото на удара, убедена, че пукнатините, които се виждаха в каменния градеж, ще се разширят незабавно и целият участък ще се срине. Но

когато прахолякът се слегна, стана ясно, че крепостната стена е издържала.

Рева скочи на крака, загледана в гигантите, чиито рамене се изтегляха назад за втори залп, и в инженерите, които подтичваха около машините си, коригирайки мерника. „Е — помисли си тя. — Ще трябва да се отървем от тях.“

Този път устоя решително на Антеш, който заплашваше да подаде оставка, и на Велис, която я умоляваше с насълзени очи.

— Трябва да отида аз — каза простичко тя, без да обяснява причината. „Никой друг не може да го направи. Той не е изпратил друг срещу алпиранските обсадни машини по време на пустинната война, няма да го направя и аз.“

Лодките чакаха под северната стена в тесния канал, който осигуряваше достъп до реката. Петдесет подбрани мъже в десет лодки, натоварени догоре с гърнета масло и запалителни стрели. Също като нея, мъжете бяха облечени в черно, ръцете и лицата им бяха намазани със сажди, а всички остриета — почернени, за да се скрие издайническият им блясък. Рева видя Аркен да седи мълчаливо на носа на нейната лодка, стиснал с две ръце брадвата си. Ако се съдеше по стойката му, трудно щеше да го свали от лодката.

— Дано я точиш редовно — каза Рева, седна до него и кимна към брадвата.

— Май не е от голямо значение дали е остра — каза той. — Ако удариш достатъчно силно, падат така или иначе.

Тя го млясна по бузата и установи, че тръпката, която полази по тялото му, я ласкае, макар задоволството да бе придружено и от чувство за вина. „Не давай обещания, които не можеш да изпълниш.“

— Стой близо до мен.

Потеглиха малко след полунощ. Небето беше покрито с облаци, което ги спаси от нахалната лунна светлина, докато се бореха с течението — халките на греблата бяха увити в напоени с мас парцали, за да не се чува характерното скърцане. Придвижиха се стотина метра надолу по реката, после завиха на запад, прибраха веслата и се свиха в лодките. Течението щеше да ги откара точно там, където искаха да отидат. Обсадните машини продължаваха да обстрелват стените на

Алтор дори сега, през нощта, добре осветени с факли, така че инженерите да обслужват без проблем своите чудовища. Трясъкът на каменните гюлета по каменните стени беше като бавен барабанен ритъм. Кормчиите направляваха лодките все по-близо до мишените.

Когато първият кораб влезе в обсег, Рева се изправи, запъна стрела в лъка си и се огледа за цел. Видя до левия борд набит мъж, който млатеше с чук някаква свръзка на обсадната машина. Беше трудна стрелба, люлеенето на лодката и движението ѝ напред постоянно изместваха целта ѝ, но Рева все пак успя да рани набития в бедрото. Той изкрещя и се срина на палубата, а другарите му се изправиха, замръзнали от изненада и лесни мишени на светлината на факлите.

— Залп! — извика Рева и едновременно с това стреля отново. Другите стрелци се надигнаха и стреляха, залпът помете инженерите за секунда. Кормчията приближи лодката до борда на кораба, три от другите лодки направиха същото, Рева грабна едно въже и се изкатери на палубата. Дъските бяха осеяни с мъртви и ранени, кои по-тежко, кои по-леко.

— Довършете ги! — викна тя, после насочи мъжете с гърнетата масло към обсадната машина. — А това го запалете!

Те се разтърчаха, а Рева отиде при десния борд да види как се справят другите лодки с останалите машини. В този миг засвириха рогове и гигантската сянка на воларианския боен кораб се обля в светлина, факли грейнаха от носа до кърмата му и разкриха безчет стрелци, струпани на палубата и по такелажа.

— Залегни! — извика Рева и посегна да дръпне Аркен. Той зяпна при вида на рояка стрели, връхлитащ от бойния кораб, после се хвърли да я прикрие с едрото си тяло. Воларианските стрели набучиха кораба като игленик, Аркен изпъшка от болка, отпусна тежестта си върху нея и я срина на палубата. Рева надникна изпод лакътя му и видя четирима от хората си приковани към дъските.

Аркен изсумтя и се опита да стане.

— В реката! — изсъска му Рева.

Аркен я стисна здраво и се претърколи заедно с нея към парапета ляво на борд. Прехвърли се през парапета миг преди нов залп да стигне до палубата и цопна в реката, но Рева продължи да стиска парапета. Примижа, когато стрелите започнаха да се забиват в

дървения корпус около нея — една щръкна само на пръст от лявата ѝ ръка. Рева хвърли един последен поглед на палубата, но не видя оцелели сред хората, които я бяха придружили, нито от тях, нито от инженерите, които бяха дошли да избият. Обсадната машина, уви, не беше пострадала, лъщеше от маслото, с което хората ѝ я бяха облели обилно, преди да завали дъждът от стрели.

Рева погледна към лъка, който придържаше с дясната си ръка, и плъзна за миг палец по прекрасната му резба. „Съжалявам, майстор Арен.“ Пусна оръжието в реката, покатери се обратно на палубата, грабна една факла от скобата ѝ и я метна към обсадната машина. Тя пламна моментално. Рева се обърна и се хвърли през парапета, ушите ѝ писнаха от жуженето на стотици стрели, преди хладните води да я погълнат. Задържа се под водата, колкото можа, усещаше как топлината на тялото ѝ се отцежда във водата, но плуваше упорито към града, показваше се на повърхността, колкото да си поеме дъх, после отново се гмурваше. Сякаш мина цял век преди да усети тръстиките край себе си, улови се за стеблата им и се измъкна от водата.

Дълго лежа на брега, после вдигна глава да погледне кораба и машината, които горяха. Двамата му побратими, уви, не бяха пострадали. Различаваше тела, които течението носеше покрай нея.

— Аркен! — Събра сили да се изправи и тръгна със залитане покрай брега. — Аркен!

Сякаш за да ѝ се надсмеят, двете оцелели машини стреляха едновременно, каменните им гюлета прелетяха през черната бездна, удариха се в стената над главата ѝ и я засипаха с мазилка. На земята се беше събрала цяла купчина отломки, изронени от все по-голямата вдлъбнатина в зида. Не беше кой знае какво препятствие, но в момента ѝ се струваше като планина.

— Тя е тук! — долетя глас отгоре. — Благословената лейди Рева е жива!

Рева вдигна глава и видя безброй бледи лица да гледат към нея от бойниците, а щом вестта за оцеляването ѝ се разнесе, последва истински хор на възхвала.

„Мислят си, че сме спечелили голяма победа“ — осъзна тя и отново погледна към реката. Светлините на бойния кораб угасваха една по една, горящата машина още пламтеше, но не толкова ярко, и

една фраза от Книгата на мъдростта изгря в главата ѝ: „Войната кара всички ни да оглупяваме.“

Намерили бяха Аркен близо до насипа със стрела в гърба и в безсъзнание от загубата на кръв и дългия престой в студената вода. Веднага щом я изтеглиха на бойниците с едно дълго въже, Рева хукна към лечебницата. Защитниците се бяха скупчили около нея, хвалеха я почитателно, падаха на колене, а някои открито се молеха на Отеца, но повечето само я зяпаха. И тя изведнъж се изпълни с омраза към тях, отчаяната им вяра видя като отвратително предателство спрямо саможертвата, на която току-що бе станала свидетелка. „Нищо не е направил прехваленият ви Отец! — идеше ѝ да ревне в лицата им. — Оцелях по силата на някакъв глупав късмет. Никаква благословия нямам. Вижте труповете, които носи течението, ето това направих аз!“

Нищо от това не би могла да изрече на глас, разбира се. Те имаха нужда да е благословена, да знаят, че Отецът е насочил погледа си към техния град.

В лечебницата брат Харин миеше кръвта от ръцете си. Аркен лежеше по корем на една маса, кожата му беше мъртвешки бяла, ако не се броеше червената кръв, която се стичаше от частично превързаната рана на гърба му. Очите му бяха затворени, но под клепачите му Рева долови леко трепкане.

— Ще се оправи ли? — попита тя.

— Така мисля — отвърна Харин. — Млад е и силен като вол.

Рева се срина от облекчение. Опря гръб на стената и се плъзна на пода. „Никакви сълзи повече“ — напомни си тя, усетила ги да напират.

Харин се приближи с одеяло в ръце, надигна я нежно и го уви около раменете ѝ.

— Не ми харесвате, милейди — отбеляза и притисна опакото на ръката си към челото ѝ. — Никак не ми харесвате.

Настани я до огнището с одеялото на раменете и чаша с нещо тъмно и димящо в ръце, после се зае с раната на Аркен.

— Целият град говори за това — каза той, без да откъсва поглед от непосредствената си задача. — Как сте стоварили огненото правосъдие на Отеца връз чудовищните обсадни машини на еретиците.

— Вие май не споделяте това въодушевление, брат Харин — отвърна тя, отпи от чашата и моментално изкриви лице от ужасния вкус. — Какво е това?

— Приятелят на братята. Чудесен лек срещу настинка, ако го позатоплиш на огъня.

Тя си спомни как впиянченият поет на Алорнис се наливаше с това чудо като да е божествен еликсир. Поклати невярващо глава и се насили да отпие още глътка.

— Нормално ли е да ти се завърта главата от него? — попита след малко.

— О, да.

— Добре тогава. — Седеше край огнището, отпиваше по малко от чашата, топлината се разливаше по цялото ѝ тяло, а езикът ѝ постепенно изтръпна от огнения вкус на напитката. Ръцете на брат Харин се движеха с неочаквана за толкова едър човек сръчност, държаха уверено щипците и прокаряха с тяхна помощ конеца от котешки черва през краищата на раната, оформяйки майсторски шев. — Много сте сръчен, брат Харин.

— Благодаря, милейди.

— Той ми е разказвал за вас — продължи Рева, после направи пауза да отпие още. — За Петия орден. Най-добрите лешители на швета, така кажваше.

— Той? Кой?

— Ал Сорна. Мрачния меч. Кой друг... — Надигна чашата и се учуди как се е изпразнила толкова бързо. — Мислех, че ще мога и аз. Като него. Ама сички умряха. Освен мен де. Щото съм благословена от Отеца.

Пред вратата се чу тропот на бързи стъпки, Велис влетя в лечебницата и ахна от облекчение, щом видя Рева. Клекна до нея и обхвана нежно с ръце лицето ѝ, очите ѝ бяха разширени от радост.

Рева хлъцна и се оригна.

— Пияна е — обърна се обвинително Велис към лечителя.

— Целта беше да се сгрее и резултатът е налице — отвърна братът.

Велис погледна проснатия на масата Аркен.

— Само те двамата?

— Уви, да. Лорд Антеш нареди да претърсят брега, но не откри други.

— Педесе — изфъфли Рева, като се чудеше защо в помещението изведнъж е станало по-тъмно. — Не бях убивала толкова много наведнъж.

— Просто направи необходимото, любов моя. — Велис праметна ръка през раменете ѝ и ѝ помогна да се изправи. — Хайде да се прибираме. Чичо ти пита за теб.

— Педесе — прошепна Рева миг преди клепачите ѝ да се затворят, тежки като олово. — Благословена от Отеца...

Главата ѝ се пръскаше. Болката беше толкова силна, че Рева започна да се чуди дали Отецът не е забил невидима брадва в черепа ѝ като наказание за греховните ѝ съмнения. Неспирният трясък на обсадните машини с нищо не облекчаваше главоболието ѝ. Още рано сутринта отиде да погледне пропукания участък от стената заедно с четирима войници от домашната гвардия, които да държат най-ентузиазираният ѝ поклонници настрана. Преминаването ѝ по улиците бе придружено от възгласи и ахкания, хората ѝ благодаряха, някои дори коленичеха по тротоарите, точно както коленичеха пред Четеца на площада. Последното ѝ дойде в повече.

— Престанете! — каза тя на една възрастна двойка, коленичила пред магазинче за вълна. Вместо да се изправят, двамцата продължиха да я гледат със смутено страхопочитание.

— Отецът ви е изпратил при нас, милейди — каза старицата. — Вие ни носите взора му.

— Нося само меч и лък, а лъка го изгубих нощес. — Наведе се, прихвана жената за лакътя и я вдигна. — Недейте да коленичите пред мен. И в тази връзка, недейте коленичи пред никого. — Даде си сметка, че около тях се е събрала тълпа, усещаше погледите им да се впиват в лицето ѝ. — Не коленичещите ще удържат този град. Коленичите ли сега, стените ще паднат, а онези, които са ги сринали, ще направят така, че да коленичите до края на живота си.

Множеството около нея мълчеше, дълбоко почитание се четеше върху всички лица... с изключение на едно.

Млада жена в края на тълпата стоеше с пеленаче на ръце, лицето ѝ изопнато от отчаяние, бузите ѝ хлътнали като на гладуващ човек. Бебето се опитваше да стигне до страните ѝ с малките си ръчички. Рева тръгна към нея, хората се разстъпиха със сведени глави да ѝ направят път.

— Може ли да го видя? — попита Рева и сложи ръка върху повитото пеленаче. Младата жена кимна едва доловимо и разгърна одеянието. Лицето на бебето беше розово и доволно, бузките му бяха закръглени. Усмихна се на Рева и две трапчинки се появиха на щастливото му личице. — Малкият се храни добре — каза тя. — За разлика от теб.

— Няма смисъл и двамата да гладуваме — отвърна младата жена с азраелски акцент, което обясняваше сдържаното ѝ отношение към Рева.

— Баща му?

— Отиде на стената и не се върна. Казаха ми, че се бил храбро. И това е нещо, предполагам.

Нов трясък долетя откъм стената, поредният снаряд. Рева примижа. Деформацията в зида се виждаше оттук, нацърбен триъгълник над линията на покривите. „Когато приключат с обстрела — помисли си тя, — това вече няма да е обсада, а сражение.“

— Утре дажбите ще бъдат удвоени — каза тя на жената. — Давам дума. Сега иди в имението и питай за лейди Велис. Кажй ѝ, че съм те пратила да помагаш в кухнята.

Лорд Антеш надзираваше строежа на стабилно укрепление, допълнителна стена на двайсетина метра зад критичния участък. Къщите наоколо бяха съборени, а камъните от зидарията им се използваша за изграждането на новата стена. Зидарите работеха бързо, спояваха каменните блокчета с хоросан и допълнителният зид вече се очертаваше в реалните си размери — висок повече от три метра полукръг около пробойната, с парапет отгоре.

— Милейди — поздрави я с поклон Антеш. — Още два дни и ще сме готови тук. И после още няколко, когато насочат машините си за втора пробойна, което несъмнено ще направят.

— Надявах се, че ще зложат всичко на тази — отвърна Рева, макар предната нощ да беше показала отвъд всяко съмнение, че вражеският командир е приключил с грешките.

— Имам изненада за вас — каза Антеш и тръгна към една каруца наблизо. — Хората ми го намерили тази сутрин, докато претърсвахме брега. — Лъкът ѝ беше останал без тетива, но иначе изглеждаше непокътнат, дървесината все така лъщеше, нямаше дори щръбки или драскотини, които да загрозят резбата. — Изглежда, Отецът не иска да се разделяте — добави Антеш.

Рева потисна въздишката си. До час мълвата щеше да плъзне из целия град. „Отецът е върнал вълшебния лък на нашата благословена дама.“ Поредното доказателство, че е отправил зора си към тях.

С ужас съзря отклик от откаченото почитание на простите хорица в погледа на лорд Антеш, докато той ѝ подаваше лъка. „И той се е заразил — помисли си тя. — Дали пък погледът на Оцеца не е именно тук? В очите на онези, които са се вкопчили в него с надежда за избавление?“

— Благодаря, милорд — каза тя. — Ще бъда на стената, ако ви потрябвам.

Още десет дни живяха сред безспирния трясък на каменните гюлета в стената, трясък, който непрекъснато им напомняше, че в пясъчния им часовник не е останал много пясък. Рева свикна да седи с часове на бойниците недалече от пробойната и да гледа как снарядите вършат своето. Имаше нещо омагьосващо в гледката — гюлетата падаха от небето толкова бързо, че погледът не успяваше да ги проследи, попадаха в целта си и вдигаха облак от прах и каменни осколки. Рева таеше слабата надежда, че воларианският командир ще я види и ще насочи няколко снаряда към нея, вместо към изстрадалата крепостна стена, но и да я беше видял, явно не бе в настроение за игрички.

Следобедите обикновено ходеше в лечебницата да помогне на брат Харин и да види Аркен, който още се възстановяваше от раната в гърба. Въпреки усилията на лечителя раната се беше възпалила, което наложи да заиграе скалпелът и раната да бъде обилно напоена с масло от дърво кор.

— Вониш — каза му Рева на следващия ден, сбърчила нос от острата миризма.

— С миризмата може и да свикна — каза той. — Но представа си нямаш как щипе това проклето нещо.

— Праща ти ги Велис. — Рева остави торбичка захаросани ядки до леглото му. — Гледай да не ги изядеш наведнъж, защото други няма да има.

— Искам да ми обещаеш нещо — каза той и посегна към ръката ѝ, очите му бяха сериозни и трезви. — Обещай да ме извикаш, когато дойдат. Не искам да умра в това легло.

„Ще живееш още дълги години — едва не му каза Рева, но се спря. — Може да е млад, но не е глупак.“

— Обещавам — каза тя вместо това.

Въпреки очевидната решимост и лоялност на хората и въпреки удвоените дажби духът им спадаше заедно с разширяването на пробойната. Все по-малко викове на възхита и почитание я посрещаха по улиците, често виждаше хора, които плачеха открито, а едва ли някога щеше да забрави стареца, който, предал се на отчаянието, се хвърли по очи на калдъръма и притисна с ръце ушите си, за да не чува бавния барабанен ритъм на обсадните машини.

А Четецът продължаваше да изнася проповедите си.

Които, според агентите на Велис, ставали все по-откачени. Често говорел с часове, без да се позове нито веднъж на Десетокнижието, а проповедите му се въртели около две думи — „еретици“ и „мъст“.

— Побъркан старец, който вреци в една зала — изсумтя Рева, когато Велис ѝ сподели притесненията си.

— Така е — отвърна Велис. — Но залата не е празна. Всъщност е по-пълна отвсякога.

Каменно гюле се заби в пробойната и вдигна поредния пращен облак. Рева насочи поглед към корабите, където кипеше оживена дейност, по-оживена отвсякога, инженерите подтичваха напред-назад, мъкнеха възета и навиваха макари, а машините се въртяха бавно върху постаментите си.

Рева се приближи до пробойната и погледна надолу. Каменни блокове, които бяха устояли на времето със столетия, сега само за няколко седмици се бяха превърнали в ситен чакъл. Откъм машините долетя познат звук — бяха изстреляли снарядите си едновременно,

гюлетата описаха ленивата си дъга в небето и удариха стената на двестатина крачки северно от мястото, на което стоеше Рева.

Тя вдигна поглед към воларианския боен кораб. Тентата хвърляше тъмна сянка, ала въпреки това Рева го виждаше — висока фигура, която също гледаше към нея. Може да беше плод на въображението ѝ или някакъв трик на светлината, но ѝ се стори, че вражеският военачалник ѝ се покланя.

— Милейди... — чу тих вик зад себе си. Обърна се и видя жена да се изкачва на бегом по стълбището към бойниците, притиснала вращащ вързоп към гърдите си. Беше младата азраелка с бебето, побледняла и разтреперана. Рева се завтече към нея и посегна да я прихване, преди да е паднала от изтощение.

— Отведоха я — проплака жената. — Лейди Велис успя да ни скрие, но отведоха нея и другите Правоверни.

— Кой? Къде?

— Много бяха. Крещяха за правосъдието на Отеца. — Притисна по-здраво детето към гърдите си. — Казаха, че ги водят при Четеца.

5. ВЕЙЛИН

— Днес още двеста — каза Норта, остави лъка си и се срина на един стол. — Този път основно мъже. И всичките са жадни за отъмщение, което е добре. Жените и дъщерите им били отведени с друг керван. Полтар замина да го търси.

— Общо колко стават с последните? — обърна се Вейлин към брат Холун.

— Откакто стъпихме на територията на Нилсаел, сме освободили хиляда петстотин седемдесет и двама пленници, милорд — отвърна той, без да се замисли. — Малко над половината са годни да носят оръжие. Почти всички изразиха желание да се присъединят към нас. Държа да отбележа обаче, че страдаме от недостиг на оръжия.

— Прибираме мечовете на охраната, която пътува с робските кервани — изтъкна Норта. — Плюс всички брадви и вили, които откриваме в пълните с трупове села.

Вейлин отправи поглед към лагера. Палатките се бяха скупчили около завоя на реката, която сменяше името си при нилсаелската граница и от Саламурената ставаше река Велен. Лагерът растеше ежедневно и вече наброяваше четиридесет и пет хиляди души, след като нилсаелците на Марвен се вляха в редиците им.

Малко след като брат Харлик подготви текста на договора, васалният лорд на Нилсаел пое обратно към столицата си подпечатано споразумението с характерния си кикот и махна на нещастниците, които мъкнеха носилката му, да потеглят.

— Можеш да задържиш малоумните близнаци — извика на Вейлин, докато се полюшваше в отдалечаващата се носилка. — Цял живот само за война си мечтаят глупците. Ама не се чуди много, ако оцапат гащите при първа кръв. Ще събера още хора, колкото успея да мобилизирам, и ще ги пратя при теб. Опитай се да не затриеш твърде много от тях. Нивите не са орат сами, нали знаеш.

Алорнис бе правила скици през цялото време на церемонията по подписването на договора и скоро след това започна ново маслено

платно, посветено на събитието. За разлика от майстор Бенрил, тя не изпитваше нужда от допълнителна драма или разкрасяване. Макар и недовършена, картината даваше представа за таланта на Алорнис да рисува реалистично — в центъра на платното се виждаше ухилен старец, наведен над свитък, а капитаните го наблюдаваха от страни, лицата им обагрени от различни степени на безпокойство и подозрения.

— Наистина ли съм изглеждал толкова ядосан? — попита Вейлин.

— Аз не лаская, братле — отвърна тя и му се закани с четката си. — Рисувам каквото видя. Толкоз.

Вейлин плъзна поглед по намръщените лица на платното и откри само едно изключение. Норта стоеше по-отзад и се усмихваше криво.

— Ще имат нужда от обучение — каза сега Вейлин на Норта, отиде при масата и посегна да вземе пергамент. Топна перото в мастилницата и започна да пише, оформяйки буквите с бавна прецизност. — С настоящото Норта Ал Сендал се назначава за капитан на Свободната рота от Северната армия. — Подписа се отдолу и връчи пергаментата на Норта. — Можеш да вземеш сержант Даверн като свой първи помощник.

— Онзи надут пуяк? — изсумтя Норта. — Не може ли да взема някой от Северната гвардия?

— Даверн умее да върти меча и знае как да предаде знанията си на други. А и не искам да отделям повече хора от Северната гвардия. Ще останем тук още най-много два дни, така че очаквам от теб да ги скъсаш от тренировки.

— Както кажеш, превелики владетелю на кулата. — Норта си тръгна, но при платнището на входа спря. — Наистина ли ще вървим чак до Алтор?

Песента ставаше все по-настоятелна колкото по-на юг се придвижваха, в мелодията ѝ се долавяше все по-голяма неотложност. „Тя се сражава — знаеше Вейлин. — Дошли са да сринат стените, но тя се сражава.“

— Да, братко — каза той. — Наистина.

След два дни потеглиха отново с убийственото темпо от трийсет мили на ден, като Вейлин даде да се разбере, че няма да търпи изоставащи. Но като във всяка армия, и в тяхната не липсваха мързеливци и дезертъори. Първите Вейлин остави на сержантите, вторите биваха преследвани от Северната гвардия, връщани при войската, където им вземаха оръжието, парите и обувките, после ги бичуваха и ги прогонваха. Бяха едва шепа хора и на Вейлин не му беше приятно да ги бичува и гони, но армията му се състоеше от обикновени хора, а не от професионални войници и свободата на действие, с която се бяха ползвали Вълчите бегачи под негово командване, можеше да бъде опасна при сегашните обстоятелства.

На петия ден пресякоха Велен по брод и продължиха на юг, докато веригата на Сивите чукари не се появи на хоризонта. Вейлин нареди армията да спре за едnodневна почивка и разузнаване. Както можеше да се очаква, привечер Санеш Полтар се върна с лоши новини.

— Много конници — докладва той пред капитанския съвет. — Югоизточно оттук. Яздат усилено след войници от марелим сил, които се придвижват пеша и са много по-малко на брой, едва една трета от конниците. Бързат към планината, търсят убежище. — Поклати глава. — Няма да стигнат дотам.

— Има ли време нашата кавалерия да се придвижи? — попита Вейлин.

Еорилският боен вожд сви рамене.

— За нас ще има, за другите не знам.

Вейлин посегна към плаща си.

— Капитан Адал, капитан Орвен, съберете хората си. Тръгваме веднага. Граф Марвен, пратете нилсаелската кавалерия да огледа на юг и на запад. Северната армия остава под ваше командване, докато не се върна.

Пламък донякъде му напомняше Плюй — и двата коня обичаха да препускат. Сега Пламък тръскаше глава и пръхтеше доволно, докато галопираха на юг в група, множеството коне наоколо вдигаха облаци прах, копитата им трещяха като гръмотевици. Дарена яздеше до Вейлин — Адал бе предложил да остане в армията, на което тя реагира остро. Двамата успяваха да поддържат темпото на еорилите, но

Северната гвардия и хората на Орвен бяха изостанали с половин миля. Нощта ги принуди да спрат, след като бяха изминали двайсетина мили.

Не запалиха огньовете, хората просто седяха или стояха прави до животните си и чакаха утрото. Щом спряха, Дарена се бе смъкнала незабавно от седлото, увила се бе добре с плаща си и бе седнала на тревата.

— Няма да се бавя — каза на Вейлин тя с успокояваща усмивка и затвори очи.

— Това наистина ли е необходимо, милорд? — попита Адал, загледан разтревожено в неподвижната Дарена.

— Тя не е на мое подчинение, капитане. — Кръвната песен измърмори тихо, имаше нотка на гняв и негодувание, ала и нещо друго, нещо, което сега му се стори съвсем очевидно, предвид искрената тревога в погледа на капитана. „Всичките тези години, а още не ѝ е признал“ — зачуди се Вейлин.

Дарена ахна, отвори очи и примигна няколко пъти.

— Спрели са — прошепна тя и залитна напред. Адал пристъпи да ѝ подаде ръка, но тя му махна и се надигна с пъшкане.

— Воларианците? — попита Вейлин.

— Кралската гвардия. Спрели са на един хълм на шейсетина мили южно оттук по права линия.

„Моят брат се готви за сражение“ — помисли си Вейлин. Песента беше повече от ясна — Кейнис командваше останките от Кралската гвардия и му беше писнало да бяга.

— На конете! — извика Вейлин, отиде при Пламък и се метна на седлото. — Ще яздим през нощта!

Яздиха в тръс, докато слънцето не изгря, после преминаха в галоп. Вейлин пришпорваше жестоко Пламък, но по всичко личеше, че жребецът би постигнал същата скорост и без подкана от негова страна — такава радост се излъчваше от атлетичното му тяло, когато настигнаха и задминаха еорилите. След час езда теренът се слегна до хълмисти равнини, а на хоризонта изникна ниско възвишение. На изток се виждаше голям пращен облак. Санеш Полтар успя да изстиска още бързина от коня си, изпревари Вейлин, вдигна големия лък над главата си и го размаха на изток. Една трета от еорилския отряд се

отдели незабавно от основната група и пое по паралелен курс към приближаващия пращен облак.

Скоро Вейлин вече различаваше Кралската гвардия на възвишението, в строй от три редици и с развети знамена. Още бяха твърде далеч, за да види символите, но знаеше, че знамето в центъра е с бягащ вълк над кула.

Скоро различиха и воларианската кавалерия, мъже в тъмни брони, яхнали високи бойни коне, свели копията си за атака. Санеш Полтар размаха отново лъка си и още еорилски конници се отделиха от групата, за да се насочат по права линия към воларианския фланг.

Останалите, включително Вейлин и Полтар, се насочиха към ничията земя между Кралската гвардия и приближаващите воларианци. Еорилите до един опънаха лъковете си с отработени плавни движения и прецизност, сякаш конете им не препускаха в галоп под тях. Когато се приближиха на стотина метра от воларианците, стреляха едновременно, без да им бъде дадена изрична команда. Стрелите литнаха към първата редица в гъст облак и миг по-късно намериха мишените си — коне цвилеха ужасено и падаха с подкосени крака, мъже тупваха на земята и попадаха право под копитата на другарите си. Воларианската атака загуби инерцията си под дъжда от стрели, с които еорилите ги засипваха от седлата, насочвайки животните си по двата фланга и запращайки стрела след стрела в мелето от коне и хора.

Вейлин дръпна юздите и се загледа в разиграващия се пред очите му спектакъл. Който и да командваше воларианската кавалерия, явно бе достатъчно съобразителен да разбере кога една кауза е обречена — конни стрелци нападаха хората му от три страни, при това имаха числено превъзходство. Чу се зов на тромпети и воларианците започнаха да се изтеглят в единствената свободна от врагове посока — на юг. Само че еорилите не бяха приключили с тях.

Санеш Полтар ги притискаше с хората си по десния фланг, а двете други еорилски крила ги нападаха отляво и отзад, дъждът от стрели не спираше и вземаше все повече жертви сред хора и животни. Вейлин гледаше как битката се измества на юг. След миг Северната гвардия и хората на Орвен пристигнаха в галоп и се включиха в клането.

Вейлин обърна Пламък и пое в тръс към възвишението, където Кралската гвардия все още чакаше в строй. Дисциплината им удържа,

докато Вейлин не се приближи достатъчно, за да го познаят, след което строят се развали, мъжете се развикаха ентузиазирано и хукнаха към него. Заобиколиха го, усмихнати до уши. Той кимаше наляво и надясно и посрещаше с напрегната усмивка аплодисментите им, без да спира да се придвижва бавно към възвишението, където под високото знаме стоеше самотна фигура. Откъсна се от войниците и пришпори Пламък по склона.

— Извинявай, братко — каза и скочи от седлото до Кейнис. — Надявах се да пристигна по-бързо, но...

Вгледа се в лицето на приятеля си и млъкна. Очите на Кейнис светеха от мръсното лице на човек, който от седмици познава само битки и терзания.

— Всичко това се случи — каза Кейнис и думите прозвучаха с глас, който само бегло напомняше гласа, който Вейлин познаваше още от детството си, — защото ти ни остави.

Съгледвачите на Адал докладваха за три батальона воларианска пехота на запад. Явно в желанието си да довърши по-бързо Кралската гвардия воларианският командир беше разделил войската си на две. Вейлин нареди на еорилите да прекъснат линията им на отстъпление, а на граф Марвен прати вест да смаже без бавене вражеската сила. „Крайно време е да им пуснем кръв.“

— Пет полка — докладва отсечено Кейнис, както подчинен отговаря на своя началник, без следа от фамилиарност или дружба. — Или каквото е останало от тях. Трийсет и пети е най-многоброен, с една трета от първоначалния си състав.

— Вярно ли е? — попита Вейлин. — За Дарнел?

Кейнис кимна делово.

— Бяхме се строили за битка, воларианците се придвижваха бързо към нас с многобройна армия. Когато рицарите на Дарнел се появиха, решихме, че сме спасени. Изненадата беше тотална. Те просто се приближиха в тръс на стотина метра от левия ни фланг, после нападناха в галоп и буквално го размазаха. Това бе началото на края ни. Въпреки това мъжете устояха, всички полкове се биха настървено, до смърт. Нямам думи, с които да опиша храбростта им. Лорд Верниерс вероятно би се справил с това, ако още е жив.

— Верниерс? — попита Вейлин. — Хроникьорът на алпиранския император? Той там ли беше?

— По заповед на краля. Да събере материал от първа ръка за своята история на Кралството. — Кейнис то погледна в очите за пръв път, откакто се бяха срещнали на възвишението. — От него чух една много интересна история. Задаваше и много въпроси, най-вече за времето ни в орденa.

— Ти какво му каза?

— Не повече, отколкото си му казал ти, предполагам.

— Как се измъкна?

— Прегрупирахме се и подехме контраатака във воларианския център. Заложих на предположението, че генералът им ще се притесни за живота си достатъчно, за да прекрати общата атака и да привика хора в своя защита. Оказа се, че съм бил прав.

— Хората ти са оцелели благодарение на теб, братко.

— Не бих казал. Изгубихме твърде много по време на похода.

— Галис? Крелник?

— Крелник загина при контраатаката. Галис — при отстъплението.

На Вейлин му се искаше да каже някакви думи на утеха, да сподели спомени за побелелия ветеран и бившия обирджия катерач, но Кейнис вече гледаше студено право пред себе си.

— Неприятно ми е, че ще трябва отново да поемете на поход, при това почти без почивка — каза той. — Но имаме работа в Алтор.

Изражението на Кейнис не се промени.

— Както заповяда милорд.

„Така ли ще е отсега нататък? — запита се Вейлин. — Единият изгубва вярата си и другият го мрази заради това, а уж сме приятели?“

Тропот на галопиращи копита привлече вниманието му и Вейлин видя Норта да навлиза в импровизирания им лагер. Снежинка тичаше след него с дълги подскоци. „Може би това ще намали напрежението помежду ни“ — помисли си Вейлин, когато Норта скочи от седлото и тръгна към Кейнис с широка усмивка.

— Ти нали уж си мъртъв? — поздрави го Кейнис с усмивка, но не личеше да е изненадан, което потвърди отдавнашното подозрение на Вейлин, че не е успял да заблуди братята си с мнимата смърт на Норта.

Норта само се засмя и го прегърна.

— Страхотно е, че те виждам, братко. Племенникът и племенничката ти отдавна чакат да се запознаете.

Снежинка се приближи да подуши Кейнис и той се дръпна крачка назад.

— Не й обръщай внимание — каза Норта. — Днес попаднахме на още един робски фургон, така че стомахът ѝ е пълен.

— Разрешихме проблема ти с недостига на оръжия — каза му Вейлин и посочи тъмната купчина трупове на юг. Еорилите не разбираха идеята за вземането на военнопленници, за тях войната беше само в черно и бяло, без задръжки и излишно съчувствие, макар че се бяха постарали да пощадят възможно най-много коне.

— Ще ги помолиш ли следващия път да оставят поне един-двама живи? — каза Норта. — Мъртвите не можеш ги разпита.

— Ако трябва да гадая, бих казал, че утре ще имаме достатъчно пленници за разпит.

Граф Марвен беше действал на сигурно срещу воларианската пехота, заграждайки я по фланговете с кавалерията си, докато стрелците му отслабили центъра със серия залпове. Нападнал с цялата армия чак когато преценил, че врагът е отслабен достатъчно. Воларианската войска се състояла от един батальон свободни мечове и два варитайски. Както можело да се очаква, свободните мечове бързо положили оръжие, докато варитаите се били до последния човек. Дори и така успели да заловят само шепа пленници, повечето от тях ранени.

— И нито един офицер — докладва графът на Вейлин. — Няма нито един с по-висок чин от сержант или както там наричат сержантите в армията си.

Погледна с раздражение близнаците, които им бе оставил васален лорд Дарвус — единият викаше от болка, докато брат му се опитваше да зашие плитка рана на ръката му.

— Значи все пак не са оцапали гащите? — тихо попита Вейлин.

— Ни най-малко. Нямаг удържане тези двамцата, милорд. Храброст имат в излишък — отговори той, после добави с тих глас: — Колкото до акъл обаче...

— Господа — извика Вейлин на близнаците, — по-добре идете в шатрата на брат Келан.

Младите лордове станаха и се поклониха с обичайния си синхрон, после онзи вляво проговори от името и на двамата. Вейлин бе забелязал, че само той говори, вероятно по взаимна договорка, така че да не говорят в хор.

— Има много по-тежко ранени мъже, милорд, които се нуждаят от грижите на лечителя. Един истински рицар не би го занимавал с дреболия.

— Което показва, че малко познавате истинските рицари. Дядо ви няма да се зарадва, ако се върнете без някой крайник заради инфектирана рана и некадърен шев. — Кимна към платнището на палатката. — Изчезвайте.

— Събрахме предостатъчно оръжия за Свободната рота, милорд — докладва брат Холун, след като близнаците тръгнаха. — Всъщност оръжието ще стигне и за шест такива роти.

— Загубите ни? — попита Вейлин.

— Трийсет и петима убити, шейсет ранени — отвърна братът с обичайната си категоричност.

— Щяха да са по-малко, ако освободените пленници не се бяха включили в сражението — отбеляза граф Марвен. — Явно омразата е по-силна от инстинкта за самосъхранение.

— Въпреки това сте се справили отлично, милорд — похвали го Вейлин. — Помолих брат Харлик да нарисува карти на Алтор и околностите му. Бих искал да им хвърлите един поглед и да чуя идеите ви как най-добре да подходим там.

Нилсаелецът се поклони някак колебливо. Вейлин знаеше, че след случилото се в Линеш Марвен не го долюбва особено, а Вейлин, от своя страна, не одобряваше — по онова време — нескритата амбиция на графа да се отличи във военното дело. Сега обаче подобни съображения бяха без значение.

— Аз... благодаря за оказаното доверие, милорд — отвърна накрая Марвен.

Пленниците не се различаваха с нищо от всички други претърпели поражение хора, които Вейлин бе виждал през годините.

Очи, пълни със страх, сведени глави, всеки с надежда, че няма да привлече излишно внимание. Само дете не се гърчеха под погледа му.

— Крайно неосведомени са и почти неграмотни — докладва Харлик. — Воларианското образование е пословично лошо. Хората трябва сами да се обучават на каквото сметнат за нужно. Тези тук знаят да се бият и да изпълняват заповеди. Също да изнасилват и убиват, без съмнение. Но не са твърде словоохотливи относно предишните си подвизи в Кралството, което можеше да се очаква.

— Поне знаят ли името на човека, който командва армията им? — попита Вейлин.

Също като брат Холун, Харлик нямаше нужда да се консултира със записки или да се замисля, за да отговори.

— Генерал Реклар Токрев. Червен, каквито са повечето им командири. Уважаван ветеран от няколко погранични сблъсъка с алпиранците и прочут командир на множество експедиции срещу северните племена. Откровено казано, списъкът с постиженията му изглежда доста разкрасен, защото една от кампаниите, които Токрев уж е предвождал, се е провела преди повече от седемдесет години.

— Някакви новини от Алтор?

— Дори не са чували за Алтор. Изглежда, са ги пратили след Кралската гвардия, преди генералът да потегли към Кумбраел. Аз... не мисля, че знаят нещо повече, милорд.

Вейлин спря поглед на нещастниците, които пристъпваха от крак на крак и току потреперваха от ужас. При вида на страха им песента надигна глас в сложна мелодия, която бе знак за зараждаща се стратегия. Вейлин се обърна към Орвен, който бе капитан на единственото формирование в армията му, на което можеше да повери подобна задача.

— Дайте им храна и вода. И гледай да са далече от хората на капитан Норта.

Още с навлизането си в Кумбраел станаха свидетели на разрушения и зверства по-страшни от всичко видяно досега. Съсипаните села по пътя им нямаха чет, а разлагащите се трупове бяха толкова много, че Вейлин издаде заповед да ги оставят по местата им, защото нямаха време да палят клади и да ги изгарят подобаващо. За

разлика от селата в Нилсаел, тукашните бяха понесли големи щети, мелниците и параклисите бяха опожарени, немалко от трупите носеха следи от осакатяване и изтезания. Нивите бяха почернели от огъня, реколтата беше станала на пепел, а кладенците до един бяха отровени с трулове на овце и кози.

— В това няма никакъв смисъл — каза Адал, докато се придвижваха през един опожарен царевичак. — Всяка армия има нужда от храна.

— Това не са го направили воларианците — обясни Вейлин. — Предполагам, че кумбраелският васален лорд е предпочел да изгори реколтата, вместо да изхранва врага с плодовете на собствената си земя. Това вероятно обяснява защо воларианците са се отнесли толкова зле с местните хора.

Същата вечер видяха нещо ужасно — десет мъже, обесени на голям бряст, с избодени очи и отрязани езици, показалците и средните пръсти на ръцете им отсечени и напъхани в устата. Вейлин видя как сестра му преbledня и се олюля на седлото.

— Ще се погрижим за тях — каза той и сложи ръка на рамото ѝ. — Не е нужно да оставаш тук.

— Напротив — отвърна тя, смъкна се от гърба на коня и извади от дисагите пергамент и въглен за рисуване. — Нужно е. Дай ми минутка, преди да ги свалите.

Тръгна с изправен гръб към един пън наблизко, седна, спря продължителен поглед на грозната сцена, после започна да скицира.

— Сигурно са били стрелци — отбеляза Норта. — Съдя по отрязаните пръсти. Виждам съм нашите собствени хора да правят нещо подобно в Мартишката гора.

Вейлин видя, че Алорнис плаче, сълзи се стичаха по бузите ѝ, докато местеше поглед от обесените мъже към скицата си и обратно. Когато приключи, се сви на две и заплака тихо. Дарена отиде при нея, прегърна я и Вейлин чу прошепнатите думи на сестра си:

— Важно е хората да знаят. Да помнят.

Градчето се казваше Две вилици заради разклоняващите се рекички около него. Вейлин бе минавал оттук преди време с Вълчите бегачи, когато гонеха фанатици преди алпиранската война. Помнеше

оживено място, център на винопроизводство, където търговци се пазаряха енергично за цената на младото вино. Жителите му бяха сдържани, но без да дават израз на силната враждебност, която повечето кумбраелци изпитваха към него, а местният жрец беше сърдечен шкембелия с розови бузи, който с усмивка бе предложил на Вейлин да прочете молитва за опрощението на Отеца. Държеше чаша вино и цитираше Деветата книга.

Сега от църквата му бяха останали само почернели отломки, а от самия жрец нямаше и помен, освен ако обгореният скелет сред руините не беше неговият. На градчето бяха попаднали сеордите и сега стояха на централната улица и местеха поглед по разнообразните зверства не толкова гневни, колкото озадачени. Градът не се беше дал лесно, пътищата бяха преградени с барикади, а заобикалящите го реки и потоци — използвани като защитни бариери. По преценка на Вейлин битката бе траяла няколко дни — съдеше по трупите в кметството, всички подредени в редица и с превръзки, които още се белееха сред разлагащата се плът. „Сражавали са се достатъчно дълго, за да организират лечебница за ранените“ — помисли си той.

— Децата са събрани на едно място — каза Хера Дракил намръщено. — Нямаг рани, но миришат на отрова.

— Убили са ги собствените им родители, за да им спестят срещата с вбесени войници — каза Вейлин. Изглежда, воларианците са бяха почувствали длъжни да излеят гнева и комплексите си върху малцината оцелели възрастни. На площада имаше купчина обезобразени трупове, нито един от които не беше пожален. Отрязаните крайници бяха подредени в кръг около централната купчина от отсечени глави, гъст облак мухи жужеше сред миазмите на разложението. Вейлин се благодари, че Алорнис не е тук, иначе току-виж се почувствала длъжна да нарисова и тази сцена.

— За мен би било облекчение, ако ги погребете — обърна се Вейлин към Хера Дракил, решил, че този път си струва да се забавят.

— Ще го направим.

Вейлин кимна и тръгна към спянатия Пламък, но спря, когато сеордата извика след него:

— Прави сме били.

Вейлин се обърна и го погледна въпросително.

— Да последваме вълчия призив — добави Хера Дракил. — Хора, които могат да направят това, трябва да умрат.

— Веднъж имах възможност — каза Вейлин на воларианския пленник — да се срещна с алпиранския император. Той председателстваше съдебния процес срещу мен, разбира се, но след това дойде в килията ми да говорим насаме. Само веднъж.

Пленникът го гледаше с умни, но неразбиращи очи. Вейлин го беше избрал заради младостта му и силния му страх. Останалите пленници висяха от клоните на една върба на речния бряг южно от Две вилици и възетата проскърцваха при всеки порив на вятъра.

— Това не е широко известно — продължи Вейлин, — но истината е, че императорът е човек с много крехко здраве. Още от дете страда от някакво заболяване на костите. Той е много нисък и много слаб и го разнасят на носилка, защото костите на краката му са толкова крехки, че не биха издържали собственото му тегло. Но вътре в него има голяма сила, усетих я в очите му, когато ме погледна. Да погледнеш в очите на човек и да разбереш, че стоиш по-ниско от него, че си по-недостоеен, това е... интересно чувство, смиряващо някак. Донесоха го в килията ми след процеса, слугите положили носилката на пода пред мен и ни оставиха сами, макар че аз не бях окован и лесно бих могъл да убия императора, буквално с един удар. Поклоних се и той ми каза да се изправа. Бяха ме учили на алпирански по негова заповед, защото според имперския закон всеки трябва да разбира отлично какво се говори на съдебния му процес. Попита дали имам оплаквания от отношението към мен и аз отрекох. После ме попита дали чувствам вина за смъртта на Надеждата и аз отново отрекох. Той попита защо. Отговорих му, че съм боец, който служи на Вярата и на Кралството. Той поклати костеливата си малка глава и ме нарече лъжец. После добави: „Песента ти ти казва, че не си направил нищо лошо.“ Той знаеше. Почти не долавях дарба в него, едва шепот някакъв, но въпреки това знаеше. Каза, че всички, които биват избирани да седнат на императорския престол, имат една и съща дарба — способността да разпознават потенциала на другите хора. Не величието, нито състраданието или мъдростта. А само потенциала, склонността да проявиш талант. Но каква е природата на този

потенциал ставало ясно много по-късно и понякога с цената на неприятни последствия. Малко преди войната, обясни той, започнал да проумява какво естество има потенциалът на Надеждата и разкритието го разтревожило сериозно. Освен това в двора имало друг, далеч по-перспективен — не разбрах дали говори за мъж или за жена, — но така или иначе да избере онзи, другия, би му навлякло обвинения във фаворизиране, а това е сериозна простъпка в една страна, където буквално всеки може да се изкачи до трона с благословията на боговете, а тя е мистична сила, на която императорът е само проводник. Моята намеса била разрешила дилемата му, затова нямало да ме осъдят на смърт и нямало да ме подложат на изтезания. Той обаче обичал народа си и изпитанията на поданиците му в ръцете на нашата армия превръщали проявената към мен милост в негово лично страдание. „Ако мога да претендирам за някакво величие — каза ми той, — то ще се съдържа в победата ми над омразата, с която вие се опитахте да заразите сърцето ми. Един император не може да си позволи този лукс.“ Вече бях разбрал, че съм по-недостоеен човек от него, но в онзи момент това чувство стана особено мъчително. Разказвам ти всичко това, за да разбереш, че оттогава се опитвам да вървя по стъпките му, да съм свободен от омраза във всички свои действия, включително във воденето на тази война. Уви, твоите хора успяха да подложат крак на тази моя благородна амбиция.

Вейлин извади малка кожена чанта, която съдържаха писмо, продиктувано от него и написано от брат Харлик. Преметна каишката през врата на младежа, който се сви и изскимтя, но после се поуспокои малко от усмивката на Вейлин.

— Това е за генерала — каза той и си спомни думите на Харлик. — За генерал Токрев — повтори той и потупа чантата.

Пленникът само го зяпаше ококорен с див ужас. Вейлин се вгледа в лицето му да го запомни и чу песента да надига глас.

— Качете го на кон — обърна се той към Орвен — и го пуснете.

6. ЛИРНА

„Толкова много кораби.“ Пристанището беше пълно с кораби, мачтите им приличаха на полюлявана от вятъра гора, екипажите лазеха по палубите и такелажа като мравки, смалени от разстоянието до балкона, от който ги гледаше Лирна.

— Като гледам, вече са над хиляда — отбеляза Илтис.

— Според мен са хиляда и двеста — каза Орена. — Ако ги закотвят един след друг по дължина, току-виж сме стигнали до Кралството пешком.

— В момента предпочитам да плувам — измърмори Харвин, но после улови погледа на Лирна и поизправи гръб. — Не че бих го направил, ваше величество.

Лирна се обърна мълчаливо към пристанището. Решението ѝ да придружи мелденейската флота, когато тя потегли в открито море, не срещна радушен прием, Илтис се разприказва за многото опасности на такова пътуване, а Харвин се притесни и за Орена, която в един глас с Мурел заяви, че тръгва с Лирна.

— Моята кралица има нужда от придворни дами — бе заявила твърдо тя. — Неотдавна го каза сама.

Лирна бе очаквала Щита също да възрази, но той само се намръщи и каза:

— Разбира се, ваше величество. Ако зависи от мен, бих ви държал постоянно до себе си, няма по-добро място за вас.

Ослепителната му усмивка едвам не я накара да насъска Илтис срещу него.

Виждаше го и в момента — вървеше по пристана, говореше с капитани и моряци. Макар да заливаше нея щедро с чара си, към собствените си хора се отнасяше сдържано и мрачно, сякаш трудно понасяше очевидното уважение, което те изпитваха към него, и облекчението, с което посрещаха завръщането му. „Разочаровали са го — заключи тя. — И сега се пита дали наистина са заслужавали саможертвата, която е бил готов да направи.“

— Давам си сметка, че твърде отскоро съм на служба при вас, за да имам претенции, ваше величество — каза Харвин. — Но когато всичко това приключи, официално отправям молба повече никога да не ме пращате по море. Видях достатъчно пълни с плъхове трюмове да ми държи влага до края на живота ми.

Лирна си позволи лека усмивка.

— Молбата ви е одобрена, милорд.

Погледът ѝ бе насочен към Щита — беше я видял на балкона и се приближаваше с вдигната глава. Поклони се дълбоко и махна към „Морска сабя“, хвърлила котва в пристанището.

— Дами и господа — каза Лирна. — Корабът ни чака.

— Най-лесният начин да не влезеш в капан — казваше Щита — е да убиеш кучия син, който го е измислил, още преди да го е привел в действие.

— Стига да го намериш навреме — изтъкна корабен лорд Елл-Нурин.

Стояха около маса с карти в трюма на „Морска сабя“ и се взираха в едромащабна карта на Островите и околните води. Още осем старши капитани присъстваха на съвещанието заедно с Белорат, който с радост се бе върнал към предишния си пост на първи помощник. Елл-Нурин беше единственият корабен лорд сред тях, явно единственият член на Съвета, когото Елл-Нестра можеше да изтърпи край себе си за повече от няколко минути.

— Благодарение на нейно величество знаем, че воларианците са планирали заблуждаващ ход — продължи той и посочи с пръст южните подходи към Островите. — Вероятно тук, откъдето минава най-прекият път до столицата при благоприятни ветрове. Колкото до транспортно-войсковите им кораби, най-вероятно ще ги насочат към плажовете тук. — Той почука с пръст три заливчета по северното крайбрежие на най-големия остров. — Там вятърът ще им пречи, но понеже смятат, че нашето внимание ще е ангажирано изцяло на юг, това ще е без значение.

— Какъв извод правите от всичко това? — попита Лирна.

— Че ето тук ще трябва да се разделят — отговори той и забодде пръст върху малко петънце на осемдесетина мили източно.

— Зъбите на Мьозис — каза Елл-Нури. — Пророческо място за битка.

— Там боговете със сигурност ще ни се усмихнат — вметна Белорат. — Ако ще ни се усмихват някъде, там ще е.

— Смятате да нападнете, докато разделят флотилията си? — попита Лирна.

— Точно така, ваше величество — отвърна Щита. — Ще подходим от северозапад с попътен вятър и най-напред ще потопим войсковите им кораби. Без тях цялото начинание се обезсмисля.

— А защо смятате, че няма да съберат отново флотилията си в едно, като видят платната ни на хоризонта?

Елл-Нестра посочи с пръст една точица южно от Зъбите на Мьозис.

— Змийската опашка. Там богът е оставил не само зъбите си.

— Гигантски каменен риф, ваше величество — обясни Елл-Нури. — Южната им дивизия ще трябва да го заобиколи, ако иска да се събере с войсковите кораби. А тази задача е дяволски трудна дори при благоприятно време.

— Залагаме всичко на една карта, а именно че ще се придържат към плана, препоръчан в книгата — каза Лирна. — План, който може изобщо да не е стигнал до тях.

— Книгата не е била само в един екземпляр — каза Елл-Нури. — Според нашите източници планът е пристигнал безпрепятствено във Варинсхолд. Знаем също, че воларианският генерал е написал писмо до члена на Съвета, в което изразява съболезнованията си за кончината на сина му, загинал най-вероятно при буря, защото от кораба му не е била открита и следа.

— Отплаваме с отлива — каза Щита и се дръпна от масата.

— Флотът ни не е пълен — каза Елл-Нури. — Още два дни и ще разполагаме с още петдесет кораба.

— Да, и ще връчим Островите на воларианците. И така се забавихме твърде много и ще трябва да опънем всички платна и да се молим за ветрове, ако искаме да стигнем до Зъбите навреме. — Погледна Лирна с една от ужасните си усмивки. — Моят първи помощник твърди, че ваше величество е изключителен познавач на играта кешет. Ще ми окажете ли честта да играете с мен, след като потеглим?

Играеше много по-добре от Белорат: разчиташе на собствения си тактически усет, а не на наизустени стратегии, импровизираше със забележителен хъс и въображение. Но освен това беше прекалено агресивен и не достатъчно гъвкав в дългосрочен план. Но поне не се налагаше Лирна нарочно да проточва поражението му.

— Петдесет и осем хода — каза тя и взе императора му от дъската. — Впечатляващо.

— Сигурно е било трудно — каза той и се облегна на стола си с искрена усмивка.

— Трудно ли, милорд Щит? По своята същност кешет е една изключително проста игра и...

— Не говоря за играта. А за дългогодишните преструвки. Една безкрайна игра на криеница. Така де, кой би искал най-умният човек в стаята да е принцесата, която по традиция се счита за част от мебелировката? Сигурно сте бродирали в кьошето, докато баща ви е провеждал съветите си. Подозирам, че и с бродерията се справяте отлично.

— Грешите. Истината е, че така и не се научих на шев и кройка. Освен това рядко присъствах на кралските съвети, защото ги намирах за скучни — предварително знаех кой какво ще каже. Но за другото сте прав — трудно е да се преструваш на глупак пред глупаци.

— Сега вече няма нужда от преструвки. Целият свят може да види вашето... — Поколеба се и млъкна, отправил взор към морето и многобройната флотилия наоколо.

— Моето истинско лице? — попита тя. Установи, че смущението му я развеселява.

— Изразих се зле и ви моля за прошка.

Лирна се зае да прибере фигурките си от дъската.

— Не се съмнявам, че ще чуя и по-лоши неща, когато се върна в Кралството.

— Дали ще ви приемат? — попита той. — Каквато сте сега?

— Говорите така, сякаш имат някакъв избор. Аз съм кралица по правото на кръвта. Само това им трябва да знаят.

— И очаквате да ви се подчинят безпрекословно?

— Връщам се от мъртвите и нося белезите на страданията си в служба на Кралството във време на най-страшна заплаха. Какво по-сигурно доказателство, че Покойните са на моя страна? — Усмихна се и посочи дъската. — Още една игра, милорд?

— Откровено казано, не виждам смисъл, а вие? — Наведе се напред и я погледна сериозно, без следа от усмивка. — Защо дойдохте? Можехте да си останете на Островите и да отплавате нанякъде, ако претърпим поражение.

— Може би съм искала да ви видя в действие.

Погледът му се стрелна към дъската за кешет.

— Вече ми казахте повече, отколкото възнамерявахте, милейди. Когато става въпрос за вас, дори привидно най-простичките ходове винаги крият сложни намерения.

— Намеренията ми изобщо не са толкова сложни. Спечелете своята битка и с радост ще ви разкажа за тях.

— Точно това смятам да направя. — Стана, поклони се и тръгна към носа на кораба.

След още една нощ и един ден Зъбите се появиха на хоризонта — черно петно, заливано от високи вълни. Щита нареди корабите да приберат платна и изведе „Морска сабя“ напред. Пусна котва на няма и половин миля от Зъбите. От това разстояние Зъбите представляваха внушителна гледка, гигантски каменни плочи, издигащи се от морето, завихрящи теченията в основата си и блъскани от свирепи вълни.

— Зъби на великанска змия? — каза Мурел, след като Бентен разказа историята за произхода на скалите, и се изсмя пренебрежително. — Всички богове се лъжа, но това прехвърля всякакви граници на благоприличие — добави девойката и бързо млъкна, уловила сърдития поглед на Лирна. Моряците, които се намираха достатъчно близо да я чуят, настръхнаха от възмущение.

— Моля за извинение — обърна се Лирна към тях. — Придворната ми дама е млада и глупава.

— Простете, ваше величество — прошепна Мурел, когато моряците се заеха отново с делата си.

— Боговете са истински за онези, които вярват в тях — каза й Лирна, потупа я по ръката и се наведе да й прошепне: — Но лъжата

пак си е лъжа, без значение колко е голяма.

Щита се изкатери по главната мачта с далекогледа си да огледа хоризонта, вятърът брулеше дългата му коса. Лирна хвана Мурел да го зяпа с нескрито възхищение, девойката усети погледа ѝ, сведе очи и се изчерви. Елл-Нестра остана с часове на високия си пост; по някое време следобедното слънце пробди през мъглата и морето се кротна под ласката на затопления въздух.

„Ами ако греши? — помисли си Лирна, загледана в празното море на изток. — Воларианската флота може да ни е подминала през нощта, няма как да разберем.“ Никога не бе имала високо мнение за интуицията, винаги бе разчитала на разума и доказателствата, а не на инстинкта и догадките. Ала нещо в спокойната увереност на Щита ѝ нашепваше, че са на правилното място. Така де, прекарал бе целия си живот в морето, а това все трябваше да значи нещо.

Времето минаваше бавно и за да не зяпа втренчено хоризонта, Лирна се втрени вместо това във вълните — търсеше акулата, но не видя и следа от перката ѝ. Може би ехото от намесата на Фермин найсетне бе заглъхнало, или пък чудовището бе усетило някак предстоящата битка и бе отишло да си потърси по-лесна плячка. Странно, но акулата ѝ липсваше, постоянното ѝ присъствие неусетно се бе превърнало в техен талисман, в гаранция, че ще оцелеят още един ден. „Трябваше да ти дам име — помисли си тя. — Хората дават име на домашния си любимец, нали така?“

— Вдигнете черния! — Заповедта на Щита проехтя от върха на мачтата, после той хвана едно въже и се плъзна по него към носа на кораба. — Вдигаме котва! Стрелците по такелажа! — Хвана руля и го завъртя, докато моряците навиваха макарата на котвата. Носът на кораба се наклони от острия завой на север. Голямо правоъгълно знаме се издигна към върха на главната мачта, изцяло черно, без никаква украса. Сигнал за враг на хоризонта.

Лирна се загледа в Елл-Нестра и изтръпна. Изражението му бе твърде мрачно, а когато се обърна да я погледне, в очите му се четеше лоша вест. „Нещо не е наред.“

Изминаха миля, миля и нещо на север, коригираха платната, докато мелденейската флота се стичаше към флагмана си в отговор на черното знаме. Щита отстъпи руля на кормчията, отиде при носа и се загледа право напред с присвити очи. Лирна отиде при него, но не каза

нищо. Елл-Нестра все така гледаше напред, лицето му застинало в израз на потиснат гняв.

— Глупак съм аз — каза накрая.

— Не са разделили флота си?

— О, разделили са го. Точно както очаквахме, корабите, които трябваше да ни заблудят, плават на юг. Петстотин съда.

„Петстотин!“

— Според агентите флотата им наброява не повече от хиляда и двеста кораба. Тоест имаме срещу себе си едва шестстотин.

— Флотата, която е хвърлила котва във Варинсхолд, е наброявала хиляда и двеста. Флотата пред нас наброява близо две хиляди. Получили са подкрепление, след като са отплавали от вашата столица.

— Затвори очи. Мускулите по лицето му трепкаха, ръцете му се свиха в юмруци върху дървеното рамо на Скерва. — Как не се сетих, че ще стане така...

— Какво ще правим? — попита Лирна.

Той изправи гръб, отпусна юмруци, издиша бавно и се обърна към нея с широка усмивка.

— Ще направим онова, за което дойдохме, ваше величество. Вятърът е попътен, а плячката — богата. — Обърна се към палубата, но преди да тръгне докосна ръката ѝ и ѝ прошепна на ухо: — Освен това държа да чуя какво е истинското ви намерение.

Много скоро воларианският фронт стана видим и за невъоръжено око — дълга редица кораби с тъмни корпуси, които се движеха на юг.

— Опитват се да уловят вятъра — обясни Белорат. — Вероятно се надяват да обърнат в последния момент и да ни то наврат отзад.

— Мери си приказките пред кралицата — изръмжа Илтис, но помощник-капитанът само се изсмя и му хвърли един широк облицован с кожа щит.

— Ти и другите лордчета гледайте да опазите жените от стрелите. А битката по-добре оставете на нас.

— Пират смотан — изръмжа Илтис след него, докато закрепваше каишката на щита около ръката си. Бентен и Харвин правеха същото. Доспехите им бяха почти същите като на мелденейците, широк шлем с

кожена каишка под брадичката и плетена ризница, макар че Илтис се бе видял принуден да прекрои и пришие две ризници една към друга, за да покрият изцяло гърдите му. Лирна и дамите ѝ носеха специално изработени ризници с по-малък размер, които се оказаха крайно неудобни, освен това с тях жените се потяха по неподобаващ за статута им начин. Но все пак ризницата бе за предпочитане пред някоя случайна стрела в гърдите, твърдо бе решила Лирна. Имаше и малка кама, прикрепена към ръката под лакътя. Острието бе по-дълго от онова, с което бе свикнала, но няколкото експеримента показаха, че и така уцелва мишената достатъчно точно. Съмняваше се, че камата за хвърляне ще ѝ е от голяма полза в предстоящата морска битка, но усещането за хладния метал до кожата ѝ ѝ внушаваше известна увереност. „Никога не се разделяй с него.“

Мелденейската флота се бе разтеглила и разделила на две приблизително еднакви дивизии, едната следваше „Морска сабя“, другата — кораб с тесен корпус, командван от корабен лорд Елл-Нури.

— „Червеният сокол“ — беше обяснил Белорат. — Твърди се, че е най-бързият кораб на вода.

Корабът на Елл-Нури бързо изпревари „Морска сабя“, което потвърди думите на Белорат; носът му пореше вълните като меч, а платната му се издуваха до пръсване от напора на вятъра, който улавяха.

— Май онзи глупак ги иска всичките за себе си! — извика Щита от мястото си край руля и моряците се засмяха. — Я обтегнете онези въжета! Смятам аз да пролея първата кръв, мамка му!

По негово настояване Лирна стоеше близо до входа на трюма, готова да слезе долу, ако на палубата стане твърде опасно.

— Това защо го правят? — попита Мурел и кимна към един моряк, който разхвърляше пясък от кофа по палубата, докато воларианските кораби бързо скъсяваха разстоянието.

— Заради кръвта — отговори Бентен. — Когато битката започне, палубата бързо става хлъзгава. Правехме същото на лодката на татко, когато кормехме рибата.

— О — изписка с тънък гласец момичето.

— Милейди — каза Лирна. — Можете да слезете в трюма.

— Благодаря ви, ваше величество, но предпочитам да остана тук.

„Няма да заплаче — каза си Лирна, като гледаше как Мурел изправя решително гръб и си поема дълбоко въздух. — Вече не е крехко момиченце.“

— Подготви мангонелите! — извика Щита и моряците се разтичаха да свалят покривалата на две големи машинарии в средата на палубата; други носеха кошници със снаряди и ведро с катран.

Мангонелите представляваха метателно рамо, прикрепено към яка перпендикулярна талпа с помощна на дебели въжета. Въжетата се изпънаха, когато един от моряците завъртя макара, и метателното рамо се изравни с палубата. Мунициите представляваха конопени топки с големината на пъпеш, конопът плътно навит около желязна сърцевина. Сложиха две от топките в „лъжицата“ в края на метателното рамо и ги напоиха обилно с катран. Моряк с факла стоеше отстрани. Едната мангонела беше разположена за стрелба ляво на борд, другата — за стрелба дясно на борд.

— Мислех, че ще е абордаж — каза Харвин. — Ще ги ударим, ще се прехвърлим на техния кораб и ще избием екипажа.

— Повечето морски битки ги печели огънят — каза Лирна. „Макар да предполагам, че днес ще станем свидетели на всякакви видове смърт.“

Щита насочи „Морска сабя“ към центъра на воларианския фронт, а „Червеният сокол“ се насочи към края на колоната им. Стрелците започнаха да стрелят още преди да са влезли в обхват и малки фонтани се вдигнаха във водата между сближаващите се кораби. Скоро към жуженето на тетиви се прибави и характерният звук на стрели, които се забиват в дърво.

Лирна вече различаваше воларианците, малки фигурки, скупчени при парапета дясно на борд, с изтеглени мечове и абордажни куки в ръце.

— Стреляй! — викна Белорат, морякът с факлата запали конопените топки в лъжицата на мангонела, отстъпи назад, другарите му ритнаха освобождаващия лост и рамото подскочи напред, пращайки пламтящото си съдържание по воларианския кораб. Двете огнени топки описаха мързелива дъга, проточили димни опашки, и паднаха сред вражеските войници на отсрещната палуба. Мелденейците се развикаха победоносно, когато битката взе първите си жертви — шепа мъже с подпалени дрехи, които скочиха в морето.

Щита завъртя кораба паралелно на вражеския съд, на разстояние не повече от петдесет стъпки, разстояние, пронизвано в момента от стотици стрели.

— Клекнете, ваше величество! — Илтис вдигна щита си да прикрие Лирна и двете жени, които побързаха да приклекат. Орена примижа, стресната от железния дъжд. Някъде отгоре долетя вик, Лирна вдигна глава и видя един моряк да пада от мачтата. Нещастникът тупна тежко на палубата, от гърдите му стърчеше стрела, кървава пяна бе избила на устните му.

Дясната мангонела стреля отново и този път снарядите ѝ попаднаха в такелажа на воларианския кораб, главното платно се подпали и обсипа мъжете долу с горящи парчета плат. Пожарът се разпространи бързо и стрелбата се накъса. Воларианският кораб се устреми към „Морска сабя“ в отчаян опит да я удари и да си осигури подстъп за абордаж, куки литнаха от палубата му и се закачиха за парапета на „Сабя“. Щита завъртя руля, носът се килна наляво, а екипажът се разтича да пререже въжетата на куките, но малка група воларианци все пак успя да се прехвърли на тяхната палуба. Бяха с лека броня и с по два къси меча, кръстосани на гърба, придвижваха се по прехвърлените между двата кораба талпи със свръхестествена бързина и увереност. Неколцина паднаха, пронизани от мелденейските стрелци, накацали по такелажа, но четирима успяха да стигнат до палубата, прескочиха парапета и изтеглиха мечовете си да посекаат първите изпречили се пред погледа им моряци. Насочиха се към мангонелите, парираха с лекота сабите на екипажа и само за няколко секунди избиха екипа, който обслужваше машините.

А после изведнъж Щита се озова между тях, сабят му се движеше толкова бързо, че погледът не успяваше да я проследи. Елл-Нестра посече един, после се наведе под удара на втори и срязва сухожилията на глезените му. Останалите двама се нахвърлиха отгоре му координирано, единият замахна към лицето му, докато другият се опита да го промуши в гърдите. Елл-Нестра отстъпи назад, парираше и се извиваше, докато гърбът му не опря в парапета дясно на борд.

Илтис нададе рев и атакува с протегнат меч, Харвин и Бентен хукнаха от двете му страни. Воларианецът успя да отбие замахна на едрият мъж, но се оказа безпомощен срещу удара отвисоко, с който Харвин заби меча си в рамото му. Бентен развъртя своя меч срещу

последния воларианец, който продължаваше двубоя си с Щита, и си заслужи плитка рана на ръката, когато противникът му избегна с лекота удара и му нанесе контраудар, което не помогна особено на воларианеца, защото само миг по-късно се строполи мъртъв, пронизан във врата от сабята на Елл-Нестра.

Лирна видя, че воларианският кораб е загубил управление и се носи безжизнен по вълните, палубата гореше, платната се бяха превърнали в пламтящи парцали. Навсякъде наоколо морето беше пълно със сражаващи се кораби, много от които вече горяха необратимо. През дима зърна мелденейски съд, притиснат в преса между два вражески кораба, на палубата му се вихреше ожесточена битка.

Извика на Щита и посочи. Той застана на парапета, от сабята му капеше кръв по дъските на палубата.

— Мангонелите ще ни трябва — каза той.

Лирна кимна и събра лордовете си около машините. Разчистиха труповете и събраха останалите муниции.

— Аз отде да знам как се работи с това чудо? — изсумтя Харвин.

— Лесно е — каза Бентен и се намръщи, когато Мурел стегна превръзката около раната на ръката му. — Този лост издърпва рамото назад, а другият там го освобождава.

Успяха да заредят мангонелата точно когато Щита вкара „Морска сабя“ в обсег. Лирна допря запалена факла до напоената с катран конопена топка, Бентен ритна освобождаващия лост и огнените снаряди прелетяха до центъра на вражеския кораб, но без да причинят никакви видими поражения. Повториха упражнението още два пъти, от все по-скъсяващо се разстояние, и усилията им най-сетне бяха възнаградени от пожар с прилични размери, който се разгоря на вражеската палуба. Уви, с действията си привлякоха и вниманието на вражеските стрелци.

— Вярно! — изсумтя Илтис, докато се гушеха зад щита му и един връх на стрела цъфна пред очите им, пробил увитото с кожа дърво малко над ръката му.

— Куките! — ревна Белорат, когато „Морска сабя“ остърга корпуса на другия кораб. Моряците хукнаха да прехвърлят тризъбите си куки през дялящото ги разстояние, един залитна, пронизан от стрела, и се катурна през борда. Все по-гъстият дим осигуряваше

известно прикритие и с негова помощ моряците издърпаха въжетата, сближавайки максимално двата кораба, после прехвърлиха между парапетите абордажни дъски.

— Те не са дошли с милост! — ревна Щита, застанал до парапета с извадена сабя. — Не показвайте милост и вие!

Екипажът отвърна с озъбен рев и се юрна след него по дъските с високо вдигнати саби и копия. Какво стана по-нататък Лирна и хората ѝ не видяха, защото битката потъна в дима, покрил воларианската палуба.

— Тъ, ваше величество? — Лирна се обърна и видя Мурел да стои при десния парапет и да гледа към много голям волариански кораб, който идваше право към тях.

— Презаредете машините! — Лирна хукна към дясната мангонела и издърпа лоста, като хвърляше погледи към приближаващото чудовище. „Този няколко пламтящи топки няма да го спрат.“

— Мурел! — извика тя. — Дай катрана!

Придворната дама не реагира. Гледаше към морето, но не към воларианския кораб, а към нещо, което се движеше към него с голяма скорост и перката му оставяше диря във водата като ивица бял огън.

Акулата изскочи над повърхността с разтворени челюсти и биеща опашка и се стовари върху воларианския кораб сред трясък на разцепено дърво. Размята тялото си, хора и такелаж се разлетяха като плява, отломки хвъркнаха високо във въздуха, ужасени мъже скачаха в морето. Воларианският кораб се килна под тежестта на акулата, горната палуба се срина, после целият кораб полегна на хълбок и започна да потъва. Десетки мъже се мятаха във водата, потъващият кораб образува водовъртеж около себе си, появиха се високи вълни, после се успокоиха почервенели, когато главата на акулата се появи между оцелелите с раззинати челюсти. Само след няколко секунди от оцелелите не остана и следа, нищо не напомняше за кораба освен няколко сцепени дъски и бурета, които подскачаха по вълните.

„Браво — помисли си Лирна, зърнала червените ивици на акулата под повърхността. — И пак заповядай.“

Привечер останките на воларианската флота се скупчиха за по-добра отбрана като бизон, изправен срещу вълча глутница, а мелденейските съдове ги стегнаха в обръч и ги засипаха с неспирен дъжд от огнени топки. От време на време някой волариански капитан събираше смелост да отвърне на ударите, но в повечето случаи появата на акулата се оказваше достатъчна смелчагата да подвие опашка. Вече три пъти чудовището бе изскачало от морето да унищожи всеки кораб, наближил „Морска сабя“, всяваше ужас сред воларианците и съсипваше бойния им дух с всеки смазан корпус и с всяко мазно кърваво петно по вълните. След като акулата унищожи и третия кораб — гигантски войскови съд, който потъна сред писъците на стотиците войници, уловени в капана на трюмовете му, — много волариански кораби просто направиха завой и поеха на изток с вдигнати платна. По залез-слънце Лирна преброи едва двестатина кораба, скупчени под огнените залпове. Акулата и уменията на пиратите бяха наклонили везните, но на висока цена. По нейна преценка поне половината от мелденейската флота беше пострадала повече или по-малко, безчет кораби се носеха безцелно по вълните наоколо, палубите им натежали от трупове.

След падането на нощта последните волариански кораби направиха опит да се измъкнат, но пламтящите корпуси на техните побратими им отнеха прикритието на мрака, а мелденейците стегнаха обръча да ги довършат. Лирна видя как три пиратски съда нападат едновременно войскови кораб, мелденейските моряци се прехвърлиха на вражеската палуба и звуците на битка скоро бяха заместени от писъци на масово клане. До полунощ всичко свърши и Щита нареди да вдигнат платната и да поемат на югоизток.

— Имаме да потопим още петстотин — каза той. — По-добре си починете, ваше величество.

Отстъпил им бе собствената си каюта — на Лирна и дамите ѝ. Мурел и Орена вече спяха, легнали една до друга с все дрехите, ръцете им червени, след като часове наред се бяха грижили за ранените. Лирна приседна до Орена и жената изскимтя уплашено. Размърда се, но Лирна я погали по косата и Орена се успокои.

— Шш, всичко свърши — прошепна Лирна.

Изтегна се на леглото, уморена до смърт. Надяваше се сънят скоро да дойде, но знаеше, че е по-вероятно да гледа тавана с часове.

Твърде много беше видяла днес, и добро, и ужасно, всичко се гълпеше в главата ѝ и тя за пореден път съжали, че не умее да забравя. Но споменът, който изплува в съзнанието ѝ, не беше за битка или за пищящи мъже, разкъсвани от челюстите на акулата, а за един стар човек на легло... *толкова стар, толкова изпит от годините и разочарованията, че беше трудно да познае в него баща си и още по-трудно да види в него крал.*

Тя сведе поглед към ръцете си и видя, че в тях няма свитък... Различно е. Вдигна ръце към лицето си и напипа там белезите от изгаряния, грапава, съсипана плът.

— Ти не си моята дъщеря — каза старецът в леглото. — Тя е красавица.

— Да — отвърна Лирна. — Красавица беше.

Старецът се разкашля, кръв изби на устните му, гласът му прозвуча слаб, умоляващ:

— Тя къде отиде? Имам да ѝ казвам разни неща.

— Отиде да говори с алпиранския посланик. — Лирна приседна на ръба на леглото и взе ръката на стареца в своите. — Но ми остави послание.

Уморените му, но все още интелигентни очи се присвиха.

— Дано да е извинение. Няма да допусна нейната слабост да съсипе плановете, които градя цял живот.

Лирна се засмя, осъзнала, че този ужасен стар хитрец все още ѝ липсва.

— Извинение, да. Каза да ти предам, че съжалява, дето те е победила на кешет преди години. Но е била твърде малка тогава и не си е дала сметка колко ще те вбеси това.

— Ха — изсумтя той и издърпа ръката си. — Не пропуска да ме подразни. Майка ѝ беше същата. Отнех ѝ дъската за нейно добро, да я защитя. Не биваше да се разчува, че е толкова... специална. Но в онзи ден разбрах, че имам достоен наследник.

Лирна усети сълза да се стича по бузата ѝ и се усмихна на смръщената му физиономия.

— Тя не изпълни заповедта ти. Редно е да го знаеш. Прие условията на императора и Малциус се върна да седне на трона. Големият ти план не доведе до нищо.

— А той добър крал ли е?

Лирна потисна въздишката си.

— Той е мъртъв, татко. Убиха го пред очите ми, с все кралицата и децата им. Желанието ти се изпълни и сега аз съм кралицата. Управлявам земя опустошена и окървавена.

Смръщената му физиономия се разтегли в крива усмивка, той протегна костеливата си ръка и повдигна брадичката ѝ.

— След Червената ръка беше същото — смърт и развала навсякъде. Но земята ни се въздигна отново, постарях се да стане така. Зорлем я изправих на краката ѝ за няма и едно поколение.

— Хората може да не ме приемат такава...

— Ами накарай ги.

— Враговете ни са много...

— Ами убий ги.

Лирна усети студен повей по скалпа си, обърна се и видя, че прозорецът е отворен, вятър развява завесите и вкарва дъжд в стаята. Обърна се отново към стареца и го целуна по бузата.

— Ще ми се да беше по-добър човек, татко.

— Един по-добър човек не би ти оставил кралство, което да наследиш, пък било то и опустошено.

Усмихна ѝ се, а вятърът се усилваше, изпълваше стаята и бе толкова студен, че тя затаи дъх...

Събуди се и завари Орена и Мурел да се мъчат с прозореца, който се беше отворил и пропускаше блъскан от силен вятър дъжд. Мъждивата лампа се клатеше силно на тавана.

— Извинявайте, ваше величество — каза Орена и успя да затвори капака. — Надявахме се да не ви събудим.

Лирна се надигна, но в същия миг корабът се люшна силно и тя политна назад към стената.

— Буря?

— Започна преди час — каза Мурел и сви глава между раменете си, когато гръмотевица отекна през кораба. — След преживяното днес мислех, че повече нищо не може да ме уплаши. Но тази буря...

Лирна я прегърна утешително през раменете. Седяха на леглото, невъзможно бе да заспят отново сред воя и трясъците на бурята.

— Екипажът вярва, че сте докосната от техните богове, ваше величество — прошепна Мурел. — Че сте призовали акулата от дълбините. Наричат ви Ръката на Одононор.

— Удонор — поправи я Лирна. „Богът на ветровете, най-силният от всички богове... Ако съм твоя ръка, то би ли прекратил, моля, тази проклета буря?“

Бурята вилня през цялата нощ и през по-голямата част на деня. Лирна събра кураж да излезе от каютата само веднъж и завари палубата помитана от високи вълни. Щита стоеше сам на руля и ѝ махна да се прибира долу, макар усмивката му да се белееше през дъжда широка както винаги. Лирна се върна в каютата и реши да разведри придворните си дами с урок по основните правила на дворцовия етикет, който в голямата си част се състоеше от натруфени безсмислици, но можеше да им бъде полезен, когато се върнеха в Кралството. Така де, хората бяха силно привързани към дребните си ритуали. Орена се оказа по-добрата ученичка, овладя реверанса и тайнството на поклоните с лекота и грация, която наведе Лирна на мисълта, че преди да се задоми за своя дебел, но богат съпруг, жената е изкарвала прехраната си като танцьорка. Мурел, от друга страна, бързо се смути от собствената си несръчност, допълнително подчертана от постоянното клатушкане на пода под краката ѝ.

— Мама все казваше, че имам невидимо въже около глезените — проплака тя, след като обърка правилния поздрав към чужд посланик.

Привечер бурята утихна, жените излязоха на палубата и видяха, че „Морска сабя“ е сама в океана, ако не се броеше акулата, чиято перка чертаеше лъкатушен курс през вълните на известно разстояние пред кораба. Белорат стоеше на руля, Щита — на носа.

Лирна отиде при него и попита:

— Къде е флотата?

— На път към Зъбите, надявам се, също като нас. Тоест, онези кораби, които още не са потънали. — Не отместваше поглед от акулата.
— Наистина ли нямаш представа защо това нещо изпълнява волята ти?

— Никаква. А и не съм сигурна, че изпълнява моята воля. Онова, което направи... Животните не мразят, те просто утоляват глада си. А това определено *мрази*.

— Или носи омразата на твоя покоен звероукротител.

— А той изглеждаше толкова мил млад човек.

Видяха първия мелденейски кораб час по-късно, скоро след това се появиха още четири, екипажите ги поздравиха с викове и размахани саби, а когато Лирна се появи на носа, виковете станаха още по-силни. „Ръката на Удонор“ — помисли си тя. Харесваше ѝ как звучи, макар че аспектите едва ли биха одобрили, ако го прибавеше към списъка с царствените си титли — стига да бяха останали живи аспекти, които да възразят.

Докато Зъбите щръкнат на хоризонта, вече повече от сто кораба следваха „Морска сабя“ и поне още триста бяха хвърлили котва в плитчините западно от големите скали. „Червеният сокол“ също беше там, макар че носеше белезите на сражение, чистите линии на корпуса му бяха зацапани от сажди, а фигурата на носа му бе смазана до неузнаваемост.

Щита хвърли котва до „Червеният сокол“ и Елл-Нури се прехвърли с лодка на „Сабя“, за да обсъдят ситуацията.

— Не — каза твърдо Елл-Нестра и поклати глава. — Никакво забавяне повече.

— Кораби пристигат непрекъснато — възрази Елл-Нури. — Ще ни трябва цялата ни сила, за да тръгнем срещу южната им дивизия.

— Удонор ни даде знак снощи — настоя Щита. — Помниш ли друга такава буря да е вилняла из Еринейско море по това време на годината? Удонор ни праща дар и аз няма да го пропиля. Още едно завъртане на пясъчния часовник и тръгваме, милорд, за да довършим започнатото.

Опашката на змията отговаряше на името си — каменно образувание с форма на змия, потопено под водата и дълго повече от двайсет мили южно от Зъбите, по чието протежение се носеха волариански кораби, захвърлени срещу него от бурята и претърпели корабокрушение.

Екипажът реагира на гледката със страхопочитание — десетки кораби, блъскани от вълните, с брулени от вятъра парцаливи платна. Лирна забеляза скришните погледи, които ѝ хвърляха мъжете, уважение и немалка доза боязън бяха изписани на всяко лице. „Ръката на Удонор не е милостива — заключи за себе си Лирна, загледана във воларианските корабокрушения. — И толкова по-добре.“

— Преброих повече от двеста, милорд — докладва Белорат на Елл-Нестра. — Със сигурност има и други, които вече са потънали или са се разбили на трески.

— Битка, спечелена без сабя да е извадена и стрела да е изстреляна — каза с удивление Щита. — Изглежда, вашата акула ще трябва доста да почака, преди отново да утоли омразата си, ваше величество.

От върха на мачтата се чу вик, вахтеният сочеше на юг. Щита извади далекогледа си и застана на носа. Гледа известно време в указаната посока, после нареди да вдигнат всички платна и да сменят курса.

— А може и да не се наложи — подхвърли той.

Двайсетина кораба се движеха бавно на юг в плътна група и с малко платна, които да улавят вятъра. След като видяха противника, се скупчиха още повече и свалиха напълно платната, а измъчените им екипажи излязоха на палубите с оръжия в ръка.

— Тези тъпанари никога ли не се предават? — изпъшка Харвин.

„Морска сабя“ бързо настигна воларианските съдове, следвана от останалите мелденейски кораби, които стегнаха противника в обръч и започнаха бавно да го свиват. Мангонелите бяха готови, стрелците се катереха по такелажа.

— Като гледам, отгук вече ще можем да ги ударим — каза Харвин, застанал до парапета. — Моля за честта аз да нанеса първия удар, кралице.

— Имате я, милорд.

Той се ухили, плесна с ръце и пристъпи напред.

Копието на балистата го прониза право в гърба, проби ризницата като да беше от хартия. Харвин залитна за миг, зяпнал с вдигнати вежди и странна усмивка стоманения връх на копието, който стърчеше от гърдите му, после се строполи по лице.

— Харвин! — Орена се втурна към него, ръцете ѝ пърхаха над лицето му, отчаяни молби се изливаха безспир от устата ѝ: — Върни се при мен, любов моя, върни се при мен...

— Копелета! — Илтис запали конопа и ритна ядно освобождаващия лост, хукна към парапета и извика след огнената топка: — Не знаете ли кога е дошло време да умрете, проклетници!?

Лирна коленичи до Орена, която люлееше главата на Харвин в скута си и хлипаше:

— Върни се при мен...

Лирна погледна в празните очи на бившия престъпник. Зъбите му се белееха във все същата странна усмивка. „От всички ни именно той бе най-вероятно да умре с усмивка на уста.“

Отиде при Илтис на парапета и се загледа в обърнатия фонтан от стотици огнени топки, които валяха върху воларианските кораби.

— Моля да ме извините за ругатнята, ваше величество — каза с тих глас нейният лорд-протектор.

Лирна обгърна подобната му на дънер ръка и се притисна към твърдите мускули, обронила глава на рамото му. В средата на плътната група кораби бързо се разгоря пожар, издигна се висока димна колона, писъци се носеха по водата. Скоро изпод димната завеса се появиха плуващи мъже, стотина или повече, достатъчно отчаяни да се надяват на спасение от своя враг, но всички загинаха веднага щом се озоваха в обсега на лъковете.

„Знам, че си тук — помисли си Лирна, докато оглеждаше вълните. — Кого ще мразиш сега?“

Гигантски трясък изригна откъм горящите кораби, пламтящи отломки се изстреляха към небето, когато акулата се издигна над пожара. Измъкна се от отломките, завъртя се във въздуха, размаха опашка, после се гмурна обратно сред потрошените кораби, раззинала челюсти.

По някаква причина Лирна реши, че повече никога няма да я види.

Предадоха мъртвите на морето по здрач. Мелденейците стояха и мълчаха, изразявайки почит към своите мъртви другари; повече от двайсет увити в платно и с привързани тежести тела бяха спуснати във вълните. Преди всеки труп да бъде пренесен към парапета, другарите му излизаха напред и си избираха по нещо от вещите на покойника, подредени върху кърпа в краката му. Парите и ценностите вече бяха прибрани от Белорат, който щеше да ги предаде на опечалените семейства, така че бяха останали само дреболии, които да служат за спомен — зарче, фигурка за кешет, пазена от някой моряк като

талисман за късмет, любим нож. Всички мълчаха, изричаха се само имената на загиналите, произнасяни високо от Щита, та първият му помощник да ги задраска от списъка на екипажа.

Корабният дърводелец беше спретнал простичък сал за Харвин, тялото му беше положено върху легло от напоени с катран въжета и парцали, мечът, който Лирна му бе дала, лежеше под скръстените му ръце. Бентен и Илтис спуснаха сала зад борда, после, по молба на кралицата, бившият брат каза необходимите думи. Орена стоеше между Лирна и Мурел, стиснала треперещи ръце. Вече не плачеше, страните ѝ бяха сухи. Сълзите ѝ явно бяха пресъхнали.

— Свидетели сме на края на съсъда, който пренесе този човек през живота — каза Илтис. — Знаем, че в Кралството има такива, които не ще го помнят с добро, нито с уважение. Ала ние го познавахме като приятел и другар във време на голямо изпитание и той никога не ни разочарова. Бил е престъпник, да, живял е извън закона, но умря като Меч на кралството, обичан от своята любима, от своите приятели и от своята кралица. Благодарни сме за доброто и куража му, прощаваме му за слабостите. Сега той е с Покойните, душата му ще се присъедини към тях, за да ни насочва в живота и в нашата служба на Вярата.

Пусна въжето, което държеше сала, и той се отдалечи бързо, подет от вълните. Бентен вдигна лък, на който бе запъната горяща стрела. Отпусна тетивата и скоро салът се превърна в горящ квадрат върху безкрайното море, понесен към хоризонта.

Щита дойде при нея с падането на нощта — както обикновено Лирна правеше компания на Скерва при носа. Сега небето беше чисто, от бурята не бе останал и помен, звездите бяха безбройни, а въздухът галеше кожата ѝ с хладната си милувка.

— Ваше величество ми дължи един отговор — каза Елл-Нестра и се облегна на ръката на дървената фигура.

Тя кимна, все така зареяла очарован поглед към небето.

— Като малка се опитвах да ги преброя. Оказа се много трудно, затова съставих план. Щях да преброя само онези звезди, които се виждат през определен прозорец в покрив на двореца, а после да умножа резултата по общата площ на небето.

— И получи ли се?

Лирна се засмя тихичко.

— Броят е толкова голям, че още не е измислено такова число. Но не това е интересното. Отидох да преброя отново звездите в избрания прозорец, защото добрият учен винаги повтаря експериментите си, и се оказа, че бройката се е променила. Проведох повторното преброяване на същата дата след година, но в прозореца имаше две звезди повече. Две далечни слънца, които просто не са били там предишната година.

— И какво ти каза това?

— Че щом звездите на небето не са постоянно число, значи нищо никъде не е постоянно. Нищо не е вечно, всичко е временно и търпи промяна. — Обърна гръб на звездите и го погледна. — Нищо не е постоянно, милорд. Всеки курс, всяка пътека, колкото и окончателна да изглежда, може да бъде променена.

Той се усмихна криво.

— И сега искаш от нас да сменим курса.

— Бих искала, да.

— Мога ли да попитам за новата посока?

— Ако съм разбрала правилно, по това време на годината река Колдирон е плавателна за кораби, които обикновено плават в открито море, от устието си чак до Алтор.

— Който понастоящем е обсаден и има спешна нужда от помощ.

— Именно.

— И искаш да ти направим тази услуга в замяна на дълга, който имаме към теб?

— Не ми дължите нищо. Моят баща наклони везните в едната посока, аз ги върнах в равновесно положение. Не говоря за дълг, а за обикновена, разумна стратегия. Със сигурност си даваш сметка, че воларианците няма просто да преглътнат нанесеното им поражение и да ви оставят на мира. Не, това бе само първата битка от една дълга война, която няма да приключи, докато врагът не бъде сразен окончателно. И това окончателно поражение ще започне при Алтор.

Той пристъпи към нея, без усмивка на лицето, само с откровена молба в погледа.

— Нека ти предложи нещо друго, кралице. — Кимна на запад. — Имаме прекрасен кораб, верен екипаж и всички океани на света.

Чувам, че Търговските крале имали големи флотилии.

Лирна се засмя и поклати глава.

— Искаш да направиш от мен пиратска кралица?

— Искам да запазя живота ти. Защото откривам, че той е много ценен за мен.

— Една кралица не живее, тя царува, а моето царуване започна. Ще ме заведеш ли в Алтор?

Той пристъпи още по-близо, надвисна над нея с вдигнати вежди и очи, които се губеха в сянка.

— Боговете да са ми на помощ, но истината е, че бих те завел навсякъде, и ти го знаеш.

7. ФРЕНТИС

Събуди се и завари Иллиан и Арендил да закусват рядка овесена каша от топящите се хранителни запаси на малката им армия. Бързото придвижване не оставяше време за лов и гладът се превръщаше в техен постоянен спътник. Ала нито един от двамата не се беше оплакал, а след битката с куритаите дори постоянното им заяждане беше утихнало.

Само за седмица се бяха премествали два пъти. Васален лорд Дарнел се бе оказал упорит в преследването, изпращаше нови и нови ловджии с робски хрътки и ескорт от варитаи, след като явно бе изчерпал запаса си от робски елит. Френтис бе наредил да оставят фалшиви следи и да залагат капани. Нощем предвождаше малки отряди от по-опитни воители да режат гърла и да всяват хаос в редиците на преследвачите. Варитаите се убиваха по-лесно от куритаите, но дори и те можеха да бъдат сериозен противник, особено ако им позволяха да се строят в боен ред. Отрядите на Френтис нападаха в малките часове на нощта и се стремяха да избият колкото се може повече кучета и ловджии, след това се оттегляха бързо към предварително приготвени засади. Първите няколко пъти се получи, варитаите ги следваха слепешката до дъжд от стрели или ями със заострени колове. Ала командирът им скоро се досети за тактиката на Френтис и промени своята — държеше своите хора на четири плътни групи, всяка наброяваща повече от триста войници, а Френтис губеше хора при всяка нова атака, хора, които не можеше да си позволи да губи, защото вече нямаше робски кервани, от които да набира доброволци.

Преследвачите бяха включили и друг неприятен елемент в тактиката си — насъскваха глутници робски хрътки: и при най-слабия намек, че кучетата са уловили диря, трийсетина и повече кучета хукваха из гората и убиваха наред. Вчера поредната гонка ги бе довела толкова близо до лагера, че се стигна до битка, хрътките на Вярата се спуснаха да пресрещнат своите братовчеди и настана невиджано меле.

Френтис поведе половината бойци към ариергарда, Давока нападна с останалите по фланга. По всичко личеше, че лонакската жена изпитва особено силна омраза към робските хрътки, избиваше ги без задръжки и без умора, разсичаше кървава пътека в редиците им. Френтис я бе заварил да довършва водача на глутницата, забила копие то си между ребрата му. С разкривено в грозна гримаса лице Давока завъртя копие то да пониже сърцето.

— Изкривени — каза тя в отговор на смръщения му поглед. — Направени са грешно и миришат грешно.

— Запазихме ти малко, брат Френтис — каза Иллиан и му предложи паница с каша.

Той потисна желанието си да я попита дали тя е приготвила закуската и вместо това просто взе предложената му паница.

— Благодаря, милейди. — Гребеше от кашата и оглеждаше лагера. Аспект Грейлин седеше сам, както му се случваше често напоследък, и изглеждаше потънал в мисли. Давока и Ермунд отново се упражняваха, този път борба без оръжие. Не му убягнаха усмивките й, когато се търкулнеха в тревата след поредната хватка, и се зачуди дали не трябва да предупреди Ермунд, но после забеляза усмивчиците и на Ермунд, което вероятно означаваше, че предупреждението би било излишно. „Кога намериха време?“

Трийсет и четири, който все още не си беше избрал име, седеше с Греблото и се упражняваше да говори на езика на Кралството, макар че урокът като че ли се състоеше най-вече от ругатни и тяхната правилна употреба.

— Не — поклати глава едрият мъж. — Свинеебец, не ебесвинец.

Джанрил Норин точеше меча си с безучастно лице и празни очи. Зад него инструктор Ренсиал се грижеше за последните им два коня, жребеца ветеран и кобилата. Неотдавна бе съобщил на Френтис, че иска да ги размножи, да осигури нова кръвна линия за оборите на ордена, чието състояние бе неизчерпаем повод за критики.

— Твърде много слама има на пода — мърмореше той. — А стените не са варосвани от месеци.

— Ние, такава, се чудехме, брат Френтис — прекъсна мислите му Арендил. — За воларианците.

— Какво по-точно?

— Откъде идват. Давока казва, че си бил там. Нашата млада дама смята, че всички идват от един гигантски град, но аз от дядо си знам, че империята им покрива половината свят.

— Империята им наистина е голяма — отговори Френтис. — А за Волар се говори, че е най-великият град на света, макар че самият аз не съм бил там.

— Но сте били в империята? — попита Иллиан. — Видели сте какво ги превръща в такива зверове.

— Видях градове и прекрасни пътища. Видях жестокост и алчност, но тях съм ги виждал и тук. Видях хора, чийто живот е странен в много отношения, но в други е същият като навсякъде.

— Тогава защо са толкова жестоки? — със сериозен тон попита момичето, личеше си, че отговорът наистина го интересува.

— Жестокост има във всички ни — каза той. — Но те са я превърнали в добродетел.

Насочи отново поглед към лагера и се застави да преброи хората. „Четиридесет и трима, плюс осем хрътки. Това не е армия, а аз не съм военачалник.“

Изправи се и взе меча и лъка си.

— Тръгваме — каза високо, така че да го чуе и Давока.

— Пак ли ще местим лагера, брат Френтис? — попита с нежелание Арендил.

— Не. Напускаме гората. Тук не можем да спечелим. Време е да бягаме.

Джанрил стоеше, вдигнал на рамо стария си ренфаелски меч. Не носеше раница, нито дори манерка, нищо, което да поддържа живота му.

— Не е нужно да го правиш — каза му Френтис. — Бих искал отново да те чуя как пееш, приятелю. Песента ти прави живота по-добър.

Бившият менестрел само го стрелна с безучастен поглед, после му обърна гръб и си тръгна. След няколко крачки спря и погледна през рамо.

— Казваше се Елора. Умря с моето дете в утробата си.

Продължи напред и скоро се изгуби сред дърветата.

Не беше лесно. Инструкторът изглеждаше на ръба на сълзите, докато Френтис излагаше аргументите си, но накрая все пак се съгласи да пуснат конете и да ги отпратят на север с надеждата ловджиите да поемат по тяхната диря.

— Дирята им се открива твърде лесно, инструктор Ренсиал — каза Френтис. — В прохода имат коне, а инструктор Солис със сигурност има нужда от най-добрия майстор коняр в Кралството.

Поеха на запад с намерение да се отклонят на север, след като оставят още фалшиви следи, с които да заблудят преследвачите. Френтис и Давока се движеха в края на колоната, а Ермунд разузнаваше напред с Арендил и Иллиан. Момичето беше развило отличен усет за звуците на гората, чуваше песента ѝ не по-зле от всеки брат или ловец. До мръкване изминаха поне двайсет мили, което беше чудесно постижение в Урлишката гора.

Тази нощ не запалиха огънове, гушеха се един в друг да се топлят и мълчаха.

— Стига си се въртял! — сопна се Иллиан на Арендил. Двамата лежаха един до друг до една паднала бреза.

— Тъпото ти куче ми ближе лицето — отвърна намусено той.

Френтис седеше на пост до Грейлин, наострил очи и уши за песента на гората. „Нощем гората изглежда черна — беше ги учил преди много години инструктор Хутрил. — Безкрайна бездна. Ала в мрака тя е по-жива, отколкото под светлината. Успокойте страховете си и знайте, че гората ви е приятел, защото тя е най-добрият постови, който ще имате някога.“

Някъде по върховете на дърветата сова бухаше на съседката си с дълбок и надежден глас, през равни интервали. Вятърът носеше само уханията на гората, без следа от човешка пот или по-сладникавата воня на кучета. В бездната не се виждаше издйнически отблясък на метал под лунните лъчи.

— Теренът на север е открит, братко — прошепна едва доловимо Грейлин. — Ще трябва да прекосим близо сто и петдесет мили ренфаелска територия, за да стигнем до прохода. Рискът е голям.

— Знам, аспекте. Но тук е още по-голям.

И през следващия ден продължиха на запад — Френтис нареди хората да свърнат на север чак по здрачаване. Самият той, заедно с Боец и Ермунд, продължи още час на запад, като се стараеше да оставят счупени вейки по пътя си и видими следи от ботуши и лапи. Продължиха така до падането на нощта, после поеха на север към реката и продължиха по брега ѝ до един плитък брод. Останалите ги чакаха от другата страна, Давока излезе от сенките с копие в ръка, Иллиан се изправи иззад един храст със запънат арбалет.

— Тръгваме призори — каза Френтис, отпусна се до ствола на един бор и се остави на съня да го отнесе за няколко часа, които оставаха до съмване.

Утринта донесе нова миризма, задушлива и остра. Френтис извика Иллиан и кимна към бора. Момичето връчи арбалета си на Арендил и започна да се катери, изтегляше се от клон на клон, докато не стигна почти до самия връх.

— Огън — докладва тя, след като се смъкна на земята. — Много огън.

— Къде? — попита Давока.

— Навсякъде. От всички страни. Но най-големият огън е южно от нас, недалече от града.

Френтис и Грейлин се спогледаха. „Дарнел е подпалил Урлишката гора заради нас?“

— Какво ще правим? — попита Греблото, по-скоро проплака по своя си начин.

— Каквото правят всички други живи същества в гората. — Френтис праметна лъка си през рамо, отвори раницата и започна да изхвърля всичко излишно. — Ще бягаме.

Всеки пробег траеше час, Френтис тичаше напред и налагаше убийствено темпо. Някои от бойците изоставаха изтощени и буквално се сриваха от умора, но Френтис беше безмилостен и пращаше Давока да ги пришпори с обещание за най-страшни наказания, ако изостанат отново. През цялото време миризмата на дим ставаше все по-силна, първите колони се издигаха черни в небето през пролуки в балдахина

от зеленина. Както можеше да се очаква, темпото затрудни най-много Грейлин, горкият подтичваше в края на колоната, пухтеше и се потеше обилно. Но не се оплака нито веднъж и издържа, без да се срине, чак до падането на нощта.

По залез-слънце Иллиан се изкатери на друго дърво, тънката ѝ фигурка се чернееше на фона на оранжевото небе.

— Много голям пожар на юг — каза тя. — Пламъците са толкова високи, че не се вижда градът. На запад има друг, почти толкова голям.

— А пред нас? — попита Френтис.

— По-малки пожари, които още не са се слели, но растат.

— Значи няма да почиваме. Движете се в колона близо един до друг. Когато димът стане гъст, хванете се за ръце.

След първата миля започна да става горещо, скоро след това се озоваха под пелена от дим, примесен с пепел, хората кашляха и се давеха, влачеха се с препъване, хванати за ръце. Френтис държеше ръката на Иллиан, която с другата си ръка държеше Арендил. Френтис често спираше и се взираше напред в търсене на пътека, която да не е огряна от оранжевото зарево. От време на време някой елен или глиган притичваше през дима и се изгубваше от погледа, преди Френтис да е видял път за изход, който дивите животни, за разлика от тях, можеха да налущкват инстинктивно.

Вървяха по тясна пътека, когато силен трясък ги предупреди за падащо дърво. Миг по-късно един висок бор се срина и им прегради пътя, целият обхванат от пламъци. Френтис се заоглежда за друга пътека, но виждаше само оранжевото сияние. Дръпна Иллиан към себе си и кресна в ухото ѝ, за да надвика рева на огъня:

— Кажи на аспекта да дойде в челото на колоната!

Грейлин се появи след минутка, целият в пот. Френтис посочи с въпросителен поглед пламтящия бор. Аспектът се втренчи в дървото, после пристъпи напред с израз на примирение. Вдигна двете си ръце с широко разперени пръсти, раменете му бяха изгърбени, сякаш натискаше невидима стена.

В първия миг не се случи нищо, после боровият ствол потрепна, разтресе се и се пръсна на горящи отломки, които се разхвърчаха на всички страни. Грейлин падна на колене, дишаше тежко и се давеше от дима, кръв течеше от носа му. Френтис му подаде ръка, но аспектът му махна нетърпеливо и го прикани с жест да продължи.

— Няма да те оставя тук, дебел стар глупако! — кресна Френтис, мушна ръка под месестата мишница на аспекта и го издърпа да стане. — Върви бе! Върви!

Скоро димът стана толкова гъст, че не виждаха нищо, принудиха се да пълзят, защото близо до земята въздухът беше сравнително чист. Около тях дървета се кършеха и падаха в пламъци, дъбове и тисове се сриваха със стон. „Умира, гората умира — помисли си Френтис. — Заедно с Дарнел убихме Урлишкия лес.“

Внезапен повей на вятъра разпръсна дима, колкото Френтис да се ориентира какво има наоколо. Погледът му се спря на широка поляна с малко дървета, все още недокосната от пламъците.

— Стани! — извика той и дръпна Грейлин. — Почти излязохме. Бегом!

Колоната се развали, всички тичаха със сетни сили, спъваха се и кашляха, горещина като от пещ пареше гърбовете им. Френтис се срина, внезапно осъзнал, че тича през висока трева под ясно небе. Лежеше по гръб, гълташе жадно въздуха и се чудеше дали някога е вкусвал нещо по-прекрасно.

— Никога не е видяно — мърмореше си Грейлин. Френтис седна в тревата и погледна аспекта, който се взираше в горящия лес. Гората пламтеше отвсякъде, небето над дърветата беше пълно с въртопи черен пушек, които закриваха слънцето и ги потапяха в студена сянка.

— Аспекте? — попита Френтис.

— Това никога не е видяно. — Грейлин поклати глава. Продължаваше да се вира в умирация лес, лицето му бе смръщено от дълбоко объркване. — Няма го в нито едно провиждане. Намираме се отвъд пророчествата.

Загубили бяха петима в огъня, отделили се неусетно в гъстия дим. Френтис се бе притеснил, че са загубили и хрътките, но Боец се появи малко след като пое на север, дотича с подскоци през високата трева, следван от Чернозъбка и още шест кучета от глутницата. Събори Френтис по гръб и започна да го ближе по лицето, като скимтеше дрезгаво.

— Добро куче си ти, добро куче — каза му Френтис и плъзна уморено ръка по козината му.

Оглеждаха се с тревога за следи от воларианската кавалерия, но вятърът се оказа на тяхна страна, духаше откъм гората и ги скриваше в рядък дим. Френтис на няколко пъти чу далечен зов на сигнална тръба и тропот на копита, по нито веднъж кавалерията не се приближи толкова, че да се превърне в реална заплаха. Теренът северно от Урлиш беше предимно равнинен с ниски възвишения, но след първите двайсетина мили се промени в ждрела и скални откоси, които Френтис помнеше отлично от своето Изпитание на пущинака и които осигуряваха добро прикритие. Издири една надвиснала канара, която помнеше от трите дни преди хората на Едноокия да го намерят, високо образуване от пясъчник с ерозирала ниша в основата, достатъчно голяма да побере цялата им група. Бързият поток наблизко маскираше допълнително звуците от лагера им, макар че да запалят огънове не посмяха.

— Достатъчно огън видях за един ден — каза Иллиан и дори се засмя, но на Френтис не убягнаха нито тръпките, които я накараха да се свие зиморничаво, нито изтощеното ѝ лице. Храна нямаха, нито други дрехи освен тези на гърба си, които да ги предпазят от нощния студ. „Не трябваше да се стига дотук — каза си той. — Твърде много дни изгубих в безсмислени битки, твърде опиянен бях от кръвта.“

Гласът ѝ прозвуча отново в главата му, както се случваше често в моменти на съмнение: „Ала нима вкусът ѝ не беше прекрасен, любими?“

Дойде и в сънищата му тази нощ, пак бяха на онзи плаж и прибойт се разбиваше под червено небе. Но този път нямаше дете с тях. Жената стоеше както преди, не се обърна да го посрещне, а наблюдаваше спектакъла пред себе си неподвижна като статуя, с разрошена от вятъра коса. Той застана до нея и впи поглед в профила ѝ.

— Толкова много — каза тя, без да се обръща. — Повече и от най-доброто ни постижение, любими.

Той погледна към мократа ивица на прибоя и видя подмятаните от вълните тела. Плажът се простираше вляво и вдясно от тях, докъдето поглед стигаше, и целият беше осеян с трупове.

— Ние ли сме направили това? — попита Френтис.

— Ние? — Лека усмивка се появи на устните ѝ, искра от предишната жестокост припламна в очите ѝ, когато завъртя глава да го погледне и посегна да хване ръката му. — Не. Ти го направи, когато ме уби.

Вече виждаше, че не е само плажът. Морето беше пълно с трупове от брега до хоризонта. Всички мъртви на света пред погледа му.

— Как?

— Аз щях да съм ужасна — отговори тя. — Царуването ми щеше да е период на безгранична и ненаситна алчност, една огорчена кралица, която наказва света заради самотната си злоба. Защото по онова време ти вече нямаше да си до мен, щеше да си паднал в последната безнадеждна битка срещу моята Орда. Но колкото и ужасна да ме е направила съдбата, аз не съм като *него*. Аз нямаше да направя това. Аз бях последният шанс на света за спасение.

Той ѝ позволи да хване ръката му, усети топлината на плътта ѝ, която не беше студена като преди. И тогава изведнъж осъзна, че ако тя беше приела неговата сделка, двамата щяха да останат заедно до края на дните си. Всички омрази и престъпления щяха да бъдат забравени на това далечно място, където щяха да отгледат детето си, докато светът се срива в руини нейде извън тяхното полезрение. Чувството за вина го задави, прииска му се да я вземе отново в обятията си, да смаже костите ѝ и да усети предсмъртната ѝ конвулсия.

Тя се усмихна, жестокостта в погледа ѝ се стопи. Стисна по-силно ръката му и каза с пресекнат глас:

— Съжалявам, любими, но сега и двамата трябва да се събудим.

— Брат Френтис! — Гласът на Арендил бе тих, но настоятелен, младежът го дърпаше за ръката. — Идват конници.

Поведе ги по тясна пътечка в скалната стена, легна по корем на билото и надникна над ръба към ездачите. Батальон от Свободната кавалерия, предвождан от отряд ренфаелски рицари. Най-отпред яздеше висок мъж, чиято броня бе покрита със син емайл. След минута-две, когато водачът се приближи още малко, Френтис усети как Арендил настръхва до него.

— Баща ти?

Лицето на Арендил се бе разкривило от омраза, кокалчетата му се белееха върху дръжката на дългия меч.

— Винаги носи синя броня. Говори се, че харчи за нея половината богатство на васалството.

Конниците спряха на триста стъпки от тях, кучкарите и кучетата се придвижиха към челото на колоната. След малко един посочи право към ждрелото.

— Докато ни търсят тук, ние да бягаме — каза Давока. — Ще сме се отдалечили с няколко мили, докато ни хванат следата.

Грейлин изрече думите, които вече се оформяха в главата на Френтис:

— А когато я хванат, ще ни настигнат, преди да е паднала нощта. — Срещна погледа на Френтис. — Уморих се да бягам, братко.

Когато ездачите се появиха в галоп в ждрелото, дебелакът стоеше пред скалния навес, сплел пръсти пред шкембето си. Високият рицар със синята броня вдигна ръка, батальонът спря, а самият той подкара коня си в лек тръс и поздрави с поклон дебелака, макар и без да слиза от седлото. Разговорът им не се чуваше добре от скривалището на Френтис при входа на ждрелото, където той клечеше зад една скала заедно с Арендил, но все пак различи думите „Червения брат“ и „син“. Грейлин отговаряше на въпросите със спокойна усмивка и дружелюбно кимане, но рицарят не се върза и много скоро извади меча си, пришпори коня си напред и спря чак когато върхът на острието се озова на педя от гърдите на аспекта.

— Стига толкова, достатъчно — чу го Френтис. — Къде са те? Край на игричките.

Френтис погледна към Арендил с вдигнати вежди. Лицето на младежа беше бледо като платно, но той все пак кимна решително.

— Дарнел! — извика Френтис и излезе от прикритието. Държеше лък със запъната в тетивата стрела. Арендил се изправи до него с изтеглен меч.

Рицарят завъртя коня си към тях. Лицето му беше скрито зад шлема, но в гласа, с който зарадвава команди, се лееше триумф. Останалите рицари от отряда пришпориха конете си в галоп, напълно забравили за Грейлин, което се оказа фатална грешка.

Аспектът остави придворните рицари и десетина свободни мечове да минат в галоп покрай него, после се дръпна на крачка от скалната стена, завъртя се, вдигна ръце и продължи да отстъпва, разперените му пръсти бяха насочени към един ерозирал участък от скалния навес. Звук като гръмотевица отекна в ждрелото, вдигна се червен прах и обгърна воларианската кавалерия, конете цвилеха и се вдигаха на задните си крака във врящия облак.

Грейлин продължи да отстъпва и след миг се чу нова гръмотевица, атаката на рицарите изгуби инерцията си, когато земята под краката им се разтресе и подплаши животните. Мъжът със синята броня плесна с юздите коня си по хълбока, за да го укроти, обърна се и видя как паяжина от пукнатини се разширява мълниеносно по скалите. Докато той зяпаше, Френтис го простреля в крака — назъбеният връх на стрелата улучи тънкия метал при колянната става. Рицарят се извъртя на седлото и хвана стрелата, но в същия миг втора стрела се заби в пролуката между нагръдника и рамото му и той се срина на земята.

Лежеше и виковете му се губеха в трясъка на разпадащата се зад него скала, която само след миг се пръсна с чудовищен звук, от който краката на Френтис и Арендил се подкосиха. Парчета пясъчник западаха към дъното на ждрелото, писъците на хора и коне потънаха в невъобразимия трясък на падащи камъни.

Димна колона се завихри нагоре и погълна превития силует на Грейлин и оцелелите кавалеристи и рицари, които се лутаха в паника. Френтис се изправи и простреля в гърба един кавалерист; в същия миг бойците се показаха от двете страни на ждрелото и изстреляха залп от стрели като истински професионални войници. Френтис прецени, че поне половината конници са свалени, захвърли лъка и нападна с изваден меч. Бойците последваха примера му.

Приключиха бързо — рицарите и кавалеристите намериха смъртта си от копие или меч без излишно суетене. Френтис видя как Арендил скочи и разреже с дългия си меч ръката на един кавалерист, който се опитваше да промуши Давока. Ермунд стоеше пред един засилил се за атака рицар, вдигнал меча си на нивото на главата; отстъпи настрана в последния възможен момент, нанесе майсторски удар отдолу нагоре, улучи незащитеното гърло на рицаря и го повали от седлото сред кървав фонтан.

Френтис откри Грейлин легнал на една страна, с притворени очи, кървеше от всички телесни отвори. Клекна до него и сложи ръка на якото му рамо. Клепачите на аспекта трепнаха и се отвориха сред кървави сълзи. Аспектът се загледа във Френтис с ясен поглед, после кожата около очите му се набръчка от усмивка. Грейлин се закашля в опит да каже нещо и от устата му шурна кръв. Френтис се наведе и го чу да мълви:

— Май... предпочитам живот без... пророчества.

— Аспекте?

Но аспектът на Седмия орден не каза нищо повече. Нито щеше някога да каже.

Френтис тръгна към рицаря със синята броня, който лежеше възнак. Опитваше се да стане и порой псувни се изливаше иззад затворения му шлем. Френтис подпъхна върха на меча си под забралото и рицарят млъкна веднага. Останалите бойци се стичаха към тях.

— Не трябва ли първо да го съдим или нещо такова? — попита Греблото. — Щото е васален лорд и прочие.

— Просто го убий това копеле, брат Френтис — каза Ермунд. — Или ми окажи честта да го убия аз.

Френтис вдигна с меча си забралото на рицаря. Отдолу се показа слабо лице с окървавени устни и ужасени очи.

— Вендерс! — каза с отровно презрение Ермунд, пристъпи напред и ритна раненото коляно на мъжа, който нададе нечовешки вой от болка. — Искаме господаря, не кучето. Позволил ти е да поносиш бронята му, а? Къде е той? — Ритна го отново. — Къде е?

— Достатъчно — каза Френтис. — Познаваш ли този мъж?

— Рекус Вендерс, главният придворен рицар и най-големият подлизурко на Дарнел. Предвождаше рицарите, които дойдоха за барона, а мен и хората ми предаде на воларианците. Онези, които не беше убил преди това.

— Аз... аз следвам своя васален лорд — заекна Вендерс. — Обвързан съм към него с клетва...

— Да ти пикая на клетвата. — Ермунд стъпи на шията му и натисна силно — Братовчедите ми загинаха в онзи ден, боклук мръсен!

Давока пристъпи напред и сложи ръка на гърдите на Ермунд, в очите ѝ гореше неодобрение. Рицарят я погледна гневно, после се обърна с яден вик и остави Вендерс да се дави на земята.

Френтис махна на Трийсет и четири. Бившият роб, който тъкмо чистеше острието на меча си, остави оръжието, приближи се и погледна Вендерс с обичайното си безразличие.

— Този човек беше номериран роб със специфични умения — каза Френтис на Вендерс. — Предполагам, че познаваш достатъчно воларианци и знаеш какво означава това.

Лицето на рицаря застина в гримаса на страх, а откъм бронята му се разнесе силна миризма.

— Вяра! — изпръхтя Греблото и се извърна с погнуса. — Да беше оставил на рицаря да го довърши, по-приятно щеше да е за гледане.

Отдалечи се да пребърка трупове за ценности. Престъпните навици трудно се забравят.

— Така — каза Френтис и клекна до Вендерс. — Нямаме достатъчно време за изкуството на моя приятел, затова сигурно ще разбереш защо държа отговорите ти да са откровени и кратки.

Рицарят започна да кима енергично в ограниченото пространство на шлема си.

— Ще ми кажеш всичко, което знаеш за лорд Дарнел и какви ги върши той във Варинсхолд — продължи Френтис. — Колко хора има, къде спи, какво яде. Ще ми кажеш също така къде държи аспекта на моя орден.

Направиха погребална клада за Грейлин и Френтис смънка кратка заупокойна молитва, защото за по-дълга церемония нямаха време. „Как да кажеш всичко за такъв човек в няколко изречения?“ — помисли си той. Опита се да изрецитира пасаж от Катехизиса, но след първите два-три стиха се оплете и спря. Другарите му се спогледаха неуверено, а Давока пристъпи напред.

— Моят народ се бои от такива като него — каза тя и гласът ѝ проехтя в ждрелото. — Мислим, че те крадат от онова, което принадлежи на малесата и на боговете, и че кражбата ги изкривява и

ги прави недостойни за клан и доверие. Този човек ми показа, че грешим.

Арендил пристъпи напред и се усмихна тъжно на увитото в плащ тяло на Грейлин.

— Понякога ми разказваше истории за Ордена, нощем, докато другите спяха. Всяка история беше различна и носеше нова поука. Надявам се, че съм го слушал с цялото внимание, което заслужаваха историите му.

Иллиан пристъпи до него, лицето ѝ се сгърчи от напирасци сълзи. Стисна здраво ръката му и каза:

— Каза, че кръвта ме правела дама, но животът ме бил направил ловджийка. И че според него второто ми пасвало повече.

Френтис пристъпи с факлата, поднесе я към подпалките и се дръпна назад.

— Сбогом, учителю — прошепна той на издигащите се пламъци.

Давока свали бронята на Вендерс, извади стрелите и превърза раните му. Действаше бързо и грубо, така че писъците на рицаря ехтяха надалеч и Ермунд се видя принуден да запуши с ръка устата му и да опре нож до гърлото му, докато Давока приключи. Опряха го на голям камък, сринал се от скалната стена, и оставиха една манерка така, че да може да я стига.

— Когато господарят ти те попита какво е станало — каза му Френтис, — кажи му, че Червения брат му праща поздрав и скоро ще се върне, за да си уредят сметките. Ако си умен, ще пропуснеш да му кажеш колко услужлив си бил.

— Вие всички сте глупаци — отвърна рицарят, открил в себе си останки от храброст сега, след като беше станало ясно, че няма да го убият. — Тази земя вече е на воларианците. Ако искате да живеете, трябва да прегънете коляно пред тях. Мислете ме за страхливец, ако щете, но след двацет години аз още ще съм жив, а всички вие отдавна ще сте ум...

Стрелата от арбалета на Иллиан издаде металически звън, когато се удари в скалата зад Вендерс, след като го бе пронизала в окото. Не беше за вярване, но той успя да изблее още няколко думи, които, уви,

се изгубиха в пръските разпенена слюнка, която изби на устата му, после клюмна напред, безжизнен и мълчалив.

— Извинявай, брат Френтис — каза Иллиан с израз на искрено разкаяние. — Пръстът ми се хлъзна.

Три дни се движиха на север. От клането в ждрелото бяха оцелели само два коня, две високи ренфаелски животни, които сега служеха като товарни коне под грижите на инструктор Ренсиал. Мъртвите воларианци се бяха оказали щедър източник на храна — в багажа им имаше ивици сушено месо и твърди сухари от пшеница и ечемик, от които ставаше изненадващо вкусна попара, ако ги накиснеш във вряла вода.

На третия ден скалите и доловете на Северен Азраел отстъпиха пред високите хълмисти равнини на ренфаелската граница, тревистите възвишения се издигаха наред богати пасбища, без горички или скали, които да им предложат подслон.

— Може да свърнем на изток — предложи Греблото. — Да тръгнем към крайбрежието. Там теренът е по-неравен. Помня го ясно от дните си на контрабандист.

— Нямаме време да заобикаляме — отвърна Френтис, макар че отлично разбираше защо бившият бандит държи да тръгнат на изток, „Тук е идеално за кавалерия, но нямаме друг избор.“

Продължиха напред, като избягваха пътища и селца, придържаха се към пасбищата, а хълмовете изкачваха само вечер, за да си направят лагер и да пренощуват. След още два дни преход наближиха река Андур, отвъд която, по думите на Арендил, имало достатъчно гора.

— Слава на Покойните — каза Иллиан. — Тук се чувствам все едно съм гола.

Бяха изминали пет мили следващата сутрин, когато го чуха — далечен гръм, придружен от леко треперене под краката им. Сред тях вече нямаше ни един достатъчно наивен да вземе тези звуци за начало на буря.

— Движат се на юг — докладва Давока, проснала се с ухо, долепено до земята. — Пред нас са — добави и се изправи. — Много

скоро ще са тук.

— Иллиан! Арендил! — Френтис им махна да яхнат конете. Инструктор Ренсиал свали набързо дисагите и им даде юздите. — В галоп на запад — каза им Френтис. — Не спирайте. След седмица би трябвало да стигнете до Нилсаел... — Млъкна, защото Иллиан внезапно пусна юздите и се дръпна назад със скръстени ръце. Арендил застана до нея, също захвърлил юздите.

— Това не е игра... — започна Френтис.

— Знам, че не е игра, брат Френтис — прекъсна го Иллиан. — А аз не съм дете, същото важи и за Арендил. След онова, което направихме, вече не сме деца. Оставаме.

Френтис ги гледаше безпомощно и се давеше в чувството си за вина. Идеше му да им кресне: „Ако умрете тук, вината ще е моя!“

— От самото начало беше ясно, че едва ли ще оцелеем, брат Френтис — каза Арендил с мрачна усмивка.

Френтис издиша бавно, преглътна напирания крясък, после плъзна поглед по нещастната си банда и не видя страх върху нито едно лице. Всички го гледаха с мълчаливо уважение и чакаха заповедите му. „Бях превърнат в чудовище, но тези хора ме направиха по-добър човек. Върнаха ме. Прибрах се у дома.“

Вече ясно усещаше треперенето на земята под краката си — нарастваше плавно и неотвратимо. „Сигурно са хиляда или повече.“

— Направете кръг — каза той и посочи едно малко възвишение на двайсетина крачки от тях. — Инструктор Ренсиал, моля, яхнете един кон и застанете заедно с мен в центъра.

Яхна другия кон, подкара го към възвишението и застана до Ренсиал, докато другите затваряха обръча около тях, оформяйки бодлив жив плет от изтеглени мечове и изпънати лъкове.

Първите конници се появиха пред погледа им след минути, неясни силуети в утринната мараня, двайсетина мъже, които препускаха в галоп. „Без брони са — помисли Френтис. — Волариански съгледвачи...“ Главата му се изпразни от мисли, когато различи лицето на водещия ездач. Слаб мъж на средна възраст с късо подстригана коса и много светли очи, с тъмносин плащ, който се развяваше зад него.

— Свалете оръжията — извика Френтис, смъкна се от седлото и тръгна напред с подкосени крака. Мъжът със синия плащ дръпна

юздите и спря коня си пред него.

— Братко — поздрави го инструктор Солис, гласът му бе дори по-дрезгав, отколкото го помнеше Френтис. — Май се движите в грешната посока.

8. РЕВА

Рева чу гласа на Четеца още преди да е стигнала площада и се зачуди как един толкова стар човек може да крещи толкова силно.

— ... Отецът е отвърнал погледа си от нас заради тези прокълнати еретици...

Затича се и скоро излезе на площада, който се оказа пълен с хора, всички загледани в центъра на откритото пространство и слушащи в захлас думите на Четеца.

— ... този град е дар от Отеца! Бижето, подарено на Обичаните и наречено на най-великия му слуга! А ние позволихме развалата на друговерците да загной тук...

— Дръпнете се! — Рева започна да си пробива път през множеството. Повечето зяпачи се отместваха, щом видеха лицето ѝ, други не бързаха толкова, а тя не беше в настроение за любезности. — Мръдни бе! — озъби се Рева и мъжът, който бе посегнал да я сграбчи за ръката, залитна назад с разкъравен нос. След това преминаването ѝ през тълпата стана по-лесно.

— ... прочистете този град! Това ми каза Отецът, това пише в Десетокнижието, макар че положих сериозни усилия да открия друг съвет. „Направете града ми чист като преди и взорът ми отново ще се обърне към вас...“

Рева най-сетне се измъкна от тълпата и видя, че в центъра на площада е пълно с коленичили хора, вързани с въжета и заобиколени от мъже с извадени мечове. Повечето мечоносци бяха жреци, забеляза Рева, а останалите бяха предимно мъже над средна възраст, твърде стари, за да участват в сраженията при стените. Като я видяха, немалко от тях очевидно се почувстваха неудобно, но имаше и такива, които я гледаха предизвикателно, един дори се осмели да ѝ препречи пътя, когато тя тръгна към Четеца.

Мечът изскочи мълниеносно от ножницата ѝ и мъжът побърза да се дръпне. Рева с изненада позна в смелчагата продавача на плодове, от

когото беше купила ябълка през първия си ден тук, на стъпалата на катедралата.

— Махни се от пътя ми — каза тя с глас тих и пълен с неприятни обещания.

Продавачът на плодове пребледня и отстъпи назад.

— Ето я! Идва! — извика напевно Четецът от стъпалата на катедралата. — Точно както предсказах. Незаконородената ученичка на курвата, фалшиво благословената.

Погледът на Рева попадна върху брат Харин, коленичил с окървавено лице пред редицата пленници. Велис стоеше на колене до учителя с вързани зад гърба ръце и дървена запушалка в устата. Аркен бе коленичил от другата ѝ страна, полюляваше се от слабост; лицето му беше бледо като платно, а главата му клюмаше.

— Имам една благословия за теб — викна Рева на Четеца и хукна напред, заслепена от червено. — Направена е от стомана, не от думи.

Любимият жрец на Четеца, онзи, който идваше да им носи бележниците му, се опита да я спре с неумело мушване на рапирата. Оръжието падна на плочките с все два от пръстите му. От двете страни на Четеца се редяха неговите епископи и на Рева не ѝ убягна фактът, че нито един от тях не пристъпи напред да го защити — повечето я зяпаха стреснати, а неколцина предпочетоха да отклонят поглед, един-двама дори се усмигнаха сякаш. Рева стисна стареца за предницата на робата и той се отпусна в хватката ѝ като чувал с картофи. Дръпна го едно-две стъпала надолу и вдигна заплашително меча си.

— Жреецът! — каза тя. — Кой е той? Знам, че докладва на теб.

— Такъв грях. — Старецът поклати глава, в очите му блестеше лудост и изумление. — Такава развала на священата плът. Точно ти, обещаната за нашето спасение, пропита от неестествена страст...

— Просто ми кажи! — Натисна го надолу, върхът на меча проби дрехата му.

— Ярката светлина на твоето приношение ще ни обедини. Обещано му е от пратеника на самия Отец...

— РЕВА!

Беше единственият глас, който можеше да я спре. Обърна се и видя чичо си да накуцва през тълпата; хората се отдръпваха да му направят път с наведени глави. Беше жалка гледка, изпосталял умиращ

човек, който си влачи краката и използва стар меч за бастун. Ала имаше и достойнство в тази жалка картинка, авторитет в нетрепващия му поглед, на който реагираха дори мечоносците — сведоха оръжията си, когато васалният лорд наближи бавно стъпалата.

Рева пусна Четеца и слезе при чичо си, който спря задъхан няколко стъпала по-надолу.

— Мисля — каза той със слаб глас, — че нашият народ ще иска да чуе новината, която носиш.

— Новина, чичо? — попита тя, задъхана от едва потиснат гняв.

— Да. Откровението на Отеца. Време е да го споделим с хората.

„Откровение?“ Рева плъзна поглед по множеството и видя различни изражения — имаше страх и надежда, но най-вече дълбока несигурност. „Това им предлага той — осъзна Рева и стрелна с поглед Четеца. — Предлага им сигурност. Лъжа, маскирана като велика истина. Ако го убия, няма да докажа, че греша.“

— Лорд Вейлин Ал Сорна идва да ни помогне! — каза тя високо, за да я чуят всички. — В момента се придвижва насам с голяма и силна армия!

— Лъжи! — изсъска Четецът и бавно се изправи. — Опитва се да заличи словото на Отеца чрез лъжи! И при това се позовава не на друг, а на Мрачния меч!

— Ал Сорна не е Мрачния меч! — извика тя, когато тълпата се разшумя. — Той идва да ни спаси. Аз съм лейди Рева Мустор, наследница на престола на това васалство и дъщеря на Верния меч. Наричате ме благословена, вярвате, че Отецът е обърнал зора си към мен. Аз казвам, че го е обърнал към всички нас. А Отецът не награждава убийството.

— Те отхвърлят любовта на Отеца! — Четецът посочи с костелив пръст коленичилите пленници. — Присъствието им зад тези стени отнема от силата ни!

— Отнема от силата ни? — Рева спря погледа си върху продавача на плодове, който се беше опитал да ѝ препречи пътя. — Ти! Ти имаш меч. Защо не съм те видяла на стените?

Мъжът се размърда и се огледа притеснено.

— Имам дъщеря и трима внуци, милейди...

— Които ще умрат, освен ако не удържим града. — Обърна се към един жрец, който стоеше близо до стъпалата, едър мъж с тънък

меч, който висеше от месестата му ръка като мокра вейка. — Ти, слуга на Отеца, и теб не съм виждала на стените. Но този мъж — и посочи Аркен, — него съм го виждала многократно там, виждала съм го да се бие и да пролива кръвта си във ваша защита. А този пък — посочи брат Харин — се труди неуморно и помага на ранените. А тази жена... — Очите на Велис грееха ярко, широко отворени над запушалката в устата ѝ. — Тази жена служи на васалството вярно и отлично в продължение на години, а напоследък се труди до изнемога, за да осигури прехраната на обсадения ни град.

Обърна взор към множеството.

— Не те отнемат от силата ни. А вие! Вие сте нашата слабост! Идвате тук като роби, в каквито воларианците искат да ни превърнат, и се кланяте на този лъжлив старец, пълните сърцата си с лесна омраза, макар да знаете, че Отецът говори единствено за любов!

Обърна се пак към едрия жрец.

— Остави това, преди да си се порязал. — Той я зяпна и мечът с тънкото острие издрънча върху плочките. Рева плъзна поглед по останалите мечоносци и всеки от тях захвърляше оръжието си, щом очите ѝ се втренчиха в него, някои свеждаха поглед от срам, други я гледаха с изумление.

Множеството отдясно внезапно се раздвижи и Рева погледна натам — Антеш и Арентес си пробиваха път през хората, следвани от домашната гвардия в пълния ѝ състав, дузина стрелци и мъжете от Кралската гвардия. Рева вдигна ръка, когато новодошлите тръгнаха към пушалките оръжията мечоносци, после посочи пленниците.

— Освободете тези хора, господо, ако обичате.

Погледна през рамо Четеца. Лицето му беше побеляло, може би от гняв, а може би от изумление.

— Катедралата се затваря до следващо нареждане. И не си показвай лицето извън нея, ясно? — Прибра меч си в ножницата и слезе по стъпалата към васалния лорд. — Мисля, че имаш нужда от почивка, чичо.

Той кимна уморено и се усмихна, после изведнъж примигна стреснато, а очите му се разшириха, вперени в нещо зад гърба ѝ. Рева се обърна и видя Четеца да връхлита отгоре ѝ с кинжал в костеливата си ръка, оголил жълтите си зъби в ненавистна гримаса. Беше твърде близо и връхлиташе твърде бързо, та Рева да се дръпне настрана или

да парира удара. Зърна нещо да разсича въздуха край нея, после Четецът се сви на две, кинжалът му я одраска пътьом по ръката и той се срина на катедралните стъпала пред нея. От корема му стърчеше мечът на дядо й. Старчокът се закашля, сгърчи се и умря.

Рева улови чичо си, преди да е паднал, прихвана главата му в скута си. Сложи ръка на гърдите му и усети все по-бавния пулс на сърцето.

— Досега... не бях убивал... никого — каза той. — Радвам се... че именно той... се оказа първият. — Вдигна треперлива ръка към лицето й и Рева я притисна към бузата си. — Никога... не се съмнявай... в любовта на Отеца, моя прекрасна... племеннице. Обещай.

— Обещавам, чичо. Не се съмнявам сега, няма да се усъмня и за в бъдеще, никога.

Той се усмихна, кървясалите му очи загубиха блясъка си.

— Брадор — прошепна той.

— Чичо?

— Мъжът, когото жрецът наричаше „лорд“... името му е... Брадор... — Костеливата ръка се отпусна в нейната. Очите му още гледаха нагоре към лицето й, но Рева знаеше, че вече не виждат нищо.

Васален лорд Сентес Мустор бе положен за вечността в семейната крипта зад стените на имението. По нареждане на Рева присъстваха само тя и мъжете, които носеха ковчега. Искала бе да присъства и Велис, но тя още не беше на себе си след изпълнения със събития ден, върнала се бе в имението пребледняла и с блуждаещ поглед и се бе заключила в стаята си. Рева отпрати носачите и до вечерта седя сама до ковчега. Беше обикновен чамов сандък, който изглеждаше не на място до пищно гравирани мраморни саркофази на предците й. След време трябваше непременно да се погрижи за това. Отвън долиташе тихият ритмичен звук на каменните гюлета, които обсадните машини изстрелваха неуморно към поредната разширяваща се пробойна в стената. Според доклада на Антеш му бяха необходими само още две седмици, за да завърши вътрешната стена.

Надявала се бе, че като поседи тук с костите на предците си, ще получи някакво прозрение, ще й хрумне гениална идея или хитра

стратегия как да спаси града, след като крепостните му стени поддадат окончателно. Уви, получи само изтръпнали от студа задни части и чувство за загуба, което бе толкова силно, че все едно гигантска ръка беше изгребала вътрешностите ѝ.

Стана, отиде при ковчега и бръсна с пръсти nelaкираното дърво.
— Сбогом, чичо.

Велис ѝ отвори вратата на седмото почукване, бледа и със зачервени очи. Подобие на усмивка прекоси лицето ѝ, после тя се обърна към стаята и влезе навътре, като остави вратата отворена. Рева я затвори след себе си и погледна Велис. Тя седеше на бюрото си, където я чакаше пергамент, изписан наполовина с красивия ѝ почерк.

— Официалното писмо с оставката ми — каза тя и взе перото. — Мисля да приема предложението ти за коня и златото. Когато всичко това приключи, разбира се. Чувам, че Далечният запад предлага много възможности...

Млъкна, когато Рева се приближи и сложи ръце на раменете ѝ. Младата жена явно не бързаше да ги дръпне и Велис вдигна очи да срещне погледа ѝ в огледалото.

— Нали уж беше петно.

Рева се наведе и я целуна по шията. Велис ахна от удоволствие, което изпълни Рева с чувство на екстаз.

— Петното се отми — каза тя, хвана Велис за ръцете и я поведе към леглото. — Сега е дар.

„Грешно ли е? — питаше се тя на следващата сутрин. — Да се чувствам толкова добре във време като сегашното?“ Докато трая съвещанието с капитаните, вниманието ѝ бе наполовина съсредоточено върху усилието да държи под контрол напиралците усмивки, а към Велис дори не смееше да погледне, от страх че ще се ухили до уши или ще се изчерви като домати. Чичо ѝ беше мъртъв, Четецът — заклан на стъпалата на собствената си катедра, градът бе на ръба на унищожението, а тя можеше да мисли само за чудната нощ, която бе преживяла.

— Просто не е достатъчно, и толкова — настояваше Антеш и потропваше с кокалчета по разпънатата карта на масата в библиотеката. — Можем да ги задържим при пробойните за не повече от няколко часа, а те през цялото време ще атакуват друга част от стената, за да разделят силите ни.

— Какво друго можем да направим? — попита Арентес, старият командир на стражата. — Отбраната на този град разчита единствено на стените. Няма резервен план. Милейди — той се обърна към Рева, — би помогнало, ако имахме някаква представа след колко време Мрач... ъъ, лорд Ал Сорна ще успее да доведе армията си тук.

Рева успя да не вдигне високо вежди. „Той ми е повярвал.“ А после видя напрегнатия поглед на лорд Антеш и осъзна, че старият гвардеец не е сам в заблудата си. „Те наистина вярват, че Отецът ми е изпратил някакво свещено видение.“

— Тези... подробности не ми бяха разкрити, милорд — отвърна тя. — Трябва да планираме така, че да удържим града възможно най-дълго.

Антеш въздъхна и се загледа отново в картата.

— Може би ако построим кули тук и тук, точно зад новите стени. И да ги напълним със стрелци, които да посрещнат воларианците с масиран обстрел...

Лордът на стрелците продължи да развива тезата си, но Рева не го слушаше, а разглеждаше картата. Направи ѝ впечатление почти идеално кръглата ѝ форма. Празното петно на площада беше като центъра на мишена за стрелба с лък, улиците наоколо бяха подредени като концентрични кръгове. Рева посегна за едно парче въглен и започна да чертае по картата.

— Мислим в прекалено малък мащаб — каза тя на двамата лордове, докато чертаеше серия от черни кръгове през улиците, всеки по-малък от предишния. — Не две вътрешни стени, а шест. Всяка трябва да се удържи възможно най-дълго. Стрелци на всеки покрив. Улиците се тесни, така че не е нужно стрелците да са многобройни. Когато пробият една стена, се изтегляме зад следващата.

Арентес дълго разглежда плана ѝ, преди да каже:

— Това означава да сринем четвърт от града.

— Града ще го построим отново, но хората не можем да върнем от мъртвите. — Погледна Антеш. — Милорд?

Лордът на стрелците кимна бавно.

— По всичко личи, че Отецът правилно е избрал своята благословена. Но ще трябва да работим здраво, за да приключим новите стени преди външната да е паднала.

— Да се хващаме на работа тогава. Пък и според мен хората ще се зарадват на всичко, което обещава да отвлече вниманието им от неспирните трясъци.

Велис организира работни бригади по местоживеене, като начело на всяка сложи по един опитен строител. Работеха на смени от по седем часа и никой не гладуваше сега, когато строгото разпределяне на дажбите беше зарязано в полза на по-неотложни неща. Нощем събаряха къщи, които се издигаха в града от векове, и от тухлите и камъните им издигаха барикадите, които бързо се сдобиха с името „пръстените на благословената дама“. По-високите къщи бяха превърнати в миниатюрни крепости с дървени платформи, монтирани към покривите, за да поемат още стрелци, всяка добре заредена с оръжия и мунции. Многобройни мостчета бяха опънати между покривите на къщите, така че подкрепления да се придвижват от едно място на друго.

През това време Рева репетираше с домашната гвардия и градската стража как ще реагират на предстоящата воларианска атака.

— Това наистина ли е необходимо сега? — попита я Велис, като гледаше войниците, които за десети път се спускаха от стените, а Рева отброяваше на глас секундите.

— Всеки, когото убием на стената или при пробойните, е един по-малко, когото да убием на улиците — обясни Рева. Отиде при сержанта на домашната гвардия, който стоеше задъхан заедно с хората си. — По-добре отпреди, но пак с твърде бавно. Още веднъж.

— Имаш късмет, че те обичат — отбеляза Велис, докато гвардейците потегляха на бегом обратно към стълбището.

— Оказва се, че благословията на Отеца, истинска или не, може да върши чудеса.

Велис кимна и нацупи устни.

— Аз, въ, мислех да прегледам още веднъж запасите в мазето. Сигурно ще ми отнеме час или дори повече.

Поклони се официално и тръгна, а Рева можеше единствено да се надява, че гвардейците ще отдадат изчервеното ѝ лице на тренировките. Така я караха след онази първа приказна нощ — кратки, но вълнуващи срещи в тъмни ъгълчета, а чувството, че крадат ценно време за личните си удоволствия, прибавяше особена тръпка към любовта им.

— Трудиш се здравата, а?

Рева се обърна и видя Аркен да върви към нея с вдървена походка, лицето му бе напрегнато от потисната болка.

— Връщай се в леглото — нареди му тя.

— Още една минута в лечебницата и ще полудея — отвърна Аркен. — Брат Харин е добър човек, но историите му нямат край. Знаеш ли, че това му е петата война? Ако му позволиш, ще ти разкаже всичко за предишните четири с най-големи подробности.

Рева видя решимостта в погледа му и се отказа.

— На лорд Антеш му трябва помощ в източния квартал — каза тя. — Стигнали са до стара винарна с необичайно дълбоки основи.

Той кимна, но после се поколеба.

— Никога няма да идем в Пределите, нали? Дори ако спечелим тук.

Загледана в широкото му честно лице, Рева видя, че момчето, което познаваше преди, е изместено от този добър и храбър мъж, който стоеше срещу нея сега. Стана ѝ болно, защото знаеше, че той не може да остане с нея. На нея един брат би ѝ дошъл добре, но Аркен вече си имаше сестра.

— Спрях се на лейди губернаторката на Кумбраел — каза тя. — За моя официална титла. Както самият ти каза, васална дама не звучи добре.

— Лейди губернаторка — повтори той с широка усмивка. — Приляга ти. — Сгъна се в изящен реверанс, примижа и разтърка гърба си, докато се изправяше, после тръгна към източния квартал.

Беше с Велис, когато камъните изведнъж спряха да падат. Лежаха с преплетени крайници върху купчина кожи в едно тъмно къоше на избата, потни и задъхани.

— Обичам ръцете ти — каза Велис, сплете пръсти с нейните и я целуна по врата.

— Груби са, с мазоли, а ноктите ми са направо ужасни — отвърна Рева. — А краката ми са по-зле и от тях.

— Ти не си добре. — Велис се надигна да я целуне по устните и целувката се проточи. — Всичко в теб е възхитително, всеки сантиметър.

Рева се изкиска, когато устните на Велис се смъкнаха по-надолу, и зарови пръсти в богатата ѝ коса с дъх на ягоди...

— Чакай! — каза тя, осъзнала изведнъж промяната.

— Какво? — Велис вдигна глава и се нацупи.

— Спряха. — След толкова време отсъствието на постоянния трясък беше като безкраен вик от тишина. Рева се измъкна от прегръдката ѝ и посегна за дрехите си.

— Мислех си да помогна на брат Харин с ранените — каза Велис, докато се обличаха. — На този етап няма какво друго да направя, нали така?

Впери в Рева разширени очи, сбърчила чело в израз на отчаяна надежда. Рева закачи меч на гърба си и спря да я млесне по устните.

— Пази се — каза и отметна един кичур от челото на Велис. — Обичам те.

Куритаят изпъшка тихо, когато мечът го посече през очите, и това беше първият път, когато Рева чуваше някой от тях да даде израз на болка. Тя скочи и заби и двете си стъпала в гърдите му, докато той сечеше празния въздух, ослепен, но все още крайно опасен. Ритникът го запрати към стената и той се прекатури през парапета върху главите на другарите си. Рева се претърколи на крака, като избегна удари с меч от три страни; домашната гвардия се събираше около нея, мушкеше и сечеше с алебардите си.

Рева преброи набързо хората си и установи, че вече е загубила близо половината под свое командване. Хвърли поглед към вътрешната стена около първата пробойна — видя купища волариански трупове и непрестанен дъжд от стрели, с който техните хора по покривите засипваха врага. Но нападателите, изглежда, се бяха организирали,

плътен възел от мъже с щитове се придвижваше бавно напред, следван от други бойци, които го използваша за прикритие. „Време е.“

— Отстъпи! — извика тя, хвърли се напред да пониже оголения врат на един куритай, после се обърна и хукна заедно с гвардейците. Тичаха по-бързо, отколкото на тренировките, спуснаха се на бегом по стъпалата и се прехвърлиха през първия пръстен, без да загубят нито един човек. Куритаите не се поколебаха и за миг, хвърлиха се тичешком към новата стена, но падаха с десетки, пронизвани от стрелците по покривите. Онези, които все пак успяха да изкатерят пръстена, бяха толкова малко, че защитниците бързо ги посякоха.

— Запомнете сигнала — каза Рева на сержант Лаклин. — Чуете ли три изсвирвания с рога, отстъпвате към следващия пръстен.

— Знам, милейди. — Лаклин избърса потното си чело и се ухили. — Накарахме ги да платят скъпо и прескъпо, нали?

— Безспорно. Да видим дали ще ги принудим да платят цялата цена.

Хукна към западния участък, където Антеш събираше хората си след отстъплението към втората стена. Наведе се в движение, когато една от огнените топки на воларианците падна на няколко метра пред нея. Гореща вълна, примесена с дим, понесе искри и парчета от тухли. Антеш беше предвидил тази тактика и бе организиран противопожарни отряди, които да патрулират по улиците между пръстените. Сега те се появиха с кофи в ръце, предимно възрастни хора и по-малко младежи. Атакуваха пожара с ожесточението на рота гвардейци, пясък и вода угасиха пламъците само за няколко минути. Пожарът се оказа изненадващо малък за толкова голяма огнена топка.

— Добре е да живееш в град от камък, милейди — каза водачката на пожарната команда, яка жена на средна възраст, която Рева помнеше от опашката молители в деня, когато се беше вмъкнала в имението на васалния лорд. Въпреки думите ѝ Рева виждаше пет-шест димни колони, които показваха, че не всички части на града са недостъпни за огъня.

— Не се отпускате, момчета! — Антеш стоеше на един покрив с изглед към западния участък. Избрал бе за свой команден пост сградата, в която се помещаваше гилдията на зидарите, най-стабилната

сграда в града, с дебели зидове и тесни прозорци, идеални за стрелците. Под тях воларианците се трупаха около стената с вдигнати щитове, а през пробойната се стичаха още и още. Изглежда, им бе наредено да атакуват самата стена, а не да се изкатерят по нея, между щитовете се виждаше как блъскат с късите си мечове по прясната зидария в организиран опит да я съборят.

Рева взе едно гърне с масло за осветление и го хвърли върху щитовете, гърнето се пръсна и течността ги заля. Огнена стрела последва гърнето и много скоро воларианците се видяха принудени да захвърлят горящите щитове и повечето загинаха от стрелите, с които защитниците ги засипаха моментално. Но през пробойните идваха други, сякаш войската им нямаше край.

Отдясно се чу рог, две изсвирвания, сигнал, че всеки миг ще се отвори нова пробойна.

— Дръжте здраво тук! — каза тя на Антеш и хукна към най-близкото мостче между покривите.

Два батальона свободни мечове атакуваха в различни точки по протежение на северния пръстен; единият срещаше отпор, но другият бе успял да се прехвърли през стената — малък, но растящ възел от щитове, засипван със стрели и какво ли още не. Тук защитниците бяха предимно цивилни граждани, подсилени с няколко стрелци и гвардейци, но липсата им на военен опит донякъде се компенсираше от ожесточението, с което се сражаваха. Рева видя как един едър мъж на преклонна възраст с кожена престилка на дърводелец напада воларианския възел с брадва, следван от неколцина млади чираци. От покривите наоколо хората хвърляха по врага камъни и шишета, както и непрестанен порой от псувни и обиди.

— Умрете, лайна такива, еретици мръсни! — кресна една млада жена, вдигна голямо строително блокче над главата си и го метна по воларианците. Снарядът падна в средата на покрива от щитове и проби дупка. Рева видя своя шанс, хукна към ръба на покрива и скочи. Падна върху един войник, който тъкмо се опитваше да стане и да запуши с щита си отвора в защитата. Мъжът омекоти падането ѝ и се строполи на паветата. Мечът се заби в отворената му уста и прониза мозъка. Къси мечове се насочиха към нея и Рева скочи, въртеше се и се извиваше, мечът ѝ летеше като сребърна резка, намираше очи и гърла с ужасяваща точност. Като видяха какво прави тя, цивилните удвоиха

усилията си, старият дърводелец размахваше свирепо брадвата си и ревеше, а чираците му налагаха де що сварят със секири и чукове. Други притичаха от къщите наоколо, награбили ножове и сатъри. Трети нямаха никакво оръжие, хвърляха се върху гърбовете на воларианците, млатеха ги с юмруци и им деряха очите.

Воларианците скоро се прекършиха под натиска, някои пробваха да се изкатерят обратно по стената, но до един бяха поразени със стрели в гърба. Други се биха до края, а един дори успя да отблъсне цивилните, застанал над свой повален другар, размахваше меча си с икономичните и умели движения на ветеран. Зъбеше се на цивилните и крещеше неразбираеми проклетия, докато хората събираха кураж за нова атака, а после видя Рева и се вкамени.

— Много си смел — отбеляза тя и атакува още преди да е изрекла наблюдението си докрай. Приключи бързо — храбрият ветеран се закашля и умря, след като мечът ѝ намери тясната пролука под нагръдника му.

— Може ли? — обърна се Рева към дърводелеца и кимна към брадвата му. Той ѝ я даде с безмълвно обожание в очите.

— Този мъж — каза им тя, обкрачила трупа на ветерана, и се наведе да свали шлема му, — вероятно е герой сред своите. Редно е да знаят какво се случва с героите им в този град.

Чуваше заповедите, които воларианските сержанти и офицери крещяха на войниците си от другата страна на стената, прегрупирайки ги за нов удар, но гласовете утихнаха внезапно, след като Рева метна главата на ветерана през стената.

— Бихте се добре — каза тя на хората с усмивка, успя дори да скрие раздражението си, когато те започнаха да коленичат пред нея. — Съберете оръжията на убитите и бъдете готови. Това съвсем не е краят.

Удържаха външния пръстен до полунощ. Пробивът дойде при източната стена, когато един батальон от войници роби, с цената на много жертви, разби стената с таран, а куритаите нахлуха през отвора да затвърдят успеха им. Лорд Арентес бе наредил да изсвирят тройния сигнал с рог и предварително репетираното оттегляне започна. Стрелци прикриваха изтеглянето им със залпове от покривите, пускаха по пет стрели, после отстъпваха дващсет крачки, спираха и изстрелваха

още пет. На улиците долу хора влачеха каруци и мебели да заприщят за кратко пътя на връхлитащите воларианци, после хукваха на свой ред към следващия пръстен.

Рева взе лъка си и застана на най-високия покрив зад втория пръстен, гледаше как защитниците спринтират през петдесетте метра изравнен със земята град, превърнат сега в ничия земя — а скоро щеше да бъде превърнат и в кланица. За щастие на воларианците им беше кипнала кръвта, и защо не, в крайна сметка най-последно можеха да оберат плодовете на тежките си усилия, клането и изнасилванията бяха неизбежната награда за всеки, който превземе вражески град. Затова те се изсипаха в кланицата с размахани мечове, жадни за кръв и без щитове.

По-късно Антеш го нарече най-великия час в историята на кумбраелското лъкометство, и с право, защото гледката беше невероятна. Толкова много стрели имаше във въздуха, че бе почти невъзможно да се види резултатът, все едно се взираш през гъст дим с надежда да видиш пожара. Рева изстреля шест стрели за шест секунди, Аркен се опитваше да не изостава от темпото ѝ — стоеше до нея и кривеше лице от болка при всяко опъване на тетивата. Бурята продължи една минута и нито един волариански войник не стигна до втория защитен пръстен. Антеш даде заповед за прекратяване на стрелбата, въздухът се изчисти и разкри килим от трупове, покрил кланицата. Нито един воларианец не бе успял да се приближи на по-малко от десет метра до стената. В прикритието на съседните улици се виждаше по някой оцелял, неколцина се препъваха на открито, ранени в крайниците, всичките варитаи, ако можеше да се съди по странно спокойните им изражения.

Рева ги довърши лично, по една стрела за всеки, а когато и последният падна, откъм защитниците се надигна грозно ръмжене, което скоро се усили до рев, пълен с омраза и предизвикателство.

Нямаше почивка за защитниците тази нощ: воларианците си пробваха късмета с огън вместо с масирани атаки, мятаха гърнета с масло по пръстена и палеха маслото с огнени стрели. Още веднъж каменните градежи дадоха предимство на алторците и пожарите бързо бяха потушени. Но за разлика от камъка, хората горяха и при брат

Харин скоро потърсиха помощ десетки пострадали. Трупаха се пред катедралата, защото Рева я беше дала на лечителя за временно ползване, скамейките бяха превърнати в легла и повечето вече бяха заети. Само един от епископите бе имал глупостта да възрази, побелял стар духовник, който стискаше жезъла си с треперещи ръце и й цитира намръщено един стих от Деветата книга: „Само мир и любов могат да живеят в къща, която е благословена от взора на Отеца.“

— „Не извърщай погледа си от хората в нужда — контрира Рева, позовавайки се на Втората книга. — Защото Отецът никога не би го направил.“ Махни се от пътя ми, старче.

Обгорените хора бяха тъжна гледка, с опърлена коса и дълбоки сълзящи рани по кожата, пищяха от нетърпима болка, която утихваше единствено след високи дози червен цвят.

— Още един ден като този и всичко ще изчезне — каза тъжно Велис. Облечена бе с проста рокля, покрита с кръв и мръсотия, с навити ръкави и прибрана назад коса, лицето й омазано с пот и сажди. На Рева ужасно й се искаше да я целуне, тук и сега, пред очите на навъсения епископ и Отеца, ако Той изобщо поглеждаше насам, в което Рева се съмняваше дълбоко.

— Внимавай, любов моя — прошепна Велис, разчела правилно погледа й. — Хората тук се оказаха по-толерантни, отколкото очаквах, но това няма да го приемат.

— Не ми пука — каза Рева и посегна да хване ръката й.

— Просто спечели битката, Рева. — Велис плъзна за миг палец по ръката й, после я пусна. — После ще решим за какво ни пука най-много.

Вторият пръстен издържа през нощта, но на сутринта в една сграда близо до южната стена пламна пожар. Беше склад на тъкаческата гилдия, пълен с топове ленен плат. Огънят се разгоря толкова бързо, че пожарните команди не успяха да го овладеят, горещината скоро стана нетърпима за защитниците и Рева заповяда да се оттеглят към следващия пръстен. Този път дадоха жертви при изтеглянето — воларианците реагираха по-бързо, възползваха се максимално от настъпилния хаос и се прехвърлиха през стената, докато собствените им стрелци ангажираха вниманието на стрелците по

покривите, немалко от които паднаха в мелето, задръстило улиците долу. Групи стрелци се оказаха отрязани от основната сила на армията, окопах се в подсилени къщи, истински малки крепости, и взеха висок данък на воларианците, които дойдоха да ги изкарат оттам.

Рева гледаше от един покрив как група варитаи многократно се опитва да превземе параклис на няколко улици по-нататък: катереха се по стените, опитваха се да влязат през прозорците, но трупозете им неизменно политаха обратно. Накрая обградиха сградата и я атакуваха със стотина гърнета масло, после офицерът им хвърли запалена факла. Пламъците се разгоряха бързо и защитниците изскочиха от параклиса, не подгонени от страх, а пришпорвани от дива ярост, хвърляха се срещу варитаите без помен от страх. Рева се поизправи от изненада, когато позна човека, предвождащ защитниците — едър и облечен в жреческо расо, — който сечеше воларианците с меч с тънко острие. „Жрецът от площада.“ Той загина, разбира се, той, както и всички останали, посечени и заклани на улицата, но не преди да са повалили поне два пъти повече врагове от собствената си бройка.

Рева тъкмо се обръщаше, когато нещо се удари в плочите на покрива с влажен звук. Търколи се по покрива и спря в краката ѝ — и тя видя отпуснато жълтеникаво лице и празни очи, вперени в нея. Чуха се още такива звуци. Рева се огледа и осъзна, че от небето ваят глави. Чу жена да пици на улицата долу, вероятно познала някой от страшните снаряди.

Отиде в имението, където Арентес и Антеш обсъждаха нещо над една карта.

— Имаме ли пленници?

Двайсетина мъже бяха държани под стража в едно къоше на градините, повечето ранени и до един занемели в очакване на смъртта. Без изключение бяха свободни мечове — куритаите и варитаите не се предаваха, а защитниците доубиваха ранените, защото, дори ранени, войниците роби продължаваха да се бият.

— Всичките са офицери или сержанти — обясни Антеш. — Надявахме се да изкопчим нещо от тях.

— Ние сме от тази страна на стените, те — от другата — отвърна Рева. — Друго не ни трябва да знаем. — Обърна се към сержанта от

домашната гвардия, който отговаряше за пленниците. — Имаш ли някакъв проблем с това? Ако е така, ще се погрижа лично.

Сержантът поклати мрачно глава и стисна алебардата си.

— Искам ги на големи интервали — каза му Рева. — По целия пръстен. Най-вече там, където свободните мечове са най-нагъсто.

Застави се да остане и да гледа, стори ѝ се странно, че едва шепа го удариха на молба или се опитаха да избягат. Със сигурност бяха наясно, че не могат да се спасят, че пленничеството само отлага неизбежното. Повечето бяха твърде уплашени и отчаяни да направят друго, освен да тръгнат с препъване и сълзи към дръвника за обезглавяване, стискаха очи или повръщаха от ужас, преди брадвата да се спусне, но един се държа предизвикателно — застана пред смъртта с вдигната глава и нахален поглед, а когато го натиснаха да коленичи, погледна Рева право в очите и каза:

— Елвера.

Рева кимна леко в отговор.

— Не сте по-добри — каза той на езика на Кралството. — Не по-добри от нас.

— О, не — отвърна тя. — Аз съм много по-лоша.

Незнайно как бе успяла да заспи и се събуди на един покрив близо до площада. Аркен седеше на ръба недалече от нея. Беше намерил отнякъде одеяло да я завие, ала въпреки това Рева трепереше в студения нощен въздух.

— Може пък да сме си купили малко почивка — каза той. — С онова с пленниците. От близо два часа не е имало атака. — В гласа му нямаше неодобрение или присъда, а само уморено примирение.

— Ще се върнат — каза тя, изправи се и се разкърши. — Лорд Арентес те похвали за помощта, която си оказал на Кралската гвардия вчера. Като го слушам, май искат да те осиновят.

— Няма ни един свестен стрелец сред тях — каза той и сви рамене. — Не е трудно да изпъкнеш.

Рева придърпа одеялото около раменете си и се загледа в наполовина разрушения град под себе си. По завзетите от воларианците улици горяха пожари, войници притичваха от врата до врата — бяха си научили урока и се опитваха да не остават на открито

повече от крайно необходимото, защото алторските стрелци само това чакаха. Под нея хора се събираха на групи в претъпканите улици зад третия пръстен, седяха около готварски огньовете или спяха от изтощение, налягали по паважа. Почти не говореха, само дете ще заплаче или сержант ще подвигне шега към някой задрямал постови.

— Аз излъгах, Аркен — каза Рева.

— За какво?

— За Ал Сорна. Никакво видение не съм имала, не съм получила знак от Отеца. Ал Сорна като нищо може още да е в Пределите. Може би изобщо не е имал намерение да идва насам. А и защо да ни помага? Тази земя е пълна с хора, които проклинат името му.

Чу го да става, а след миг ръцете му я прегърнаха, силни и топли.

— А ти какво мислиш? Че няма да дойде?

„Върнах се в тази земя да намеря сестра, а намерих две.“

— Не — прошепна тя и преглътна, видяла колона варитаи да се строява на улиците при южната стена. — Не. Ще дойде.

Поредният щурм започна при зори и продължи през целия ден. Воларианците атакуваха на четири различни места, като всяка нова атака бе предшествана от обстрел с обсадните машини. И не само заловени защитници този път, а жени и деца имаше сред отсечените глави, които се разцепваха като дини по калдъръма на улиците, докато алторците събираха кураж за поредната атака. Както можеше да се очаква, някои се пречупиха — един цивилен се отдели от взвода си и прескочи стената, когато в редиците им тупна глава на момиче; крещеше и размахваше сатър, хвърли се право към свободните мечове, които напредваха към пръстена, и скоро изчезна в мелето от сечащи мечове.

Рева беше в постоянно движение, притичваше от място на място според най-голямата нужда, убиваше с лък или меч, за да възвърне отстъпените позиции. Понякога бе достатъчно просто да се появи някъде и хората да я видят — видеха ли я на някой покрив или скочеше ли сред тях, дори най-отчаяните намираха кураж в себе си и се включваха отново в битката. Но по пладне Рева разбра, че моментът е дошъл, и нареди да изсвирят тройния сигнал.

Тичаше с Аркен по едно висящо мостче към четвъртия пръстен, когато видя лорд Арентес на улицата долу да се бие заедно с малка група обградени гвардейци. Варитаи ги нападаха от всички страни.

— В плътна група! — извика старият командир, докато хората му бавно, сантиметър по сантиметър, се придвижваха към защитата на третия пръстен. — Стъпка по стъпка.

Рева свали лъка от гърба си и бързо отстреля трима варитаи, но това не беше достатъчно. Стегната формация от свободни мечове се включи в мелето, удари гвардейците и смаза фланговете им. Рева видя как Арентес парира удар с меч и на свой ред посича противника си, ала мечът му остана заклещен в рамото на воларианеца. Рева метна лъка през рамо и скочи от мостчето. Приземи се насред битката с изваден меч и порази един воларианец, който нападаше Арентес. Друг се хвърли към нея, но попадна под Аркен, който тъкмо скачаше от мостчето, размахал дивашки брадвата си.

— Към стената, милорд! — каза тя на Арентес и хукнаха натам. Прехвърлиха се тромаво с помощта на защитниците от другата страна на пръстена, докато стрелците по покривите държаха воларианците на разстояние.

Вдигна поглед и видя Аркен да се прехвърля през стената, едър силует на фона на ясното синьо небе... а после младежът изведнъж се срина на улицата пред нея.

— Аркен?

Лицето му бе притиснато в калдъръма, смачкано, очите замъглени и невиждащи. Волариански къс меч стърчеше от гърба му.

Третият пръстен издържа не повече от час, въпреки клането, което Рева организира около трупа на Аркен, когато свободните мечове се прехвърлиха през стената. Яростта ѝ бе такава, че изгуби всяко чувство за време, биеше се, неподвластна на умора и изтощение. Враговете прииждаха и тя ги убиваше, докато някой не я стисна силно за ръцете и не я повлече назад. Чак тогава осъзна къде е и какво прави, видя, че дясната ѝ ръка е напоена в червено до рамото, после отново втренчи поглед в тялото на Аркен, което лежеше сред воларианските трупове. Скоро го изгуби от поглед, когато завиха зад някакъв ъгъл и я прехвърлиха през петия пръстен.

— Милейди? — Антеш се взираше в нея, сложил решително ръка на рамото ѝ. — Моля ви, милейди.

Тя примигна няколко пъти и бавно се изправи.

— Колко ни останаха?

— Половината в най-добрия случай. Твърде много загубихме, когато последният пръстен падна.

„Аркен...“

— Да, загубихме твърде много.

Тя сведе поглед към меча в ръката си и видя, че половината от острието се е отчупило. Не помнеше кога е станало. Захвърли го на паветата, видя едно корито за водопой на животни и потопа глава във водата, за да отмие кръвта от косата си.

— Тук не можем да удържим — каза тя на Антеш, след като извади главата си от водата. — Да се изтеглим към последния пръстен. Там кланицата е по-широка.

Докато Антеш и Арентес организираха последната отбрана, Рева отиде в имението. Намери меча там, където го беше оставила, подпрян край огнището в памет на чичо ѝ. Взе го и ѝ се стори по-лек, отколкото го помнеше. Острието бе наточено и лъскаво, следите от кръвта на Четеца отдавна бяха изчистени.

— Не за теб дойдох тук — каза тя на меча. — Но и ти ще свършиш работа.

Шестият и последен пръстен беше изграден около катедралния площад и на всеки квадратен метър от него имаше поне по трима-четирима защитници. Твърде старите, невръстните и тежко ранените бяха намерили убежище в катедралата. Оцелелите гвардейци бяха заели позиции на самия площад, готови да отблъснат евентуален пробив. Личеше си, че са уморени до смърт, но всички изправиха гърбове, когато я видяха да приближава, метнала на рамо меча на дядо си.

— Реших, че е време — каза тя. — Време е да ви благодаря за службата. От този момент сте освободени с пълни почести и можете да си тръгнете когато сметнете за уместно.

Смехът, който последва, бе изненадващо силен, макар и краткотраен, благодарение на лорд Арентес, който изръмжа

неодобрително.

— Може спокойно да се каже — продължи Рева, — че семейството ми не винаги е заслужавало такава отлична служба като вашата. Същото, откровено казано, важи и за мен. Защото работата е там, че аз не съм благословена. Аз... аз излъгах... — Не довърши, защото капка дъжд падна върху ръката ѝ, което беше странно, защото вече от седмици по небето нямаше и едно облаче. Рева вдигна поглед и видя небосвода да се смрачава, облаци да се събират с неестествена бързина. Скоро завая, дъждът падаше косо, носен от бурен вятър, пожарите от другата страна на пръстена бързо угасваха под пороя.

— Милейди! — извика Антеш от едно мостче между покривите и посочи на юг. — Нещо става!

9. ВЕЙЛИН

Кара залитна леко, а облаците се раздвижиха в небето, прозирни валма като разчепкан памук, които се сляха в тъмни пипала и се оформиха в бавно въртяща се спирала, широка цяла миля.

— Добре ли си? — попита я Вейлин и посегна да я хване, преди да е загубила съвсем равновесие.

— Само малко ми се зави свят, милорд — отвърна девойката с фалшива усмивка. — Отдавна не го бях правила. — Пое си дълбоко дъх и отново вдигна очи към небето. Свеж ветреца разлюля тревата на билото. Спиралата се въртеше в небето и потъмняваше с всяка секунда, пипалата се вплътниха във врящи планини от сиво и черно. Кара изскърца със зъби и изпъшка като от болка. След миг врящите облаци поеха към обвития в дим град, на цели шест мили от тях, тътен на гръмотевици оповести прехода им, светкавици ги разсичаха от време на време.

Кара се срина на колене, лицето ѝ беше бледо, очите ѝ — прибулени от изтощение. Лоркан и Маркен се втурнаха към нея, младият талант хвърли укоризнен поглед на Вейлин, който той се престори, че не е видял. Плетача стоеше настрана, на обичайно ведрото му лице бе изписано дълбоко объркване. Крачеше напред-назад, стиснал здраво все по-дългото въже, което плетеше. Доколкото беше известно на Вейлин, Плетача не беше използвал дарбата си нито веднъж, откакто се беше присъединил към армията им, макар често да изнасяше ранени от бойното поле след края на поредното сражение. Кръвната песен се издигна в ясна нотка на объркване, свързана с Плетача, който тъкмо извърещаше разтревожен поглед от Кара. А после на лицето му изведнъж се изписа решимост. „Той чака нещо — осъзна Вейлин. — Или някого.“

Погледна към облаците, които се търкаляха към Алтор, страшни на вид и очевидно пълни с достатъчно дъжд да угаси пожарите, които горяха зад стените. Съгледвачи от Северната гвардия бяха докладвали преди ден за отчаяното положение на града и Вейлин бе наредил

армията да ускори темпото си. Пришпори ги безмилостно, яздеше покрай колоната от подтичващи мъже със сурова физиономия и още по-сурови заплахи към всеки, който изглеждаше склонен да изостане. Продължиха и през нощта и Вейлин обяви почивка чак след като изминаха петдесет мили. На сутринта Норта бе довел Кара в палатката му с едно предложение.

— Позволете дебело да подчертая, милорд — каза момичето, — че направя ли го, нямам представа какви ще са последствията. Мога да закарам дъжд над града, но какво ще стане след това... — Сви безпомощно рамене. — Когато бях малка, продължителна суша мореше селото ни, насажденията изсъхнаха и мама каза, че ще умрем от глад през зимата. Вече знаех някои неща за дарбата си по онова време, създавах малки водовъртежи и такива неща, понякога карах облаците да се преливат в смешни форми. Затова реших да направя голям облак, повиках всички други облаци при него и завалях. Валя три дни, хората се радваха. После дъждът спря и езерото с патиците замръзна посред лято. Малко по-късно Ерлин ме намери и каза на родителите ми за едно място на север, където ще бъда в безопасност.

— Не е задължително да го правиш — каза Вейлин. — Самият аз отлично знам каква цена плащаме за дарбите си.

— Не изминах целия този път само за да гледам, милорд.

Той изчака, докато облаците стигнат Алтор, и скоро различи пелената от мъгачо се сиво, което говореше за проливен дъжд. Песента звучеше силно и уверено, пееше мелодията на Рева с нотка на гордост, но и на предупреждение. Нямаше време.

— Съотношението е най-малко две към едно — каза граф Марвен пред съвета на капитаните. — И расте с всеки час, защото воларианците продължават да изтеглят войски от Алтор и да ги насочват към нас. Предвид числеността на врага, милорд, длъжен съм да предложа заблуждаваща тактика. — Посочи средата на картата, която Харлик бе нарисувал и която показваше воларианския лагер, от който ги деляха само няколко крачки. Линии от свободни мечове и варитаи препречваха пътя им към Алтор, многочислена кавалерия вардеше и по двата фланга.

— Пехотата ни остава на мястото си, а еорилите потеглят към западния бряг, за да привлекат вниманието на врага. Едновременно с това нилсаелската кавалерия и Северната гвардия ще потеглят на запад. Врагът ще се види принуден да престрои редиците си, за да може да реагира на атака оттук. — Пръстът му се премести върху един участък вдясно от воларианския фронт.

— Ще ги ударим силно, после ще свърнем на запад, за да се съединим с кавалерията, докато еорилите заплашват източния им фланг. Това би трябвало да ангажира достатъчно голяма част от войската им, за да осигури глътка въздух на Алтор. След това може да се изтеглим в гората, където нашите сеордски приятели добре ще си поиграят на криеница с тяхната пехота. Ще ги ангажираме в дребни схватки, засади и прочие от този род. Няма да стане бързо, ще се проточи по-скоро седмици, отколкото дни, но вярвам, че този вид битка можем да я спечелим.

— Алтор не разполага със седмици — каза Норта. — Дори с дни не разполага.

— А ние не разполагаме с достатъчно хора, капитане — отвърна Марвен и гласът му потрепна от натрупалото се през изминалите седмици напрежение. — Трябва ни два пъти по-голяма армия, за да ги пробием.

— Значи изминахме целия този път, за да си играем на гоненица в гората, докато градът издъхва? — Норта изсумтя с отвращение.

— А реката? — обади се Адал. — Можем да направим лодки. Сред хората ни има много, които разбират от този занаят. Така ще изпратим подкрепления на града.

— Докато направим лодките и прекосим реката, няма да е останал никой, на когото да помогнем — каза Норта. — И то ако успеем да се промъкнем покрай чудовището, което е хвърлило котва в Колдирон.

Вейлин вдигна поглед към тавана на палатката, вниманието му бе привлечено от поредната гръмотевица. Бурята на Кара набираше сила и скоро земята щеше да се разкаля толкова, че кавалерията да стане неизползваема. Отиде в дъното на палатката, където на леглото му лежеше платненият вързоп. Капитаните продължаваха да обсъждат различни идеи, докато той развързваше канапите и разгъваше платното. Кръвната песен надигна глас за добре дошъл, когато той

хвана ножницата. Забравил бе колко приятно тежи в ръката му. Стегна ножницата на гърба си и чак тогава си даде сметка, че капитаните са се умълчали.

— Милорд? — извика му Дарена, когато той излезе от палатката. Вейлин отиде при Пламък, метна седлото на гърба му, пристегна каишите, после го поведе към редиците на строената пехота. — Какво си намислил?

Дарена застана на пътя му, леко задъхана, страх и подозрение грееха в очите ѝ. Зад нея стояха капитаните. Повечето го гледаха объркано, но на лицата на Норта и Кейнис се четеше мрачно разбиране. Спогледаха се, после тръгнаха в противоположни посоки, Кейнис се развика на сержанта си, а Норта хукна към своята рота, следван както обикновено от Снежинка.

— Милорд? — повтори Дарена.

— Когато летиш, ти виждаш душите на хората — каза той. — Но виждаш ли някога своята?

Тя поклати безмълвно глава.

— Много жалко. — Обхвана в шепи лицето ѝ и бръсна с палец бузата ѝ. — Защото аз я виждам и знам, че грее с ярка светлина. Бих бил особено благодарен, ако се погрижиш за сестра ми. Тя няма да разбере това.

Обърна се, яхна коня и го подкара към предната редица на армията. Видя знамето на миньорите и дръпна юздите.

— Свободно! — извика на полковете наоколо. — Съберете се.

Офицерите се поколебаха за миг, преди да предадат заповедта; имаше и няколкоминутно забавяне, докато застанат около него в хлабав кръг. Сеорда и голяма част от пехотата се тълпяха зад тях.

— Стигнахме етап — каза Вейлин, — когато не мога да изисквам подчинение от вас само въз основа на чувството ви за дълг. Сега всеки мъж и всяка жена в тази армия трябва да вземат решението си сами. Колкото до мен... — Той се обърна в седлото и посочи към блъскания от пороен дъжд град отвъд воларианския фронт. — Колкото до мен, аз възнамерявам да пришпоря коня си към центъра на този град. Защото моя близка приятелка е там и аз много бих искал да я видя отново.

Посегна през рамо, изтегли меча си и го вдигна високо. Нямаше много светлина под смрачаващото се небе, но въпреки това острието улови достатъчно слънчеви лъчи и грейна. Вейлин плъзна отново

поглед по лицата им, бледи и прехласнати под дъжда, преди да продължи:

— И ще убия всеки, който вдигне ръка да ме спре. Онези, които пожелаят да дойдат с мен, са добре дошли.

Обърна Пламък и бавно пое напред. Врявата зад него набираше сила, гласовете на Марвен и Адал се откरोиха над множеството викове и заповеди. Вейлин призова песента си и се затвори за външните гласове, оглеждаше воларианските редици и чакаше нотката на разпознаване. „Може би са го екзекутирали за малодушие.“ Но после чаканата нотка се издигна, ясен тон на чист страх, когато погледът му попадна на един батальон вляво от воларианския център.

„Е — помисли си той, — поне успях да опозная Алорнис.“

Заби пети в хълбоците на Пламък, конят се изправи на задните си крака, после хукна в галоп.

Времето сякаш се забави, докато препускаха към воларианските редици, многочислени и строени като по конец, истинско произведение на военното изкуство, проснато пред погледа му. Огнени топки западаха в ниски дъги, изстреляни от кораби в реката. Пожарите в града догаряха под проливния дъжд, небето бе задънено от гъсти черни облаци, разкъсвани тук-там от светкавици.

Стрели литнаха към него, но благодарение на песента лесно ги избегна, мелодията ѝ звучеше по-силна отвсякога. Изчака, докато мелодията открие бившия пленник, чийто страх звучеше като пронизителен писък във втората редица на батальона му, и започна да пее — влагаше много гняв и жажда за кръв в мелодията, която запрати напред. Усети мига, когато песента намери мишената си. Свободният меч окончателно се раздели с последните останки от самообладанието си, самоконтролът му се строши като пукната стъклена чаша при вида на нападащия конник, който връхлиташе право към него с меч в ръка. Редиците на батальона се огънаха като вълна, когато младежът се хвърли назад, пробивайки си безогледно път, сечеше с късия си меч по ръцете, които се опитваха да го спрат, пищеше от ужас толкова силно, че мнозина от първата редица се обърнаха да видят какво става.

Не беше голям пробив, в интерес на истината, само миниатюрен дефект в иначе забележително дисциплинирания строй на

воларианците, но днес и това се оказа достатъчно.

Пламяк се вряза в първата редица с безстрашието на истински боен кон, разхвърля хора вляво и вдясно, стъпка по-бавните, докато мечът на Вейлин подхващаше своята песен. Разсече лицето на един мъж от брадичката до тила със замах толкова силен, че срязва дори шлема му, после пришпори Пламяк напред, а мечът сечеше и мушкеше мълниеносно, неуморно. Мъже падаха с отсечени крайници, нови писъци оформиха хор около солоното изпълнение на бившия пленник, който все още си пробиваше път към сравнителната безопасност на задните редици.

Ветеран със сурово лице се отдели от тълпата, вдигнал късия си меч в бърз замах, но днес песента виждаше всичко и предупреди Вейлин навреме, затова миг по-късно ветеранът се срина на колене, зяпнал невярващо кървящото чукаче на китката си. Друг свободен меч се опита да посече краката на Пламяк, с което си спечели широк замах на меча и обезглавяване.

Изхвърчаха на скорост през последната редица на воларианския строй и Вейлин дръпна рязко юздите на Пламяк сред фонтани от кал. Ужасеният свободен меч, бившият пленник, бе паднал на колене зад батальона си, очите му ококорени и немигащи, напълно в плен на умопомрачението. Вейлин завъртя коня си и видя, че воларианците се прегрупират да го обградят. Стягаха пръстена с извадени мечове и страх се четеше на всяко лице.

Вейлин чу смях отнякъде и чак след миг осъзна, че се смее самият той. Усети и кръв да се стича от носа му, знак, че е пъл твърде дълго. Пренебрегна го и нападна отново, прегази най-близкия свободен меч и посече мъжете от двете му страни, свърна надясно и уби някакъв тип, който крещеше заповеди, после друг, който стоеше замръзнал от ужас.

Ала далеч не всички бяха попаднали в плен на страха — петнайсетина души направиха опит да го свалят, но песента го предупреждаваше за всяка атака. Вейлин парираше, извърташе се и убиваше във вихър от песен и кръв, докато Пламяк не изцвили от болка и не се изправи на задните си крака със стрела в хълбока. Остана прав още няколко секунди, риташе и размахваше копита, но накрая болката го свали на колене. Вейлин се претърколи от седлото, скочи на

крака, парира един удар и прониза с меча си човека, който го беше нанесъл, острието от звездно сребро мина с лекота през нагръдника му.

Измъкна меча си и застана до своя умиращ кон, обграден от свободни мечове, които стягаха бавно пръстена, пришпорвани от ругатните на офицерите си. Песента роди нова нотка, нещо дисхармонично и диво, но едновременно с това ожесточено и вярно до смърт. Вейлин се засмя отново и свободните мечове съвсем забавиха крачка.

— Съжалявам, че вашият генерал не прие предложението ми — каза им той.

Снежинка се появи сред войниците като вихър от нокти и зъби, прикова двама към земята, гигантските ѝ челюсти се спряха за миг върху лицата им, колкото да ги разкъса. Погледна за част от секундата Вейлин и песента изпя тон на топъл поздрав, после изчезна, връзвайки се в най-плътния възел от воларианци сред кръв и разкъсани крайници.

Воларианският строй бързо се разкъса, в редиците им се появи двайсетинаметров отвор, изкусителна мишена, на която Северната гвардия и хората на капитан Орвен не можеха да устоят. Втурнаха се с извадени мечове, пробойната в строя на воларианците се разшири още повече и скоро целият батальон се разпадна. Капитан Адал посече един бягащ воларианец и спря, зърнал Вейлин до трупа на Пламък.

— Ранен сте, милорд.

Вейлин вдигна ръка към кървящия си нос и поклати глава.

— Нищо не е. Събери хората си за атака наляво, атакувайте кавалерията във фланг.

— Останали сте без кон... — извика капитанът, когато Вейлин тръгна към най-близкия волариански батальон.

— Ще се оправя — махна той, без да се обръща.

Песента се бе извисила до неугасим пожар и захранваше с гориво атаката му през строя им. Вейлин убиваше и убиваше, парираше или избягваше удари, които би трябвало да са фатални. Нападна следващия батальон в гръб — този бе съставен от варитаи, неподвластни на страха, който би могъл да им внуши, но и лишени от инстинкта, необходим да парират роденото му от песента умение. Проби си път до центъра на батальона и посече командира му, който,

за разлика от подчинените си, определено бе подвластен на страха — пришпорваше коня си до кръв и размахваше бясно камшик около себе си в опит да се измъкне от капана на собствения си батальон. Не успя.

Батальонът се разпадна около Вейлин, когато кмет Ултин поведе своите миньори в бесен щурм срещу авангарда им и хората от Пределите дадоха в пълна мяра израз на гнева, който бяха трупали по време на похода. Варитаите отвърнаха с характерната си прецизност, оформиха плътни отбранителни формации и се биха докрай.

— Престрой се! — крещеше кмет Ултин, забил знамето на полка си в задните редици на воларианския фронт. — При мен!

— Поведи ги наляво — каза му Вейлин и смръщи чело при вида на ужасеното му изражение.

— Вие... — Ултин преглътна шумно, втренчил поглед във Вейлин, после примигна и извърна глава. — Да, милорд!

Усетил влага по страните си, Вейлин вдигна ръка към клепачите си и когато я свали, по пръстите му имаше кръв. Спря и се опита да приглуши песента, но нова нотка на предупреждение я разгоря отново. Обърна се надясно, където пехотата на граф Марвен водеше люта битка с по-малочислен отряд мъже с леки брони. Вейлин се спусна натам и пътьом си отбеляза забележителната лекота в движенията на противника — войници, които се биеха, както други танцуват. Повечето бяха въоръжени с по един меч във всяка ръка и нилсаелците падаха с десетки, неспособни да ги спрат. „Прословутите куритаи“, осъзна Вейлин, наведе се под един меч, претърколи се на колене и замахна на свой ред, посичайки сухожилията на нападателя. Нилсаелците нададоха рев и се нахвърлиха върху ранения куритай с мечове и кинжали.

Песента писна отново, Вейлин вдигна поглед и видя трима куритаи да идват към него, един отпред и двама по фланговете му, леко отзад. Вейлин премахна всички ограничения пред песента и изведнъж движенията на куритаите се забавиха, сякаш те крачеха през петмез, координираната им атака му се стори бавна и тромава, с твърде много пробойни. Песента поутихна малко, след като тримата се гътнаха на земята, разпръсквайки кал на фонтани, кал и кръв от почти идентични рани в гърлото.

Изправи се и видя един куритай да го гледа с кривната глава и празно лице — като на дете, което вижда за пръв път изумителен

фокус. Всъщност повечето нилсаелци наоколо го гледаха по същия начин. Изплющя тетива и любопитният куритай падна със стрела в гърдите, а другарите му се обърнаха към новата заплаха в лицето на Хера Дракил, който водеше своите сеорди в мелето. Нилсаелците се биеха храбро, но нямаха друго преимущество освен численото си превъзходство. Сеордите, оказа се, нямаха нужда от подобно преимущество.

Вейлин видя как вождът на сеордите се хлъзва под един размахан къс меч, скача на крака, замахва с бойната си тояга и пръсва тила на противника си. Съплеменниците му се справиха набързо с останалите куритаи — бойните тояги и ножовете им се движеха мълниеносно и враговете изпопадаха за броени секунди.

— Вече знам защо никой не посяга на гората ви — отбеляза Вейлин, когато Хера Дракил прилекна до него.

— Трябва да те види лечител, Берал Шак Ур — каза той и му помогна да се изправи.

Вейлин залитна, когато песента се разгоря отново, и потисна вик на болка, който се надигна към устата му заедно с поредната порция свежа кръв. „Рева!“ Обърна се към града, плъзна поглед по насипа и видя портите разбити и зейнали.

— Трябва ми кон — каза той.

Сеордата видимо не беше съгласен, но граф Марвен спря край тях, скочи от седлото и подаде юздите на Вейлин.

— И без това се бия по-добре на собствените си крака — каза той. Кръв се стичаше от рана на бузата му.

— Събери хората си — каза му Вейлин и се метна на седлото. Новата гледна точка му осигури по-добър общ изглед към битката. Всички участъци на воларианския фронт вече се сражаваха, а в неговия участък вражеските формироваия се бяха разкъсали, както и надясно, в участъка на Норта, където неговите хора даваха воля на гнева си, премазвайки двойно по-многочислен батальон от свободни мечове с очевидната цел да се съединят с миньорите на Ултин. Участъците вляво все още се държаха, въпреки ожесточените атаки на Кралската гвардия под командването на Кейнис. Зад тях вихърът от побеснели коне, които трудно се различаваха през пелената на дъжда, подсказваше, че еорилите скоро ще видят сметката на воларианската кавалерия.

— Атакувай с хората си ариергарда им, точно срещу Кралската гвардия — каза той на Марвен. Хвана се за лъка на седлото, за да не падне от коня. — Хера Дракил — обърна се към сеордата. — Бих искал да се запознаеш с една моя приятелка в града.

Обърна коня на Марвен и го пришпори в галоп. Близко до насипа видя нещо, което за малко да го извади от равновесие — свободният меч, бившият пленник, лежеше мъртъв с прерязано гърло, в ръката му имаше окървавен нож, а лицето му беше застинало в същото умопомрачено изражение, до което го бе докарала песента.

От докладите на Харлик знаеше, че насипът е дълъг приблизително триста метра, затова се изненада, че се е удължил с няколко мили. Дишаше трудно, усещаше как кръвта попива в ризата му под леката ризница и продължава да тече от носа, устата и очите му. През няколко метра я изплюваше, после пришпорваше коня на Марвен все по-бързо и по-бързо.

Наложи се конят да прескочи останките от портата, копитата му затрополиха по калдъръмените улици отвъд, пълни с трупове и повсеместно разрушение. Кръвта течеше на реки в препълнените от дъжда канавки, извираше на червени ручейчета от труповете, които Вейлин откриваше след всеки завой. Имаше и живи воларианци, които се препъваха сред телата, но не представляваха заплаха, защото до един бяха видимо в плен на умопомрачение. Защитниците бяха построили допълнителни стени вътре в града, което го принуди да намери пробойните, отворени от воларианците, за да продължи навътре, и това неочаквано забавяне го изнервяше заедно с песента, която надигаше непокорно глас.

На известно разстояние от катедралата се принуди да слезе от коня, защото труповете бяха толкова нагъсто, че дори опитният боен кон на Марвен отказа да продължи нататък. Пеша и със замъглено зрение Вейлин залиташе сред труповете, а веднъж дори се спъна и падна на колене край млад мъж, който лежеше по очи със забит в гърба къс меч и брадва под бледата ръка. „Толкова е млад, почти момче.“

Стана с цената на върховно усилие и продължи напред, звуци на битка стигнаха до слуха му. Озова се на широка улица със съборени сгради, където повече от пет хиляди воларианци щурмуваха поредната

стена. Успели бяха да отворят пробойна и тук, трупове се множаха в ожесточено сражение при отвора. Песента писна в потвърждение — тя беше там, в най-голямото меле. „И къде другаде би могла да бъде?“

— Ние ще се заемем с това — каза Хера Дракил, който се появи до него, хората му извираха от околните улици.

— Ще съм ти дълбоко благодарен — отвърна Вейлин.

Воларианската войска издаде странен звук, когато разбраха, че нов враг ги атакува в гръб — нещо средно между хорова въздишка и стон на хора, изпаднали в пълно отчаяние. От дни се сражаваха зад крепостните стени, а сега щяха да погинат от ръката на враг, с който не биха могли да се мерят.

Звуките на битката избледняха и той затвори очи. „Млъкни, веднага“ — каза на песента, но беше много уморен и му беше много студено.

— Не е нужно да коленичиш пред мен.

Стоеше надвиснала пред него, гледаше го отгоре надолу с топла усмивка, меч ренфаелска направа бе опрян на рамото ѝ, острието му кърваво чак до дръжката.

— Това ли е мечът? — попита той.

Тя поклати глава.

— Така и не го намерих.

Причерня му. След миг дойде на себе си и установи, че лежи по гръб, че лицето ѝ е само на педя от неговото и сълзи падат по окървавените му черти.

— Сигурна бях, че ще дойдеш.

Вейлин успя да вдигне ръка и да прокара пръсти през косата ѝ. „Оставила я е дълга значи.“

— Що за брат не би дошъл да ти помогне? — Закашля се, от устата му шурна кръв и опръска лицето ѝ.

— НЕ! — изпищя тя, докато му причерняваше отново. — НЕДЕЙ! Моля те, недей...

Студ. Абсолютен, нетърпим студ. Преминаваше през кожа и кости да вледени сърцето му. Ала ръцете му не трепереха, дъхът му не се къдреше. Примигна, усетил, че зрението му се възвръща, и видя

стена. Обърна се и звукът от ботушите му отекна, много силно и много продължително. Никое ехо не траеше толкова дълго.

Стаята представляваше простичък куб от грубо издялан камък с прозорец вдясно от него. В средата ѝ имаше обикновена маса, скована от тъмно дърво, повърхността ѝ лъщеше, макар да нямаше запалена лампа, нито от прозореца да влизаше светлина. Жена седеше от другата страна на масата и го гледаше с изражение, което бе в равна мяра гневно и любопитно. Пред него имаше празен стол.

— Знам кой си — каза жената и гласът ѝ породи друго ехо с неестествена продължителност.

Вейлин тръгна към стола, но после спря, дочул слаб звук, тих жален зов. „Някой името ми ли извика?“

— Токрев ли е бил, чудя се? — Жената наклони глава и присви очи. — Не, едва ли.

Беше тъмнокоса, млада и красива, интелигентност гореше в очите ѝ, както и омраза, каквато Вейлин не беше виждал никога. Незнайно защо се сети за нещото, което бе живяло в Баркус, само дето в сравнение с тази жена онова беше злобно дете и нищо повече.

— Знаеш кой съм — каза той. — А коя си ти?

Тя се усмихна невесело.

— Аз съм пойна птичка в кафез. Също като теб сега.

Опита се да призове кръвната песен, послушваше се за някакъв насочващ тон, но не чуваше нищо.

— Без песни тук, милорд — каза жената. — Без дарби. Единствените дарове тук са онези, които носи той, и те рядко са приятни.

— Той?

Ярост сгърчи за миг лицето ѝ и тя удари силно по масата.

— Не си играй с мен! Не се прави на глупак! Отлично знаеш къде си и кой те държи тук.

— Както държи и теб.

Жената се отпусна с тих смях и се облегна назад.

— Наказанията му са сурови, но разнообразни, в по-голямата си част поне. Тази стая, студът, скуката, която те принуждава да търсиш разтуха в спомените си, а аз имам много спомени.

— Ръката ѝ се вдигна към гръдния кош и разтри мястото между гърдите, очите ѝ се втренчиха в стената. — Обичал ли си някого

някога, милорд?

Звукът се появи отново, по-силен този път. Нечий глас изричаше името му, глас далечен, но познат.

Той пренебрегна въпроса ѝ и застана пред прозореца. Загледа се в променливия пейзаж, врящо облачно небе над висока планина. Склоновете на планината се заоблиха пред погледа му, снишиха се, тревата стана по-зелена и релефът постепенно се промени в ниски полегати хълмове.

— Сменя се постоянно — каза жената. — Планини, океани, джунгли. Сигурно са места, които е познавал някога.

— Защо те е затворил тук? — попита Вейлин. — За какво престъпление?

Тя спря да разтвива гърдите си и ръката ѝ се отпусна отново на масата.

— Обичах, но не ме обичаха. Това беше престъплението ми.

— И преди съм срещал такива като теб. Във вас няма любов.

— Повярвай ми, милорд. Никога не си срещал такава като мен — отвърна тя и кимна към масата.

Флейтата я нямаше там допреди миг, но сега лежеше върху лъскавата дървена повърхност. Простичък инструмент, изработен от кост, петносан от старост и употреба, но Вейлин бе сигурен, че ако го вземе и го вдигне към устните си, звукът ще е много силен.

— ВЕЙЛИН!

Вече нямаше грешка, нечий глас извън тази стая викаше името му толкова силно, че да разтърси каменния ѝ градеж.

— Той ще ти я върне — каза жената и кимна към флейтата. — За тези като нас е трудно да живеят без песен.

Стаята се разтресе, каменните блокове започнаха да се пукат под външен натиск, хоросан и камък се трошаха, а през пролуките нахлуваше топла бяла светлина.

— Просто я вземи — каза жената. — Ще пеем заедно, когато той ни върне. И каква песен ще е само...

Той погледна флейтата. Копнееше да я вземе и се мразеше заради този копнеж.

— Име имаш ли? — попита той жената.

— Стотина или повече вероятно. Но любимо ми е онова, което си спечелих, преди да приема чудесната сделка на Съюзника. По молба на

баща си опустоших една земя на юг, където местните диваци създаваха проблеми. Бяха суеверна паплач и решиха, че съм вещица. Елвера, така ми казваха.

— Елвера. — Загледа се отново във флейтата, после стената зад него изтрещя. Вейлин срещна отново погледа ѝ и се усмихна, преди да ѝ обърне гръб, на нея и на флейтата. — Ще го запомня.

Чу виковете миг преди стената да изригне. Светлина нахлу в стаята и прогони студа.

— Кажи на брат си! — извика тя. — И хиляда пъти да ме убие, нищо няма да промени!

Светлината дойде за него, обгърна го с благословената си топлина, издърпа го от стаята. Отдалечаваше го и сякаш попиваше в него, докато Вейлин не съзря лице, което познаваше.

— Ти също светиш ярко — каза му Дарена. — Лесно беше да те намеря.

Светлина изпълни очите му, последните следи от студа се стапяха... но ето че една последна тръпка премина по гръбнака му, когато до него достигна друг глас. Не на жената, а на нещо много по-старо, без друго чувство в себе си освен на абсолютна увереност.

— Двамата с теб ще напишем края.

Събуди се с вик, трепереше спазматично, премръзнал и изтощен, без да е мъртъв. Нещо тежеше на гърдите му. Осъзна, че пръстите му се губят сред дълги копринени къдрици. Дарена изпъшка и вдигна глава, лицето ѝ — бледо, очите — угаснали от изтощение.

— Толкова лесно бе да те намеря — тихо промълви тя.

— Вейлин! — Рева стоеше на колене до него, усмихваше се и плачеше едновременно. Зад нея се виждаха Хера Дракил и хората му, на ястребовото лице на вожда бе изписано дълбоко безпокойство.

— Нали уж бях Мрачния меч — отвърна той.

Рева се засмя и го целуна по челото, без да крие сълзите си.

— Няма Мрачен меч. Това е приказка за деца.

Той я прегърна през раменете, после потърси в себе си, макар да знаеше какво ще намери. „Няма я. Песента я няма.“

ПЕТА ЧАСТ

Баща ми никога не си е падал по дълбоките размишления и мъдрите думи. Малкото писания, които са останали от него, и характерно кратката му и лаконична кореспонденция са скучновато четиво, пълно с отегчителните дребнавости на военния живот. Ала има един случай, който се е запечатал в паметта ми, нещо, което той каза в нощта, когато падна Марбелис. Стояхме на билото на един хълм и гледахме как над стените се издигат пламъци, слушахме писъците на гражданите, станали жертва на дивашкото отмъщение, което Кралската гвардия изливаше върху тях, и аз се почувствах длъжен да го попитам защо изглежда толкова мрачен, щом току-що е спечелил величава победа, която ще остане в историята. Както вероятно се досещате, бях много пиан.

Без да отделя поглед от изтерзания град, баща ми отвърна:

— Всички победи са илюзия.

Алуциус Ал
Хестиан, „Събрани
съчинения“,
Великата библиотека
на Обединеното кралство

— *Вдигнете платната!* — крещеше генералът на капитана с пронизителен глас, който граничеше с писък. — *Вдигай платната, казах! Размърдай това корито!*

Моряците роби се втурнаха да изпълнят заповедите на капитана, а аз отидох при парапета. Останките от армията бяха изтласкани към реката, варитаите се сражаваха до смърт, водени от тълпоумно подчинение, свободните мечове тичаха в паника към водата. Половин миля южно оттам Свободната кавалерия оказваше отпор на мъжете със зелените плащове, командирът им прегрупираше хората си с възхитително хладнокръвие. Уви, опитът им да се изтеглят се оказа неуспешен, когато многочислена конна част се появи в гърба им, засипа ги със залп от стрели, след което пришпори животните си за атака. Сякаш само за броени секунди всяка следа от организирана съпротива се изпари и воларианската армия се превърна в ужасена тълпа без шанс за оцеляване.

Извърнах поглед от грозния спектакъл и видях самотен конник да галопира по насипа, следван от хиляди мъже и жени с тояги и лъкове, от които нито един не носеше броня или доспехи от някакъв вид. Разстоянието беше твърде голямо, за да различа лицето на ездача, но въпреки това знаех извън всяко съмнение кой е той.

— *По-бързо!* — крещеше генералът през трясъка на вдигащата се котва. — *Ако този кораб не е в морето до края на деня, ще съдери кожата по всеки роб от екипажа!*

— *Сигурен ли си?* — попита Форнела, която стоеше близо до масата с картите и държеше чаша вино. — *Не бих ти препоръчала да се върнеш у дома с такива впечатляващи новини.*

— *Не се прибираме у дома — сонна ѝ се той.* — *Връщаме се във Варинсхолд да изчакаме следващата вълна. Когато подкрепленията пристигнат, ще събера армия, която ще опустоши тази земя веднъж и завинаги. Запиши това, робе!* — *озъби ми се той.* — *Аз, генерал Реклар Токрев, с настоящото постановявам изстреблението на всички жители на тази провинция...*

Посягах да взема пергамент, когато нещо привлече погледа ми. Корабът най-сетне бе започнал да се изтегля благодарение на попътния вятър, екипажът му глух за молбите на свободните мечове във водата. Примижвах, зърнал ново платно да се белее при завоя, който реката правеше на по-малко от миля пред нас. Вече бях

понатрупал опит с корабите и веднага познах мелденейския флаг, който се вееше на мачтата му, голямо черно знаме, знак, че е бил забелязан противник. Вик от такелажа потвърди, че не страдам от халюцинации.

— Стрелци по мачтите! — ревна капитанът. — Пригответе балистите! Куритаи на носа!

Още едно платно се появи след първото, после още две. Хвърлих поглед през рамо към генерала и с изненада видях лице на страхливец. Всяка следа от високомерие и арогантност беше изчезнала, заменена от потна гримаса и разтреперани от неприкрит страх крайници. И тогава разбрах, че този мъж всъщност никога не е участвал в битка. Беше виждал сражения, нареждал бе на мъже да участват в тях и да умират в тях, но самият той никога не беше вдигал оръжие. Тази мисъл породил силен смях в гърдите ми, смях, който успя да преглътна навреме. Страхливец или не, генералът все още имаше пълната власт над живота ми, поне докато този кораб плаваше по водата.

За разлика от мен, съпругата му не успя да скрие смеха си. Трескавият му поглед се завъртя към нея — Форнела стоеше до масата с картите, държеше свитъка, който му бях дал по-рано, и се смееше от сърце на съдържанието му.

— Какво има? — попита настоятелно той. — Какво ти е толкова забавно, почитаема съпруго?

Тя махна към мен, без да спира да се смее.

— О, просто се радвам на добре похарчените си пари.

Генералът ме погледна. Гневът добавяше малко цвят към бледото му лице.

— Сериозно? В какъв смисъл?

— Позволи ми да цитирам тази вероятно последна творба на прочутия учен и поет лорд Верниерс Алише Сомерен, озаглавена „Ода за генерал Реклар Токрев, ала Дракен“. — Замълча, колкото да се изкашля драматично, преглътна напирещото подхилкване и продължи: — „Мъж зъл и прекомерно горделив, от булката си мразен с право, мърсуваше и пиеше далеч от боя див, и писаря си със лъжи захранваше прездраво...“

— Млъкни — опита се да я спре генералът, но тя продължи, все едно не го е чула:

— „Той хората си прати да умрат отрудени, а сам мечтаеше за слава незаслужена...“

— Затвори си плювалника, кучко отровна! — Хвърли се към нея, удари я силно с юмрук, а когато Форнела залитна, я ритна в корема. — От години ме тровиш със злобата си! — Ритна я отново и тя повърна и се загърчи на палубата. — Цял век в твоята компания, вярно сърце! — Още един ритник, от който на устата ѝ изби кръв. — Още след първата седмица знаех, че един ден ще те убия...

Ножът, който моята господарка беше захвърлила в каютата си, имаше късо, но наточено острие и с лекота потъгна до дръжката в черепа на господаря. Той издаде странен, писклив звук, почти като дете, което си поема дъх, преди да се разкрещи отново, после се строполи напред и носът му се счупи с хрущене при срещата си с дъските на палубата. Винаги съм съжаляван дълбоко, че смъртта му бе толкова бърза и че така и не разбра кой е нанесъл смъртоносния удар. Но пък съм имал не един и два повода да се дивя на трудно смилаемия факт, че едва малцина от нас получават края, който заслужават.

Форнела изплю още кръв върху палубата и ме стрелна с примирен поглед.

— Предполагам... че за една последна... целувка... и дума не може да става?

Обърнах се, чул тропот на тичащи крака, и видях двама куритаи да тичат към мен с извадени мечове близнаци. Тъкмо щях да хукна към парапета и да си пробвам късмета в реката, когато в палубата до мен се заби стрела, след нея още и още. Метнах се към масата и се претърколих отдолу, а куритаите паднаха мъртви под дъжда от стрели. Погледнах към Форнела — тя изскимтя уплашено, втренчила поглед в стрелата, която приковаваше роклята ѝ към дъските на палубата. Бих искал да ви разкажа как действията ми са били мотивирани от някакво кавалерско чувство, как съм я грабнал за ръцете и съм я издърпал под прикритието на масата, воден единствено от прилив на смелост, но това би било лъжа. Просто знаех, че мелденейците ще я сметнат за ценна заложница, и се надявах, че ще погледнат с добро око на мен, ако им я предам жива и здрава.

Сгушихме се под масата, стрелите продължаваха да ваят, а малко след това на палубата изтрещя нещо голямо и тежко, което донесе със себе си гореща вълна и бълваше дим. Още стрели, още тежки горящи неща. Форнела се притискаше към мен, макар че що за утеха намираше в близостта ми, нямах представа, нямам и до днес. Скоро палубата се килна под опасен ъгъл, градушката от стрели спря, заменена от крясъците и металическия трясък на сражаващи се мъже. Моряк роб падна мъртъв на крачка от нашата маса, от раната на врата му още бликаше кръв, а малко след това виковете на гняв и предизвикателство отстъпиха пред писъци и молби за милост.

А сетне се спусна тишина сякаш безкрайна, накъсвана от глас, който говореше на мелденейското наречие на езика на Кралството.

— Изгасете тези пожари! — извика заповедно гласът. — Белорат, слез в трюма и довърши всички, които не са сложили оръжие. И провери корпуса за пробойни. Срамота ще е ако изгубим такава прекрасна плячка.

Ботуши закрчиха по палубата и спряха пред масата, излъскани и блестящи въпреки кръвта, която ги беше опръскала. Форнела се закашля, превита на две, с ръце върху корема; ботушите отстъпиха крачка назад и едно познато лице надникна под плота на масата, красиво лице на човек с брада и златна коса, провиснала над сини очи.

— Виж ти, милорд — каза Щита. — На бас, че имаш интересна история за разказване.

Пожарите бяха изгасени бързо, а първият помощник-капитан се върна от трюма с новината, че корпусът е непокътнат.

— Чудесно! — зарадва се искрено Щита и прокара ръка по резбования дървен парапет на десния борд. — Виждаш ли си някога такъв красавец, Белорат? Кораб, с който да обиколиш света.

— Името му е „Буревластен“ — каза Форнела на езика на Кралството, който говореше със силен акцент.

Щита се обърна към нея с изражение, което не вещаеше нищо добро.

— Името му ще го избира аз. А ти си мълчи, докато не ти кажа да говориш. — После видя нещо зад нас и лицето му се разведри. — Всъщност кръстницата му тъкмо идва да го благослови. — И отиде

да поздрави странна групичка хора, които се прехвърляха на борда от мелденейския съд, вързан за воларианския флагман.

Първи на палубата стъпиха двама мъже, единият много едър и с грубиянски вид, другият доста по-млад, но явно не без воински опит. И двамата плъзнаха поглед по клането с извадени мечове и спокойни лица. Едрият се обърна с поклон към трите жени, които ги последваха, една от които моментално привлече вниманието на всички присъстващи. Стройна и с изправен гръб, облечена в семпла рокля и с лека плетена ризница, с копринен шал, вързан около главата. Тази жена тръгна по палубата с решителна крачка и силна вътрешна увереност, в сравнение с които претенциите за величие на генерала изглеждаха смешни.

— Добре дошли, ваше величество — поздрави я Щита и се поклони ниско. — Добре дошли на борда на „Кралица Лирна“. Това е подаръкът ми за теб.

Жената кимна леко и обходи с жив поглед палубата.

— Във флота на брат ми имаше един кораб, който се казваше „Лирна“. Чудя се какво е станало с него. — Млъкна, когато погледът ѝ се спря на мен, и аз чак сега видях ясно белезите ѝ, восъчната грапава кожа, която покриваше горната половина на лицето ѝ, обезобразеното ухо, което шалът прикриваше само частично.

Тя тръгна към мен и аз сведох поглед. Паднах на едно коляно с наведена глава, точно както го бях сторил в тронната зала на брат ѝ преди няколко месеца.

— Ваше величество — казах аз.

— Станете, милорд — отвърна тя и аз вдигнах глава и видях, че се усмихва. — Ако не се лъжа, с вас имаме делова среща.

1.

ЛИРНА

Когато лодката я свали на речния бряг, там имаше петдесетина души. Нямахте и помен от церемония, само група раздърпани хора със сурови очи, които гледаха приближаващата лодка било с недоверие, било с учудване, и спираха любопитни погледи върху обезобразената жена с шала на главата. Щита стоеше на носа, вперил поглед във високата фигура в средата на групата. „Изглежда толкова блед“ — помисли си Лирна с разтуптяно сърце. До Вейлин стоеше атлетична млада жена с меч на гърба и дълга кестенява коса, вързана на опашка, а лицето ѝ беше със съвършена порцеланова кожа, толкова чисто, че Лирна усети неканен бодеж на завист в гърдите.

„Престани веднага! — смъмри се тя. — Една кралица стои над дребната завист.“

Но ѝ беше трудно да гледа безучастно как младата жена не се отделя от него, как постоянно го стрелка с поглед с нескрита тревога в очите. Няколко от лицата сред посрещаните ѝ бяха познати — брат Кейнис, със сурово лице и застанал малко встрани от останалите; Ал Мелна, младият капитан от Конната гвардия, хванал за ръка жена с дълги тъмни плитки и пресен белег над едното око. Там беше и осиновената дъщеря на покойния граничен лорд — още една, която видимо държеше да е близо до Вейлин.

Дъното на лодката остърга в тръстиките, Елл-Нестра слезе на брега и се поклони на посрещачите.

— Атеран Елл-Нестра, Щит на Островите — каза той, изправи се и погледна с мрачна усмивка високия мъж. — Макар че поне с един от вас, струва ми се, се познаваме отпреди...

Вейлин му хвърли кратък поглед и тръгна напред с лице изопнато от искрено изумление, докато Лирна слизаше от лодката с помощта на Илтис и Бентен. Спря на няколко крачки от нея, като продължаваше да я зяпа безсрамно, а тя полагаше нечовешки усилия да не се сгърчи под погледа му.

След миг Вейлин примигна и падна на колене.

— Ваше величество — каза той с глас толкова слаб и напрегнат, че не звучеше като себе си, а на лицето му се изписа неописуемо облекчение. — Добре дошли у дома.

Имението на васалния лорд, изглежда, бе единствената сграда в Алтор, която бе преживяла обсадата непокътната. От преминаването си през града Лирна щеше да запомни най-вече страшните разрушения, които виждаше на всяка крачка. Повечето тела бяха изнесени, а извън стените горяха многобройни клади край гробовете, изкопани от кумбраелците. Воларианските мъртви бяха прекарвани с каруци няколко мили на юг, до една каменоломна, която щеше да бъде засипана с пръст, и ги изсипваха там без заупокойна молитва или друг ритуал, който да отбележи смъртта им. Изглежда, съпругата на генерала беше една от едва петстотинте оцелели от цялата армия на нашественика.

Сега генералшата стоеше пред нея, лицето ѝ изопнато от потисната болка, ръцете ѝ притиснати към корема там, където омразният ѝ съпруг я беше изритал. Капитаните на армията стояха зад Лирна заедно с придворните на лейди Рева. Въпросните придворни представляваха странна сбирщина — един стар гвардеец с големи мустаци, който незнайно как бе преживял обсадата, ветеран лъкометец, с когото Вейлин явно се познаваше отпреди, и една азраелка, която имитираше добре говора на образованите и която определено избягваше да срещне погледа на Лирна. Каквито и да бяха разликите помежду им обаче, те, както и целият град, явно изпитваха неоспорима, почти пламенна лоялност към своята нова лейди губернаторка. „Ще трябва да я държа под око — реши Лирна с нотка на съжаление и се усмихна на младата жена, която стоеше вляво от нея. — Едно кралство не може да има две кралици.“

Седеше на красив стол върху подиума в голямата зала. Лейди Рева ѝ бе предложила да седне на престола, но Лирна не пожела и да чуе за това.

— Престолът принадлежи на вас, милейди губернаторке.

От дясната ѝ страна стоеше Вейлин със скръстени на гърдите ръце. Беше блед като платно и толкова изтощен, че беше чудо как още

стои на крака. Ала през всичките часове досега, посветени на петиции и присъди, бе стоял прав, без да се оплаче или да помоли за стол.

— Ще говорим на езика на Кралството — каза Лирна на генералшата. — За да ни разбират присъстващите.

Воларианката кимна бавно.

— Както желаете.

Илтис пристъпи напред и изръмжа свирепо:

— Пленницата ще се обръща към кралицата с ваше величество.

Жената примига от неудобство, ръката ѝ се сгърчи върху корема.

— Кажете името си — обърна се към нея Лирна.

— Форнела Ав Токрев Ав Ентрил... ваше величество.

— С настоящото сте осъдена като агресор в това кралство, след като ни нападнахте без справедлива причина и използвахте методи, които са срам за човечеството. Присъдата е смърт.

Лирна следеше внимателно лицето на жената и наистина откри там страх, но не толкова, на колкото се беше надявала. „Възможно ли е да е вярно? — запита се тя, спомнила си разказа на Верниерс. — Наистина ли е живяла толкова дълго, че да не се страхува от смъртта?“

— Но — продължи Лирна — лорд Верниерс се изказа във ваша полза. Според него вие сте жена с практичен ум и макар че охотно сте извличали изгода от невъобразимите ужаси, на които е било подложено това кралство, самата вие не сте взели пряко участие в тях. По тази причина съм склонна да проявя милост, но само при условие, че отговорите на всички поставени ви въпроси без колебание и притворство. — Наведе се напред, впери поглед в жената и добави на волариански: — А повярвайте ми, уважаема, сред нас има такива, които чуват лъжата като писък, и други, които ще измъкнат тайните от главата ви дори след като я махнем от раменете ви.

Страхът на жената се усили едва доловимо и тя кимна, което накара Илтис да тропне с ботуш.

— Съгласна съм с условията ви, ваше величество — побърза да каже жената.

— Много добре. — Лирна се облегна на стола си и стисна за миг страничните облегалки. — По-късно ще бъдете подложена на по-подробен разпит насаме. Засега обаче нека ви попитам следното. Според лорд Верниерс съпругът ви е споменал, че ще се върне във Варинсхолд, за да чака там следващата вълна. Какво е имал предвид?

— Следващата вълна подкрепления, ваше величество — отвърна Форнела със задоволителна липса на колебание. — Войските, които трябваше да окупираш тези земи и да ги подготвят за следващата фаза.

— Фаза? — Лирна се намръщи. — Щом нашествието ви е щяло да се увенчае с успех, за каква следваща фаза може да става въпрос?

Воларианката се размърда, беше очевидно, че изпитва болка.

— Завладяването на това кралство беше само първата стъпка на един по-голям план, ваше величество. Тази земя предлагаше някои географски предимства, важни за постигането на окончателната цел.

Лирна усети как Вейлин до нея се напряга. Обърна се и го видя да се мръщи, вперил съсредоточен поглед в пленницата, после въздъхна с раздражение.

— Милорд? — подкани го тя с тревога.

— Простете, ваше величество — каза той и се усмихна изтормозено. — Просто... много съм уморен.

Лирна се вгледа в лицето му, видя зачервените очи, хлътналите бузи и дълбоката тъга, която тежеше в погледа му. Знаеше какво е направил предния ден, предполагаше, че след време ще го узнае и целият свят, и се питаше дали това униение се дължи на смъртта, която бе видял и причинил. Винаги го бе смятала за неподвластен на такива дреболии като чувство за вина и отчаяние, действията му бяха неизменно безупречни. Но сега... „Възможно ли е все пак да е обикновен човек?“

— Говори ясно — каза тя и се обърна отново към затворничката. — Каква е тази окончателна цел?

— Алпиранската империя, ваше величество. — Форнела изглеждаше изненадана, че Лирна не се е досетила и сама за този толкова очевиден отговор. — Нашествието в това кралство бе просто първата стъпка към завладяването на Алпиранската империя. Втора стъпка: през лятото на следващата година от пристанищата на това кралство потегля армия към северните брегове на империята. Втора армия със същата сила и численост предприема едновременна атака по южната граница. И се сбъдва отдавнашната мечта на воларианския народ. — Усмивката на жената бе едва забележима. — Моля да ми простите, ваше величество, но трябва да ви кажа, че тази инвазия винаги е била просто прелюдия към една много по-голяма игра.

— Да — отвърна Лирна след кратък размисъл. — Игра, която аз ще довърша, като опожаря Волар.

Вечерта имаше нещо като банкет. Въпреки обсадата кумбраелската столица явно бе добре запасена с продоволствие, защото дългата трапезна маса бе отрупана с храна и безброй бутилки вино от отлични реколти.

— Колекцията на чичо ми — обясни лейди Рева. — Вече раздадох по-голямата част от нея на хората в града.

Стояха в градината на имението недалече от отворените прозорци на трапезарията, Бентен и Илтис също бяха там, на десетина крачки от двете им страни. Азраелката, явно уважавана съветница на предишния васален лорд и на неговата наследничка, стоеше пред прозореца с уж неутрални стойка и изражение, но интелигентният ѝ поглед не ги изпускаше нито за миг.

— Милейди не обича вино? — попита Лирна лейди губернаторката, като обърна гръб на любопитната съветница.

— Не мога да го понасям. — Рева се усмихна смутено, стиснала ръце пред себе си и свела леко глава. Видно бе, че познанията ѝ за етикета са крайно недостатъчни, например често изпускаше правилните обръщения, но пък това, оказваше се, по никакъв начин не дразнеше кралската персона на Лирна.

— Чичо ви беше нещо като експерт по въпроса, ако си спомням добре — каза тя. — Помня, че подушваше чаша вино и безпогрешно назоваваше годината, лозето и дори накъде е гледал склонът, където е расло гроздето.

— Той беше пияница. Но ми беше чичо и много ми липсва.

— Особено тази вечер, предполагам.

Рева се засмя.

— Ами... не съм свикнала с такива работи. — Намръщи се с раздражение, преди да добави: — Тъ... ваше величество. Простете.

Лирна се усмихна мълчаливо и погледна назад към банкета. Не беше шумно това празненство, хората разговаряха тихо, все още под впечатлението на ужасите, които бяха видели, тъгуваха за близките и приятелите, които бяха загубили. Затова пък виното определено беше на почит, особено що се отнася до Норта Ал Сендал, който седеше на

стъпалата на къщата, праметнал ръка през рамото на брат Кейнис, и жестикулираше енергично, при което виното в чашата му се плискаше.

— Красиво е, брат. Широки открити пространства, чудесен изглед към морето и... — смушка с лакът лорд-маршала и му намигна, — и всяка вечер си лягам с красива жена. Всяка вечер, братле! А ти предпочиташ да си стоиш в ордена.

— Този човек много ме дразни — каза лейди Рева. — Дори когато е трезвен.

— Наистина е доста приказлив като за труп — отвърна Лирна. Погледна към останалите гости и забеляза, че един важен човек липсва. Беше се прибрал в лагера на армията си след първия час на банкетата, извинявайки се с умора, а че е уморен, нямаше никакво съмнение. Лейди Дарена си бе тръгнала с него, което даде повод на Лирна да осъзнае, че прибързаната ѝ ревност към лейди губернаторката може и да не е била насочена към правилната жена.

— Какво е станало с лорд Вейлин? — попита тя.

Неохота се изписа по лицето на лейди Рева, напрежение обтегна порцелановата ѝ кожа.

— Той ни спаси.

— Знам. Но не мога да си затворя очите пред факта, че начинът, по който ви е спасил, е оставил своята дълбока следа. Кажете ми какво е станало с него, милейди.

Рева издиша през зъби, после стисна устни пред неканения спомен.

— Той доведе горските хора в града и те избиха воларианците. Всичките, при това за броени минути. Отецът ми е свидетел, че бих дала дясната си ръка да бяха тук по време на обсадата. Намерих го, след като... всичко приключи. Той... кървеше, много. Говорехме, а после той се строполи. Почти все едно беше... — Млъкна и вдигна глава да погледне Лирна в очите. — Приличаше на умрял. После дойде лейди Дарена. Движеше се много странно, със затворени очи, но дойде право при него, без нито веднъж да се спъне. Кожата ѝ беше толкова бледа... Срина се отгоре му и аз реших, че и двамата са мъртви. Тогава започнах да се моля, ваше величество. Молех се на Отеца и пищях, защото бе толкова нечестно... А после... — Потрепери и скръсти ръце на гърдите си. — А после те оживяха.

— Някой друг видя ли това?

— Само горските хора. И си личеше, че никак не им харесва.

— Добре ще е да не го споделяш с друг, да си остане между нас засега.

— Както кажете, ваше величество.

Лирна я докосна по ръката и тръгна назад към къщата.

— Вие сериозно ли говорехте? — попита след нея Рева. — За това, дете ще им подпалите града?

Лирна спря и кимна.

— Напълно. От първата до последната дума.

— Преди да се случи всичко това бях толкова уверена, толкова убедена, че това, което правя, е добро и правилно. Имах мисия, свещена мисия, благословена от самия Отец. Сега... — Младата губернаторка навъси чело и изведнъж вече не изглеждаше толкова млада. — Направих... разни неща тук. За да защитя града, направих неща, които... В онзи момент ми се сториха правилни и справедливи, но сега не знам. Сега се питам дали не съм взела гнева за здрав разум и убийството за правосъдие.

— По време на война те са едно и също, милейди. — Върна се и стисна ръката на Рева. — И аз направих разни неща. И бих повторила всяко от тях.

— Бих искала да се поразходя, господа — каза тя на Илтис и Бентен малко по-късно. — Да видя своята нова армия.

Илтис се поклони, без да задава въпроси, а Бентен бе зает да се бори с прозявките си.

— Късният час ви измъчва, милорд? — обърна се към него Лирна.

— Моля да ме извините, ваше величество — отвърна той и изправи гръб. — Аз съм на ваше раз...

Тя го спря с жест.

— Бягай в леглото, Бентен.

Като мнозина от гостите, и Орена явно бе оценила високо вкуса на покойния васален лорд към хубавите вина.

— И ние ще додем, ваше величество — каза тя, като заваляше леко думите, а очите ѝ се кръстосваха комично. — Обичам войници.

— Ще я сложа да си легне, ваше величество — каза Мурел, хвана под ръка придворната дама и я повлече към къщата въпреки негодуванието ѝ.

— Искам да видя войниците бе! — мрънкаше Орена.

— Траурът ѝ не трая дълго — отбеляза Илтис, загледан след двете жени.

— Хората скърбят по различен начин, милорд. Ще тръгваме ли?

— Мисля, че има нещо, което трябва да ви кажа, милейди — започна едрият мъж, след като минаха по насипа. — Свързано е с лорд Ал Сорна.

— Сериозно? Какво?

— С него се познаваме отпреди. Срещали сме се два пъти. Първият път беше в Линеш, където той ми остави това... — той докосна обезобразения си нос, — а вторият беше преди няколко месеца, когато аз...

Лирна спря и го погледна с вдигнати вежди.

— Когато се опитах да го убия — довърши нейният лорд-протектор. — С арбалет.

Смехът ѝ звънна над реката. Илтис мълчеше стоически.

— Затова си бил в зандана с Фермин — каза тя.

— Въпрос на много лоша преценка, каквато, уверявам ви, няма да допусна отново. Привързаността ми към Вярата беше ожесточена, безкритична. Сега... сега съм верен на други неща.

— Дано да е така.

Продължиха покрай брега. В тръстиките още се носеха трупове, подути и смърдящи. След проливните дъждове беше станало нетипично студено за сезона, толкова студено, че дъхът се къдреше пред лицето ѝ, а около труповете в реката се бе образувала ледена корица.

— Лед през лятото — каза тя и спря да погледне. — Късно лято, да, но все пак е много, много странно.

— Не съм виждал такова нещо, ваше величество — каза Илтис и спря да погледне на свой ред. — Никога през...

Стрелата се заби в рамото му, завъртя го и той падна с вик. Лирна се метна на земята, водена от натрупан в битки инстинкт, и втората стрела профуча над главата ѝ и строши тънкия лед в реката. „Близо са“ — заключи тя от ъгъла, под който бе прелетяла стрелата. Илтис

лежеше на няколко крачки от нея, скърцаше със зъби и се опитваше да извади меча си. Лирна поклати глава и вдигна ръка, обхождайки с поглед високите треви. Илтис спря да се движи и захапа плаща си, за да не извика от болка.

„Никога не се разделяй с него.“ Беше привързала камата към глезена си, преди да тръгне за банкетата, защото не подхождаше на една кралица да се разхожда въоръжена. Сега я извади и обърна острието, скривайки издйническия му проблясък под ръката си. Зачака.

Двама души се изправиха в тревата на двайсетина крачки от нея, едната — висока, другата — едра и набита. Високият държеше дълъг лък със запъната в тетивата стрела, набитият — брадва. Тръгнаха бавно напред и набитият се изкиска.

— Трябва повече да ми вярваш, мой святи приятелю. Казах ти аз, че Отецът ще ни заведе при нея.

Лирна го виждаше ясно. Лицето му беше широко, брадата, главата — лиса, а когато заговори отново, зъбите му лъснаха. Тонът му беше на човек, който се забавлява:

— Покажете се, ваше величество. Искаме само да изкажем почитанията си.

„Още малко по-близо.“ Свали ръка, така че острието да се плъзне в шепата ѝ.

— О, недейте така — изпъшка онзи с брадата. — Всъщност ви правим услуга. Наистина ли искате да изживеете живота си с такова лице?

Илтис скочи с рев на крака, мечът излезе със стържене от ножницата, високият се завъртя към него, изпънал тетивата докрай. Лирна зърна тясно красиво лице, изопнато от омраза.

Беше най-доброто ѝ хвърляне досега. Камата литна като мълния и се заби в гърлото му, тетивата избръмча и изплю стрелата в тревите. Илтис се втурна към набития, но само след няколко крачки изпъшка и се строполи на земята. Лирна хукна към него, грабна меча от отпуснатите му пръсти, стисна го с две ръце и замахна към приближаващия се мъж. Стоманата иззвънтя, срещнала брадвата, после нещо я удари през лицето и я събори на земята.

— Каква твърда глава имате, ваше величество — отбеляза набитият, размърда пръсти и направи крачка към нея. — Може пък да я набия на кол.

Ухили се и хвана удобно брадвата, после пребледня, защото нещо падна през главата му и се стегна около врата му. Викът му заглъхна задавен, той изгуби почва под краката си, очите му се опулиха, брадвата тупна в тревата и той хвана с две ръце въжето около гърлото си. Лирна се изправи и изплю кървава хрчка.

Атлетичен млад мъж с къдрава коса влачеше набития убиец. Младежът събираше въжето с бързи и опитни движения на яките си ръце, краката на набития удряха безпомощно по земята. Когато довлече убиеца до краката си, младежът натисна с ботуш шията му и продължи да дърпа въжето. През цялото време лицето му беше като маска. Задавеното хъркане на набития заглъхна само след секунди.

Лирна отиде при Илтис. Беше пребледнял от загуба на кръв и в полусъзнание.

— Благодаря ти, войниче — каза тя на младия мъж, който се приближаваше към нея. — Моля те, моят човек има нужда от лечител...

Намръщи се, когато войникът не отговори. Просто вървеше към нея с напълно безизразно лице.

— Какво?...

Той посегна толкова бързо, че Лирна не успя да реагира. Силните му ръце я хванаха за раменете и я придърпаха към него. Лирна се взря в очите му, които обхождаха белезите ѝ, но не видя нищо освен празна целеустременост.

— Страдай — каза той, прегърна я и я смаза в твърдите мускули на гърдите си.

И тя пламна.

ПРИЛОЖЕНИЕ I

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ОБЕДИНЕНОТО КРАЛСТВО

Кралският дом Ал Ниерен

Малциус Ал Ниерен — крал на Обединеното кралство.

Лирна Ал Ниерен — сестра на Малциус, принцеса на Кралството.

Ордела Ал Ниерен — съпруга на Малциус, кралица на Кралството.

Янус Ал Ниерен — син на Малциус, наследник на трона.

Дирна Ал Ниерен — дъщеря на Малциус, принцеса на Кралството.

Благородният дом Ал Сорна

Вейлин Ал Сорна — бивш брат от Шестия орден, Меч на кралството и граничен лорд на Северните предели.

Алорнис Ал Сорна — художничка и сестра на Вейлин.

Северните предели

Дарена Ал Мирна — първа съветница на Северна кула.

Адал Зену — капитан на Северната гвардия.

Келан — лецител и брат от Петия орден.

Холун — архивар и брат от Четвъртия орден.

Орвен Ал Мелна — капитан на Трета рота от Кралската конна стража.

Харлик — библиотекар и брат от Седмия орден, архивар на Северна кула.

Норта Ал Сендал — учител и бивш брат от Шестия орден, приятел на Вейлин.

Села Ал Сендал — съпруга на Норта.

Артис Ал Сендал — син на Села и Норта.

Лорен Ал Сендал — дъщеря на Села и Норта.

Снежинка — бойна котка.

Мъдрият мечок — шаман на Мечия народ.

Санеш Полтар — боен вожд на еорил сил.

Мъдрост — старейшина на еорил сил и много мъдра жена.

Инша ка Форна (Стомана под луната) — еорилски боец, жена.

Ултин — миньорски кмет на Крадливо дере, по-късно, капитан на първия батальон на Северната армия.

Даверн — корабостроител, по-късно сержант в Северната армия.

Кара — жителка на Нериново.

Лоркан — жител на Нериново.

Маркен — жител на Нериново.

Плетача — жител на Нериново.

Шести орден на Вярата

Солис — майстор на меча и командир на Склански проход.

Кейнис Ал Ниса — брат от Шестия орден, Меч на кралството и лорд-маршал на Трийсет и пети пехотен полк.

Френтис — брат от Шестия орден, приятел на Вейлин.

Грейлин — брат от Шестия орден, отговаря за складовете.

Ренсиал — майстор коняр и брат от Шестия орден.

Иверн — брат от Шестия орден, служи в гарнизона на Склански проход.

Хервил — брат от Шестия орден, служи в гарнизона на Склански проход.

Алтор

Сентес Мустор — васален лорд на Кумбраел.

Рева Мустор — племенница на Сентес.

Велис — съветница на васалния лорд на Кумбраел.

Арентес Варнор — лорд-командир на градската стража.

Брен Антеш — лорд-командир на стрелците.

Харин — лечител и брат от Петия орден, майстор на знанието за костите.

Аркен — азраелски младеж, приятел на Рева.

Четецът — водач на църквата на Световния отец.

Ренфаел

Дарнел Линел — васален лорд на Ренфаел.

Хюлин Бандерс — рицар и барон на Ренфаел.

Улис — незаконородена дъщеря на Бандерс.

Арендил — син на Улис.

Ермунд Левен — главен рицар от свитата на Бандерс.

Рекус Вендерс — главен рицар от свитата на Дарнел.

Урлишката гора

Плъха — престъпник.

Греблото — престъпник, другар на Плъха.

Иллиан Ал Жервин — избягала робиня, приятелка на Давока.

Трийсет и четири — бивш номериран роб и експерт по изтезанията.

Боец — хрътка на Вярата и приятел на Френтис.

Чернозъбка — хрътка на Вярата и приятелка на Иллиан.

Други

Алуциус Ал Хестиан — поет, приятел на Алорнис и Вейлин.

Нирка Ал Смолен — лорд-маршал на Кралската конна стража.

Тендрис Ал Форне — аспект на Четвъртия орден.

Бенрил Лениал — прочут майстор строител и брат от Третия орден.

Джанрил Норин — менестрел и бивш знаменосец на Трийсет и пети пехотен полк.

Елора — танцьорка и съпруга на Джанрил.

Граф Марвен — командир на нилсаелския контингент в Северната армия.

Джерид Ал Бера — граничен лорд на Южния бряг.

ЛОНАКСКО ВЛАДЕНИЕ

Малесата — висша жрица и водачка на лонаките.

Давока — воин от клана на Черната река, слугиня на Планината, приятелка на Лирна.

Кирал — ловкиня от клана на Черната река и сестра на Давока.

Алтурк — талеса на клана на Сивия ястреб.

Мастек — воин от клана на Сивия ястреб.

АЛПИРАНСКА ИМПЕРИЯ

Алуран Макстор Селсус — император.

Емерен Насур Айлерс — бивша повереница на императора.

Верниерс Алише Сомерен — императорски хроникьор.

Нелиесен Нестер Хеврен — капитан на Императорската гвардия.

ВОЛАРИАНСКА ИМПЕРИЯ

Арклев Ентрил — член на воларианския Управителен съвет.

Реклар Токрев — генерал на Дванайсети корпус от Воларианската имперска армия.

Форнела Ав Ентрил Ав Токрев — сестра на Арклев, съпруга на Реклар.

Вастир — надзирател в ямите, служител на Арклев.

МЕЛДЕНЕЙСКИ ОСТРОВИ

Атеран Елл-Нестра — мелденейски морски капитан и Щит на островите.

Карвал Елл-Нурин — корабен лорд и капитан на „Червеният сокол“.

Белорат — капитан на „Морска сабя“.

СЕОРДА СИЛ

Нерсус Сил Нин (Песен на вятъра) — провиждаща от древна легенда.

Хера Дракил (Червения ястреб) — старейшина и боен вожд.

ПРИЛОЖЕНИЕ II

ПРАВИЛАТА НА ВОЙНИШКИ БЛЪФ

Стандартното азраелско тесте съдържа следните карти, подредени по сила:

- Крал на вълците (стойност 12)
- Кралица на розите (стойност 11)
- Принц на змиите (стойност 10)
- Лорд на остриетата (стойност 9)
- Дама на враните (стойност 8)
- Червен капитан (стойност 7)
- Черен сержант (стойност 7)
- Златен страж (стойност 7)
- Зелен стрелец (стойност 7)
- Бял мечоносец (стойност 7)
- Сляп ковач (стойност 6)
- Усмихнат зидар (стойност 6)
- Самотен мелничар (стойност 6)
- Щастлива тъкачка (стойност 6)
- Плачеща слугиня (стойност 6)
- Виещ вълк (стойност 5)
- Летящ ястреб (стойност 5)
- Кълвяща врана (стойност 5)
- Препускащ кон (стойност 5)
- Спяща змия (стойност 5)
- Дворец (стойност 4)
- Трон (стойност 4)
- Замък (стойност 4)
- Корона (стойност 4)
- Свитък (стойност 4)
- Кръстосани мечове (стойност 3)
- Отровна чаша (стойност 3)
- Кървав кинжал (стойност 3)

Изпънат лък (стойност 3)
Лъщяща брадва (стойност 3)
Свещ (стойност 2)
Книга (стойност 2)
Далекоглед (стойност 2)
Чукало (стойност 2)
Перо (стойност 2)
Сив кораб (стойност 1)
Весел моряк (стойност 1)
Надигаща се буря (стойност 1)
Тъмно море (стойност 1)
Удавник (стойност 1)

Войнишкият блъф може да се играе от максимум петима играчи. В началото на играта раздаващият разбърква тестето и раздава по шест карти на всеки играч. Всеки играч може да избере две карти от ръката си, които да замени срещу две карти от тестето.

Играчът вляво от раздаващия прави първия залог или пасува и така нататък, докато всички или направят залог, или пасуват. При следващото завъртане всеки има право да повиши залога си или да го остави без промяна. Ако всички играчи са потвърдили залога си, картите се свалят и играчът с най-голям сбор в ръката си печели всичко. Ако един или повече играчи решат да повишат залога си, всички останали трябва да платят най-високия залог, за да останат в играта. Залагането продължава, докато всички играчи в дадено завъртане потвърдят предишния си залог, тогава картите се свалят и онзи с най-много точки в ръката си печели.

Всеки, на когото се паднат Лордът на остриетата и петте карти от армейската група (Червения капитан, Черния сержант, Златния страж, Зеления стрелец и Белия мечоносец), е изтеглил Войнишкия блъф и печели раздаването. Всички останали комбинации се пресмятат според броя на точките, които се носят от картите в ръката на съответния играч. Ако сборът на две или повече ръце е еднакъв, тогава печели онзи играч, който държи най-силната карта, тоест играч, който държи Краля на вълците и пет други карти с обща стойност трийсет, ще спечели пред играч с Кралицата на розите и пет други карти, чиято обща стойност също е трийсет точки.

Издание:

Автор: Антъни Райън

Заглавие: Владетелят на кулата

Преводач: Милена Илиева

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 25.01.2016 г.

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-655-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3507>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.